Svědectví pro církev, svazek 4.

Testimonies for the Church, Volume 4

Pokud Ti to vadí, vypni, prosím, funkci **Zobrazit vše**, označenou tlačítkem •

4T 9

Svědectví pro církev číslo 26
(1876)

Biblické životopisy

Životopisy zachycené v Písmě, jsou pravdivé životní příběhy skutečných jednotlivců. Od Adama po pokoleních až do doby apoštolské máme jasnou, nepřikrášlenou zprávu o tom, co se skutečně událo, a také prožité zkušenosti skutečných osobností. Mnozí se diví tomu, že inspirované dějiny by se při líčení životů zbožných mužů mohly zmiňovat o takových skutečnostech, které jsou skvrnami jejich mravních povah. Nevěřící s velkým uspokojením ukazují na tyto hříchy a posmívají se jejich pachatelům. Inspirovaní pisatelé nejsou falešnými svědky, a proto nezakrývají ty stránky svatých dějin, kde obzvláště prosakuje záznam o lidské křehkosti a porušenosti. Boží pisatelé zaznamenávali to, o čem rozhodl Duch Svatý; nebyli proto žádnými cenzory Jeho díla. Zaznamenávali doslovnou pravdu a ostré a odstrašujících skutečnosti jsou zjeveny z důvodů, které naše omezená mysl nemůže pochopit.

Jeden z nejlepších důkazů věrohodnosti Písma spočívá v tom, že pravda zde není přikrašlována, a že hříchy hlavních biblických postav nebyly vymazány. Mnozí snad namítnou, že je velmi snadné líčit to, co se událo v nějakém obyčejném, přiměřeném životě. Je však dokázanou skutečností, že lidé nemohou podat nestrannou zprávu o nějakém současníkovi, a že je velmi nesnadné vylíčit dějiny některé osoby nebo národa, aniž bychom odbočili od přesné pravdy. Lidská mysl je natolik zatížena předsudky, [4T 10] že je pro ní téměř nemožné, aby nějaký předmět posuzovala nestranně.

Buď vynikají chyby určité popisované osoby, anebo velice září její ctnosti - podle toho, zda spisovatel má k ní kladný, nebo záporný postoj. I když se historik sebevíce snaží o to aby byl nestranný, kritika je zajedno v tom, že být opravdu nestranný je velmi těžké.

Avšak božské poznání, které je vznešenější než lidská slabost, hovoří čistou, jasnou pravdu. Kolik životopisů bylo napsáno o bezchybných křesťanech, kteří v soukromém i církevním životě zářili jako příklady neposkvrněné zbožnosti. Krásu jejich svatosti nerušila žádná skvrna; není zaznamenán žádný poklesek, který by nám připomínal, že i oni byli jen obyčejnou hlínou a předmětem obvyklých lidských pokušení. A přece, kdyby jejich životy líčilo inspirované pero, poznali bychom je úplně jinak. Mnohá lidská slabost, zápasy se sobectvím, úzkoprsost a pýcha, snad skryté hříchy a ustavičný zápas ducha s tělem by vyšly najevo. Ani stránky soukromých deníků neodhalují hříšné skutky spisovatele. Občas jsou zachyceny zápasy se zlem, obvykle však jen tehdy, když pravda zvítězila. Mohou však obsahovat i nějakou věrnou zprávu o chvályhodných skutcích a šlechetném úsilí také tehdy, když pisatel zamýšlí vést si o svém životě poctivý deník. Pro lidskou přirozenost je však nemožné, aby byly uváděny chyby, které by tam případně mohli najít naši přátelé.

Kdyby Bibli psali neinspirovaní lidé, měla by zcela odlišný ráz a pro bloudící smrtelníky, zápasící s přirozenou křehkostí a pokušeními zákeřného nepřítele, by byla zastrašující četbou. V Písmu však máme správný záznam o náboženských zkušenostech významných charakterů biblických dějin. Boží mužové, kterým Pán svěřil velkou zodpovědnost, častokrát podléhali pokušením a dopouštěli se hříchů právě tak, jako i my v současnosti, když zaváháme a často se dopouštíme chyb. Ale pro naše malomyslné srdce je povzbuzující, [4T 11] když víme, že z Boží milosti získali sílu, aby se mohli znovu povznést nad svou porušenou přirozenost. Když si na to vzpomeneme, jsme připraveni, abychom se znovu mohli pustit do zápasu.

Reptání starého Izraele, jejich odbojná nespokojenost, mocné zázraky, které byly pro ně učiněny, jindy zase trest za modloslužbu a nevděčnost - to vše je zaznamenáno k našemu užitku. Příklad starého Izraele se uvádí jako napomenutí pro Boží lid, aby nepodlehl nevěře a unikl Božímu hněvu. Kdyby Písmo svaté uvádělo jen příkladné činy Židů a neuvádělo by jejich nepravosti, jejich dějiny by nás přestaly poučovat o tom, o čem nás poučují.

Nevěřící a hříšníci ospravedlňují své skutky s odvoláním na muže, jimž Bůh dal za starodávna určitou moc. Říkají, že když tito svatí mužové podlehli pokušením a dopustili se hříchů, není divu, že i oni hřeší a padají. Nezapomenou dodat, že oni nejsou tak zlí, jako ty proslulé příklady nepravosti, uvedené v Písmu.

Zásada spravedlnosti si vyžadovala věrné líčení faktů pro užitek všech, kteří budou číst Písmo svaté. Zde se projevují důkazy Boží moudrosti. Od nás se vyžaduje poslušnost Božího zákona. Písmo nás poučuje nejen o odplatě za neposlušnost, ale k vlastnímu užitku a napomenutí se dovídáme i o životě Adama a Evy v ráji, jakožto i o smutných následcích jejich neposlušnosti Božích přikázání. Zpráva je úplná a jasná. Příklad, který dostal člověk v ráji, zaznamenává Písmo i s odplatou v případě neposlušnosti. Následuje zpráva o pokušení, pádu a trestu našich prvních rodičů. Jejich příklad je vylíčen výstražně; má nás varovat před neposlušností a má nás ujistit, že odplatou za hřích je smrt, že Boží spravedlnost je neomylná, a že Bůh od svých tvorů požaduje důslednou poslušnost svých přikázání. Když byl na Sinai vydán zákon, [4T 12] zcela zřetelně byla připojena i odplata za přestoupení tohoto zákona. Jak jasně jsou zaznamenány případy i této hrozné skutečnosti!

Inspirované pero líčí věrně hříchy, které přemáhaly Noeho, Lota, Mojžíše, Abrahama, Davida a Šalomouna; uvádí, že i Eliášův silný duch podlehl těžké zkoušce pokušení. Písmo věrně zaznamenává Jonášovu neposlušnost a modloslužbu Izraele. Duch svatý, který odhrnuje oponu lidského srdce, líčí zcela podrobně Petrovu zradu Krista, prudkou hádku Pavla s Barnabášem, pády a slabosti proroků a apoštolů. Máme tedy před sebou životy věřících se všemi jejich chybami a porušenostmi, což všechno bylo prozřetelně zachyceno jako ponaučení pro všechny budoucí generace. Kdyby byli bez slabých stránek, byli by více než lidé a naše hříšná přirozenost by si při úsilí o dosažení podobného stupně dokonalosti zoufala. Když však vidíme, kde bojovali a padli, kde opět povstávali a z Boží milosti znovu vítězili, jsme povzbuzeni a žene nás snaha, abychom zdolávali překážky, které nám do cesty klade porušená přirozenost.

Bůh však důsledně trestal zlo. Posílal své proroky, aby varovali přestupníky, odhalovali jejich hříchy a soudili je. Ti, kteří se ptají, proč Slovo Boží tak otevřeně odhaluje hříchy Božího lidu, aby se nevěřící mohli posmívat a svatí plakat, měli by uvážit, že to vše bylo napsáno pro jejich poučení, aby se mohli vyhnout zaznamenanému zlu a napodobit spravedlnost těch, kteří sloužili Bohu.

Právě my potřebujeme poučení, která nám poskytuje Bible, poněvadž při odhalení hříchu zaznamenává také odplatu, která následuje. Lítost, pokání nad hříchem a nářek hříšné duše nám z minulosti zní na svědectví, že člověk, tak jako tehdy, i dnes potřebuje Boží odpouštějící milost. Bible nás učí, že Bůh trestá hřích, ale současně se slitovává nad hříšníkem a odpouští mu.

Ve své prozřetelnosti Pán uznal za dobré, aby poučil a napomenul svůj lid, a to různým způsobem. Činil tak přímým rozkazem, [4T 13] svatými spisy a také duchem prorockým oznamoval svou vůli. Ve svém díle jsem měla otevřeně hovořit o chybách a omylech Božího lidu. Jestliže se dostaly hříchy určitých jednotlivců na světlo, není to ještě důkaz, že před Bohem jsou horší než mnozí, jejichž přestupky nejsou zveřejněny. Bylo mi ukázáno, že mou věcí není volit si, co mám konat, ale že mám pokorně plnit vůli Boží. Chyby a nepravosti v životě vyznavačů křesťanství jsou zaznamenány pro poučení těm, kteří jsou náchylní k tomu, aby upadli do podobného pokušení. Zkušenost jednoho slouží jako světlo majáku k výstraze jiným, aby nenarazili na nebezpečná úskalí.

Takto jsou odhaleny satanovy nástrahy a úmysly, důležitost budování křesťanského charakteru a též prostředky, jak je možno dosáhnout tohoto cíle. Takto Bůh naznačuje, co kdo potřebuje, chce-li obdržet Jeho požehnání. Když jsou někomu vytčeny jeho zvláštní hříchy, mnozí začnou smýšlet odbojně. Ducha tohoto pokolení vyjadřují slova: *„Mluvte nám pochlebenství“ (Iz 30,10).* Avšak duch prorocký mluví jen pravdu. Nepravost se množí a láska mnohých Kristových následovníků chladne. Jsou slepí k hříchům svých srdcí a neuvědomují si svůj ubohý a bezmocný stav. Bůh milostivě odhrnuje závoj a ukazuje jim, že existuje oko, které pozoruje jejich skrytou nepravost, jakož i pohnutky jejich činů.

Hříchy populárních církví jsou zabíleny. Mnozí členové si hoví v nejhrubších hříších a jsou prosáknuti nepravostí. Babylon padl a stal se obydlím každého nečistého a ohavného ptáka! Nejodvážnější hříchy století se skrývají pod pláštíkem křesťanství. Mnozí volají, že Boží zákon byl zrušen a jejich vnější život odpovídá i jejich víře. Není-li zákon, není ani přestoupení, a tedy ani hříchu, protože hřích je přestoupení zákona.

Tělesná mysl je Božím nepřítelem a bouří se proti Jeho vůli. Když se jednou vyprostí z jařma poslušnosti, nevědomky padá do bezzákonnosti zločinu. Mezi těmi, kteří velkolepě hovoří o čisté a dokonalé náboženské svobodě, se rozmáhá nepravost. [4T 14] Jejich jednání se Pánu oškliví a stávají se spolupracovníky nepřítele duší. Světlo zjevené pravdy, jakož i krásu svatosti, ztrácejí ze zřetele.

Je udivující vidět, na jakých chatrných základech staví mnozí svou naději na nebesa! Rouhají se zákonu věčného Boha, jakoby Ho vyzývali a Jeho Slovo pokládají za prázdnou řeč. Ani satan při své známosti Božského zákona by se neodvážil přednášet to, co někteří kazatelé, kteří mají nenávist k zákonu; šíří ji z kazatelen a ještě se utěšují ve svém rouhání.

Bylo mi ukázáno, čím je člověk bez známosti Boží vůle. Zločiny a nepravost vyplňují míru jeho života. Když mu však Boží Duch zjevuje plný význam zákona, jaká změna nastane v jeho srdci! Jako Balsazar čte srozumitelně nápis Všemohoucího a jeho duše se zmocňuje usvědčení. Hřmění Božího Slova jej zastihuje v Jeho lhostejnosti a v Ježíšově jménu volá o milost. A takovou pokornou prosbu Bůh vždy ochotně vyslýchá. Žádný kající hříšník od Něho neodchází bez útěchy.

Pán uznal za vhodné, aby mi dal vidění o potřebách a omylech svého lidu. I když mi to bylo těžké, věrně jsem upozorňovala hříšníky na jejich chyby a způsoby nápravy, jak mi to diktoval Duch Boží. Toto v mnohých případech podráždilo jazyky utrhačů a těch, pro něž jsem se namáhala a trpěla, a také je to podnítilo proti mně. Bůh mi svěřil určité dílo a v Jeho podpírající moci jsem splnila tyto bolestné povinnosti, které mi určil. Takto Boží Duch vyřkl napomenutí a soudy, avšak nezapomněl na převzácné zaslíbení milosti.

Kdyby Boží lid uznal Jeho starostlivost a přijal Jeho naučení, našel by přímou cestu a v temnotě i v malomyslnosti by ho vedlo světlo. David se naučil moudrosti z Božího zacházení s Ním [4T 15] a v pokoře se sklonil před káráním Nejvyššího. Velký obraz pravého stavu, jak ho vystihl prorok, umožnil Davidovi poznat vlastní hříchy a

pomohl mu, aby se jich vzdal. V ponížení přijal radu a pokořil se před Bohem. Volá: *„Zákon Hospodinův je dokonalý, občerstvující duši“ Žalm 19,8.*

Kající hříšníci nemají důvod, aby si zoufali, když se jim připomínají jejich hříchy a jsou varováni před jejich nebezpečím.Už to samo jim ukazuje, jak je Bůh miluje, a jak touží po tom, aby je zachránil. Zůstává jim jen jedna možnost - následovat Jeho radu a činit Jeho vůli, aby zdědili věčný život. Bůh poukazuje na hříchy svého bloudícího lidu, aby je viděl v celé jejich ohavnosti pod světlem Boží pravdy. Je potom jeho povinností, aby se jich navždy vzdal.

Bůh je dnes tak mocný, aby mohl zachránit od hříchu, jako v době patriarchů, v době Davidově, za času proroků a apoštolů. Množství případů, které zaznamenávají dějiny, ve kterých Bůh vysvobozoval svůj lid od hříchů, by mělo povzbudit křesťany v této době, aby přijali Božské napomenutí a rozhorlili se k vybudování takového charakteru, který při soudu obstojí.

Biblické dějiny podpírají ustrašená srdce nadějí Boží milosti. Když vidíme, že i jiní přemáhali malomyslnost, která na nás doléhá, že upadali do pokušení podobně jako i my, a přece se dostali na pevnou půdu a Bůh jim požehnal, nemusíme zoufat. Inspirovaná slova potěšují a obveselují bloudící duši. I když patriarchové a apoštolové byli obyčejnými křehkými lidmi, vírou přece obdrželi uznání; svůj boj bojovali v Boží síle a slavně zvítězili. Takto smíme spoléhat na přednost usmiřující oběti a v Ježíšově jménu se můžeme stát vítězi. Na celém světě jsou lidé pouze lidmi, od Adama až dodnes a Boží láska je po všechna staletí nesmírná.

4T 16

Jednota církve

Drazí bratři, jak rozličné údy lidského organismu tvoří jednotu těla a každý úd poslušně vykonává určitou funkci podle rozkazu inteligence, která řídí celek, tak i členové Kristovy církve by měli být harmonicky spojeni v jedno tělo, které je podřízeno svaté Hlavě.

Pokrok církve brzdí nesprávné jednání jejich členů. I když připojení se k církvi je důležitým a nutným krokem, samo o sobě však ještě nikomu nezaručuje, že je křesťanem a nikomu nezajišťuje spasení. Vstup do nebe nám nezajišťuje a ani neopatří zápis ve sborové knize, jestliže naše srdce bude daleko od Krista. Měli bychom být Jeho věrnými pozemskými reprezentanty a měli bychom s Ním jednomyslně spolupracovat. *“Nejmilejší, nyní dítky Boží jsme“ 1Jan 3,2*. Stále bychom na to měli pamatovat a neměli bychom konat nic, co by mohlo zneuctít Otcovo dílo.

Máme vznešené vyznání. Jako adventisté sedmého dne vyznáváme, že zachováváme všechna Boží přikázání a očekáváme příchod svého Vykupitele. Nejslavnější poselství napomenutí bylo svěřeno malému počtu věrných Božích následovníků. Svými slovy a skutky bychom měli ukázat, že přijímáme tuto velkou zodpovědnost, která na nás byla vložena. Naše světlo by mělo zářit tak jasně, aby i jiní viděli, že ve svém každodenním životě oslavujeme Otce, že jsme spojení s nebem a jsme spoludědici s Ježíšem Kristem, a když se On zjeví v moci a velké slávě, budeme Mu podobni.

Všichni bychom si měli uvědomit svou osobní zodpovědnost za to, že jsme členy viditelné církve a pracovníky na vinici Páně.Neměli bychom čekat na své bratry, kteří jsou tak slabí, jako my sami, aby nám pomáhali, protože náš předrahý Spasitel nás pozval, abychom se připojili k Němu, abychom svou slabost spojili s Jeho silou, svou nevědomost s Jeho moudrostí, svou nehodnost s Jeho zásluhami. Nikdo z nás nemůže zaujat nějaké neutrální stanovisko. Náš vliv bude mluvit buď pro Krista, anebo proti Němu. Buď jsme aktivními pracovníky Kristovými, [4T 17] anebo pracovníky nepřítele. Buď s Ježíšem shromažďujeme, anebo rozptylujeme. Pravé obrácení znamená radikální změnu. Celý směr našeho smýšlení a sklony srdce by měly být změněny a život by se měl obnovit v Kristu.

Bůh shromažďuje lid, aby stál v dokonalé jednotě na základech věčné pravdy. Kristus dal světu sebe samého, aby *„očistil sobě samému lid zvláštní, horlivě následovný dobrých skutků“ Tt 2,14.* Tento očisťující proces je k tomu, aby očistil církev od všeliké nepravosti, ducha neshody a sporu, aby její členové mohli budovat a ne bořit; a aby své síly soustředili na veliké dílo, které mají vykonat. Bůh chce, aby se celý Jeho lid sjednotil ve víře. Kristus se před svým ukřižováním modlil, aby Jeho učedníci byli jedno, jako On je jedno se svým Otcem, aby svět uvěřil, že Ho Otec poslal. Tato nejdojímavější, obdivuhodná modlitba vyzývala věřící v minulosti a proniká až k nám, protože Kristus pravil: *„Ne za tyto pak toliko prosím, ale i za ty, kteří skrze slovo jejich mají uvěřiti ve mně“ Jan 17,20.*

S jakou vážností by Kristovi následovníci měli usilovat o to, aby svým životem dali odpověď na tuto modlitbu. Mnozí si neuvědomují svatost církevního obecenství a nejsou ochotni podřídit se, být zdrženlivými a ukázněnými. Jejich jednání ukazuje, že vlastní názor vyzdvihují nad úsudek církve a nestarají se o to, aby bděli sami nad sebou a nepovzbuzovali ducha opozice. Ti, kteří v církvi zastávají odpovědná místa, mohou mít tytéž chyby, jako mají jiní lidé.I ve svých rozhodováních se mohou mýlit, avšak Kristova církev na zemi jim dala pověření, které nemohou zlehčovat. Kristus po svém zmrtvýchvstání svěřil své církvi moc, když pravil: *„Kterýmžkoli odpustili byste hříchy, odpouštějí se jim; kterýmžkoli zadrželi byste je, zadrženi jsou“ Jan 20,23.*

Příslušnost k církvi by se neměla lehkovážně rušit. A přece, když se zkříží cesta některých Kristových vyznavačů, anebo když jejich hlas nedosáhne rozhodujícího vlivu, jaký by si podle jejich názorů zasluhoval, [4T 18] začnou vyhrožovat, že opustí církev. Kdyby ji však opustili, nejvíce by to pocítili sami na sobě, poněvadž se vymaní z vlivu církve a dostali by se pod přímý vliv světského pokušení.

Každý věřící by měl k církvi lnout srdcem. O její zdar by se měl zajímat na prvním místě. Necítí-li svatou povinnost, aby svým přistupováním k ní působil blahodárně v její prospěch, bez ohledu na vlastní prospěch, bude o mnoho lepší, když církev zůstane bez něho. Každý osobně rozhoduje o tom, co vykoná pro Boží dílo. Jsou takoví, kteří pro nepotřebný přepych utrácejí velké sumy, ukájejí svou chuť, ale podporu církve pokládají za něco těžkého. Jsou ochotni přijat všechen užitek z jejich předností, avšak účty nechávají ochotně platit jiným. Ti, kteří mají hluboký zájem o pokrok díla, nebudou váhat vložit do určitého církevního podnikání peníze, kdykoliv a kdekoliv to bude potřebné. Též by si měli pokládat za vznešenou povinnost, aby si ve své povaze představili Kristovy nauky, by žili jeden s druhým v pokoji a působili jednotně jako nedělitelný celek. Svůj vlastní názor by měli podřídit celkovému úsudku církve. Mnozí žijí jen pro sebe. Na svůj život hledí s velkým uspokojením, přičemž si lichotí, že jsou bez chyby, zatímco ve skutečnosti nečiní nic pro Pána a žijí v přímém rozporu s Jeho jasným Slovem. Zachovávání vnějších forem nikdy neuspokojí potřebu lidské duše. Ústní vyznání Krista nikomu nepostačí, aby obstál v soudný den. Měli bychom dokonale důvěřovat Bohu, dětinsky bychom měli záviset na Jeho zaslíbeních a cele bychom se měli podřídit Jeho vůli.

Bůh vždy zkoušel svůj lid v peci soužení, aby se ukázalo, jak je Jeho lid věrný a pevný, a aby ho očistil od všeliké nepravosti. Když Abraham s jeho synem obstáli v nejpřísnější zkoušce, jakou jen mohli projít, Bůh skrze svého anděla Abrahamovi řekl: *„Poznal jsem již, že se Boha bojíš, když jsi neodpustil synu jediném svému pro mne“ Gen 22,12.* [4T 19] Tento veliký skutek víry dodává světlému Abrahamovu charakteru zvláštní lesk. Přesvědčivě ilustruje jeho dokonalou důvěru v Pána, kterému neodepřel nic, ani svého zaslíbeného syna.

Nemáme nic tak vzácného, co bychom nemohli dát Ježíši. Vrátíme-li mu hřivnu hmotných prostředků, kterou nám svěřil k šafaření, sám ji v našich rukou rozhojní. Každé úsilí, které vyvineme pro Krista, On sám odplatí a každá povinnost, kterou splníme v Jeho jménu, poslouží k našemu štěstí. Bůh dovolil, aby Jeho milovaný Syn prošel smr-

telným zápasem ukřižování, aby všichni, kteří v Něho věří, byli jedno v Kristově jménu. Když Kristus přinesl tak velkou oběť pro spásu lidí a navzájem je sjednotil tak, jak On byl jedno s Otcem, jaká oběť by mohla být příliš velká pro Jeho učedníky, aby byla zachována jednota?

Když svět uvidí dokonalou jednotu v Boží církvi, bude to mocný důkaz ve prospěch křesťanského náboženství. Nejednota, nešťastné spory a malicherné sborové nepříjemnosti zneuctívají našeho Spasitele. Všemu tomu je možno se vyhnout, podřídíme-li vlastní já Bohu a poslouchají-li Ježíšovi učedníci hlas církve. Nevěra nám našeptává, že osobní nezávislost zvětšuje naši důležitost, že je to slabost, když své vlastní názory, které uznáváme za správné a náležité, podrobujeme rozhodnutí církve. Avšak povolování takovýmto pocitům a názorům není bezpečné a přivedlo by nás k anarchii a zmatku. Kristus viděl, že pro Boží dílo jsou jednota a křesťanské společenství potřebné, proto je důrazně přikázal i svým učedníkům. A od té doby dodnes dějiny křesťanství přesvědčivě dokazují, že jen v jednotě je síla. Úsudek jednotlivce se má podřídit autoritě církve.

Apoštolé pociťovali nutnost přísné jednoty a s celou vážností usilovali o dosažení tohoto cíle. Pavel napomínal své bratry takto: *„Prosím pak vás, bratři, skrze jméno Pána Jezukrista, abyste jednostejně mluvili všichni, a aby nebyly mezi vámi roztržky, ale buďte utvrzeni v jednostejné mysli, a v jednostejném smyslu“ 1Kor 1,10.* [4T 20]

Také svým Filipenským bratřím napsal: *„Protož jestli jaké potěšení v Kristu, jestli které utěšení lásky, jestli která společnost Ducha, jsou-li která srdečná slitování, naplňte radost mou, abyste jednostejného smyslu byli, jednostejnou lásku majíce, jednodušní jsouce, jednostejně smýšlejíce, nic nečiníce skrze svár aneb marnou chválu, ale v pokoře jedni druhé za důstojnější nežli sebe majíce. Nehledejte každý svých věcí, ale každý také toho, což jest jiných. Budiž tedy táž mysl při vás, kteráž i při Kristu Ježíši byla“ Fil 2,1-5.*

K Římanům píše: *„Bůh pak trpělivosti a potěšení dejž vám býti jednomyslnými vespolek podle Jezukrista. Protož přijímejte se vespolek, jakož i Kristus přijal nás ve slávu Boží“ Řím 15,5-7. „Buďte vespolek jednomyslní, ne vysoce o sobě smýšlejíce, ale k obyčejným lidem se nakloňujíce. Nebuďte moudří sami u sebe“ Řím 12,16.17a.*

Petr rozptýlené církvi radí: *„A konečně: všickni buďte jednomyslní, jedni druhých bíd čitelní, bratrstva milovníci, milosrdní, dobromyslní, neodplacujíce zlého za zlé, ani zlořečenství za zlořečenství, ale raději dobrořečte, vědouce, že jste k tomu povoláni, abyste požehnání dědičně obdrželi“ 1Pt 3,8.9.*

A Pavel ve své epištole ke Korintským říká: *„Naposledy bratři, mějte se dobře, dokonalí buďte, potěšujte se, jednostejně myslete, pokoj mějte, a Bůh lásky a pokoje bude s vámi“ 2K 13,11.*

Jděte vpřed

Veliké Izraelské armády vyšly vítězně z Egypta, ze země svého dlouhého a těžkého otroctví. Egypťané je nechtěli propustit, dokud nebyli výstražně potrestáni Božími soudy. Anděl smrti navštívil každý egyptský dům a v každé rodině usmrtil prvorozeného. Nikdo neunikl, [4T 21] počínaje faraonovým dědicem, až po nejstaršího syna jeho posledního vězně. Podle Božího příkazu zahynulo i všechno prvorozené z dobytka. Avšak Izraelské domy anděl smrti obcházel.

Farao, zděšený hrůzou ran, které postihly jeho lid, zavolal v noci Mojžíše a Árona, a dal jim pokyn, aby opustili Egypt. Měl starost,aby odešli co nejdříve, protože on i lid se obával, že jestliže od nich nebude odvráceno Boží zlořečenství, stane se jejich země velkým pohřebištěm.

Izraelité přijali radostně zvěst o svém vysvobození a spěšně odcházeli z místa svého otroctví. Cesta však byla únavná a postupně jim ubývalo odvahy. Kráčeli přes holé kopce a po pustých rovinách. Třetí noc je zastihla v údolí, kde po obou stranách byly horské hřebeny a před nimi bylo Rudé moře. Byli zmateni a naříkali nad svým tábořištěm; reptali na Mojžíše, že je sem dovedl, protože si mysleli, že se vydali nesprávným směrem. Hovořili: „Toto je jistě cesta, vedoucí na Sinajskou poušť a ne do Kananejské země, která byla slíbena naším otcům. Nemůžeme jít dál, buď musíme vkročit do vod Rudého moře, anebo se musíme vrátit do Egypta“.

Ale potom se na dovršení jejich bídného postavení za jejich zády objevil zástup Egypťanů! Tuto mohutnou armádu vedl sám Farao, který litoval toho, že propustil Židy a bál se, že se stanou velkým, jemu nepřátelským národem. Jak zmatená a tísnivá byla pro Izraele tato noc! Jaký protiklad k tomu, když odcházeli z Egyptského otroctví a s nadšeným jásotem nastoupili cestu na poušť! Nářek těchto hrůzou postižených žen a dětí splývající s bučením vystrašeného dobytka a bečením ovcí, umocňoval skličující zmatek této situace. [4T 22]

Cožpak se všechna Boží péče o Jeho lid ztratila, aby jej ponechal záhubě? Nebude je chránit před nebezpečím a nevysvobodí je z rukou nepřátel? Bůh nemá zálibu v porážce svého lidu. On sám přikázal Mojžíšovi, aby se utábořili při Rudém moři a dále ho informoval: *„A dí Farao o synech Izraelských: Soužení jsou na zemi, sevřela je poušť. I zatvrdím srdce Faraonovo, a honiti je bude, a oslaven budu ve Faraonovi a ve všem vojsku jeho; a zvědí Egyptští, že já jsem Hospodin“. 2Moj 14,3.4*

V čele tohoto mohutného zástupu stál Ježíš. Oblakový sloup ve dne a mohutný ohnivý sloup v noci představoval jejich božského Vůdce.Židé však tuto Hospodinovu zkoušku snášeli netrpělivě. Reptali proti Mojžíšovi, svému viditelnému vůdci a uráželi ho, že je vyvedl do tohoto velikého nebezpečí. Nedůvěřovali Boží ochranné moci a necítili Jeho ochrannou ruku, která bránila všemu zlu, jež je obklopovalo. Ve své zuřivé hrůze zapomněli na hůl, kterou Mojžíš změnil vodu Nilu na krev a na rány, kterými Bůh navštívil Egypt za to, že pronásledoval Jeho vyvolený lid. Izrael zapomněl na všechny Boží zázračné zásahy, vykonané v jejich prospěch.

Volali: *„O kolik lépe by nám bylo, kdybychom zůstali v otroctví! Neboť lépe nám bylo sloužit Egyptským, než zemřít na poušti, anebo se dát zabít v boji s nepřáteli“.* Obrátili se na Mojžíše s prudkými výčitkami, že je nenechal tam kde byli a že je vyvedl, aby zahynuli na této poušti.

Mojžíš byl velmi znepokojen nedostatkem víry svého lidu, obzvláště když byli opět svědky, jak Bůh mocně zasahuje v jejich prospěch. Byl zarmoucen, že na něj svalují vinu za nebezpečí a těžkosti svého postavení, zatímco on jen následoval příkazy, které vyslovil Bůh. Avšak pevně věřil, že Hospodin je přivede do bezpečí; [4T 23] čelil výčitkám a uklidňoval strach svého lidu, a to dokonce dříve, než sám mohl poznat plán jejich vysvobození.

Bylo pravdou, že se nacházeli v místě, odkud nebylo možno uniknout, jestliže je sám Bůh nezachrání svým způsobem; do této úzkosti však byli přivedeni poslušností Božích přikázání a Mojžíš necítil žádný strach z následků. *„I řekl Mojžíš lidu: Nebojte se, stůjte a vizte spasení Hospodinovo, kteréž vám způsobí dnes; neboť Egyptské, kteréž jste viděli dnes, neuzříte nikdy více až na věky. Hospodin bojovati bude za vás, a vy mlčeti budete“ 2.Mojž. 14,13-14.*

Nebylo to snadné udržet zástupy Izraele v očekávání před Hospodinem. Byli rozrušeni a plni hrůzy. Chyběla jim kázeň a sebeovládání. Dojati hrůzou svého postavení byli prudcí a nerozvážní. Očekávali rychlý vpád do rukou svých utlačovatelů; jejich nářky a obžaloby byly hlasité a hluboké. Obdivuhodný oblakový sloup je provázel na jejich pouti jako ochrana před prudkým slunečním zářením. Celý den je předcházel a nerozptýlilo jej ani sluneční záření, ani bouřka; v noci se stal ohnivým sloupem, který osvěcoval cestu. Šli za ním jako za Božím signálem, vyzývajícím stále kupředu. Avšak nyní se je-

den druhého ptali, zda to nemůže být stín nějaké strašné katastrofy, která je má postihnout; nedovedl je snad na nesprávnou stranu vrcholu, na cestu, z níž není východiska? V jejich zmatené mysli se jim Boží anděl zjevil jako posel zkázy.

Avšak nyní, když se k nim blížil egyptský zástup v naději, že se jich zmocní, oblakový sloup se zvedl k nebi, vznesl se nad Izraele a sestoupil mezi ně a armády z Egypta. Mezi pronásledované a pronásledovatele se položila temná zeď. Egypťané už nedovedli rozeznat tábor Židů a jsou nuceni se zastavit. Avšak čím více se stmívá, Židům se mračná stěna mění v mocné světlo, které celý tábor osvětluje denním světlem. 4T 24

Srdce Izraele ovládá naděje na vysvobození. Mojžíš pozvedl svůj hlas k Hospodinu. *„I řekl Hospodin Mojžíšovi: Co voláš ke mně? Mluv synům Izraelským, ať jdou přece. Ty pak zdvihni hůl svou, a vztáhni ruku svou na moře, a rozděl je; a nechať jdou synové Izraelští prostředkem moře po suše.“ 2.Mojž. 14,15.16*

Mojžíš uposlechl tento Boží rozkaz. Vztáhl svou hůl a vody se po obou stranách rozestoupily jako stěna a v hloubi moře otevřely široký přechod pro Izraele. Světlo ohnivého sloupu uzavřelo vlny, osvěcovalo cestu, která byla jako noční brázda přes vlny vod Rudého moře, a přitom se neztrácela ani v temnotě vzdáleného pobřeží.

Po celou noc znělo putování zástupů Izraele, přecházejících Rudým mořem, ale mrak je kryl před dohledem jejich nepřátel. Egypťané, unaveni svým rychlým pochodem, se na noc utábořili u břehu. Viděli Židy jen v krátké vzdálenosti před sebou a zdálo se jim, že nemají žádnou možnost k úniku. Rozhodli se, že si trochu odpočinou a plánovali, že ráno je náhle přepadnou. Noc byla tmavá, jakoby je obklopila hmatatelná mračna. Dolehl na ně hluboký spánek, takže zaspali i mužové při stráži.

Armádu nakonec probudilo hlasité troubení! Oblak se pohybuje! Židé jsou v pohybu! Od moře přichází hlasy a zvuk pochodu. Ještě je stále tma, takže nemohou postihnout odcházející lid, ale zazněl příkaz, aby se připravili na pronásledování. Je slyšet řinčení zbraní, hukot vozů, seřazování velitelů a hlas koní. Dávají se na pochod, pronikají tmou směrem k unikajícímu zástupu.

V temnotě a zmatku spěchají za uprchlíky, nevědouce, že vstoupili na dno moře, a že z obou stran jsou obklopeni vodou. 4T 25 Touží po tom, aby mlha a temnota ustoupila, aby mohli vidět Židy a sami sebe. Kola vozů se brodí do měkkého písku a koně se potápějí. Převládá zmatek, a přece chtějí postupovat. Cítí jistotu vítězství.

Nakonec se tajemný oblak před jejich udiveným zrakem mění na ohnivý sloup. Křižují se blesky, je slyšet hromobití, vody kolem nich se vlní a jejich srdcí se zmocňuje strach. V hrůze a zmatku zjevuje zářivé světlo Egypťanům strašné vody, které je obklopují vpravo i vlevo. Vidí široký přechod, který Hospodin připravil pro svůj lid po čistém, mořském písku a na druhém břehu vidí vítězný Izrael, který je v bezpečí.

Zmocňuje se jich zmatek a hrůza. V hněvu živlů, ve kterých slyší hlas Božího hněvu, se snaží vrátit a dostat se na břeh, ze kterého vyrazil. Mojžíš však pozvedne svou hůl a rozestoupené vody s hukotem dychtivě pohlcují svou kořist a potápějí Egyptskou armádu. Pyšný Farao a jeho legie, pozlacené vozy a lesklá výzbroj, koně i jezdci jsou pohlceni rozbouřeným mořem. Mocný Bůh Izraele úplně vysvobodil svůj lid a k nebi vystupují jeho zpěvy díkuvzdání za to, že Bůh tak obdivuhodně zasáhl v jejich prospěch.

Dějiny dítek Izraele jsou napsány pro poučení a napomenutí všech křesťanů. Když Izraelity svírala nebezpečenství a těžkosti, když se jim cesta zdála zatarasená, ztráceli víru a začali reptat proti vůdci, kterého jim určil Bůh. Vytýkali mu, že je zavedl do nebezpečí, zatímco on poslouchal Boží hlas.

Boží příkaz zněl: *„Jděte vpřed“*. Neměli čekat, až se jim cesta urovná a až do všech podrobností pochopí plán svého vysvobození. Boží dílo pokračuje a Pán otevře cestu svému lidu. 4T 26 Váhat a reptat znamená nedůvěřovat Svatému Izraelskému. Bůh

ve své prozřetelnosti přivedl Židy k horským pevnostem, před nimiž se nacházelo Rudé moře, aby je mohl vysvobodit a navždy je zbavit jejich nepřátel. Mohl je zachránit i jinak, ale rozhodl se pro tento způsob, aby vyzkoušel jejich víru a posílil jejich důvěru v Něho.

Nemůžeme obviňovat Mojžíše, že by on sám byl příčinou reptání lidu proti jeho vedení. Byla to jejich odbojná, nepoddajná srdce, která je svedla ke kritice člověka, kterého Bůh poslal, aby je vyvedl. Zatímco Mojžíš v bázni Boží a podle Jeho vůle pokračoval, plně důvěřuje Jeho zaslíbení, ti, kteří ho měli podpírat, byli malomyslní a viděli před sebou jen porážku, neštěstí a smrt.

Pán nyní jedná se svým lidem, který věří přítomné pravdě. Chce dosáhnout důležitých výsledků, a zatímco ve své prozřetelnosti k tomu směřuje, praví svému lidu: *„Jděte vpřed!“* Je pravda, že cesta dosud není otevřena; vykročí-li však věřící odvážně v síle víry, Bůh jim cestu ukáže. Vždy budou takoví, kteří budou naříkat jako starý Izrael a těžkosti svého postavení budou svalovat na jiné, které Bůh povolal k zvláštnímu účelu - aby pokračovali v Jeho díle. Nepoznávají, že Bůh je zkouší tím, že je přivádí na místo úzkostí, z nichž je kromě Jeho ruky nemůže nikdo vysvobodit.

Jsou chvíle, kdy se křesťanský život zdá obklíčený nebezpečím a povinnost se stává zdánlivě nesplnitelná. Představa nejdříve věští náhlou zkázu, potom smrt nebo otroctví, ale Boží hlas přece přes všechnu malomyslnost vyzývá: *„Jděte vpřed!“* Tohoto příkazu bychom měli uposlechnout i tehdy, kdyby výsledek byl jakýkoliv, i kdyby náš zrak nemohl proniknout tmu; anebo naše nohy by již omývaly i studené vlny.

Židé byli unaveni a vyděšeni; kdyby se však byli zdrželi, když jim Mojžíš rozkázal jít vpřed, [4T 27] a kdyby byli odmítli přiblížit se k Rudému moři, Bůh by jim už nikdy neotevřel cestu. Svým vkročením do vody ukázali, že Božímu slovu uvěřili, jak jim to oznámil Mojžíš. Vykonali všechno co bylo v jejich silách, a potom Ten mocný Izraelský mohl konat své dílo - rozdělil vody a připravil jim cestu.

Mraky, které nám zahalují cestu, nikdy nezmizí před váhavým, pochybujícím myšlením. Nevěra říká: „Nikdy nepřekonám tyto překážky, počkejme, až pominou, a potom se nám cesta vyjasní“. Víra se však odvažuje vykročit vpřed; všeho se naděje, všemu věří. Poslouchání Boha jistě přinese vítězství. Jen vírou můžeme nakonec dosáhnout nebes.

V rozvoji adventního hnutí a v dějinách Izraele existuje velká podobnost. Bůh vyvedl svůj lid z Egypta na poušť, kde mohl zachovávat Jeho zákon a poslouchat Jeho hlas. Egypťané, kteří nijak nedbali Hospodina, se utábořili blízko nich. A přece to, co osvěcovalo celý tábor Izraele mocným světlem na jedné straně, bylo pro faraonovy zástupy oblačnou zdí, která ještě více zatemňovala noční tmu.

Podobně i dnes je zde lid, kterému Bůh svěřil svůj zákon. Těm, kteří jsou poslušní, jsou Boží příkazy ohnivým sloupem, osvěcujícím cestu a vedoucím k věčnému spasení. Ale pro neposlušné jsou jen nočním mrakem. *„Počátek moudrosti je bázeň Hospodinova“ Žalm 111,10.* Poznání Božího slova převyšuje každou jinou znalost. Zachovávání Božích přikázání provází velká odplata a žádná pozemská pohnutka by křesťana neměla ani na chvíli odvést od věrnosti. Bohatství, čest a světská sláva jsou jen troskami, které před ohněm Božího hněvu zmizí.

Hospodinův hlas, který věřícím přikazuje *„jít vpřed“*, často zkouší jejich víru až do krajnosti. Kdyby však měli otálet s poslušností až do doby, kdy každá stopa nejistoty zmizí, [4T 28] a nezůstane žádné riziko pádu a porážky, nikdy by nevykročili vpřed. Ti, kteří si myslí, že není možné podřídit se Boží vůli a věřit jeho zaslíbením, dokud se před nimi vše nevyjasní a neurovná, nikdy se k tomu nerozhodnou. Víra není jistota poznání *„víra pak jest podstata věcí, kterýchž se nadějeme, a důkaz těch věcí, které se nevidí“ Žd 11,1.* Poslušnost Božích přikázání je jedinou cestou, má-li mít Pán pro nás zaslíbení. *„Jděte vpřed“,* to by mělo být heslem křesťanů.

Povolování chuti

Drazí bratři a sestry, byly mi ukázány některé věci ohledně sboru v ---. Byly mi představeny jednotlivé případy, které v mnoha ohledech představují případy mnoha jiných. Mezi nimi je i příchod sestry A. a jejího manžela. Pán ho přesvědčil o své pravdě. Těšil se ze souladu i ducha pravdy a s požehnáním to vyznával. Satan však přišel se svým pokušením v otázce chuti.

Bratr A dlouho povoloval své chuti k dráždidlům, které zatemňovaly jeho mysl, oslabovaly rozum a otupovaly mravní schopnosti. Zvrácená nepřirozená chuť si podmanila rozum i úsudek a on obětoval nestřídmosti své rodné právo a Bohem mu svěřenou hřivnu mužnosti. Kdyby bratr A studoval Boží slovo a měl ho za své životní pravidlo, kdyby byl důvěřoval Bohu a prosil o milost k vítězství, získal by sílu, aby v Ježíšově jménu zahnal pokušitele.

Ale bratr A si nikdy neuvědomoval vznešené požadavky, které má Bůh vůči němu. Jeho mravní schopnosti byly vlivem nesprávného jezení, pití a marnivostí oslabeny. Po přijetí pravdy měl formovat charakter pro nebesa. Bůh ho chtěl zkusit a prozkoumat. Ve vlastním zájmu měl udělat to, co za něho nemohl nikdo vykonat. Způsobem svého života promarnil mnoho let vzácného času milosti, [4T 29] kdy mohl získat určité zkušenosti v otázkách náboženství, v poznání Kristova života a nekonečné oběti, jež byla přinesena za člověka, aby byl vysvobozen z osidel, která mu nastavil satan, a aby zmocněn mohl oslavovat Jeho jméno.

Kristus zaplatil velikou cenu za vykoupení člověka. Na poušti pokušení vytrpěl největší muka hladu; takto vysílený postem byl Boží Syn předmětem několika pokušení satana, který chtěl těžit z Jeho oslabení, zvítězit nad Ním a takto zmařit plán spasení. Kristus však zůstal neochvějný. Zvítězil za lidstvo, aby mohl lidi vytrhnout z ponížení a pádu. Kristova zkušenost nám je k požehnání. Jeho příkladné vítězství nad chutí ukazuje cestu těm, kteří chtějí být Jeho následovníky a nakonec chtějí sedět s Ním na Jeho trůnu.

Kristus hladověl v pravém slova smyslu. Lidstvo má všeobecně vše potřebné pro udržení života. A přece lidé, jako kdysi naši první rodiče, touží po tom, co jim Bůh nedovolil, neboť to pro ně není to nejlepší. Kristus trpěl hlad pro nedostatek potřebného pokrmu a v otázce chuti odolal satanovu pokušení. Povolování nezřízené chuti probouzí v padlém člověku nepřirozenou touhu po věcech, které ho nakonec přivedou k zahynutí.

Člověk vyšel z Boží ruky dokonalý jak po tělesné, tak i po duchovní stránce, v dokonalé harmonii a v dokonalém zdraví. Bylo potřebí více než dvoutisícileté povolnosti chuti a žádostivým vášním, než se v lidském organismu narušila životní síla. V následujících generacích byl její pokles mnohem rychlejší. Povolnost v chuti a vášních vedla k výstřednostem a násilí, smilství a ohavnostem všeho druhu, které oslabily sílu a uvrhly lidstvo do mnoha nemocí natolik, že zdatnost a sláva prvního pokolení pominula a v třetím pokolení od Adama člověk začal projevovat známky úpadku. Následující pokolení po potopě upadalo ještě rychleji. [4T 30]

Všechnu tuto tíhu bídy a nahromaděného utrpení lze odvodit z povolování chuti a žádostem. Hýření a pití vína kazí krev, vzbuzuje vášně a přináší různé nemoci. Ale tím ještě zlo nekončí. Rodiče přenechávají svým dětem chorobný odkaz; neboť rodiče zanechávají také nemoci jako dědictví svým dětem. Obvykle každý nestřídmý člověk, mající na starosti výchovu dětí, předává jim své sklony a zlé náklonnosti, předává jim nemoci vlastní zkažené a znečištěné krve. Neřest, nemoc a slabomyslnost dětí se jako žalostný odkaz předávají z otce na syna a z jednoho pokolení na druhé. To přináší světu bídu a utrpení a tím se vlastně opakuje pád člověka.

Soustavné přestupování přírodních zákonů je stálým přestupováním Božího zákona. Dnešní stav utrpení a trýzně ve světě, úpadek, sešlost, nemoci a slabomyslnost jež zaplavuje nynější svět, vytvořily z něj lazaret ve srovnání s tím, čím podle Boží vůle měl

být. Naše generace má málo duševních a tělesných sil. Tato bída se nahromadila za celé generace, protože padlý člověk přestupuje Boží zákony. Zvrácená chuť má za následek nejrozšířenější hříchy.

Chuť na odporný, špinavý jed, jakým je tabák, vede k žádosti po silnějších dráždidlech, jako jsou lihoviny, užité pod nějakou záminkou, pro domnělou nemoc, nebo jako preventivní prostředek před některou možnou nemocí. Tím se podněcuje nepřirozená touha po těchto škodlivých a bičujících dráždidlech do té míry, že nestřídmost v tomto pokolení je děsivá. Lidé holdující alkoholickým nápojům, se scházejí všude. Jejich rozumová schopnost je oslabena, duchovní síly jsou oslabeny a citlivost je otupena natolik, že Boží požadavky nejsou uskutečňovány a nejsou doceňovány věčné hodnoty. Písmo prohlašuje, že žádný opilec nezdědí Boží království.

Tabák a lihoviny otupují a poskvrňují jeho uživatele, ale tím toto zlo nekončí. Svým dětem předává vznětlivou povahu, [4T 31] znečistěnou krev, oslabený rozum a nezdravé mravní síly. Stává se zodpovědným za všechny zlé následky, které svým nesprávným počínáním převádí na svou rodinu a společnost. Pro hříchy dřívějších pokolení lidstva vzdychá pod tíhou nahromaděného zla. A lidé dál bezohledně a bezmyšlenkovitě holdují nestřídmosti, přejídají se, opíjejí a zanechávají nemoc, oslabené duševní schopnosti a poskvrněné mravy jako žalostný odkaz příští generaci.

Nestřídmost jakéhokoliv druhu je nejhorším druhem sobectví. Ti, kteří se skutečně bojí Boha a zachovávají Jeho přikázání, hledí na tyto věci ve světle rozumu a náboženství. Jak může některý muž nebo žena zachovávat Boží zákon, který vyžaduje, aby člověk miloval svého bližního jako sebe samého, a přitom holduje nestřídmosti, která otupuje mozek, oslabuje rozum a naplňuje tělo nemocí ? Nestřídmost podněcuje vášně a povoluje uzdu žádostivosti. Nízké vášně pak zaslepují rozum a svědomí.

Ptám se: Co udělá manžel sestry A? Prodá své prvorozenství za mísu čočky? Zaprodá svou mužnost hovění zvrácené chuti, která přináší neštěstí a ponížení? *„Odplata za hřích je smrt“ Řím 6,23*. Nemá tento bratr mravní odvahu, aby zapřel chuť? Jeho zvyky nebyly v souladu s pravdou a káravými *Svědectvími*, které Bůh uznal za vhodné, aby je dal svému lidu. Jeho svědomí nebylo zcela mrtvé. Věděl, že nemůže sloužit Bohu a povolovat své chuti; proto povolil satanovu pokušení, které bylo příliš silné, než aby mu svou vlastní silou odolal. Byl přemožen. Svůj nedostatek zájmu o pravdu přisoudil jiným příčinám namísto té pravé, aby takto zakryl svůj vlastní slabý záměr a skutečnou příčinu svého odpadnutí od Boha, jímž byla neovládaná chuť.

Zde mnozí klesají; kolísají mezi zapřením chuti a povolností a nakonec jsou nepřítelem přemoženi a opouštějí pravdu. Mnozí, kteří odpadli od pravdy, [4T 32] uvádí jako důvod svého počínání to, že nevěří *Svědectvím*. Průzkum ukazuje, že měli určitý hříšný zvyk, který Bůh skrze *Svědectví* odsuzoval. Stojí před otázkou: Zřeknou se své modly, kterou Bůh odsuzuje, anebo budou pokračovat dále svým nesprávným směrem povolnosti a zavrhnou Boží světlo, kárající právě to, z čeho se radovali? Sami si musí zodpovědět otázku: Mám zapřít sám sebe a přijmout Boží *Svědectví*, která kárají mé hříchy, anebo mám zavrhnout *Svědectví,* protože kárají mé hříchy?

V mnoha případech jsou *Svědectví* plně přijata, s hříchem a povolností je skoncováno a okamžitě začíná reformace podle Božího světla. V jiných případech se dále pěstují hříšné návyky. *Svědectví* jsou zavržena a lidem se uvádějí mnohé nepravdivé omluvy jako důvod odmítnutí *Svědectví*. Pravý důvod není uveden. Je to nedostatek mravní odvahy - vůle, posílené a ovládané Duchem Božím, aby se člověk mohl zříci škodlivých návyků.

Není snadné přemoci získanou chuť po narkotikách a dráždidlech. Jedině ve jménu Kristově lze získat toto veliké vítězství. On zvítězil v zájmu člověka v dlouhém, téměř šestitýdenním půstu na poušti pokušení. Soucítí s lidskou slabostí. Jeho láska k padlému člověku byla tak velká, že přinesl nekonečnou oběť, aby se k němu mohl při-

blížit v jeho ponížení a svou božskou mocí ho nakonec pozvednout ke svému trůnu. Záleží však na člověku, zda Kristus za něho vykoná to, co by mohl.

Uchopí člověk božskou moc a se vší rozhodností a vytrvalostí odolá satanovi podle Kristova příkladu v boji s nepřítelem na poušti pokušení? Bůh nemůže člověka zachránit z moci satanských svodů proti jeho vůli. Člověk musí jednat svou lidskou silou, podepřenou Kristovou božskou mocí, [4T 33] aby za každou cenu odolal a zvítězil nad sebou samým. Člověk musí zvítězit tak, jak zvítězil Kristus. A pak skrze vítězství, které může přednostně dosáhnout v Ježíšově všemohoucím jménu, se může stát dědicem Božím a spoludědicem Ježíše Krista. Nebylo by tomu tak, kdyby Kristus měl pro toto vítězství vykonat všechno sám. Člověk musí vykonat svůj podíl osobně, musí zvítězit ve vlastním zájmu, v síle a moci, kterou mu dává Kristus. Při dosahování vítězství musí člověk být Kristovým spolupracovníkem a pak bude Kristovým spoluúčastníkem v Jeho slávě.

Je to svaté dílo, na kterém máme podíl. Apoštol Pavel napomíná své bratry: *„Taková tedy majíce zaslíbení, nejmilejší, očisťujmež se od všeliké poskvrny těla i ducha, konajíce posvěcení v bázni Boží“ 2K 7,1*. Je svatou povinností, kterou dlužíme Bohu, abychom si zachovali čisté tělo jako chrám Ducha svatého. Je-li naše srdce a mysl odevzdána do Boží služby, posloucháme-li všechna jeho přikázání, milujeme-li Ho celým srdcem, celou silou, celou myslí a vší mocí a svého bližního jako sebe samého, pak se osvědčíme jako věrní a praví i vůči požadavkům nebes.

Apoštol dále říká: *„Nepanuj tedy hřích ve smrtelném těle vašem, abyste povolovali jemu v žádostech jeho“ Ř 6,12*. Nabádá své bratry také k opravdové horlivosti a k neochvějné vytrvalosti v jejich úsilí o čistotu a svatost života, což činí těmito slovy: *„A všeliký, kdož bojuje, ve všem je zdrženlivý. A oni zajisté proto, aby porušitelnou korunu vzali, ale my neporušitelnou“ 1Kor 9,25*.

Křesťanský boj

Pavel nám představuje duchovní zápas a jeho odplatu v protikladu k různým hrám, pořádaným mezi pohany k poctě jejich bohů. Mladí mužové, kteří byli vychováni pro tyto hry, se museli přísně zapírat a co nejlépe udržovat sebekázeň. Každá povolnost, která by mohla oslabit tělesnou sílu, byla zakázána. Ti, kteří se podřídili přípravnému cvičení, nesměli užívat víno ani bohatá jídla, neboť toto by oslabovalo zdatnost, [4T 34] zdravou aktivitu, odvahu a vytrvalost. Těchto her se účastnili mnozí diváci, králové a šlechtici. Za nejvyšší čest se pokládalo získat vavřínový věnec, který zakrátko uvadl. Když však závodníci, usilující získat tuto hynoucí korunu, byli přísně zdrženliví a podrobili se přísné kázni, jen aby získali osobní zdatnost a výkonnost v naději že zvítězí, ani pak si nebyli jisti cenou. Cenu mohl dostat jen jeden. Někteří mohli vynaložit právě takové úsilí jako jiní a do krajnosti napínat své síly, aby si získali čest, ale když už napínali ruku po odměně, někdo jiný je mohl o zlomek sekundy předstihnout a uchopit vytouženou odměnu.

V křesťanském bojování tomu tak není. O závod mohou běžet všichni a všichni si mohou být jisti vítězstvím a věčnou slávou, podřídí-li se podmínkám. Pavel říká: *„Tak běžte, abyste dosáhli“ 1K 9,24*. Pak vysvětluje podmínky, které je nutno dodržovat, chceme-li mít úspěch: *„A každý, kdož bojuje, ve všem jest zdrženlivý“ 1K 9,25*.

Jestliže pohané, kteří se neřídili svědomím ani bázní Boží, se ochotně podřídili cvičnému sebezapření a kázni, odpírajíce všechno, co by je mohlo nějak oslabit, pouze pro hynoucí věnec a potlesk davu, o kolik ochotněji by se měli zříkat nezdravých dráždidel a zálib, které ponižují mravní schopnost, oslabují myšlení a vyšší schopnosti podřizují zvířecím choutkám a vášním lidé, kteří běží křesťanský běh v naději na nesmrtelnou a nebeskou odměnu.

Celé zástupy ve světě jsou svědky této hry života, křesťanského boje. A to není vše. Vládce vesmíru a miliardy nebeských andělů pozorují tento závod; pečlivě pozorují

kdo zvítězí a získá neuvadlou korunu slávy. Bůh a nebeští andělé s velkým zájmem zaznamenávají sebezapření, sebeobětavost a krajní úsilí těch, [4T 35] kteří běží křesťanský běh. Odměna daná každému člověku, bude v souladu s vynaloženou energií a horlivostí plné víry, kterou splnil svůj podíl ve velkém zápase.

Při zmíněných hrách měl cenu zaručenou jen jeden. O křesťanském běhu apoštol říká: *„Já tak běžím, ne jako do nejistoty“ 1K 9,26*. Na konci běhu nás nečeká zklamání. Všichni, kteří cele splní podmínky Božího slova a uvědomí si svou zodpovědnost za udržení své tělesné zdatnosti a výkonnosti, za zachování vyváženého duševního a mravního zdraví, neběží na nejisto. Všichni mohou dostat cenu a získat nevadnoucí korunu nesmrtelné slávy.

Apoštol Pavel nám hovoří, že *„jsme divadlem světu, andělům a lidem“*. Oblak svědků pozoruje náš křesťanský běh. *„Protož i my, takový oblak svědků vůkol sebe majíce,odvrhněme všeliké břímě, i snadně obkličující nás hřích, skrze trpělivost konejme běh předloženého sobě boje. Vzhlížejme na původce a dokonavatele víry Ježíše, který místo předložené sobě radosti strpěl kříž, opovážil se hanby, i posadil se na pravici trůnu Božího“ Žd 12,1.2.*

Svět by nám neměl být vzorem. Lidé mají ve zvyku holdovat a užívat nepřirozená dráždidla, ale to jen posiluje zvířecí pudy a omezuje růst a rozvoj mravních schopností. Nerozhodnou-li se Adamovi potomci, že budou statečně vítězit v boji víry, a že tedy budou střídmí ve všem, nezískají nikde povzbuzení. Rozhodnou-li se správně, budou i dobrými bojovníky.

Budou-li křesťané ovládat své tělo a položí všechny své chutě a vášně pod kontrolu osvíceného svědomí, cítíce to jako povinnost, kterou jsou zavázáni vůči Bohu a svým bližním, aby se podrobili zákonům, jež ovládají zdraví a život, budou mít požehnání tělesné i duševní síly. [4T 36] Budou mít mravní sílu v boji proti satanu a ve jménu Toho, který zvítězil nad chutí v jejich zájmu, mohou být sami velkými vítězi. Tento boj je přístupný pro všechny, kteří se ho chtějí zúčastnit.

Byl mi ukázán případ bratra B, kterého obklopuje temný mrak. V jeho příbytku se nenachází světlo nebes. Ačkoli vyznával, že věří pravdě, ve svém bezpříkladném denním životě nemá posvěcující vliv na srdce. Přirozeně nevlastní shovívavost, laskavost, něžnost a zdvořilost. Jeho temperament je velmi nepříznivý jak pro něho samého, tak i pro jeho rodinu, a také sbor pociťuje jeho vliv. Musí na sobě vykonat to, co za něho nemůže vykonat nikdo jiný. Potřebuje přetvořující vliv Ducha Božího. Svatou povinností našeho vyznání jako Kristových následovníků, je zkoumání našich cest a činů a jejich porovnávání s příkladem našeho Vykupitele. Náš duch a chování musí souhlasit se vzorem, který nám poskytl náš Spasitel.

Bratr B nemá takovou povahu, aby do své rodiny přinášel sluneční svit. Rodina je vhodným místem, kde by mohl začít pracovat. Podobá se víc mraku, než paprsku světla. Je příliš sobecký, než aby projevil souhlas členům své rodiny, hlavně k jednomu ze všech ostatních, který by ho miloval a vážil si jej. Je mrzutý, panovačný, diktátorský, jeho slova jsou často ostrá a zanechávají rány, které se nepokouší hojit zjemněním svého ducha, uznáním vlastních chyb a vyznáním svých přestupků. Neprojevuje touhu po světle. Nezkoumá své srdce, pohnutky, povahu, řeč a chování, aby poznal, zda jeho život odpovídá příkladu. Ve svém životě a charakteru neuplatňuje Boží zákon jako pravidlo svého jednání. Pán bude mít před sebou čestné a upřímné lidi.

Sestra B má mnoho trápení a slabostí své vlastní povahy nad kterými musí zvítězit. Její úděl by se neměl ztěžovat víc, než je skutečně nezbytné. Bratr B by měl být jemnější, měl by pěstovat taktnost a laskavost. Měl by být velmi něžný a dobrotivý ke své ženě, která je s ním v každém ohledu rovnocenná; [4T 37] neměl by vyslovit nic, co by zarmoutilo její srdce. S dílem reformace by měl začít již doma; měl by být něžný a měl by překonávat hrubé, strohé, necitlivé a nelaskavé povahové rysy, které jsou větší než

on. Jestliže my, ubozí smrtelníci chceme dosáhnut nebes, musíme zvítězit tak, jako zvítězil Kristus. Musíme se přizpůsobit Jeho obrazu, náš charakter musí být bez poskvrny.

Bylo mi ukázáno, že bratr B nemá pravé mínění o dokonalosti charakteru, který je pro křesťana nutný. Nemá správný názor na svou povinnost vůči svým bližním. Je v nebezpečí, že bude prosazovat své vlastní zájmy, jestliže se mu k tomu naskytne příležitost, přičemž nebere ohled na ztrátu, nebo škodu svých bližních. Velice dbá na svůj vlastní prospěch, ale nezajímá se o štěstí nebo neštěstí svých bližních, jak by se slušelo na Kristova následovníka. Pro bezcennou osobní výhodu jej satan může připravit o neporušenost. Tato temnota jeho vlastní duše přenáší temnotu na sbor. „Toto všechno“, říká satan, „bude tvé, jestliže se uchýlíš od přísné neporušitelnosti. Toto vše ti dám, jestliže mne v tom uspokojíš, anebo když budeš takto pracovat a hovořit“. A bratr B byl protivníkem také ke své vlastní škodě velmi často oklamán a tím bylo zatemněno myšlení jiných.

V církvi jsou někteří, kteří potřebují vidět věci z vyššího hlediska, kteří mohou být na duchovní výši a v tomto postavení mohou rozeznat názory a vůli Boží, přičemž místo vrhání stínů budou šířit světlo. Bratr B potřebuje, aby jeho oči byly pomazány, aby mohl jasně rozeznat duchovní věci a také satanovy úskoky. Křesťanská úroveň je vysoká a vznešená. Ale běda, povrchní vyznavači Krista ji snižují, a to až do prachu!

Bratr B, potřebuje vytrvalou bdělost, aby nebyl přemožen satanovým pokušením, které tě vede k tomu, abys žil jen pro sebe, abys byl žárlivý, závistivý, podezíravý a puntičkářský. Jestliže půjdeš s neustálým reptáním, pak na nebeské cestě neučiníš ani jediný krok vpřed. Ale jestliže se na chvíli zastavíš ve svém modlitebném a vážném úsilí, [4T 38] aby ses podrobil sebekontrole, jsi v nebezpečí, že budeš přemožen, nějakým silným pokušením; můžeš vykonat nerozvážné kroky, můžeš projevovat nekřesťanského ducha, který nepřinese trpkost pouze tvé duši, ale i do mysli jiných. Můžeš je zatížit zmatky a mrzutostmi, které budou ohrožovat jejich duše přičemž budeš zodpovědný za tento zhoubný vliv. Bratře B, jestliže bys chtěl uniknout porušenosti, která je na světě v žádosti, pak musíš ve všech věcech ozdobit svůj křesťanský charakter.

Řekneš: To je tvrdá práce, cesta je příliš těsná, nemohu po ni kráčet. Je v tomto dopise naznačena užší cesta, než ta, kterou nalézáš jasně vytyčenou ve Slově Božím? Nebesa - to je cena doživotního, vytrvalého a neúnavného úsilí. Jestliže nyní ustoupíš a zbavíš se odvahy, jistě ztratíš nebesa. Pozbudeš nesmrtelný život a nevadnoucí korunu slávy. Ti, kteří mají místo po Spasitelově boku na Jeho trůnu, jsou v té třídě, která zvítězila tak, jako zvítězil On. Čistá láska, posvěcující pravda a láska drahého Vykupitele usnadní námahu k vítězství. Jeho síla bude srdečně poskytnuta všem, kteří po ni opravdově touží. Bude korunovat milostí a pokojem každé vytrvalé úsilí, uskutečněné v Jeho jménu.

Jestliže tvé denní studium povede k Boží oslavě a k vlastnímu přemáhání, On doplní tvou slabost svou silou a budeš moci žít tak, že tvé svědomí tě nebude odsuzovat. Budeš mít dobrou pověst u všech, kteří jsou kolem tebe. Obezřetný život nepřinese velký prospěch pouze tvé vlastní duši, ale bude jasným světlem, svítícím na cestu jiným a bude jim ukazovat cestu k nebesům.

Bratře B, jak jsi ovládal svou vlastní povahu? Hledal jsi možnost, jak zvítězit nad svým ukvapeným duchem? V nynějším stavu a přesvědčení budeš v nebi chybět tak jistě, jako že nebesa existují. Pro svou vlastní duši a pro Krista, který ti poskytl neklamný důkaz své nekonečné lásky, přibliž se k Němu, abys mohl být naplněn Jeho Duchem. [4T 39] Pěstuj ducha bdělosti a modlitby, abys řádně představoval svatou víru svého vyznání jako následovník našeho drahého Vykupitele, který nám zanechal příklad svého vlastního života. Napodobuj našeho Spasitele. Uč se od Krista. Snášej těžkosti jako dobrý rytíř Ježíše Krista, přemáhej satanovo pokušení tak, jak je přemáhal On a staň se vítězem nad všemi svými charakterovými vadami.

Kristus byl dokonalým vítězem; i my musíme být dokonalí a neporušitelní. Nesmíme toužit po ničem, co má skvrnu nebo vadu. Vykoupení, které Kristus dokázal pro člověka, bylo Jeho nekonečnou cenou. Vítězství, které jsme dosáhli nad naším vlastním zlým srdcem a nad satanovými pokušeními, nás bude stát veliké úsilí, stálou bdělost a vytrvalé modlitby. Jenom pak budeme nejen přijímat odměnu, kterou je dar věčného života, ale bude růst i naše štěstí na zemi s vědomím vykonané povinnosti a budeme pociťovat i větší vážnost a lásku od našich bližních.

Bylo mi ukázáno, že v církvi se projevuje všeobecná potřeba oddanosti, opravdovosti a horlivého úsilí. Je mnoho těch, kteří potřebují obrácení. Bratr C není v církvi stálý a pevný. Nepokračuje v duchovním životě tak, jak tomu bylo dříve. Vyznával pravdu mnoho let, ale pomalu přijímal zásady, aby podle nich žil; proto nebyl pravdou posvěcen. Satan měl stále možnost, aby ho pokoušel. Ve zkušenosti je ještě stále jako dítě. Pozoruje druhé a věnuje pozornost jejich chybám, zatímco by měl pečlivě zkoumat své vlastní srdce. Tato pohotovost ke zkoumání a k pozorování chyb na svých bratřích a hovoření o nich jiným je kárána Kristovými slovy, pronesenými k jednomu učedníku, kterého viděl, že je více zaujat svými bratřími, než péčí o bdělost a modlitby, aby nebyl přemožen satanem. Kristus svému učedníku řekl: *„Co tobě po tom? Ty pojď za mnou!“ J 21,22*

To je vše, co bratr C může vykonat v chatrnosti své povahy, totiž střežit *svou vlastní* duši a uzavřít každou cestu a přístup, kterým by jej satan mohl získat k postupnému uvedení do pochybnosti vůči druhým. Je ve velkém nebezpečí ztráty vlastní duše pro nedostatek dokonalého křesťanského charakteru v době zkoušek. [4T 40] Je pomalý při následování Krista. Jeho smysly jsou jakoby zastřené a téměř ochrnuté, takže nerozpozná správné ocenění svatých věcí. Dokonce i nyní může napravit své chyby a zvítězit nad svými vadami, bude-li o to usilovat v Boží síle.

Ve sboře v --- jsou někteří, jejichž jména nemohu uvést, kteří musí zvítězit nad svou chutí a žádostí. Někteří mluví příliš mnoho, zastávají tento názor: „Oznamte to, ...my to oznámíme dále“. Opravdu, ubohý názor! Kdyby všichni tito klevetníci měli na paměti, že je pozoruje anděl, který zaznamenává jejich slova, pak by bylo méně mluvení a více modliteb.

Někteří světitelé soboty mají děti, které jsou vyučovány od své mladosti, aby také světili sobotu. Některé z nich jsou velmi hodné děti, věrné k povinnostem, pokud se týká časných záležitostí, ale necítí hluboké usvědčení z hříchů a necítí potřebu pokání z hříchů. Takoví jsou v nebezpečném stavu. Vidí chování a úsilí osvědčených křesťanů. Sledují některé, kteří činí velké vyznání, ale kteří nejsou zásadními křesťany. Srovnávají své názory a činy s těmito pohoršeními, a tak nejsou zlomeny hříchy v jejich vlastních životech, neboť si lichotí, že vše je v pořádku.

Těmto mladým lidem jsem pověřena říci: Čiňte pokání a obraťte se, aby byly shlazeny vaše hříchy. Nemáte čas na zahálení. Nebe a věčný život jdou drahocenné poklady, které nemůžete získat bez vlastního úsilí. Jako hříšníci učiňte opatření za každou cenu, aby vaše životy mohly být bez poskvrny. Potřebujete pokání, víru a křest. Kristus byl úplně spravedlivý, a proto On, Spasitel světa, dal člověku osobní příklad, když přijal podmínky, které hříšník musí splnit, aby se stal Božím dítětem a dědicem nebes.

Jestliže Kristus, čistý a neposkvrněný Vykupitel člověka, se snížil, aby učinil kroky, které hříšníci potřebují k obrácení, proč by kdokoli, při tom světle, [4T 41] které září na jeho stezku, váhal poddat své srdce Bohu, a v pokoře vyznal, že je hříšný a osvědčil svou víru v Kristovo smíření slovy i činy, ztotožňujíce se s těmi, kteří vyznávají, že jsou Jeho následovníky? Vždy budou někteří, kteří nežijí podle svého poznání, kteří denně životem ukazují, že jsou cokoli, jen ne křesťany; ale byl by to pro některé dostatečný důvod, aby odmítli odevzdání se Kristu skrze křest ve víře v Jeho smrt a zmrtvýchvstání?

Dokonce když Ježíš byl na této zemi, když chodil a učil své učedníky, byl mezi dvanácti jeden, který byl jako ďábel. Jidáš zradil svého Pána. Kristus měl dokonalé poznání o Jidášově životě. Věděl o žádosti, nad kterou Jidáš nezvítězil, a ve svých kázáních jiným mu dal mnoho lekcí ohledně této věci. Pro požitkářství Jidáš dovolil, aby tento jeho charakteristický rys rostl a zapustil tak hluboký kořen, že udusil dobré símě pravdy, zaseté do jeho srdce. Pro lásku k penězům zlo získalo převahu, což vedlo až k tomu, že Jidáš prodal svého Pána za několik stříbrných mincí.

Skutečnost, že Jidáš nebyl ve svém srdci opravdový, že byl tak zkažený sobectvím a láskou k penězům, že byl veden k tomu, aby spáchal velký zločin, není žádným důkazem pro to, že nejsou praví křesťané, nebo praví Kristoví učedníci, kteří by milovali svého Spasitele a snažili se napodo- bovat Jeho život a příklad a poslouchat Jeho naučení.

Bylo mi ukázáno, že skutečnost, že Jidáš byl započten mezi dvanácti se svými chybami a vadami charakteru, je názorná lekce ke studiu, ze kterého může mít nejeden křesťan prospěch. Když byl Jidáš vybrán naším Pánem, jeho případ nebyl beznadějný. Měl některé dobré vlastnosti. Ve spojení s Kristem, v práci a při naslouchání jeho projevům měl vhodnou příležitost, aby viděl své chyby a obeznámil se se svými charakterovými vadami, jestliže opravdově toužil stát se pravým učedníkem. Byl dokonce v takovém postavení u našeho Pána, že si mohl vybrat - buď rozvíjet svou žádostivost, anebo ji poznat a napravit. [4T 42] Získal malé prostředky, jež byly sebrány pro chudé a pro nutná vydání potřebná pro Krista a učedníky při jejich kazatelské práci.

Těchto několik prostředků bylo pro Jidáše stálým pokušením a čas od času, když vykonal malou službu pro Krista, nebo zasvětil krátkou chvíli náboženským účelům, uhradil si to z této skromné zásoby, shromážděné pro postup světla evangelia. Konečně se stal tak skoupým, že si hořce stěžoval, když na Ježíšovu hlavu byla vylita drahá mast. Přemítal o tom ve své mysli a o počítal peníze, které mohly být v jeho rukou na útraty, kdyby tato mast byla prodána. Jeho sobectví sílilo, až cítil, že jeho pokladna skutečně utrpěla ztrátu tím, že nedostali hodnotu masti v penězích. Nakonec vyslovil svou stížnost o výstřední drahé oběti pro Krista. Náš Spasitel ho pokáral za tuto žádostivost. Toto pobouření v Jidášově srdci pro malý obnos peněz způsobilo, že zradil svého Pána. Mezi světiteli soboty budou takoví, kteří ve svém srdci nejsou opravdovější než byl Jidáš; ale takové případy by jiné neměly odradit od následování Krista.

Bůh miluje děti bratra D, ale ony jsou ve velkém nebezpečí, že se budou cítit úplně zdrávy a nebudou pociťovat potřebu lékaře. Důvěřují své vlastní spravedlnosti, která je nikdy nespasí. Musí cítit potřebu Spasitele. Kristus přišel proto, aby spasil hříšníky. Ježíš řekl: *„Nepřišel jsem volat spravedlivých, ale hříšných ku pokání“ Mk 2,17.* Farizeové, kteří se cítili spravedlivými a důvěřovali svým dobrým skutkům, necítili potřebu Spasitele. Cítili, že jsou dost dobří i bez Krista.

Drahé děti bratra D, by měly žádat Ježíše, aby jim zjevil jejich hříšnost a pak Ho prosit, aby se jim zjevil jako hříchy odpouštějící Spasitel. Tyto drahocenné děti nesmí být podvedeny a tak ztratit věčný život. Bez toho, že by byly obráceny, nemohou vstoupit do království nebeského. Musí očistit roucho svých charakterů v krvi Beránkově. Ježíš je zve, aby učinily tento krok, jež musí hříšníci vykonat, aby se mohli stát Jeho dětmi. Dal jim příklad svým životem v tom, [4T 43] že se podřídil obřadu křtu. On je naším příkladem ve všech věcech.

Bůh tyto děti žádá, aby Mu obětovaly ty nejlepší a nejsvětější city svého srdce. Vykoupil je svou vlastní krví. Požaduje jejich službu. Nejsou samy svoji. Ježíš za ně přinesl nekonečnou oběť. Lítostivý, milující Spasitel je přijme, když k Němu přijdou takové jaké jsou, a když spolehnou na Jeho spravedl- nost a ne na vlastní zásluhy.

Bůh má soucit a miluje mládež v ---, chce, aby v Něm našla své štěstí. Zemřel, aby vykoupil tyto mladé lidi. Požehná jim, když k Němu přijdou v pokoře a v upřímnosti. Dovolí, aby Jej našli, když Ho budou hledat celým srdcem.

Volba pozemského pokladu

Byl mi ukázán stav Božího lidu. Věřící jsou omámeni duchem světa. Svými skutky zapírají svou víru. Má pozornost byla obrácena na starý Izrael. Tito lidé měli veliké světlo a vznešené přednosti, a přece nežili podle světla, a ani si nevážili své přednosti. Proto jejich světlo zhaslo. Chodili ve světle vlastních očí, místo toho, aby následovali Boží vedení. Dějiny synů Izraele byly napsány pro užitek těch, kteří žijí v posledních dnech, aby se mohli vyhnout následování jejich příkladu nevěry.

Bratře E, byl jsi mi představen, jak jsi obklopen temnotou. Láska ke světu se tě úplně zmocnila. Ty nejlepší z tvých dnů zde již pominuly. Tvá životní síla a vytrvalost, pokud se týče tělesné práce, jsou oslabeny a nyní, když bys měl hledět na svůj život šlechetného úsilí pro blaho jiných a pro slávu Boží, můžeš jen litovat a uvědomovat si nedostatek štěstí a pokoje. Nežiješ životem, který by Bůh mohl schválit. Tvé duchovní, věčné zájmy, ti jsou druhořadé. Mozek, kosti i svaly byly přetěžovány až do krajnosti. [4T 44] Proč byla vykonána všechna tato námaha? Proč jsi musel v zájmu rodiny snášet tolik starostí a břemen? Jakou máš za to odplatu? Znepokojení z toho, že sis nahromadil pozemský poklad, který Kristus zakázal, a který se ti stane osidlem.

Kristus ve svém kázání na hoře hovoří: *„Neshromažďujte si poklady na zemi, kde mol a rez kazí, a kde zloději vykopávají a kradou. Ale ukládejte si poklady v nebi“ Mt 6,19.20*. Když si odložíš poklad v nebi, děláš to pro sebe, činíš to ve vlastním zájmu. Tvůj poklad, můj milý bratře, však je uložen na zemi, a tvůj zájem a láska jsou soustředěny na tvůj poklad. Pěstoval jsi lásku k penězům, k domům a pozemkům, což pohltilo všechnu sílu tvé mysli a bytosti; tvá láska k pozemským statkům byla větší, než tvá láska ke Stvořiteli a k těm, za které Kristus zemřel. Bůh tohoto světa ti zaslepil oči, takže věčné věci nebyly doceněny.

Na poušti pokušení prožil Kristus největší pokušení, která by mohla napadnout člověka. Bojoval zde opuštěn se lstivým, chytrým nepřítelem a přemohl jej. První velké pokušení se týkalo chuti, druhé vyzývavosti a třetí se týkalo lásky ke světu. Satan přemohl své miliony tím, že je pokoušel v povolování chuti. Uspokojování chutě vzrušuje nervový systém a vyčerpává síly mozku, který je zbaven schopnosti myslet klidně, nebo rozumně. Mysl je nevyrovnaná. Tyto vyšší, jemnější schopnosti se zvrhnou ke službě zvířecím žádostem, přičemž svaté, věčné zájmy nejsou brány vážně. Jakmile satan dosáhne tohoto cíle, může přijít se svými dalšími dvěma pokušeními, pro něž je již připravena půda. Jeho rozmanitá pokušení vycházejí z těchto tří základních bodů.

Troufalost je běžným pokušením a jakmile s ní satan zaútočí, zvítězí devětkrát z deseti případů. Ti, kteří <u>*vyznávají*</u>, že jsou Kristovými následovníky a svou vírou si činí právo na boj proti všemu zlému, jež se nachází v jejich povaze, běžně se bezmyšlenkovitě vrhají do pokušení, [4T 45] z nichž je možno vyváznout bez poskvrny jen zázračně. Přemýšlení a modlitba by je mohly chránit a vést je k tomu, aby se vyhnuli kritickým, nebezpečným situacím, ve kterých se nacházejí, když dávají satanovi příležitost, aby je ovládl. Boží zaslíbení nejsou pro nás přehnanými požadavky, zatímco se bezstarostně vrháme do nebezpečí, přestupujíce přírodní zákony a nedbáme opatrnosti a úsudku, který nás obdařil Bůh. To je nejkrajnější opovážlivost.

Kdyby se Kristus byl poklonil satanovi, byly by mu poskytnuty trůny a království tohoto světa. Člověk nebude nikdy pokoušen tak silnými pokušeními, jaká doléhala na Krista. Satan přišel se světskou slávou, bohatstvím a radostmi života a představil je v co nejpůvabnějším světle, aby oklamal a svedl. *„Toto všecko“,* řekl Kristu, *„tobě dám,*

jestliže padneš, budeš se mi klanět“ (Mt 4,9). Kristus odrazil tohoto zákeřného nepřítele a zvítězil.

U člověka má satan lepší úspěch. Všechny tyto peníze, zisk, pozemek, sílu, slávu a bohatství, všechno ti dám - za co? Všechny jeho podmínky jsou takoví, aby člověk obětoval čestnost, nechal si otupit svědomí a povolil sobectví. Povolností světským zájmům satan přijímá všechnu poctu, kterou vyžaduje. Dveře mu jsou otevřeny dokořán, aby mohl vejít s celým vozem netrpělivosti, lásky k vlastnímu já, s pýchou, lakomstvím, chytráctvím a se všemi druhy nečistých duchů. Člověk je očarován a zrádně oklamán k vlastní záhubě. Když povolíme světáctví srdce a života, satan je spokojen.

Máme před sebou Kristův příklad. On přemohl satana a ukázal nám, jak můžeme i my zvítězit. Kristus odolal satanovi Písmem. Mohl použít svou božskou moc i svá vlastní slova, ale řekl: *„Psáno jest: Ne samým chlebem živ bude člověk, ale každým slovem, vycházejícím skrze ústa Boží“ (Mt 4,4).* Na druhé pokušení odpověděl: *„Zase psáno jest: Nebudeš pokoušet Pána Boha svého“ (Mt 4,7).* Před námi je Kristův příklad. [4T 46] Kdyby křesťan zkoumal Písmo svaté a následoval ho, byl by posilněn a mohl by se postavit na odpor zákeřnému nepříteli. Ale Boží Slovo je zanedbáváno a důsledkem toho je pohroma a porážka.

Drahý bratře, zanedbal jsi varovná svědectví, která jsi dostal před léty, a která ti ukazovala, že nepřítel tě sleduje, aby ti ukázal kouzla tohoto světa a pomohl ti rozhodnout se pro pozemský poklad a obětovat poklad nebeský. Bratře E, nemůžeš si dovolit, bys to učinil; jde o příliš mnoho. *„Neboť co prospěje člověku, kdyby všeckem svět získal, a své duši škodu učinil? Aneb jakou dá člověk odměnu za duši svou? (Mk 8,36-37)* Svou duši prodáváš velmi levně. Nemůžeš si dovolit přinést tak velkou oběť. Bůh ti svěřil hřivny, s kterými máš hospodařit. Jsou to tvé prostředky a tvůj vliv. Chce tě vyzkoušet a prověřit. Neměl bys ztrácet čas, ale okamžitě bys měl využít pokladu svého Pána. Kdybys to byl činil, pak by tvůj úspěch odpovídal tvé pilnosti, vytrvalosti a horlivosti a tím bys rozmnožil kapitál, který byl svěřen do tvých rukou; tvé hřivny vlivu - nehledě na prostředky, jež jsou k tomu použity - by byly mnohé obrátily od omylu k pravdě a spravedlnosti. Tito lidé by byli pracovali v zájmu jiných a tak by se vliv a prostředky ustavičně rozhojňovaly a rozmnožovaly v Mistrově díle. Za své věrné využití hřiven, jež ti byly svěřeny, bys byl od Mistra slyšel ta nejvlídnější slova, která vůbec dospějí k lidskému uchu: *„To dobře, služebníku dobrý a věrný, nad málem byl jsi věrný, nad mnohem tebe ustanovím. Vejdi v radost Pána svého.“ (Mt 25,21)*

Bratře E, kdybys schopnosti svého rozumu usměrnil správnou cestou a kdybys učinil slib svému nebeskému Otci, byl bys v pravdě silnější, byl bys pevnější duchovně i v síle, dnes bys byl oporou sboru v ---, svým příkladem, jakož i při vydávání počtu o své víře na základě Písma, bys byl i úspěšným učitelem pravdy. Kdyby duševní síly, které jsi vynaložil na získání majetku, byly použity na získávání duší ze tmy pro světlo, [4T 47] získal bys Boží souhlas a byl bys daleko úspěšnější.

Ti, kteří mají jen malé schopnosti, avšak které jsou posvěceny Boží láskou, mohou vykonat pro Pána určité dobro;avšak ti, kteří mají bystrou, pohotovou mysl, mohou ji použít v Jeho vznešeném díle s velkým úspěchem. Hřivny, které ti Bůh svěřil, jsi zabalil do šátku a zakopal jsi je do země. Takové olupování Pána o její prospěch je velkým zlem. Procházíme zkouškou. Pán přichází, aby prozkoumal náš postup a zeptá se, jak jsme využili hřivny, které nám propůjčil.

Bratře E, jak využíváš hřivny, které Bůh svěřil do tvé péče? Vykonal jsi vše, co bylo ve tvých silách, abys osvítil pravdou mysli lidí, anebo jsi pro své obchodní záležitosti a zmatky nenašel čas, který bys věnoval této práci? To je zločin. Když se s Božími hojnými dary zachází tak, jak jsi s nimi naložil ty, a když se tím oslabuje tělesná síla a odvrací vlastní láska od Boha. *„Nemůžete sloužit Bohu i mamonu.“ (Mt 6,24)* Nemůžeš milovat tento svět a také Boží pravdu. *„Což nevíte, že přízeň světa jest nepřítelkyně Boží? A protož kdo by koli chtěl býti přítelem tohoto světa, stává se nepřítelem Božím.“ (Jk*

4,4) „Nemilujte svět, ani těch věcí, kteréž na světě jsou. Miluje-li kdo svět, není lásky Otcovy v něm.“ (1Jan 2,15) Nejsi šťastným člověkem. Tvá rodina není šťastnou rodinou. Boží andělé k vám nepřicházejí a nemají u vás příbytek. Když v srdci vládne Kristovo náboženství, svědomí souhlasí, potom vládne pokoj a štěstí. Tehdy bude v duši světlo i navzdory tomu, že kolem může být zmatek a nepokoj.

Podřízení se, láska a vděčnost vůči Bohu udržuje v duši slunce, i kdyby bylo celý den zamračeno. Před tebou je sebezapření a Kristův kříž. Zvedneš tento kříž? Tvé děti byly požehnány modlitbami matky. Milovaly náboženství, snažily se odolávat pokušení a žít modlitebním životem. Někdy na to vynaložily velké úsilí, ale tvůj příklad, který jsi jim dal, tvá láska ke světu a zájem o něj a tvá intenzivní péče o obchodní záležitosti odvrátily jejich mysl od duchovních věcí a znovu je usměrnily k pozemským věcem. [4T 48] Satan je sledoval, aby získal jejich lásku ke světu a pro věci tohoto světa. Postupně přestávaly důvěřovat Bohu, zanedbaly soukromou modlitbu a náboženské povinnosti a přestaly se zajímat o svaté věci.

Drahý bratře E, dopustil ses velké chyby tím, že smyslem tvého života se stal tento svět. Jsi žádostivý, někdy netrpělivý a občas vyžaduješ od svého syna příliš mnoho. On zmalomyslněl. Ve tvém domě byla práce, práce, práce od časného rána až do noci. Tvé rozsáhlé hospodářství připravilo tvému domu další starosti a břemena. Tématem tvých rozhovorů byl obchod a pro obchod jsi měl ve své mysli první místo, neboť *„z hojnosti srdce ústa mluví.“ (Mt 12,34)* Vyvýšil jsi svým příkladem v rodině Krista a Jeho spasení nad své hospodářské zájmy a touhu po zisku ? Jestliže tvé děti přijdou o věčný život, krev jejich duší bude vyhledávána z ruky jejich otce.

Matka plnila věrně své povinnosti. Bude slyšet slova: *„To dobře...“* když vstane v den vzkříšení. Její první zájem bude patřit dětem, které byly předmětem jejich modliteb na sklonku jejího života. Můžeš je představit s krásným charakterem, který by je marně přizpůsobil pro společnost andělů, anebo budou poskvrněny a znečištěny nečistotou světa? Budou *„božské přirozenosti účastní učiněni, utekše porušení toho, kteréž je na světě v žádostech?“ (2Pt 1,4)* Budou jako vyleštěné sloupy ku podobenství chrámu; anebo z nich budou milovníci světa, ovládnuti lakomstvím a jejich zářivé a ušlechtilé vlastnosti budou pochovány v zapomenutí? Tvé jednání ve velké míře rozhodne o budoucím určení tvých dětí. Jestliže i nadále soustředíš své myšlenkové síly na světskou starostlivost a plánování, budeš jejich kamenem úrazu. On vidí, že i když vyznáváš křesťanství, duchovně vůbec nerosteš, ale že jsi mravně zakrněl. To je pravda. Tvá mysl se soustředila na pozemské věci a v tomto směru jsi rozvinul velkou energii. Jsi s určitostí světským byznysmenem, [4T 49] ale Bůh chtěl, abys své schopnosti a svůj vliv využil pro vyšší povolání.

Jsi očarován a zaslepen bohem tohoto světa. Jak strašná pošetilost tě ovládla! Můžeš si nahromadit pozemský poklad, ale ten bude zničen ve velkém požáru. Jestliže se nyní navrátíš k Pánu, využij hřivny svých prostředků a vlivu k Jeho slávě a svůj poklad si předem odešli do nebe, abys nezažil úplnou ztrátu.

Velké požáry a pohromy na moři i na zemi, které postihly naši zemi, byly zvláštním znamením Boží prozřetelnosti, varováním před tím, co přijde na svět. Pán Bůh chtěl ukázat člověku, že na jeho modly může dopustit takový oheň, který neuhasí žádná voda. Blíží se velký, celosvětový požár, kdy všechno toto rozsáhlé úsilí života bude zničeno během noci a dne. Bezpečný bude jen poklad v nebi. Žádný zloděj se k němu nemůže přiblížit a neuškodí mu ani mol.

Jistý mladý muž přišel ke Kristu a řekl: *„Mistře dobrý, co dobrého mám činit, abych měl život věčný?“* Ježíš mu radil, aby zachovával přikázání. On odpověděl: Pane, *„všeho toto ostříhal jsem od své mladosti. Čehož se mi ještě nedostává?“ (Mt 19,16.20)* Ježíš laskavě pohleděl na tohoto mladého muže a věrně mu poukázal na nedostatek v zachovávání přikázání. Nemiloval svého bližního jako sebe samého. Kristus mu ukázal jeho pravý charakter. Jeho sobecká láska k bohatství byla jeho vadou, která, když

nebude odstraněna, vyloučí jej z nebe. *„Chceš-li být dokonalým, jdi, prodej co máš, a rozdej chudým; a budeš míti poklad v nebi, a pojď, následuj mne.“ (Mt 19,21)* Kristus chtěl, aby pochopil, že od něho nežádá nic více, než to, co sám zkusil. Vše, co od něho žádal, spočívalo v tom, aby následoval Jeho příkladu.

Kristus odpustil bohatství a slávu a zchudobněl, aby člověk jeho chudobou zbohatl. Nyní se v zájmu tohoto bohatství od něho žádá, aby se vzdal pozemských věcí a pamatoval na nebe. Kristus věděl, že když člověk miluje pozemský poklad, olupuje o něj Boha; [4T 50] proto zákoníkovi řekl: *„Jdi, prodej co máš, a rozdej chudým°a budeš míti poklad v nebi, a pojď, následuj mne.“* Jak přijal Kristova slova? Těšil se snad, že si může opatřit nebeský poklad? Byl velmi zarmoucený, protože měl mnoho majetku. Bohatství bylo jeho ctí a mocí. Velikost tohoto pokladu téměř znemožňovala, aby to učinil.

Zde je nebezpečí bohatství pro lakotného člověka. Čím více získává, tím je pro něho těžší, aby byl štědrým. Zmenšit své bohatství pro něho znamená, jako kdyby se měl rozloučit se životem. Dříve, než by to učinil, odvrací se od půvabů nesmrtelné odměny, jen aby si zachoval a rozhojnil pozemské statky. Shromažďuje a uskladňuje. Kdyby byl zachovával přikázání, jeho světské statky by nebyly tak veliké. Jak mohl při sobeckém plánování a úsilí milovat Boha celým srdcem a celou myslí a ze všech svých sil a bližního svého jako sebe samého? Kdyby byl pomohl chudým a kdyby částí svého majetku přispěl na jejich potřeby, byl by mnohem šťastnější a měl by větší poklad v nebi a menší na zemi, kde se přetvářel.

Kristus ujistil mladého muže, který k němu přišel, že jestliže uposlechne Jeho přikázání, bude mít poklad v nebi. Tento člověk, který miloval svět, byl velmi zarmoucen. Toužil po nebi, avšak přál si, aby mu zůstalo jeho bohatství. Pro lásku k penězům a postavení se zřekl nesmrtelného života. Ach, jak ubohá výměna! A přece tak jednají mnozí, kteří vyznávají, že zachovávají Boží přikázání. Ty, drahý bratře, jsi v nebezpečí, že budeš činit totéž, ale neuvědomuješ si to. Neměl by ses urazit, přesto ti předkládám tuto záležitost zcela otevřeně. Bůh tě miluje. Jak ubohým způsobem ses odměnil za Jeho lásku!

Bylo mi zjeveno, že při první zkušenosti bylo tvé srdce hluboce zasaženo pravdou. Tvá mysl byla uchvácena studiem Písma, viděl jsi novou krásu v každém řádku. Potom dobro, jež bylo zaseto do tvého srdce, [4T 51] vzklíčilo a přineslo ovoce k Boží slávě. Ale po jisté době zájem o tento život a klam bohatství zadusil dobré símě Božího slova, jež bylo zaseto do tvého srdce a ty jsi nepřinášel další ovoce Pravda bojovala o první místo ve tvé mysli, ale starosti o tento svět a láska k jiným věcem zvítězily. Satan se snažil, aby tě skrze svody tohoto světa svázal řetězy a ochromil tvou mravní sílu tak, abys neviděl žádný význam v tom, co Bůh od tebe požaduje, a abys neměl žádný úspěch.

Nyní, drahý bratře, musíš vyvinout obrovské úsilí, abys unikl nepříteli a získal opět svou svobodu, neboť tvá láska k zisku bude mít přední místo, budeš otrokem tohoto světa Tvůj příklad pro jiné byl špatný; sobecké zájmy zastávaly první místo. Podle svého vyznání jsi světu pravil: Mé občanství není zde, nýbrž tam nahoře, zatímco prakticky jsi žil jen pro tento svět. Jako osidlo přijde den soudu na všechny, kteří přebývají na tváři země. Tvé vyznání je pro duše jen překážkou, neboť tvé činy mu neodpovídají. *„Znám tvé skutky“,* (nikoli tvé vyznání), praví Pravý Svědek. Bůh nyní zkouší svůj lid, posuzuje jeho záměry i pohnutky. Mnozí budou shledáni jako plevy a nikoli jako pšenice, neboť nemají žádnou hodnotu.

Kristus svěřil do tvé péče hřivny prostředků a vlivu a řekl ti: Využívej je, dokud nepřijde. Až Mistr přijde a vyúčtuje se svými služebníky, budou vyzváni, aby podali pravdivé svědectví o tom, jakým způsobem použili hřivny, jež jim byly svěřeny. Jaké svědectví přineseš ty, můj drahý bratře? Budeš připraven, abys Mistrovi vrátil dvojnásobek a předložil mu jej jak v základě, tak i v úrocích., čímž bys mu ukázal, že jsi byl svědomitým a vytrvalým pracovníkem v Jeho službách? Bratře E, jestliže budeš kráčet cestou, kterou jsi šel již léta, tvůj případ bude nelépe vystižen případem služebníka, který

svou hřivnu zabalil do šátku a zakopal do země; to znamená, že ji ukryl ve světě. Ti, kterým byly svěřeny hřivny, obdrželi odměnu za svou práci, kterou vynaložili, [4T 52] která byla ve správném poměru k věrnosti, vytrvalosti a k opravdovému úsilí, které vykonali při hospodaření se zbožím svého Pána.

Bůh tě pokládá za svého dlužníka a také jako dlužníka tvých bližních, kteří nemají světlo o pravdě. Bůh ti nedal světlo proto, abys jej schovával pod kbelík, nýbrž proto, abys je postavil jako svíci tak, aby byla prospěšná celému domu. Tvé světlo by mělo zářit jiným a mělo by osvětlovat duše, za které Kristus zemřel. Boží milost, převládající ve tvém srdci a povznášející tvou mysl a uvažování k pokoře před Ježíšem, by z tebe měla učinit silného muže, stojícího na straně Krista a pravdy.

Pavel říká: *„Neboť i Řeků i jiných národů, i moudrých i nemoudrých, dlužníkem jsem“. Řím 1,14* Bůh zjevil Pavlovi svou pravdu a tímto jej učinil dlužníkem všech, kteří byli v temnotě, aby jim zjevil světlo. K Božímu správcovství jsi neměl náležitý vztah. Zpronevěřil jsi hřivny svého Pána. Měl jsi duševní schopnosti, které, kdyby byly využity správným způsobem, učinily by z tebe spolupracovníky Krista a Jeho andělů. Kdyby tvá mysl byla obrácena správním směrem, kde se koná dobro, kdybys předkládal pravdu jiným, byl bys nyní dostatečně kvalifikován k tomu, aby ses stal úspěšným Božím pracovníkem a tvou odměnu by bylo vidět mnohé zachráněné duše, které by se skvěly jako hvězdy v koruně tvé radosti.

Jak může být hodnota tvých domů a tvého pozemku srovnávána s převzácnými dušemi, za které zemřel Kristus? V důsledku tvého působení tyto duše mohou být spaseny a žít s tebou v království slávy, ale tam si s sebou nemůžeš vzít ani nejmenší část svého pozemského pokladu. Získej tolik, co zvládneš, starej se o to s veškerou svou péči, které jsi schopen. A přece na příkaz tvého Pána může oheň, který nemůže uhasit žádná zručnost, v několika hodinách zničit vše, co jsi shromažďoval po celý svůj život a změní to v obrovskou spoušť. Toto byl případ Chicaga. Vzešlo Boží slovo a toto město bylo proměněno ve zříceniny. To není jediné město, které si je třeba připomenout jako viditelnou známku Božího rozhořčení. On učinil začátek, avšak ne konec. Meč jeho hněvu je namířen proti lidu, [4T 53] který svou pýchou a zlomyslností vzbudil hněv spravedlivého Boha. Bouře, zemětřesení, větrné bouře, požáry a meč rozšířil zkázu na všechny strany, dokud budou lidská srdce ve strachu chybovat a budou se snažit shánět pozemské věci. Nevíš, jak malý prostor je mezi tebou a věčností. Nevíš, jak rychle se přiblíží tvá zkouška .

Buď připraven, můj bratře, neboť Mistr bude vyžadovat tvé hřivny jak v základě, tak i v úrocích. Záchrana duší by měla být životním dílem každého, kdo vyznává Krista. Světu dlužíme milost, která nám byla dána od Boha; které na nás září a odhalenou krásu a sílu pravdy. .Můžeme celou svou bytost obětovat shromažďování pozemských pokladů, ale jakou budeme mít výhodu, když se náš život zde skončí, nebo když se zjeví Kristus? Nevezmeš s sebou ani haléř. A právě jak vysoko tě tvé světské pocty a bohatství povýšily zde k tomu, abys zanedbával svůj duchovní život, právě tak hluboko klesne tvá mravní hodnota před velikým tribunálem Božího soudu.

Jakou cenu bude mít tvé bohatství, za které jej vyměnil svou duší, kdybys snad byl náhle povolán, abys uzavřel svou zkoušku a tvůj hlas by již nebyl ovladatelný? *„Neboť co prospěje člověku, by všechen svět získal, a své duši uškodil?“ (Lk 8,36).* Tvé prostředky nemají větší hodnotu než písek, jedině kdyby byly užity tak, aby byly k prospěchu v denních životních potřebách, k požehnání jiným a k pokroku Božích věcí. Bůh ti dal *Svědectví* výstrahy k povzbuzení, ale ty ses od nich odvrátil. Pochyboval jsi o Svědectvích. Když se navrátíš a shromáždíš paprsky světla, když uznáš, že *Svědectví* pocházejí od Boha, pak budeš ve své víře vyrovnaný a nebudeš se potácet v temnotách a slabosti.

Můžeš být požehnáním pro sbor v ---. Jestliže přijdeš ke světlu a budeš v něm kráčet, již nyní tam můžeš být oporou. Bůh k tobě opět volá. Usiluje o to, aby tě zasáhl, aby

tě osvobodil od sobectví, ve kterém se nalézáš, neboť jsi zahrnut péčí o tento život. [4T 54] Vyzývá tě, aby ses odpoutal od svých zálib na tomto světě a aby ses zaměřil na nebeské věci. Abys poznal Boží vůli, musíš ji studovat, namísto toho, že bys hověl svým sklonům a přirozenému záměru své vlastní mysli. Nejopravdovější a nejúzkostlivější otázkou tvého srdce by mělo být volání: *„Co chceš, abych činil ?“*

Tíha Božího hněvu padne na ty, kteří svůj čas využívali špatným způsobem a namísto svému Tvůrci sloužili mamonu. Jestliže žiješ pro Boha a nebesa, ukazujíce tak životní cestu jiným, půjdeš vpřed a vzhůru k vyšší a světější radosti. Budeš odměněn poselstvím: *„To dobře, služebníku dobrý a věrný... Vejdi v radost Pána svého.“* Kristova radost spočívá v tom, že ve svém slavném království uvidí spasené a vykoupené duše. Ten, kdo místo radosti, která byla před něj postavena snese kříž opovržení a hanby, bude posazen po pravici Božího trůnu.

Když získáváš poklady tohoto světa a využíváš je tak, abys odvrátil svůj zájem od Boha, přivodíš si konec strašného prokletí. Nemáš čas k tomu, abys četl, abys přemýšlel a aby ses modlil;neměl jsi dost času ani k tomu, abys poučoval své děti.Neustále jim poukazuj na jejich nejvyšší zájem. Bůh miluje tvé děti, ale ony mají málo povzbuzení k tomu, aby žily nábožným životem. Jestliže zničíš jejich víru ve *Svědectví*, nemůžeš je získat. Mysli ubohých , pomýlených smrtelníků, by měly být usměrněny a vychovány v duchovních věcech. Jestliže je výchova zaměřena ke světským záležitostem a k úspěchu při osvojování si majetku, jak může být dosaženo duchovního růstu? To je nemožné. Ty můj bratře a tvá rodina, byste mohli povstat na úroveň pravých mužů a žen v Kristu Ježíši, kdybyste věnovali aspoň polovinu zájmu na zdokonalování křesťanského charakteru ve službě Pánu tak, jak nyní sloužíte světu.

Bůh není zvlášť potěšen, jestliže jeho služebníci neprojevují zájem o jeho božskou vůli a nemají duchovní poznání a naproti tomu jsou obeznámeni se světskou moudrostí a poznáním. Tvé pozemské zájmy nemohou být srovnány s věčným blahem. [4T 55] Bůh má pro tebe vyšší práci kterou máš vykonat, než je nabývání majetku. Potřebuješ hlubokou a dokonalou práci, kterou máš dokončit. Celá tvá rodina to potřebuje, a kéž Bůh pomůže tvé snaze a zdokonalení křesťanského charakteru. Tvé děti mohou a měly by být požehnáním pro mládež ve vašem okolí. Jejich příklad, způsob jejich hovoru a jejich skutky mohou oslavit jejich nebeského Otce a mohou být ozdobou náboženství.

Pravá dobročinnost

Drahý bratře a sestro F: Budu se snažit popsat vám nyní to, co mi bylo ohledně vás ukázáno, protože cítím, že je čas, aby tento sbor usiloval o nápravu srdcí a pilně se připravoval pro věčnost. Vy oba milujete pravdu a chcete jí být poslušní, ale nejste zkušení. Bylo mi ukázáno, že jste se dostali do okolností a zkoušek, v nichž se projevily rysy charakteru, které jste u sebe nepředpokládali.

Mnozí, kteří nikdy neprošli zkouškami, vypadají jako skvělí křesťané, jejich život je zdánlivě bez vady. Bůh však vidí tyto povahové rysy, které jim musí být zjeveny dříve, než by je mohli poznat a usilovat o nápravu. Simeon prorokoval pod vlivem Ducha svatého, a o Ježíši Marii řekl*: „Aj, položen jest tento ku pádu a ku povstání mnohým v Izraeli, a na znamení, kterémuž bude odpíráno, (a tvou vlastní duši pronikne meč), aby zjevena byla z mnohých srdcí myšlení.“ (Lk 2,34-35)* Z Boží prozřetelnosti jsme postavení na různá místa, aby se duševní vlastnosti projevily při rozvoji charakteru za různých okolností. *„Neboť kdo by koli celého zákona ostříhal, přestoupil by pak jediné, všechněmi jest vinen“ Jk 2,10.* Křesťanští vyznavači mohou žít zdánlivě bezvadným životem, ale jakmile je okolnosti postaví do zcela odlišné situace, objeví se silné rysy charakteru, [4T 56] které by za předcházejících okolností zůstaly skryté.

Bylo mi ukázáno, že musíte být velice pozorní před svými sobeckými rysy. Hrozí vám nebezpečí, že své postavení v blahobytu budete upevňovat bez ohledu na blaho jiných. Nejste sebezapíraví jako náš vznešený Vzor. Měli byste být dobročinní, což by by-

lo v souladu s duchem Kristovým v jeho rozličné dobročinnosti. Potřebujete více lásky a soucitu k lidem. Je to vlastnost, kterou nám Bůh dal proto, abychom byli milosrdní a laskaví vůči těm, s nimiž přicházíme do styku. U lidí, jejichž srdce není v souladu s Kristem, pozorujeme nedostatek slitování a laskavosti. A je to zvláště žalostné, když nejpodstatnější rys křesťanského milosrdenství schází právě těm, kteří se pokládají za Kristovy následovníky. Nežijí podle Vzoru a svým životem a obcováním nemohou zrcadlit Ježíšův obraz.

Je-li lidský soucit umocněn láskou a dobročinností a je-li posvěcen Ježíšovým Duchem, pak může vykonat mnoho dobrého. Dobročinní lidé nejsou užiteční jen jiným a požehnání nepatří jen těm, jimž je určeno, ale prospívá i jim samým, otvírají-li srdce blahodárnému vlivu pravé dobročinnosti. Každý paprsek světla, k němuž jsme dopomohli jiným, osvítí i naše vlastní srdce. Každé laskavé a soucitné slovo, jímž jsme potěšili jiné, každý čin, pomáhající utlačeným a každý dar, který zmírňuje utrpení spolubližních přinesený k oslavě Boží, přinese dobrodinci požehnání. Kdo takto pracuje, poslouchá zákon nebe a přijme Boží uznání. Radost z dobročinné služby zapaluje city, které probíhají nervovou soustavou, podněcují krevní oběh a dodávají duševní i tělesné zdraví.

Ježíš poznal vliv dobročinnosti na srdce a život dobrodince, a proto se snažil vštípit svým učedníkům poznání jejího blahodárného vlivu, [4T 57] je-li tato ctnost uplatňována. Říká*: „Blahoslaveněji je dávat, nežli brát.“ (Sk 20,35)* Ducha radostné dobročinnosti, projevovaného vůči přátelům, sousedům i cizincům, vystihuje podobenství o člověku, který šel z Jeruzaléma do Jericha a padl mezi lotry, *„kteří ho obloupili a zranili, nechali ho tam polomrtvého a odešli.“ (Lk 10,30)* Přes všechno vznešené vyznání, srdce kněze a levity nebylo rozníceno slitovnou láskou k trpícímu. Samaritán, který spravedlnost nijak okázale nevyznával, šel cestou a uviděl trpícího cizince, nepřihlížel nečinně a zvědavě, ale nad trpícím člověkem byl probuzen jeho soucit. Okamžitě *„přistoupil, obvázal rány jeho, nalil oleje a vína, a vložil jej na hovado své, vedl do hospody a péči o něj měl“ (verš 34).* Přenechal ho péči hospodského a ujištěním, že když se vrátí, zaplatí všechny výlohy. Kristus se ptá: *„Kdo tedy z těch tří zdá se tobě bližním býti tomu, kterýž upadl mezi lotry? A on řekl: Ten, kterýž prokázal milosrdenství nad ním. I řekl jemu Ježíš: Jdi, a jednej také tak.“ (verš 36-37)*

Ježíš si přál, aby tím poučil své učedníky o mravních povinnostech člověka vůči bližním. Kdokoliv zanedbává zásady tohoto podobenství, nezachovává přikázání, ale je jako levita, který přestupuje Boží zákon, ačkoliv předstírá, že jej zachovává. Někteří lidé, jako samaritán, nemají okázalou a vznešenou zbožnost, ale spíše vysoký smysl odpovědnosti vůči svým bližním a mnohem více soucitu a dobrotivosti, než někteří vyznavači veliké lásky k Bohu, kteří nekonají dobré skutky pro Jeho stvoření.

Tak jako sebe samé, milují své bližní skutečně ti, kteří si uvědomují svou zodpovědnost za trpící a jejich potřeby, a kteří ve svém každodenním životě uplatňují zásady Božího zákona. *„A aj, jeden učený v zákoně vstal, pokoušeje ho, a řka: Mistře, co čině, život věčný dědičně obdržím? A on řekl jemu: V zákoně co jest psáno?* [4T 58] *Kterak čteš? A on odpověděv, řekl: Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého, a ze vší duše své, a ze vší síly své, i ze vší mysli své, a bližního svého jako sebe samého. I řekl mu: Správně jsi odpověděl. To čiň , a živ budeš“ (verš 25-28).* Kristus zde zákoníkovi ukazuje, že milovat Boha celým srdcem a bližního jako sebe samého je pravým ovocem zbožnosti. *„To čiň“,* řekl, nikoli jen věř, ale čiň *„a živ budeš.“* Člověk se nestává křesťanem pouhým vyznáním víry v závaznost požadavků Božího zákona, ale také uskutečňováním tohoto zákona.

V podobenství Kristus vyvyšuje samaritána před knězem a levitou, kteří byli velikými zastánci litery zákona Desatera. Ten jeden zachovával ducha těchto přikázání, zatímco ti druzi se spokojili s vyznáním víry v tato přikázání. Co však je víra bez skutků? Když se obhájci Božího zákona pevně postaví za jeho zásady a osvědčí, že nejsou pouze

jeho formálními zastánci, ale že jej zachovávají celým srdcem a jsou každodenně věrnými plniteli ducha Božích přikázání, uskutečňujícími pravou dobročinnost vůči člověku, pak budou mít mravní sílu pohnout světem. Není možné, aby ti, kteří vyznávají věrnost Božímu zákonu, správně představovali zásady Desatera, jestliže přitom zlehčují jeho svaté nařízení, nařízení, přikazující milovat své bližní jako sebe samých.

Nejpřesvědčivějším kázáním Desatera je zachovávání těchto přikázání. Poslušnost by se měla stát osobní povinností. Zanedbávání této povinnosti je výrazným hříchem. Bůh na nás vkládá určité závazky nejen proto, abychom získali věčný život, ale proto, abychom si uvědomili, že jsme povinni ukazovat cestu jiným a svou péčí a nezištnou láskou vést ke Kristu ty, kteří se dostanou do oblasti našeho vlivu. Nedostatek zásad, který charakterizuje životy mnohých vyznavačů křesťanství, je hrozivý. Nevšímavost vůči Božímu zákonu znechucuje ty, kdož uznávají jeho svaté požadavky a ty, kteří by je jinak přijali, pomáhá odvracet od pravdy.

Chceme-li se správně poznat, [4T 59] musíme se podívat do zrcadla a v něm odkrýt své vlastní nedostatky, přijat Kristovu krev jako studnici, otevřenou k obmytí nečistoty a hříchu, v níž můžeme zbílit roucha svého charakteru a odstranit skvrny hříchu. Mnozí však nechtějí vidět své bludy a zříci se jich. Ve skutečnosti si nepřejí mít pravé poznání sebe sama.

Chceme-li dosáhnout vrcholu mravní a duchovní jedinečnosti, musíme pro to žít. Společnosti jsme osobně zavázáni tím, abychom ustavičně šířili vliv ve prospěch Božího zákona. Své světlo bychom měli nechat svítit tak, aby všichni poznali, že svaté evangelium ovlivňuje naše srdce a život, že posloucháme jeho přikázání a nepřestupujeme žádnou jeho zásadu. Velkou měrou jsme před světem odpovědni za ty, kteří jsou kolem nás. Naše slova a skutky ustavičně svědčí pro, nebo proti Kristu a zákonu, který přišel na zem obhájit. Svět má poznat, že nelpíme úzkoprse jen na svých zájmech a duchovní radosti, ale že jsme štědří, a že se chceme podělit o své požehnání a přednosti, které plynou z posvěcení pravdou. Ať vidí, že náboženství, které vyznáváme, nezavírá a ani neznemožňuje přístup k člověku, nedělá z nás lidi žádostivé a bez soucitu. Všichni, kteří vyznávají, že našli Krista, měli by člověku sloužit tak, jak On sloužil k prospěchu člověku, neměli by pěstovat ducha rozvážné dobročinnosti. Pak uvidíme, že mnohé duše budou následovat světlo, které září z našeho svědectví a příkladu.

Všichni bychom měli pěstovat přívětivou povahu a podřídit se dohledu svědomí. Duch pravdy proměňuje ty, kteří ji přijímají do srdce a činí z nich lepší muže a ženy.Působí jako kvas, dokud celá bytost není přivedena do souladu s jejími zásadami. Otvírá srdce, které bylo zmraženo lakomstvím; otvírá ruku, která byla zavřena před lidským utrpením a jejím ovocem bývá milosrdenství a laskavost.

Bůh žádá, aby všichni byli sebeobětavými pracovníky. Každá část pravdy má pro náš každodenní život prakticky význam. Blahoslavení jsou ti, kteří slyší slovo Boží a zachovávají je. [4T 60] *Poslouchání* nestačí, musíme něco *konat*, musíme *pracovat*. V *zachovávání* přikázání je veliká odměna. Ti, kteří svou dobročinnost prakticky projevují svým soucitem a skutky milosrdenství vůči chudým, trpícím a nešťastným, pomáhají nejen trpícím, ale velkou měrou přispívají ke svému vlastnímu štěstí a jsou na cestě tělesného i duševního zdraví. Izaiáš jasně popsal dílo Božího lidu, které Bůh přijímá, a také požehná:

„Není-liž toto půst, kterýž oblibuji: Rozvázat svazky bezbožnosti, roztrhnouti závory jha, a potřené propustiti svobodné, a všelijaké jho abyste roztrhli? Není-liž: Abys lámal lačnému chléb svůj, a chudé vypověděné abys uvedl do domu? Viděl-li bys nahého, abys jej přioděl, a před tělem svým abys se neskrýval. Tehdáž se vyrazí jako jitřní záře světlo tvé, a zdraví tvé rychle zkvetne; předcházeti tě zajisté bude spravedlnost tvá, a sláva Hospodinova sběře tě. Tehdy volati budeš, a Hospodin vyslyší tě; zavoláš a řekneš: Aj, já. Jestliže vyvržeš z prostřed sebe jho, a vztahování prstů, a mluvení nepravosti, a vyleješ-li lačnému duši svou, a ztrápenou duši nasytíš-li, vzejde v temnostech světlo

tvé, a mrákota tvá bude jako poledne. Neboť povede tě Hospodin ustavičně, a nasytí v náramné sucho duši tvou, a kosti tvé tukem naplní. I budeš jako zahrada svlažená, a jako pramen vod, jehož vody nevysychají.“ (Iz 58,6-11)

Mezi myslí a tělem je velmi úzký vztah. Působíme-li na jedno, je zasaženo i druhé. Duševní stav člověka velice ovlivňuje zdraví těla. Je-li mysl klidná a šťastná z vědomí správného konání a pociťuje-li uspokojení z obšťastňování jiných, pak probuzená radost ovlivní celý organismus, podpoří krevní oběh a pronikne celým tělem. Boží požehnání je lék a ti, [4T 61] kteří pomáhají jiným k požehnání, zakusí ono úžasné požehnání ve vlastním srdci i v životě.

Bratře a sestro, kdyby vaše myšlení bylo více zaměřeno na péči o jiné, získali byste větší požehnání. Oba máte k lidem příliš málo soucitu. Nemyslíte na potřeby jiných. Jste příliš tvrdí a nelaskaví. Jste přísní, žádostiví a nesnášenliví. Hrozí vám nebezpečí, že budete chtít být svědomím jiných. Máte své vlastní představy o křesťanských povinnostech a zásadách. Rádi byste těmito představami posuzovali jiné, tím byste však překročili hranice vašeho práva.

Jiní lidé mají názory a ustálené charakterové rysy, které nelze přizpůsobit vašim zvláštním představám. Máte své nedostatky a chyby právě tak, jako vaši bratři a sestry a je dobré na to pamatovat, když vznikají spory. Vaše nesprávné činy jiné zarmucují právě tak, jako jejich zarmucují zase vás a vy byste k nim měli být tak shovívaví, jak chcete, aby byli oni k vám. Oba potřebujete větší lásku a soucit k jiným - lásku a soucit, podobný Ježíšově laskavosti. Ve své domácnosti byste měli projevovat laskavost ušlechtilým jednáním s vaším dítětem. Měli byste být k němu laskaví a měli byste se zdržovat kárání za každý malý přestupek, aby se pro ustavičné kritizování nezatvrdilo.

Měli byste pěstovat Kristovu laskavost a dlouhoshovívavost. Pečlivým pozorováním a podezíráním pohnutek a jednání jiných často maříte dobro, které jste vykonali. Pěstujete pocit který zmrazuje, nepřitahuje a nezískává vliv. Musíte se ochotně stát přizpůsobivými a snášenlivými ve svých sklonech tak, jak to očekáváte od jiných. Sobecká láska k vlastním názorům a způsobům velkou měrou zmaří předsevzetí konat dobro.

Sestro F, máš velkou touhu, abys mohla vládnout. Jsi velice citlivá na to, když ti někdo odporuje. Cítíš se velice dotčená, tvé já se brání, protože nejsi tichá a nedáš se poučit. [4T 62] V tomto bodě musíš být velmi pozorná; zkrátka, potřebuješ důsledné obrácení dříve, než tvůj vliv bude takový, jaký má být. Budeš-li dál pěstovat ducha jakého projevuješ, budeš ubohou bytostí. Uvidíš-li chyby jiných, budeš je dychtivě chtít napravit a přitom přehlédneš své vlastní chyby. Těžko se ti bude odstraňovat smítko z oka tvého bratra, jestliže ti v pohledu brání břevno ve tvém oku. Bůh nechce, aby tvé svědomí bylo měřítkem jiných. Musíš vykonat určitou povinnost, která z tebe učiní radostnou bytost. Své pocity musíš zbavit sobectví. Pak tvou největší radostí bude činit každého kolem sebe radostným.

Oba potřebujete, aby duch Kristův obměkčil vaše srdce a pronikl jím, abyste v ovzduší radosti a dobročinnosti mohli pomáhat lidem, aby i oni byli zdraví a šťastní. Domnívali jste se, že radost se neshoduje s Kristovým náboženstvím. To je omyl. My můžeme být skutečně křesťansky důstojní, přitom však radostní a šťastní. Radost, nikoli lehkomyslnost, je křesťanskou ctností. Důstojný křesťan může být radostný a přívětivý. Buďme radostní, nikoli však povrchní. Veselá mysl patří mezi křesťanské ctnosti. Náboženství byste neměli chápat omezeně. Jinak ochromíte svůj vliv a budete Božími nevěrnými šafáři.

Zdržujte se kárání a kritizování. Nejste uzpůsobilí kárat jiné. Vaše slova jen raní a zarmucují, neléčí a nenapravují. Měli byste přemoci zvyk zastavovat se u maličkostí, které pokládáte za nevhodné. Buďte velkorysí, ne malicherní. Buďte laskaví ve svém úsudku o lidech i věcech. Otevřete své srdce světlu. Pamatujte, že povinnost má sestru, kterou je láska; obě pak mohou spolu splnit téměř všechno, ale odloučeně ani jedna z nich není schopna dobra.

Je žádoucí, abyste oba měli čestný a věrný smysl pro spravedlnost. Měli byste se rozhodnout jít přímou stezkou povinnosti. Láska k majetku, láska k zábavám a společnostem by vás nikdy neměla ovlivnit na tolik, abyste obětovali jedinou zásadu spravedlnosti. Měli byste neochvějně následovat pohnutky osvíceného svědomí a přesvědčení o povinnosti; [4T 63] měli byste se vyvarovat omezenosti a předsudků. Nedejte se ovládnout duchem farizejství.

Nyní zaséváte símě v rozsáhlém poli života, a to, co nyní sejete, budete jednoho dne žnout. Každá vaše myšlenka, každý cit vaší duše, každé slovo vašeho jazyka, každý váš skutek je semenem, které přinese buď dobré, nebo špatné ovoce. Čas žně není příliš daleko. Bůh vidí všechny naše skutky. Všechny naše činy a pohnutky které k nim vedly, budou zjeveny andělům i Bohu.

Nakolik to je možné, měli byste se shodnout se svými bratřími a sestrami. Měli byste se podřídit Bohu a přestat projevovat jakousi tvrdost a sklon pátrat po chybě. Měli byste se zříci svého ducha a místo něho přijat ducha drahého Spasitele. Povstaňte a chopte se Jeho ruky, aby vás tento dotek zapálil a naplnil vás těmi převzácnými vlastnostmi Jeho neposkvrněné povahy. Svá srdce můžete otevřít Jeho lásce a nechť vás provází Jeho moc a nechť vás posilňuje Jeho milost. Potom budete moci vykonat mnoho dobra. Vaše mravní síla snese i tu nejpřísnější zkoušku charakteru. Vaše poctivost bude čistá a posvěcená. Tehdy vaše světlo zazáří jako ranní záře.

Oba potřebujete vstoupit do užšího styku s jinými lidmi. Kristus je naším příkladem. On se ztotožnil s trpícím lidstvem. Zajímal se o potřeby lidí. Když Jeho bratři trpěli, trpěl s nimi. Každé pohrdnutí nebo bezohlednost vůči Jeho učedníkům se týká samého Krista. On říká: *„neboť jsem lačněl, a dali jste mi jísti; žíznil jsem, a dali jste mi píti.“ (Mt 25,35)*

Drahý bratře a sestro, měli byste usilovat o souladný charakter. Nedostatek jediné nezbytně nutné vlastnosti může znehodnotit všechno ostatní. Vzácné zásady, které vyznáváte, by měly proniknout každou vaší myšlenkou, slovy i činy. Vlastní já by mělo být ukřižováno a celá bytost podřízena Pánu.

V církvi je velký nedostatek lásky a soucitu. [4T 64] Někteří přechovávají chladnou až mrazivou odměřenost, nepřístupnou důstojnost, která odpuzuje lidi, s nimiž přicházejí do styku. Tento duch je nakažlivý. Vytváří ovzduší, které maří dobré vlivy a dobrá rozhodnutí; brání přirozenému proudu lidského soucitu, srdečnosti a lásky a pod tímto vlivem jsou lidé stísněni a jejich družnost a jiné šlechetné vlastnosti odumírají nedostatkem uplatnění. Bylo zasaženo nejen jejich duchovní zdraví, ale touto nepřirozenou depresí trpí i tělesné zdraví. Sklíčenost a chlad tohoto nedůvěrného ovzduší se odráží i na tváři. Tváře dobročinných a rozumějících si lidí budou zářit leskem pravé dobroty, zatímco lidé nelaskavého smýšlení a sobeckých pohnutek vyjadřují svým zjevem pocity svého srdce.

Sestro F, tvé pocity vůči vlastní sestře nejsou přesně takové, jaké by je chtěl mít Bůh. Ona od tebe potřebuje sesterskou lásku a méně nespokojenosti a vyhledávání chyb. Tvé jednání vůči ní uzpůsobilo určitou duševní depresi a myšlenkovou úzkost, která poškozuje její zdraví. Dbej o to, abys neutiskovala a neznechucovala vlastní sestru. Nic od ní nesnášíš a uráží tě, jestli ti nějakým slovem odporuje.

Tvá sestra má kladnou povahu. I ona však musí něco udělat ve vlastním zájmu. Měla by být více sdílná, ale nesmíš očekávat, že na ni zapůsobíš příznivě, budeš-li ji tak utlačovat a nebudeš-li laskavá a soucitná vůči té, která ti je jako sestra nejbližší a je s tebou také spojena svazkem víry. Obě jste se mýlily. Obě jste daly místo nepříteli a svými city a vzájemným chováním jste projevily mnoho vlastního já.

Sestro F, máš sklon diktovat svému manželovi, své sestře a všem kolem sebe. Tvá sestra duševně velice trpěla. To vše mohla snést, kdyby se byla podřídila Bohu a důvěřovala v Něho, [4T 65] ale tvé jednání vůči ní se Bohu nelíbí. Je to nepřirozené a zcela nesprávné. Obě jste nepovolné. Když se vzájemně stýkají dvě takové povahy, pak jsou obě

velice nešťastné. Každá z vás se musí znovuzrodit a proměnit na božskou podobu. Musíte-li se vůbec mýlit, pak je lépe mýlit se v milosrdenství a snášenlivosti než ve vzájemné nevraživosti.

Mírné jednání, laskavé odpovědi a jemná slova se hodí mnohem lépe pro nápravu a záchranu, než přísnost a nevlídnost. Nelaskavost může odpudit lidi z tvého dosahu, zatímco smířlivým duchem bys je mohla k sobě připoutat a brzy uvést na správnou cestu. Měla bys též projevovat ducha odpuštění a patřičnou důvěru ke každému dobrému záměru a činu svých spolubližních. Mluv laskavě se svým manželem, se svým dítětem a se všemi, s nimiž přicházíš do styku. Ustavičná kritika ničí a zatemňuje život každého člověka.

Nevrhej svou žárlivostí a nesnášenlivostí vůči jiným pohanu na křesťanské náboženství. Bylo by to ubohé svědectví o tvé víře. Kritikou a haněním nebyl ještě nikdo vyveden z nesprávného postavení, ale mnozí tím byli od pravdy odpuzeni a zatvrdili před ní svá srdce. Něžnost, ušlechtilé a přívětivé chování může zachránit bloudící a přikrýt množství hříchů. Bůh od nás vyžaduje, abychom měli lásku, která *„je trpělivá a dobrotivá.“ (1Kor 13,4)*

Kristovo náboženství od nás nežádá, abychom obětovali svou povahovou jedinečnost, ale abychom se do určité míry přizpůsobili cítění a myšlení jiných. V jednotě víry se může sejít mnoho lidí, jejichž názory, zvyky a vkus v pozemských věcech se neshodují; prozáří-li však Kristova láska jejich nitro a žijí-li v naději, že v nebi je čeká společný, věčný domov, mohou mezi sebou vytvořit to nejpříjemnější a nejrozumnější společenství a nejobdivuhodnější jednotu. [4T 66] Sotva bychom našli dva lidi, jejichž zkušenosti se shodují do všech podrobností. Zkoušky jednoho nemusí být zkouškami pro druhého a naše srdce by měla být otevřena laskavé sympatii a cele by měla být prozářena láskou, kterou má Ježíš ke všem svým bratřím.

Přemáhejte svou náklonnost k přísnosti vůči svému synu, aby příliš časté hanění mu nezprotivilo vaši přítomnost i vaše rady. Připoutejte si ho k srdci ne snad tím, že mu budete nerozumně všechno dovolovat, ale jemnými pouty lásky. Můžete být pevní, a přece laskaví. Kristus musí být vaším pomocníkem. Láska je prostředkem, kterým se získávají srdce a váš vliv je může podpořit v dobrém a udržet na správné cestě.

Varovala jsem vás před duchem kritiky a ráda bych vás znovu upozornila na toto chybu. Kristus občas káral přísně a v některých případech to může být nutné, abychom i my takto jednali, ale měli bychom si uvědomit, že když Kristus důkladně poznal duševní stav těch, které káral, poznal též, jakou míru výčitek mohou snést. Věděl, co bylo zapotřebí, aby je přivedl na správnou cestu. Též věděl, jak se slitovat nad chybujícími, potěšit nešťastné a povzbudit slabé. Věděl, jak zachránit duše od malomyslnosti a jak je podepřít nadějí, protože poznal pravé pohnutky a zvláštní zkoušky každého člověka. On nemohl učinit chybu.

Při posuzování pohnutek se můžeme mýlit. Zdání nás může klamat; můžeme se domnívat, že konáme správně, ale káráme-li zlo a jdeme příliš daleko, kritizujeme velmi přísně a raníme tam, kde jsme chtěli léčit, anebo můžeme svůj soucit použít nesprávně a ve své nevědomosti se zdržíme zaslouženého a potřebného pokárání. Náš úsudek může být nesprávný, ale Ježíš byl příliš moudrý, než aby se mýlil. Káral soucitně a božskou láskou milovat ty, jimž něco vyčítal.

Pán chce, abychom byli ochotní podřídit se Jeho vůli, poddat se Jeho Duchu a posvětit se Jeho službě. Sobectví se musí odstranit a my musíme přemoci každý nedostatek své povahy, jak ho přemohl Kristus. Abychom dosáhli tohoto cíle, vlastní já musí v nás denně umírat. Pavel řekl: *„Na každý den umírám.“ (1Kor 15,31)* Každodenně prožíval nové obrácení a směřoval k nebi. [4T 67] Každodenní vítězství v duchovním životě je to jediné, s čím Bůh souhlasí. Pán je milostivý, soucitný a plný milosrdenství. Zná naše potřeby a slabosti a pomůže nám z nich, budeme-li v Něho doufat a věřit, že nám požehná a vykoná pro nás veliké věci.

Kristovi spolupracovníci

Pro město --- to bylo velmi významné období, když se tam v roce 1874 konalo stanové shromáždění. Kdyby tam byla vhodná a prostornější modlitebna, přistoupilo by k pravdě dvakrát více lidí, než se rozhodlo. Bůh koná své dílo a používá k jeho splnění i naše úsilí. Svou nedbalostí a sobectvím můžeme hříšníkům uzavřít cestu. Více bychom se měli snažit o záchranu těch, kteří se sice zajímají o pravdu, ale dosud žijí v bludu. V Kristově službě je zapotřebí zrovna tak moudré vedení jako v armádě, která chrání život a svobodu lidu. Každý neumí rozvážně pracovat pro záchranu duší. Musíme se nad tím více zamýšlet. Do Božího díla se nemůžeme pustit bez přemýšlení a očekávat úspěch. Pán potřebuje lidi přemýšlivé a uvážlivé. Ježíš touží po opravdových spolupracovnících a ne po nerozvážných lidech. Bůh vyžaduje správně smýšlející a rozumné lidi, kteří vykonají to, co je zapotřebí pro záchranu duší.

Řemeslníci, právníci, obchodníci, lidé každého povolání a zaměstnání se usilovně vzdělávají, aby se ve svém oboru stali odborníky. Měli by být Kristovi následovníci méně vzdělaní? Neměli by si snad v Jeho službě všímat věcí a prostředků, kterých by mohli úspěšně využít? Úsilí o získání věčného života přesahuje všechny lidské úvahy. Aby bylo možné vést duše k Ježíši, je zapotřebí poznat lidskou přirozenost a studovat lidskou mysl. Je třeba mnoho starostlivého přemýšlení a vroucích modliteb, abychom poznali způsob, jak lidem přiblížit pravdu. [4T 68]

Když některé unáhlené, vznětlivé, a přece upřímné duše dostanou nějakou biblickou hodinu a snaží se ji podat jiným, činí to tak ostře, takže pravda, kterou jim chceme přinést, se jim stane odpornou. *„Neboť synové tohoto světa opatrnější jsou než synové světla ve svém pokolení.“ (Lk 16,8)* Obchodníci a politici studují zásady společenského chování. Slušnost má z nich učinit lidi, kteří by byli co nejpřitažlivější. Snaží se o to, aby měli co největší vliv na ty, s kterými přicházejí do styku. Všechny své vědomosti a schopnosti využívají co nejúčinněji, aby dosáhli svého cíle.

Mnozí Kristovi vyznavači upozorňují na mnoho nesmyslů, které zatarasí cestu ke kříži. Ale přesto jsou někteří tak hluboce přesvědčení, že půjdou přes všechno znechucení a překonají každou překážku, jen aby získali pravdu. Kdyby však věřící očistili svou mysl poslušností pravdy, kdyby si uvědomili, jak je pro Kristovo dílo důležité určité vzdělání a náležité společenské chování, potom tam, kde je dnes zachráněna jen jedna duše, by bylo zachráněno dvacet duší.

Když se jednotlivci rozhodli pro pravdu, je zapotřebí, aby byli znovu a znovu podpíráni. Zdá se, že horlivost mnohých kazatelů ochabuje, jakmile se jim do jisté míry zdaří jejich úsilí. Neuvědomují si, že tito nově obrácení jednotlivci potřebují péči bdělou pozornost, pomoc a povzbuzení. Neměli by být ponecháni o samotě, aby se nestali kořistí nejmocnějších satanských pokušení. Je nutné je poučit o povinnostech, zacházet s nimi laskavě, vést je, navštěvovat a modlit se s nimi. Tyto duše potřebují svůj přiměřený pokrm, a to v příhodné době.

Není divu, že někteří zmalomyslňují, otálejí a stávají se kořistí vlků. Satan je všem v patách. Posílá své služebníky, aby přivedli zpět do jeho řad duše, které ztratil. Mělo by být víc takových otců a matek, kteří by brali tato nemluvňátka pravdy na své srdce, povzbuzovali je a modlili se za ně, aby jejich víra nezhynula. [4T 69]

Kázání je jen nepatrnou částí díla, které je třeba vykonat pro záchranu duší. Duch Boží přesvědčí hříšníky o pravdě a přivádí je do církve. Kazatelé mohou konat své dílo, avšak nikdy nemohou vykonat to, co má vykonat sbor. Bůh žádá, aby členové Jeho církve duchovně nasytili ty, jež jsou krátce věřící a nemají ještě zkušenosti; žádá, aby je navštěvovali, ne snad proto, aby s nimi klevetili, ale aby se s nimi modlili a hovořili slova, jež jsou jako *„jablka zlatá s řezbami stříbrnými.“*

Všichni potřebujeme zkoumat lidské povahy, jakož i společenské způsoby, abychom věděli, jak správně jednat s různými lidmi, abychom mohli uplatnit své nejlepší

úsilí, pomoci jim k správnému pochopení Božího Slova a k pravému křesťanskému životu. Měli bychom s nimi číst Písmo a odvracet je od pozemských věcí k věčným zájmům. Boží dítky jsou povinny být Jeho misionáři a obeznámit se s těmi, kteří potřebují pomoci. Prochází-li někdo pokušením, jeho případ by se měl projednávat opravdově a rozvážně. Když jde o věčný zájem jednotlivce, pak slova a skutky těch, kdož mu chtějí pomoci, mohou být vůní života k životu, anebo vůní smrti ke smrti.

Správné rozřešení určitého případu si vyžaduje zvlášť vážné modlitby. Dotyčnému je nutno ukázat jeho pravý charakter, pochopit jeho vrozené a povahové sklony a rozpoznat jeho slabosti. Mělo by se s ním zacházet rozvážně. Jestliže bude možné dotknout se jeho srdce moudrým a trpělivým úsilím, může pevně přilnout ke Kristu a důvěřovat Bohu. Když se koná takováto práce, všechny nebeské zástupy hledí s potěšením, protože drahá duše byla vysvobozena ze satanova osidla a zachráněna od smrti. Cožpak se nevyplatí rozumně pracovat pro záchranu lidí? Kristus za ně zaplatil cenu svého života a Jeho následovníci se snad budou ptát: *„Zdaliž jsem já strážným bratra svého?“ (Gn 4,9)* Nebudeme jednomyslně pracovat s Mistrem? Nechceme si vážit duší, za které Spasitel zemřel?

Bylo již vynaloženo úsilí, aby se i děti zajímaly o dílo. To však nestačí. Naše sobotní školy by měly být zajímavější. Veřejné školy v posledních letech velmi zlepšily své vyučovací metody. [4T 70] Názorné vyučování, obrazy a tabule slouží k tomu, aby mladé mysli lépe pochopily těžké problémy. Právě tak může být znázorněna i přítomná pravda, a tím bude zajímavější pro vnímavou dětskou mysl.

K rodičům, ke kterým není možné jinak přistoupit, se můžeme často přiblížit prostřednictvím jejich dětí. Učitelé sobotní školy mohou poučit děti o pravdě a tyto ji přinesou domů. Zdá se však, že jen málo učitelů si uvědomuje důležitost tohoto odvětví díla. Vyučovací metody, jež jsou úspěšně uplatňovány ve veřejných školách, mohly by být s podobnými výsledky použity v sobotních školách a stát se nástrojem přivádění dětí k Ježíši a při jejich výchově v duchu biblické pravdy. Toto vykoná mnohem více dobra než náboženské vzrušení, které zaniká tak rychle, jak vzniklo.

Měli bychom pěstovat Kristovu lásku. V díle, o němž věříme, že musí být vykonáno před Kristovým příchodem, je zapotřebí více víry. Je třeba více sebezapření, více sebeobětavého úsilí v tom správném směru. Potřebujeme se soustředěním a na modlitbách zkoumat, jak pracovat s nejlepším úspěchem. Měly by se vypracovat správné plány. Mezi námi jsou vynalézaví a schopní lidé, které je nutno jen povolat k dílu. Mohlo by být dosaženo velkých výsledků, kdybychom své úsilí obrátili správným směrem.

Ze všeho nejzajímavější by měla být modlitební shromáždění. Avšak často jsou připravována velmi uboze. Mnozí navštěvují kázání, ale zanedbávají modlitební shromáždění. I zde je nutno přemýšlet. Měli bychom hledat moudrost u Boha a tato shromáždění bychom měli organizovat a vést tak, aby byla zajímavá a poutavá. Lidé lační po chlebu života. Jestliže jej najdou v modlitebném shromáždění, budou si sem pro něj chodit.

Zdlouhavé a nesouvislé řeči a modlitby se nehodí nikde, obzvláště ne do společného shromáždění. Ti, kteří jsou vpředu a jsou vždy pohotoví k mluvení, potlačují svědectví skromných a uzavřených. [4T 71] Ti, kteří jsou všeobecně velmi povrchní, mají nejvíce řečí. Jejich modlitby jsou dlouhé a nesouvislé. Unavují anděly i lidi, kteří je poslouchají. Naše modlitby by měly být krátké a věcné. Dlouhé a únavné prosby nechť zůstanou pro soukromou modlitbu, jestliže je někdo potřebuje vyjádřit. Kéž Duch Boží pronikne vaše srdce a odstraní každou suchou formalitu.

Hudba může být mocným zdrojem požehnání, a přece z tohoto odvětví bohoslužby nezískáváme vše, co bychom mohli. I zpěvu se většinou využívá jen občas nebo při zvláštních příležitostech, jindy se zase zpěváci nevžijí do písně a pak přednes nepřináší trvalý dojem do myslí posluchačů. Hudba by měla mít svou krásu, vážnost i sílu. Kéž

zazní zpěvy chvály a vděčnosti. Je-li to možné, vezměte si na pomoc instrumentální hudbu, a nechť se k Bohu vznášejí písně chvály jako příjemná oběť.

Někdy je však těžší ukáznit zpěváky a uspořádat jejich činnost, než zlepšit zvyky při modlitbách a napomínání. Mnozí by nejraději provedli vše po svém. Mají námitky proti opravdové snaze a nejsou trpěliví, když jsou vedeni. V Boží službě potřebujeme dobře vypracované plány. Zdravý rozum je vzácným darem v Božím díle. Rozumové schopnosti by měly být posvěceny Kristu a mělo by se přemýšlet, jakým způsobem a jakými prostředky bychom Mu mohli sloužit co nejlépe. Boží církev, která se snaží činit dobro tím, že žije podle pravdy a usiluje o záchranu duší, pak může pod vedením Ducha Páně ovládnout svět. Nesmí si myslet, že pro věčnost mohou pracovat nedbale.

Jako lid ztrácíme mnohé pro nedostatek soucitu a družnosti mezi sebou navzájem. Kdo praví, že nemusí být na nikom závislý a uzavírá se sám do sebe, nevyplní místo, které mu určil Bůh. Jsme Božími dětmi; máme-li být šťastní, budeme závislí jeden na druhém. Máme určité povinnosti vůči Bohu i lidem. V tomto životě musíme všichni zaujmout své postavení. Jen náležité pěstování společenských vztahů naší přirozeností nás uvádí do soucitného poměru k našim bratřím a poskytuje nám štěstí v našem úsilí být požehnáním pro jiné. [4T 72] Štěstí nebes bude spočívat v čistém obecenství svatých bytostí, v harmonickém společenském životě se svatými anděly a vykoupenými, kteří vyprali svá roucha a *„zbílili je v krvi Beránkově“*. Nemůžeme být šťastní, jsme-li pohlceni vlastními sobeckými zájmy. Na tomto světě bychom měli žít pro získávání duší pro Spasitele. Škodíme-li jiným, škodíme i sobě. Obšťastňujeme-li druhé, sami budeme mít radost, protože vliv každého dobrého skutku nechává ozvěnu v našem vlastním srdci.

Jsme povinni navzájem si pomáhat. Vždy se nedostáváme do styku s družnými křesťany, kteří jsou milí a přátelští. Mnozí nebyli správně vychováni. Jejich povahy jsou zdeformované, jsou tvrdí, drsní a zdá se, jako by byli v každém směru znetvořeni. Pomáháme-li takovým lidem rozpoznat jejich vady, musíme dbát, abychom nebyli netrpěliví a podráždění nad poklesky svých bližních. Jsou i nepříjemní jednotlivci, kteří vyznávají Krista, avšak ušlechtilost křesťanské milosti je změní, budou-li pilně usilovat o jemnou šlechetnost Toho, kterého následují, když si uvědomí, že *„žádný zajisté z nás není sám sobě živ.“ (Řím 14,7)* Můžeme být Kristovými spolupracovníky! Jak vznešené postavení! Kde v těchto velkých městech je možno najít sebeobětavé misionáře? Hospodin potřebuje pracovníky na svou vinici. Měli bychom se děsit toho, že bychom ho strávili v lenivosti anebo ozdobováním těla a tak bychom pro bláznivé účely věnovali hodiny, které nám dal k modlitbě, k biblickému rozhovoru a k práci pro blaho svých bližních, čímž bychom připravili sebe i je pro velké dílo, které nám je určeno.

Matky vynakládají zbytečnou námahu na šatstvo, kterým okrašlují sebe i své děti. Naší povinností je, abychom sebe i své děti odívali prostě a čistě, bez zbytečných ozdob výšivek anebo výstředností. Musíme dbát o to, abychom v nich nepěstovali lásku k oděvu, což by jim mohlo jen škodit, ale raději se máme snažit o to, abychom v nich vypěstovali křesťanské ctnosti. [4T 73] Nikdo z nás se nemůže vymluvit ze svých povinností a v žádném případě nebudeme stát čistí před Božím trůnem, dokud nevykonáme dílo, které nám svěřil Mistr.

Pán potřebuje posly, věrné muže a ženy, kteří se nebudou vyhýbat zodpovědnostem. Rozvážné úsilí přinese dobré výsledky. Musí se vykonat poctivé dílo. Pravdu by měli nést zodpovědní lidé, kteří dovedou spojit moudrost s pokorou. Neměli bychom se vzdalovat od svých bližních, ale měli bychom se k nim přiblížit, protože jejich duše jsou tak vzácné jako duše vlastní. Do jejich domovů můžeme přinášet světlo; měli bychom je vlídně a pokorně prosit, aby se přiblížili tomuto nabízenému, vznešenému daru milosti, přičemž se s nimi budeme modlit a ve vhodné chvíli ji ukážeme, že existují vyšší cíle které mohou dosáhnout, a pak jim opatrně můžeme hovořit o pravdách, určených pro tyto poslední dny.

Náš lid se častěji shromažďuje ke zpěvu, než k modlitbám, avšak i pěvecké shromáždění je možno připravit tak uctivě a radostně, že budou šířit požehnaný vliv. Bývá tu však mnoho žertování, prázdných řečí a klevetění namísto toho, aby tyto vhodné chvíle byly využity k prospěchu, k povznesení myšlenek a očištění charakteru.

Vzrušující oživení

V --- se projevovaly velmi rozdílné zájmy. Když se objeví nějaký nový náboženský proud, najdou se někteří, kteří se svým vlivem nakloní na falešnou stranu. Každý muž i žena by měli bdít, když se šíří svody, určené k odvedení lidu od pravdy. Vždy se najdou takoví, kteří se jdou pohotově podívat a poslechnou si něco nového a neznámého. Nepřítel duší má v těchto místech dost příležitostí, aby podněcoval zvědavost a trvale odváděl mysl od slavných a posvátných pravd pro tyto poslední dny.

Jestliže každé náboženské nadšení povede některé k tomu, že svou přítomností a vlivem zanedbají plnou podporu menšiny, která věří nepopulární pravdě, [4T 74] pak tam, kde by mohlo být dost síly, bude církev velmi slabá. Satan používá různé prostředky k tomu, aby dosáhl svého cíle a pod rouškou nepopulárního náboženství odvedl kolísavé a nepatrné jednotlivce od cesty pravdy. Mnohé docílil tím, že rozdělil sílu Božího lidu. Toto nestálé náboženské nadšení, které přichází a odchází jako příliv a odliv, svým svůdným zevnějškem svádí mnohé upřímné duše k víře, že tu opravdu jde o projevy Božího Ducha. Takto přibývá jeho obrácených. Popudliví, slabí a povolní lidé se shromažďují pod jeho praporem; když však vlny opadnou, najdou se na mělčině. Nedejte se svést falešnými učiteli ani marnými slovy! Nepřítel duší si je jist, že má dost nádob plných příjemných bájí, aby uspokojil a nasytil každého.

Když přelétají blikavé meteory, pak stopa světla, kterou za sebou zanechávají, okamžitě zaniká ve tmě, která se zdá hustější než předtím. Všechna tato senzační náboženská vzrušení, vyvolaná šířením bájí a provázena různými výstředními a podivnými věcmi, jsou jen povrchním dílem. Naši věřící, kteří se nechají okouzlit a zaslepit tímto oslnivým leskem, nikdy nebudu budovat Boží dílo. Tito lidé při nejbližší příležitosti pohotově ochabují a svádějí jiné k návštěvám takových shromáždění, kde uslyší to, co vyčerpá duši a mysl uvádí do zmatku. Takové ochabnutí zájmu o Boží dílo způsobuje, že Boží dílo chátrá. Musíme mít pravou víru. Před námi je světlo. Světlo pravdy, zjevené v Božím zákoně, má osvítit jiné a vyvést je z temnoty. Toto dílo vyžaduje rozhodnou, vytrvalou energii a pevný úmysl dosáhnout úspěchu.

Někteří členové církve potřebují upevnění základů naší víry. Tam si odpočinou, najdou základ na skále a nebudou uneseni vlnami vzrušení ani zmítáni náladami. V církvi jsou někteří jednotlivci duchovně nemocní. Svou nemoc si zavinili sami. Duchovní slabost je následkem jejich nestálosti. [4T 75] Jsou zmítáni větry různého učení a ty se strhují do nejistoty, protože jednají jen podle pocitů. Jsou křesťany, kteří vždy touží po nějakých výstřednostech, po něčem novém, odlišném. Cizí nauky matou jejich víru. Jejich služba pro pravdu nemá význam.

Bůh vyzývá lidi stálé, s pevným úmyslem, na něž je možno se spolehnout v čas nebezpečí a zkoušek, kteří jsou tak pevně zakořeněni a založeni na pravdě jako věčné vrcholy, kterými není možné kymácet; vyzývá lidi, kteří jdou vpřed a jsou vždy na správné straně. V době náboženského nebezpečí je některé možno najít vždy v řadách nepřítele. Mají-li nějaký vliv, pak je to na nesprávné straně. Necítí mravní povinnost dát všechny své síly pravdě, kterou vyznávají. Takoví dostanou odplatu podle svých skutků.

Ti, kteří pracují jen málo pro Spasitele na záchraně duší a málo se snaží, aby obstáli před Bohem, získají jen slabé duchovní svalstvo. Je potřebné, abychom ustavičně vydávali sílu, kterou vlastníme, aby se rozvinula a rostla. Jako nemoc je výsledkem přestoupení přírodních zákonů, tak i duchovní úpadek je důsledkem trvalého přestupo-

vání Božího zákona. A přece tito přestupníci mohou vyznávat, že zachovávají všechna Boží přikázání.

Musíme přijít blíže k Bohu, dostat se do užšího spojení s nebem a uplatňovat zásady Božího zákona v nejnepatrnějších skutcích svého každodenního života, abychom byli duchovně posíleni. Bůh dal svým služebníkům schopnost používat hřivny, které jsou určeny k Jeho slávě a nemají je nechat nevyužité nebo promarněné. Dal jim světlo a poznání o své vůli, aby ji oznámili jiným a byli živými nositeli tohoto světla. Necvičíme-li svou duchovní sílu, slábneme podobně jako když zeslábnou údy nemocného, je-li nucen dlouho setrvávat v nečinnosti. Cvikem síla roste.

Nic nám nedodá tolik duchovní síly, ničím neporoste opravdovost a neprohloubí se cit tak, jako navštěvováním nemocných, [4T 76] službou malomyslným a pomocí trpícím, aby viděli světlo a svou víru obrátili k Ježíši. Jsou i nepříjemné povinnosti, které přece musí někdo vykonat, neboť jinak duše zahynou. Křesťané najdou požehnání při vykonávání těchto povinností, nechť jsou jakkoliv nepříjemné. Sám Kristus měl nepříjemný úkol, avšak přijal jej a přišel z příbytku čistoty a nevystižitelné slávy, aby se stal člověkem a žil s lidmi, jež byli různě zatvrzelí a zaslepeni zločinem, násilím a nepravostí. Pracoval tak, aby zachránil duše. Budou snad ti, které tak velice miloval, a ke kterým se sklonil v tak veliké lásce ospravedlňovat své životy a sobecké pohodlí? Budou dbát jen o své vlastní zájmy a nechají duše hynout ve tmě, protože se setkají se zklamáním a odporem, i když se snažili o záchranu? Kristus zaplatil nekonečnou cenu za vykoupení člověka a má Mu snad člověk odpovědět: „Pane, nechci pracovat na Tvé vinici, prosím tě, omluv mne“?

Bůh volá ty, kteří jsou ochotni bdít na Sionu a pracovat. Nebudou dbát Mistrova hlasu? Bůh potřebuje modlící se věrné pracovníky, kteří budou rozsévat při všelikých vodách. Ti, kteří takto pracují, s překvapením zjistí, že těžkosti, snášené ve jménu a síle Ježíšově, upevňují víru a obnovují povahu. Na cestě pokorné poslušnosti je bezpečí a síla, útěcha i naděje. Avšak ti, kteří pro Ježíše nic nekonají, nakonec ztratí odměnu. Slabé ruce nebudou schopné přidržet se Všemohoucího, slabá kolena nevydrží v den úzkosti. Čtenáři Písma a křesťanští pracovníci obdrží slavnou odměnu a uslyší: *„To dobře, služebníku dobrý a věrný, ...vejdi v radost Pána svého.“ (Mt 25,21)*

Zadržení prostředků

Na těch, kteří se v ---- starali o Kristovo dílo celým srdcem, spočine Boží požehnání. Dobrovolné oběti našich bratří a sester přinesené ve víře a z lásky ukřižovanému Vykupiteli, jim přinesou požehnání, protože Bůh zaznamenává a má v paměti každý skutek štědré obětavosti svých svatých. [4T 77] Stavba Božího domu vyžaduje velkou ochotu víry a důvěry v Boha. Kdo není v obchodních záležitostech podnikavý, má malý úspěch. Proč bychom neměli mít víru k podnikání pro Pána a proč bychom neinvestovali do Jeho díla?

Někteří, zatímco žijí v chudobě, jsou šťastní, i když mají málo, jakmile však nashromáždí více majetku, stávají se lakomými. Jejich víra je proto tak malá, že nedrží krok s rozmachem svého blahobytu a na Boží dílo nedávají to, co by sami pocítili jako skutečnou oběť.

Izraelský systém vyžadoval, aby se štědrá obětavost projevila předně Pánu. Při žních a vinobraní mělo být první obilí z pole, víno a olej posvěceno jako oběť pro Hospodina. Pozůstatky a meze byly rezervovány pro chudé. Náš laskavý, nebeský Otec nepřehlíží potřeby nuzných. První vlna z ostříhaných ovcí a první obilí po vymlácení mělo být obětováno Pánu. Podle příkazů měli ke svým hostinám pozvat chudé, vdovy, sirotky a cizince. Na sklonku každého roku se vyžadovalo, aby všichni učinili slavnostní přísahu jako vyznání, zda podle tohoto Božího přikázání jednali nebo ne.

Tímto ustanovením chtěl Bůh lid naučit, že On musí být v každém případě na prvním místě. Tímto systémem štědrosti si měli být vědomi toho, že jejich milosrdný Pán je pravým vlastníkem jejich polí, stád ovcí a dobytka, že Bůh nebes jim posílá sluneční jas a déšť v době setí a žní, a že vše co vlastní, je z Jeho požehnání. Všechno patří Pánu a On je učinil šafářem svého vlastnictví.

Obětavost Židů při stavbě svatostánku a chrámu ukazuje ducha štědrosti, jakým se křesťané v žádném pozdějším období nemohou vykázat. Jen co byli vysvobozeni z dlouhého egyptského otroctví a putovali pouští, jen co unikli egyptské armádě, [4T 78] Hospodin řekl Mojžíšovi: *„Mluv k synům Izraelským, ať mi vybírají oběť vzhůru pozdvižení. Od každého člověka, kterýž by ji ze srdce dobrovolně dal, přijměte takovou oběť mou.“ (Ex 25,2)*

Jeho lid měl málo majetku a neměl výhled, že by ho mohl rozhojnit. Před sebou však měl jiný cíl -vybudovat Hospodinu svatostánek. Hospodin mluvil a oni musí poslouchat Jeho hlas. Nic neodmítli. Všichni dávali štědře, ne jen nějakou část svého příjmu, ale velký díl svého vlastnictví. Obětovali mu to radostně a ze srdce a Hospodinu se to líbilo. Což nebylo vše Jeho? Nedal jim snad On sám vše, co měli? A požadoval-li to od nich, což nebylo jejich povinností dát věřiteli, co je Jeho?

Nikoho nebylo třeba nutit. Lid přinesl více, než bylo třeba, proto mu bylo přikázáno, aby přestal přinášet oběti. Všeho bylo více, než potřebovali. Opět při stavbě chrámu byla dána výzva kvůli prostředkům, na kterou přišla srdečná a štědrá odpověď. Lid dával ochotně. Všichni se těšili, že se pro Boží službu buduje příbytek a pro tento účel obětovali více, než bylo zapotřebí. David oslavoval Hospodina před celým shromážděním a řekl: *„Neboť kdo jsem já, a co je lid můj, abychom mohli míti moc k tak dobrovolnému obětování tobě? Od tebe je zajisté všecko, a i to z ruky tvé dali jsme tobě.“* A ve své modlitbě děkoval David těmito slovy: *„Hospodine, Bože náš, všecka ta hojnost, kterouž jsme připravili k stavení domu tvého, jménu svatému tvému, z ruky tvé jest, a tvé jsou všecky věci.“ (1Par 29.14.16)*

David dobře věděl, od koho pocházejí všechny tyto dary. Kéž by ti, kteří se dnes těší Spasitelově lásce, mohli si uvědomit, že jejich stříbro a zlato patří Pánu a má se použít k rozšíření Jeho slávy a nemá se lakomě zadržet pro vlastní obohacení a uspokojení. Bůh má nepopíratelné právo na všechno, co svěřil svému stvoření. Všechno co lidé vlastní, patří Jemu.

Existují velké a svaté cíle, které si vyžadují prostředky, a takto investované peníze způsobí dárci vznešenější a trvalejší radost, [4T 79] než kdyby byly utraceny pro osobní uspokojení anebo sobecky hromaděné pro zisk. Má-li Bůh zájem o náš poklad, ať by to bylo jakékoliv množství, štědrá odpověď posvěcuje oběť a ukládá dárci poklad v nebi, který mol neničí, oheň nespálí a zloději nemohou vyloupit ani ukrást. Tento vklad je zajištěn. Takové peníze nejdou do děravé kasy, jsou v bezpečí.

Mají snad křesťané, kteří se vychloubají, že mají větší světlo než Židé, obětovat méně než oni? Mohou být křesťané, žijící na konci času, spokojení se svými obětmi, když nejsou ani z poloviny tak velké jako byly oběti Židů? Jejich štědrá obětavost mířila jen k blahu jejich vlastního národa; zachraňující dílo v těchto posledních dnech proniká však do celého světa. Poselství pravdy má jít ke všem národům, jazykům a lidem; jeho publikace, tištěné v mnoha rozličných jazycích, se mají roznést jako listí na podzim.

Je napsáno: *„Poněvadž tedy Kristus trpěl za nás na těle, i vy také týmž myšlením odíni buďte.“ (1Petr 4,1)* Na jiném místě čteme: *“Kdo praví že v něm zůstává, má jakž on chodil, tak i sám choditi.“ (1Jn 2,6)* Ptejme se: Co by učinil Kristus v našich okolnostech? Co by učinil pro záchranu lidí? Kristův příklad zodpovídá tyto otázky. On opustil své království, odložil svou slávu, obětoval své bohatství a své božství přioděl lidstvím, aby lidem pomohl tam, kde byli. Jeho příklad ukazuje, že svůj život položil za hříšníky.

Satan Evě řekl, že může dosáhnout vyššího stavu blaženosti, ukojí-li svou nespoutanou chuť, avšak Boží zaslíbení člověku je podmíněno sebezapřením. Když Kristus trpěl na potupném kříži ve smrtelném zápase pro vykoupení člověka, tehdy byla vyvýšena lidská přirozenost. Jen křížem může být lidská rodina pozvednuta a spojena s nebem.

Duch štědrosti je duchem nebe; [4T 80] duch sobectví je duchem satana. Kristova sebeobětavá láska se projevila na kříži. Dal vše, co měl a nakonec obětoval i sebe, jen aby člověk mohl být zachráněn. Kristův kříž vyzývá ke štědré obětavosti každého následovníka drahého Spasitele. Je zde vyjádřena zásada: dávat a zase dávat. Projevy skutečné, štědré obětavosti a dobrých skutků jsou pravým ovocem křesťanského života. Zásada světsky smýšlejících lidí je tato: brát a ještě brát. Takto si chtějí zabezpečit štěstí; avšak důsledné uplatňování této zásady rozmnožuje bídu a smrt.

Posláním Kristových učedníků je přinášení pravdy obyvatelům země a zachraňovat je z jejich vin a lhostejnosti. Lidé musí přijmout pravdu, aby je mohla posvětit a my jsme nositeli tohoto Božího světla. Naše hřivny, prostředky a poznání nemáme jen pro svůj užitek; všechno máme použít pro záchranu člověka. Máme ho pozvednout z jeho hříšného života a skrze Krista jej přivést k Bohu.

V tomto díle bychom měli být horlivými pracovníky, usilujíce přivést kající a věřící hříšníky k Božskému Vykupiteli a uchvátit je pochopením Boží vrcholné lásky k člověku. *„Neboť tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdož v Něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ (Jan 3,16)* Jaká to nesrovnatelná láska! Předmět nejhlubšího uvažování! Úchvatná Boží láska ke světu, který Ho nemiloval! Tato myšlenka působí na duši mocně a podmanivě a podřizuje mysl Boží vůli. Lidé, šíleně rozběhnuti za ziskem, zklamáni a nešťastní v honbě za ukojením světských tužeb, potřebují poznat tuto pravdu, aby byl ukojen ustavičný hlad a žízeň jejich duše.

Ve všech velkých městech jsou potřební Boží misionáři, kteří by přinášeli světlo těm, kteří jsou v údolí smrti. Jsou potřebné zkušené ruce, které by v pokorné moudrosti a síle víry zvedaly znavené duše k náručí soucitného Vykupitele. Ó, sobectví, jaká to kletba! Ono nám brání cele se zapojit do Boží služby. Brání nám vnímání požadavků povinnosti, které by měly zapálit naše srdce žhavou horlivostí. [4T 81] Všechny své síly bychom měli věnovat poslušnosti Krista. Rozdělení zájmu je největší chybou a znamená to pomáhat na nesprávné straně a dávat příležitost našim nepřátelům. Boží pravda nezná žádný kompromis s hříchem, nemá žádné spojení s chytráctvím a nic společného s přestupová- ním. Je zapotřebí takových bojovníků, kteří vždy pohotově odpoví na hlas povinnosti, budou hotoví bezodkladně pracovat; ne těch, kteří v době nouze pomáhají nepříteli.

Bylo nám svěřeno velké dílo. A přece mnozí, kteří vyznávají, že věří těmto svatým pravdám, jsou ochromeni satanským chytráctvím a nekonají nic pro Boží dílo, spíše mu překážejí. Kdy již budou jednat jako ti, kteří očekávají svého Pána? Kdy projeví horlivost, odpovídající jejich víře? Mnoho lidí si sobecky ponechává své prostředky a uspokojuje své svědomí určitým úmyslem vykonat po smrti svými prostředky nějakou velkou věc pro Boží dílo. V poslední vůli odkazují církvi a různým jejím potřebám velkou částku. Potom se spokojí s vědomím, že vykonali vše, co se od nich žádalo. Kde je v tomto jejich jednání sebezapření? Zde naopak ukázali pravou tvář sobectví. Když již nemohou peníze jinak upotřebit, rozhodnu se dát je Bohu. Drží je však dotud, dokud jen mohou, než jim je z rukou vyrazí posel, kterého nikdo nemůže odvrátit.

Taková poslední vůle bývá často důkazem skutečné ziskuchtivosti. Bůh nás všechny pokládá za správce a v žádném případě nám nedovoluje zanedbávat svou povinnost anebo ji přenechávat jiným. Výzva po prostředcích pro šíření pravdy nebude nikdy naléhavější než dnes. Naše peníze nevykonají nikdy tolik dobra, než v přítomnosti. Každý den, který zameškáme k jejich správnému využití, nám zkracuje dobu, v níž mohou peníze posloužit k dobru a pro záchranu lidí. Necháváme-li druhé vykonat to, co

nám Bůh přikázal vykonat, poškozujeme sebe i Toho, který nám dal všechno co máme. Jak mohou jiní vykonat naše dobročinné dílo lépe než my sami? Bůh chce, aby se každý člověk ve svém životě v tomto ohledu rozhodl sám. [4T 82] Protivenství, nehoda anebo chytráctví mohou vždy překazit zamýšlené skutky dobročinnosti, když ten, který nahromadil jistou sumu, nemůže na ni už sám dohlédnout. Je smutné, že tak mnozí zanedbávají přítomnou zlatou příležitost k vykonání dobra a čekají, až jsou odvoláni ze šafářství dříve, než mohli Pánu vrátit prostředky, které jim svěřil, aby jich použili k Jeho slávě.

Jedním z významných rysů Kristova učení je množství výpovědí a vážnost, s jakou káral hřích lakomství a poukazoval na nebezpečí hromadění světského zisku a lásky k němu. V příbytcích boháčů, v chrámě i na ulicích varoval ty, kteří toužili po spasení: *„Mějte se na pozoru a vystříhejte se od lakomství.“ (Luk 12,15) „Nemůžete sloužit Bohu i mamonu.“ (Luk 16,13)*

Právě tento rostoucí shon po penězích, toto sobectví, plodící touhu po zisku, zbavuje církev Boží přízně a umrtvuje její duchovní život. Když hlava a ruce jsou ustavičně zaměstnány plánováním a snahou nahromadit bohatství, Boží požadavky a potřeby bližních zůstávají zanedbány. Požehnal-li nám Bůh na majetku, pak to neučinil proto, abychom svůj čas a svou pozornost odvraceli od Něho a soustřeďovali na to, co nám propůjčil. Dárce je větší než dar. Nejste sami svoji, jsme koupeni za velikou cenu. Zapomněli jsme snad na to, že za naše vykoupení byla zaplacena nekonečná cena? Vymřela už v srdci vděčnost? Nezahanbuje Kristův kříž náš sobecký, pohodlný a požitkářský život?

Co by se stalo, kdyby se Kristus dal znechutit nevděčností a tupením, s kterým se setkával na každém kroku, a kdyby nedokončil své dílo? Co by se stalo, kdyby nikdy nebyla nadešla chvíle, kdy řekl: *„Dokonáno jest“*? Co by se stalo, kdyby se vrátil do nebe znechucen lidským přijetím? Co by se stalo, kdyby se nerozhodl podstoupit onen smrtelný duševní zápas v Getsemane, když z Něho tekl krvavý pot?

Krista dovedla k Jeho úsilí zachránit lidstvo bezpříkladná láska a odevzdanost Otcově vůli. Pro dobro člověka bojoval až do hodiny svého ponížení. [4T 83] Celý svůj život strávil v chudobě a sebezapření pro padlého hříšníka. Na zemi, která byla Jeho vlastnictvím, neměl místo, kde by sklonil hlavu. Sklízíme ovoce tohoto neomezeného sebeobětování; a přece, když třeba něco vykonat, jde-li o to, aby naše peníze pomohly v díle Vykupitele zachraňovat duše, vyhýbáme se svým povinnostem a prosíme, abychom byli ospravedlněni. Nešlechetná lenivost, bezstarostná lhostejnost a hříšné sobectví uzavírá naše smysly před Božími požadavky.

Musel snad Kristus, Majestát nebes, Král slávy, nést těžký kříž s trnovou korunou a pít trpký kalich, zatímco my spokojeně odpočíváme, sloužíme sobě a zapomínáme na duše, za které umřel, aby je svou drahou krví vykoupil? Ne, dávejme dokud můžeme! Pracujme dokud máme k tomu sílu! Pracujme, dokud je den! Svůj čas a prostředky věnujme Boží službě, aby s námi mohl být spokojen, a abychom mohli přijmout Jeho odplatu.

Proces zkoušení

Drahý bratře G, velice mi záleží na tom, abys přijal světlo a vyšel z temnoty. Satan tě těžce pokoušel, použil si tě za svůj nástroj a jako překážku Božímu dílu. Měl u tebe úspěch, ale to neznamená, že bys měl i nadále pokračovat, na cestě bludu. Velice se chvěji při pohledu na tvůj případ. Vím, že Bůh ti dal velké světlo. Posledně při tvé nemoci se Bůh k tobě zachoval tak, abys mohl přinášet ovoce k Jeho slávě.

Zmocnila se tě nevíra a Pán na tebe dopustil, abys získal potřebnou zkušenost. Naše modlitby za tebe požehnal tím, že je vyslyšel. Pán chtěl spojit naše srdce láskou a důvěrou. Duch Svatý svědčil tvému duchu. Jako odpověď na modlitbu tě ovládla Boží moc, [4T 84] ale satan přišel s pokušeními a ty jsi před ním nezavřel dveře. Nepřítel vešel a okamžitě začal své dílo Nepřítel předně ovlivní lidskou mysl a pak prostřednictvím člo-

věka působí na jiné. Tak se nám snažil zamezit cestu a překážet v úsilí právě tam, kde náš vliv mohl být nejprospěšnější.

Moudrým úmyslem ti Pán umožnil poznání svého díla v ---; chtěl ti dát poznat nedostatky vlastního charakteru a pomoci ti, abys nad nimi zvítězil. Víš, jak rychle se rozčílíš, když něco nejde podle tvých představ. Kéž bys pochopil, že nad vší touto netrpělivostí a podrážděností musíš zvítězit, jinak v životě naprosto ztroskotáš, ztratíš nebe a pak by bylo lépe, kdyby ses ani nebyl narodil.

Naše případy jsou nyní prošetřovány v nebi. Každý den tam podáváme své účty. Každý obdrží odplatu podle svých skutků. Bůh v dávné době nepřijal zápalné a jiné oběti, když nebyly přineseny v pravém duchu. Samuel řekl: *„Zdaliž libost takovou má Hospodin v zápalích a v obětech, jako když se poslušenství koná hlasu Hospodinova? Aj, poslouchati lépe jest, nežli obětovati, a ku poslušenství státi, nežli tuk skopců přinášeti.“ (1Sam 15,22)* Všechny peníze na světě nemohou zaplatit Boží požehnání a nezajistí ti jediné vítězství.

Mnozí by přinesli nějakou, ba jakoukoliv oběť, kromě té, kterou donést *mají*, totiž cele se odevzdat a svou vůli podřídit vůli Boží. Ježíš svým učedníkům řekl: *“Neobrátíte-li se a nebudete-li jako děti, nikoli nevejdete do království nebeského.“ (Mt 18,3)* Zde je naučení o pokoře. Všichni musíme být pokorní jako děti, chceme-li zdědit království nebeské.

Náš nebeský Otec vidí lidská srdce a zná povahy lidí lépe, než je znají oni sami. Vidí, že někteří mají schopnosti i dost síly, což by při správném usměrnění mohli použít k Jeho slávě a pomoci při šíření Jeho díla. [4T 85] Tyto lidi podrobuje zkoušce a ve své moudré prozřetelnosti je přivádí do různého postavení a různých situací, aby se v těchto zkouškách ukázalo, co je v jejich srdci, a aby se zjevily slabé stránky povahy, o nichž sami nevěděli. Dává jim příležitost napravit tyto slabosti, obrousit hrubé povahové rysy a uschopňuje je ke své službě, aby na Jeho výzvu byli hotovi k dílu, a aby nebeští andělé mohli spojit své úsilí s jejich snahou v díle, které se musí na zemi vykonat. Těm, které chce Bůh uschopnit pro zodpovědná místa, zjevuje jejich skryté chyby, aby mohli vidět pod povrch, a aby mohli kriticky prozkoumat spletité pohnutky a záměry vlastního srdce, aby odhalili každou převrácenost a správně usměrnili své sklony a zušlechtili své jednání. Pán ve své prozřetelnosti uvádí lidi do takových situací, kde může zkusit jejich mravní síly a zjevit pohnutky jejich jednání, aby mohli upevnit to, co je správné a opustit zlé. Bůh chce, aby Jeho služebníci poznali mravní stránku svého vlastního srdce. Proto na ně dopouští oheň soužení, aby byli očištěni. *„Ale kdo bude moci snésti den příchodu jeho? A kdo obstojí, když se on ukáže? Neboť on je jako oheň přehánějícího a jako mýdlo běličů. I posadí se, přeháněti bude a přečisťovati stříbro, a přečistí syny Leví, a vyčistí je jako zlato a jako stříbro. I budou Hospodinovi, obětujíce oběti v spravedlnosti!“ (Mal 3,2.3)*

Boží lid nemůže být očištěn bez utrpení. Bůh dopouští oheň soužení, aby shořela struska, cenné se oddělilo od bezcenného, a aby čistý kov jasně zazářil. Z jednoho ohně nás vede do druhého, aby byla vyzkoušena naše skutečná hodnota. Nemůžeme-li snést tato utrpení, co bude s námi v době soužení? Jestliže blahobyt nebo protivenství odhalí v našem srdci neupřímnost, pýchu nebo sobectví, co pak, až Bůh bude zkoušet lidské dílo ohněm a odkryje tajemství všech srdcí?

Pravá ctnost je ochotná vytrpět zkoušku. [4T 86] Jestliže nejsme ochotni nechat se Bohem přezkoušet, pak náš stav je opravdu vážný. Bůh přečišťuje a zušlechťuje duše; v záři a žáru pece trvale odděluje strusku od pravého stříbra a zlata křesťanské povahy. Ježíš dohlíží na tuto zkoušku. Ví, co je třeba k přečištění vzácného kovu, aby mohl odrážet jas Boží lásky.

Bůh přivádí svůj lid k sobě důkladným zkušebním utrpením, ukazuje jim jejich vlastní slabost a neschopnost a učí je, aby spoléhali na Něho, jako jediného pomocníka a ochránce. Tehdy dosáhne svého úmyslu. Budou připraveni pro každou naléhavou potře-

bu postavit se na důležité místo a splnit velké poslání, ke kterému dostali sílu. Bůh zkouší lidi různým způsobem. Tím je vyučuje, vychovává a usměrňuje. Ježíš, náš Vykupitel, Zástupce a Hlava lidstva, musel sám projít takovou zkouškou. Trpěl více, než bychom dovedli trpět my. Toto všechno nesnášel kvůli sobě, ale za naše hříchy. Když se spolehneme na zásluhy našeho Vítěze, pak v Jeho jménu zvítězíme i my.

Boží přečišťování a zušlechťování musí trvat tak dlouho, dokud Jeho služebníci nebudou tak pokorní a umrtveni v sobectví, že v případě výzvy k činné Boží službě bude jejich oko upřeno výlučně k Jeho slávě. Potom přijme jejich úsilí, nebudou jednat nerozvážně, náladově, nebudou svou unáhleností poškozovat Jeho dílo jako otroci pokušení a vášní, kteří jdou za svým tělesným smýšlením, podněcovaným satanem. Jak strašně maří Boží dílo lidská převrácená vůle a nepoddajná povaha! Kolik utrpení si člověk přivádí sám na sebe tím, že jde za svými svéhlavými vášněmi! Bůh nechává lidi znovu a znovu procházet těmito okolnostmi, přičemž zvětšuje tlak těžkostí, dokud je nepřivede k dokonalé pokoře a proměně charakteru, přinášející soulad s Kristem a duchem nebes a oni se stanou vítězi nad sebou.

Bůh povolal lidi z rozmanitých postavení. Prozkoumal a vyzkoušel je, aby poznal, jaký charakter rozvinou, [4T 87] a zda jim může svěřit dílo v ---, a chce se též přesvědčit, zda přispějí k chybám těch, kteří tam už působí a zda při pohledu na tyto nedostatky nepůjdou za příkladem těch, kteří se nehodí k práci v Božím svatém díle. Ustavičně varoval muže v ---, káral je a radil jim. Mocným světlem osvěcoval ty, kteří zde pracovali v Jeho díle, aby měli před sebou jasnou cestu. Jestliže se však řídí vlastní moudrostí a pohrdají světlem jako Saul, zcela jistě se minou cíle a přivedou dílo do těžkostí. Měli možnost vyvolit si světlo, anebo tmu. Ale často se rozhodli pro tmu.

Poselství laodicejskému sboru se vztahuje na Boží lid, který vyznává, že věří přítomné pravdě. Větší část tohoto lidu jsou vlažní vyznavači, kteří mají jméno, ale nemají žádnou horlivost. Bůh oznámil, že na vedoucích místech chce mít v díle muže, kteří by napravili nynější stav věcí, a kteří by bděle stáli na svém odpovědném místě. V každém ohledu jim dal světlo, poučoval, povzbuzoval a utvrzoval je podle toho, jak to situace vyžadovala. Avšak navzdory tomu všemu ti, kteří měli být naplněni vírou a pravdou, vroucí v křesťanské horlivosti, laskaví, opravdově znající a milující Ježíše - ti pomáhají nepříteli oslabovat a znechucovat lidi, kterých Bůh používá pro výstavbu díla. Tuto třídu vystihuje výraz *„vlažný“*. Vyznávají, že milují pravdu, a přece se jim nedostává křesťanského zápalu a odevzdanosti. Nemají odvahu cele se vzdát víry a vystavit se nebezpečí nevěry, a přece nejsou ochotni zemřít vlastnímu já a důsledně žít podle zásad své víry.

Jedinou nadějí laodicejských křesťanů je jasné poznání, jak vypadají před Bohem - tedy rozpoznání vlastní nemoci. Nejsou ani studení, ani horcí; zaujímají neutrální postavení a přitom si lichotí, že nic nepotřebují. Věrný svědek nenávidí vlažnost. Ošklivi si lhostejnost této skupiny. Praví: *„Ó bys studený byl, aneb horký.“ (Zj 3,15)* Jsou Mu nechutní, podobně jako vlažná voda. Nejsou ani úplně lhostejní, [4T 88] ani tvrdošíjně sobečtí. Nezapojili se cele do Božího díla, aby se ztotožnili s Jeho zájmy. Stojí opodál a jsou ochotni opustit své postavení, jakmile to budou jejich osobní světské zájmy vyžadovat. Jejich srdci chybí vnitřní působení milosti. O takových je napsáno: *„Pravíš: Bohatý jsem, a zbohatl jsem, a ničeho nepotřebuji; a nevíš, že jsi bídný, a politováníhodný, i chudý, i slepý, i nahý.“ (verš 17)*

Víra a láska jsou tím pravým bohatstvím, čistým zlatem, které Věrný Svědek radí koupit vlažným. Ať jsme v pozemských statcích sebebohatější, všechno naše bohatství nám nepomůže koupit si převzácné léky, které léčí nemoc duše, zvanou vlažnost. Rozumnost i pozemské bohatství nemohly odstranit nedostatky členů laodicejského sboru, ani vyléčit jejich žalostný stav. Byli slepí, a přece si mysleli, že jim nic nechybí. Boží Duch neosvěcoval jejich mysl a oni nepostihli svou hříšnost, proto necítili ani potřebu pomoci.

Je to opravdu smutné žít bez milosti Božího Ducha. Avšak mnohem horší je žít bez Krista, a přece se pokoušet ospravedlnit se a těm, kteří mají o nás starost, říci, že jejich obavy a soucit nepotřebujeme. Strašná je moc sebeklamu, která ovládá lidskou mysl! Jaká to slepota; pokládat světlo za tmu a tmu za světlo! Věrný Svědek nám radí, abychom si od Něho koupili zlato přečištěné v ohni, bílé roucho a oční mast. Zde doporučované zlato přečištěné v ohni, je víra a láska. Ono obohacuje srdce. Bylo přepalováno, dokud se neobjevila jeho ryzost a čím více prochází ohněm, tím zářivější je jeho lesk. Bílé roucho znamená čistotu charakteru, Kristovu spravedlnost, připočtenou hříšníkovi. Toto je vskutku tkanivo, tkané na nebeských stavech, které je možno koupit jedině u Krista za život ochotné poslušnosti. Oční mast je milost a modrost, která nás uschopňuje rozeznávat mezi zlem a dobrem a odhalit hřích pod každou maskou. Bůh dal své církvi oči a žádá, aby si je pomazala moudrostí, [4T 89] aby její členové mohli jasně vidět. Mnozí by však rádi vyloupili církvi oči, kdyby mohli, protože nechtějí, aby jejich skutky vyšly najevo, aby nebyli pokáráni. Boží mast zbystřuje vnímavost. Kristus je opatrovníkem veškeré milosti. Říká: *„Kup si ode mne“*.

Někdo může namítnout, že zdůrazňujeme vlastní zásluhy, když za své dobré skutky očekáváme Boží milost. Pravda je taková: ani jedno vítězství si nemůžeme opatřit za své dobré skutky a přece bez nich nemůžeme být vítězi. Koupě, kterou nám Kristus doporučuje, je jediná, která vyhovuje podmínkám, které nám dal. Pravou milost, která má nekonečnou hodnotu, a která snese zkoušku soužení a pronásledování, možno obdržet skrze víru a pokornou, modlitební poslušnost. Ctnosti, osvědčené ve zkouškách utrpení a pronásledování jako zdravé a ryzí, jsou zlatem, které v ohni ukázalo svou ryzost. Kristus nabízí tento vzácný poklad člověku. *„Kup si ode mne zlata ohněm zprubovaného.“ (verš 18)* Mrtvé, bezduché plnění povinností z nás nečiní křesťany. Musíme se vymanit z vlažného stavu a zažít pravé obrácení, jinak budeme v nebi scházet.

Byla jsem upozorněna na Boží prozřetelnost mezi Božím lidem a bylo mi ukázáno, že při každé zkoušce v přepalujícím a očisťujícím procesu jsou někteří z křesťanů jako struska. Krásné zlato se vždy neobjeví. V každé zkoušce víry někteří podlehnou pokušení. Při Božím tříbení mnozí odletí jako suché listí. Úspěch obyčejně rozmnožuje počet vyznavačů. Pronásledování očistí církev. To jsou lidé, kteří nejsou s Bohem neochvějně spojeni. Odcházejí od nás, neboť nejsou z nás, protože když přicházejí protivenství pro Slovo, mnozí se pohoršují.

Kéž by se tito lidé podívali jen o několik málo měsíců zpět do doby, kdy se sami pozastavovali nad případy jiných, kteří se nacházeli v podobné situaci, jako nyní oni sami. Ať si vzpomenou, jak smýšleli o těch, kteří tehdy byli v pokušení. Kdyby jim byl tehdy někdo řekl, že přes jejich horlivost a úsilí napomínat jiné [4T 90] se nakonec sami octnou v podobné situaci a temnotě, řekli by jako kdysi Hazael prorokovi: *„A což je služebník tvůj pes, aby učiniti mohl věc tak velikou?“ (2Král 8,13)*

Klamou sami sebe. Jakými sebejistými a odvážnými námořníky se dělají v době pokoje! Když se však strhnou kruté bouřky soužení a zkoušek, duchovně ztroskotají. Lidé mohou mít skvělé dary, jedinečné schopnosti, skvělou přípravu; avšak jediný nedostatek, anebo oblíbený hřích může pro charakter znamenat to, čím je pro člun červy provrtaná deska - neštěstí a úplnou zkázu!

Drahý bratře, Bůh tě ve své prozřetelnosti vyvedl ze tvé farmy do ---, abys snášel zkoušky a těžkosti, které bys na svém dřívějším působišti neměl. Poslal ti několik káravých svědectví, která jsi zdánlivě přijal, ale pod vlivem tohoto pokárání jsi byl stále vznětlivý. Podobáš se těm, kteří přestali chodit s Ježíšem, jakmile jim vysvětlil, jakou závaznost mají pro ně tyto naléhavé a praktické pravdy. Nezačal jsi vírou usilovat o odstranění vlastních povahových nedostatků. Nepokořil jsi před Bohem svou pýchu. Přes zjevené napomenutí jsi bojoval proti Duchu Božímu. Tvé tělesné, neochotné srdce není ovládnuto. Nejsi ukázněný. Někdy tě cele ovládla tvá nespoutaná povaha a nepodřízený duch. Jak by mohl tak vznětlivý a neukázněný člověk žít mezi čistými anděly? Sám víš,

že nemůže být připuštěn do nebe. Je-li tomu tak, pak nikdy není příliš brzy usilovat o změnu vlastní přirozenosti. Usiluj o obrácení a buď jako malé dítě.

Bratře, jsi pyšný, vysokomyslný a domýšlivý. Toho všeho se musíš zbavit. Tvoji příbuzní si zvykli na tyto povahové výstřelky. Tvá něžná, bohabojná matka udělala co mohla, aby vše shovívavě mírnila; snažila se odstranit každou příčinu, která by mohla vést k této panovačné, neovladatelné náklonnosti v jejím synovi. Avšak lichotivá a vlídná snaha o utišení tě vedly k domněnce, že tato pudová povaha je nevyléčitelná, a že tvoji přátelé jsou nucení ji snášet. [4T 91] Všechna tato shovívavost a přehlížení nepomohlo odstranit zlo, ale spíše mu dalo volný průchod.

Nebojoval jsi proti tomuto zlému duchu a nezvítězil jsi. Zkřížil-li ti někdo cestu, v podráždění jsi zapomněl na to, že jsi muž, a že jsi byl stvořen k Božímu obrazu a podle jeho podoby. Žalostně jsi smazal a zničil tento obraz. Ztratil jsi vládu nad sebou i nad svou vůlí. Byl jsi umíněný a povoloval jsi satanské moci. Kdykoli jsi propadl vášni a svévoli a kdykoli tě opustila rozvaha a soudnost, vždy byla posílena umíněná, neukázněná vůle. Pán věděl, že se neznáš, a nepoznáš-li hříšnost svého počínání i sebe sama v pravém světle a nepochopíš-li, jak závažné jsou tyto povahové výstřelky, které při každém projevu sílí, určitě nezískáš místo vedle trpícího Muže z Golgaty.

Bratře G, Bůh tě vyzývá, abys činil pokání, obrátil se a byl jako malé dítě. Nebude-li pravda působit posvěcujícím vlivem na tvůj život, aby utvářela tvůj charakter, přijdeš o dědictví v Božím království. Pán ve své prozřetelnosti tě vyvolil, abys byl v těsnějším styku s jeho dílem a prací. Vzal tě jako neukázněného vojína, nováčka, aby tě ukáznil, usměrnil, svěřil ti odpovědnost a začal tě cvičit. Zpočátku sis počínal ušlechtile a snažil ses být věrný na svém místě. Snášel jsi utrpení lépe, než kdykoli jindy ve svém životě. Satan však přišel se svými zvláštními pokušeními a tys jim padl za oběť. Pán se nad tebou slitoval a položil na tebe svou ruku, aby tě zachránil. Dal ti prožívat velikou zkušenost, z níž ses patřičně nepoučil. Jako Izraelité jsi i ty brzy zapomněl na Boží vedení a jeho veliká milosrdenství. Bratře G, tvé uzdravení bylo odpovědí na modlitby a Bůh ti propůjčil novou část života, ale ty ses nezřekl žárlivosti a závisti ve svém nitru a velice ses mu znelíbil. Chtěl tě uvést tam, kde bys mohl rozvinout charakter, [4T 92] kde bys poznal a napravil se nedostatky.

Při výchově a kázni ve tvém dětství a mládí byly vážné nedostatky. Dnes se musíš učit těžké lekci sebeovládání, kterou sis měl osvojit v dřívější době. Bůh tě přivedl do změněné situace tam, kde pod vlivem Ducha Svatého jsi mohl být ukázněn, abys získal mravní sílu a vládu nad sebou, a abys zvítězil. Vyžádá si to největší úsilí, nejvytrvalejší a neochvějné rozhodnutí a největší sílu na ovládnutí vlastního já. Tvůj duch se dlouho vzpíral kázni a tvá povaha se při odporu bouřila jako uvězněný lev. Výchovu, k níž ti rodiče měli dopomoci, musíš nyní získávat úplně sám. Mladá a slabá větévka se dala snadno ohýbat, ale jak těžké je dnes ohýbat mohutnou sukovitou a pokřivenou větev! Tvoji rodiče dovolili, aby byla takto deformována a nyní je svým vlastním, vytrvalým úsilím, posilněným Boží milostí, můžeš zvítězit nad vlastní vůlí. Skrze Kristovy zásluhy se můžeš odloučit od toho, co tě vnitřně mrzačí a vytváří nešťastný charakter. Musíš se zříci starého člověka s jeho omyly a přijmout nového člověka - Ježíše Krista. Přijmi Jeho život za svého průvodce, pak tvé hřivny a rozum budou posvěceny Boží službě.

Kéž by si matky počínaly moudře, klidně a rozhodně, aby správně vychovaly a usměrnily tělesnou povahu svých dětí. Jaké množství hříchů by zaniklo v zárodku a kolik sborových těžkostí by se ušetřilo! Kolik ubohých rodin by dnes mohlo být šťastných! Mnozí na věky zahynou, protože rodiče zanedbali v pravý čas vychovávat své děti a poučovat je o podřízenosti autoritě v mládí. Přehlížení chyb a lichocení výstřelkům není přiložením sekery ke kořenům zla, ale cestou k záhubě tisíců. Jak se jen rodiče budou zodpovídat Bohu za toto strašné zanedbání svých povinností!

Bratře G, chceš stát v popředí a diktovat jiným, [4T 93] ale nediktuješ sám sobě. Tvá pýcha se okamžitě vzněcuje. Samolibost a vysokomyslnost jsou neukázněné živly tvého charakteru, které ti překáží v duchovním pokroku. Lidé s takovou povahou se musí hor-

livě chopit díla a zemřít vlastnímu já, jinak ztratí nebesa. Bůh s tím nedělá žádný kompromis, jak dělají pošetilí, chybující rodiče.

V posledním vidění mi bylo ukázáno, že odmítneš-li pokárání a nápravu, zvolíš-li si vlastní cestu a nedáš se ukáznit, Bůh nebude mít pro tebe místo ve svém svatém díle. Kdybys byl započal dílo čestného postoje vůči Pánu, pak bys poznal, co všechno musíš vykonat ve vlastním zájmu a nepromarnil bys tolik času v zájmu o chyby bratra A, a také bys je tak nezveličoval za jeho zády. Dílo posledních třiceti let by mělo budit důvěru v čestnost bratra H. *„Komu čest, tomu čest.“ Řím 13,7*

Lidé na zodpovědných místech by se měli ustavičně zdokonalovat. Neměli by ustrnout na nějaké staré zkušenosti a myslet si, že nemusí dále odborně pracovat. I když je člověk po příchodu na svět nejbezbrannějším ze všech Božích tvorů a ve své přirozenosti nejpřevrácenější, přece to všechno je schopen ustavičně se rozvíjet. Osvítit jej může věda, zušlechtit ctnost a může rozvíjet své duševní a mravní síly, až dosáhne dokonalou inteligenci. Nemůžeme ani pomyslit, co by z lidí mohlo být a jak velké úkoly by mohli splnit, kdyby přijali světlo pravdy, které osvěcuje lidského ducha, a kdyby v jejich srdcích vládla Boží láska.

Vím, že lidské srdce je slepé k poznání svého vlastního stavu, avšak nemohu tě nechat bez pomoci. Milujeme tě a my všichni bychom tě rádi viděli, jak se ženeš za vítězstvím. Ježíš tě miluje. Zemřel za tebe a chce, abys byl spasen. Nemáme žádné poslání abychom tě zdržovali v ---; chceme však, [4T 94] abys vykonal důkladné dílo pro svou duši, napravil každé zlo a vynaložil všechno úsilí pro sebeovládání, abys nepřišel o nebesa. Vlastní silou to nedosáhneš. Pro Krista, vzepři se ďáblu a uteče od tebe.

Práce, která podporuje zdraví

Drahý bratře a sestro I, bylo mi ukázáno, že při výchově svých dětí jste se dopouštěli chyby. V --- jste od doktora J získali určité představy, o nichž jste mluvili před nemocnými a před svými dětmi. Tyto názory není vhodné šířit dál. Z hlediska doktora J se nemusí jevit tak závadné, ale z křesťanského hlediska jsou rozhodně nebezpečné. Rady doktora J o vyhýbání se tělesné práci byly mnohým lidem velice škodlivé. Nečinnost je nebezpečná. Potřeba zábavy, jak o ni učí a radí svým pacientům, je mylná představa.Toto zábavné povyražení má vyplnit čas, zaujmout mysl a nahradit užitečný, zdravý cvik a tělesnou námahu. Pobavení podle návrhu doktora J vzrušuje mozek více, než užitečné zaměstnání.

Kombinace tělesného cvičení a práce blahodárně ovlivňuje mysl, posiluje svalstvo, zlepšuje krevní oběh a trpícím dává uspokojení z poznání vlastní schopnosti a vytrvalosti, zatímco zákaz zdravého pohybu a tělesné práce obrací pozornost na sebe. Člověk je ve stálém nebezpečí přemýšlet, že se mu vede hůř, než je tomu ve skutečnosti a utvrzuje se v chorobné představě, která působí ustavičný strach, čímž přepíná své síly. Je však všeobecnou pravdou, že kdyby se pustil do nějaké užitečné práce, a kdyby svou sílu používal náležitě a nezneužíval ji, poznal by, že tělesná námaha a cvičení jsou mnohem lepší a účinnější léčebné prostředky než vodoléčba, kterou provádí. [4T 95]

Neochota zapojit se duševně i tělesně do užitečné práce udržuje nemocné v jejich slabosti, kterou podle své představy nemohou překonat. Dává jim také více příležitostí k nečistým myšlenkám jako je požitkářství, které přivedlo mnohé z nich do jejich nynější skleslosti. Těmto lidem se říká, že je vyčerpala těžká práce, ale pro devadesát procent z nich byla práce jediným lékem v životě a zachovala je před naprostou zkázou. Pokud se jejich mysl takto zaměstnávala, nedali vhodnou příležitost k ochabnutí těla a k dokonání vlastní záhuby. Odradit tyto lidi od duševní a tělesné práce znamená poskytnout jim plnou příležitost, aby je satan svými pokušeními mohl zotročit.

Doktor J doporučoval bližší vzájemný vztah mezi muži a ženami; učil totiž, že tělesné a duševní zdraví si vyžaduje důvěrný vzájemný styk. Takové učení velice škodilo a dosud škodí nezkušené mládeži i dětem a velice uspokojuje muže a ženy pochybného

charakteru, jejichž vášně nebyly nikdy kontrolovány a kteří proto trpí různými slabostmi. Těmto lidem se radí, aby ze *zdravotních důvodů* byli co nejvíce ve společnosti druhého pohlaví. Tím se jim otvírají dveře pokušení, vášeň silná jako lev se probouzí v jejich srdcích, veškerá taktnost je utlumena a každá vznešená a ušlechtilá myšlenka je obětována vášni. V dnešním světě je plno neřesti. Kdyby lidé byli tělesně i duševně zdraví, kdyby nízké vášně byly ovládnuty rozumem, pak by bylo téměř bez závady, aby se chlapci a děvčata stýkali a mládež by z takového vzájemného společenství mohla mít užitek.

Kdyby myšlení dnešních mladých lidí bylo čisté a neporušené, dívky by mohly ušlechtile působit na mysl a na způsoby mladých chlapců [4T 96] a chlapci by mohli svou silnější, pevnější přirozeností, ušlechtile ovlivnit charakter dívek. Je však žalostnou skutečností, že ani jedna dívka ze sta nesmýšlí čistě a ani jediný chlapec ze sta není mravně bezúhonný. Mnozí starší zašli v rozptylování tak daleko, že jsou duševně i tělesně poskvrnění; porušenost ovládla velké množství těch, kteří jsou pokládáni za slušné a vzorné muže a krásné ženy. Není vhodná doba, abychom v zájmu zdraví mohli doporučovat vzájemné společenství mužů a žen. Zlořečenstvím tohoto porušeného věku je nedostatek pravé ctnosti a zdrženlivosti.

Doktore I, tyto myšlenky jsi šířil v přijímacím pokoji. Mladí lidé tě slyšeli a tvé poznámky zapůsobily na tvé vlastní i na jiné děti. Bylo by lepší, kdybys byl tyto názory nechal ve ---. Důsledná nečinnost škodí organismu dospívající mládeže, ale tam, kde stovky poškodily své tělo pouze přepracováním, tam nečinnost, přejídání a bezmezná volnost zasely símě nemoci do organismu tisíců těch, kteří spěchají k rychlé a jisté záhubě.

Důvod, proč mladí lidé mají tak málo duševní a tělesné síly, spočívá v tom, že vykonávají jen málo užitečné práce. *„Aj, tato byla nepravost Sodomy, sestry tvé: Pýcha, sytost chleba a hojnost pokoje. To ona majíc i dcery její, ruky chudého a nuzného neposilňovala. Ale pozdvihše se, páchaly ohavnost přede mnou; protož sklidil jsem je, jakž mi se vidělo za dobré.“ (Ez 16,49.50)*

V tomto porušeném věku je jen málo mladých lidí, kteří mohou vydržet studium, potřebné na získání běžného vzdělání. Proč je tomu tak? Proč si děti naříkají na závratě, bolení hlavy, krvácení z nosu, mimořádný tlukot srdce, pocit únavy a všeobecné slabosti? Je to možné přičíst jedině jejich pilnému studiu? Laskaví a shovívaví rodiče budou cítit se svými dětmi, [4T 97] protože mají představu, že jejich úlohy jsou příliš těžkým úkolem, a že jejich studijní pilnost škodí jejich zdraví. Je pravda, že není radno přetěžovat mysl mladých nadměrným a příliš těžkým studiem. Ale vážení rodiče, proč jste nepronikli hlouběji na kloub této otázky, a proč jste se spokojili pouze s tím, co vám řekly děti? Neuvěřili jste příliš lehkovážně údajnému důvodu jejich slabosti? Je přece povinností rodičů a vychovatelů hlouběji zkoumat důvod tohoto zla.

Při devětadevadesáti procentech by se při zkoumání příčin zjistilo, že vašim dětem samotné studium tak neškodilo jako jejich nesprávné zvyky, které vyčerpávaly mozek a celé tělo zbavovaly jeho životní síly. Nervový systém byl poškozován častým předrážděním a tím byl kladen základ předčasného a nevyhnutného ochabnutí. Tajná neřest zabíjí tisíce a desetitisíce.

Děti by se měly ve volném čase něčím zaměstnávat. Náležitý duševní a tělesný cvik ve volné přírodě vašim chlapcům neuškodí. Užitečná námaha a poznání tajů domácí práce bude pro vaše děvčata užitečná a nějaké vnější zaměstnání je nezbytně nutné pro jejich tělo a zdraví. Je nutné naučit děti pracovat. Pilnost je největším požehnáním pro muže, ženy a děti.

Při výchově svých dětí jste se dopustili omylů. Byli jste příliš shovívaví. Dávali jste jim přednost a nevedli jste je k práci, takže pro některé z nich se stala nechutnou záležitostí. Nečinnost a nedostatek přiměřeného zaměstnání je velice poškodily. Pokušení

jsou na každém kroku a číhají na jejich časnou i věčnou záhubu. Jedinou bezpečnou stezkou je cesta poslušnosti.

Slepě jste přehlíželi moc, kterou nepřítel ovládá vaše děti. Ta nejnamáhavější domácí práce by jim ani padesátinou neškodila tak, jako nečinnost. Mohly uniknout mnohému nebezpečí, kdyby už dříve byly poučeny, jak vyplňovat čas užitečnou prací. Nebyly by tak nespokojené, tak těkavé a příliš závislé na společnosti. [4T 98] Byly by unikly mnoha pokušením marnivosti a škodlivých zábav, lehkovážné četby, pošetilého mluvení a nesmyslů. Čas by jim plynul více k jejich spokojenosti a bez takového velkého pokušení vyhledávat společenství druhého pohlaví a omlouvání své nesprávné cesty. Marnivost, nepřirozené chování, neužitečnost a hřích jsou důsledkem lenosti. Vám rodičům, a obzvláště tobě, otci, to lichotilo, a proto jste jim povolovali k jejich vlastní velké škodě.

Domýšlivost a sobectví

Drahý bratře, dopustil ses žalostného omylu, když jsi často stál před pacienty v pokoji, a vyvyšoval sebe i manželku. Tvoje vlastní děti byly ve svém charakteru něčím poznamenány z těchto připomínek. Napravit tyto dojmy nebude snadné. Tvé děti jsou pyšné a domýšlivé. Domnívaly se, že jako tvoje děti jsou jiným dětem nadřazeny. Obával ses, že tobě, lékaři Zdravotního institutu, lidé neprokazují patřičnou úctu. V tom se projevila tvá slabost, že byla překážkou tvého duchovního pokroku. Tam vedla také žárlivost vůči jiným v obavě, že tě nahradí, anebo že ti nebudou vzdávat úctu, přiměřenou tvému postavení a titulu. Vyvyšoval jsi také svou ženu a představoval ji pacientům jako nějaké vznešenější stvoření. Byl jsi jako slepý a vychvaloval jsi u ní vlastnosti, které vůbec nemá.

Měl bys pamatovat, že tvá mravní hodnota je posuzována podle tvých slov, skutků a činů. To nelze nikdy skrýt, ale před pacienty tě to postaví na pravé místo. Projevuješ-li o ně zájem, věnuješ-li jim své úsilí, oni to poznají, a pak budeš mít jejich důvěru a lásku. [4T 99] Řečmi je však nikdy nepřesvědčíš, že tvoje namáhavé úsilí pro ně tě zatěžovalo a vyčerpalo tvou životní sílu, když přece vědí, že ses jim nijak zvlášť nevěnoval a mimořádně o ně nepečoval. Pacienti budou mít důvěru a budou milovat ty, kteří o ně projevují zvláštní zájem a usilují o jejich uzdravení. Konáš-li toto dílo, které nelze zanedbat, a za které pacienti platí, pak nemusíš mluvením získávat jejich úctu a respekt. Budeš ji mít tak samozřejmě, jako konáš svou práci.

Nebyl jsi prost sobectví, a proto jsi neměl požehnání, které Bůh dává svým nesobeckým pracovníkům. Tvůj zájem byl rozdělen, měl jsi tak zvláštní zájem o sebe a své, že Pán neměl důvod zvláštním způsobem pracovat a pečovat o tebe. Tvé počínání v tomto ohledu tě zneschopnilo pro tvé postavení. Před rokem jsem poznala, že se domníváš, že jsi povolán spravovat Institut zcela sám. Kdyby ústav byl tvůj, a hlavně ty sám bys byl poškozen nebo zvýhodněn, podle jeho ztráty nebo zisku, měl bys zvláštní péči, aby se ztráty nevyskytovaly, a aby pacienti, kteří by byli v Institutu, dobročinností zbytečně neodčerpávali jeho prostředky. Důkladně bys přemýšlel a nedovolil bys, aby tam zbytečně zůstávali o týden déle, než by to bylo bezpodmínečně nutné. Našel bys mnoho způsobů, jak snížit výdaje a ochránit majetek ústavu. Ty jsi však jen pouhým zaměstnancem a nebylo vidět žádnou zvláštní horlivost, zájem, ani mimořádné správcovské schopnosti. Pacientům se nedostávala pozornost za kterou platili, a kterou právem očekávali.

Bylo mi ukázáno, jak se často odvracíš od trpících, kteří potřebují tvou radu a pomoc. Byl jsi mi představen jako zjevně lhostejný, netrpělivý a sotva naslouchající tomu, co říkají a co je pro ně obzvlášť velice důležité. Zdálo se mi, že jsi velice uspěchán a odbýváš je, ač by je několik soucitných a povzbudivých slov ujištění zbavilo tisícerých obav [4T 100] a místo neklidu a tísně by se jim vrátil klid a jistota. Zdálo se, jako by ses bál promluvit k nemocným. Nevžil ses do jejich pocitů, ale stranil ses jich, ač jsi měl projevit více přátelského soucitu. Byl jsi od nich příliš vzdálený a nedostupný. Vzhlíželi k tobě jako děti k rodičům a měli právo očekávat a přijímat od tebe pozornost, které se

jim nedostalo. „Já a mé“ přichází mezi tebe a odpovědnost tvého postavení, které vyžaduje činy. Nemocní a pomocníci často potřebují tvou radu, cítí však neochotu jít k tobě a tísní je úzkost, mají-li s tebou promluvit.

Usiloval jsi o nepřiměřenou důstojnost. Nedosáhl jsi však cíle, ale ztratil jsi důvěru a lásku, kterou jsi mohl získat, kdybys nebyl domýšlivý a kdybys byl tichý a pokorný. Pravá odevzdanost a posvěcení Bohu ti udělají místo ve všech srdcích a propůjčí ti ne domnělou, ale pravou důstojnost. Slova chvály, která jsi přijímal, tě povyšovala. Tvým vzorem musí být Kristův život, od něhož se naučíš konat dobro na každém místě, které zastáváš. Budeš-li pečovat o jiné, Bůh bude pečovat o tebe. Majestát nebes se nevyhýbal únavě. Putoval pěšky z místa na místo, aby pomohl trpícím a nuzným. Získal jsi určité poznání a do jisté míry rozumíš lidskému organismu a dovedeš postihnout příčinu nemocí, ale i kdybys mluvil řečí lidí i andělů ještě stále potřebuješ některé vlastnosti, jinak všechny tvé dary nebudou mít žádnou zvláštní cenu. Potřebuješ Boží moc, kterou mohou přijat jedině ti, kteří v Něho doufají a posvěcují se dílu, jež jim bylo svěřeno. Cílem tvého poznání musí být Kristus. V úvahu přichází Jeho moudrost a ne tvoje. Pak pochopíš, jak můžeš být světlem v pokojích nemocných. Chybí ti duchovní svoboda, moc a víra. Tvé víře chybí cvik. Není silná a zdravá. Tvé snahy v zájmu duševně i tělesně nemocných nebudou mít patřičný úspěch, [4T 101] pacienti nezískají tělesnou a duchovní sílu jakou by mohli získat, nepřivedeš-li při svých návštěvách s sebou také Ježíše. Měly by tě provázet Jeho slova a činy. Pak pocítíš, že ti, jimž tvé modlitby a soucitná slova byly ku požehnání, budou ku požehnání také tobě.

Neuvědomil sis svou naprostou závislost na Bohu, svou nedostatečnost a slabost bez Jeho zvláštní moudrosti a milosti. Jsi ustaraný, máš strach a pochybuješ, protože jsi příliš spoléhal jen na vlastní sílu. V Bohu můžeš mít zdar. V pokoření a posvěcení mysli najdeš veliké uklidnění a sílu. Nejjasněji září ti, kdo si nejvíc uvědomují svou vlastní slabost a temnotu, neboť přijímají Krista za svou spravedlnost. Tvá síla má pocházet z tvého spojení s Ním. V konání dobra nebuď nikdy unaven.

Všechny, kteří jsou unaveni, Majestát nebes zve: *„Pojďte ke mně všichni, kteříž pracujete a jste přetíženi, a já vám odpočinutí dám. Vezměte jho mé na se, a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete odpočinutí duším svým.“ (Mt 11,28.29)* Důvod, proč se břímě zdá tak těžké a jho tak tíživé, spočívá v tom, že jsi podcenil tichost a pokoru našeho božského Pána. Nebuď samolibý a nevyvyšuj se, ale spíše usiluj o to, aby vlastní já bylo skryto v Ježíši a uč se od Toho, který tě pozývá a slibuje ti odpočinek.

Viděla jsem, že *Zdravotní ústav* se nikdy nemůže dobře rozvíjet, dokud lidé na zodpovědných místech budou projevovat více zájmu o vlastní věci, než o ústav. Bůh chce, aby v Jeho díle pracovali nesobečtí mužové a ženy a ti, kteří mají na starosti Zdravotní ústav, by měli mít dohled na každé jeho odvětví, měli by šetřit, pečovat o maličkosti a vyvarovat se ztrát. Krátce řečeno, měli by být tak pečliví a uvážliví při svém zaměstnání, jako kdyby šlo o jejich vlastnictví.

Zneklidňovala tě domněnka, že to nebo ono není tvou záležitostí. Všechno, co souvisí s ústavem, je tvou záležitostí. Jestliže zpozoruješ něco, čemu se nemůžeš patřičně věnovat, protože jsi zaneprázdněn něčím jiným, [4T 102] přivolej někoho, kdo bude těmto věcem věnovat okamžitou pozornost. Jestli tě tato práce příliš unavuje, na tvé místo by měl nastoupit někdo, kdo stačí na povinnosti, vyplývající z tak zodpovědného postavení.

Svými proslovy jsi často obviňoval pacienty a pomocníky, že přicházejí se zbytečnými problémy a starostmi, ačkoli jsem současně viděla, že jsi nezařídil ani polovinu svých lékařských povinností. Svěřeným pacientům jsi nevěnoval patřičnou pozornost. Pacienti nejsou slepí, uvědomují si, jak je zanedbáváš. Jsou daleko od domova a vyna-

kládají prostředky, aby byli patřičně ošetřeni, protože doma se jim toho nedostává. Všechno kárání v přijímacím pokoji Ústavu škodí a Bohu se nelíbí.

Je pravda, že jsi nesl těžké břemeno odpovědnosti, ale v moha případech jsi obviňoval pacienty a pomocníky i tehdy, když příčiny byly v tvé vlastní rodině. Její členové požadují tvou stálou pomoc, ale sami ti nepomáhají. Ve tvé domácnosti není jediného, který by podpíral tvé ruce, nebo tě povzbudil. Kdybys neměl žádné starosti mimo Ústavu, pak by bylo všechno snadnější a neutrácel bys sílu a odvahu. Tvou povinností je pečovat o svou rodinu, ale vůbec není nutné, aby její členové byli tak bezradní, jak jsou, aby v takové míře spoléhali na tebe. Kdyby chtěli, mohli by ti pomoci.

Tvou povinností je také zachovat si své zdraví, a jestliže starosti tvé rodiny jsou tak veliké, že dílo, v němž jsi zaměstnán tě přetěžuje a nejsi schopen věnovat pacientům a Ústavu čas a pozornost, jež jim skutečně patří, pak by ses měl vzdát svého postavení a zaujat místo, které bys zastal vedle svých rodinných starostí. Dnes zastáváš důležité postavení, které vyžaduje jasnou mysl, rozumovou, nervovou i tělesnou zdatnost. Prospěchu tohoto ústavu nepomůže nic menšího, než upřímná odevzdanost. [4T 103] Má-li být toto dílo živé, musí ho vést živí, nesobečtí pracovníci.

Sestro I, nebyla jsi svému manželovi takovou pomocí, jakou jsi měla být. Svou pozornost jsi věnovala spíše sobě. Neuvědomila sis nutnost probudit své dřímající síly, abys povzbudila a posílila manžela v jeho úsilí, a abys správným vlivem byla k požehnání svému manželovi i dětem. Kdybys sama pilně plnila povinnosti, které ti Bůh svěřil, kdybys pomáhala nést břímě svého muže a spolu s ním patřičně vychovávala své děti, pak by se to ve vaší rodině změnilo.

Ty ses však oddávala skličujícím, smutným myšlenkám a to přivedlo do vaší domácnosti temnotu místo slunečného jasu. Nešířila jsi naději a radost a tvůj vliv působil tísnivě na ty, jimž jsi měla pomoci laskavými slovy a skutky. To všechno je důsledek sobectví. Vyžadovala jsi pozornost a soucit ze strany svého manžela a dětí a neuvědomila sis, že tvou povinností je zapomenout na sebe a usilovat o jejich štěstí a blaho. Propadla jsi netrpělivosti a své děti jsi kárala unáhleně. To je jen utvrdilo v jejich zlých cestách a uvolnilo svazky lásky, které mají pojit srdce rodičů a dětí.

Nedovedla ses ovládat a kritizovala jsi svého manžela v přítomnosti svých dětí. To snížilo jeho i tvou autoritu nad nimi. Byla jsi velice slabá; když k tobě přišly tvé děti a naříkaly si na jiné, okamžitě ses jich zastala a nerozvážně jsi kritizovala a hanila ty, na něž naříkaly. To v mysli tvých dětí podporovalo sklon žalovat na ty, od nichž očekávaly úctu, kterou podle svých přestav zasluhovaly. Nepřímo jsi podněcovala tohoto ducha, místo abys ho utišila. Nechovala ses ke svým dětem s patřičnou rozhodností a svědomitostí, jak bys měla. [4T 104]

Trpěla jsi. Duševně jsi byla stísněna. Byla jsi znechucena, ale neprávem jsi z tohoto neštěstí obviňovala jiné. Hlavní příčinu musíš hledat v sobě. Ze svého domova jsi nedokázala udělat to, čím měl být a čím mohl být. Ještě máš v moci napravit tyto chyby. Vystup z této chladné a nepřirozené odměřenosti. Projevuj více lásky a méně ji požaduj. Pěstuj radost a nechť sluneční svit prozáří tvé srdce a osvítí tvé bližní; ve svém jednání buď více společenská a snaž se získat důvěru svých dětí, aby chodili k tobě o radu a poučení. Povzbuď v nich pokoru a nesobeckost a předcházej je správným příkladem.

Drahý bratře a sestro, oba si uvědomte nedostatky své rodiny. Nezakrývejte si oči, ale společně se chopte díla, klidně, modlitebně a ve víře. Uspořádejte svůj dům a Bůh požehná vaše úsilí.

Vliv společenského prostředí

Dne 10. prosince 1872 mi byl ukázán stav rodiny bratra K. Byl upřímným věřícím a miloval pravdu, ale napil se z ducha světa. Kristus řekl: *„Kde jest poklad váš, tam bude i srdce vaše.“ (Mt 6,21)* Bratře K, tvůj pozemský poklad poutá tvůj zájem a pozornost do takové míry, že nemáš čas sloužit Bohu, a přece tvoje manželka není spokojena, že světu věnuješ menší pozornost. Její srdce ovládla světská nerozumnost. Ani jeden z vás nevěnuje dost času rozjímání a ztišení se při modlitbě. Bůh je okrádán o vaší každodenní službu a vy sami máte větší ztráty, než jsou ztráty jakékoli pozemské hodnoty.

Sestro K, ty jsi ještě dále od Boha, než tvůj manžel. Tvá přizpůsobivost světu vypudila Spasitele ze srdce a ve své lásce nemáš pro něho místa. Máš jen nepatrný zájem o modlitbu a zkoumání svého srdce. [4T 105] Dovoluješ, abys byla poslušna knížeti temnosti. *„Komu se vydáváte za služebníky ku poslušenství, toho jste služebníci, koho posloucháte, buď hříchu ke smrti, buď poslušenství ke spravedlnosti?“ (Řím 6,16)*

Sestro K, nevíš, co děláš; neuvědomuješ si, že bojuješ proti svému Stvořiteli, když odvádíš svého manžela od pravdy. Sleduješ cele světské cíle. Nemiluješ zbožnost, ale honíš se za majetkem. Pohlcuje tě touha podobat se světu a dosáhnout světské štěstí. Tvá pozemská ctižádost a zájmy jsou větší, než tvá touha po spravedlnosti a po dědictví v Božím království.

Tvůj vzácný zkušební čas ubíhá v úsilí o získání časného majetku, v zájmu o jídlo a pití podle způsobu světa. Jak neuspokojivá a ubohá je za to odměna! Ve svých světských touhách a zájmech neseš mnohem těžší břímě, než jaké ti určil Spasitel. Tvůj Vykupitel je zde: *„Pojďtež ke mně všickni, kteříž pracujete a jste přetíženi, a já vám odpočinutí dám. Vezměte jho mé na se, a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete odpočinutí dušem svým. Jho mé zajisté je rozkošné, a břímě mé lehké.“ (Mt 11,28-30)* Má sestro, Kristus chce, abys své těžké břímě složila k Jeho nohám a na svou šíji vzala jeho lehké jho.

Co kdyby čas tvé milosti dnes skončil? Jak bys obstála před svým Mistrem? Jak jsi využila prostředky a vliv, který ti Bůh dal k Jeho slávě? Bůh ti dal život a své požehnání ne pouze pro vlastní zálibu a sobecké ukájení, ale pro dobročinnou a požehnanou službu jiným. Pán ti svěřil hřivny, které jsi měla dát penězoměncům, aby, když tě o ně požádá, mohl je dostat i s úroky. [4T 106] Svůj vliv a prostředky jsi dostala na zkoušku, aby bylo zjeveno, co je v tvém srdci. Měla jsi je použít na získání lidí Pro Krista a pro pokrok díla svého Vykupitele. Jestliže tu zklameš, pak se dopouštíš strašného omylu. Každodenně mnoho ztrácíš, věnuješ-li se sobecké službě a pod vlivem přátel se oddáváš světu a zanedbáváš svého nejlepšího Přítele, který zemřel, aby ti dal život.

Sestro K, domnívala ses, že není dobré lišit se od těch, kteří jsou kolem tebe. Žiješ v obci, která byla vyzkoušena v otázce pravdy a zavrhla ji; své zájmy a záliby jsi spojila s jejich, takže cele patříš k nim. Miluješ jejich společnost, a přece nejsi šťastná, ačkoli si namlouváš, že jsi. Ve svém srdci sis řekla: *„Daremná je věc sloužit Bohu, a jaký zisk, budeme-li ostříhat nařízení jeho, a budeme-li chodit zasmušile před Hospodinem zástupů?“ (Mal. 3,14)*

Není lehké být rodinou důstojně reprezentující Ježíše a v nevěřícím prostředí zachovávat Boží zákon. Je třeba být živým listem, který poznají a čtou všichni. Na tom spočívá veliká zodpovědnost. Chcete-li žít ve světle, musíte jít tam, kde světlo svítí. Bratr K by si měl pokládat za svatou povinnost navštívit se svou rodinou výroční shromáždění lidí, kteří milují pravdu. Posílilo by je to a připravilo na zkoušky a plnění povinností. Není dobře, aby ztráceli příležitost k obecenství spoluvěřících; nezájmem totiž pravda ztrácí svou naléhavost a přestává svým posvěcujícím vlivem osvěcovat a oživovat jejich srdce. Tím jejich duchovní život ochabuje. Nepovzbuzuje je kazatelovo živé slovo. Stále se vtírají světské myšlenky a touhy a přehlušují duchovní zájmy.

Víra většiny křesťanů nebude stálá, budou-li ustavičně zanedbávat konferenční a modlitebná shromáždění. Kdyby lidé neměli mít z těchto náboženských shromáždění užitek, Bůh mohl poslat světlo přímo z nebe prostřednictvím svých andělů, [4T 107] aby

oživil, potěšil a požehnal svůj rozptýlený lid. On však nechce víru svých svatých udržovat jedině zázraky. Žádá od nich, aby pravdu milovali natolik, že vynaloží úsilí a využijí předností a požehnání, které jim Bůh milostivě dává. To nejmenší, co mohou udělat, je věnovat několik dnů v roce na spojené úsilí pro pokrok Kristova díla a vzájemně se posílit přátelskou radou a sdílností.

Mnozí věnují téměř všechen svůj čas jen světským zájmům a zálibám a nejsou ochotni věnovat několik dnů a trochu peněz, aby se dostali do společenství lidí, shromážděných ve jménu Páně. Boží Slovo definuje lakomství jako modlářství; kolik je pak modlářů i mezi těmi, kteří se pokládají za Kristovy následovníky!

Je třeba, abychom se sešli a vydávali svědectví o pravdě. Boží anděl řekl: *„Tehdy ti, kteříž se bojí Hospodina, mluvili jeden ke druhému. I pozoroval Hospodin a slyšel, a psána jest kniha pamětná před ním pro ty, kteříž se bojí Hospodina, a myslí na jméno jeho. Ti budou, praví Hospodin zástupů, v den, kterýž já učiním, mými klenoty; a slituji se nad nimi, jako se slitovává člověk nad synem svým, kterýž mu slouží.“ (Mal. 3,16.17)*

Vyplatí se využít poskytnuté příležitosti a shromažďovat se i za cenu obětí s těmi, kteří se bojí Boha a svědčí o něm, protože víme, že nasloucháme svědectvím, o nichž andělé dělají záznam. Bůh bude pamatovat na ty, kteří se spolu scházeli a mysleli na Jeho jméno a zachrání je od toho velkého ohně. Budou mu jako vzácné, velké drahokamy. Ale jeho oheň padne na nechráněné hlavy hříšníků. Není marné sloužit Bohu. Pro ty, kteří obětují svůj život jeho službě, je připravena svrchovaná odměna. Drahý bratře a sestro, postupně jste upadli do temnoty, až se vám zcela nepozorovaně začala jevit jako světlo. Příležitostně nějaký slabý paprsek pronikne mrakem a probudí mysl, ale okolní vlivy nepropouští paprsky světla a temnota se stává hustší, než kdykoli předtím. [4T 108]

Pro vaše duchovní blaho by bylo lépe změnit na několik let své bydliště. Světlo pravdy bylo zkouškou pro obec, v níž jste žili. Několik málo lidí přijalo poselství milosti a napomenutí, zatímco mnozí je zavrhli. Další třída je nepřijala proto, že bylo nutno nést kříž. Zaujala neutrální postavení v domnění, že zcela postačí, nebudou-li bojovat proti pravdě. Ale světlo, které nepřijali a nepodporovali, se změnilo v temnotu. Své svědomí se snažili uklidnit tím, že Duchu svatému řekli: *„Nyní odejdi, když pak budu míti čas příhodný, zavolám si tě.“ (Sk 24,25)* Onen příhodný čas nikdy nepřišel. Zanedbali zlatou příležitost, která se jim nikdy nevrátila, protože svět zastřel světlo, které odmítli. Zájmy tohoto života a kouzlo dráždivých zábav jim poutá mysl i srdce, zatímco jejich nejlepší Přítel, požehnaný Spasitel, byl zavržen a zapomenut.

Ačkoli sestra K má skvělé přirozené vlastnosti, vzdaluje se od Boha vlivem nevěřících přátel a příbuzných, kteří nemilují pravdu a nemají pochopení pro oběť a sebezapření, které je nutno pro pravdu přinést. Sestra K si neuvědomila důležitost odloučení se od světa podle Božího přikázání. To, co svýma očima viděla a svýma ušima slyšela, převrátilo její srdce.

Jan Křtitel byl od narození muž plný Ducha Svatého a jestliže někdo mohl zůstat nedotčen hříšným vlivem svého věku, pak to byl jistě on. A přece se neodvážil spoléhat na vlastní sílu. Proto se oddělil od svých přátel a příbuzných, aby se mu jeho přirozené sklony nestaly osidlem. Nešel zbytečně na cestu pokušení ani tam, kde by ho přepych nebo svody života svedly k povolnosti, pohodlí a uspokojování vlastní chutě, a tím k oslabení tělesných a duševních sil. Takovým jednáním by nestačil na své misijní poslání, které mělo být splněno. [4T 109]

Vedl sebezapíravý život v samotě na poušti, kde si studiem slavné knihy přírody mohl uchovat svaté vědomí Božího majestátu. Tam se obeznamoval s Jeho charakterem, zjeveným v Jeho obdivuhodných skutcích. Bylo to prostředí, vhodné pro dokonalou mravní výchovu a trvalou bázeň Boží. Jan, Kristův předchůdce, se nevystavoval zlým řečem a zkaženým vlivům světa. Bál se jejich vlivu na své svědomí, aby se mu hřích nepřestal jevit v jeho hříšnosti. Raději si zvolil příbytek na poušti, kde by okolí nepůso-

bilo škodlivě na jeho smysly. Neměli bychom se naučit něčemu z tohoto příkladu člověka, jehož Kristus poctil a o němž řekl: *„Mezi syny ženskými nepovstal větší nad Jana Křtitele“? (Mt 11,11)*

Prvních třicet let Kristova života uběhlo v samotě. Sloužící andělé pozorovali Pána života, když nepoznán a bez poct chodil vedle rolníků a dělníků mezi nazaretskými vrchy. Tyto ušlechtilé příklady by nás měly poučit o tom, jak se uchránit od špatných vlivů a vyhnout se společnosti těch, kteří nežijí spravedlivě. Neměli bychom si namlouvat, že jsme dost silní, aby na nás podobné vlivy nemohly zapůsobit, ale měli bychom v pokoře dávat pozor na nebezpečí.

Starý Izrael dostal od Boha zvláštní směrnice, aby zůstal odděleným lidem mezi všemi národy. Neměli pozorovat modloslužbu okolních národů, aby jejich srdce nebylo zkaženo, a aby důvěrné přátelství s bezbožnými zvyky nezpůsobilo, že by se jim zdály méně hříšnými. Jen málokdo si uvědomuje vlastní slabost a skutečnost, že přirozená hříšnost lidského srdce častokrát ochromuje nejšlechetnější úsilí.

Žalostný vliv hříchu otravuje život člověka. Naším jediným bezpečím je odloučení se od těch, kdo žijí ve tmě. Pán nás vyzval, abychom vyšli z jejich středu, oddělili se a nedotýkali se nečistého. [4T 110] On nás pak přijme, bude nám Otcem a my budeme Jeho syny a dcerami. Chceme-li býti přijati do Boží rodiny a stát se dětmi nebeského Krále, musíme splnit Jeho podmínky; musíme vyjít ze světa a být zvláštním lidem před Pánem, poslušným Jeho příkazů a sloužícím Jemu.

Lot si zvolil za svůj domov Sodomu, protože viděl, že ze světského hlediska se mu tam slibují výhody. Když se tam však usadil a získal pozemský majetek, byl přesvědčen, že se zmýlil, když nebral ohled na mravní úroveň prostředí, v němž měl bydlet.

Obyvatelé Sodomy byli zlí, každodenně musel slyšet ohavné řeči a jeho spravedlivá duše prožívala muka nad násilím a zločinností, jimž neměl sil zabránit. Jeho děti se podobaly těmto bezbožným lidem, protože jejich mravní zásady byly zvráceny společenstvím s nimi. Když to vše uvážil, pak mu získané bohatství připadalo nepatrné a bezvýznamné v porovnání s cenou, kterou za to zaplatil. Měl rozsáhlé příbuzenství, jeho děti uzavřely manželství s obyvateli Sodomy.

Boží hněv se nakonec roznítil proti bezbožným obyvatelům města a Boží andělé navštívili Sodomu, aby vyvedli Lota a nenechali ho při zkáze města zahynout. Vybídli Lota, aby vzal rodinu, svou ženu, syny a dcery, jež v Sodomě uzavřely manželství a vybídli ho, aby z tohoto místa utekl. Andělé řekli: *„Neboť zkazíme místo toto, protože se rozmohl křik jejich před Hospodinem, a poslal nás Hospodin, abychom zkazili je.“ (Gen 19,13)*

A Lot vyšel a naléhavě prosil své děti. Opakoval slova andělů: *„Vstaňte, vyjděte z místa tohoto, neboť zkazí Hospodin město toto.“ (verš 14)* Zeťům však připadal jako smyslů zbavený, neboť žili v Sodomě tak dlouho, že se stali účastníky hříchů tohoto lidu. I dcery podlehly vlivu svých manželů, kteří tvrdili, že jejich otec je pomaten. [4T 111] Cítili se tam docela dobře. Byli bohatí a měli mnoho statků, a nemohli uvěřit, že by tak krásnou a úrodnou krajinu mohl stihnout hněv Boha, který trestá hřích.

Lot se s žalem vrátil k andělům a vyprávěl jim o svém nezdaru. Andělé mu přikázali, aby vstal, vzal svou ženu a dvě dcery, které byly ještě v jeho domě, a opustili město. Lot byl však smutný; pomyšlení, že musí opustit své děti a ženu, protože odmítla jít s nimi, mu téměř zlomilo srdce. Ve strašné zkáze Sodomy by všichni zahynuli, kdyby Pán ve svém milosrdenství nebyl poslal anděly, aby je zachránili.

Lot byl ohromen blížícím se neštěstím a zdrcen zármutkem při pomyšlení, že má opustit vše, co mu je na zemi drahé. Jelikož otálel, Boží andělé ho vzali za ruku a vyvedli z města. Pak mu přikázali, aby se neohlídal a nezdržoval na rovině, nýbrž pospíchal do hor a útěkem si zachránil život.

Jak váhavě Lot poslechl anděla a šel co nejdál od porušené Sodomy, určené k naprosté zkáze! Nedůvěřoval Bohu a prosil, aby směl zůstat. V bezbožném městě žil tak dlouho, že ztratil víru a důvěru v Boží spravedlnost. Prosil, aby nemusel tento příkaz splnit, aby se mu nestalo něco zlého a nezemřel. Bůh však poslal své anděly proto, aby zachránili Lota a jeho rodinu, ale Lot byl tak dlouho pod zhoubným vlivem prostředí, že měl zatemnělé smysly a nedovedl pochopit Boží dílo a úmysl; nedovedl se Mu svěřit a plnit Jeho příkazy. Stále jen prosil za sebe a tuto nevěru musel zaplatit životem své manželky. Ona se ohlédla za Sodomou, a protože reptala proti Božímu vedení, proměnila se v solný sloup. Tak se stala výstrahou všem, kteří nedbají zvláštního milosrdenství a prozřetelnosti nebes. [4T 112] Po tomto strašném soudu se už Lot neodvažoval zde zůstat, ale podle pokynu andělů utekl do hor. To, že se jeho dcery po odchodu ze Sodomy zachovaly tak hříšně, bylo zaviněno temnějším stykem s bezbožnými lidmi. Měly zvrácenou představu o tom, co je správné a co nikoliv. A hřích pro ně nebyl ani hříchem.

Lotův případ má být výstrahou všem, kteří chtějí žít zbožně a chtějí se vymanit ze všech vlivů, které by je odváděly od Boha. Lot zůstal tak dlouho mezi bezbožníky, že mohl zachránit jen sebe a dvě dcery, a i ty měly pobytem v Sodomě zkažené mravy.

Bůh trvá na tom co řekl a nebude posmíván. Kolik krátkozrakých, hříšných smrtelníků prosí Pána, aby se snížil k jejich požadavkům! Kdyby se mu raději bezvýhradně odevzdali, obdařil by je spasením a dal by jim vzácné vítězství.

Sestro K, hrozí ti nebezpečí, že si svým rozhodnutím uškodíš. Bůh má pro tebe určité dílo, které za tebe nemůže nikdo vykonat a bez něhož nemůžeš být spasena. Bůh tě miluje a nechce, abys v této všeobecné zkáze zahynula. Zve tě, abys zanechala všeho, co překáží tvému duchovnímu pokroku, a abys v něm nalezla potěšení a sílu, kterou potřebuješ. Ve své rodině máš určitě starosti a povinnosti, které tě často trápí. Když však vykonáš jen to, co je nutné pro tvé časné pohodlí a štěstí, najdeš čas na četbu Písma, modlitbu a zdokonalování křesťanského charakteru.

Bratře K, zažil jsi mnohá zklamání, ale musíš být upřímný, pevný a zásadní ve svých povinnostech vůči rodině a dbát, aby podle možnosti šla s tebou. Nešetři námahou vést je k tomu, aby tě provázeli na cestě k nebesům. Nechtějí-li tě však děti a jejich matka doprovázet, a místo toho se snaží odvést tě od náboženských povinností, musíš jít před, i kdybys měl jít sám. Musíš žít v bázni Boží. Musíš využívat svých příležitostí a navštěvovat shromáždění [4T 113] a získávat veškerou duchovní sílu, poněvadž ji budeš v budoucnu potřebovat. Lot přišel o všechen majetek. Utrpíš-li ztrátu, nebuď zmalomyslněn. Zachráníš-li jen *část* rodiny, je to mnohem lepší, než kdybys ztratil vše.

Drahý bratře a sestro, jako rodiče jste do značné míry odpovědní za své děti. Přivedli jste je na svět, a měli byste je slovy a příklady vést k Pánu a k nebi. Vštěpujte jim myšlenku, že jejich časné zájmy jsou nepatrné v porovnání s jejich věčným blahem.

Tyto drahé děti žijí mezi světskými lidmi a jsou prosyceny milováním marností života. Váš syn L je chlapec laskavého srdce a jemného ducha, ale potřebuje bdělou péči matky, jejíž denní zkušenost v křesťanském životě ji uzpůsobí k jeho poučování. Je právě ve věku, kdy něžná, rozvážná matka ho může svým vlivem formovat. Ale obávám se, sestro K, že se snažíš vychovávat své děti podle příkladu světa a nepoučuješ je o tom, že nejdůležitější prací v životě je formování charakterů, kterým je zajištěna nesmrtelnost.

Zanedbá-li duchovní život a praktické křesťanství, pak bude jeho život omylem. Měl by pochopit, že potřebuje výchovu v duchovních věcech, že své schopnosti může cele použít pro Boha. Pán vyzývá mladé lidi, aby pracovali na jeho vinici. Mladí lidé by neměli zanedbávat podstatné odvětví výchovy. Obrátí-li však celou svou pozornost k světskému studiu, nebudou-li dbát o duchovní zájmy a nezískají-li křesťanskou zkušenost, pak nejsou připraveny konat Boží dílo. Ať jsou podmínky k získání vzdělání jakkoliv příznivé, pro spásu duše a usměrnění jiných ku pokání je třeba něco víc, než jen

knižní vědomosti. Roky vědeckého studia samy o sobě nepostačí na přípravu, aby člověk mohl být prospěšným pracovníkem v Boží službě. [4T 114]

Mladí lidé by měli věnovat mnoho času studiu, ale s duševním úsilím by měli také spojit tělesnou práci a v praktickém životě by měli uplatnit získané poznání, aby užitečným cvikem mohli rovnoměrně vyvíjet všechny duševní i tělesné schopnosti. Neměli by zapomenout na věci potřebné ke spasení a neměli by je pokládat za druhořadé před čímkoli na světě.

Drahý bratře a sestro, Bůh miluje vaši rodinu a chce, aby na vás spočinul déšť jeho zvláštního požehnání, abyste se mohli stát nástroji spravedlnosti při záchraně jiných pro nebesa. Kdyby bratr K byl úplně posvěcen Bohu, mohl by vykonat mnoho dobrého v obci, kde by jeho rada a vliv byly lépe přijaty a oceněny. Máme pevnou naději, že oba napravíte to, co je ve vašem životě nesprávné, obnovíte svou víru a poslušnost vůči Bohu a přijmete novou sílu od Toho, který zaslíbil, že pomůže těm, kteří vzývají Jeho jméno.

Mladý bratře L, ve svém životě ses dopustil omylu. Tím, že jsi pilně studoval, jsi zanedbal rozvoj všech svých schopností. Mravní růst by neměl být nikdy obětován snaze po vzdělání, ale měl by být rozvíjen v mnohem vyšším stupni, než se obvykle zdá. Můj drahý mladý bratře, měl jsi ctižádostivou touhu získat vzdělání. Ta touha je chvályhodná, ale kvůli ní jsi zanedbal věčné zájmy a podřídil jsi je svému studiu. Bůh a nebeské věci byly mezi tvými zálibami až na posledním místě. Požadavky svatého Božího zákona nebyly ve tvém každodenním životě svatě zachovány. Znesvěcoval jsi sobotu tím, že ve svých studiích jsi pokračoval i v onen svatý čas, v němž jsi neměl sledovat své vlastní zájmy. Bůh řekl: *„Nebudeš dělati žádného díla.“ (Dt 5,14)*

„Jestliže odvrátíš od soboty nohu svou, abys nevykonával libosti své v den svatý můj, anobrž nazveš-li sobotu rozkoší, a svatou Hospodinu slavnou, a budeš-li ji slaviti tak, abys nečinil cest svých, ani vykonával, co by se tobě líbilo, ani nemluvil slova daremného. Tehdy rozkoš míti budeš v Hospodinu, [4T 115] *a uvedu tě na vysoká místa země, a způsobím, abys užíval dědictví Jákoba, otce svého; nebo ústa Hospodinova mluvila.“ (Iz 58,13.14)* Tys povolil spíše svým sklonům, než povinnosti a svým studiím jsi dal přednost před výslovným příkazem Nejvyššího.

Pořádání našich stanových shromáždění a jejich údržba vyžaduje velké náklady. Při těchto velkých shromážděních neúnavně pracují Boží služebníci, obhajující nepopulární pravdy, aby ubohým, padlým hříšníkům přinesli poselství milosti ukřižovaného Vykupitele. Zanedbávat tato poselství, anebo se k nim chovat lhostejně, znamená zlehčovat Boží milost a Jeho varovný hlas. Svou nepřítomností ses duchovně velice ochudil, připravil ses o moc, kterou jsi tam nasloucháním Boží zvěsti a obecenstvím s věřícími mohl získat. Tvá mysl byla ukolébána do osudné apatie vůči blahu vlastní duše. Své světské vzdělání jsi vyvýšil nad poznání, jež lze získat ve škole Kristově. Zkušenost v pravém náboženském životě je nutná, má-li být formován bohulibý charakter a získány čisté ctnosti, které snesou světlo nebes.

Jak úzkostlivě jsi svým studiem cvičil svou mysl, abys důkladně poznal obsah svých učebnic, aby tvá mysl mohla spolehlivě obstát před učiteli, přáteli a zajímajícími se diváky! Jaká ctižádost tě vedla, abys prokázal, že jsi byl pilným žákem a svědomitě jsi využil svého času a svou mysl zásobil užitečným poznáním! O svůj studijní pokrok jsi dbal tak úzkostlivě, jako ses snažil získat uznání svých přátel a učitelů. Právem sis zasloužil poctu, kterou jsi přijal za své studium. Ale jak byla tvoje mysl vycvičena v duchovních věcech? Nepodcenil jsi nerozvážně Boží království a jeho spravedlnost, a nezařadil jsi je až za své vědecké zájmy? Je pravda, některé lidské schopnosti byly dány více pro pozemské zájmy, ale vyšší duševní schopnosti by měly být cele posvěceny Bohu. [4T 116] Ony ovládají člověka, formují jeho život a charakter. A ačkoli bys neměl zanedbávat svá světská studia, nemáš také právo věnovat jim všechnu svou pozornost, ale měl by ses obzvlášť věnovat mravním a duchovním požadavkům svého nebeského Otce.

Jak málo pozornosti jsi projevil o využití náboženských předností, jež jsi měl k dispozici, abys mohl získat důkladné poznání Božích zákonů a rozhodné odhodlání setrvat při nich!Vynaložil jsi jen nepatrné úsilí, aby ses stal věrným a inteligentním křesťanem. Jak budeš tedy připraven na onu velikou zkoušku, kdy všechny tvé činy a slova i nejskrytější myšlenky tvého srdce budou zjeveny velikému Soudci a shromážděným svatým i andělům? Měl jsi jen malou touhu získat takovou duchovní způsobilost, abys obstál při této důkladné zkoušce v přítomnosti onoho vznešeného zástupu. Jak bude tedy nakonec zhodnoceno tvé mravní a náboženské úsilí, před soudem, proti němuž není žádného odvolání? Jaká pocta ti bude přisouzena za věrnost, že jsi zachoval požadovaný soulad mezi náboženstvím a vědeckými zájmy? Obstojíš jako člověk neochvějné mravní odvahy, v němž je zřejmá jedinečnost lidského poznání, umocněna svatou horlivostí pro Boha a poslušností Jeho zákona?

Můj bratře, Boží moudrost bys měl ve všem pokládat za všechno. Náboženství musí jít ruku v ruce s vědou. Tvé vzdělání se má stát posvěceným prostředkem dobročinné služby pro jiné a k přivádění jiných k pravdě. Čím víc se učíme v Kristově škole, tím dychtivěji máme pokračovat v onom poznání. Všechny naše úspěchy mají jen nepatrnou cenu, není-li charakter zušlechtěn náboženstvím. Bůh od každého jednotlivce očekává splnění zvláštních povinností a v každém případě posoudí věrnost, s níž byly tyto povinnosti splněny.

Pán nás často přivádí do těžkostí, aby v nás podnítil větší úsilí. Podle jeho prozřetelnosti mají někdy zvláštní těžkosti vyzkoušet naši trpělivost a víru. Bůh nás učí spolehlivosti. Chce nás poučit, [4T 117] kde máme hledat pomoc a sílu v čas potřeby. Tím získáme praktické poznání Jeho vůle, které tolik potřebujeme ke své životní zkušenosti. Ve vážném boji s pochybností a strachem sílí víra. Bratře, můžeš být vítězem, budeš-li pečlivě dbát správnosti svých cest. Svůj mladý život bys měl věnovat Božímu dílu a prosit o úspěch. Neměl bys zavírat své oči před nebezpečím, ale se vší rozhodností se připravit na každou těžkost ve svém křesťanském úsilí o pokrok. Najdi si čas k uvažování a k pokorné, opravdové modlitbě. Máš význačné schopnosti a budoucnost ti slibuje úspěch. Nepoznáš-li však přirozenou mdlobu svého srdce, budeš zklamán.

V životě právě začínáš. Dospěl jsi do věku, kdy přebíráš odpovědnost sám za sebe. To je kritické období tvého života. Nyní, ve své mladosti, rozséváš na poli života. Co budeš sít, to budeš i žnout. Jaké bylo semeno, taková bude žeň. Kdybys byl nedbalý a lhostejný vůči věčným věcem, pak utrpíš velikou ztrátu a svým vlivem zabráníš jiným, aby splnili své povinnosti vůči Bohu.

Máš před sebou dvě cesty. Kterou z nich si zvolíš? Buď moudrý a uchop věčný život. Neuhni od své čestnosti, ať jsou jakkoli nepříjemné tvé povinnosti v přítomné tísnivé situaci. Může se zdát, že máš přinést veliké oběti, aby sis zachoval čistotu duše, ale neváhej. Jdi vpřed v bázni Boží a on bude požehnávat tvé úsilí a odmění tě tisícinásobně. Neuhýbej náboženským požadavkům a povinnostem, abys uspokojil přání svých neposvěcených přátel a příbuzných. Jsi povolán, aby ses postavil na stanovisko pravdy, i kdyby to mělo být v přímém odporu vůči těm, kteří jsou tvými nejbližšími. Kéž Bůh nedopustí, aby poslední zkouška neprokázala tvůj nesprávný postoj vůči spravedlnosti.

Buduj základ svého křesťanského charakteru na věčné Skále spasení a nechť je tato stavba pevná a dobrá.

Doufáme, že tvá matka, [4T 118] tvoji bratři a sestry ti pomohou v úsilí o dosažení dokonalého, pravého charakteru podle Kristova vzoru, abys byl mravně způsobilý pro společenství svatých andělů v království slávy.

Rozdělený zájem

Drazí bratři M, ve vidění z posledního ledna mi byly ukázány některé věci ohledně vás dvou. Bylo mi ukázáno, že duchovně nerostete, jak je to vaší povinností a předností. Rozsah díla a z Boží prozřetelnosti poskytnuté možnosti by měly zapálit vaše srdce.

Kristus chtěl, aby jeho věřící děti byly světlem světa a solí země. Svatý život, křesťanský příklad dobrého člověka, šíří v obci světlo, jímž jsou všichni osvíceni. Jak velký by tedy měl být vliv ve společnosti věřících, kdyby se všichni řídili Božími přikázáními.

Bůh přikázal zvěstovat Slovo, aby probudil a přesvědčil hříšníky. Když je kazatel živým příkladem Kristova sebezapření a oběti, když jeho řeč a činy jsou v souladu s božským Vzorem, pak svým vlivem bude mocně působit na ty, kdož naslouchají jeho hlasu. Všichni však nemohou být učiteli slova za kazatelnou. Povinnosti různých lidí jsou rozmanité a práce je pro všechny. Všichni mohou pomoci dílu, budou-li nesobecky obětovat ze svých prostředků, aby pomohli různým odvětvím díla, aby opatřili prostředky na šíření spisů a tiskovin, a šířili je mezi lidmi, aby se pravda rozšířila. Ti, kteří dávají peníze k šíření díla, nesou určitý díl břemene tohoto díla; jsou Kristovými spolupracovníky, neboť Bůh svěřil lidem prostředky, aby byly použity na svaté a moudré účely. Jsou nástroji, které nebesa povolala ke konání dobra a lidé mají tyto hřivny svěřit penězoměncům.

Drazí bratři, vždy pamatujte, že jste Božími správci, [4T 119] a že jste Bohu odpovědni za časné hřivny, které vám propůjčil, abyste jich moudře používali k Jeho slávě. Nechtěli byste důkladně prozkoumat svá srdce a prověřit pohnutky, které vás pudí k činnosti? Bylo mi ukázáno, že vaším nebezpečím je milování vlastního majetku. Vaše uši nejsou pohotové slyšet Mistrovo volání v osobě Jeho svatých a v potřebách Jeho díla. Svůj poklad nevěnujete radostně křesťanskému podnikání. Toužíte-li však mít poklad v nebi, měli byste si jej opatřit, pokud máte k tomu příležitost. Domníváte-li se, že je bezpečnější použít svých prostředků na hromadění pozemských statků a na dílo věnovat jen nepatrnou částku, pak se budete muset spokojit s nebeským pokladem podle toho, jak jste si ho ukládali v nebeské bance.

Chcete být svědky pokroku Božího díla, ale málo o to usilujete. Kdybyste vy, jakož i jiní lidé, kteří vyznávají naši svatou víru, mohli vidět své skutečné postavení a uvědomit si svou odpovědnost vůči Bohu, pak byste opravdověji spolupracovali s Ježíšem. *„Protož milovati budeš Hospodina Boha svého, z celého srdce svého, a ze vší duše své, a ze vší síly své.“ (Dt 6,5)* Tu nelze mít rozdělený zájem, neboť celé srdce, mysl a síla zahrnují celého člověka.

Apoštol praví: *„Nejste sami svoji. Neboť koupeni jste za velikou cenu.“ (1Kor 6,19.20)* Když ubohý, odsouzený hříšník byl pod zlořečenstvím Božího zákona, Ježíš ho tak miloval, že se za tohoto přestupníka obětoval. Vykoupil ho svou krví. Nemůžeme docenit převzácné výkupné, zaplacené za vykoupení padlého člověka. Měli bychom projevit nejlepší a nejsvětější city srdce za tak obdivuhodnou lásku. Časné dary, z nichž se těšíme, jsou vám pouze propůjčeny, aby pomohly v pokroku Božího království.

Mluvíme o desátkovém systému. A přece, jak nepatrné se mi to zdá! Jak malé ocenění! Jak marné úsilí měřit čas, peníze a lásku světa s láskou a obětí, která je nezměřitelná a nevystihnutelná! Desátky pro Krista! Jaká ubohost, jak směšná náhrada za to, [4T 120] co má tak nesmírnou cenu! Z Golgatského kříže Kristus vyzývá k bezpodmínečné odevzdanosti. Bohatému mládenci slíbil poklad v nebi, prodá-li všechno co má a dá-li to chudým, vezme-li svůj kříž a bude-li ho následovat. Všechno co máme, bychom měli obětovat Bohu. Nebeský Majestát přišel na svět, aby zemřel jako oběť za hříchy člověka. Jak chladné a sobecké je srdce, které se dovede odvrátit od tak nesmírné lásky a zamilovat si marnost tohoto světa.

Chce-li vás ovládnout sobectví, myslete na Toho, který obětoval slavné příbytky nebes a kvůli vám odložil královské roucho, stal se chudým, abyste jeho chudobou mohli zbohatnout. Chcete snad pohrdnout touto velikou láskou a bezmezným milosrdenstvím a odmítnout malou oběť a zapřít se pro Jeho drahé dílo? Chcete snad lpět na pokladech tohoto života a odříci pomoc při šíření slavného díla pravdy?

Za starodávna dostali Izraelité příkaz, aby obětovali za celé shromáždění, aby každý byl očištěn od obřadného poskvrnění. Bylo třeba obětovat červenou jalovici, která

symbolizovala tu nejdokonalejší oběť, jež vykoupí lidstvo od hříchů. Šlo o příležitostnou oběť k očištění všech, kteří se nevyhnutelně anebo náhodně dotkli mrtvoly. Každý, kdo přišel jakýmkoli způsobem do styku s mrtvolou, byl pokládán za obřadně nečistého. Židy to mělo co nejvýrazněji upozornit na skutečnost, že smrt je následek hříchu, a že mrtvola tedy symbolizuje hřích. *Jedna* jalovice, *jedna* archa, *jeden* měděný had, výrazně ukazovaly k *jedné* velké oběti - oběti Kristově.

Tato jalovice musela být červená a to symbolizovalo krev. Musela být bez poskvrny, bez chyby a nesměla mít na sobě do té doby žádné jho. Zde byl opět představen Kristus. Syn Boží přišel dobrovolně vykonat výkupné dílo. Žádné jho povinnosti ho k tomu nenutilo, protože On je nad každým zákonem. Andělé, jako Boží rozumní služebníci, chtěli sami vzít toto jho povinnosti; [4T 121] žádná jejich osobní oběť by nemohla vykoupit padlého člověka z viny. Jedině Kristus nepodléhal požadavkům zákona a mohl se ujat vykoupení hříšného lidstva. Měl moc život položit a zase ho vzít. *„Kterýž jsa ve způsobu Božím, nepoložil sobě toho za kořist rovný býti Bohu.“ (Fil 2,6)*

A přesto tato slavná bytost, milovala ubohého hříšníka a vzala na sebe podobu služebníka, aby mohla trpět a zemřít za člověka. Ježíš mohl zůstat u svého Otce, nosit své královské roucho a korunu. Rozhodl se však zaměnit všechno bohatství, čest a slávu nebes za chudobu člověka a své přednostní postavení za úzkosti Getsemanské zahrady, za ponížení a utrpení Golgaty. Stal se mužem bolesti a utrpení, aby svým utrpením a krví mohl očistit a vykoupit hříšný svět. *„Aj, jdu“,* souhlasil radostně, *„abych činil vůli tvou, Bože můj!“ (Ž 40,8.9)*

Jalovici k obětování vyvedli za tábor a tam ji obřadně zabili. Kristus trpěl za branami Jeruzaléma, protože Golgata byla za městskými zdmi. Tato skutečnost symbolizuje význam Kristovy smrti nejen pro Židy, ale pro celé lidstvo. Zvěstuje padlému světu, že přišel jako jejich Vykupitel a vyzývá je, aby přijali nabízenou záchranu. Když jalovice byla co nejdůstojněji zabita, kněz v bílém rouchu bral do rukou vytékající krev a kropil jí sedmkrát směrem ke stánku. *„A majíce kněze velikého nad domem Božím, přistupme s pravým srdcem, v plné jistotě víry, očištěná majíce srdce od svědomí zlého, a umyté tělo vodou čistou.“ (Žd 10,21.22)*

Tělo jalovice pak shořelo na popel, což představovalo celou a úplnou oběť. Popel pak sebral ten, kdo se neposkvrnil dotykem s mrtvolou a dal do nádoby s pramenitou vodou. Tato čistá a neposkvrněná osoba vzala pak cedrovou hůl a šarlatovou látkou a svazkem yzopu [4T 122] a vykropila obsah nádoby na stany a shromážděný lid. Tento obřad se opakoval vícekrát kvůli důkladnému očištění od hříchu.

Podobně i Kristus, když jako bezhříšný a spravedlivý vylil svou předrahou krev, vešel do svatyně svatých, aby očistil svatostánek. Červený proud jeho krve vykonal službu smíření Boha s člověkem. Někomu se může zdát příběh s jalovicí bezvýznamnou událostí, ale činilo se tak na rozkaz Boží a má to svůj hluboký význam, který dodnes neztratil svou důležitost.

Kněz použil cedru a yzopu. Namáčel je do očišťující vody a kropil nečisté. Toto bylo předobrazem Kristovy krve, vylité k našemu očištění od mravních nečistot. Opakované kropení naznačuje důkladnost díla, potřebného pro kajícího hříšníka. Všechno, co člověk má, musí být posvěcené. Nejen že má mít obmytou duši, čistou a bez poskvrny, ale má usilovat o to, aby celá jeho rodina, domácnost, majetek a všechno, co mu patří, bylo posvěceno Bohu.

Když byl stan pokropen yzopem, nad dveřmi očištěných bylo napsáno: Pane, jsem tvůj. Takto by tomu mělo být i s těmi, kteří vyznávají, že je očistila Kristova krev. Bůh dnes pracuje právě tak, jako za starodávna. Žalmista se ve své modlitbě dotýká tohoto symbolického obřadu slovy: *„Vyčisť mne yzopem a očištěn budu; a nad sníh bělejší budu.“ „Srdce čisté stvoř mi, Bože, a ducha přímého obnov u vnitřnostech mých.“ „Navrať mi radost spasení svého a duchem dobrovolným utvrď mne.“ (Ž 51, 9.12.14)*

Kristova krev je účinná, ale je zapotřebí, aby byla nepřetržitě používána. Bůh nechce, aby Jeho služebníci použili jen prostředky, které jim připravil pro svou slávu, ale chce, aby obětovali <u>sama sebe</u> Jeho dílu. Jestliže jste se, bratři, stali sobečtí a zadrželi jste Pánu to, co jste měli radostně vložit do Jeho služby, pak potřebujete, abyste se nechali důkladně pokropit touto krví, [4T 123] abyste se mohli odevzdat Bohu i s tím, co máte.

Moji vážení bratři, nejste tak opravdově nesobecky posvěceni dílu Božímu, jak to Pán od vás žádá. Svou pozornost jste věnovali časným věcem. Získali jste podnikatelské vzdělání, abyste tím sami získali úspěch. Bůh však od vás žádá, abyste s Ním vstoupili do užšího spojení, aby vás mohl formovat a vzdělávat pro své dílo. Starý Izrael dostal příkaz, aby člověk, který by zůstal nečistý a odmítl se očistit, byl vyloučen ze shromáždění. To má pro nás zvláštní význam. Bylo-li ve staré době nutno, aby nečistý člověk byl očištěn prolitou krví, o kolik je důležitější, aby ti, kteří žijí v nebezpečí posledních dnů a jsou vystaveni satanským pokušením, měli očištěna srdce Kristovou krví. *„Neboť jestliže krev býků a kozlů, a popel jalovice, pokropující poškvrněných, posvěcuje k očištění těla, čím více krev Kristova, kterýž skrze Ducha věčného samého sebe obětoval nepoškvrněného Bohu, očistí svědomí vaše od skutků mrtvých ke sloužení Bohu živému?“ (Žid 9,13.14)*

Oba byste měli vykonat mnohem více, než jste vykonali pro podporu Božího díla. Se vší odpovědností vás prosím, abyste se probrali ze svého smrtelného spánku, abyste přestali sloužit světským věcem a se vší opravdovostí usilovali o vstup do svého nesmrtelného dědictví. Pracujte, dokud je den. Neohrožujte své duše promarňováním přítomných příležitostí. Nepokládejte své věčné zájmy za druhořadé. Nedávejte přednost světu před náboženstvím a v hrozících okolnostech se denně snažte získat duchovní bohatství. Každým dnem se blížíte k poslednímu účtování. Buďte připraveni vrátit hřivny, jež vám byly propůjčeny, i s úroky, jichž jste získali rozvážným používáním.

Nemůžete si dovolit obětovat nebe anebo ohrožovat svou bezpečnost. Nedopusťte, abyste pro klam bohatství zanedbali nesmrtelný poklad. Satan je zákeřný nepřítel a stále vám je v patách, snaží se, aby vás polapil a připravil vám záhubu. Žijeme v čekací lhůtě, [4T 124] *„buďtež bedra vaše přepásaná, a svíce hořící, podobni lidem očekávajícím Pána svého, až by se vrátil ze svatby, aby hned, jak by přišel a potloukl, otevřeli jemu.“ (Lk 12,35.36)*

Dávejte pozor, bratři, na první ochabnutí vašeho světla, na první zanedbání modlitby, na jistý příznak duchovního spánku. *„Kdo vytrvá až do konce, ten spasen bude.“ (Mt 10,22)* Věřící mohou zářit jako světla ve světě jedině stálým cvičením víry a lásky. Sloužíte-li mamonu, ač se pokládáte za Boží služebníky, pak se na příchod Páně chystáte uboze. Když se objeví, pak mu musíte předložit do země pohřbené, zanedbané, zneužité a znehodnocené hřivny - rozdělenou lásku.

Oba jste se pokládali za Kristovy služebníky. Jak je nutné, abyste poslouchali směrnice svého Pána a věrně plnili své povinnosti. *„Pohleďte jakou lásku dal nám Otec, totiž abychom synové Boží slouli.“ (1Jn 3,1)* Tato láska nemá obdoby a umožňuje, abychom byli syny a dcerami Božími. Proto Otec očekává poslušnost od svých dětí, proto vyžaduje správné nakládání s majetkem, který jim svěřil. Nemohou ho svévolně použít podle svých zálib, ale je to Boží kapitál, za který mu jsou zodpovědni.

Jak vzácné zaslíbení mají Boží dítky! Jak plné je Spasitelovo smíření za naše viny! Spasitel, jehož srdce je plné neměnné lásky, odvolává se dosud v zájmu hříšníka na svou krev. Zraněné ruce, probodený bok a znetvořené nohy prosí výmluvně za padlé lidstvo, jehož vykoupení bylo tak draze zaplaceno. Čas, ani události nemohou tomuto dílu smíření ubrat na síle. Tak jako vonný oblak kadidla vystupoval příjemně do nebe a Aron kropil krví slitovnici a očisťoval starý Izrael od přestoupení, tak přijímá Bůh zásluhy zabitého Beránka na očištění od poskvrn hříchu.

„Bděte a modlete se, abyste nevešli v pokušení.“ (Mt 26,41) Musíte probojovat těžké zápasy. [4T 125] Měli byste si obléci celou výzbroj, spravedlnosti a osvědčit se jako

neochvějní a praví služebníci svého Vykupitele. Bůh na svém poli nepotřebuje lenochy, ale Kristovy spolupracovníky, bdělé strážné na svém místě, chrabré vojíny kříže, připravené vykonat všechno a odvážit se všeho pro dílo, do něhož se zapojili.

Pravé štěstí nám nezaručí bohatství ani rozumové schopnosti, ale pravá mravní hodnota a smysl vykonané povinnosti. Můžete získat odměnu vítěze a stát před Kristovým trůnem, abyste vzdávali chválu v den, kdy shromáždí své svaté, ale vaše roucha musí být očištěna v Beránkově krvi a láska vás musí přikrýt jako roucho a vy musíte být nalezeni bez poskvrny a bez nečistoty.

Jan říká: *„Potom pohleděl jsem, a aj, zástup veliký, kteréhož by žádný sečíst nemohl, ze všech národů a pokolení a lidí i jazyků, ani stojí před trůnem a před obličejem Beránka, oblečeni jsouce v bílé roucho, a palmy v rukou jejich. A volali hlasem velikým, řkouce: Spasení jest od Boha našeho na trůnu sedícího a od Beránka." „To jsou ti, kteříž přišli z velikého soužení, a omyli roucha svá a zbílili je v krvi Beránkově. Proto jsou před trůnem Božím, a slouží jemu dnem i nocí ve chrámě jeho; a ten, kterýž sedí na trůnu, přebývati bude s nimi. Nebudou lačněti více, ani žízniti více, a nebude bíti na ně slunce, ani žádné horko. Nebo Beránek, kterýž jest u prostřed trůnu, pásti je bude, a dovede je k živým studnicím vod; a setře Bůh všelikou slzu s očí jejich." (Zj 7,9.10.14-17)*

Sebevyvyšování

Drahý bratře N: Ve svém posledním vidění mi byl představen tvůj případ. Bylo mi ukázáno, že tvůj křesťanský charakter má nedostatky, které nutno překonat dříve, než můžeš v bázni Boží vynaložit úsilí o dokonalé posvěcení. Pravdu sice miluješ, [4T 126] ale potřebuješ, abys jí byl posvěcen. Nejsi sobecký ani skoupý v pohostinnosti či v podporování díla pravdy, ale ve tvém srdci je jistý druh sobectví. Máš rád svůj vlastní názor a svému úsudku dáváš přednost před úsudkem jiných. Hrozí ti nebezpečí, že se budeš vyvyšovat nad své bratry. Jsi přísný a své názory rád prosazuješ bez ohledu na bratry, protože svou inteligenci a zkušenost pokládáš za vyšší, než jejich. V tomto ohledu zanedbáváš apoštolovo napomenutí: *„nic nečiňte z řevnivosti anebo pro marnou chválu, ale v pokoře jedni druhé za důstojnější nežli sebe mějte." (Fil 2,3)* Máš své názory, své záměry a své plány a vždy je pokládáš za neomylné.

Ve své domácnosti jsi vždy na sebe bral příliš mnoho starostí. Když někdo nějak tvé názory nebo plány zkřížil, pak místo abys povolil nebo usiloval o dorozumění s těmi, kteří ti oponovali, a aby sis uvědomil, že oni také mají právo na svůj nezávislý úsudek, byl jsi rozmrzelý a uražený. Nesnášel jsi, aby tvá rodina mohla pochybovat o tvých plánech nebo navrhnout něco, co by se lišilo od tvých názorů. V důsledku těchto nepříjemných skutečností tvá rodina obvykle podřídila svá přání tvým a snášela tvé jednání kvůli domácímu klidu. Proto tvá rodina příliš dlouho trpěla a byla krajně shovívavá vůči tvým výmyslům. Toto ti připadá jen jako uznání tvého legitimního práva na autoritu; takové jednání pokládáš ze své strany za zdravé a správné.

Kdykoli tvé rozhodnutí prosadit vlastní úsudek za každou cenu zahnalo tvé přátele do opačné krajnosti a k opovrhování tvým svévolným duchem, pak sis uvědomoval a označoval, že všechen ten odpor přichází z podnětů nepřítele. To tě vedlo ještě k větší zatvrzelosti, s níž jsi prosazoval své vlastní představy bez ohledu na přání jiných.

Jsi v nebezpečí, že budeš mít těžkosti, protože nejsi ochotný popřát svobodu úsudku a názoru těm, se kterými jsi ve styku. [4T 127] Bude dobře, uvědomíš-li si, že jejich způsoby a názory mohou jim být právě tak vzácné, jako jsou tobě tvoje. Příliš často zapomínáme na tuto skutečnost při kritizování nesouhlasu jiných. Členy své rodiny ovládáš příliš stroze. V poučování a příkazech jsi k nim příliš náročný a dovolí-li si mít odlišný názor, pak tě to ještě více utvrzuje v jednání podle vlastní představy a k projevu, že ty jsi pánem ve svém domě a nikdo ti nesmí překážet.

Podle všeho si myslíš, že stačí, když řekneš, že to nebo ono musí být vykonáno, a že to skutečně bude vykonáno tak, jak naznačuješ. Tímto svévolným způsobem často překážíš dobrému úsudku své rodiny o tom, co je za určitých okolností správné a náležité. Dopustil ses žalostného omylu tím, že jsi lámal vůli a úsudek své ženy a požadoval od ní, aby se slepě podřizovala tvé vyšší moudrosti, anebo riskovala doma nesoulad.

Neměl by ses snažit ovládat jednání své ženy anebo zacházet s ní jako s pouhým otrokem. Nikdy se nad ní nevyvyšuj a nevymlouvej se v domnění, že „je nezkušená a nižší než ty“. Nikdy se nesnaž nerozvážně omezovat její vůli, protože ona má svou osobnost, která nemůže být podřízena tvé. Viděla jsem, jak mnohé rodiny ztroskotaly pro nesprávné zacházení ze strany hlavy rodiny, zatímco při vzájemném porozumění a shodě mohli všichni žít v dobrém souladu.

Můj bratře, jsi domýšlivý. Zacházíš příliš daleko, jen abys uplatnil svou autoritu. Domníváš se, že znáš nejlepší způsob práce ve své kuchyni. Máš své zvláštní představy o tom, jak by se všechno mělo udělat v tvém pracovním odvětví a očekáváš, že všichni se jako stroje podřídí těmto představám a budou dodržovat zvláštní pořádek podle tvé libovůle.

Tyto snahy přesvědčit přátele, aby se tiše podřídili každému přání a náklonnosti tvé vůle, jsou marné a nicotné. [4T 128] Každý má jinou mysl a je to tak dobře, neboť kdyby lidé v tomto ohledu byli totožní, bylo by ještě méně souladu a přirozené přizpůsobivosti druhému, než je dnes. My všichni jsme však představeni jako údy těla, spojené v Kristu. Toto tělo má různé údy a jeden úd nemůže konat přesně totéž, co jiný. Oči jsou přizpůsobeny k vidění a v žádném případě nemohou slyšet místo uší; podobně uši nemohou nahradit ústa a ústa nemohou být náhradou za nos. A přece všechny tyto orgány jsou nutnou součástí dokonalého celku a vzájemně jsou v souladu. Ruce mají své poslání a také nohy. Jeden nemůže druhému říci: „Jsi podřadnější, než já“, ruce nemohou říci nohám: „Nepotřebujeme vás“, ale všechny údy patří k tělu, aby konaly své zvláštní poslání a musíme si jich stejně vážit, protože přispívají k pohodlí a k úplnosti celku.

Všichni nemůžeme mít stejnou mysl a stejné názory, ale jeden člověk má být užitečný a požehnáním druhému, aby tam, kde jeden má nedostatek, druhý ho mohl vynahradit. Máš určité povahové nedostatky a přirozené sklony, které ti mohou dopomoci k tomu, abys ve spolupráci s jinak organizovaným člověkem byl sám duševně vyrovnaný. Namísto svého přísného posuzování by ses měl poradit se svou manželkou a najít společné rozhodnutí. Rodině bys měl dávat možnost k samostatnému úsilí. Nejsou-li však tvé zvláštní směrnice přesně dodržovány, příliš často vidíš chybu u jiných.

Kdyby tvá manželka a ostatní členové tvé rodiny neměli žádný takt anebo dovednost, pak by to bylo omluvitelnější, že do vlastních rukou bereš otěže v takové míře. Poněvadž tu o to nejde, tvé počínání je úplně neoprávněné. Když jsi jim přívětivě vysvětlil své názory na vaření a vedení domácích záležitostí, a když jsi je upozornil, co v tomto ohledu očekáváš, nemáš jít dál, ale dovolit jim, aby svobodně uplatnili tvé připomínky. Pod takovým vlivem se budou mnohem více snažit udělat ti po vůli, než když začneš projevovat svou panovačnost. [4T 129] A i kdyby se tvým názorům nepřizpůsobili, netrvej na své vládě a nechtěj mít všechno po svém. Musíš pamatovat, že přirozenou nezávislost jiných nutno respektovat. Jestliže tvoje žena udělá svou práci jak ji vyhovuje nelépe, nemáš právo zasahovat do jejich záležitostí a zneklidňovat a obtěžovat ji svými mnohými připomínkami a úvahami o její práci.

Máš mnoho dobrých a šlechetných povahových rysů. Jsi zdvořilým a vlídným mužem, ale jen vůči lidem mimo své rodiny. Do jisté míry to lze snad připsat tomu, že si svou přirozenou náklonnost neodvažuješ uplatnit k někomu jinému mimo těch, které pokládáš za značně nižší než jsi ty. Není-li ve společnosti tvá nadřazenost dostatečně uznávána, jsi rozhodnut usilovat o to doma, kde podle tvých představ se nikdo neodváží diskutovat o tvých nárocích.

Měl bys všemožně usilovat o změnu ve svém nitru. Jsi-li ochoten obětovat své sobectví, svou panovačnost, přísnost, své oblíbené představy a názory, můžeš mít klidný, šťastný domov, v němž se budou dobře cítit i andělé Je snad příjemnější uplatňovat v domácnosti vlastní vůli, než vidět patřičnou svobodu jednání? Tvůj domov není vždy tím, čím by měl být, ale příčinou rodinného nesouladu jsi ty sám. Pokládáš-li se zde na zemi za Kristova svědka, pak tě prosím, nepředstavuj falešně svého požehnaného Vykupitele, který byl tichý a pokorný, něžný a odpouštějící.

Měl by ses vážně zamyslet nad skutečností, že lidem se zdravým úsudkem a vlastními názory se těžce pracuje přesně podle šablony jiných. Proto nemáš morálního právo tísnit svou ženu a rodinu svými rozmary a nedůtklivými představami o jejich práci. Bylo by to těžké, abys najednou změnil svůj způsob jednání, ale učiň pevné rozhodnutí, že do kuchyně nevstoupíš, nebude-li to pro povzbuzení a uznání práce těch, kdo v ní pracují. Místo kritiky nechť nastoupí pochvala. [4T 130]

Pěstuj povahové rysy, které jsou opakem těch, které jsou zde kárány. Snaž se rozvinout dobrotivost, trpělivost, lásku a všechny ctnosti, které budou mít proměňující vliv ve tvé domácnosti a ozáří život tvé rodiny a tvých přátel. Vyznej, že jsi udělal křivdu, pak se poctivě obrať a snaž se být spravedlivý a jednat správně. Nesnaž se zotročovat svou ženu, ale laskavostí a nesobeckou touhou usiluj o její pohodlí a štěstí; obklop ji svým něžným soucitem. Dej jí příležitost, aby uplatnila své schopnosti a nesnaž se pokřivit její mysl a formovat její úsudek, až ztratí svou duševní zvláštnost.

Ona je Božím dítětem, ženou s vynikajícími schopnostmi a dobrým vkusem, se skromným úsudkem o sobě. A ty jsi ji tak dlouho diktoval a znechucoval její nezávislé myšlení, že pod tímto vlivem se stále více uzavírala do sebe a nerozvinula šlechetné ženství, které ji právem patří. Při poradě se svou ženou o záležitostech týkajících se jejich zájmů, které jsou na stejné úrovni jako tvé zájmy, poznáváš, že při vyjádření opačného názoru se ve svém srdci cítíš dotčen, zmocňuje se tě vlastní já a vylučuje onen pocit úcty, který bys měl přirozeně projevovat vůči společnici svého života.

Tentýž duch, jakého projevuješ doma, se projeví více nebo méně ve tvém sborovém společenství. Tvá rozhodná vůle a tvé neoblomné názory budou podníceny a stanou se krajně vládnoucí mocí. To se nikdy nestane, musíš si však uvědomit potřebu případného podřízení vlastních názorů úsudku jiných a do jisté míry nesmíš setrvávat na své cestě, která se často blíží neoblomnosti. Chceš-li Boží požehnání přijat každý den, měl bys usměrnit své sklony k panovačnosti a uzpůsobit je svému Božskému vzoru.

Svoji ženu častokrát nevědomě zarmucuješ, protože na svá slova a činy nedbáš s takovou pozorností s jakou bys měl. Tím oslabuješ její lásku k tobě a podporuješ chlad, který se nepozorovaně plíží do vašeho domova. [4T 131]

Budeš-li méně myslet na sebe a více na poklad ve své domácnosti a budeš-li členům své rodiny věnovat více pozornosti a dovolíš-li jim patřičné uplatnění jejich osobního úsudku, pak to bude k tvému i jejich požehnání a tvá úcta u nich poroste.

Měl jsi sklon hledět s určitým pohrdáním na své bratry, kteří se mýlili, a kteří pro svou přirozenou povahu těžko překonávali zlo, které je ovládalo. Ježíš se však nad nimi slitovává, miluje je a snáší jejich slabosti právě tak jako tvé. Nepočínáš si správně, vyvyšuješ-li se nad ty, kteří nejsou tak silní, jako ty. Mýlíš se, uzavíráš se do své samospravedlnosti a děkuješ Bohu, že nejsi jako jiní, a že tvá víra a horlivost převyšuje víru těch chudých, slabých jednotlivců, usilujících o spravedlnost v různých znechucujících okolnostech a temnotě.

Andělé z čistého a svatého nebe přicházejí na tento svět, aby soucítili s těmi nejslabšími, nejbezmocnějšími a nejpotřebnějšími a sám Kristus sestoupil ze svého trůnu, aby pomohl právě takovým. Nemáš právo vyvyšovat se nad tyto klesající jednotlivce, ani jim dávat znát svou výraznou nadřazenost. Usiluj o hlubší soulad s Kristem, měj

soucit s bloudícími, pozvedni ruce, posiluj slabá kolena a povzbuzuj je, aby slabá srdce zesílila. Měj s nimi soucit a pomoz jim tak, jak se Kristus slitoval nad tebou.

Chtěl jsi konat určité dílo pro Mistra. Zde máš vykonat něco, co Mu bude příjemné a právě toto dílo konají andělé. Můžeš s nimi spolupracovat. Nejsi však schopen kázat lidem Slovo. Můžeš mít všeobecně správné poznání naší víry, ale chybí ti vzdělaní učitele. Nedovedeš se přizpůsobit potřebám a způsobům jiných. Nemáš dostatečně silný hlas. I v konferenčních shromážděních mluvíš příliš potichu a přítomní tě nemohou slyšet. Drahý bratře, často býváš nudný. I v menších shromážděních bývají tvé poznámky příliš dlouhé. Každé slovo které řekneš může být pravdivé, ale má-li proniknout k duši, [4T 132] musí je provázet zápal duchovní moci. To, co říkáme, má směřovat přímo k cíli a nemá být natolik zdlouhavé, aby to posluchače unavovalo, jinak to nenajde místo v jejich srdcích.

Pro všechny je spousta práce. Ty, můj drahý bratře, můžeš bezpečně konat dobrou službu pro Pána, budeš-li pomáhat těm, kteří nejvíce potřebují pomoci. Můžeš si myslet, že tvá práce v tomto odvětví není náležitě doceněna, ale pamatuj, že dílo našeho Spasitele bylo také zlehčováno těmi, kterým přišel pomoci. Přišel zachránit ty, kteří hynuli; ale právě ti, jímž chtěl pomoci, odmítli jeho pomoc a nakonec ho usmrtili.

Nepodaří-li se ti něco devětadevadesát krát a pak bys konečně jedinému člověku pomohl ze záhuby k záchraně, vykonáš šlechetný čin pro Mistrovo dílo. Chceš-li být Ježíšovým spolupracovníkem, pak musíš mít velkou trpělivost k těm, jímž chceš pomoci, nesmíš pohrdat jednoduchou prací, ale hleď na požehnané výsledky. Neodpovídají-li lidé, s nimiž pracuješ tvé představě, často si říkáš: „Co mi po nich, nestojí za spasení.“ Co kdyby Kristus jednal podobně s ubohými vyvrheli? Zemřel proto, aby zachránil ubohé hříšníky a pracuješ-li týmž duchem a týmž způsobem, jaký ti ukazuje příklad Toho, jehož následuješ a přenecháš-li následky Bohu, pak v tomto životě nikdy nevystihneš množství dobra, které jsi vykonal.

Máš sklon usilovat o vznešenější práci, než jaká se ti přirozeně naskýtá. Chtěl bys působit mezi vzdělanými a váženými lidmi. Ale tato třída určitě zklame tvé očekávání. Budou-li dále pokračovat v přestupování, zřídka si plně uvědomí svůj ztracený a beznadějný stav. Měl bys pracovat jako Kristus ve vší pokoře a neztratíš svou odměnu. Je právě tak ctí pracovat mezi skromnými a níže postavenými lidmi a vést je k Spasiteli, jako mezi bohatými a slavnými. Především neber na sebe zodpovědnosti, které nebudeš moci unést.

Měli bychom vynaložit všechno možné úsilí, [4T 133] abychom shromáždění našeho lidu učinili zajímavá. V tomto ohledu můžeš mnoho pomoci, budeš-li si správně počínat. Naše společná shromáždění by měla být náležitě vedena. Několik jadrných slov ohledně tvého pokroku v duchovním životě, promluvených jasně a srozumitelně se vší vážností, bez jakéhokoli úsilí o kázání, by pro jiné bylo povzbuzením a pro tebe požehnáním.

Na své srdce musíš nechat působit zjemňující a tišivý vliv Ducha Božího. Nikdo si nesmí myslet, že Božím požadavkům odpovídá jen správné poznání samotné pravdy. Láska a dobrá vůle, kterou projevujeme jen tehdy, když naši přátelé uznají naše způsoby za správné, nemá skutečnou hodnotu, neboť to je přirozený sklon neznovuzrozeného srdce. Ti, kdož se pokládají za Boží děti a chodí ve světle, by neměli být mrzutí nebo rozčíleni, když se jim něco nezdaří.

Miluješ pravdu a usiluješ o její rozmach. Ještě se dostaneš do různých okolností, abys byl vyzkoušen a prověřen. Podřídíš-li se kázni, pak můžeš rozvinout pravý křesťanský charakter. Jde o tvé životní zájmy. Nejvíce potřebuješ svatost a sebeobětavost. Můžeme získat poznání pravdy a číst její nejskrytější tajemství, ba vydat pro ni i své tělo k upálení, a přece nemáme-li lásku a soucit, jsme jako zvučící měď a znějící zvon.

Usiluj o to, abys dovedl více si vážit jiných, než sebe. Méně spoléhej na sebe, méně si důvěřuj, usiluj o důvěru vůči jiným, o snášenlivost a bratrskou lásku. Pohotově pomáhej bloudícím a měj porozumění a něžný soucit vůči slabým. Nemusíš opouštět své zaměstnání abys oslavil Pána, ale každodenně můžeš každým skutkem a slovem při svém obvyklém povolání ctít Toho, jemuž sloužíš a mezi těmi, s nimiž přicházíš do styku, šířit správný vliv.

Vůči jiným buď zdvořilý, něžného srdce a odpouštějící. Ať v Ježíšově lásce zanikne tvé vlastní já, abys mohl ctít svého Vykupitele a konat dílo, které ti určil. Jak málo víš o zápasech srdce ubohých lidí, [4T 134] kteří byli spoutáni řetězy temnosti a jimž chybí rozhodnost a mravní síla. Snaž se chápat slabost jiných. Pomoz nuzným. Ukřižuj vlastní já a nechť se Ježíš zmocní tvé duše, abys mohl uplatňovat zásady pravdy ve svém každodenním životě. Pak budeš požehnáním sboru a všem těm, z nimiž přicházíš do styku, jako nikdy předtím.

Misionáři ve svém vlastním domově

Drahá sestro, bylo mi ukázáno, že máš určité nedostatky, jejichž odstranění bys měla pokládat za důležité, chceš-li se těšit z Božího požehnání. Mnohé z tvých těžkostí sis připravila sama svým neukázněným mluvením. Domníváš se, že mluvit otevřeně je nějakou ctností, a proto říkáš lidem to, co si o nich a o jejich jednání myslíš. Nazýváš to otevřeností, ale je to neuctivá prostořekost, a ta podněcuje bojovnost těch, s nimiž přicházíš do styku. Kdyby se jiní k tobě chovali takovým způsobem, pak by ti to bylo nesnesitelné. Ti, kdož jsou zvyklí mluvit s jinými otevřeně a ostře, nemají rádi, když se na oplátku někdo k nim chová podobně.

Přivodila sis mnohá utrpení, jimž se dalo vyhnout, kdybys měla tichého a klidného ducha. Vyvoláváš spory, neboť někdo když koná něco proti tvé vůli, pak tě to svádí ke sporu. Tvá náklonnost vládnout je trvalým zdrojem tvého nepokoje. Máš žárlivou a nedůvěřivou povahu. Jsi panovačná, podněcuješ nespokojenost a unáhleným odsuzováním i hádky. Tak dlouho jsi pěstovala ducha odplaty, že ustavičně potřebuješ Boží milost, která by změkčila a ovládla tvou přirozenost. Drahý Spasitel řekl: *„Dobrořečte těm, kteříž vás proklínají, a modlete se za ty, kteříž vás hanějí a vám se protiví.“ (Mt 5,44)* [4T 135]

Drahá sestro, bylo mi ukázáno, že do svého nitra přinášíš temnotu setrváváním na omylech a nedokonalostech jiných. Nikdy se nebudeš zodpovídat za jejich hříchy, ale máš co dělat ve vlastním zájmu i v zájmu své rodiny, což za tebe nemůže nikdo vykonat. Musíš ukřižovat vlastní já a mírnit svůj sklon zveličovat chyby svých sousedů a mluvit nerozvážně. Jsou témata, o nichž můžeš hovořit velice úspěšně. Vždy můžeš mluvit o Ježíši, o křesťanské naději, o kráse naší víry. Kéž Bůh posvětí tvůj jazyk, aby tvá řeč byla vždy ozdobena milostí. *„Dále pak, bratří, kterékoli věci jsou pravé, kterékoli poctivé, kterékoli spravedlivé, kterékoli čisté, kterékoli milé, kterékoli dobropověstné, jestli která ctnost, a jestli která chvála, o těch věcech přemyšlujte.“ (Fil 4,8)*

Toto apoštolovo napomenutí by se mělo doslovně následovat. Je vždy veliké nebezpečí mluvit o věcech, které neprospívají ani mluvícímu, ani posluchači, ale oběma přinášejí zlo a prázdnotu. Náš zkušební čas je příliš krátký na to, abychom ho strávili mluvením o nedostatcích jiných lidí. Čeká nás práce, která od nás vyžaduje největší pilnost, nejpřísnější bdělost a ustavičnou modlitbu; jinak nebudeme schopni přemoci nedostatky svých charakterů a nenapodobíme svůj božský Vzor. Všichni bychom se měli snažit napodobit Kristův život. Pak budeme mít posvěcující vliv na ty, s nimiž žijeme. Je úžasné být křesťanem - Jeho pravým následovníkem, čistým, neposkvrněným a milujícím pokoj. Drahá sestro, Bůh musí být s námi v každém našem úsilí, jinak to nemá cenu. Naše dobré skutky skončí v samospravedlnosti.

Ve své vlastní rodině máš mnoho co napravovat. Svým dětem jsi nevěnovala pozornost a povzbuzení, které potřebovali. Nepoutala tě k nim něžná láska. Tvé zaměstnání vyžaduje hodně volného času i síly a vede k zanedbání domácích povinností. A přece sis tak navykla na toto břímě, že jeho odložení by ti připadalo jako veliká oběť. [4T 136] Avšak kdybys to mohla udělat, bylo by to v zájmu tvého duchovního života, štěstí a mravní povahy tvých dětí. Bylo by dobré skončit s přílišnou ustaraností a hledat útočiště na venkově, kde vliv tak neohrožuje mravní stránku mládeže.

Je pravdou, že ani na venkově bys nebyla úplně zbavena tísnivých starostí, ale vyhnula by ses mnohému zlu a zavřela bys dveře záplavě pokušení, která ohrožují mysl tvých dětí. Ony potřebují zaměstnání a změnu. Jednotvárnost jejich domova je nudí, zneklidňuje a podlehly návyku spolčovat se ve městě s nemravnými chlapci, od nichž přijímají pouliční výchovu.

Mnoho času jsi věnovala takové misijní práci, která nesouvisí s naší vírou a byla jsi tak stísněna starostmi a odpovědnostmi, že jsi nestačila držet krok s Božím dílem přítomné doby a měla jsi málo volného času, abys omezené okolí svého domu učinila pro své děti poutavější. Nezkoumala jsi jejich potřeby, neporozuměla jsi jejich aktivní rozvíjející se mysli a proto jsi jim nedovolovala ni jednoduché záliby, které by je beze škody uspokojily. Kdybys dětem věnovala větší pozornost, vyžádalo by si to od tebe nepatrnou námahu, ale pro ně by to mělo velkou hodnotu.

Bydlení na venkově by pro ně bylo velmi užitečné, aktivní život ve volné přírodě by jim pomohl získat duševní i tělesné zdraví. Měly by obdělávat nějakou zahradu, kde by mohly najít pobavení i užitečné zaměstnání. Pěstování rostlin a květin zlepšuje vkus a úsudek a přitom poznání Božího užitečného a krásného díla působí na mysl zjemňujícím a zušlechťujícím vlivem a vede ji k Tvůrci a Mistru všeho.

Otec tvých dětí byl ve svém vztahu k nim prudký, neúprosný a necitlivý, chladný a přísný. Vyžadoval přísnou kázeň a měl nerozvážné požadavky. Byl to člověk zvláštní povahy. Byl ponořen do sebe, [4T 137] myslel jen na vlastní zálibu a sháněl prostředky k ukojení vlastních tužeb a ve svém úsilí toužil po úctě jiných. Jeho lenost a neukázněné zvyky spolu s nedostatkem soucitu a lásky k tobě a dětem již dávno obracela od něho tvou lásku. Tvůj život byl plný těžkých a zvláštních zkoušek, zatímco on byl ke starostem a odpovědnostem naprosto lhostejný.

To všechno zanechalo na tobě a na dětech stopy. Obzvláště to ovlivnilo tvůj charakter. Téměř podvědomě se v tobě rozvíjel duch nezávislosti. Zjištění, že nemůžeš spoléhat na svého manžela, mělo za následek že jsi začala jednat podle toho, co jsi považovala za nejlepší, aniž bys s ním počítala. Jelikož tvé nejlepší úsilí nebylo oceněno, duševně ses vzmužila, abys šla vpřed podle svého nejlepšího úsudku, bez ohledu na kritiku nebo pochvalu. S vědomím, že tvůj manžel ti ublížil a nesprávně tě soudil, přechovávala jsi vůči němu pocit zatrpklosti, a když jsi byla kritizována, nenáviděla jsi ty, kteří pochybovali o tvém jednání.

Ale zatímco sis plně uvědomovala chyby svého manžela, nepostřehla jsi své vlastní. Dopustila ses omylu, když jsi o jeho chybách mluvila jiným a utvrzovala svou zálibu ulpívat na nepříjemných věcech a stále myslet na své zklamání a zkoušky.Tím sis zvykla zveličovat svůj žal, své zármutky a těžkosti, z nichž mnohé si tvoříš svým zveličováním a mluvením o nich jiným.

Kdybys svou pozornost odvrátila od vnějších nepříjemností a soustředila se na svou rodinu, byla bys šťastnější a stala by ses nástrojem dobra. Sama skutečnost, že tvým dětem scházela pravá rada a příklad otce, klade na tebe větší požadavek, abys byla něžnou a posvěcenou matkou. Jsi povinna více se zajímat o svůj domov i svou rodinu. Právě zde je třeba misijně pracovat. Tuto zodpovědnost nelze přesunout na někoho jiného; je to životní dílo, které ti Bůh svěřil.

Tím, že se tak plně věnuješ podrobnostem svého zaměstnání, [4T 138] olupuješ se o čas na rozjímání a modlitbu a své děti olupuješ o trpělivou péči a pozornost, kterou mají právo vyžadovat od své matky. Zjišťuješ, že na všechny úkoly stačíš sama a to snadněji a rychleji, než bys dovedla trpělivě učit své děti, aby to za tebe udělaly ony; a přece by bylo mnohem lepší vložit na ně určité odpovědnosti a poučit je, aby byly užitečné. To by je povzbudilo a zaměstnalo a tobě částečně pomohlo.

Mnoho času věnuješ těm, kteří na tebe nemají žádné zvláštní požadavky a tím zanedbáváš svaté povinnosti matky. Bůh ti nesvěřil tolik odpovědností, které neseš. Navštěvovala jsi a pomáhala těm, kteří nepotřebovali tvůj čas a péči ani z poloviny jako tvé vlastní děti, jimž se nyní utváří charakter buď pro nebesa, nebo pro záhubu. Bůh nebude podporovat tvé záliby, abys příliš sloužila mnohým, kteří vlastně trpí pro Boží zlořečenství pro svůj neukázněný a bezbožný život.

Předně bys měla usilovat o to, abys doma byla misionářkou. Buď pokorná, trpělivá, shovívavá a laskavá a konej to, co ti Bůh přikázal, a co za tebe nemůže nikdo vykonat. Je to dílo, za které budeš odpovědna v den soudu. Na neukázněné domácnosti nemůže spočinout Boží požehnání. Má-li být domov šťastný, musí v něm být laskavost a trpělivost.

Ze světského hlediska peníze znamenají moc, ale z křesťanského hlediska se síla nachází v lásce. V této zásadě je zahrnuta rozumová i duchovní síla. Čistá láska je obzvláště blahodárná a koná jen dobro. Brání neshodě a bídě a přináší skutečné štěstí. Bohatství vede často ke škodě a zkáze, síla má tendenci škodit, ale pravda a dobrota jsou vlastnostmi, čisté lásky.

Moje sestro, kdybys poznala jak se na tebe dívá Bůh, bylo by ti jasné, že bez důkladného obrácení nikdy nevejdeš do Božího království. [4T 139] Kdybys měla na mysli skutečnost, že jakou měrou měříš jiným, takovou bude odměřeno i tobě, pak bys ve své řeči byla opatrnější, mírnější a více bys odpouštěla. Kristus přišel na svět, aby si podrobil všechen odpor a moc, ale poslušnost nevyžadoval pomocí důkazů anebo příkazů; chodil a činil dobro, své následovníky učil tomu, co patřilo k jejich pokoji. Nepodněcoval žádný spor, neodplácel zlým, ale na urážky, falešné obvinění a kruté zacházení těch, kteří ho nenáviděli a odsoudili ho k smrti, odpovídal tichou odevzdaností. Kristus je naším příkladem, Jeho život je praktickou ilustrací Jeho božského učení. Jeho charakter je živým příkladem konání dobra a přemáhání zla.

Hněvala ses na svého manžela a jiné, kteří ti ublížili, ale nepostřehla jsi, v čem ses mýlila a co všechno jsi zkazila svým nesprávným jednáním. Rozhořčovala ses na ty, kteří se k tobě zachovali nespravedlivě a tvé pocity přešly do výčitek a kritiky. Tvému srdci se na chvíli ulevilo, ale zanechalo to trvalou jizvu na tvé duši. Jazyk je malý úd, ale tys ho nesprávně užívala natolik, že se ti stal spalujícím ohněm.

To všechno bylo překážkou tvého duchovního pokroku. Bůh však vidí, jak těžké je pro tebe být trpělivou a odpouštět a on ví, jak se slitovávat a pomoci. Chce, abys zreformovala svůj život a napravila své nedostatky. Chce, aby tvůj pevný, neochvějný duch byl podřízen Jeho milosti. Měla bys hledat Boží pomoc, protože potřebuješ pokoj a klid místo bouře a napětí. Kristovo náboženství od tebe vyžaduje, abys méně jednala náladově a více posvěceným rozumem a klidným úsudkem.

Připouštíš, aby tě tvé okolí příliš ovlivňovalo. Kéž tě ostříhá každodenní bdělost a modlitba. Pak kolem tebe budou Boží andělé, aby jasným a vzácným světlem osvěcovali tvou mysl a podpírali tě svou nebeskou mocí. Tvůj vliv na děti a tvé jednání vůči nim by měly být takové, [4T 140] aby poutaly tyto svaté návštěvníky ve tvém příbytku, aby ti mohli pomoci ve tvém úsilí udělat tvou rodinu a tvůj domov tím, čím je chce mít Bůh. Snažíš-li se nezávisle razit vlastní cestu, nebeští andělé jsou odpuzeni a odcházejí zarmouceni, nechávajíc tě v boji samotnou.

Tvé děti mají známku charakteru, kterou jim dali jejich rodiče. Jak patrná by měla být tvá péče o děti. Jak něžně bys je měla nabádat a opravovat jejich chyby. Jsi příliš tvrdá a náročná a často jsi s nimi jednala, když jsi byla rozčilená a hněvivá. To téměř vždy poškodilo zlatou strunu lásky, která jejich srdce váže k tobě. Na své děti bys měla vždy působit tak, aby tvá láska vůči nim byla opravdová. V jejich zájmu by ses měla snažit, aby ti jejich štěstí bylo drahé, a aby ses snažila činit jen to, co je pro jejich dobro.

Měla bys uspokojit jejich drobné potřeby, kdykoli tak můžeš rozumně učinit. Tvé přítomné postavení ti však dovoluje jen málo pestrosti a zábavy s jejich mladými a nepokojnými myslemi, a tato potíž se každý rok zvětšuje. V bázni před Bohem by tvou první úvahou měla být myšlenka na děti. Jako křesťanské matce tvé závazky vůči nim nejsou ani lehké, ani malé. A abys je řádně vyplnila, měla bys odložit některé ze svých břemen a věnovat čas a energii tomuto dílu. Domov by měl být nejdražším a nejšťastnějším místem na světě pro tvé děti a matčina přítomnost by měla být co nejpřitažlivější.

Satanova moc nad dnešní mládeží je strašlivá. Jestli jejich mysli nejsou upevněné náboženskými principy, jejich morálka je zkažena zvrhlými dětmi, se kterými přicházejí do styku. Myslíš si, že chápeš tyto věci, avšak nepodařilo se ti zcela pochopit moc zla, která svádí tyto mladé mysli. Jejich největším nebezpečím je nedostatek náležitého výcviku a kázně. Shovívaví rodiče neučí své děti sebezapření. Dostatek potravy, která se jim předkládá, jenom dráždí jemný povlak žaludečních stěn. [4T 141] Toto podráždění se nervy přenáší do mozku a výsledkem jsou zvířecí vášně, které jsou probuzeny a ovládají mravní sílu. Rozum se takto stává méně výkonným služebníkem mysli. Vše, co se ukládá do žaludku a přeměňuje se na krev, se stává součástí bytí. Dětem by nemělo být dovoleno, aby jedly velké množství potravin, zejména vepřové, koření, bohaté koláče a pečivo, neboť tyto potraviny vytvářejí horečnatou krev, nenáležitě vzrušují nervový systém a je v nebezpečí, že bude ovlivněna morálka. Je nemožné žít nestřídmě, pokud jde o výživu, a současně si udržet velkou trpělivost. Náš nebeský Otec poslal světlo zdravotní reformy, aby nás chránilo před zlem, pocházejícím ze zkažené chuti. Ti, kdož milují čistotu a svatost, mohou ji využít ke konání dobra, které jim bylo poskytnuto, a uplatňováním střídmosti ve svém každodenním životě mohou být posvěceni pravdou.

V zacházení se svými děti nejsi za všech okolností stejná. Často jim poshovíš k jejich škodě a často zase odmítáš jejich nevinné uspokojení, které by je učinilo velmi šťastnými. S netrpělivostí se od nich odvracíš a opovrhuješ některými požadavky. Zapomínáš, že se mohou těšit radostem, které se ti zdají bláznivé a dětinské. Když se snažíš pochopit a pomoci potřebám svých dětí, neustupuješ od důstojnosti svého věku. V této věci se ti nepodařilo napodobovat Krista. On se ztotožnil s poníženými, potřebnými a postiženými. Vzal do svých rukou malé děti a ponížil se na úroveň mladých. Jeho velké srdce lásky mohlo pochopit jejich snahy a potřeby a těšilo se z jejich štěstí. Jeho duch, ztrápený shonem a zmatky přeplněného města, unavený společností lstivých a pokryteckých lidí, nalezl odpočinek a mír ve společnosti nevinných dětí. Jeho přítomnost je nikdy neodpuzovala. Majestát nebes vždy nalezl odpověď na jejich otázky a podával jim svá důležitá naučení tak prostě, aby vyšel vstříc dětskému chápání. Zaséval do jejich mladých, rozvíjejících se myslí, símě pravdy, které pak vyrašilo a přineslo bohatou úrodu v jejich dospělosti. [4T 142]

V těchto dětech, které k němu byly přivedeny, aby jim požehnal, viděl budoucí muže a ženy, kteří měli být dědici Jeho milosti, členy Jeho království, a některé z nich se mělo stát mučedníkem pro Jeho jméno. Někteří nesoucitní učedníci poroučeli, aby děti byly od Něho odvedeny, aby tak neobtěžovaly Mistra, avšak jak mrzutě se odvraceli, když Kristus své následovníky pokáral slovy: *„Nechte dítek jíti ke mně, a nebraňte jim; neboť takových jest království Boží.“ (Lk 18,16)*

Věděl, že tyto děti budou naslouchat Jeho radám a přijmou Jej za svého Vykupitele, zatímco lidé, kteří jsou světsky moudří a zatvrzelí, Ho nenásledují tak ochotně a nevejdou do Božího království. Tím, že tyto dítky přišly ke Kristu a přijaly jeho radu a po-

žehnání, Jeho obraz a Jeho vzácná slova se trvale vryla do jejich vnímavých myslí. Z tohoto Kristova počínání si můžeme vzít příklad, že srdce mládeže jsou nejpřístupnější pro Kristovo učení, pro vliv zbožnosti, ctnosti a tyto dojmy trvale uchovají. Tyto jemné děti se s laskavostí obrátí, aby se učily lásce a trpělivosti.

Má sestro, připoutej své děti k svému srdci láskou, věnuj jim náležitou péči a pozornost ve všech věcech. Vybav je slušivým oděvem, aby nepůsobily umrtvujícím dojmem, neboť by to škodilo jejich vlastní úctě. Vidíš, že svět je oddán módě a oděvu, přičemž zanedbává myšlení a mravy, které zdobí člověka; ale aby ses vyhnula tomuto zlu, upadáš do opačné krajnosti a nevěnuješ dostatečnou pozornost svému vlastnímu oděvu a oděvu svých dětí. Je rovněž správné, abys byla upravená a měla náležitý oděv, vkusně upravený pro svůj věk a pro své životní postavení.

Pořádek a čistota je zákonem nebes, a abychom vešli do souladu s božským zřízením, je naší povinností, abychom vypadali upraveně a vkusně. Tvůj názor na tuto věc je převrácený. Zatímco zavrhuješ výstřednost a marnivost světa, upadáš do opačného omylu při přehánění skromnosti, až do lakomství. [4T 143] Odmítáš vlastnictví správných a potřebných věcí, i to, čím tě obdařil Bůh. Ty, ani tvé děti se neodíváte vhodným způsobem. Náš vnější vzhled by neměl zneuctívat Toho, o němž vyznáváme, že jej následujeme, ale měl by vyjadřovat čest Jeho dílu.

Apoštol praví: *„Bohatým tohoto světa přikazuj, ať nejsou vysokomyslní, a ať nedoufají v nejistém bohatství, ale v Bohu živém, kterýž dává nám hojnost všeho ku požívání. A ať dobře činí, a bohatnou v dobrých skutcích, a snadní ať jsou k udílení i přívětiví.“ (1Tm 6,17.18)* Byly ti dány prostředky, abys je využila podle svých potřeb a ne proto, abys je shromažďovala ke zkáze ve velkém požáru. Jsi nabádána, aby ses radovala z dobrých darů Pána a měla bys je použít pro své vlastní pohodlí, pro dobročinné účely, pro dobré činy ve prospěch Jeho díla tím, že svůj poklad budeš ukládat v nebesích.

Mnohá z tvých utrpení, která Bůh ve své moudrosti na tě dopustil, tě přivedla blíže k trůnu milosti. On obměkčuje a pokořuje své děti smutkem a zkouškou. Tento svět je Boží dílnou, kde nás tvaruje pro nebesa. Používá hoblík na naše chvějící se srdce, aby z nich tak odstranil hrubost a nepravidelnost, a abychom byli způsobilí pro svá místa v nebeském stavení. Skrze soužení a bolest se křesťan očisťuje, posilňuje a rozvíjí charakter podle vzoru, jenž nám dal Kristus. Vliv opravdového zbožného života je nesmírný, sahá za bezprostřední okolí domácnosti a přátel a šíří tak světlo, které získává duše pro Ježíše.

❑❑❑

Svědectví pro církev číslo 27
(1876)

Ochotná poslušnost

Když Abraham dostal od Boha nečekaný příkaz, aby obětoval svého syna Izáka, byl už starcem. Abraham byl i svými soukmenovci pokládán za starého muže. Zápal jeho mladosti už pohasl. Už nesnášel tak snadno těžkosti a různá nebezpečí. V síle mladosti člověk může vzdorovat vichřici, když se může spolehnout na své vlastní síly a povznést se nad nesnáze, které by jistě podlomily jeho srdce v pozdějším věku, kdy kroky již směřují ke hrobu.

Bůh však ve své prozřetelnosti odložil Abrahamovu poslední nejtěžší zkoušku do doby, když na něj již značně doléhala léta a toužil po odpočinku od útrap a těžké životní námahy. Hospodin mu řekl: *„Vezmi nyní syna svého, toho jediného svého, kteréhož miluješ, Izáka,... a obětuj ho tam v oběť zápalnou“ Gen 22,2*. Starcovo srdce se zachvělo hrůzou. Kdyby syn podlehl nemoci, srdce milujícího otce by prasklo a zármutek by těžce dolehl na jeho bílou hlavu. Nyní však dostal rozkaz, aby vlastní rukou prolil drahou krev svého syna. Připadalo mu to jako strašlivá nemožnost.

A přece Bůh promluvil, a Jeho slov se musí uposlechnout. Abraham byl již sešlý věkem, to ho však nijak nemohlo zbavit povinnosti. Sevřel pochodeň víry a v tichu duševního utrpení uchopil ruku svého krásného dítěte, překypujícího mladickým zdravím a poslušně vyšel, aby splnil Boží příkaz. [4T 145] Tento starý patriarcha byl také jenom člověkem, měl podobné sklony i city, jaké formují i nás; miloval svého syna, který byl útěchou jeho stáří, a který obdržel Boží zaslíbení.

Abraham však nezačal pochybovačně vyzvídat, jak se splní Boží zaslíbení, kdyby byl Izák zabit. Nezačal se vymlouvat na své srdce plné žalu, ale doslova splnil příkaz a byl připraven vnořit vyzdvižený nůž do chvějícího se těla dítěte, dokud neuslyšel hlas: *„Nevztahuj ruky své na dítě,... neboť jsem již poznal, že se Boha bojíš, když jsi neodpustil synu svému, jedinému svému pro mne“ Gen 22,12.*

Tento veliký skutek víry je zaznamenán na stránkách svatých dějin, aby na světě zářil jako skvělý příklad poslušnosti víry až do konce času. Abraham nevyjednával, aby pro stáří nemusel poslouchat Boha. Neříkal: „Jsem šedivý, mužná síla mne opustila; kdo potěší můj hasnoucí život, když nebude Izáka? Jak může starý otec vylít krev svého jediného syna?“ Ne, Bůh promluvil, a člověk musí poslouchat bez otázek, reptání, nebo případné bázně.

V našich sborech dnes potřebujeme Abrahamovu víru, aby temnotou, která je obkličuje a brzdí duchovní vzrůst, pronikly milostivé paprsky světla Boží lásky. Věk nikdy neospravedlní naši nechuť poslouchat Boha. Naše víra by měla přinášet dobré skutky, protože víra bez skutků je mrtvá. Každá povinnost a každá oběť splněná v Ježíšově jménu, přináší hojnou odplatu. Už v samotném skutku povinnosti Bůh vyslovuje a dává své požehnání. Avšak od nás požaduje, abychom Mu cele a bezvýhradně podřídili své schopnosti. Musíme Mu odevzdat mysl, srdce a celou svou bytost, jinak nebudeme pravými křesťany.

Bůh neodepřel člověku nic, co by mu mohlo zajistit věčné bohatství. Zemi oděl krásou a připravil ji k užitku a pohodě lidského pozemského života. Pro vykoupení svě-

ta, který pro hřích a nerozumnost padl, vydal na smrt svého Syna. Tak nekonečná oběť žádá naši nejochotnější poslušnost, [4T 146] naši nejsvětější lásku, naši neomezenou víru. A přece ani nejplnější míra projevu všech těchto ctností se nikdy nemůže srovnávat s tou velkou obětí, která byla pro nás přinesena.

Bůh žádá bezodkladnou a bezpodmínečnou poslušnost svého zákona; ale lidé jsou omámení a ochromení satanovými svody. Ten jim našeptává námitky a výmluvy a probouzí v nich pochybnosti, jako Evě, které řekl v zahradě: *„Nikoli nezemřete smrtí“ Gn 3,4*. Neposlušnost nejen že zatvrzuje srdce a svědomí viníka, ale rušivě ovlivňuje víru jiných. To, co se jim zprvu zdálo velmi zlé, postupně ztrácí tento vzhled tím, že to je stále před nimi, až si konečně kladou otázku, zda je to vůbec hřích a podvědomě upadají do hříchu.

Bůh skrze proroka Samuele rozkázal Saulovi, aby šel a vyhladil Amalechitské a úplně zničil vše, co mají. Saul však jen částečně uposlechl tohoto rozkazu; zničil jen to, co bylo nejubožejší. To nejlepší ušetřil a také bezbožného krále zanechal při životě. Druhého dne se setkal s prorokem Samuelem a lichotivě mu pravil: „Požehnaný ty od Hospodina, vyplnil jsem slovo Hospodinovo.“ Prorok však ihned odpověděl: *„Jaké pak jest to bečení ovcí těch v uších mých, a řvaní volů, kteréž slyším?“*

Saul byl zmaten a chtěl se vyhnout zodpovědnosti odpovědí: *„Od Amalechitských přihnali je: nebo zachoval lid, což nejlepšího bylo z bravů a skotů, aby to obětoval Hospodinu, Bohu tvému. Ostatek pak jsme zahladili jako proklaté“ 1Sam 15,13-15.* Samuel tehdy pokáral krále a připomenul mu Boží zřejmý rozkaz, podle něhož měl zničit všechno, co náleželo Amalechovi. Poukázal mu na jeho přestoupení a vyhlásil, že konal nesprávně; znovu ospravedlňoval svůj hřích obhajobou, že nejlepší dobytek zachoval k obětování Hospodinu.

Samuel byl velice zarmoucen nad tvrdošíjností, s jakou král odmítl poznání a vyznání svého hříchu. Zarmouceně se zeptal: *„Zdaliž libost takovou má Hospodin v zápalích a v obětech,* [4T 147] *jako když se poslušenství koná hlasu Hospodinova? Aj, poslouchati lépe jest nežli obětovati, a ku poslušenství státi, nežli tuk skopců přinášeti. Nebo vzpoura jest hřích jako čarodějnictví, a přestoupiti přikázání jako modlářství a obrazové. Poněvadž jsi pak zavrhl řeč Hospodinovu, on také zavrhl tě, abys nebyl králem“ 1Sam 15,22.23.*

Neměli bychom váhat se splněním povinnosti a jejich požadavků. Váhání poskytuje čas k pochybnostem, podněcuje nevěru, rozvrací soudnost a zatemňuje chápavost. Svedená osoba, která je tak zaslepena, že si myslí, že napomenutí nemůže patřit jí a nevztahuje se na její případ, si ani nezasluhuje napomenutí Ducha Božího.

Vzácný čas zkoušky ubíhá a jen málo věřících si uvědomuje, že ho dostali k přípravě pro věčnost. Vzácné hodiny promeškají světskými zájmy, v zábavách a v úplném hříchu. Boží zákon je podceňován a opomíjen, a přece každý jeho příkaz není o nic méně závazný. Každé přestoupení si přivolá svůj trest. Láska k světskému zisku vede k znesvěcování soboty, a přece nároky tohoto svatého dne nebyly zrušeny, ani zmenšeny. Boží přikázání je v tomto ohledu jasné a nepopiratelné; Bůh nám co nejdůrazněji zakázal pracovat v sedmý den. Oddělil ho jako den, který posvětil sobě.

Těm, kteří by chtěli poslouchat Boží přikázání, leží v cestě mnohé překážky. Poutají je silné i slabé vlivy, aby zůstali na cestách světa, avšak Boží moc může přetrhat tato pouta. On odstranil každou překážku, ležící pod nohama Jeho věrných a dá jim sílu a odvahu přemoci každou těžkost, budou-li Ho opravdově žádat o pomoc. Před vážnou touhou a vytrvalým úsilím konat za každou cenu Boží vůli, i kdyby měl být obětován i život, zmizí všechny překážky. Nebeské světlo bude osvěcovat temnotu těch, kteří v úzkosti a zmatku kráčejí vpřed a hledí na Ježíše jako na Původce a Dokonavatele jejich víry.

Za starých časů Bůh hovořil k lidem ústy proroků a apoštolů. [4T 148] V těchto dnech k nim promlouvá ve Svědectvích svého Ducha. Nikdy nebylo takové doby, kdy by Bůh poučoval svůj lid vážněji, než je tomu nyní, o své vůli a o tom, jakým způsobem by měli pokračovat. Budou však i tyto Jeho rady k užitku? Přijmou Jeho pokárání a budou dbát na Jeho napomenutí? Bůh nepřijme žádnou částečnou poslušnost; neschválí žádný kompromis se sobectvím.

Dvanáct vyzvědačů

Hospodin Mojžíšovi rozkázal, aby poslal muže, kteří by prohlédli Kananejskou zemi, kterou dá synům Izraelským. Pro tento účel byl určen představitel z každého kmene. Tito šli a po čtyřiceti dnech se vrátili ze svého pátrání a přišli před Mojžíše, Arona a celé shromáždění Izraele a ukázali jim ovoce této země.Všichni prohlásili, že to byla dobrá země, a jako důkaz ukázali bohaté plody, které přinesli. Jedna ratolest hroznového vína byla tak veliká, že ji museli nést dva muži na tyči, kterou měli na ramenou. Také přinesli fíky a granátová jablka, která tam hojně rostla. Potom hovořili o úrodnosti této země a pak všichni, kromě dvou, hovořili o tom, že ji není možno ovládnout. Řekli, že tamnější lidé jsou velmi silní, a že obyvatelé jsou chráněni velkými hradbami a navíc, že tam viděli i velké syny Enakovy. Potom popisovali, jak byli tito lidé rozmístěni kolem Kanánu a vyjadřovali obavu, že by pro ně bylo nemožné, aby vůbec někdy ovládli tuto zemi.

Když lid naslouchal této zprávě, hořkými výčitkami a nářkem vyjádřil své zklamání. Nečekali však na možnost, že Bůh, který je vyvedl tak daleko, by jim jistě dal tuto zemi. V této otázce pustili Boha ze zřetele. Představovali si, jak by mohli dobýt město Jericho, [4T 149] bránu Kanánu, když jsou závislí pouze na síle vojska. Bůh jim oznámil, že jim dá tuto zemi a oni Mu měli plně důvěřovat, že splní své slovo. Ale jejich nepokořená srdce nebyla v souladu s Jeho plány. Nemysleli na to, jak obdivuhodně zasáhl v jejich prospěch, když je vedl z egyptského otroctví, a prorazil jim cestu mořem a zničil faraonovo vojsko, které je pronásledovalo. V jejich nevěře byla Boží činnost omezena, neboť nedůvěřovali ruce, která je až doposud vedla bezpečně. V tomto případě zopakovali svůj hřích reptání proti Mojžíšovi a Aronovi. *„To je konec všech našich vznešených nadějí“,* říkali, *„toto je země, do níž jsme za těžkých okolností přicestovali až z Egypta, abychom ji ovládli.“* Pomlouvali své vůdce, že přivedli Izraele do těžkostí a opět je obvinili, že podvedli lid a zvedli jej na scestí.

Mojžíš a Aron s pokorou sklonili své tváře před Bohem do prachu. Kálef a Jozue, dva z dvanácti vyzvědačů, kteří důvěřovali Božímu slovu, v úzkosti roztrhli svá roucha, když viděli, že celým táborem prošly tyto nepříznivé zprávy. Snažili se jim to rozumně vysvětlit, avšak shromáždění bylo naplněno zuřivostí a zklamáním a neposlechlo tyto dva muže. Posléze je Kálef oslovil a jeho čistý zvučný hlas, zazněl nad křičícím davem. Postavil se proti zbabělým myšlenkám ostatních vyzvědačů, kteří zeslabovali víru a odvahu celého Izraele. Přikázal lidu, aby ho poslouchal a lidé se na chvíli ztišili ve svém bědování a poslouchali. Řekl: *„Jděme přece, a opanujme zemi, nebo zmocníme se jí.“* Ale když mluvil, nevěrní vyzvědači ho přerušovali a křičeli: *„Nebudeme moci vstoupit proti lidu tomu, neboť silnější je nežli my.“ Nu 13, 31.32.*

Tito lidé se vydali špatným směrem, postavili svá srdce proti Bohu, proti Mojžíšovi a Aronovi, i proti Kálefovi a Jozuemu. [4T 150] Každý krok, který vykonali tímto špatným směrem, je utvrdil v jejich záměru zastrašovat před každým pokusem o ovládnutí Kananejské země. Překroutili pravdu, aby prosadili svůj zhoubný úmysl. Předstírali, že je tam nezdravé podnebí a všechen lid zobrazili jako veliké obry. Řekli: *„Také jsme tam viděli obry, syny Enakovy, kteříž jsou větší než jiní obrové, ježto se nám zdálo, že jsme proti nim jako kobylky a takoví jsme se i jim zdáli“ Nu 13,34.*

To nebyla pouze špatná zpráva, ale také lež. Bylo to nemožné, aby země byla tak nepříznivá, že hubila své obyvatele. Jak pak vysvětlit, že dosahovali tak obrovského

vzrůstu? Když vedoucí mužové oddávali svá srdce nevěře, není divu, že pokračovali v činění zla. Částečně již vykročili tímto nebezpečným směrem, kam je vedl satan.

Zlá zpráva měla na lid škodlivý účinek. Hořce reptali proti Mojžíšovi a Aronovi. Někteří vzdychali a naříkali: *„Ó bychom byli zemřeli v zemi Egyptské, aneb na této poušti, ó bychom byli zemřeli“*. Potom se obrátili proti Pánu, plakali a reptali: *„Proč Hospodin vede nás do země té, abychom padli od meče, ženy naše i dítky naše aby byly v loupež? Není-liž nám lépe navrátiti se do Egypta? I řekli jeden druhému: Ustanovme sobě vůdce, a navraťme se do Egypta“ Nu 14,2-4.*

Tak projevili svou neposlušnost vůči Bohu i vůdcům, které jim dal, aby je vedli. Neptali se Pána na to co by měli činit, ale řekli: *„Ustanovme sobě vůdce.“* Vzali záležitosti do svých vlastních rukou, cítili se schopni a oprávnění řídit své záležitosti bez božské pomoci. Neobviňovali z podvodu jen Mojžíše, ale také Boha, že jim slíbil zemi, kterou nebyli schopni ovládnout. Skutečně šli až tak daleko, že si ze svého středu vybrali vůdce, který je měl vést zpět do země jejich utrpení a otroctví, z které je Bůh osvobodil svou silnou, všemohoucí rukou. [4T 151]

Mojžíš a Aron ještě stále skláněli své tváře před Bohem a v přítomnosti celého shromáždění tiše prosili o božské milosrdenství pro bouřící se Izrael. Prožívali nevyslovitelnou úzkost. Kálef a Jozue opět naléhali na lid a Kálefův hlas, plný naléhání, zazněl podruhé k stěžujícímu si shromáždění: *„Země, kterouž jsme prošli a vyšetřili, jest země velmi velice dobrá. Bude-li Hospodin laskav na nás, uvedeť nás do země té, a dá ji nám; zemi, kteráž oplývá mlékem a strdí. Toliko nepozdvihujte se proti Hospodinu, ani se bojte lidu země té, nebo chléb náš jsou. Odešlatě od nich ochrana jejich, ale s námi jest Hospodin; nebojtež se jich“ Nu 14,7-9.*

Obyvatelé Kanánu naplnili míru svého hříchu a Pán by je již déle nesnášel. Odvrátil od nich svou ochranu. Snadno by padli za kořist Židům. Nebyli připraveni k boji, protože si mysleli, že jsou dost silní, a proto sami sebe oklamali myšlenkou, že žádná armáda není tak silná, aby nad nim zvítězila.

Kálef připomínal lidu, že podle smlouvy Bůh zabezpečí Izraeli zemi; ale jejich srdce byla naplněna šílenstvím a nechtěli ho dále poslouchat. Kdyby pouze tito dva lidé přinesli zlou zprávu a ostatních deset by povzbuzovalo lid, že ve jménu Páně ovládnou zemi, pak by pro svou nevěru dali přednost těmto dvěma mužům proti ostatním deseti. Avšak zde byli pouze dva obhájci práva, zatímco deset ostatních bylo otevřenými buřiči proti svým vůdcům i proti Bohu.

Nyní v lidu zuřilo největší podráždění, povstala nejhorší zuřivost, a tak nechtěli naslouchat pravdě. Deset nevěrných vyzvědačů se s nimi spolčilo v pomlouvání Kalefa a Jozuého a křičeli, aby byli ukamenováni. Šílený dav se chopil kamenů, kterými chtěl zabít dva věrné muže. Se zběsilým křikem se hnali kupředu, zatímco - náhle kameny padaly z jejich rukou a dopadaly na ně, což je umlčelo a začali se třást strachy. Bůh zakročil a zmařil jejich vražedný úmysl. Sláva Jeho přítomnosti jako oheň osvětlila stánek a celé shromáždění uvidělo znamení Páně. [1T 152] Zjevil se Ten, kdo je mocnější než oni a nikdo se neodvážil déle vzdorovat. Každý repták umlkl a vyzvědači, kteří přinesli špatnou zprávu, se chvěli hrůzou se zatajeným dechem.

Mojžíš, který byl v pokoře skloněn, povstal a vstoupil do stánku, aby hovořil s Bohem. Potom mu Pán okamžitě navrhl, že zničí tento vzbouřený lid. Z Mojžíše chtěl učinit větší národ, než je Izrael; ale pokorný vůdce Jeho lidu nechce souhlasit s tímto návrhem. *„I řekl Mojžíš Hospodinu: Ale uslyší to Egyptští, z jejichž prostředku vyvedl jsi lid tento v síle své, a řeknou s obyvateli země té, (nebo slyšeli, že jsi ty, ó Hospodine, byl u prostřed lidu tohoto, a že jsi okem v oko spatřován byl, ó Hospodine, a oblak tvůj stál nad nimi, a ve sloupě oblakovém předcházel jsi je ve dne, a ve sloupě ohnivém v noci); když tedy zmoříš lid ten, všecky až do jednoho, mluviti budou národové, kteříž slyšeli pověst o tobě, říkajíce: Proto že nemohl Hospodin uvésti lidu toho do země, kterouž jim s přísahou zaslíbil, zmordoval je na poušti“ Nu 14,13-16.*

Mojžíš opět odmítl nabídku, aby Izrael byl zničen a on sám byl učiněn ještě větším národem. Tento Boží oblíbený služebník zjevil svou lásku k Izraeli a ukázal svou horlivost pro slávu svého Mistra a čest svého lidu. „Ty jsi odpouštěl tomuto lidu od Egypta až dosud; dlouho jsi snášel tento nevděčný národ a byl jsi k němu milosrdný, a i kdyby byli jakkoliv neposlušní, Tvé milosrdenství je stejné." Obhajoval je: *„Nechceš je proto ušetřit i tentokrát a ještě jednou poskytnout božskou trpělivost ke mnohé, kterou jsi již dal?“*

Mojžíš bojoval s Bohem, aby zachránil lid, ale pro jejich opovážlivost a nevíru by Pán nemohl jít s nimi a zázračným způsobem pracovat v jejich prospěch. Proto jim ve svém božském milosrdenství přikázal, aby přijali bezpečnou možnost a vrátili se zpět na poušť k Rudému moři. [4T 153] Toto nařízení bylo zároveň trestem za jejich vzpouru; všichni dospělí, kteří opustili Egypt, s výjimkou Kálefa a Jozue, měli být navždy vyloučeni z Kanánu. Naprosto selhali a neplnili slib, že budou poslouchat Boha a to Ho osvobodilo od smlouvy, kterou stále přestupovali. Zaslíbil, že jejich děti vejdou do té dobré země, ale prohlásil, že jejich vlastní těla budou pohřbena na poušti. A těch deset nevěrných vyzvědačů, kteří zlou zprávou způsobili, že Izrael reptal a vzbouřil se, ti byli Boží moci zničeni před očima lidu.

Když Mojžíš dovolil Izraeli, aby poznali Boží moc, zdá se, že činili pravé pokání ze svého hříšného chování. Ale Bůh věděl, že truchlili spíše pro výsledek svého špatného způsobu života, než pro svou nevděčnost a neposlušnost. Ale jejich pokání přišlo příliš pozdě. Boží spravedlivá zlost byla vyprovokována a bylo vysloveno, že budou zahubeni, od čehož nebylo žádné úlevy. Když zjistili, že Pán nepovolil ve svém nařízení, opět povstala jejich tvrdohlavost a prohlásili, že se nechtějí vrátit do divoké pouště.

V jejich rozhodnutí - vrátit se do země svých nepřátel - Bůh zkoušel jejich zdánlivou pokoru a poznal, že nebyla opravdová. Poznali, že hluboce zhřešili, když dovolili svým ukvapeným citům aby je ovládly a chtěli usmrtit vyzvědače, kteří je vybízeli k poslušnosti Boha; ale byli pouze naplněni hrůzou, když viděli co přinesl jejich velký omyl - následky, které přinesou záhubu jim samotným. Jejich srdce nebylo změněno a potřebovali pouze omluvu na to, že byli příčinou podobného záchvatu. To se zjevilo také tehdy, když Mojžíš s Boží autoritou rozkázal, aby šli zpět na poušť.

Když je nabádal, aby šli a ovládli zemi, která jim byla zaslíbena, davy se vzbouřili proti jeho rozkazu; a nyní, když jim ukázal cestu zpět, byli zase neposlušní a prohlásili, že by chtěli bojovat se svými nepřáteli. Shromáždili se ve válečném oděvu a výzbroji, [4T 154] předstoupili před Mojžíše; podle vlastního mínění se připravili k boji, ale v Božím pohledu a v pohledu Jeho smutného služebníka byli vysloveně nepřipravení. Neuposlechli vážné varování svých vůdců, a proto následkem jejich vyzývavosti bylo neštěstí a smrt.

Když jim Bůh rozkázal, aby šli a dobyli Jericho, zaslíbil jim, že půjde s nimi. Truhla smlouvy obsahovala Jeho zákon a byla Jeho symbolem. Mojžíš a Aron, Bohem ustanovení vůdcové, řídili výpravu pod Jeho ostražitým dohledem. S takovým dozorem by do Kanánu mohli přijít bez úhony. Ale nyní odporují Božímu příkazu a přes vyslovený zákaz svých vůdců vypochodovali bez truhly Boží smlouvy a bez Mojžíše, aby se setkali s nepřátelskými vojsky.

Během doby, kterou Izraelité strávili ve své špatné neposlušnosti, Amalechitští a Kananejští se připravili k boji. Izraelité domýšlivě vyzvali nepřítele, aby se pokusil na ně zaútočit. Zrovna když důstojně vstoupili na nepřátelské území, Amalechitští a Kananejští se s nimi vojensky střetli a prudce je hnali zpět, přičemž utrpěli velké ztráty. Pole, kde probíhalo krveprolití, bylo červené od jejich krve a jejich mrtvá těla pokryla zemi. Byli úplně poraženi a zničeni. Následkem jejich vzbouřeneckého pokusu byla zkáza a smrt. Avšak víra Kálefa a Jozueho byla bohatě odměněna. Podle svých slov Bůh přivedl tyto věrné muže do země, kterou jim zaslíbil. Zbabělce a vzbouřence zahubil na poušti.

Dějiny o zprávách dvanácti vyzvědačů mohou poučit i náš lid. Scény zbabělých reptáků, kteří se vrátili z místa, kde jsou nebezpečná rizika, se dnes opět uskutečňují mezi námi. Když je nutné něčeho se vystříhat a dbát věrných zpráv a pravdivých rad, je projevena stejná neochota, jako ve dnech Kálefa a Jozueho. Boží služebníci, kteří nosí břemena Jeho díla, prožívají přísné sebezapírání a těžkosti, snášené v zájmu Jeho lidu, [4T 155] jsou nyní zřídka kdy oceňovány lépe, než v jejich době.

Starý Izrael byl neustále zkoušen a nalezen jako nedostatečný. Málokdo přijal věrná varování, které jim bylo dáno Bohem. Jestliže se blížíme ke Kristovu druhému příchodu, temnota a nevěra se nezmenšuje. Tělesně smýšlejícím je pravda stále nechutnější; jejich srdce je lhostejné k víře a váhavé k pokání. Boží služebníci mohou být lehce zbaveni odvahy, nebýt neustálých svědectví jejich Mistra, jež jim jsou dána z Jeho moudrosti a pomoci. Pán měl dlouho strpení se svým lidem. Odpouštěl mu jeho bloudění a čekal na něj, kdy Mu dá místo ve svých srdcích, ale falešné ideje, žárlivost a nedůvěra Ho vytlačily.

Je málo těch, kteří vyznávají, že jsou Izraelci, jejichž myšlenky byly osvíceny zjevením božské moudrosti, a kteří se odvažují jít směle kupředu, jak to učinil Kálef, který stál pevně na straně Boha a pravdy. Protože ti, které Pán vybral, aby vedli Jeho dílo, se nechtějí odvrátit od cesty poctivosti a nechtějí se spokojit se sobectvím a neposvěcením, stali se terčem nenávisti a zlomyslného podvodu. Satan je velice ostražitý, v posledních dnech pracuje vojensky, a Bůh volá lidi s duchovní odvahou a životní silou, aby odolali Jeho taktice.

Mezi těmi, kteří vyznávají, že věří pravdě, je potřebné úplné obrácení, aby následovali Ježíše, poslouchali Boží vůli a nepodlehli neočekávaným okolnostem - jak tomu bylo u zděšeného Izraele, když jim byla zjevena moc Nekonečného, ale je nutný hluboký pocit pokání a zřeknutí se hříchu. Ti, kteří však uvěřili jen polovičatě, jsou jako strom, jehož větve visí na straně pravdy, ale kořeny má pevně zapuštěny do země a ty pronikají neplodnou půdou světa. Ježíš marně hledá ovoce na jejich větvích; nenalézá však nic jiného než listí.

Tisíce by přijaly pravdu, kdyby to mohly učinit bez sebezapření; avšak tato třída by nikdy nedělala Bohu dobrou reklamu. Nikdy by statečně nepochodovali proti nepříteli - světu, sebelásce a žádosti těla - spoléhajíce na svého božského Vůdce, že jim dá vítězství. [4T 156] Církev potřebuje věrné Kálefy a Jozue, kteří jsou hotovi přijmout věčný život za Boží prosté podmínky poslušnosti. Naše sbory trpí nedostatkem pracovníků. Svět je naším polem. Misionáři jsou potřební ve městech i na vesnicích, které jsou ovšem více vázány modlářstvím než pohané na Orientu, kteří nikdy neviděli světlo pravdy. Pravé misionářství se ztratilo a opustilo sbory; které sice provozují povznesené náboženství, jejich srdce však není tak dalece rozehřáto láskou k duším a touhou dovést je do Kristova ovčince. Potřebujeme vážné pracovníky. Není nikdo, kdo by odpověděl na volání, vycházející z každé čtvrti: *"Přijď... a pomoz nám" Sk 16,9.*

Mohou ti, kteří předstírají, že ostříhají Boží zákon, a kteří vidí Ježíšův brzký příchod v nebeských oblacích, stát čisti od krve duší, jestliže odvracejí ucho hluché k volání potřeb lidu, který chodí ve stínech? Jsou tam knihy, jež jsou připraveny a rozděleny, jsou k dodání i úkoly, je tam sebeobětavá služba, která má být vykonána! Kdo chce přijít, aby zachraňoval? Kdo chce zapřít sám sebe pro Krista a rozšířit světlo těm, kteří jsou ve tmách?

Dobytí Jericha

Po Mojžíšově smrti byl Jozue ustanoven vůdcem Izraele, aby jej dovedl do zaslíbené země. Pro tuto službu byl dobře kvalifikován. Byl Mojžíšovým nejbližším spolupracovníkem během největšího úseku doby, kdy Izrael putoval pouští. Viděl Boží obdivuhodné dílo, konané skrze Mojžíše a dobře rozuměl povaze lidu. Byl jedním z dvanácti vyzvědačů, kteří byli posláni, aby prohlédli zaslíbenou zemi a jedním

z dvojice, která poskytla pravdivý popis o jejím bohatství, a také povzbuzoval lid, aby šel a v Boží síle se jí zmocnil.

Pán Jozuemu zaslíbil, že tak jak byl s Mojžíšem, bude i s ním, a způsobí, aby Kanán mohl snadno dobýt, [4T 157] a také mu dá víru, aby mohl splnit všechna Jeho přikázání. Jozue byl plně soustředěn, aby mohl splnit úkol, kterým byl pověřen a dovedl lid do Kananejské země; ale toto přesvědčení narušoval jeho strach. Synům Izraelským rozkázal, aby se během třech dnů připravili na cestu, a aby se všichni muži, schopni boje, připravili na střetnutí. *„I odpověděl Jozue, řkouce: Všecko, což jsi nám rozkázal, učiníme, a kamžkoli pošleš nás, půjdeme. Rovně jakž jsme poslouchali Mojžíše, tak poslouchati budeme tebe; jedině nechť jest Hospodin, Bůh tvůj, s tebou, jako byl s Mojžíšem. Kdo by koli odporný byl rozkázání tvému, a neposlouchal by řečí tvých ve všech věcech, kteréž bys přikázal jemu; umřeť; toliko posilň se, a zmužile se měj" Joz 1,16-18.*

Bůh si přál, aby Izrael přešel přes Jordán zázračně. Jozue přikázal lidu, aby se posvětil, protože zítra s nimi učiní Hospodin divné věci. Ve stanovenou dobu ukázal cestu kněžím, kteří měli vzít truhlu, obsahující Boží zákon, a nést ji před lidem. *"Neboť řekl byl Hospodin k Jozue; V tento den začnu tebe zvelebovati před očima všeho Izraele, aby poznali, že jakož jsem byl s Mojžíšem, budu s tebou" Joz 3,7.*

Kněží uposlechli rozkazu svého vůdce a šli před lidem, nesouce truhlu smlouvy. Židovská armáda se seřadila k pochodu a následovala tento symbol Boží přítomnosti. Široká kolona se sešikovala dolů ke břehu řeky Jordánu, a když kněží ponořili své nohy na okraji řeky, voda se shora rozdělila, celé množství se valilo dolů a řečiště bylo až do dna zanecháno suché. Kněží, kteří nesli Boží truhlu, šli dále, a Izrael šel za nimi. Uprostřed Jordánu bylo kněžím přikázáno, aby zůstali stát v korytu řeky, dokud nepřešel celý zástup Izraele. Do jejich paměti se tím mocněji vryla skutečnost, že táž moc, která zastavila vody Jordánu, umožnila i jejich otcům, aby před čtyřiceti lety přešli Rudé moře. [4T 158]

Mnozí procházeli Rudým mořem jako děti a nyní, při podobném zázraku, procházeli Jordánem jako válečníci, vyzbrojeni k boji. Když celá Izraelská armáda přešla Jordán, vydal Jozue kněžím příkaz, aby vyšli z řeky. Když s truhlou smlouvy stáli bezpečně na protějším břehu řeky, Bůh pohnul svou mocnou rukou a nahromaděné vody se řinuly dolů a po proudu tekly dále ve svém přirozeném řečišti. Rozvodněný Jordán, přetékající bez břehy, tekl dál.

Ale dříve, než kněží vyšli z řeky, rozkázal Pán Jozuemu, aby z každého kmene vybral muže - aby na tento mohutný zázrak nebylo zapomenuto - a ti měli z místa v řece, kde stáli kněží, vzít kameny a přinést je na svých ramenou do Galgala; tam postavili pomník na památku skutečnosti, že Bůh umožnil, by Izrael přešel Jordán po suché zemi. Toto mělo neustále připomínat zázrak, který Pán před jejich zraky vykonal. Když budou míjet léta a jejich děti se jich zeptají, proč byl postaven tento pomník, opět a opět jim budou moci vyprávět tuto obdivuhodnou událost, aby byla nesmazatelně zapsána do jejich mysli pro pozdější generace.

Když všichni Amorejští a Kananejští králové slyšeli, že Pán zastavil před Izraelskými syny vody Jordánu, jejich srdce se rozplývala od strachu. Izrael zabil dva Moábské krále a jejich zázračný přechod přes rozvodněný Jordán naplnil lidi velkou hrůzou. Jozue potom obřezal všechen lid, který se narodil na poušti, a tak je očistil od hříchu. Po tomto obřadu slavili na Jerišských rovinách svátek fáze. *„I řekl Hospodin k Jozue: Dnes jsem odjal pohanění Egyptské od vás" Joz 5,9.*

Pohanské národy pomlouvaly Pána a Jeho lid, protože Izrael selhal při obsazování kananejské země, o níž předpokládali, že jí zdědí brzy po opuštění Egypta. Jejich nepřátelé jásali, protože Izrael dlouho putoval po poušti a pyšně se povyšovali nad Bohem, [4T 159] přičemž prohlašovali, že nebyl schopen, aby je dovedl do Kananejské země. Pán

nyní znamenitě projevil svou moc a laskavost, když převedl svůj lid suchým korytem přes Jordán a jejich nepřátelé je nemohli déle potupovat. Přestala padat manna, která až dosud nepřetržitě padala, protože když Izrael ovládl Kanán, jedl z úrod této dobré země, a tam ji již nepotřeboval.

Když Jozue vyšel z Izraelského tábora, aby přemýšlel a modlil se k Bohu, aby ho navštívil svou zvláštní přítomností, viděl vysokého muže, který měl na sobě válečný oděv a ve své ruce tasený meč. Jozue poznal, že to není Izraelský bojovník, avšak nevypadal ani jako nepřítel. Ve své horlivosti se jej zeptal: *„Jsi-li náš, čili nepřátel našich? I odpověděl: Nikoli, ale já jsem kníže vojska Hospodinova, a nyní jsem přišel. I padl Jozue tváří svou na zem, a pokloniv se, řekl jemu: Co Pán můj chce mluviti služebníku svému? Tedy odpověděl kníže vojska Hospodinova k Jozue: Szuj obuv svou s noh svých, nebo místo, na němž stojíš, svaté jest. I učinil tak Jozue“. Joz 5,13-15.*

Boží sláva posvěcovala svatyni, a proto kněží nikdy nevstupovali na místo, posvěcené Boží slávou, v obuvi. Mohly by na nich být částice prachu, které by mohly znesvětit svaté místo; proto bylo od kněží vyžadováno, aby dříve, než vstoupí do svatyně, nechali boty na nádvoří. Na nádvoří, vedle vchodu do svatostánku, stálo mosazné umyvadlo, ve kterém si kněží umývali ruce a nohy před vstupem do svatostánku, aby byla odstraněna veškerá nečistota. Každý, kdo obětoval ve svatyni, měl od Boha přikázáno, aby před vstupem na místo, kde se zjevovala Jeho sláva, vykonal zvláštní přípravu.

Byl to Boží Syn, který se ve válečném odění postavil před vůdcem Izraele. Byl to ten, který doprovázel Židy na poušti, ve dne zahalený do oblakového sloupu a v noci do ohnivého sloupu. Aby si Jozue uvědomil, že před ním je Kristus, [4T 160] ten Vyvýšený, řekl: *„Szuj obuv svou s noh svých.“* Potom Jozueho poučil, co má vykonat, aby dobyl Jericho. Všichni bojovní muži se měli zúčastnit obcházení města, jež se mělo konat každý den jednou po šest dní, a sedmého dne měli sedmkrát pochodovat kolem Jericha.

Podle poučení, které mu dal Pán, vydal Jozue rozkazy kněžím a lidu. V dokonalém pořádku seřadil Izraelská vojska. Nejprve byli vybráni členové armády, oděni do své válečnické výstroje; nebyli vybráni ti, kteří měli válečnou zručnost, ale jen ti, kteří věřili a poslouchali příkazy, které jim byly vydány. Potom následovalo sedm kněží s troubami. Pak následovala truhla smlouvy, třpytící se zlatem a zářící slávou, která se nad ní vznášela, a tuto truhlu nesli kněží, oděni do zvláštního bohatého roucha, označujícího jejich úřad. Pak následovala v dokonalém uspořádání mohutná Izraelská armáda, každý kmen šel pod vlastní korouhví. Takto s Boží truhlou obcházeli město. Nebyl slyšen žádný hluk, jen kroky mohutného vojska a slavnostní hlahol trub, ozývající se mezi pahrbky i v ulicích Jericha.

S údivem a strachem pozorovali strážcové osudného města každý pohyb a podávali o tom velmi podrobné zprávy. Nemohli si představit, co znamená tato přehlídka. Jericho odporovalo Izraelské armádě i nebeskému Bohu, ale když viděli, že každý den pochoduje mohutné vojsko jednou kolem jejich města, se vší válečnou slávou a okázalostí, což podporovala posvátná truhla a pravidelný krok kněží, působilo to dojemně a záhadně a knížata i lid pociťovali ve svých srdcích hrůzu. Ale potom zas pohlédli na své silné opevnění a cítili se jisti, že úspěch odolá i nejsilnějšímu útoku. Mnozí se vysmívali myšlence, že tyto zvláštní projevy jejich nepřátel by jim mohly nějak uškodit, avšak jiní pocítili úzkost, když zahlédli majestátný lesk a třpyt průvodu, který každý den obcházel jejich město. Vzpomněli si, jak se před tímto lidem rozdělilo před čtyřiceti lety Rudé moře, a jak nedávno přešli přes řeku Jordán. [4T 161] Nevěděli, jaké divy by mohl Bůh pro ně vykonat. Avšak své brány nechali pečlivě uzavřené a v noci byly střeženy vojáky.

Šest dnů pochodovala Izraelská vojska kolem města. Nadešel sedmý den, a když se objevil první paprsek světla, Jozue seřadil vojska Hospodinova. Nyní jim bylo nařízeno, aby obcházeli sedmkrát kolem Jericha, a pak za silného zvuku trub a za hlasitého křiku jim Bůh měl dát město. Velkolepá armáda slavnostně pochodovala kolem hradeb, předurčených ke zkáze. Zářící Boží archa osvítila tmavé šero ranního soumraku, kněží

se svými třpytícími se náprsníky, drahokamy, s odznaky, a také bojovníci se svými zářícími pancíři představovali nádhernou scénu. Mlčeli, jakoby byli mrtví, pouze kroky mnohých nohou a občasný zvuk trub přerušovaly úplný klid časného rána. Zdálo se, že velké, masivní zdi z pevných kamenů odolají obléhajícím mužům.

Náhle se obrovská armáda zastavila. Zazněl mohutný hlahol trub, takže se zatřásla země. Spojené hlasy všeho Izraele roztrhly vzduch mohutným křikem. Zdi z pevných kamenů i se svými masivními věžemi a cimbuřím se zakymácely a zvedaly ze svých základů a s burácením, podobným tisícům hromů, padly v podobě zřícenin na zem. Obyvatelé i nepřátelská armáda, ochromeni strachem a úžasem, nekladli žádný odpor, a Izraelité dobyli mohutné město Jericho.

Jak snadno prolomila nebeská vojska zdi, které se vyzvědačům, jež přinesli falešnou zprávu, zdály tak mohutné! Boží slovo bylo jedinou použitelnou zbraní. Mocný Izraele řekl: *„Aj, dal jsem v ruku tvou Jericho“ Joz 6,2*. Kdyby prostý bojovník věnoval svou sílu k přemožení hradeb, Bůh by nebyl oslaven a Jeho vůle by byla zmařena. Dílo bylo svěřeno Všemohoucímu. Základy zdí byly vyvráceny a jejich věže, tyčící se vysoko k nebi, se vyvrátily, [4T 162] když Kníže Hospodinova vojska vedl do útoku legie svých andělů.

Bůh měl již dávno v úmyslu, že svému vyvolenému lidu dá Jericho, a tak vyvýší své jméno mezi ostatními národy země. Před čtyřiceti lety, když vedl Izraele z otroctví, jim chtěl dát Kananejskou zemi. Ale jejich hříšné reptání a nedůvěřivost popouzely Jeho zlost, a proto je odsoudil k dlouholetému únavnému putování po poušti, až všichni ti, kteří Ho uráželi svou nevěrou, zemřeli. Dobytím Jericha Bůh Židům dokázal, že jejich otcové mohli ovládnout toto město již před čtyřiceti lety, kdyby Mu důvěřovali tak, jako jejich dítky.

Dějiny starého Izraele jsou zaznamenány pro naše poučení. Pavel říká: *„Ale ne ve mnohých z nich zalíbilo se Bohu; nebo zhynuli na poušti. Ty pak věci ku příkladu nám se staly, abychom nebyli žádostiví zlého, jako oni žádali.“ „Toto pak všecko u figuře dálo se jim, a napsáno jest k napomenutí našemu, kteříž jsme na konci světa. A protož kdo se domnívá že stojí, hlediž, aby nepadl“ 1K 10,5.6.11.12*

Mnozí, kteří jako starý Izrael prohlašovali, že ostříhají Boží přikázání, mají nevěřící srdce, zatímco se zdá, že zachovávají Boží nařízení. Ačkoli si oblíbili velké světlo a vzácné přednosti, přesto ztratí nebeský Kanán podobně jako reptající Izraelité, kteří zklamali před vstupem do pozemského Kanánu, jenž jim Bůh zaslíbil jako odměnu za jejich poslušnost.

Jako lid máme nedostatek víry. V těchto dnech by bylo málo těch, kteří by uposlechli příkazů daných Božím služebníkům s takovou poslušností, jako Izraelská armáda při dobývání Jericha. Kníže Hospodinova vojska se nezjevil celému shromáždění. Byl ve styku pouze s Jozuem, který tlumočil obsah tohoto rozhovoru Židům. Pak záleželo na nich zda uvěří, anebo budou pochybovat slovům Jozueho, zda budou následovat příkazů, která jim byla dána Knížetem Hospodinova vojska, [4T 163] anebo se vzepřou jeho směrnicím a nepodřídí se jeho autoritě. Nemohli vidět andělské vojsko, shromážděné Božím Synem, který vedl jejich předvoj. Mohli uvažovat: „Jak bezvýznamné pohyby a jak směšné je toto představení - denně pochodovat kolem městských hradeb a k tomu ještě troubit z beraních rohů! To nemůže mít žádný význam proti této silné, vysoké pevnosti.“

Ale pravým účelem tohoto nepřetržitého dlouhotrvajícího obřadu, který předcházel konečnému zničení hradeb, bylo poskytnutí příležitosti pro růst víry Izraelských. Byli si plně vědomi skutečnosti, že jejich síla nebyla výsledkem lidské moudrosti nebo moci, ale byla v Bohu jejich spasení. Tím si zvykli na to, že nespoléhali na sebe, ale cele spoléhali na svého božského Vůdce.

Jak by si dnes ti, kteří vyznávají, že jsou Božím lidem, počínali v podobné situaci? Mnozí by se určitě řídili svými vlastními plány a navrhli by jiné způsoby a prostředky pro dosažení vytouženého cíle. Nebyli by ochotni a neradi by se podřídili tak jednoduchému opatření. Kdo se dívá sám na sebe, nezaslouží si slávu poslušnosti. Byli by také překážkou při dobývání mohutného města tímto způsobem, avšak nejvyšším zákonem je zákon poslušnosti. Musí ovládnout lidský rozum. Víra je živou mocí, která prorazí každou ohradu i nepřekonatelné překážky a vztyčí svou korouhev uprostřed nepřátelského tábora.

Bůh vykoná zázraky pro ty, kteří mu důvěřují. Jeho lid, který povolal, tolik důvěřuje své vlastní moudrosti a nedává Pánu vhodnou příležitost, aby místo něho On sám zjevil svou moc, a proto nemá více síly. On chce pomoci svým věřícím dítkám a každé naléhavé potřebě, jestliže mu budou upřímně důvěřovat a budou-li poslušní.

V Božím slově jsou hluboká tajemství; jsou tam nevysvětlitelná tajemství Jeho Prozřetelnosti; [4T 164] jsou tam tajemství plánu spasení, který člověk nemůže pochopit. Avšak omezená mysl, která dychtí po uspokojení své zvědavosti a rozřešení problémů nekonečna, nekráčí prostým směrem, naznačeným Boží zjevenou vůlí a chce poznat tajemství, skrytá od založení světa. Člověk vytváří své teorie, ztrácí jednoduchost pravé víry a je příliš pyšný na to, aby věřil Božím prohlášením a ve své vlastní domýšlivosti se stává uzavřený.

Mnozí, kteří předstírají že věří jako my, se nacházejí v této situaci. Kvůli důvěře ve vlastní sílu jsou slabí a bezmocní. Bůh mocně pracuje pro věrný lid, který bez námitek či pochybností uposlechne Jeho slovo. Majestát nebes se svou armádou andělů srovnal Jerišské hradby bez lidské pomoci. Ozbrojené Izraelské vojsko se nemohlo vychloubat, že provedlo hrdinný čin. Vše bylo vykonáno v Boží moci. Nechť se lidé pokoří a vzdají se touhy pracovat podle svých vlastních plánů, nechť se poníženě poddají božské vůli a Bůh oživí jejich sílu a přinese svobodu a vítězství svým dítkám.

Jeremiáš napomíná Izrael

Jeremiáš obdržel od Pána poselství výstrahy, aby ho zvěstoval svému lidu. V tomto poselství jim připomíná, že neustále zavrhují boží rady: *„Já pak mluvím k vám, ráno přivstávaje, a to ustavičně, a však neposloucháte mne. Nadto posílám k vám všechny služebníky své proroky, ráno přivstávaje a to ustavičně, říkaje: Navraťte se již jeden každý z cesty své zlé, a polepšete předsevzetí svých, a nechoďte za bohy cizími, sloužíce jim, a tak přebývejte v zemi této, kterouž jsem dal vám i otcům vašim“ Jr 35,14.15.*

Bůh je prosil, aby Ho neprovokovali ke hněvu prací svých rukou a svými srdci, *„však neposlechli“ Jr 7,24*. Jako trest za neuposlechnutí Božích slov potom Jeremiáš předpověděl zajetí Židům. [4T 165] Jako nástroj, kterým by Bůh potrestal svůj neposlušný lid, měli být použití Babyloňané. Jejich trest měl být úměrný jejich inteligenci a varování, kterým opovrhli. Bůh dlouho odkládal své soudy, protože by nerad pokořil svůj vyvolený lid, ale nyní jim chtěl ukázat svou nelibost jako poslední úsilí, aby je zadržel na jejich špatné cestě.

V těchto dnech nepředložil žádný nový plán, aby zachoval čistotu svého lidu. Tak jako za dávných dob, naléhavě žádal chybující jedince kteří se hlásili k Jeho jménu, aby litovali a odvrátili se od svých špatných cest. Nyní, zrovna tak jako i dříve, prorokuje ústy svých vyvolených proroků, jaká nebezpečí je čekají. Dává výstrahu a kárá hřích tak věrně, jako v dobách Jeremiáše. Ale dnešní Izrael je také pokoušen, aby pohrdal napomínáním a jsou mu dány tytéž rady, které byly dány starému Izraeli. Také často nechce slyšet slova, která dává Bůh svým služebníkům k užitku těm, kteří vyznávají pravdu. Ačkoliv Pán ve svém milosrdenství zadržel na určitý čas odplatu za jejich hřích, jako za

dnů Jeremiáše, nebude vždy zadržovat svou ruku, ale potrestá hřích spravedlivým soudem.

Pán Jeremiášovi přikázal, aby se postavil na nádvoří Božího domu a aby k celému Judskému lidu, který tam přicházel na bohoslužby, hovořil o tom co mu Pán sdělil a nezamlčel ani jedno slovo, které měl slyšet, aby se obrátili od svých zlých cest. Potom Bůh litoval trestu, který chtěl na ně dopustit pro jejich bezbožnost.

Zde je jasně ukázána Boží neochota trestat svůj chybující lid. Zadržuje své soudy, nabádá je, aby se navrátili ke své věrnosti. Vyvedl je z otroctví, aby mohli věrně sloužit Jemu, jedinému a živému Bohu; ale zas zabloudili k modlářství a pohrdali výstrahami, které jim dali Jeho proroci. Se svým trestem otálel také proto, aby dal ještě jednu příležitost k pokání a odvrátil odplatu za jejich hřích. Skrze svého vyvoleného proroka jim nyní dával jasné a rozhodné varování, [4T 166] a ukázal jim jediné možné východisko před trestem, který si zasluhovali. Tímto východiskem je pravá lítost nad hříchem a opuštění vlastních špatných cest.

Hospodin Jeremiášovi přikázal, aby lidu řekl: *„Takto praví Hospodin: Neuposlechnete-li mne, abyste chodili v zákoně mém, kterýž jsem předložil vám, poslouchajíce slov služebníků mých proroků, kteréž já posílám k vám, jakož jste, když jsem je, ráno přistávaje, posílal, neposlouchali: Jistě žeť naložím s domem tímto jako s Sílo, a město toto vydám v proklínání všechněm národům země“ Jr 26,4-6.* Lidé dobře porozuměli této zmínce o Sílo a o době, kdy Filištinští oblehli Izrael a vzali Boží truhlu smlouvy.

Hřích Elího spočíval v tom, že přehlížel nepravosti svých synů, kteří zastávali svatý úřad. Tím, že otec nenapomínal a neusměrňoval své syny, přivolal na Izraele strašnou pohromu. Jeho synové padli, Eli sám přišel o život, Boží truhla byla z Izraelské země vzata a třicet tisíc lidí bylo zabito. To vše se stalo proto, že bylo dovoleno, aby se hřích bez zábran šířil dál. Jaké poučení pro ty, kteří v Boží církvi zastávají odpovědné postavení! Jaké vážné varování, aby věrně napravovali nepravosti, jež zneucťují věc pravdy.

V době Samuele si Izrael myslel, že přítomnost Boží truhly, která obsahovala Boží zákon, jim zaručí vítězství nad Filištinskými, i když neprojevili lítost nad svými hříšnými činy. Zrovna tak i za života Jeremiáše Židé věřili, že přesné zachovávání Božích ustanovení pro službu v chrámě je zachrání před spravedlivým trestem za jejich špatný způsob života.

Stejné nebezpečí existuje i dnes mezi lidmi, kteří vyznávají, že zachovávají Boží zákon. Žijí ve velkém nebezpečí, že si budou lichotit, že úcta, se kterou zachovávají přikázání, je zachrání před mocí božské spravedlnosti. Odmítají pokárání za zlo a obviňují Boží služebníky, že příliš horlivě odstraňují hřích z tábora. Bůh, jenž si oškliví hřích, volá ty, kdož chtějí zachovávat jeho zákon, aby odstoupili od vší nepravosti. [4T 167] Neochota činit pokání a uposlechnout Boží slovo přivodí i dnes na Boží lid tak vážné následky, jaké postihly starý Izrael. Je zde mez, za níž Boží soudy již nemohou být odloženy. Zpustošení Jeruzaléma je vážným varováním pro současný Izrael, protože výstrahami, zvěstovanými Jeho vyvolenými nástroji, nemůže být beztrestně pohrdáno.

Když kněží a lid slyšeli poselství, které jim Jeremiáš zvěstoval ve jménu Hospodinovu, byli velmi rozčílení a prohlásili, že by měl zemřít. Bouřlivě na něho žalovali a křičeli. *„Proč jsi prorokoval ve jménu Hospodinovu, řka: Stane se jako Sílo domu tomuto, a město toto tak spustne, že nebude v něm žádného obyvatele? Shromažďoval se pak všechen lid k Jeremiášovi do domu Hospodinova“ Jr 26,9.* Tak pohrdli Božím poselstvím a Jeho služebníku, kterému bylo poselství svěřeno, hrozila smrt. Kněží, falešní proroci a všechen lid se obrátil proti tomu, který jim nemohl zvěstovat krásné věci, anebo prorokovat lež.

Boží věrní služebníci vytrpěli nejhorší pronásledování obvykle ze strany falešných náboženských učitelů. Ale praví proroci budou vždy raději snášet výčitky nebo i smrt, než aby nebyli věrni Bohu. Oko Nekonečného pozoruje nástroje, přinášející Boží napomenutí a mající velkou odpovědnost. Ale na bezpráví, které musí nevinně snášet, pod-

vody či nadávky a potupování se Bůh dívá tak, jako by je snášel On sám, a podle toho bude i trestat.

Zprávy o Jeremiášově řeči se dostaly k Judským knížatům a ta hned přispěchala z královského paláce a posadila se u vstupu do Božího chrámu. *„I řekli kněží a proroci těm knížatům a všemu lidu, řkouce: Hoden jest smrti muž tento, nebo prorokoval proti městu tomuto, jakž jste slyšeli v své uši.“ Verš 10.11.* Ale Jeremiáš se směle a odvážně postavil před knížata i lid a prohlásil: *„Hospodin poslal mne abych prorokoval o domu tomto i o městě tomto všecky ty věci, kteréž jste slyšeli. Protož nyní polepšete cest svých a předsevzetí svých, a poslouchejte hlasu Hospodina Boha svého,* [4T 168] *i bude litovati Hospodin toho zlého, kteréž vyřkl proti vám. Já pak aj, v rukou vašich jsem, učiňte mi, což se vám za dobré a spravedlivé vidí. Ale však jistotně vězte, usmrtíte-li mne, že krev nevinnou na sebe uvedete, i na město toto, i na obyvatelé jeho; nebo v pravdě poslal mne Hospodin k vám, abych mluvil v uši vaše všecka slova tato“ Jr 26,12-15.*

Kdyby se prorok nechal zastrašit hrozbou těchto vysoce postavených lidí a křikem davu, jeho poselství by zůstalo bez účinku a sám by přišel o život. Avšak odvaha, s níž splnil svou bolestnou povinnost, si vynutila úctu lidu a přízeň knížat Izraele. Tak Bůh způsobil, že povstali obhájci Jeho služebníka. Začali domlouvat kněžím a falešným prorokům a ukázali jim, jak nemoudré by bylo jejich krajní opatření, které prosazovali.

Vliv těchto mocných osob způsobil v myslích lidí reakci. Potom se starší připojili k protestu proti rozhodnutí kněží ohledně Jeremiášova osudu. Upozornili na případ Micheáše, který předpověděl soudy nad Jeruzalémem, slovy: *„Sion jako pole orán bude, a Jeruzalém jako hromady, hora pak domu tohoto jako vysoké lesy.“* Potom položil otázku: *„Zdaliž hned proto usmrtili jej Ezechiáš, král Judský a všechen Juda? Zdaliž neulekl se Hospodina, a nemodlil se Hospodinu? I litoval Hospodin toho zlého, kteréž vyřkl proti nim. Protož my činíme velmi zlou věc proti dušem svým“ Jr 26,18.19.*

Tak zásahem Achikama a jiných byl život proroka Jeremiáše zachráněn, ačkoli mnozí z kněží a falešných proroků, kteří nemohli snést pravdu kárající jejich bezbožnost, by ho rádi poslali na smrt pro pobuřování.

Avšak Izraelští nečinili pokání a Pán viděl, že musí být potrestáni za své hříchy. Proto Jeremiášovi nařídil, aby si zhotovil jho a pouta, dal si je na svou šíji [4T 169] a poslal je k králi Idumejskému, Moábskému, Amonitskému, Tyrskému a Sidonskému po poslech, kterým měl přikázat, aby vyřídili, že Bůh dal všechny tyto národy Nabuchodonozorovi, Babylonskému králi, a že všechny tyto národy budou po určitou dobu sloužit jemu a jeho potomkům až do doby, kdy je Bůh osvobodí. Bylo jim oznámeno, že pokud se tyto národy nepodřídí Babylonskému králi, budou potrestáni hladem, mečem a morem, dokud by nezhynuli. *„Protož“,* řekl Pán, *„neposlouchejte proroků svých, ani hádačů svých, ani planetářů svých, kteříž mluvívají k vám, říkajíce: Nebudete sloužiti králi Babylonskému. Nebo oni vám lež prorokují, abych vzdálil vás od země vaší, a vyhnal vás, abyste zahynuli. Národu pak, kterýž skloní šíji svou pod jho krále Babylonského a sloužiti bude jemu, toho zajisté nechám v zemi jeho, dí Hospodin, aby dělal jí a bydlil v ní“ Jer 27,9-11.*

Jeremiáš prohlásil, že sedmdesát let budou nosit jho otroctví a zajatci, kteří již byli v rukou Babylonského krále a nádoby z domu Hospodinova, které již byly vzaty, také zůstanou v Babylonu, dokud neuplyne stanovená doba. Ale po uplynutí sedmdesáti let je Bůh vysvobodí z Babylonského zajetí a jejich utiskovatele pyšného Babylonského krále, potrestá poddanstvím.

Z různých jmenovaných národů přišli vyslanci, aby se poradili s Judským králem ohledně vojenského střetnutí s Babylonským králem. Ale Boží prorok vzal na sebe symboly poddanství a sdělil Boží poselství těmto národům a přikázal jim, aby toto poselství zanesli svým králům. To byl nejlehčí trest, který milosrdný Bůh mohl uložit tak vzpurným lidem, ale jestliže by bojovali proti tomuto rozhodnutí o poddanství, pocítili by pl-

nou míru Jeho trestu. Byli věrně varováni, aby neposlouchali falešné učitele, kteří jim prorokovali lež. [4T 170]

Úžas vyslanců, shromážděných z různých národů, neznal mezí, když Jeremiáš, nesoucí na své šíji symboly poddanství, je seznámil s Boží vůlí. Ale Chananiáš, jeden z falešných proroků, před nimiž Bůh varoval svůj lid skrze proroka Jeremiáše, začal oponovat oznámenému proroctví. Chtěl si získat přízeň krále a jeho dvora, a proto prohlásil, že Bůh mu dal slova povzbuzení pro Židy. Řekl: *„Po dvou letech já navrátím zase na místo toto všecka nádobí domu Hospodinova, kteráž pobral Nabuchodonozor král Babylonský z místa tohoto, a zavezl je do Babylona. Jekoniáše, také syna Joakimova, krále Judského, i všecky zajaté Judské, kteříž se dostali do Babylona, já zase přivedu na místo toto, dí Hospodin, nebo polámu jha krále Babylonského.“*

V přítomnosti všech kněží a lidu Jeremiáš řekl, že si z celého srdce přeje, aby Bůh natolik prokázal přízeň svému lidu, že by nádobí z Božího chrámu mohlo být vráceno a zajatci by byli přivedeni z Babylona; avšak to by se mohlo uskutečnit za předpokladu, že lid bude činit pokání a odvrátí se od své zlé cesty k poslušnosti Božího zákona. Jeremiáš miloval svou vlast a jeho vroucím přáním bylo, aby předpověděná zkáza byla odvrácena. Avšak lid by se musel ponížit. Doufal, že trest Izraelských bude pokud možno, co nejlehčí, a proto je vroucně prosil, aby se poddali Babylonskému králi po dobu, kterou určil Hospodin.

Prosil je, aby vyslechli slova, která k nim hovořil. Uváděl jim proroctví Ozeáše, Abakuka, Sofoniáše a jiných proroků, jejichž poselství pokárání a výstrahy bylo podobné jeho vlastnímu. Poukázal jim na události, které se přihodily v jejich době při naplnění proroctví, kárajících hříchy, z nichž nebylo činěno pokání. Někdy, jako v tomto případě, lidé povstali proti Božímu poselství a kázali pokoj a úspěch, aby utišili strach lidu a získali si přízeň u vysoce postavených osob. Ale v minulosti Bůh v každé době vykonal soud nad Izraelem, jak to pravý prorok oznámil. [4T 171] Řekl: *„Prorok ten, kterýž prorokuje o pokoji, když dojde slovo toho proroka, ten prorok znám bývá, že je poslal Hospodin v pravdě“. Jr 28,9.* I když Izrael bude riskovat, budoucnost jasně rozhodne, který prorok byl falešný.

Ale Chananiáše to podráždilo, vzal jho z Jeremiášova krku, a zlámal ho. *“I mluvil Chananiáš před očima všeho lidu, řka: Takto praví Hospodin. Tak poláme jho Nabuchodonozora krále Babylonského po dvou letech z šíje všech národů. I počal jíti Jeremiáš cestou svou“ (verš 11).* Vykonal svou práci, varoval lid před nebezpečím a poukázal na jedinou možnost, jak by mohli znovu získat Boží přízeň. I když jeho jediným proviněním byla skutečnost, že věrně předal Boží poselství nevěřícímu lidu, který se vysmíval jeho slovům, i přesto mu lidé, zastávající odpovědná místa hrozili a rozhodli se, že vzbouří lid, aby ho usmrtil.

Ale Jeremiášovi bylo dáno jiné poselství: *„Jdi a mluv k Chananiášovi řka: Takto praví Hospodin: Jha dřevěná jsi polámal, protož zdělej místo nich jha železná. Nebo takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Jho železné vložím na šíji všech národů těchto, aby sloužili Nabuchodonozorovi králi Babylonskému, a budouť sloužiti jemu. Také i živočichy polní dám jemu. Za tím řekl Jeremiáš prorok Chananiášovi proroku: Slyšíš nyní, Chananiáši: Neposlal tebe Hospodin, ale ty jsi k tomu přivedl, aby lid tento ve lži skládal doufání. Protož takto praví Hospodin: Aj, já sklidím tě se svrchu země, tento rok ty umřeš; nebo jsi mluvil to, čímž bys odvrátil lid od Hospodina. I umřel Chananiáš prorok roku toho měsíce sedmého“ (verš 13-17).*

Tento falešný prorok posiloval nevěru lidu vůči Jeremiášovi a jeho poselství. Bezbožně se prohlásil za Božího posla a v důsledku tohoto strašného zločinu zemřel. [4T 172] V pátém měsíci Jeremiáš předpověděl Chananiášovu smrt a v sedmém měsíci zemřel, což potvrdilo pravdivost prorokových slov.

Bůh řekl, že Jeho lid bude zachráněn, že jho, které na ně položil, bude lehké, jestliže se bez reptání podřídí Jeho plánu. Jejich otroctví bylo představeno dřevěným jhem,

které se dobře nosilo; avšak odpor se utká s odpovídající přísností, představenou železným jhem. Bůh naznačil, že bude dohlížet na Babylonského krále, a proto nezažijí žádné těžké utlačování, ani ztrátu na životech. Ale když opovrhnou výstrahami a příkazy, ponesou plnou tíhu zajetí. Pro lid bylo mnohem příjemnější přijetí poselství falešného proroka, který předpovídal blahobyt, a proto bylo přijato. To posílilo jejich pýchu a své hříchy měli stále před očima, ale raději je nechtěli vidět. Nacházeli se v takové mravní temnotě, že si neuvědomovali hrůzu své viny, ani neocenili poselství napomenutí a výstrahy, které jim dal Bůh. Kdyby poznali pravou míru své neposlušnosti, uznali by správnost Božího vedení a pochopili by autoritu Jeho proroka. Bůh je prosil, aby činili pokání a ujistil je, že je může ušetřit od ponížení, a že lid, povolaný Jeho jménem, by neupadl do poddanství pohanského národu. Oni se však vysmívali Jeho radám a odešli za falešnými proroky.

Potom Hospodin Jeremiášovi rozkázal, aby napsal listy vojevůdcům, starším, kněžím, prorokům a všem lidem, kteří byli jako zajatci přivedeni do Babylona, aby slepě nevěřili ve své blízké osvobození, ale aby se bez odporu poddali svým utlačovatelům, vykonávali své zaměstnání, a aby si mezi svými dobyvateli vytvářeli klidné domovy. Pán jim přikázal, aby se nedali oklamat falešným optimismem svých proroků nebo věštců. Skrze Jeremiáše je ujistil, že po sedmdesáti letech zajetí budou vysvobozeni a vrátí se do Jeruzaléma. Vyslyší jejich modlitby, a když se k Němu obrátí celým svým srdcem, pomůže jim. *„Dám se zajisté nalézti vám,* [4T 173] *dí Hospodin, a přivedu zase zajaté vaše, a shromáždím vás ze všech národů, i ze všech míst, kamžkoli jsem zahnal vás, dí Hospodin. A uvedu vás zase na místo toto, odkudž jsem vás zastěhoval“ Jr 29,14.*

S jakým soucitem Bůh svému zajatému lidu oznámil svůj plán s Izraelem. Věděl, jaké utrpení a neštěstí by zakusili, kdyby uvěřili, že brzy budou vysvobození ze zajetí a přivedeni zpět do Jeruzaléma, jak předpovídali falešní proroci. Věděl, že tato víra by je přivedla do velkých těžkostí. Jakýkoliv důkaz vzpoury by probudil bdělost a přísnost krále a v důsledku toho by jejich svoboda byla omezena. Chtěl, aby se zcela podrobili svému osudu, aby jejich otroctví bylo co nejpříjemnější.

Byli tam i dva jiní, falešní proroci. Achab a Sedechiáš, kteří ve jménu Hospodinovu prorokovali lež. Tito muži prohlašovali, že jsou svatými učiteli, ale jejich život byl zkažený a byli otroky hříšných vášní. Boží prorok odsoudil jejich zlo a varoval je před nebezpečím, ale místo toho, aby činili pokání a snažili se o nápravu, rozčilili se nad pravdivým pokáráním svých hříchů a vynaložili veškeré úsilí, aby se jeho dílu protivili tím, že pobízeli lid, aby nevěřil jeho slovům a neuposlechl Boží rady ohledně podřízení se Babylonskému králi. Skrze Jeremiáše Hospodin podal svědectví o tom, že tito falešní proroci se dostanou do rukou Babylonského krále a před jeho očima budou zabiti. Toto svědectví se ve stanovené době naplnilo.

Povstali i jiní falešní proroci, aby mezi lidmi rozšířili zmatek tím, že je nabádali k neposlušnosti božského rozkazu, který byl vydán skrze proroka Jeremiáše. Avšak v důsledku jejich těžkého hříchu - vzpoury proti Bohu - byl i nad nimi vynesen Boží soud.

Také v těchto dnech povstali lidé, kteří šíří zmatek a vzpouru mezi lidem, který vyznává, že ostříhá Boží zákon. Ale tak, jak božský soud postihl falešné proroky, [4T 174] tak jistě obdrží plnou odplatu tito zlí pracovníci, protože Bůh se nemění. Ti, kteří prorokují lež, povzbuzují lidi, aby se na hřích dívali jako na malou věc. Když se ukáží hrozné následky jejich zločinu, snaží se, pokud to je možné, najít někoho, kdo je věrně varoval, aby ho učinili zodpovědným za své těžkosti tak, jako Židé obvinili Jeremiáše, že je příčinou jejich neštěstí.

Ti, kteří se snažili o to, aby se protivili Pánu, mohou vždy nalézt falešné proroky, kteří chtějí ospravedlnit jejich skutky a lichotit jim k jejich zatracení. Lží se dá získat mnoho přátel, jak tomu bylo v případě Achaba i Sedechiáše. Těmto falešným prorokům,

kteří předstírali, že slouží Bohu, uvěřilo více lidí a měli více následovníků, než pravý prorok, který přinesl prosté svědectví od Hospodina.

Naučení z příkladu Rechabitských

Bůh Jeremiášovi rozkázal, aby do jednoho z pokojů domu Božího shromáždil Rechabitské a nabídl jim víno. Jeremiáš vykonal to, co mu Pán rozkázal. *"Kteříž řekli: Nepíjíme vína. Nebo Jonadab syn Rechabův, otec náš, zapověděl nám, řka: Nepíjejte vína, vy, ani synové vaši na věky" Jr 35,6.*

„Tedy stalo se slovo Hospodinovo k Jeremiášovi, řkoucí: Takto praví Hospodin Zástupů, Bůh Izraelský: Jdi a rci mužům Judským a obyvatelům Jeruzalémským: Což nepřijmete naučení, abyste poslouchali slov mých? dí Hospodin. K vykonání přichází všeliké slovo Jonadaba syna Rechabova, kterýž přikázal synům svým, aby nepili vína. Nepili zajisté až do tohoto dne, nebo poslouchají přikázání otce svého" (verše 12-14).

Zde Bůh ukázal rozdíl mezi poslušností Rechabitských a neposlušností a vzpourou Jeho lidu, který nechce přijmout Jeho slova napomenutí a výstrahy. Rechabitští uposlechli příkazu svého otce a nechtěli přestoupit jeho požadavek. [4T 175] Avšak Izraelští neuposlechli Hospodina. Pán řekl: *„Já pak mluvím k vám, ráno přistávaje, a to ustavičně, a však neposloucháte mne. Nadto posílám k vám všecky služebníky své proroky, ráno přivstávaje, a to ustavičně, říkaje: Navraťte se již jeden každý z cesty své zlé, a polepšte předsevzetí svých, a nechoďte za bohy cizími, sloužíce jim, a tak přebývejte v zemi této, kterouž jsem dal vám i otcům vašim; však nenakloňujte uší svých, aniž posloucháte. Ježto synové Jonadabovi, syna Rechabova, plní přikázání otce svého, kteréž přikázal jim, lid pak tento neposlouchají mne. Protož takto praví Hospodin Bůh zástupů, Bůh Izraelský: Aj, já uvedu na Judu a na všecky obyvatele Jeruzalémské všecko to zlé, kteréž jsem vyřkl proti nim, proto že jsem mluvíval k nim, a neposlouchali, a volával jsem na ně, ale neohlásili se."*

Rodině pak Rechabitských řekl Jeremiáš: *„Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Protože posloucháte přikázání Jonabada otce vašeho, a ostříháte všech přikázání jeho, anobrž děláte všecko, jak přikázal vám, protož takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Nebude vypleněn muž z rodu Jonadabova syna Rechabova, ježto by nestál před obličejem mým po všecky dny" (v.14-19).*

Rechabitští byli pochváleni za svou ochotnou a poddajnou poslušnost, zatímco Boží lid odmítl napomenutí svých proroků. Bůh k nim hovořil, ale neposlouchali, volal na ně, ale neodpověděli, proto nad nimi vynesl rozsudek. Věrným Rechabitským předal Jeremiáš Boží zaslíbení a v Jeho jménu jim požehnal. Tak Bůh svůj lid použil, že věrnost a uposlechnutí Jeho požadavků by jim přinesly požehnání, podobně jako Rechabitským, kterým bylo požehnáno za věrné plnění příkazu jejich otce.

Jestliže příkazy dobrého a moudrého otce, který použil nejlepšího a nejúčinnějšího prostředku, aby zachránil své potomstvo před zlem nestřídmosti, musely být tak přísně zachovávány, [4T 176] pak Boží autoritu bychom měli mít v mnohem větší vážnosti, protože Bůh je světější než člověk. Je naším Stvořitelem i vládcem, má nekonečnou moc a jeho soud je hrozný. Ve svém milosrdenství využívá různé možnosti, aby lidem pomohl, aby viděli a projevili lítost nad svými hříchy. Jestliže stále nedbají Jeho napomenutí a nadále jednají v rozporu s Jeho vůlí, kterou jim zjevil, pak musí následovat pád, protože Boží lid může mít úspěch jen z Jeho milosrdenství prostřednictvím péče jeho nebeských poslů. Nebude podpírat a chránit lid, který si nevšímá Jeho rad a opovrhuje Jeho napomenutím.

Odmítnutí Božích výstrah

Jeremiáš ztratil svobodu, protože chtěl být poslušen Bohu a předal králi a jiným osobám, kteří v Izraeli zastávali odpovědná místa, slova varování, která přijal z Božích úst. Izraelští nepřijali tato napomenutí, ani je neprozkoumali. Velmi se rozhněvali a pohrdli slovy napomenutí a soudy, které byly předpovězeny. Pokud budou nadále odporovat Bohu, měly se na nich naplnit. I kdyby Izraelští neslyšeli slova božské rady, výsledek by nebyl o nic menší, ale Bůh je stále napomínal a upozorňoval na svou nespokojenost i trest těch, kteří se nepodřídili Jeho požadavkům.

Jeremiáš obdržel od Pána příkaz: *„Vezmi sobě knihu, a zapiš do ní všecka slova, kteráž jsem mluvil tobě proti Izraelovi, a proti Judovi, i všechněm národům od toho dne, jakž jsem mluvíval s tebou, ode dnů Joziášových, až do dne tohoto, zdali aspoň uslyšíce dům Judský o všem tom zlém, kteréž já myslím učiniti jim, navrátí se jeden každý z cesty své zlé, abych odpustil nepravost jejich a hřích jejich" Jer 36,2-3.*

Zde je ukázáno, že Bůh nechce opustit svůj hříšný lid. Aby Izrael nezapomněl na Jeho napomenutí a výstrahy, když odložil svůj rozsudek, [4T 177] znovu jim opakoval, že jejich neposlušnost a hříchy se hromadily od dnů Joziáše, až do jejich současnosti. V soudech oznámil následky jejich přestoupení. Takto měli novou příležitost, aby poznali své nedostatky a chyby. Zde vidíme, že Bůh se netěší ze soužení svého lidu, ale jako soucitný otec, který pečuje o své vzpurné dítě, vytrvale prosí svůj bloudící lid, aby se navrátil k věrné oddanosti.

Prorok Jeremiáš uposlechl Božího rozkazu a slova která mu dal Pán, nadiktoval svému písaři Báruchovi a ten je psal na svitek (viz Jr 36,4). V tomto poselství byly kárány mnohé hříchy Izraelských. Bylo to varování před následky, které by mohly přijít v důsledku jejich špatného způsobu života, s vážnou výzvou, aby se vzdali svých hříchů. Když bylo napsáno, Jeremiáš, který byl uvězněn, poslal svého písaře, aby svitek přečetl všemu lidu, který se shromáždil *„v domě Hospodinově, v den postu."* Prorok řekl: *„...snad poníženě a pokorně modléce se před Hospodinem, i navrátili by se jeden každý z cesty své zlé, neboť jest veliký hněv a prchlivost, v níž mluvil Hospodin proti lidu tomuto" Jr 36,7.*

Písař uposlechl proroka a přečetl svitek před celým Judským lidem. Ale to nebylo všechno; byl vyzván, aby z něj četl i knížatům. Poslouchali s velkým zájmem, a když se Bárucha ptali na původ tohoto zvláštního svitku, na jejich tvářích byla vidět úzkost. Slíbili, že i králi řeknou vše, co slyšeli o něm a jeho lidu, avšak písaři radili, aby se skryl, protože se obávali, že král opovrhne Božím poselstvím, které bylo dáno skrze Jeremiáše a bude usilovat nejen o smrt proroka, ale i jeho písaře.

Když knížata vypravovala králi o tom co Báruch četl, okamžitě nařídil, aby přinesli svitek a přečetli mu jej. Avšak místo toho, aby věnoval pozornost tomuto varování a chvěl se před nebezpečím, které hrozilo jemu i jeho lidu, rozzuřil se a svitek hodil do ohně, navzdory tomu, že ho někteří vysoce postavení mužové prosili, aby to nečinil. [4T 178] Potom se tento bezbožný vladař rozhněval na Jeremiáše a jeho písaře a chtěl, aby byli zajati. *„Ale skryl je Hospodin" (v.26).* Když král spálil tento posvátný svitek, Bůh Jeremiášovi řekl: *„Vezmi sobě zase knihu jinou, a napiš na ní všecka slova první, kteráž byla v té knize prvnější, kterouž spálil Joakim král Judský. O Joakimovi pak králi Judském rci: Takto praví Hospodin: Ty jsi spálil knihu tuto, pravě: Proč jsi psal v ní, řka: Jistotně přitáhne král Babylonský, a zkazí zemi tuto, a vyhladí z ní lidi i hovada?" (Jr 36,28-29).*

Milosrdný Bůh ve své milosti varoval Judské. *„Zdali aspoň"*, říká soucitný Stvořitel, *„uslyšíce dům Judský o všem tom zlém, kteréž já myslím učiniti jim, navrátí se jeden každý z cesty své zlé, abych odpustil nepravost jejich a hřích jejich" Jer 36,3*. Bůh s lítostí pozoroval slepotu a zvrácenost člověka. Poslal světlo jejich zatemnělým myslím tím, že jim poslal výtky a hrozby, aby ti, kdož jsou nejvíce povýšení, pocítili svou nevědomost a litovali svých bludů. Snaží se pomoci samolibým, aby pocítili nespokojenost se svým marným snažením a začali hledat větší požehnání v úzkém spojení s nebesy.

Bůh nemá v plánu vysílat posly, kteří by potěšovali hříšníky a lichotili jim. Neposílá poselství pokoje, aby ukolébával neposvěcené ve víře, že jsou v bezpečí. Naopak. Bůh silně působí na svědomí přestupníka a probouzí jeho duši ostrými šípy, které ho usvědčují ze zločinu. Služební andělé mu ukazují strašné Boží soudy, aby v něm prohloubili pocit bídy a povzbudili ho ke zvolání: *„Co mám činit, abych byl spasen?“ Sk 16,30.* Ruka, která se sklání do prachu, kára hřích a zahanbuje pýchu a ctižádost, pozvedá zkroušeného kajícníka a s nejhlubším soucitem se ho ptá: *„Co chceš, abych ti učinil?“*

Když člověk hřeší proti svatému a milostivému Bohu, nemůže učinit nic ušlechtilejšího, než činit upřímné pokání a v slzách a hořkosti duše vyznat své bludy. To od něho Bůh vyžaduje; přijímá jen zlomené srdce a kajícího ducha. [4T 179] Avšak král a jeho knížata ve své domýšlivosti a pýše odmítli Boží pozvání k obrácení. Nedbali tohoto varování a nečinili pokání. Tato milostivá příležitost byla pro ně poslední příležitostí. Bůh prohlásil, že jestliže neuposlechnou Jeho hlasu, postihne je strašný trest. Nechtěli jej vyslechnout, a tak Bůh vynesl svůj konečný soud nad Izraelem a Jeho hněv stihne zvláště muže, který se tak pyšně pozvedl proti Všemohoucímu.

„Protož takto praví Hospodin o Joakimovi králi Judském: Nebude míti, kdo by seděl na stolici Davidově, a tělo jeho mrtvé bude vyvrženo na horko ve dne a na mráz v noci. Neboť trestati budu na něm, a na semeni jeho, i na služebnících jeho nepravost jejich, a uvedu na ně, a na obyvatele Jeruzalémské, i na muže Judské všecko to zlé, o kterémž jsem mluvíval jim, a neposlouchali“. Jer 36,30.31

Spálením svitku však věc neskončila. Zničení svitku bylo jednoduché, ale kárání a výstrahy, jež obsahovaly blížící se trest, který Bůh vynesl nad vzpurným Izraelem, se zničit nedaly. Na Boží rozkaz byl svitek napsán znovu. Slova Nekonečného nebyla zničena. *„I vzal Jeremiáš knihu jinou, a dal ji Báruchovi synu Neriášovu, písaři, kterýž sepsal do ní z úst Jeremiášových všecka slova té knihy, kterouž byl spálil Joakim král Judský ohněm. A ještě přidáno jest k těm slovům mnoho těm podobných“ Jer 36,31.*

Bůh nepotrestal svůj lid bez předcházející výzvy k pokání. Poučil každého prostředku, aby je znovu přiměl k poslušnosti. Jejich nepravosti neodsoudil dříve, dokud jim nedal vhodnou příležitost, aby činili pokání. Lidský hněv se pokusil překazit práci Božího proroka a zbavit ho svobody. Ale Bůh může k lidem promlouvat i skrze zdi vězení a užitek práce svých služebníků může dokonce zvýšit prostředky, jimiž jejich pronásledovatelé chtějí omezit jejich vliv. [4T 180]

Dnes mnozí pohrdají věrným napomenutím, které Bůh dává ve svědectvích. Bylo mi ukázáno, že v těchto dnech někteří zašli tak daleko, že spálili spisy, obsahující pokárání, jako bezbožný Izraelský král. Avšak odpor vůči Božímu varování jejich uskutečnění nezabránil. Opovrhování Božím poselstvím promluveným Jeho vyvolenými nástroji, vyvolá jen Jeho hněv a přestupníkům nakonec přinese jisté zatracení. V srdci hříšníka se často vznítí odpor vůči poslu, kterého si Bůh vybírá ke zvěstování poselství napomenutí. Tak tomu bylo vždy a také dnes se objevuje tentýž duch, který pronásledoval a uvěznil Jeremiáše, jenž byl poslušen Božímu Slovu.

Zatímco si lidé nevšímají opakujících se varování, jsou uspokojováni falešnými učiteli, kteří posilují jejich domýšlivost a podporují jejich zlo. Ale v době těžkostí je zklamou. Boží vyvolení služebníci mají s odvahou a trpělivostí čelit zkouškám a utrpení, jež jim lidé připravují tím, že je tupí, nevěnují jim pozornost a nechápou je. Mají věrně pokračovat v konání díla, které jim Bůh svěřil, a mít stále na paměti, že staří proroci i Spasitel světa a jeho apoštolové také snášeli tupení a pronásledování za své svědectví. Musí očekávat, že se setkají zrovna s takovým odporem, jaký byl projeven při spálení svitku, který byl napsán pod Božím vedením.

Pán připravuje lid pro nebesa. Nedostatky charakteru, nepoddajná vůle, sobecké modlosloužení, holdování vyhledávání chyb u jiných, nenávist a sváry podněcují Boží hněv a lid, který zachovává přikázání, se toho musí zbavit. Ti, kteří žijí v těchto hříších, jsou oklamáni a zaslepeni satanem. Myslí si, že žijí ve světle, zatímco tápou ve tmě. Jako ve starém Izraeli, tak i dnes jsou mezi námi reptáci. Ti, kteří nemoudrými sympatiemi povzbuzují nespokojené lidi, jejichž sebeláska si zasluhuje ostré pokárání, nejsou přátelé Boha, velikého karatele. Bůh bude varovat a napomínat svůj lid tak dlouho, dokud bude na této zemi. [4T 181]

Ti, kteří statečně stojí na správné straně, pokorně plní Boží zjevenou vůli a posilňují jiné v jejich úsilí, aby se zbavili svých hříchů, jsou Božími opravdovými přáteli. Bůh se laskavě snaží, aby napravil chyby svého lidu, který může obmýt a očistit od každé skvrny a připravit ho pro své svaté království.

Po Joakimovi kraloval v Jeruzalémě Sedechiáš. Avšak ani nový král, ani jeho knížata, ani lid této země nevěnovali pozornost Hospodinu, který k nim promlouval skrze Jeremiáše. Kaldejští začínali obléhat Jeruzalém, ale jejich vojska se na určitou dobu vrátila, aby bojovala proti Egypťanům. Sedechiáš poslal k Jeremiášovi posla, který ho žádal, aby se za ně modlil k Izraelskému Bohu. Prorok však s bázní odpověděl, že Kaldejská armáda se vrátí a zboří město. Tím jim Pán ukázal, jak je pro člověka nemožné, aby odvrátil božský soud. *„Takto praví Hospodin: Nesvoďte sami sebe, říkajíce: Konečně odtrhnou od nás Kaldejští, neboť neodtrhnou. Nýbrž byste pobili všecko vojsko Kaldejských bojujících s vámi, tak že by pozůstali z nich toliko ranění, tiť z stanů svých povstanou, a toto město ohněm vypálí“ Jer 37,9.10.*

Jeremiáš usoudil, že jeho dílo je skončeno a pokoušel se opustit město, ale zabránil mu v tom syn jednoho z falešných proroků, který oznámil, že se asi připojuje k nepřátelům. Jeremiáš popřel toto lživé obvinění, ale přesto byl zadržen. Knížata slepě uvěřila synu falešného proroka, protože Jeremiáše nenáviděla. Napadla je myšlenka, že on zapříčinil neštěstí, o kterém prorokoval. Ve své zlosti ho zbili a uvěznili.

Když byl již mnoho dní ve vězení, poslal pro něho král Sedechiáš, a tajně se ho ptal, zda mu Hospodin něco neřekl. Jeremiáš znovu opakoval varování, že národ bude vydán do rukou Babylonského krále. [4T 182]

„Při tom řekl Jeremiáš králi Sedechiášovi: Coť jsem zavinil aneb služebníkům tvým, aneb lidu tomuto, že jste mne dali do žaláře tohoto? A kdež jsou proroci vaši, kteříž prorokují vám, říkajíce: Nepřitáhneť král Babylonský na vás, ani na zemi tuto? Nyní tedy slyš, žádám, pane můj králi, nechť, prosím, místo má před tebou pokorná prosba má; nedopouštěj mne zase voditi do domu Jonatana písaře, abych tam neumřel. I přikázal král Sedechiáš, aby vsadili Jeremiáše do síně stráže, a dávali jemu pecník chleba na den z ulice pekařů, dokudž by nebyl vytráven všecken chléb v městě. A tak seděl Jeremiáš v síni stráže.“ Jr 37,18-21.

Bezbožný král se neodvážil veřejně projevit sebemenší víru v Jeremiáše i když ho strach dohnal k tomu, aby ho v tajnosti požádal o informaci. Byl příliš slabý, než aby se mohl postavit proti svým knížatům a lidem, kteří se nechtěli podřídit Boží vůli, hlásané prorokem. Některá knížata byla popuzena Jeremiášovým nepříznivým proroctvím. Šla ke králi a řekla mu, že dokud prorok žije, stále bude předpovídat jen zlé. Prohlašovala, že je nepřítelem národa, že jeho slova zeslabují ruce lidu a přinášejí mu neštěstí; proto ho chtěla usmrtit.

Zbabělý král věděl, že tato obvinění jsou falešná. Avšak aby si naklonil ty, kteří v národě zaujímají vysoká a vlivná postavení, předstíral že věří jejich lžím a vydal jim Jeremiáše, aby s ním naložili podle svého přání. Pak jej *„uvrhli do jámy Malkiášovy, syna králova, a spustili Jeremiáše po provazích. V té pak jámě nebylo nic vody, ale bláto, tak že Jeremiáš tonul v tom blátě“ Jer 38,6.* Avšak Bůh mu našel přátele, kteří za něho prosili u krále a přenesli ho zase do síně stráže.

Král si znovu tajně zavolal Jeremiáše, [4T 183] a vybídl ho, aby mu věrně vysvětlil, jaký má Bůh záměr s národem. *„I řekl Jeremiáš Sedechiášovi: Oznámím-li, zdaliž mne konečně neusmrtíš? A poradím-liť, neuposlechneš mne. Tedy přisáhl král Sedechiáš Jeremiášovi tajně, řka: Živť jest Hospodin, kterýž učinil nám život tento, že tě neusmrtím, aniž tě vydám v ruku mužů těch, kteříž hledají bezživotí tvého“ Jer 38,15.16*. Potom Jeremiáš znovu opakoval králi poselství Božího varování. Řekl: *„Takto praví Hospodin Bůh zástupů, Bůh Izraelský: Jestliže dobrovolně vyjdeš k knížatům krále Babylonského, i duše tvá živa bude, i město toto nebude vypáleno ohněm, a tak živ zůstaneš ty i dům tvůj. Jestliže pak nevyjdeš k knížatům krále Babylonského, jistě že vydáno bude město toto v ruku Kaldejských, a vypálí je ohněm, ano i ty neznikneš ruky jejich. Tedy řekl král Sedechiáš Jeremiášovi: Velmi se bojím Židů, kteříž ustoupili k Kaldejským, aby mne snad nevydali v ruku jejich, i učinili by sobě ze mne posměch. Ale Jeremiáš řekl: Nevydadí. Uposlechni, prosím, hlasu Hospodinova, o kterémž já mluvím tobě, a bude dobře tobě, i duše tvá živa bude“ Jr 38,17-20.*

Zde bylo ukázáno, jak dlouhodobé je Boží milosrdenství. Dokonce i v této poslední hodině, kdyby se byli podřídili Jeho požadavkům, životy lidí by mohly být ušetřeny a město by bylo zachráněno před válečným požárem. Ale král si myslel, že zašel příliš daleko, a že se už nemůže vrátit. Obával se posměchu svého lidu a nebyl si jist, zda zůstane naživu. Bylo to pro něho příliš pokořující, aby nakonec svému lidu řekl: *„Přijímám Boží slova, promluvená skrze proroka Jeremiáše. Když jsem slyšel všechna varování, nemám odvahu bojovat proti nepříteli.“*

Se slzami v očích prosil Jeremiáš krále, aby zachránil sebe a svůj lid. S úzkostí v duši ho ujišťoval, že si jinak nemůže zachovat svůj život a že všechen jeho majetek padne do rukou babylonského krále. Kdyby chtěl, mohl zachránit město. Avšak král se vydal špatnou cestou, z níž se už nevrátí. [4T 184] Rozhodl se, že se bude řídit radami falešných proroků a mužů, kterými vlastně pohrdal, a kteří se vysmívali jeho slabosti, když se tak ochotně podřizoval jejich přáním. Obětoval vzácnou svobodu vlastního rozhodování a stal se pokořeným otrokem veřejného mínění. Nechtěl vykonat nic zlého, avšak také nebyl odhodlán stát směle za věcí práva. Ačkoli byl přesvědčen, že rada, kterou mu dal Jeremiáš, je správná, neměl dostatek mravní síly, aby se jí řídil. Proto kráčel dále nesprávným směrem.

Král byl takový slaboch, že nechtěl, aby se dvořané a lid dozvěděli, že se radil s Jeremiášem; tak veliký byl jeho strach z lidí. Kdyby se byl Sedechiáš vzchopil a prohlásil, že věří prorokovým slovům, jež se již začínala naplňovat, jaká zkáza tím mohla být odvrácena. Měl říci: „Uposlechnu Hospodina a zachráním tak město před úplnou zkázou. Nemohu nedbat Božích příkazů jenom proto, že se bojím nelibosti lidí. Miluji pravdu, nenávidím hřích a budu se řídit radou Mocného Izraele.“Kdyby tak byl učinil, lidé by si byli vážili jeho odvahy, a ti, kteří kolísali mezi vírou a nevěrou, by se pevně postavili na správnou cestu. Jeho opravdová nebojácnost a správnost této cesty by byla v jeho poddaných vzbudila obdiv a oddanost. Získal by si tím širokou podporu a Izrael by byl ušetřen nevýslovné bídy krveprolití, hladu a požárů.

Sedechiášova slabost byla hříchem, za který musel zaplatit velikou cenu. Nepřítel se přiřítil jako valící se lavina a zpustošil město. Židovská vojska byla poražena a ve zmatku prchla. Národ byl poražen. Sedechiáš byl zajat a jeho synové byli usmrceni před jeho očima. Potom byl z Jeruzaléma veden jako zajatec, slyšící křik svého nešťastného lidu a hukot plamenů, které ničily jejich domy. Byly mu vypíchnuty oči a když přišel do Babylona, bídně zahynul. [4T 185] Takový byl trest za nevěru a následování bezbožné rady.

I v těchto dnech je mnoho falešných proroků, kteří neprojevují zvláštní odpor k hříchu. Naříkají si, že pokoj lidu je zbytečně rušen napomínáním a varováním Božích poslů. Jako kdysi, i oni svým příjemným a falešným učením uspávají duše hříšníků osudným spánkem. Starodávný Izrael byl takto oklamáván lichotivým poselstvím zka-

žených kněží. Jejich předpovědi o úspěchu byly radostnější, než poselství pravého proroka, který doporučoval pokání a pokoru.

Boží služebníci by měli být vlídní; měli by všechněm ukázat, že ve svém jednání s lidem nejsou puzeni žádnými osobními pohnutkami, a že jim to nedělá radost, když ve jménu Páně předávají poselství hněvu. Nikdy však nesmí ustoupit od vytýkání hříchů, které hubí lid, jež se přiznává k Bohu a musí na ně neustále působit, aby se odvrátili od svých chyb a byli poslušní Pánu.

Ti, kteří usilují o to, aby přikryli hřích a snaží se zmenšit jeho hříšnost, zatemňují mysl provinilců, čímž konají práci falešných proroků a mohou očekávat Boží trestající hněv, který je důsledkem takového jednání. Pán nikdy nechce přizpůsobit své cesty přáním zkažených lidí. Falešný prorok odsuzoval Jeremiáše za to, že obtěžuje lid svými přísnými výčitkami a snažil se lid povzbudit tím, že jim sliboval blahobyt. Myslel si, že chudý lid si nebude neustále připomínat své hříchy a hrozící trest. Toto jednání posílilo národ, aby odporoval pravdě prorokovy rady a posilovalo jejich nepřátelství vůči němu.

Bohu nejsou sympatičtí ti, kteří páší zlo. Nikomu nedovolí, aby omlouval hříchy Jeho lidu, anebo volal: „pokoj, pokoj!“ když On předpověděl, že bezbožní nebudou mít žádný pokoj. Ti, kteří povstávají proti služebníkům, které Bůh poslal, aby zvěstovali Jeho poselství, se stavějí proti Jeho slovu.

4T 186

Nutnost věrného napomínání

Následující svědectví, které mi bylo dáno při posledním vidění 5. ledna 1875, jsem napsala ve svém stanu během stanového shromáždění ve Vermontu v srpnu r. 1875.

Týká se událostí, jež se odehrály v lednu r. 1875 ve ---. Další vývoj událostí během následujícího léta plně potvrdil důležitost tohoto svědectví, jehož část jsem v září četla sboru v ---, kde jsme svou činností zahájili velké dílo. Tomuto i jiným sborům to pomohlo, a proto chci podat svědectví o této skromné práci.

Všude, kde měl působit pouze Duch Boží, vládla temnota. Ale jen málokdo se zapojil do práce, která si vyžaduje osobní úsilí a odpovědnost. Jen málokdo cítí posvátnost díla, k němuž byl povolán. Mnozí tuto práci berou jako běžné zaměstnání.

Mnozí, kteří by měli vědět, že pokojně a svobodně budou žít jen tehdy, budou-li obětaví, jsou sobečtí. Ti, kteří chtějí najít štěstí v uspokojování vlastních žádostí a zájmů, se vlastně snaží zajistit si štěstí na této zemi. Kdo není věrný v malých povinnostech, bude nevěrný i ve větších povinnostech. Jestliže věrně naplní malé úkoly, které mu byly svěřeny, dokazuje, že není schopen nést větší odpovědnost. Při práci nevyužívá všech svých schopností a vůbec se nesnaží o to, aby oslavil Boha.

Jsou takoví, kteří rádi určují jiným, co je jejich povinností a plně si uvědomují důležitost jejich odpovědnosti, ale sami necítí žádnou odpovědnost. Věrnost a odpovědnost jednotlivce jsou nezbytné především ve Zdravotním ústavu, v ústavech, v církvi i ve školách. Kdyby si všichni, kteří pracují v těchto institucích, dobře uvědomili, jakou odpovědnost jim Ježíš svěřil a nestarali se o povinnosti jiných, [4T 187] byli bychom svědky velkých změn ve všech oblastech Božího díla. Kdyby všichni ze srdce řekli: „Musím se zaměřit na Kristovo učení a uposlechnout Jeho volání, vždyť nikdo nemůže za mne nic vykonat; když se budu dívat co dělají jiní, tím nenapravím to, co jsem zanedbal“, pak bychom mohli vidět, že Boží dílo jde kupředu tak rychle, jak tomu nikdy nebylo.

Jestliže čekáme na druhé, aby něco vykonali, dílo nemůže jít kupředu a vede to k duchovní slabosti. Když se někdo chce šetřit a nepracuje, pak jeho síla bude stále menší. Ježíš od všech služebníků požaduje ochotu a poslušnost. Jestliže někdo slouží

Kristu, nemůže být nerozhodný a rozmazlený. Kristus nemá s Beliálem nic společného. V --- nikdo necítí žádnou odpovědnost a lidé nejsou ochotni sloužit Bohu.

Bratr A nedal své srdce Bohu. Má nadání a schopnosti, za které si bude zodpovídat před velkým Dárcem všeho. Jeho srdce není posvěceno a jeho život není v souladu s tím, co vyznává. I když v Božím svatém díle pracuje již dvacet let, nepřirostlo mu k srdci. Jaké mu bylo dáno světlo a jaké přednosti! Měl by nejlepší možnosti k tomu, aby ukázal pravý křesťanský charakter. Jeho stav vystihují slova, která vyslovil Kristus, když plakal nad Jeruzalémem: *„Ó, kdybys poznalo i ty, a to aspoň v takový tento den tvůj, které by věci ku pokoji tobě byly, ale skrytoť jest to nyní před očima tvýma."* A hrozí ti Boží trest, *„protože jsi nepoznal čas svého navštívení" Lk 19,42.44.*

Bratr B smýšlí podobně jako A, ale není tak sobecký. Oba mají raději zábavu než Boha. Jejich způsob života se nedá označit za křesťanský. Nejsou stálí ani střízliví a nemají úctu k Bohu. B bere milost příliš povrchně. Chce být křesťanem, ale nesnaží se o to, aby zvítězil sám nad sebou a myslí si, že sám nejlépe ví, co je dobré a co špatné. Bůh přijímá skutky, ne prázdná slova nebo úmysly.

Bratře A, Bůh k tobě promlouval skrze napomenutí, rady, varování a také laskavé žádosti. [4T 188] Ale nestačí pouze si něco vyslechnout. *„Buďte pak činitelé slova, a ne posluchači toliko, oklamávajíce sami sebe." Jak 1,22.* Je jednoduché volat jako všichni ostatní „Hosanna", ale pravé křesťanství se ukáže v každodenním životě, kdy neprožíváme žádné zvláštní vzrušení nebo nadšení. Jenže v těchto situacích je tvé srdce studené, horlivost se vytratí a náboženství se ti začíná ošklivit.

Zásadně se neřídíš Boží vůlí. Kristus říká: *„Vy přátelé moji jste, učiníte-li to, což já přikazuji vám" Jan 15,14.* To je podmínka a zároveň zkouška, podle níž se zjistí, jaký je charakter člověka. City často klamou, na emoce nemůžeme spoléhat, protože se mění a jsou podmíněny vnějšími okolnostmi. Mnozí se řídí svými dojmy, ale ty je zklamou. Rozhodující je, jak odpovíme na následující otázky: Co konáš pro Krista? Jaké oběti jsi přinesl? Kterých vítězství jsi dobyl? Vítězství nad sobectvím, odolání pokušení nesplnit své povinnosti, překonaná vášeň a ochotné splnění Kristovy vůle jsou mnohem většími důkazy o tom, že jsme Božími dětmi, než nucená zbožnost a náboženství pocitů.

Oba nemáte rádi, když vám někdo něco vyčítá, což ve vašich srdcích vždy vzbudilo nespokojenost. Reptali jste proti svému nejlepšímu Příteli, který se vždy snažil, abyste se měli co nejlépe, a proto byste Jej měli vždy respektovat. Sami jste se od Něj odloučili a tím, že jste od Božích služebníků nepřijali poselství týkající se vašeho způsobu života, jste zarmucovali Božího Ducha. Těchto napomenutí jste si vůbec nevšímali, čímž jste pohrdli Božím Duchem. Vaše srdce nepřijalo poselství, stali jste se lehkomyslnými a lhostejnými ke svému chování.

Bratře A, během mnoha let, kdy jsi přijímal požehnání z velkého světla, kterým Bůh osvěcoval tvou stezku, jsi měl nabýt hodnotné zkušenosti. Slyšela jsem, jak o tobě bylo řečeno: „Je to neplodný strom; proč strom, který nemá žádné ovoce, zabírá zbytečně místo, kde by mohl růst strom přinášející ovoce? Vytni jej, proč zbytečně kazí i tu zemi?" Potom jsem slyšela sladký hlas Milosti: *„Nechej ho ještě růst.* [4T 189] *Chtěl bych ho okopat a také prořezat. Zkus ho ještě jednou, a jestliže neponese ovoce, pak ho můžeš vytnout."* Doba zkoušky neplodného stromu je ještě trochu prodloužena; je prodloužena doba neplodného života, aby zakvetl a přinesl ovoce. Bude tato příležitost využita? Bude brán ohled na výstrahu Ducha Božího? To, co Ježíš řekl o Jeruzalému, když si jeho obyvatelé nevážili spasení, jenž jim bylo milostivě nabízeno jejich Vykupitelem, platí v podstatě i o tobě: *„Jeruzaléme, Jeruzaléme, ... kolikrát jsem chtěl shromážditi dítky tvé, tak jako slepice shromažďují kuřátka svá pod křídla, a nechtěli jste!" Mt 23,37.* Kristus prosil a zval, ale lid, který přišel spasit, neopětoval Jeho lásku. Nejsi o nic lepší než bídní, sebeoklamávající a zaslepení Židé. Mohl jsi využít svých požehnaných možností a příležitostí a zdokonalit křesťanský charakter; ale tvé srdce se vzbouřilo, *„nechtěl ses"* pokořit, aby ses cele obrátil a žil v souladu s Božími přikázáními.

Pocity nesmiřitelnosti a reptání, jež se u některých objevovaly, našly odezvu také ve tvé duši, i když ses neodvážil hovořit jako oni. Pro ústav, v němž jsi pracoval, i pro všechny ostatní spolupracovníky by bylo lepší, kdybys již před léty od nich odešel. I kdybys měl více světla a těšil se z vícerých možností, přesto bys byl méně upřímný a projevil bys menší spravedlnost. Tvé srdce bylo tělesné, a proto jsi nedbal rad Božího slova. I když jsi byl často varován, byly ti poskytnuty i mnohé rady a měl jsi jasné důkazy, že to je Boží dílo a že k tobě promlouval Boží hlas, přesto jsi opovrhoval vážnými napomenutími a nevážil sis jich. Stále jsi byl sobecký a šel jsi svou vlastní cestou.

Někdy jsi měl strach, ale nikdy sis neuvědomoval, jak ubohý je tvůj duchovní stav a jak velké nebezpečí ti hrozí. Stále jsi padal a znovu ses ocitl ve stavu lhostejnosti a sobeckosti. Tvé pokání nebylo nikdy natolik hluboké, aby ve tvém životě nastala úplná změna. Měl jsi povrchní práci, jež nevedla k naprosté změně, [4T 190] která je nezbytná k tomu, aby tě Bůh mohl přijat. Kristus říká: *„Kdož mne následuje, nebude choditi v temnostech“ Jan 8,12*. Tvrdil jsi o sobě, že jsi křesťan, ale většinu svého života jsi prožil v temnosti, protože jsi neudržoval spojení s nebem a nepřijal jsi čisté světlo Ducha svatého.

Kdybys denně hovořil s Pánem a pěstoval lásku k duším, pak by ses nestaral pouze o sebe, ale stal by ses horlivým pracovníkem na vinici Páně. Zjistil bys, že věrné plnění životních povinností tě ochrání od sebelásky a sebeuspokojování. Nebyl jsi pilný a nesnažil ses, abys každý den získal novou zkušenost. V této době bys měl být mužem, na něhož je spolehnutí v jakékoli odpovědnosti, ale v každé práci, kterou jsi konal, se projevilo sobectví. Myslel sis, že jsi moudrý, ale z mnohaleté zkušenosti ses nepoučil.

Život bratra B nebyl užitečný. Mohl s jistotou kráčet kupředu a růst v milosti, ale zdálo se mu, že vnější vzhled je důležitější než vnitřní stav člověka a neuvědomoval si, že Bůh si váží právě pokorného a tichého ducha. Nevěřící, kteří pracují v ústavu a neznají přítomnou pravdu jako ty, jsou mnohem věrnější a svědomitější, než kdokoli z vás dvou. Kdyby vaše spojení s Kristem bylo dokonalé, pak mnozí z nich by se nyní spolu s vámi těšili v pravdě. Ale váš způsob života byl pro ně velkou překážkou. Bůh na tyto nevěřící pohlíží s větším soucitem a laskavostí, než na věřící, kteří jej svým životem zapírají. Víra, s níž zacházíme jako s kabátem, který si podle potřeby buď oblékneme anebo jej odložíme - to není Kristovo náboženství, ale takové vadné zboží, kterého si neváží ani tento svět.

Pravé náboženství se musí jasně projevit v našich slovech, chování a v každé životní situaci. U těch, kteří následují Krista, musí být náboženství vidět i v zaměstnání. Obojí spolu souvisí [4T 191] a Božím přikázáním se musíme řídit ve všech životních situacích. Vědomí, že jsme Božími dětmi, by se mělo odrazit v našem charakteru i při plnění každodennních povinností. V zaměstnání nebudeme leniví, ale iniciativní. Takové náboženství snese i nejvyšší lidskou kritiku.

Každý úředník by měl pracovat jako Boží správce a svou práci by měl konat věrně a svědomitě. Stále bychom si měli klást otázky: „Bude se to líbit Bohu? Bude s tím souhlasit můj Vykupitel?“ Biblické náboženství zvyšuje rozumové schopnosti, jestliže stále myslíme na Krista. Každý čin, každé slovo a každý okamžik našeho života by měl nést znak naší svaté víry. Vždyť konec všeho je již na dosah ruky a nemáme tolik času, abychom mohli zahálet, anebo se bavit a přitom mít na mysli kříž a Boha.

S Bohem si nemůžeme zahrávat. Ti, kteří dnes pohrdají Jeho milosrdenstvím a požehnáním, když se jim nabízí taková příležitost, sami na sebe přivolávají neproniknutelnou temnotou a stávají se kandidáty Božího hněvu. Města Sodoma a Gomora byla Všemohoucím zničena právě pro jejich hříchy a neřest. Také dnes žijí mnozí, kteří zneužívají Boží milosrdenství a nevšímají si Jeho varování. V den soudu bude Sodomským a Gomorským lehčeji než těm, kteří nosí Kristovo jméno, avšak svým neposvěceným životem Jej zneuctívají. Tato třída lidí si sama na sebe přivolává hrozný trest, protože Bůh je ve svém hněvu navštíví svými soudy.

Hříšníci, kteří neměli takové světlo a takové přednosti, jakým se těšili adventisté sedmého dne, budou mít pro svou nevědomost před Bohem výhodnější postavení než ti, kteří pracovali nevěrně v Jeho díle a vyznávali, že Jej milují a slouží Mu. Kristovy slzy na hoře byly důsledkem srdcelomné úzkosti, protože Jeho vyvolený lid neodplácel lásku láskou a byl nevděčný. Neúnavně se snažil, aby je zachránil před jistou smrtí, ale oni pohrdli Jeho milosrdenstvím a nepoznali čas svého navštívení. [4T 192] Den, kdy měli svou příležitost, se chýlil k závěru, ale byli tak zaslepeni hříchem, že to nepoznali.

Ježíš viděl, že i po staletích, v době konce, budou lidé, kteří na Jeho lásku a napomenutí odpoví sobectvím. Všechněm, kteří se k Němu tak zachovají, s vážností říká, že nepoznali čas svého navštívení. Židé na sebe přivolali temné mraky trestajícího soudu. Také dnes mnozí na sebe přivolávají Boží hněv, protože nevyužívají nabízenou příležitost, nepřijímají rady, pohrdají Ježíšovou láskou a nenávidí Jeho služebníky, protože jim mluví pravdu.

Na celé zemi není ani jedno místo, kterému se dostalo tolik světla, jak tomu bylo v ---. Ani starému Izraeli nebyla poskytnuta tak velká přízeň, aby lidem na cestu svítilo tolik paprsků nebeského světla. A přece sešli z cesty, i když věrně poslouchali, měli dostatek světla a sloužili Bohu dnem i nocí. Příčinou špatného a zakrnělého náboženství je nedbalost vůči světlu, zjevenému Duchem Páně. Síla a láska rostou cvičením a křesťanskou ušlechtilost si musíme starostlivě vypěstovat.

Potřeba kázně v rodině

Stav mnohých v --- je opravdu znepokojující a týká se to především mládeže. Tamnější rodiny si myslí, že nejsou církvi na obtíž, ale nápomocni. Často je tomu právě naopak. Tím, že rodiče své děti správně nevychovávali, v mnohých rodinách se pro nedostatek kázně rozšířilo zlo. Mládež nebyla vůbec vedena. Rodiče nedbali rad, které jim v tomto případě poskytovalo Boží slovo a děti začaly dělat, co se jím líbilo. Důsledkem bylo, že ve většině případů děti vládly rodičům, přestože se správně měly podřídit rodičovské autoritě. [4T 193]

Rodiče nepoznali, v jakém stavu se nacházejí jejich děti, a nechali se svými dětmi svést. Avšak těm, kteří správně nevedou své děti, se nelíbí, že jiní rodiče vychovávají své děti dobře, anebo na ně poukazují, že dělají chybu. Rodiče v ---, kteří své vzpurné a neukázněné děti přiváděli do tohoto velkého sboru, škodili Božímu dílu. Mnozí trvale zanedbávají své povinnosti, nevychovávají své děti a nenapomínají je. A přece tito jedinci nejvíce hovoří o hříšnosti mládeže v ---, i když to je špatný příklad a vliv právě jejich vlastních dětí, jež kazí morálku mladých lidí, s nimiž se stýkají.

Takové rodiny způsobily církvi velké těžkosti. Přinesly s sebou špatné názory. Zdá se, že rodiče očekávali, že v církvi jsou všichni bez chyby. Mysleli si, že církev má za úkol učinit křesťany z jejich dětí, když oni jako rodiče je nedokáží vychovávat. Tím vkládají na církev velmi těžký a nesplnitelný úkol. Mohli být církvi nápomocni, kdyby se vzdali svého sobectví a ze všech sil se snažili slavit Boha a napravit chyby, které učinili během svého života. Ale oni to neudělali; nadále zůstali nečinně stát a kritizovali nedostatky duchovního života v církvi. Největší pohromou pro církev je skutečnost, že mezi jejími členy je mnoho takových, kteří jsou takovým rodičům podobni. Jsou to prázdné nádoby, osoby s neposvěceným srdcem i životem, kteří nevykonají nic dobrého. V institucích v --- žije mnoho nemocných i mrtvých jedinců, kteří se starají pouze o vlastní prospěch a duchovní pýchu.

Kritizování nositelů odpovědnosti

Církev trpí nedostatkem nesobeckých křesťanských pracovníků. Kdyby všichni, kteří nejsou schopni odolávat pokušení a jsou tak slabí, že nemohou sát sami, se nezúčastnili práce v ---, pak by tam byla mnohem lepší duchovní atmosféra. [4T 194] Z těch,

kteří se zabývají malichernými poklesky a nedokonalostí jiných, čímž kolem sebe vytvářejí nesnesitelné prostředí, se stávají církevní sběratelé odpadků, kteří nejsou vůbec užiteční pro společnost, k níž patří, ale jsou skutečným břemenem společenství, do něhož se tlačí.

Církev nepotřebuje břemena, ale horlivé pracovníky; nepotřebuje ty, kteří hledají chyby, ale budovatele Sionu. Boží dílo nutně potřebuje misionáře - muže, kteří budou bdít a věrně dbát o čest těch, kterým Bůh svěřil vysoké postavení ve svém díle, a kteří využijí všech svých schopností, aby ho podpořili ve všech odvětvích i za cenu obětování vlastních zájmů, ba i svého života, kdyby to bylo potřebné. Bylo mi však ukázáno, že je velmi málo těch, kterým pravda pronikla až do srdce a mohou obstát v Boží zkoušce. Mnozí se zmocnili pravdy, ale pravda si nezískala je; neproměnila jejich srdce a neočistila je od veškerého sobectví. Jsou i takoví, kteří do --- přišli proto, aby byli užiteční v díle, ale jsou tam i mnozí staří členové, kteří nebudou sadně vydávat Bohu počet za to, že svým sobectvím a neposvěceným životem překáželi dílu.

Náboženství nevede ke spasení, jestliže povahy jeho vyznavačů nejsou v souladu s jejich vyznáním. Ve své milosti dal Bůh svému lidu v --- velké světlo, ale satan se snaží konat svou práci a chce rozbít samotné jádro díla. Zmocňuje se neposvěcených mužů a žen, kteří se stávají dozorci, jež mají za úkol pozorovat Boží věrné služebníky, jejich slova, činy i pohnutky, nacházet chyby a reptat proti jejich kárání a varování. Tím roste nedůvěra a šíří se podezírání, oslabuje se odvaha věrných, čímž jsou neposvěcení jedinci potěšeni a tak je úsilí Božích pracovníků mařeno.

Skrze neposvěcené děti má satan velký vliv na mysl jejich rodičů. Mnozí rodiče světící sobotu hřeší tím, že neplní své rodičovské povinnosti. [4T 195] Duch pomlouvání je jedním ze zvláštních satanových nástrojů, který slouží k šíření sporů, rozdělení přátel a k podkopávání víry mnohých ve věrohodnost našeho učení. Bratři a sestry velmi rádi hovoří o chybách a omylech, jichž se podle jejich mínění dopouštějí jiní, zvláště ti, kteří odvážně přinášeli Boží poselství napomenutí a varování.

Děti těchto žalobníků vše dobře slyší a přijímají tak jed nespokojenosti. Zaslepení rodiče tím uzavírají přístup, kterým bylo možno získat dětské srdce. Kolik je rodin, kde bychom při jídle mohli slyšet pochybné a nevhodné rozhovory. Hovoří o povaze svých přátel a předkládají to jiným jako dobrý zákusek. U stolu se začne někoho pomlouvat, ostatní se připojí, a to nejen dospělí, ale i děti. Bůh je tím zneuctěn. Ježíš řekl: *„Cožkoli jste činili jednomu z bratří těchto mých nejmenších, mně jste učinili“ Mt 25,40.* Jestliže pomlouváme Jeho služebníky, podceňujeme vlastně Krista.

Ti, jejichž povinností je podporovat Boží vyvolené služebníky, hovoří o nich neuctivě a v některých případech jimi úplně opovrhují. Dětem neuniknou neuctivé poznámky rodičů, týkající se Božích služebníků, přinášejících poselství vážného napomenutí a výstrahy. Pochopili posměšné a ponižující narážky, které občas slyšeli a tím ve svých dětských myslích přijímají svaté a věčné záležitosti jako každodenní světské věci. Jaké dílo konají tito rodiče, jež už od malička vychovávají ze svých dětí nevěrce! Učí je neuctivosti a odboji proti nebeskému kárání hříchů. Tam kde se toto zlo vyskytuje, to pak vede k duchovnímu úpadku. Otcové a matky zaslepení nepřítelem se pak diví, proč mají jejich děti sklon k nevěře a proč pochybují o biblických pravdách. Diví se, že tak těžko přijímají mravní a náboženské naučení. Kdyby na věci pohlíželi duchovně, [4T 196] okamžitě by zjistili, že tento žalostný stav je důsledkem vlivu vlastního domova, ovoce jejich žárlivosti a nedůvěry. Takto je uprostřed rodin formálních křesťanů vychováváno mnoho nevěrců.

Jsou mnozí, kteří obzvláště rádi zmalomyslňují jiné a zabývají se buď skutečnými, nebo domnělými chybami těch, kteří nesou těžkou zodpovědnost za různá oddělení Božího díla. Přehlížejí dobro, které bylo vykonáno, jakož i užitek, který si vyžádal vytrvalé úsilí a neochvějnou oddanost službě. Svou pozornost zaměřují na zdánlivé chyby. Práci,

která byla vykonána a přinesla výsledky, by jejich fantazie vykonala lépe a s lepšími výsledky. Pravda je však jiná: Kdyby sami měli splnit tento úkol, buď by odmítli podniknout vůbec nějaké kroky za tak nepříznivých okolností, anebo by jednali mnohem nerozvážněji než ti, kteří dílo vedli podle světla Boží prozřetelnosti.

Tito nerozvážní mluvčí zaměřují svou pozornost na smutné stránky díla jako lišejník, který se lepí na drsný povrch skel. Takoví lidé jsou duchovně zakrnělí, protože neustále přemýšlejí pouze o pádech a chybách jiných. Mravně nejsou schopni rozeznat dobré a šlechetné skutky, nesobecké úsilí, pravé hrdinství a sebeobětavost. Nezušlechťují se a jejich život ani naděje neroste. Ve svých myšlenkách a plánech nejsou šlechetní a velkodušní. Nepěstují lásku, která má charakterizovat život křesťana. Každý den upadají a ve svých předsudcích a náhledech jsou čím dále tím úzkoprsejší. Malichernost je jejich živlem a atmosféra kterou vytvářejí, otravuje pokoj a štěstí.

V --- velmi hřeší tím, že pohrdají světlem, které jim Bůh dal skrze své služebníky. Kristus svým apoštolům řekl*: „Kdo přijímá toho, kohož bych já poslal, mne přijímá; a kdož mne přijímá, příjme toho, kterýž mne poslal“ Jan 13,20*. Zde je jasně řečeno, že ti, kteří nepřijímají poselství Božích služebníků, nepřijímají pouze Syna, ale také Otce. 4T 197

Při jiné příležitosti řekl: *„Do kteréhožkoli města vešli byste, a nepřijali by vás, vyjdouce na ulice jeho, rcetež: Také i ten prach, kterýž se přichytil nás z města vašeho, vyrážíme na vás. Ale však to vězte, žeť se jest přiblížilo k vám království Boží. Pravím zajisté vám, že Sodomským v onen den lehčeji bude než tomu městu. Běda tobě Korozaim, běda tobě Betsaido. Neboť kdyby v Týru a v Sidonu činěni byli divové ti, kteříž v vás činěni jsou, dávno by v žíni a v popele sedíce, pokání činili. A protož Týru a Sidonu lehčeji bude na soudu nežli vám. A ty Kafarnaum, kteréž jsi až do nebe zvýšeno, až do pekla sníženo budeš. Kdož vás slyší, mne slyší; a kdo vámi pohrdá, mnou pohrdá; kdož pak mnou pohrdá, pohrdá tím, kdož mne poslal.“ Luk 10,10-15*

Jak hrozná a vážná jsou tato slova! Jak je důležité, abychom nebyli přistiženi, že pohrdáme výstrahami a napomenutími, jež nám Bůh přináší prostřednictvím svých skromných nástrojů;vždyť zavržením světla, přinášeného Jeho posly, ponižujeme Spasitele světa, Krále slávy. Mnozí se vystavují tomuto velkému riziku a tím sami na sebe přivolávají Boží odsouzení. Se Všemohoucím si nemůžeme zahrávat. Podceňování Jeho hlasu bude potrestáno.

Následky uvolněné kázně

Bratři C a D nepodpořili dílo v ---, jak to bylo jejich povinností. Kdyby byli skromní, báli se Boha a neustále konali dobrou práci jak v církvi, tak i v zaměstnání, byli by v Božím díle velkým požehnáním. Kdyby cítili, jakou mají před Bohem odpovědnost za výchovu a kázeň svých dětí, snažili by se, aby byly dobrým vzorem jiným. Tyto děti nepotřebují pouze školní výchovu a vzdělání, ale také domácí výchovu, aby se jejich duševní a mravní síly mohly náležitým cvičením dostatečně rozvíjet. 4T 198 Tělesné, duševní a duchovní schopnosti musí být dobře pěstovány, protože to je základ vyrovnané povahy.

O děti se musíme starat, chránit je a vychovávat. Správné vedení mládeže si vyžaduje umění a vytrvalé úsilí. Jestliže děti mají sklony k zlému, je nutné, aby byly usměrněny a něžně pokárány. Také je musíme podle potřeby povzbudit. Dítě by mělo být vychováváno k samostatnosti. To vše musíme činit rozvážně, abychom se neminuli cíle.

Rodiče se snad táží: „Kdo na to vše stačí?“ Jen Bůh jim může pomoci, avšak nebudou-li se s Ním radit, jejich úloha je beznadějná. Ale modlitba, zkoumání Písma a upřímná horlivost jim pomohou splnit tento důležitý úkol a za všechno své úsilí a čas obdrží stonásobnou odměnu. Pomlouváním a péčí o vnější vzhled se spotřebuje drahocenný čas, který by měl být využit k modlitbě o Boží moudrost a sílu, aby mohli co nej-

lépe splnit svůj nejsvětější úkol. Rodiče, kteří mají moudrost ke spasení, budou vytvářet příjemné prostředí, aby jejich děti měly vybudován správný charakter. K tomu mají dostatek schopností. Zdroj moudrosti je otevřen; tam může každý načerpat všechny znalosti, které jsou v tomto směru potřebné.

Jejich učebnicí má být Bible, kniha tak bohatá na rady a naučení. Vychovají-li své děti podle rad této knihy, pak nejenže své děti povedou správnou cestou, ale v této nejsvětější povinnosti vychovají i sami sebe. Dojem, který zanecháme v mysli mladých, se dá jen těžko smazat. Jak je potom důležité, aby tyto dojmy byly co nejlepší a pružné schopnosti mladých lidí byly obráceny správným směrem.

Jistí rodiče přišli se svými dětmi do --- a nechali je na starosti církvi, jako kdyby se do budoucna vzdali veškeré zodpovědnosti za jejich mravní a náboženskou výchovu. Manželé C a D tak rozhodli o neúspěchu při výchově svých dětí, čímž poškodili také sobě. [4T 199] Jejich děti jásaly, že mohou činit, co se jim líbí. Doma neměly žádné povinnosti a nenechaly se nikým omezovat. Užitečný život jim připadá jako život plný dřiny. Domácí svoboda je učinila neschopnými pro jakoukoliv práci. Přirozeným důsledkem byla vzpoura proti školní kázni. Jejich rodiče přijali a uznali jejich stížnosti. Měli soucit s jejich zdánlivými nesnázemi a povzbuzovali své děti v konání zla. Rodiče v mnohých případech uvěřili lžím svých svedených dětí. Kdyby se takové případy s nevychovanými a vzpurnými dětmi vyskytovaly častěji, vedlo by to k podlomení veškeré autority ve škole a morálka mládeže v naší církvi by byla zničena.

V nebesích vládne dokonalý pořádek, soulad a kázeň. Jestliže rodiče zanedbávají pozemskou výchovu svých dětí, jak mohou očekávat, že budou moci být vhodnými společníky svatých andělů ve světě pokoje a harmonie? Shovívaví rodiče, kteří omlouvají přestupky svých dětí, přivádějí do společnosti mládeže, která jí bude škodit a zničí autoritu školy i církve.

Dnes si děti vyžadují mnohem pozornější péči a výchovu než kdykoliv v minulosti, protože satan se snaží ovládnout jejich mysl i srdce, aby k nim Duch Boží neměl přístup. Hrozný stav dnešní mládeže je jedním z největších znamení, že žijeme v posledních dnech, ale příčinou neštěstí mnohých je právě špatná výchova ze strany rodičů, kteří v dětech zasadili strom nenávisti k napomínání, který dnes přináší ovoce neposlušnosti. Rodičům se sice nelíbí, jaká povaha se v dětech vyvíjí, ale nevidí chyby ve své výchově.

Elímu se nelíbilo chování jeho synů, ale neučinil žádné kroky, které by vedly k nápravě. Bůh varoval tohoto slepě milujícího a laskavého otce, že za svou nedbalost bude potrestán, ale ani potom necítil důležitost rychlého zákroku proti zlu, šířícímu se v Izraeli. [4T 200] Okamžitě měl zasáhnout, ale namísto toho s pokorou řekl: *"Hospodin jest, nechť učiní, což ráčí" 1Sam 3,18.* Kdyby si plně uvědomil hříšnost své nedbalosti, Izrael nemusel být potupně ponížen a truhla Boží se nemusela dostat do nepřátelských rukou.

Bůh odsuzuje osudnou nevšímavost vůči hříchu a zločinnosti, která se projevuje v rodinách formálních křesťanů. Činí rodiče do značné míry zodpovědnými za chyby a pošetilost jejich potomků. Bůh nepotrestal pouze syny Eliho, ale také jejich otce. Tento smutný příklad by měl být výstrahou dnešním rodičům.

Když jsem viděla nebezpečný stav naší mládeže i lhostejnost jejich rodičů, mé zemdlené srdce mne bolelo; také andělé byli zarmouceni a plakali. Mládež jde do světa, přímo do satanovy náruče. Není již tak přístupná něžnému vlivu Boží milosti, je vzdorovitější a její vztah k věčným zájmům upadá. Viděla jsem, jak satan vztyčuje svou korouhev v rodinách, jež se pokládají za Boží vyvolené. Ale ti, kteří žijí ve světle, by měli poznat rozdíl mezi černým praporem nepřítele a Kristovým praporem, skropeným krví.

Děti by měly být poučeny slovem i příkladem. Rodiče mají splnit svou vážnou odpovědnost s bázní a třesením. Musí se vroucně modlit o božskou sílu a vedení v této

práci. Ve mnohých rodinách jsou zasévána seménka marnivosti a sobectví již v útlém dětství. Chytré výroky dětí nebo skutky, v jejich přítomnosti by neměly být komentovány a vyvyšovány, a to zvláště před jinými lidmi. Malé děti si toho všímají a tak se stávají pyšné a důležité. Čekají na příležitost, kdy rozhovor bude přerušen a budou moci ukázat své neslušné chování. Lichocení a shovívavost podporuje jejich marnivost a tvrdohlavost [4T 201] a nakonec nejmladší často vládnou celé rodině a také rodičům.

Vlastnosti formované takovým druhem výchovy, se musí odrazit i ve vývoji myšlení dítěte. Dítě roste a to, co se u mladých dětí pokládá za chytrost, může vést v dospělosti k opovrženíhodným činům. Chtěly vládnout svým společníkům a pokud se někdo nepodrobil jejich vůli, pokládaly to za urážku. To vše je důsledkem výchovy v mládí, protože nebyly vedeny k sebezapření, které je velmi důležité, jestliže mají překonat životní nesnáze a těžkosti.

Rodiče často své děti rozmazlují a jsou k nim shovívaví, protože se jim to jeví jako nejsnadnější způsob výchovy. Je to jednodušší, když je necháme kráčet vlastní cestou, než kdybychom se snažili napravit jejich špatné zvyky, které budou stále silnější. Ale to je zbabělé jednání. Vyhýbat se zodpovědnosti není správné. Přijde doba, kdy zlozvyky těchto dětí, které se nikdo nesnažil napravit, přerostou ve skutečné zlo a zneuctí nejen je, ale také jejich rodiče. Nejednou se ocitnou ve společnosti, ale nejsou připraveny čelit pokušením a nejsou dostatečně silné, aby mohly snášet těžkosti. Tito vášniví, panovační a nedisciplinovaní mladí lidé se snaží, aby se jiní podřídili jejich vůli. Upadají stále níž, domnívají se, že svět je zneužívá a začnou se proti tomu bránit.

Naučení z dětství, dobré nebo špatné, se nikdy neztratí. Již v mládí se charakter vyvíjí buď k dobrému nebo k zlému. Doma mohou být vychvalováni a falešně povzbuzováni, ale ve světě dostane každý jen to, co si zaslouží. Jestliže někdo byl hýčkán a celá domácnost se mu podřizovala, pak se musí denně podřizovat a je nucen ustupovat jiným. Mnozí teprve v praktickém životě zjistí, kde je jejich pravé místo. Přes mnohá zklamání, neúspěchy a napomenutí ze strany jejich nadřízených poznají sami sebe a v pokoře jsou ochotni přijat místo, které jsou schopni zastávat. Ale je to těžká a zbytečná zkouška, které mohli být ušetřeni, kdyby byli již v mládí správně vychováni. [4T 202]

Většina těchto nedisciplinovaných lidí se v životě často setká s neporozuměním a neúspěchem, kde by jinak mohli být spokojeni. Vyrostli s pocitem, že svět jim něco dluží a nepřeje jim, protože jim nelichotí a nestará se o ně. Chtějí se za to mstít světu, který nenávidí a chtějí proti němu bojovat. Někdy jsou okolnostmi donuceni k pokoře, ale ve skutečnosti jsou úplně jinými lidmi a dříve nebo později se projeví jejich pravý charakter.

Jestliže takoví lidé založí vlastní rodinu, stávají se krutými vládci domácnosti a prosazují své sobectví a nerozumné sklony, které jim byly částečně vnuceny vnějším světem. Na svou podřízenost se dívají jako na největší nedostatek svého pozemského života. Proč rodiče takto vychovávají své děti, když se potom dostávají do konfliktu se svými bližními?

Výchova, kterou obdrželi v dětství, má vliv i na jejich náboženství. Těžké zkoušky, které mohou mít neblahý vliv na prosperitu církve a které mohou být příčinou, že nevěřící se pohorší a s nejistotou a nespokojeností se odvrátí, vznikají obvykle vlivem neztišeného a nepokořeného ducha, který je ovocem rodičovského hýčkání v dětství. Kolik životů ztroskotalo, kolik zločinů jež bylo spácháno, a to jen kvůli prchlivé povaze, která mohla být zkrocena již v dětství, kdy mysl je vnímavá, srdce je nakloněno k dobrému a dítě se podřídí matčině vůli. Dnes žije mnoho lidí se špatnou povahou, protože v dětství nebyli dobře vychováni.

Děti, kterým bylo vše dovoleno, nejsou šťastné. Nepoddajný člověk nebude nikdy klidný a spokojený. Mysl i srdce musí být usměrněny a podřízeny moudrému vedení, aby naše chování bylo v souladu s moudrými zákony, kterými je řízen náš život. Neklid a nespokojenost jsou ovocem požitkářství a sobectví. Na půdě takového srdce bude růst

podobně jako v zahradě plevel a bodláčí, protože tam nebyla zaseta dobrá seménka vzácných květin, vyžadující zvýšenou péči. [4T 203] S lidskou duší to vypadá stejně jako s viditelnou přírodou.

Mládež v --- se nachází ve strašném stavu. V církvi jsou někteří, jenž se starají o ty, kteří mají odpovědné postavení. Hledají na nich chyby, reptají proti jejich napomínání, rádi je pomlouvají a zabývají se záležitostmi jiných, zatímco jejich vlastní duše jsou obklopeny temnotou a jejich děti kráčejí stejnou cestou, jako oni. Tímto počínáním chtějí podkopat veškerou autoritu. Bůh bude tyto rodiče brát k zodpovědnosti za zlomyslnost a vzpouru mládeže, kterou vychovali.

Satanovy plány byly velmi úspěšné. Dospělí muži, otcové rodin, kteří kladou tvrdý odpor, když se jim něco nepodaří, jasně ukazují, že vůbec nejsou schopni ovládat sami sebe. Jak potom mohou vychovávat své děti, kteří kráčejí v jejich šlépějích a neuznávají jejich, ani cizí autoritu? Tito rodiče neuznávají církevní autoritu ani představitele institucí, v nichž pracují. Někteří z těchto formálních křesťanů se poddali satanovi a stali se jeho nástroji. Svou neposlušností odvádějí duše od pravdy. Svou samospravedlností se rouhají Všemohoucímu. Vůbec si neuvědomují, jak velký je jejich hřích a přitom slouží Božímu nepříteli. Svým vlivem již vykonali mnoho zlého, protože se podřídili satanovi. Je jasně vidět, jak z trošky kvasu vykynulo všechno těsto. Šíří se nevěra, která se zmocňuje lidí, jež by mohli cele přijat pravdu.

Tito satanovi věrní spolupracovníci se dívají nevinně na ty, kteří se topí v pochybnostech a vůbec si nevšímají napomenutí ani naléhavých proseb jiných. Zatímco se tito lidé utvrzují ve své nevěře, jejich vůdcové si o sobě myslí, že ve srovnání s nimi jsou dobří a spravedliví. [4T 204] Vůbec si neuvědomují, že tyto duše byly svedeny jejich marnomluvností, bezbožnou vzpourou proti autoritě a jejich špatným vlivem. Oni sami byli příčinou těchto těžkostí, protože rozsévali símě anarchie a nevěry.

Žádná rodina nemá právo přivést své děti do ---, jestliže rodiče se o ně nestarají. Jestliže se rodiče neřídí radami Božího slova, jež se týkají výchovy dětí, pak v --- není pro ně místo. Svou přítomností by mravně zkazily tamnější mládež a tam, kde by měl vládnout pokoj a úspěch, by vnesly nesoulad. Dříve, než těmto rodičům dovolíte, aby své děti přivedly do sboru v ---, řekněte jim, aby si nejdříve vychovali své děti.

Mnozí jsou ke svým dětem právě tak hříšně neteční, jako Elí a proto je určitě také stihne Boží trest. Charakteristický je případ bratra E. Bůh ve svém hněvu vložil svou ruku na jeho děti i na něho. Boží slovo je jasné, ale oni opovrhovali jeho výstrahami. Byli varováni i pokáráni, ale vše bylo zbytečné. Proto na něj dopadlo zlořečenství. Je to strašné, když se rodiče nestarají o výchovu svých dětí. Pak nezahynou pouze děti, ale je tím ohrožen i věčný život rodičů, kteří se tak vzdálili od Boha, že ztratili ze zřetele svou odpovědnost.

Něžní a shovívaví rodiče, dovolte mi, abych vám pro poučení poukázala na biblické směrnice, které ukazují, jak se má jednat se vzpurným synem: *"Měl-li by kdo syna zpurného a protivného, ješto by neposlouchal hlasu otce svého a hlasu matky své, a jsa trestán, neuposlechl by jich: Tedy vezmou ho otec i matka jeho, vyvedou jej k starším města svého, k bráně místa přebývání svého, a řeknou starším města svého: Syn náš tento, jsa zpurný a protivný, neposlouchá hlasu našeho, žráč a opilec jest.* [4T 205] *Tehdy všickni lidé města toho uházejí jej kamením a umře; a tak odejmeš zlé z prostředku svého, a všecken Izrael uslyšíce, báti se budou." Dt 21,18-21.*

Mladší nebo starší kteří žijí v ústavu, musí být vychováváni pod přísným dohledem, aby jejich vliv nebo činnost nebyly v rozporu s cílem, který ústav sleduje. Jestliže vliv povahy některého zaměstnance může odvádět od Boha a od pravdy, pak musí být neprodleně propuštěn. Je to nutné, protože takoví neshromažďují s Kristem, ale naopak jiné od Něj odvádějí. Ve skutečnosti jsou to satanovi služebníci.

Jestliže v ústavu pracují mladí lidé, kteří se nepodřizují rodičovské autoritě ani domácímu řádu a opovrhují radou a vedením, stihne je Boží prokletí, které se bude vztahovat i na ústav, protože je nadále zaměstnával a poskytoval jim další příležitost, aby kazili mládež, s níž přicházeli do styku. Ti, jimž byla svěřena péče o celý ústav, jsou odpovědni za vliv, který tam převládá. Avšak jestliže jim je nekázeň lhostejná a nezakročí, pak jsou spolupachatelé hříchu.

Neřesti, které se páchaly v ---, vyšly najevo. Bůh žádá, aby tam byla provedena reorganizace. Mládež, která má pracovat v Jeho díle, musí být pečlivě vybírána. Mohou to být pouze ti, kteří chtějí získat lepší vzdělání i charakter. Věrní a pečliví lidé jsou potřební ve všech oblastech, a zvláště na vedoucích místech. Ti, kteří se hlásí k pravdě, by měli jako bdělí strážní hájit zájmy ústavu. Měli by dbát, aby oni sami nebo jejich bližní duchovně neonemocněli.

Ti, kteří byli zvyklí na neomezenou svobodu a stali se studenty na naší škole v ---, přičemž si mysleli, že mohou dělat, co se jim líbí, musí být z tohoto svého omylu rychle vyléčeni a musí se podřídit náležité kázni. Ale obzvláště mládež, žijící v ---, by se měla podrobit přísné kázni, aby z ní vyrostli poctiví lidé s dobrými vlastnostmi a morálkou. [4T 206] Jestliže se nebudou chtít podrobit těmto požadavkům, měli by být ze školy vyloučeni, aby svým špatným příkladem nenakazili ostatní.

Rodiče, kteří žijí v blízkosti naší školy v --- a posílají tam své děti, aby získaly vzdělání, cele důvěřují tomu, že zde získají dobré návyky a nebudou vystaveni špatnému vlivu. Vychovatelé na našich školách jsou povinni pečovat o čisté mravní ovzduší. Mezi jistými třídami mladých mužů a žen v --- je dnes zřejmý nedostatek dobrých vlastností a slušného chování. Někteří z nich mají velmi nízkou mravní úroveň a jsou to i vlivní mladí studenti, kteří tam byli posláni ze vzdálenějších míst a nemohli přijímat rady a pomoc od svých rodičů. O takové je třeba pečovat hned od počátku, protože je to velmi důležité.

Někteří mladí v --- působí špatným vlivem na morálku jiných. Asi si myslí, že tím, když nerespektují své rodiče, získají si uznání jiných. Stav těchto mladých lidí vystihl nejlépe Pavel těmito slovy: *"Toto pak věz, že v posledních dnech nastanou časové nebezpeční. Neboť nastanou lidé sami sebe milující, peníze milující, chlubní, pyšní, rouhaví, rodičů neposlušní, nevděční, bezbožní, bezcitní, smluv nezdrželiví, utrhači, hrubí, kterýmž nic dobrého milo není, zrádci, lehkomyslní, nadutí, rozkoší milovníci více nežli milovníci Boha." 2Tm 3,1-4.*

Svým vlivem na mládež v --- způsobili již mnoho zla. Jejich příklad i způsob vyjadřování je na velmi nízké úrovni. Na mládež, jež má dobré morální vlastnosti a přemýšlí o užitečných věcech, nemohou zapůsobit, protože nestojí o jejich společnost. Ale jsou tam i jiní mladí muži a ženy, kteří rádi vyhledávají jejich společnost. Satan zjistil, že má velký úspěch, když zničí duchovní cítění některých věřících lidí a jejich mysl zatemní falešnými idejemi, [4T 207] aby nebyli schopni vidět rozdíl mezi dobrem a zlem. Pak se snaží, aby podkopal jejich důvěru k Božím vyvoleným služebníkům a stávají se z nich absolutní nevěrci.

Kdyby si mládež oblíbila společnost těch, kteří činí čest svému vyznání, nebyli by vystaveni tak velkému nebezpečí. Satan se neustále snaží, aby zahubil ty, kteří neznají jeho metody, necítí zvláštní potřebu modliteb a nemají zájem o rady zkušených a zbožných přátel. Mnozí mladí, kteří do --- přišli s dobrým předsevzetím žít křesťanským životem, byli zkaženi jinými mladými lidmi, kteří je vzali za ruku a pod rouškou přátelství je vedli do satanovy pasti. Nepřítel vždy nepřichází jako řvoucí lev; často se zjevuje jako anděl světlosti a dobrý přítel se zvláštním pokušením, jemuž nezkušení těžko odolají. Někdy dosáhne svého cíle tím, že si získá soucit nepozorných lidí s dobrou povahou, kterým se představuje jako spravedlivý člověk, který byl bez příčiny pronásledován.

Satan nachází ochotné nástroje, jenž konají jeho dílo. Stále se v tomto směru zdokonaluje a má již mnohaleté zkušenosti. K provádění svých nečistých záměrů využívá znalostí, nahromaděných po celá staletí. Nezkušená mládež se vydává do satanových rukou, který jí využívá jako nástroje, vedoucí duše k zahynutí. Ti, kteří se poddávají satanově moci, nezískají tím žádné štěstí. Nikdy nejsou spokojení a oni si neodpočinou. Jsou nespokojení, hádaví a popudliví, také bývají nevděční a vzpurní. Jeden takový mladý muž tam byl právě nedávno odhalen. Avšak Bůh mu bude milostiv, jestliže bude činit pravé pokání a obrátí se. Jeho hříchy mohou být obmyty Ježíšovou krví.

Spasitel světa nabízí chybujícím dar věčného života. Pozoruje, jak bude přijata Jeho oběť lásky a odpuštění, a to s větším soucitem, než jaký projevují pozemští rodiče, když odpouštějí svému vzpurnému trpícímu synu, který lituje zlého. [4T 208] Za poutníkem volá: *"Vrať se ke mně a já se vrátím k tobě."* Jestliže si hříšník nevšímá něžného hlasu Jeho milosrdenství a soucitné lásky, jeho duše zůstane v temnosti. Jestliže nevyužije nabízenou příležitost a dále kráčí svou špatnou cestou, pak se neočekávaně může setkat s Božím hněvem. *"Člověk, kterýž často bývá kárán, zatvrzuje šíji, rychle potřín bude, takže neprospěje žádné lékařství." Př 29,1.* Tento muž zavrhl světlo, které mu bylo poskytnuto výchovou jeho otce. Bázeň Páně je počátkem moudrosti. Výsledek závisí na správné výchově. Ti, kteří měli všechny předpoklady, aby se naučili první velké lekci, a přitom toho nevyužili, jsou nezpůsobilí nejen pro Boží službu, ale přímo škodí společnosti, ve které žijí.

Šalomoun mládež napomíná: *"Poslouchej synu můj, cvičení otce svého, a neopouštěj naučení matky své. Neboť to přidá příjemnosti hlavě tvé a bude zlatým řetězem hrdlu tvému. Synu můj, jestliže by tě namlouvali hříšníci, nepřivoluj... Moudrost vně volá, na ulicích vydává hlas svůj. V největším hluku volá, u vrat brány, v městě, a výmluvnosti své vypravuje, řka: Až dokud hloupí milovati budete hloupost, a posměvači posměch sobě libovati, a blázni nenáviděti umění? Obraťte se k domlouvání mému. Hle, vynáším vám ducha svého, a v známost vám uvodím slova svá" Př 1,8-23.*

"Poněvadž jsem volala, a odpírali jste; vztahovala jsem ruku svou,a nebyl, kdo by pozoroval, Anobrž strhli jste se všeliké rady mé, a trestání mého jste neoblíbili: Pročež i já v bídě vaší smáti se budu, posmívati se budu, když přijde to, čehož se bojíte, když přijde jako hrozné zpuštění to, čehož se bojíte, a bída vaše jako bouře nastane, když přijde na vás trápení a soužení. Tehdy volati budou ke mně, a nevyslyším; ráno hledati mne budou a nenaleznou mne. Proto že nenáviděli umění, a bázně Hospodinovy nevyvolili, aniž povolili radě mé, ale pohrdli všelikým domlouváním mým. Protož jísti budou ovoce skutků svých, [4T 209] a radami svými nasyceni budou. Neboť pokoj hloupých zmorduje je, a štěstí bláznů zahubí je. Ale kdož mne poslouchá, bydliti bude bezpečně, pokoj maje před strachem zlých věcí." Př 1,24-33.

Ve všech našich institucích v --- by měl být udržován pořádek. Každý kázeňský přestupek by měl být potrestán. Jestliže někdo byl vychován rodiči, kteří světí sobotu a měl tu přednost, že slyšel pravdu a přesto se postavil proti svým učitelům, měl by být z ústavu vyloučen. V Božím svatém díle nemůže pracovat nikdo, kdo ho znevažuje a nežije podle zásad naší víry. I ti, kteří dlouhodobě pracovali v našem ústavu a měli dostatečnou možnost seznámit se s naší vírou, ale nyní pravdu napadají, nemohou být dále jeho zaměstnanci. Jestliže stále opovrhují světlem a neváží si spasení, pak svým vlivem škodí pravdě. Tato lhostejnost má neblahý vliv na víru jiných a odvádí je od Boha. Tito nekající a necitliví zaměstnanci by neměli zabírat místo, jež mohli zastávat jiní, kteří cele uznávají pravdu, šířili by vliv Ducha Božího a tím by se cele věnovali tomuto svatému dílu.

Vliv naší mládeže v ústavu není takový, jaký by měl být. A a B byli vlastně na obtíž. Jejich řeč a chování lze srovnat s neřestmi nevěřících; odvádějí jiné od naší víry i od Krista. Mládež, která pohrdá varováním Božího slova a podceňuje *Svědectví* Jeho Ducha, může být pro ústav pouze živou kletbou, a proto by měla být z ústavu vyloučena.

Mládež s demoralizujícím vlivem by neměla mít přístup na naši vysokou školu. Ti, kteří trpí sentimentální láskou a svou návštěvu ve škole využívají k dvoření a neslušnému chování, by neměli být nadále trpěni. Autoritu nesmíme nechat pošlapávat. Spravedlnost a Milosrdenství jsou dvě neoddělitelné sestry. [4T 210]

Jestliže nebude vynaloženo žádné úsilí, aby se současný stav v --- změnil, bude podpořeno šíření nemravnosti a neřesti. Budou rodiče a zaměstnanci ústavu nadále spát, zatímco satan se zmocňuje myšlení dětí? Bohu se ošklivi hříchy, které se vyskytují v církvi a přitom jsou zakrývány; také v ústavu jsou páchány hříchy, které jsou skrývány pod rodičovskou střechou. Rodiče a vedoucí se musí horlivě chopit práce a odstranit toto zlo.

Žijeme v posledních dnech. Jan zvolal: *"Běda těm, kteříž přebývají na zemi a na moři; neboť ďábel sestoupil k vám, maje hněv veliký, věda, že krátký čas má". Zj 12,12.* Kristus je jediným útočištěm v této nebezpečné době. Satan koná svou práci tajně a v temnotě. Obratně odtahuje Kristovy následovníky aby netrpěli kříž a svádí je k požitkářství a bezbožnosti.

V --- jde o životně důležité zájmy a satan bojuje proti všemu, co má posilnit Kristovo dílo a oslabit jeho moc. Pečlivě vypracovává plány, které mají mařit Boží dílo. Když vidí že pravda vítězí, pak ani na chvíli neodpočívá. Má k dispozici zástupy zlých andělů, které posílá na každé místo, kde lidem svítí nebeské světlo. Zde umisťuje své hlídky, aby dávaly pozor na každého nebdělého muže, ženu nebo dítě a získali je pro jeho práci.

V --- se nachází velké středisko díla; a podobně jako lidské srdce dodává živý proud krve do všech částí těla, tak i vedení na tomto místě, hlavní stan naší církve, působí na celé tělo věřících. Jestliže je lidské srdce zdravé, pak i krev, která do něj proudí cévní soustavou, je zdravá; ale kdyby se v tomto zdroji nacházela nečistota, pak by se celý organismus znečistil jedem, nacházejícím se v této životodárné tekutině. Tak to je i s námi. Jestliže práce srdce je k ničemu, pak na celou církev, její různé ratolesti a části, roztroušené na celé zemi, doléhají následky.

Satan koná svou práci především v hlavním stanu naší církve. [4T 211] Snaží se různými prostředky svést lidi, kterým bylo svěřeno odpovědné postavení a přesvědčuje je, aby svou práci nekonali věrně. Do myslí těch, jejichž povinností je věrné konání Božího díla, vkládá své podezření a nedůvěru. Zatímco Bůh zkouší tyto pomocníky a připravuje je pro jejich práci, satan dělá všechno možné, aby je oklamal a svedl, takže nemohou přivést k zatracení pouze sebe, ale mohou ovlivnit také jiné, aby páchali zlo a škodili velkému dílu. Využívá všech prostředků, které má k dispozici, aby otřásl důvěru Božího lidu k hlasu varování a napomenutí, jímž chce Bůh očistit církev a podpořit své dílo.

Satan chce oslabit víru Božího lidu ve *Svědectví*, pak přicházejí pochybnosti o hlavních bodech naší víry, našich základních sloupech, nedůvěra vůči Svatému Písmu, čímž chce dosáhnout úplné zkázy. Jestliže někteří začínají pochybovat o *Svědectvích* kterým kdysi věřili a zavrhnou je, satan ví, že těmto svedeným lidem to nebude stačit. Proto své úsilí zdvojnásobí, až je přivede k otevřené vzpouře, z níž již není úniku a končí zatracením.

V --- satan získal velkou výhodu, protože Boží lid nestál na stráži. Odpovědní pracovníci, jejichž práci by Bůh přijal, kdyby byli cele posvěceni, byli svedeni, aby neplnili své povinnosti. Prožili velké těžkosti a nesnáze namísto pomoci a požehnání, jež se měly dostavit. Tito muži, kteří spoléhali na to, že ubrání svou pevnost, ji málem vydali do rukou nepřítele. Tím otevřeli brány lstivému nepříteli, který je chtěl zničit.

Zkušení mužové viděli, jak blížící se ruce odjišťují zarážku, aby satan mohl vstoupit, avšak stále byli klidní a zdálo se, že jim nezáleží na tom, co se může stát. Někteří byli rádi, že to vidí, neboť tím by se omluvila jejich dřívější nedbalost, přičemž by bylo nutné, aby byli povoláni jiní, jež by zaujali odpovědná místa, která oni potupili ne-

bo zanedbali. [4T 212] Zdá se, že tito nevěrní správci chtějí omluvit nedostatek bdělosti svou dřívější snahou být věrnými a chtějí ukázat, že i jiní zanedbávali své povinnosti. Tito lidé si neuvědomují, že Bůh je činí odpovědnými za každou výhodu, která byla poskytnuta nepříteli, jemuž bylo dovoleno, aby vstoupil do pevnosti. Důsledkem neplnění povinností strážců je zpustošení a zkáza. Pak se stávají protivníkovými pomocníky a vedou duše k zatracení. Muži, kterým bylo svěřeno odpovědné postavení, by měli hledat Boží moudrost a vedení a neměli by spoléhat na své znalosti a svůj úsudek. Jako Šalomoun by se měli horlivě modlit o víru a světlo a Bůh jim je ze své hojnosti ochotně poskytne.

Bůh chce, aby Jeho dílo bylo konáno cílevědomě a ne náhodně, a to s vírou a důkladnou přesností, aby mohlo nést znamení Jeho souhlasu. Těm, kteří jej milují a chodí před Ním s bázní a pokorou, požehná, povede je a spojí s nebesy. Jestliže pracovníci budou na Něj spoléhat, dá jim moudrost a posilní je v jejich slabosti, takže budou schopni konat dílo Páně dokonale.

Musíme si obléci Boží odění a připravit se, abychom mohli úspěšně čelit satanovým útokům. Ani si neuvědomujeme, jak veliká je jeho síla a zloba. Když v něčem neuspěje, začne znovu s novou taktikou a provádí nové pokusy; činí divy, aby oklamal a zničil člověka. Mládež by měla být dobře varována před jeho mocí. S trpělivostí a zbožností by jí mělo být ukázáno, jak obstát ve zkouškách, kterými budou muset projít. Měla by být vedena, aby se držela Božího slova a nechala si poradit.

Živou víru v zásluhy ukřižovaného Vykupitele získají v ohnivé peci soužení a zkoušek. On bude s nimi jako ten Čtvrtý i v rozpálené peci a oni ani jejich oděv nebude vůbec páchnout ohněm. Děti by měly být povzbuzeny, aby studovaly Bibli a získali tak pevné náboženské zásady, [4T 213] jež spolehlivě obstojí v nebezpečných zkouškách, protože jimi projdou všichni, kteří budou žít na zemi v posledních dnech na konci dějin tohoto světa.

Úplné posvěcení

Následující svědectví bylo psáno v lednu roku 1875 a jeho věrohodnost potvrdil bratr C, který řekl, že mu dalo světlo a naději.

Bratře C, opustil jsi Boha. Tvé názory na Boží požadavky nebyly nikdy příliš dobré ani přesné. Není to však žádná omluva za tvou lhostejnost k povinnostem a menší bdělost, jestliže jednání tolika formálních křesťanů je nesprávné. Neodevzdal ses Bohu. Necítil jsi potřebu své závislosti na Něm a proto jsi byl přemožen a zotročen pochybnostmi. Spoutala tě nevěra. Svým životem jsi neoslavoval Boha. Naše víra ti někdy připadá velmi pochybná. Avšak příčina je v tobě samém. Ve světě je pravda a lež tak smíchaná, že vždy není možné dobře odlišit jedno od druhého. Proč však má někdo, kdo vyznává pravdu, tak málo síly? Protože nechápe svou vlastní nevědomost a slabost. Kdyby ji znal a nespoléhal na sebe, uvědomoval by si důležitost božské pomoci, aby mohl být zachráněn před útoky nepřítele. Musíme být aktivními, pracujícími křesťany s nesobeckým srdcem i životem, s upřímným pohledem na Boží slávu. Ó, jaké trosky všude nacházíme! Jaké němé rty a neplodné životy! Anděl řekl: "To je důsledek pádu v pokušení. Nic tak nemaří pokoj duše, jako hříšná nevěra."

Neměl by ses v zoufalství vzdávat a domnívat se, že musíš žít i umřít v otroctví pochybnosti a nevěry. V Hospodinu máme spravedlnost a sílu. Spolehni na Něj a skrze Jeho moc můžeš odstranit všechny ohnivé šípy protivníka a zvítězit. [4T 214] Skrze pravdu můžeš být posvěcen, ale pokud chceš, můžeš jít vstříc temnotě nevěry, ztratit nebe i vše ostatní. Životem ve světle a plněním Boží vůle můžeš překonat i svou sobeckou povahu.

Byl jsi ochotný obětovat své prostředky, ale ne sebe. Neuvědomoval sis, že jsi byl povolán přinášet oběti, které si vyžadují i určitou námahu; nebyl jsi ochoten vykonat pro

Krista ani to nejmenší. Bůh tě bude znovu učit základům, dokud nebudeš umět s pokorným srdcem a odevzdanou myslí snášet jeho zkoušky a dokud nebudeš cele posvěcen jeho službě a dílu. Pak budeš moci získat věčný život. V Ježíši Kristu se můžeš stát dokonalým člověkem. Jinak můžeš být duchovním mrzákem, který nikdy nezvítězí. Můj bratře, co si vybereš? Chceš žít životem sebezapření a sebeobětování, pracovat ochotně a radostně, zdokonalovat křesťanský charakter a spět k nesmrtelné odměně? Anebo chceš žít jen pro sebe a ztratit nebe? S ohněm si nelze zahrávat. Kristus přijímá nerozdělenou službu. Požaduje všechno. Nic se neudělá samo. On tě vykoupil za nekonečnou cenu a žádá, abys mu vše co máš, dobrovolně obětoval. Posvětíš-li Mu celé své srdce i život, pak víra nahradí pochybnosti a namísto nedůvěry a nevěry nastoupí důvěra.

Můj bratře, tím že sám i ve své rodině zanedbáváš zdravotní reformu, se vystavuješ velkému nebezpečí. Máš znečištěnou krev a uspokojováním chutě ji ještě více znečišťuješ. Nikdy neužívej dráždidla, protože to přináší neblahé následky. Ztratíš tím tělesnou sílu a oslabíš schopnost myšlení. Přísná střídmost v jídle a pití s pevnou důvěrou v Boha zlepší tvé tělesné, duševní i mravní zdraví. Máš velmi prchlivou povahu. Nedovedeš se dobře ovládat a ve zlosti často řekneš a vykonáš to, čeho později lituješ. [4T 215] Pevnou vůlí by ses měl rozhodně postavit proti vlastním sklonům. Měl bys otevřít dveře své duše, abys přijal světlo a pravdu. Vyskytne-li se nějaká zkouška, často začneš pochybovat a okamžitě se bouříš proti všemu, co pokládáš za omezení své svobody a svých práv.

Boží Slovo nám jasně představuje tuto pravdu, že naše tělesná přirozenost bude muset bojovat proti duchovní přirozenosti. Apoštol nás nabádá, abychom se zřekli tělesných žádostí, které bojují proti duši. Každá zvrácená chuť se stává odbojnou vášní. Povolování chuti na úkor tělesných sil způsobuje duševní onemocnění. Vášeň, o níž se apoštol zmiňuje, se nevztahuje jenom na přestoupení sedmého přikázání, ale každé podřízení se chuti, jenž zmenšuje tělesnou zdatnost, je odbojnou vášní. Apoštol tvrdí, že ten, kdo chce získat zvláštní vítězství a dosáhnout vyšší úroveň spravedlnosti, musí být "ve všem střízlivý". Střídmost v jídle a pití, jakož i cvičení střídmosti v ostatních záležitostech je velmi důležité, jestliže chceme zvítězit tak, jak zvítězil Ježíš Kristus. Bůh nám nedal světlo proto, abychom k němu byli lhostejní, ale aby nás vedlo a bylo k užitku.

Měl bys pěstovat sebeovládání. To, co ses měl naučit již ve svém mládí, musíš zvládnout nyní. Ovládej se, abys mohl zemřít vlastnímu já a svou vůli podřídit vůli Kristově. Hluboké a úplné obrácení je velmi důležité, jinak, můj bratře, ztratíš věčný život. Tvá služba v Božím díle musí být srdečná, úplná a pečlivá. Nemůžeš zdokonalovat křesťanský charakter, budeš-li Bohu sloužit jen tehdy, kdy se ti chce a kdy se ti to hodí. Ve tvém životě musí nastat rozhodná změna a musíš získat novou zkušenost, protože jinak Bůh tvou službu nepřijme.

Náš nebeský Otec byl k tobě velmi milostivý. Jednal s tebou soucitně. Slabost a nemoc tě zastihla v době, kdy jsi nebyl připraven zemřít; [4T 216] neboť jsi nezdokonaloval svůj křesťanský charakter a nebyl jsi mravně způsobilý pro život v nebi. Satan ti byl po boku, aby tě obtěžoval a zahubil a mohl tě pokládat za přestupníka. Mnozí se za tebe vroucně modlili, což přineslo svůj užitek. Byli posláni andělé, kteří nad tebou bděli, aby tě chránili před satanovou mocí, abys nezahynul. Bůh ti ve své veliké lásce dal možnost prožít další zkoušku. Ne nad proto, že by v tobě bylo něco dobrého, ale pro své milosrdenství vyslyšel modlitby víry. Tvá zkušební doba byla prodloužena, abys měl možnost napravit minulost, přemoci slabosti svého charakteru a ve svém životě projevit tu odevzdanost Bohu, kterou od tebe požaduje. Měl jsi pocity vděčnosti, ale nepronikla tě ona srdečná vděčnost a pokora, zapálená nekonečnou láskou.

Patřičně sis neuvědomoval své povinnosti vůči Bohu za to, že prodloužil tvůj život. Z mali- cherných důvodů jsi někdy neplnil své náboženské povinnosti, které jsou od nás požadovány vždy a za každých okolností. Pocity znechucení nejsou před Bohem žádnou omluvou za neplnění ani nejmenší povinnosti. Nepatříš sám sobě, byl jsi vykou-

pen Kristovou krví. Žádá od tebe všechno, co jsi schopen vykonat; tvůj čas a síla nejsou tvým vlastnictvím.

Bůh ti zjevil, že by ses měl vzdělávat, abys v Jeho díle mohl něco vykonat. Bylo však nutné, aby tvá mysl byla rozvíjena a usměrněna, aby pracovala v souladu s Božím plánem. Kdybys chtěl, mohl jsi získat požadovanou zkušenost, mohl jsi zapřít sám sebe, podle životního příkladu svého Spasitele. Nevykonal jsi však nic pro to, aby ses podle svých možností naučil, co bylo pro tebe důležité, abys mohl být správným pracovníkem Božího díla. Dříve než by tě Pán mohl použít jako svůj účinný nástroj, musel bys změnit svůj život.

Bratře C, když jsi měl opustit své hospodářství, cítil jsi to jako oběť, protože ti přinášelo mnoho radosti. Nepřišel jsi do --- na základě vlastní volby. [4T 217] O publikační činnosti jsi neměl žádné znalosti. Rozhodl ses však, že vynaložíš veškeré úsilí a často sis počínal správně. Do cesty ti však přišlo mnohé, co ti bylo kamenem úrazu. Bratr F si v mnohých věcech počínal nesprávně. Ale tvé odevzdání se Bohu nebylo trvalé. Duševně ses spojil s bratrem F, a ztratil jsi svou svobodu. Bohu se to nelíbilo, a proto tě opustil. Satan nad tebou získal velkou moc. Tvé kroky byly nejisté, a když jsi onemocněl, zdálo se, že ztratíš víru. Byla to jen velká milost, že Bůh tě zachránil a dal ti nový život. Cele ses Mu však nepodřídil; tvá umíněná vůle nebyla pokořena. Musíš prožít nové obrácení. Snadno ses rozhněval a zneklidnil. Rozhodl ses, že odvrátíš vše, o čem ses domníval, že jde proti tobě. Když se něco dotklo tvé pýchy, pak ses rozhněval jako blesk. Můj drahý bratře, to vše není správné. Musíš to přemoci, jinak nad tebou zvítězí nepřítel.

Nebylo ti dobře u srdce, protože práci v --- jsi neměl rád. Ohlížel ses zpět do ---, protože tam bylo tvé srdce a táhlo tě to tam. Bůh tě zkoušel a prověřoval; jak jsi obstál v této zkoušce? Je nutné, abys změnil svůj charakter; hrany i vroubky musí být srovnány, abys mohl být připraven pro nebeské království. Jak je pro člověka těžké, aby skryl své sklony. Jak těžce lidé opouštějí příjemné světské návyky, aby se skrze lásku svého Spasitele a svých bližních zřekli vlastních zálib a mohli se plněji věnovat Boží službě.

Bratře C, svou práci nekonáš celým svým srdcem a celou svou duší. Nikdy ses jí plně nevěnoval a také se ti nelíbí. Kdybys k ní měl správný vztah, usměrnil bys svou mysl, abys ji lépe pochopil, ale ty ses jí spíše stranil. Neprojevil jsi o ni hluboký zájem a nesnažil ses poznat její různorodost. [4T 218]

Nejsi tak společenský a zdvořilý, jak by tomu mělo být a tvé chladné a tvrdé chování se Bohu nelíbí. Snadno se necháš vést svými pocity. Boží dílo nemůže konat dobře ten, kdo je ovládán pocity a jedná pudově. Svou mysl musíš spojit těsněji s Bohem a svou náklonnost a zájem musíš věnovat hlavně lidem, kteří pracují v Jeho díle. Jinak nemůžeš být užitečný pro pokrok díla v ---. Jsi velmi nezávislý a nepřístupný. Musíš se ovládat a svou náklonnost přizpůsobit myšlení a pocitům jiných. Jako podnikatel a křesťan můžeš Božímu dílu prokázat cennou službu, jestliže však svou vůli a své plány podřídíš Pánu. Je nutné, aby tě pravda posvětila a tvé smýšlení pozvedla nad každý osobní úsudek i sobecký zájem.

Upozorňuji tě na Ježíšův život jako na dokonalý vzor. Jeho život se vyznačoval nezištnou dobročinností. Předrahý Spasitel! Jaké oběti pro nás přinesl, abychom nezahynuli, ale měli věčný život! Do nebe se dostaneme velmi snadno, jestliže se zřekneme všech sobeckých zájmů. Můžeme si dovolit jít vlastní cestou a vytrhnout se z Boží ruky jen proto, že se to lépe hodí našemu přirozenému srdci? Bůh vyžaduje dokonalou podřízenost a dokonalou poslušnost. Věčný život je pro nás cennější, než vše ostatní. Budešli usilovat o vstup úzkou bránou, můžeš přijít do úzkého spojení s Bohem.

Nikdy by sis nebyl vědom svých nedostatků, kdybys nebyl přiveden tam, kde vyšly najevo. Po příchodu do --- ses necítil dobře. Práci jsi nekonal ochotně a rád a nestala

se předmětem tvého hlavního zájmu. Oblíbil sis nezávislost, jíž by ses musel zříci, kdyby sis uvědomoval své skutečné postavení - že jsi jen učeň, který se učí jak pracovat co nejlépe ve prospěch Božího díla; že jsi žák, [4T 219] usilující o získání vědomostí, které ještě nezná. Mohl jsi být úspěšnější, kdyby ses opravdově snažil sloužit Bohu jako pohotový pracovník.

Byl jsi příliš uzavřený. Nesblížil ses s pracovníky různých odvětví díla, neradil ses s nimi tak přátelsky jak bys měl, aby sis počínal rozvážně. Kdybys to byl udělal, mohl si být v mnohém užitečnějším pomocníkem. Často ses řídil svým vlastním úsudkem a kráčel podle svých vlastních představ a plánů. Mezi pracovníky byl určitý nesoulad. Ti, kteří ti mohli pomoci, nebyli ochotni tě poučit, protože nejsi dostatečně přátelský a také proto, že jednáš příliš impulsivně a citově; proto se k tobě nepřiblížili.

Spasitele světa uctívali andělé. Byl knížetem nebeských královských dvorů a příbytků, ale zanechal svou slávu a přioděl své božství lidskou přirozeností. Stal se tichým a pokorným Ježíšem. Své bohatství a slávu nechal v nebi a stal se chudým, abychom jeho chudobou zbohatli. Tři roky chodil z místa na místo jako poutník bez domova. Sobečtí lidé však reptají a naříkají, mají-li opustit svůj pozemský statek pro Krista, anebo pracovat v díle záchrany lidí, pro které On dal svůj předrahý život. Jaký to nevděk! Nikdo nemůže ocenit požehnání vykoupení, dokud si neuvědomí, že může radostně přinést jakoukoli a každou oběť pro Kristovu lásku. Každá oběť pro Krista dárce obohacuje a každé utrpení a sebezapření, které je nutno vytrpět pro Jeho drahé dílo, mnohonásobně zvětší konečnou radost vítězů v nebesích.

Skutečnou oběť a pravé sebezapření znáš pouze povrchně. Tvé těžkosti a požadavky, které na tebe byly vloženy, byly jen nepatrné, zatímco jiní byli přetíženi velkou zodpovědností. Mladý muž, který se ptal Ježíše, co má dělat, aby získal věčný život, dostal odpověď: *"Zachovej přikázání."* [4T 220] Přesvědčivě a pyšně odpověděl: *"Všechny tyto věci jsem zachovával od svého mládí. Čeho se mi ještě nedostává?"* Ježíš se soucitem pohlédl na mladíka. Měl ho rád a věděl, že to, co mu mladík řekl, by ho mohlo provždy od Něho odloučit. Přesto se dotkl nejbolestnějšího místa jeho duše. Řekl mu: *"Jdi a prodej statek svůj, a rozdej chudým; a budeš míti poklad v nebi a pojď, následuj mne" Mt 19,21.* Mladý muž se chtěl dostat do nebe, ale nebyl ochoten odpoutat se od svého pozemského majetku. Odmítl splnit podmínky pro vstup do života požadované Bohem. Byl velice zarmoucen, neboť měl mnoho statků, které pokládal za příliš cenné, než aby je vyměnil za věčnou odměnu. Ptal se, co má učinit, aby byl spasen a dostal odpověď; ale jeho světské srdce nemohlo obětovat majetek a stát se Kristovým učedníkem. Rozhodl se, že se zřekne nebe a přilne ke svému pozemskému majetku. Jak mnozí se dnes podobně rozhodují a zpečeťují svůj osud jak on!

Má-li někdo z nás nějakou příležitost učinit něco pro Krista, jak dychtivě bychom se toho měli chopit a s největší opravdovostí vykonat vše, co můžeme, abychom byli jeho spolupracovníky. Zkoušky, které velice náročně prověřují naši víru a vyvolávají v nás pocit, že Bůh na nás zapomněl, jsou zaměřeny na to, aby nás přivedly blíže ke Kristu, abychom u Jeho nohou složili všechno břímě a pocítili pokoj, který nám dá. Potřebuješ prožít nové obrácení; musíš být posvěcen pravdou a v duchu být jako malé dítě, tichý a pokorný, spoléhající cele na Krista jako svého Vykupitele. Pýcha a nezávislost zastírá tvé srdce před požehnaným vlivem ducha Božího a zatvrzuje ho jako betonovou silnici. Stále se musíš učit věřit. Podřídíš-li se cele Bohu, budeš-li spoléhat na Ježíše, odměnou ti bude vítězství, jehož radost jsi nikdy neokusil. Ohlédneš-li se jasně do minulosti, uvidíš, že právě tehdy, když se ti život zdál nesnesitelný a těžký, [4T 221] Ježíš ti byl nablízku a snažil se tě přivést ke světlu. Tvůj Otec byl s tebou, s nevýslovnou láskou, tě ve tvém vlastním zájmu zkoušel jako zlatník, který čistí vzácné zlato. Když se ti zdálo, že jsi opuštěn, byl u tebe, potěšoval tě a podpíral. Málo kdy vidíme Ježíše takového jakým skutečně je a nikdy nejsme tak ochotni přijat jeho pomoc, jak ochotně nám ji nabízí.

Jaké vítězství získáš, neučíš-li se následovat zjevenou Boží prozřetelnost s vděčným srdcem a s rozhodnutím žít stále k Jeho slávě, v nemoci i při zdraví, v hojnosti ne-

bo v nedostatku. Vlastní já se proti tomu brání. Vlastní já musí být ukřižováno dříve, než budeš moci v Ježíšově jménu zvítězit a přijat odměnu věčnosti.

Potřeba souladu

Duch Boží nebude přebývat tam, kde je mezi věřícími nejednota a nedorozumění. I když to není vidět, tento vliv ovládá srdce a vypudí pokoj a lásku, jež by měly charakterizovat křesťanskou církev. Nejednota je ovocem sobectví. Toto zlo se může projevit jako přehnaná sebeúcta, nebo neopodstatněná touha po ocenění ze strany jiných. Ti kdo vyznávají, že milují Boha a zachovávají jeho přikázání, se musí zříci sebevyvyšování, jinak nemusí mít naději na Boží požehnání a Jeho božskou přízeň.

Hlavním posláním Zdravotního ústavu je jeho mravní a náboženský vliv. Tak si to přejí i nebesa. Uplatňování sobeckých choutek určitě zarmoutí Ducha Božího. Lékaři, správci a pomocníci by měli pracovat v souladu a v Kristově Duchu. Každý by si měl vážit toho druhého více než sebe.

Apoštol Juda říká*: "Nad některými zajisté lítost mějte, rozeznání v tom majíce" Juda 22*. Tento rozdíl se nemá projevovat nějakým upřednostňováním. [4T 222] Nemělo by se jednat podle zásady: "Budeš-li přát mně, budu i já přát tobě." To je neposvěcené světské jednání, které se Bohu nelíbí. Je to ziskuchtivé a vypočítavé přání. Projevuje se v něm stranickost vůči některým jednotlivcům za předpokladu, že sami budou jednat podobně. Je to vyhledávání jejich dobré vůle, abychom při jejich shovívavosti dosáhli větší a lepší postavení než jiní, kteří jsou právě takoví jako my. Je velice těžké poznat vlastní chybu; ale každý by si měl uvědomit, jak strašný je duch závisti, rivality, nedůvěry, vyhledávání chyb a nedorozumění.

Boha nazýváme svým Otcem; tvrdíme, že jsme jedna rodina. Kdekoliv je snaha ponižovat, nebo zmenšit úctu a vliv druhého a z toho těžit, tam spolupracujeme s nepřítelem a zarmucujeme toho, kterého chceme následovat. Něha a milost, kterou Ježíš projevil ve svém vlastním vzácném životě, by nám měla být příkladem pro jednání s našimi spolubližními a zvlášť vůči těm, kteří jsou našimi bratřími a sestrami v Ježíši Kristu.

Bůh nám stále žehná, avšak my jsme příliš lhostejní vůči jeho milosti. Miloval nás nekonečnou láskou a přece mnozí projevujeme tak málo lásky vůči jiným. Býváme příliš přísní vůči těm, o nichž se domníváme, že se mýlí, a naopak velice citliví i k nejmenší poznámce nebo otázce týkající se našeho jednání.

Jedni druhé pomlouváme a ostře kritizujeme, ale přitom právě ti, kteří takto kritizují a posuzují, jsou slepí vůči svým vlastním nedostatkům. Jiní mohou vidět jejich omyly, sami však nedovedou postihnout své chyby. Denně přijímáme dary z bohatství nebes a naše srdce by mělo oplývat vděčností k Bohu. Mělo by nás to vést k tomu, abychom měli soucit se svými bližními a pokládali jejich zájmy za své. Přemýšlení a uvažování o Boží dobrotě vůči nám by mělo zavřít všechny dveře naší bytosti před satanovým našeptáváním.

Bůh k nám denně projevuje svou lásku, a přece se nevšímáme jeho přízně a jsme lhostejní vůči jeho prosbám. Chce nás oslovit svým Duchem něžnosti, svou láskou a dlouhoshovívavostí. [4T 223] My si však sotva všimneme znamení jeho lásky, a jen slabě si uvědomujeme, čemu nás chce svou láskou naučit. Někteří jako Náman zapomínají na veškerou Boží přízeň, protože vidí Mardochea, kterého nenávidí. Jejich srdce jsou naplněna nepřátelstvím a nenávistí více, než láskou a duchem našeho drahého Vykupitele, který dal za své nepřátele svůj drahý život. Vyznáváme, že máme téhož Otce, že chceme bydlet v tomtéž nesmrtelném domově, těšit se z téže slavné víry, a že věříme témuž zkušebnímu poselství. A přece se mnozí mezi sebou hádají jako hašteřivé děti. Pokud se někdo neshodne se svým spolupracovníkem, není v souladu s Duchem Kristovým.

Touha po chvále uškodila mnoha srdcím. Lidé, kteří pracovali ve Zdravotním ústavu, hledali někdy chyby ve stanovených plánech, a pod satanovým vlivem získali také ty, kteří je pokládali za spravedlivé, zatímco nevinní lidé byli obvinění z nepravosti. Je to bezbožná pýcha, která si zakládá na marnivosti vlastních skutků, která se vychloubá smělými vlastnostmi člověka, která se snaží jiné ponížit a sebe vyvýšit, a která vyžaduje více slávy, než je chladné srdce ochotno dát Bohu. Kristovi učedníci budou dbát Mistrova naučení. On nás nabádá, abychom milovali jedni druhé, jak on miloval nás. Náboženství se zakládá na lásce k Bohu a vede nás také k tomu, abychom milovali jedni druhé. Je plné vděčnosti, pokory, dlouhoshovívavosti, je sebeobětavé, snášenlivé, milostné, odpouštějící. Posvěcuje celý život a svůj vliv šíří mezi ostatními.

Ti, kteří milují Boha, nemohou mít v srdci nenávist. Je-li srdce naplněno nebeskou zásadou věčné lásky, pak tato láska se dotkne jiných; ne snad proto, že vykonali něco dobrého, ale proto, že láska je pohnutkou jednání a usměrňuje charakter, řídí pocity, ovládá vášně, pokořuje nepřítele a povznáší a zušlechťuje city. Tato láska nemá zájem jen o to, co se týká "mne a mého", ale je široká jako svět, vysoká jako nebesa a je v souladu s láskou andělů - služebníků. [4T 224] Kdo tuto lásku pěstuje, pak celý jeho život je pod jejím vlivem a tento zušlechťující vliv šíří všude. Máme-li ji, pak jsme šťastní když svítí slunce, i když je zamračeno. Milujeme-li Boha celým srdcem, musíme milovat také jeho děti. Láska je Duch Boží. Je to nebeská ozdoba, která člověku dodává pravé šlechetnosti a důstojnosti, uzpůsobuje náš život podle Mistrova života. Nezáleží na tom, kolik dobrých vlastností máme, anebo za jak důstojné a šlechetné se pokládáme. Není-li člověk pokřtěn nebeskou ctností lásky k Bohu a k bližnímu, pak mu chybí pravá dobrota, nejsme způsobilí pro nebe, kde je jen láska a jednota.

Někteří, kteří dříve milovali Boha a denně se těšili z Jeho přízně, jsou nyní stále nepokojní. Bloudí v temnotě a zoufalé sklíčenosti, protože dbají jen o vlastní já. Dávají přednost jen vlastnímu já, takže na nic jiného nestačí. Bůh ve své prozřetelnosti chtěl, aby člověk nebyl šťasten, je-li odloučen od přátel. Radost našeho Pána spočívá v tom, že snášel námahu a potupu pro jiné, aby oni z toho mohli mít užitek. Můžeme být šťastní, budeme-li následovat jeho příklad a žít pro blaho svých spolublížních.

Náš Pán nás zve, abychom vzali jeho jho a nesli jeho břímě. To nás může učinit šťastnými. Budeme-li však nést své vlastní jho a své vlastní břemena, nenajdeme nikdy odpočinutí; ale pod Kristovým jhem nachází duše odpočinek. Kdo chce pro Mistra vykonat něco velkého, může k tomu najít příležitost tam, kde je, bude-li konat dobro, zapomínat na sebe a bude-li sebeobětavý, pamatující na jiné a šířící slunečný svit.

Je velmi nutné, aby se Kristova něha projevila vždy a všude. Nejedná se o nějaký slepý soucit, který by přikrašloval hřích a Boží dílo vystavoval potupě; ale jde o lásku, která je hlavní zásadou života, která z nás plyne v podobě šlechetných skutků k jiným. Tato láska pamatuje na Kristova slova: [4T 225] *"Cožkoli jste učinili jednomu z bratří těchto mých nejmenších, mně jste učinili" Mt 25,40.*

Pracovníci Zdravotního ústavu konají významné dílo. Kristus se za svého života se zvláštní péčí věnoval nemocným a trpícím. Když vyslal své učedníky, přikázal jim aby uzdravovali nemocné a zvěstovali evangelium. Když poslal sedmdesáte, přikázal jim, aby uzdravovali nemocné a kázali, že Boží království se přiblížilo k nim. Jejich tělesné uzdravení mělo být na prvním místě, aby byla připravena cesta k jejich mysli, aby byli osloveni pravdami, které apoštolé zvěstovali.

Spasitel světa věnoval více času a námahy k uzdravování nemocných než na kázání. Svým posledním napomenutím radil apoštolům, jakožto svým zástupcům na zemi, aby kladli ruce na nemocné a uzdravovali je. Když Mistr přijde, pochválí ty, kteří navštěvovali nemocné a pomáhali nuzným a trpícím.

Jak málo si uvědomujeme vliv žertů a jejich dosah na záchranu lidí. Ve Zdravotním ústavu mají ti, kteří chtějí být misionáři, rozsáhlé pracovní pole. Boží vůlí není, aby

každý z nás byl mezi těmi několika upřednostněnými, na něž se bude pohlížet s velkou úctou, zatím co jiní jsou zanedbáni. Ježíš byl majestátem nebes, a přece se ponížil, aby mohl sloužit nejpokornějším, a to bez ohledu na osobu nebo postavení.

Ti, kteří pracují s celým srdcem, najdou ve Zdravotním ústavu dost příležitostí sloužit Mistru tím, že budou ulehčovat utrpení těch, kteří jim budou svěřeni. Když náš Pán vykonal tu nejvíce ponižující službu svým učedníkům, radil jim, aby následovali jeho příkladu. To jim mělo stále připomínat, že se nesmí vyvyšovat ani nad toho nejmenšího věřícího.

Vyznavači naší vznešené víry, kteří zachovávají Boží přikázání a očekávají brzký příchod našeho Pána, by se měli odlišovat od světa a oddělit se od něho. [4T 226] Měli by být zvláštním lidem, horlivým v dobrých skutcích. Mezi zvláštnostmi, které by měli odlišovat Boží lid od světa v těchto posledních dnech, je jeho pokora a krotkost. Kristus řekl: *"Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete odpočinutí duším svým."* Zde je odpočinek, po němž mnozí touží a marně utrácejí čas i peníze, aby ho získali. Místo ctižádostivého úsilí vyrovnat se slávou a postavením jiným nebo je i předstihnout, měli bychom usilovat o to, abychom se stali Kristovými pokornými a věrnými služebníky. Tento duch sebevyvyšování vedl k rozepři mezi učedníky, ještě když byl Kristus s nimi. Hádali se o to, kdo je mezi nimi největší. Ježíš usedl, zavolal dvanácte a řekl jim: *"Chce-li kdo být prvním, ať je ze všech nejposlednější a všech služebník" Mk 9,35.*

Když matka dvou synů prosila o zvláštní přízeň pro své syny, aby jeden mohl sedět na pravicí a druhý po levici v jeho království, Ježíš řekl, že čest a sláva v Jeho království spočívá v něčem jiném než na tomto světě. Kdo chce být velkým, musí být pokorným služebníkem všech, a kdo by chtěl být prvním, musí být takovým služebníkem, jako Boží Syn.

Náš Spasitel dále své učedníky učil, aby nevyhledávali postavení a jméno. *"Vy nebývejte nazýváni mistři... Ani se nazývejte vůdcové... Ale kdo z vás největší jest, buď služebníkem vaším; kdož by pak sám se povyšoval, bude ponížen" Mt 23,8-12.* Ježíš odkázal zákoníka na svatý zákon ze Sinaje: *"Milovat budeš Pána Boha svého ze všeho srdce svého, a ze vší duše své, a ze vší síly své, i ze vší mysli své, a bližního svého jako sebe samého" Lk 10,27.* Řekl mu, že bude-li to činit, vejde do života.

"Bližního svého jako sebe samého." Zůstává otázka: *"Kdo je můj bližní?"* Jeho odpovědí je podobenství o dobrém Samaritánu, které nás učí, že každý člověk, který potřebuje náš soucit a naši laskavost, je naším bližním. Trpící a ponížení ze všech tříd jsou našimi bližními, a víme-li o jejich potřebách, [4T 227] pak je to naší povinností jim pomoci, jak je to jen možné. Z tohoto podobenství vyniká zásada, kterou by si měli Kristovi následovníci přivlastnit. Nuzným nejdříve pomozte z časné bídy a odstraňte jejich tělesné nedostatky a utrpení a pak najdete otevřené dveře k srdci, kde můžete zasévat dobré símě ctnostného a duchovního života.

Chceme-li být šťastni, musíme usilovat o dosažení takového charakteru, jaký projevil Kristus. Mezi výrazné Kristovy zvláštnosti patřilo jeho sebezapření a dobročinnost. Nepřišel hledat vlastní zájmy. Přišel konat dobro a to bylo jeho pokrmem i nápojem. Následujeme-li příklad Spasitele, můžeme být ve svatém obecenství s Ním a denně můžeme napodobit Jeho charakter a následovat Jeho příklad. Budeme požehnáním světu, budeme zde spokojení a pak obdržíme věčnou odměnu.

Stavění se na odpor věrným varováním

Dne 3. ledna 1875 bylo mi zjeveno, že věřící v Kalifornii musí vykonat spoustu práce, protože jinak Bůh pro ně nebude moci pracovat. Mnozí si lichotí, že Bůh je pokládá za spravedlivé, i když ve svých srdcích nemají zakotveny zásady pravdy. Tato třída lidí může být zachráněna jedině tím, že se bude snažit se vší pilností, vytrvalostí a vážností řídit radou Věrného Svědka. Padli tak hluboko, že žijí chladným, formálním

životem. Právě jim Věrný Svědek říká: *"Znám skutky tvé, že ani jsi studený, ani horký. Ó bys studený byl aneb horký. A tak že jsi vlažný, a ani studený, ani horký, vyvrhnu tě z úst svých. Neboť pravíš: Bohatý jsem, a zbohatl jsem, a žádného nepotřebuji, a nevíš, že jsi bídný, a mizerný, i chudý, i slepý, i nahý. Radím, abys sobě koupil ode mne zlata ohněm zprubovaného, abys byl bohatý, a roucho bílé,* [4T 228] *abys oblečen byl, a neokazovala se hanba nahoty tvé. A očí svých pomaž kollyrium, abys viděl. Já kteréžkoli miluji, kárám a trestám; rozhorliž se tedy, a čiň pokání" Zj 3,15-19.*

Bratře G, Bůh od tebe žádá, abys vykonal, co jsi zanedbal. Tvá duchovní síla a růst v milosti budou úměrné pracovité lásce a dobrým skutkům, které s radostí konáš pro svého Spasitele, který se vzdal všeho i svého vlastního života, aby tě mohl spasit. Apoštol tě nabádá: *"Jedni druhých břemena neste, a tak plňte zákon Kristův" Gal 6,2.* Nestačí, když pouze vyznáváme, že věříme v platnost Božích přikázání. Musíš také vykonat určité dílo. Jsi přestupníkem jeho zákona. Nemiluješ Boha celým svým srdcem, svou mocí, myslí a sílou, ani neostříháš posledních šest přikázání a svého bližního nemiluješ jako sebe samého. Sebe miluješ víc, než Boha nebo bližního. Zachovávání Božích přikázání od nás vyžaduje víc, než jsi ochoten plnit. Bůh od tebe žádá dobré skutky, sebezapření, sebeobětování a službu pro blaho jiných, aby skrze tvé prostředky, mohly být duše přivedeny k pravdě.

Naše dobré skutky samy o sobě nespasí nikoho z nás. Ale bez dobrých skutků nemůžeme být rovněž spaseni. A když jsme vykonali vše, co jsme mohli vykonat v Ježíšově jménu a Jeho síle, musíme říci: *"Služebníci neužiteční jsme" Lk 17,10.* Nemůžeme si myslet, že jsme přinesli velké oběti, a že obdržíme velkou odměnu za naši malou službu.

Přesvědčením o své vlastní spravedlnosti a tělesnou jistotou jsi spoután jako železnými obručemi. Je zapotřebí, abys byl horlivý a činil pokání. Byl jsi nešťastný, protože jsi sympatizoval s nespokojenými jedinci jejichž činy se neshodovaly s prací, kterou na tomto tichomořském pobřeží Pán konal skrze své služebníky. Tito pomýlení lidé se těšili tvé podpoře. Jelikož tvé srdce nebylo před Bohem spravedlivé, neobdržel jsi světlo, které ti poslal. Se svou tvrdošíjnou vůlí jsi odporoval poselství, kterým tě Pán s láskou káral. Věděl jsi, že to byla pravda, [4T 229] ale snažil ses zavřít oči, abys neviděl svůj stav. Buď že jsi přehlížel hlas napomenutí a varování, který ti Bůh seslal či nikoli, ať už jsi usiloval o nápravu, anebo sis liboval v nedostatcích svého charakteru, jednoho dne si uvědomíš, co jsi ztratil tím, že ses rozhodl postavit mezi poražené a duchovně bojovat proti Božím služebníkům. Je překvapující, jak nepříjemný byl tvůj vztah k bratrovi H. Hodně vytrpěl, obětoval se a těžce pracoval na tomto pobřeží, aby konal práci na Božím díle. Ale ty ve své slepotě, s neposvěceným srdcem i životem ses spolu s I. a J. odvážil s Božím služebníkem zacházet tak krutě. *"Nedotýkejte se pomazaných mých a prorokům mým nečiňte nic zlého" 1Pa 16,22.* Nebude to pro tebe snadné dát se na správnou cestu, když jsi tak jednal s muži, které Bůh poslal se světlem a pravdou k tomuto lidu. Dej si pozor, aby tvůj vliv neodvrátil duše od pravdy, kterou Bůh seslal proto, aby ji Jeho služebníci hlásali; jinak tě může stihnout těžká rána.

Satan tě využíval jako svého zástupce, aby šířil pochybnosti a různé pomluvy, což pramení z neposvěceného srdce, které Bůh mohl očistit. Ale ty jsi odmítl poučení, nechtěl ses napravit, zamítl jsi pokárání, následoval jsi svou vlastní vůli a šel vlastní cestou. Duše jsou poskvrněny tímto kořenem hořkosti a skrze tyto pochybující, reptající jedince se dostal tam, kde Boží svědectví pokárání již nemohou obdržet. Krví těchto duší budeš vinen ty i tvoji spolupracovníci.

Jako svým služebníkům nám Bůh svěřil naši práci. Dal nám poselství, které máme zvěstovat Jeho lidu. Po třicet roků nám Bůh dával své slovo, které jsme předkládali Jeho lidu. Chvěli jsme se nad zodpovědností, kterou jsme přijali s mnohými modlitbami a přemýšlením. Stáli jsme jako Boží vyslanci na místě Kristově a usilovali jsme o to, aby duše byly smířeny s Bohem. Varovali jsme před nebezpečím, které nám Bůh ukázal, nebezpečím pro Jeho lid. Naše práce nám byla dána Bohem. Jaký bude potom stav těch,

kteří nechtějí slyšet Boží poselství, [4T 230] protože ukazují na jejich chyby a kárají jejich špatné skutky? Jestliže jsi dokonale přesvědčen, že Bůh s námi nemluvil, proč nejednáš v souladu se svou vírou, a neopustíš ty, kteří se nacházejí v tak velkém klamu jako tento lid? Jestliže tvé pochybnosti byly výsledkem působení Ducha Božího, pak máš pravdu a my se mýlíme. Bůh buď církev poučuje, kárá její nepravosti a posiluje její víru, nebo toho nečiní. Toto dílo buď je od Boha, nebo není. Bůh nečiní nic společně se satanem. Proto mé dílo během posledních třiceti let nese buď pečeť Boží, nebo pečeť nepřítele. V tomto ohledu není polovičatosti. Svědectví pocházejí buď od Ducha Božího nebo od ďábla. Tím, že se stavíš proti Božím služebníkům, konáš dílo buď pro Boha, nebo pro ďábla. *"Po ovocích jejich poznáte je" Mt 7,20*. Jakou pečeť tedy nese tvá práce? Bude užitečné, když kriticky zhodnotíš výsledky své práce.

Není to žádná nová věc pro člověka, aby byl oklamán arcipodvodníkem a tak se postavil proti Bohu. Své konání posuzuj kriticky, a to dříve, než se odvážíš jít dále cestou, po níž kráčíš. Židé oklamali sami sebe. Odmítali Kristovo učení, protože jim odhalil tajemství jejich srdcí a káral jejich hříchy. Nechtěli přijat světlo v obavách, že jejich skutky budou pokárány. Raději si zvolili temnotu. *"Toto pak je ten soud"*, pravil Kristus, *"že světlo přišlo na svět, ale milovali lidé více tmu nežli světlo; neboť skutkové jejich byli zlí" Jan 3,19.* Židé kráčeli svou cestou, zavrhli Krista, a ve svém sebeklamu zašli tak daleko, že si mysleli, že tím, když Jej ukřižují, prokáží službu Bohu. Takový byl výsledek zavržení světla. Tobě hrozí podobné nebezpečí. Bratře G, tvé duši velmi prospěje, když uvážíš, kde skončí cesta, po níž nyní kráčíš. Bůh se bez tebe může obejít, ale ty si nemůžeš dovolit žít bez Boha. Nenutí nikoho, aby uvěřil. Dává lidem světlo, ale satan temnotu. Zatímco ten, který lže neustále volá: "světlo je zde, pravda, je zde", Ježíš říká: *"Já jsem pravda, já mám slova věčného života.* [4T 231] *Každý, kdo mně bude následovat, nebude zachvácen temnotou."* Bůh nám poskytuje všechny důkazy k tomu, abychom nevěřili bludu, ale pravdě. Jestliže se oddáme Bohu, vybereme si světlo a odmítneme temnotu. Jestliže si chceme udržet nezávislost přirozeného srdce a pohrdneme Boží nápravou, budeme podobně jako Židé tvrdošíjně prosazovat své záměry a své myšlenky tváří v tvář nejprostšímu svědectví a bude nám hrozit nebezpečí, že budeme krutě zklamání, jako oni. V našem slepém sebeuspokojení můžeme jít tak daleko, že si jako oni budeme lichotit, že konáme Boží dílo.

Bratře G, nesetrvávej dlouho na místě, kde se nyní nacházíš. Cesta, na kterou jsi vykročil, se odchyluje od pravé cesty a vzdaluje se od lidu, který Bůh zkouší, aby ho očistil pro konečné vítězství. Buď se spojíš s tímto tělem a budeš co nejopravdověji pracovat, abys odpověděl na Kristovu modlitbu, anebo budeš stále víc a více nevěřícím. Postupně budeš pochybovat o všech bodech víry tohoto společenství, budeš se snažit prosazovat své názory. Boží přítomné dílo se ti bude zdát stále temnější, dokud nevyměníš světlo za temnotu a temnotu za světlo.

Satan má velkou moc spoutat duše tím, že zmate mysli těch, kteří odmítají světlo a výsady, které jim Prozřetelnost posílá. Mysli, které jsou podrobeny satanově vládě jsou postupně vedeny od světla pravdy do omylů a temnoty. Jestliže satanovi poskytuješ nejmenší výhodu, bude žádat více a bude sledovat, jak jsi pozorný, aby ze všech okolností vytěžil co nejvíce tak, aby zvýhodnil své dílo a zničil tvou duši.

Bratře a sestro G, ani jeden z vás není v bezpečí. Pohrdáte pokáráním. Kdyby vám snad někdo řekl něco příjemného a nebyli byste káráni, ale povýšení a pochváleni, pak byste v současné době stejně nevěřili tak, jak byste měli věřit ve svědectví. *"Mluvte nám pochlebenství, prorokujte oklamání" Iz 30,10*. To však není mé dílo. Bůh mne povolal, abych napomínala Jeho lid, [4T 232] a právě tak jistě, jako na mně vložil toto těžké břímě, učiní ty, jimž dal toto poselství zodpovědnými za způsob, jak s ním naložili. Bohu se nebude nikdo posmívat a ti, kteří nenávidí Jeho dílo, odplatu přijmou podle svých skutků. Toto nepříjemné dílo jsem si nezvolila sama. Není dílem, které mi přinese přízeň nebo chválu od lidí. Je to dílo, které jen málokdo ocení. Avšak ti, kteří se snaží, aby má práce byla dvojnásobně těžší, buď svými falešnými pomluvami, závistivým podezíráním

nebo nedůvěrou, vytvářejí tak předsudky v mysli jiných proti Svědectvím, které mi dal Bůh, omezují mé dílo a musí si to vyrovnat s Bohem. Ale já půjdu vpřed, jak mi Prozřetelnost a moji bratři otevřou cestu. Ve jménu a síle svého Vykupitele budu dělat, co budu moci. Budu varovat a radit, budu kárat a povzbuzovat, jak mi Duch svatý přikazuje, ať již mne lidé poslouchají, nebo se mi vyhnou. Mou povinností není líbit se sama sobě, nýbrž konat vůli mého nebeského Otce, který mi svěřil mou práci.

Kristus své učedníky varoval: *"Pilně se pak varujte falešných proroků, kteříž přicházejí k vám v rouše ovčím, ale vnitř jsou vlci hltaví. Po ovocích jejich poznáte je. Zdaliž sbírají z trní hrozny, aneb z bodláčí fíky? Tak každý strom dobrý ovoce dobré nese, zlý pak strom zlé ovoce nese. Nemůže dobrý strom zlého ovoce nésti, ani strom zlý ovoce dobrého vydávati. Všeliký strom, kterýž nenese ovoce dobrého, vyťat a na oheň uvržen bývá. A tak tedy po ovocích jejich poznáte je" Mt 7,15-20.* Zde je zkušební kámen, bratře G, a ty ho můžeš použít, budeš-li chtít. Nemusíš kráčet vstříc nejistotě a pochybnostem. Satan ti je k dispozici, aby ti navrhnul různé pochybnosti. Ale pokud s vírou otevřeš své oči, nalezneš dostatečný důkaz, abys mohl věřit. Ale Bůh nikdy nevzdálí od člověka všechny příčiny pro pochybování. Ti, kdož rádi zůstávají v ovzduší pochybností a pochybující nevěry, mohou mít nezáviděníhodnou výsadu. Bůh dává upřímnému srdci dostatečné důkazy pro utvrzení jeho víry; kdo se však odvrací od přesvědčivých důkazů, protože je několik věcí, [4T 233] jež nemůže pochopit svým omezeným rozumem, pak zůstane ve studeném, mrazivém ovzduší nevěry a mučivé pochybnosti; jeho víra ztroskotá. Zdálo se, že jsi považoval za ctnost, když jsi byl na straně pochybujících a ne na straně věřících. Ježíš nikdy nechválí nevěru, nikdy nedoporučoval pochybnost. Svému národu poskytl důkazy o tom, že je Mesiášem, a to skrze zázraky, které vykonal. Ale našli se i takoví, kteří považovali za svou ctnost pochybovat, a kteří se chtěli rozumováním zbavit těchto svědectví a v dobrém díle nalézt něco o čem by se dalo pochybovat a co by se dalo kritizovat.

Setník, který si přál, aby Kristus k němu přišel a vyléčil jeho služebníka se necítil hoden, aby Ježíš přišel pod jeho střechu. Jeho víra v Kristovu moc byla tak silná, že mu řekl, aby vyslovil slovo a tak jej uzdravil. Když to Ježíš slyšel divil se a těm, kteříž Jej následovali řekl: *"Amen pravím vám, ani v Izraeli tak veliké víry jsem nenalezl. Pravím pak vám, žeť přijdou mnozí od východu a od západu, a stoliti budou s Abrahamem, s Izákem a s Jákobem v království nebeském. Ale synové království vyvrženi budou do temností zevnitřních. Tam bude pláč a skřípení zubů. I řekl Ježíš setníkovi: Jdi, a jakžs uvěřil, staň se tobě. I uzdraven je služebník jeho v tu hodinu" Mt 8,10-13.*

Zde Ježíš postavil víru do kontrastu s pochybností. Ukázal, že Izraelští budou klopýtat pro svou nevěru, která je povede k odmítání velkého světla a nakonec budou zatraceni v pádu. Tomáš prohlásil že neuvěří, dokud si nesáhne na rány po hřebech a dokud svou ruku nevloží do boku svého Pána. Kristus mu poskytl důkaz, který žádal a pokáral jeho nevěru: *"Žes mne viděl, Tomáši, uvěřil jsi. Blahoslavení, kteříž neviděli, a uvěřili" J 20,29.*

V tomto věku temnoty a omylů si lidé, kteří vyznávají, že jsou Kristovými následovníky, myslí, že se mohou svobodně rozhodovat, zda přijmou nebo nepřijmou Boží služebníky, [4T 234] a že nebudou muset skládat účty za své počínání. K tomu je vede nevěra a temnota. Jejich smysly jsou otupeny nevěrou. Znásilňují své svědomí, nejsou věrni vlastnímu přesvědčení a oslabují svou mravní sílu. Jiné pak vidí v tomtéž světle jako sebe.

Když Kristus vyslal dvanáct učedníků, přikázal jim: *"A do kteréhožkoli města neb městečka vešli byste, zeptejte se, kdo by v něm hodný byl, a tu pobuďte, až i vyjdete. A vcházejíce do domu, pozdravte ho. A jestliže bude dům ten hodný, pokoj váš přijdiž naň; pakli by nebyl hodný, pokoj váš navratiž se k vám. A kdožkoli nepřijal by vás, a neuposlechl by řečí vašich, vyjdouce ven z domu neb z města toho, vyrazte prach z noh svých. Amen pravím vám: Lehčeji bude zemi Sodomských a Gomorských v den soudný nežli*

městu tomu" Mt 10,11-15. Byli varováni, aby se střežili lidí, protože měli být vedeni před soudy a bičováni v synagogách.

Lidská srdce dnes nejsou měkčí, než byla v době, kdy Kristus byl na zemi. Lidé budou dělat vše, co je v jejich moci, aby pomohli velkému protivníku v tom, aby Kristovi služebníci měli co nejvíce těžkostí právě tak, jak lidé činili Kristu v době, kdy žil na zemi. Budou je bičovat jazyky pomluv a nevěrou. Budou kritizovat a obracet se proti Božím služebníkům s největším možným úsilím. Pro své zlé podezření budou chtít vidět podvod a nečestnost všude tam, kde je pravda a kde existuje dokonalá souvislost. Na různé vydání Božích služebníků budou pohlížet se sobeckými motivy i když je vedl sám Bůh, a oni byli ochotni položit i své životy, kdyby je Bůh o to požádal, pokud by to prospělo Jeho dílu. Ti, kteří učiní co nejméně a do díla pravdy vkládají co nejmenší investice, vykazují nejčastěji nedostatek víry v dokonalost Božích služebníků, kteří jsou ochotni, když je toho potřebí nést finační zodpovědnost ve velkém díle. Ti, kteří důvěřují Božímu dílu, jsou ochotni něco riskovat pro jeho úspěch. [4T 235] Jejich duchovní prosperita bude úměrná jejich skutkům víry. Boží slovo je naší korouhví, ale jak málo je těch, kteří ji následují! Naše náboženství bude mít pro naše vedoucí jen malou cenu, jestliže je pouze teoretické a ne praktické. Svět a sobectví ovlivňují mnohé, kteří o sobě prohlašují, že žijí podle Bible. Jsou jako mrak, který ochlazuje atmosféru, v níž se ostatní pohybují.

Umíněnost, ne nezávislost

Bratře G, už jsi byl na vrcholu svého díla, neboť si pěstoval čistou, nesobeckou lásku a nezištnou shovívavost. Nemáš mnoho zkušenosti a nevíš, jak usměrnit své názory a myšlenky a někdy ses vzdal vlastního úsudku a nechal ses vést radou jiných. Bratře a sestro G, oba potřebujete méně sobectví a více Boží milosti. Oba si musíte zvyknout na sebeovládání, aby vaše myšlenky byly podrobeny duchu Kristovu. Potřebujete Boží milost, aby vaše myšlenky byly obráceny tím správným směrem, aby vaše slova byla správná, aby vaše vášně a žádosti byly podřízeny kontrole rozumu, aby jazyk nepodlehl lehkovážnosti, znesvěcujícímu kárání a vyhledávání chyb. *"Kdo neklesá v slovu, ten je dokonalý člověk, schopný držet na uzdě i celé tělo" Jak 3,2*. Největším vítězstvím, které nám poskytuje Kristovo náboženství je vláda nad sebou samým. Naše přirozené sklony musí být ovládány, protože jinak nikdy nezvítězíme tak, jak zvítězil Kristus.

Mezi těmi, kteří vyznávají, že jsou Kristovými následovníky, je mnoho duchovních ubožáků. Sami sebe učinili invalidy a jejich duchovní slabost je přímým výsledkem jejich vlastních nedostatků. Nežijí podle Božích zákonů, ani se neřídí zásadami Jeho přikázání. Nepracují v Jeho díle, sami nic nezdokonalí, ale když si myslí, že vidí něco, na čem lze nalézt chybu, potom jsou aktivní a horliví. Křesťan, který nepracuje, nemůže být zdráv. Duchovní onemocnění je výsledkem zanedbání povinností. [4T 236] Aby víra člověka byla silná, musí být často na modlitbě spojen s Bohem. Jak může být dobročinnost pro člověka požehnáním, jestliže ji nikdy nepěstoval? Jak můžeme Boha žádat, aby nám pomohl obrátit duše, jestliže nečiníme to, co je v naší moci, abychom je přivedli k poznání pravdy? Přivodili jste si slabost, která může způsobit, že nebudete užiteční ani pro sebe, ani pro církev; lékem je pokání, vyznání a reforma. Potřebujete mravní sílu a skutečnou výživu Boží milosti. Nic tak neupevní a neposílí vaši zbožnost jako to, když místo toho abyste brzdili rozmach díla, o kterém vyznáváte že ho milujete, budete pracovat na jeho pokroku. Proti duchovní lenivosti je jen jediný lék - práce, práce pro ty, jež potřebují vaši pomoc. Namísto posilování duší jste je zbavovali odvahy a oslabovali srdce a ruce těch, kteří chtěli, aby Boží dílo mělo úspěch.

Bůh vám dal schopnosti, které můžete využít ke konání dobra, anebo zneužít k vlastní škodě i ke škodě jiných. Neuvědomili jste si, že Bůh od vás něco vyžaduje. Vždy bychom si měli uvědomovat, že žijeme na světě, kde si vytváříme charaktery pro příští svět. Všechny naše svazky s lidmi, kteří jsou smrtelní jako my, by měly být v souladu s jejich i našim věčným zájmem. Ale jestliže naše společenství a rozhovory s nimi slouží

pouze pro potěšení a pro naše vlastní sobecké uspokojení, jestliže jsme lehkovážní a zabýváme se maličkostmi, jestliže jsme shovívaví k nedostatkům, nespolupracujeme s Bohem, ale rozhodně pracujeme proti Němu. Převzácné životy, které Bůh nám daroval, nemají být nevěřícími příbuznými formovány k potěšení tělesné mysli, nýbrž mají být využity způsobem, který Bůh může schválit.

Kdyby bratr J vychutnával Boží lásku, stal by se řečištěm světla. Má příliš málo mravní síly, a k tomu sklony k nevíře.Nebeští andělé ho litují, protože je obklopen temnotou. Jeho uši téměř soustavně naslouchají slovům nevíry a temnoty. Neustále má nějaké podezření a o všem pochybuje. Jazyk je svět nepravosti. *„Jazyk neumí zkrotit nikdo z lidí; je to nepokojné zlo,* [4T 237] *plné smrtonosného jedu.“* Kdyby se bratr J pevněji přidržel Boha a uvědomil si, že by si svou neporušenost před Bohem měl udržet i za cenu úplné změny svého života, dostalo by se mu síly shůry. Jestliže dovolí, aby na jeho víru působila temnota a nevěra, která ho obklopuje - pochybnosti, dotazy a mnoho řečí - octne se brzy v úplné temnotě, pochybnostech a nevěře a pravda mu již nebude světlem, ani silou.

Nesmí si myslet, že si to usnadní tím, že se bude snažit ustupovat svým přátelům, kteří se rozhořčují nad naší vírou. Bude-li jeho jediným cílem poslouchat Boha za každou cenu, obdrží pomoc i sílu. Bůh bratra J. miluje a má s ním slitování. Ví o každé jeho bezradnosti, každé bázni, každém trpkém slovu, on to všechno dobře zná. Jestliže bratr J. začne věřit a upevní svůj vztah k Bohu, jeho víra bude tímto úsilím posílena. *"Spravedlivý pak z víry živ bude. Pakli by se jinam obrátil, nezalibuje sobě duše má v něm" Žd 10,38.*

Bylo mi zjeveno, že bratřím J. a G. hrozí ztráta věčného života. Nepochopili, že jsou přímou překážkou pokroku Božího díla v ---. Když jsme tam byli na prvním stanovém shromáždění, stovky lidí poznaly pravdu. Bůh však viděl do nitra členů tohoto sboru. Duše, které by poznaly pravdu, by neměly nikoho, kdo by je sytil, pečoval o ně a vedl je k vyššímu životu. Bratr I byl závistivý, malicherný a žárlivý. Dělal vždy jen to, v čem mohl vyniknout. Cenil se mnohem víc než jak si jej cenil Bůh. Takový člověk se nikdy trvale s nikým neshodne, protože se vždy rozčiluje a staví proti všemu, co se neshoduje s jeho představami. Pán ho nechal, aby šel svou vlastní cestou a ukázal, jakého je ducha. Do sboru vnesl a snažil se tam i prosazovat téhož ducha, kterého prosazoval ve své rodině. Jeho zloba i jeho tvrdá slova proti Božím služebníkům jsou zapsány v knize. Jednou se s nimi setká znovu. [4T 238] Odešel od nás, protože nebyl z nás, a sbor by ho v žádném případě neměl povzbuzovat, aby se k nim znovu připojil. Se svou povahou by se hašteřil i s Božími anděly. Chtěl by panovat a řídit i práci andělů. Takový duch nemůže vejít do nebe. I a J, kteří nejsou Bohu milí, se odvážili postavit proti Božím služebníkům, ponižovat je a nařknout je ze špatných úmyslů. Snažili se zničit důvěru bratří k těmto pracovníkům i ke *Svědectvím*. Nemohou však zničit dílo, které je Boží. Jejich námaha bude marná. Bratře G, byl jsi v takové temnotě, že sis myslel, že tito lidé mají pravdu. Opakoval jsi jejich slova a hovořil jsi o muži "nadaném mocí". Neměl jsi ani tušení, o čem mluvíš!

Někteří byli ochotni říci cokoliv, vznést jakoukoli žalobu proti Božím služebníkům, byli podezřívaví a malicherní. A jestliže najdou nějaký příklad, kdy se jim zdá, že kazatelé -ve svém zápalu pro Boží věc - mluvili rozhodně a snad i přísně, jsou vždycky ochotni jejich slova co nejvíc zveličovat a domnívat se, že mají právo být tvrdí a obviňovat Boží služebníky z nekalých úmyslů. Zeptejte se těchto pomlouvačů, co by za podobných okolností dělali oni, když by nesli podobná břemena. Ať vidí, zkoumají a odsoudí své nesprávné, panovačné jednání i svou netrpělivost a popudlivost, a jestliže jsou sami bez hříchu, ať hodí první kamenem výtky po těch bratřích, kteří se snaží, aby se i oni podřídili církevnímu řádu. Svatý Bůh nebude přivádět duše k pravdě, aby se dostaly pod takový vliv, jaký existoval ve sboru. Náš nebeský Otec je příliš moudrý, než aby vedl duše k pravdě, a ty by pak měly být formovány těmito muži, jejichž srdce ani život nejsou posvěceny. Tito muži nežijí v souladu s pravdou, nejsou zajedno s církví, ale od-

tahují se od ní. Způsobují nedorozumění s těmi, jichž si používá Bůh, aby přiváděli duše k pravdě.

Kdo by se staral o ty, kteří by se rozhodli plnit všechna Boží přikázání? [4T 239] Kdo by byl pěstounem a chůvou těm, kteří potřebují sílu a pomoc? Vědí tito bratři, co dělají? Stojí přímo v cestě hříšníkům a svým nesprávným jednáním jsou jen překážkou. Na jejich rouchu ulpí krev duší, jestliže se nebudou kát a nezmění-li zcela své jednání. Myslí si opravdu tito zbloudilci, že pravdu mají oni a že církev vyznavačů soboty je církví svedenou? *"Po ovocích jejich poznáte je."* Komu Bůh žehná? Koho vede? Kteří lidé pracují pro Něho? Kdo koná dobro tím, že se usilovně snaží, aby Boží pravda zvítězila nad každým jiným myšlením? Myslí si tito lidé opravdu, že církev přijde za nimi, vzdá se svých zkušeností i svých názorů a podřídí se úsudku těchto neposvěcených lidí? Nebo najdou cestu k církvi oni?

Bratr G se vychloubá, že myslí a jedná samostatně, ale zatím svým neposvěceným životem a svým odporem k Božímu dílu ve slepém zápase proti Kristu - v osobách jeho služebníků - jen blokuje hříšníkům cestu. Mýlí se však v tom, co je skutečná samostatnost. Samostatnost není neústupnost, i když se neústupnost často se samostatností zaměňuje. Jestliže si bratr G utvořil úsudek a vyjádřil jej ve své rodině nebo v církvi se značnou jistotou a určitou reklamou, pak může budit zdání, že každý argument který předloží, je pravdivý. Je v nebezpečí - velkém nebezpečí - že ve své neústupnosti bude zavírat oči a znásilňovat své svědomí, protože satan ho silně pokouší. Je pyšný na svůj názor a těžko ustupuje i tváří v tvář světlu, dokonce i takovému důkazu, který by ho musel přesvědčit, kdyby chtěl být přesvědčen. Myslí si, že kdyby snad připustil, že nemá pravdu, vrhalo by to špatné světlo na jeho úsudek a jeho bystrost.

Bratře G, jsi ve velkém nebezpečí, že ztratíš svou duši. Chceš být lepší než na jedničku. Někdy -když se domníváš, že tě podceňují - máš pocit ponížení. Nejsi šťasten a nebudeš šťasten, opustíš-li Boží lid jen proto, že se tě dotkla upřímná slova a fakta. Mnozí Kristovi následovníci učinili totéž, [4T 240] protože neunesli vyjádřenou pravdu. Ty nebudeš šťasten, protože se nechceš vzdát sám sebe. Nemáš pravdu a vlastní vinou si způsobuješ nepříjemnosti. Tvá povaha je tvým nepřítelem. I když půjdeš kamkoliv, všude s sebou poneseš své břímě nespokojenosti. Přiznat poznanou chybu je ctí.

Je mnoho věcí souvisejících s Božím dílem na které si stěžuješ, protože si myslíš, že stěžování si, je přirozené. Od doby, co jsi svou tvář odvrátil od světla, které ti Bůh odhalil, rychle ztrácíš svou bystrost a jsi ještě víc než dříve ochoten na všechno si stěžovat. Svůj názor vyslovuješ s jistotou diktátora a přijmout názory druhých pokládáš za svou hanbu. Pravá, skutečná samostatnost se ráda poučí u zkušených a moudrých a váží si rady jiných.

Náboženství v rodině

Bratře G, musíš se obrátit, jinak ztratíš věčný život. Nemůžeš se stát šťastným, dokud nezískáš tichost, kterou poskytuje moudrost. Se svou ženou jsi příliš dlouho způsoboval nedorozumění. Musíte se zbavit tohoto podezírání, řevnivosti a neblahého hašteření. Duch, který panuje ve vaší rodině, vniká do vašeho náboženského života. Dávejte si pozor, jak mluvíte o svých vzájemných chybách před svými dětmi a všímejte si, jak se necháváte ovládat svou povahou. U svého nejstaršího syna vidíte jenom to špatné a zlé, neuznáváte u něj žádné dobré vlastnosti. Kdyby vám však zemřel, byli byste najednou přesvědčeni, že je měl. Žádný z vás nejedná s vaším synem důsledně. O jeho chybách hovoříte i před jinými a ukazujete, že nemáte ani nejmenší důvěru v jeho dobré charakterové vlastnosti.

Oba máte sklon vidět chyby druhého a všech ostatních, ale oba jste slepí ke svým vlastním chybám a mnohým omylům. Oba jste nervózní, snadno podráždění a popuzení. [4T 241] Je vám třeba tichosti, která poskytuje moudrost. Vy se tak houževnatě držíte svých

slabostí, vášní a předsudků, jako byste už nikdy neměli být v tomto životě šťastni, kdybyste se jich zbavili, i když to jsou trny, bodající a zraňující trny. Ježíš vás zve, abyste složili své jho, které nesete, které do krve odírá vaší šíji a vzali na sebe Jeho jho, které netlačí a Jeho břímě, které netíží. Jak únavné je břímě sebelásky, chtivosti, pýchy, vášně, žárlivosti a zlých dohadů. A přece, jak pevně se lidé těchto prokletí drží a jak neradi se jich pouštějí. Kristus ví, jak bolestná jsou tato břemena, která si sami nakládáme, a zve nás, abychom je shodili. On zve břemeny obtížené a unavené duše, aby přišly k Němu a vzaly Jeho břímě, které je lehké, výměnou za břemena, která si na sebe naložili sami. Říká: *"Naleznete odpočinutí dušem svým. Jho mé zajisté je rozkošné, a břímě mé lehké" Mt 11,29.30*. Všechny požadavky našeho Spasitele jsou důsledné a přiměřené a neseme-li je s radostí, dají naší duši klid a mír.

Jestliže bratr G někdy zaujme nesprávné stanovisko, není pro něj snadné přiznat, že se mýlil. Jestliže však dokáže on i jiní na svůj nesprávný způsob jednání zapomenout, a může-li něco změnit k lepšímu, aniž by musel otevřeně doznat, že někomu křivdil, učiní tak. Avšak všechny tyto omyly a nevyznané hříchy jsou zaznamenány v nebi a nebudou smazány, dokud nesplní příkazy dané v Božím Slově*: "Vyznávejte se pak jedni druhým z hříchů, a modlete se jedni za druhé, abyste uzdraveni byli" Jak 5,16*. Jestliže si bratr G našel jiný plán kromě toho, který nám dal náš Pán, není to bezpečná cesta a on na ní nakonec ztroskotá. Tato druhá cesta je zhoubná pro církev i pro zdar a štěstí jeho rodiny. On musí obměkčit své srdce a ve své duši uvolnit místo citlivosti, pokoře a lásce. Potřebuje pěstovat nesobecké vlastnosti. Bratře a sestro G, měli byste v sobě pěstovat takové vlastnosti, které vás očistí, učiní nesobeckými a probudí ve vás zájem o ty, s nimiž přicházíte do styku. [4T 242] Vaše sobectví a sebeláska nezvětší vaše štěstí, ale přinese vám zármutek a starost. Ve sporu, který vedete sami se sebou, můžete jednat pouze vy. Oba byste měli ovládat svůj jazyk a mnohé z těch věcí - které rozšiřujete - neříkat vůbec. První zlo je v nesprávném myšlení; z něho pak pocházejí nesprávná slova. Ale vy nepěstujete lásku, úctu ani ohled jeden na druhého. Buďte laskaví, šetrní k cítění druhého a snažte se chránit jeho štěstí jako něco posvátného. Toto můžete činit jedině v Ježíšově síle a v Jeho jménu.

Sestra G se o to velmi snažila, ale nalézala málo podpory u svého manžela. Oba se stále hlídají, jak každý z nich jedná, a oslabují se tím, že hledají chyby v jednání druhého, místo aby hledali Boha v opravdové modlitbě za sílu k přemáhání nedostatků svých charakterů. Potřebám srdce se nevěnovala pozornost.

Kdyby bratr G, když před několika měsíci obdržel od Pána světlo, upřímně hovořil se svou ženou a kdyby oba rozbili před Pánem svá tvrdá srdce, musel by být jejich nynější stav docela jiný. Oba podceňovali slova výtky i prosby Ducha Božího a svůj život nenapravili. To, že zavřeli oči před světlem, které jim Bůh seslal, nezmírnilo v Božích očích ani jedinou z jejich chyb, ani nezmenšilo jejich odpovědnost. Výtka, kterou jim Pán ve své slitovné laskavosti udělil, jim nebyla po chuti. Bratr G má od přírody laskavé a citlivé srdce, které je však obaleno kůrou sobectví, domýšlivosti a podezřívavosti. Srdce není bez citu, ale jemu chybí mravní síla. Jakmile před ním vyvstane potřeba sebezapření a obětavosti, stává se zbabělcem, protože má rád sám sebe. Ovládat se, dávat pozor na svá slova, uznat, že jednal nebo mluvil nesprávně, to je kříž, který mu připadá příliš pokořující, než aby jej vzal na sebe. Má-li však být spasen, musí tento kříž zvednout.

Bratře a sestro G, oba si musíte dávat pozor na svou řeč, protože nebudete-li sami střežit své myšlení a své činy, [4T 243] zbavíte jeden druhého odvahy a nebudete moci být ani jeden z vás spaseni. Oba se musíte střežit před ukvapeností, která s sebou přináší ukvapená slova a činy. Rádi se rozčilujete, protože se domníváte, že ostatní se k vám chovali špatně. Ale to je satanův duch a vede k velkému mravnímu zlu. Kdykoliv se necháte ovládnout ukvapeností, zbavujete svůj rozum schopnosti kontrolovat svá slova i chování; odpovědnost za všechny špatné následky padá pak na vás. Ukvapené a hněvivé jednání je neomluvitelné. Takové počínání je špatné. Jediné vaše ukvapené hněvivé slo-

vo může v srdci přátel způsobit bolest, na kterou se nedá zapomenout. Nebudete-li usilovat o sebeovládání, budete tou nejnešťastnější dvojicí. Každý z vás připisuje svůj nešťastný život chybám druhého; nedělejte to už. Učiňte si pravidlem, že nikdy neřeknete druhému jediné slovo výtky, ale že jej pochválíte, kde jen budete moci.

Někteří lidé myslí, že se chovají správně, když jsou otevření, a když nepříjemnosti, které říkají druhým, vychvalují jako svou upřímnost. Dovolují duchu zloby, aby se vylil jako proud výčitek a malicherností. Čím více mluví, tím víc se rozčilí a satan stojí po boku, aby vykonal své dílo, protože mu to vyhovuje. Slova popudí toho, jehož se týkají, a budí v něm chuť odplatit slovy ještě tvrdšími, takže z maličkosti vznikne velký oheň. Vy si oba myslíte, že vám bylo uloženo nést příliš mnoho sta- rostí a cítíte se velmi nešťastni. Začněte nekompromisně ovládat své myšlenky, svá slova i své činy. Jakmile jeden z vás pocítí, že v něm vzrůstá hněv, zvykněte si odejít do samoty a ve vší pokoře se modlete k Bohu, který chce naslouchat modlitbě vycházející *"z bezelstných rtů" Žalm 17,1*.

Každá vášeň musí být kontrolována osvíceným svědomím. *"Protož oblecte se jako vyvolení Boží, svatí, a milí, ve slitovné milosrdenství, v dobrotivost, nízké o sobě smýšlení, krotkost, trpělivost, snášejíce jeden druhého,a odpouštějíce sobě vespolek, měl-li by kdo proti komu žalobu. Jako i Kristus odpustil vám, tak i vy. Nadto pak nade všecko oblecte se v lásku,* [4T 244] *kteráž jest svazek dokonalosti. A pokoj Boží vítěziž v srdcích vašich, k němuž i povoláni jste v jedno tělo; a buďte vděčni." Kol 3,12-15.*

Budete-li se snažit o růst v milosti, Bůh vám svou milost znásobí. Tam, kde vy sčítáte, Bůh násobí. Budete-li si uvědomovat, že Bůh vidí a slyší vše, co děláte a říkáte a věrně nechá zaznamenat všechna vaše slova a činy, s nimiž se jednou znovu setkáte - pak se budete snažit řídit se v každém svém slovu i skutku vnuknutím osvíceného a bdělého svědomí. Váš jazyk bude sloužit pouze Boží slávě a bude pramenem požehnání vám i jiným. Jestliže se však odloučíte od Boha - jak už činíte - dávejte pozor, abyste svými jazyky nepodávali světu svědectví o zlém a abyste nekráčeli vstříc strašné záhubě, protože skrze vás budou duše ztraceny.

Povinnost sebeovládání

Choutky přirozené stránky naší povahy bychom měli mít pevně v rukou. Byly nám dány pro důležité cíle, pro dobro, a ne proto, aby se staly služebníky smrti tím, že se zvrátí a promění ve smyslné žádosti. Záliba v kouření, kterou ty, bratře G, svou shovívavostí podporuješ, se stává žádostí zápasící ve tvé duši. Člověk, který nedokáže ovládnout svou chuť, nemůže být trpělivým člověkem. Sebenepatrnější shovívavostí vůči určité zálibě roste chuť na silnější dráždidla. Jsme-li skutečnými pány svých myšlenek, vášní a choutek, ovládneme i svůj jazyk. Využijte plně svou mravní sílu a vzdejte se kouření navždy. Před jinými ses snažil zatajit že kouříš, ale před Bohem jsi nic nezatajil. *"Umejte ruce, hříšníci, a očisťte srdce vy, kteříž jste dvojité mysli. Ssouženi buďte, a kvělte, a plačte; smích váš obratiž se v kvílení, a radost v zármutek. Ponižte se před obličejem Páně a povýšiť vás" Jak 4,8-10*. Tato slova ti doporučuji v Ježíšově jménu a z Jeho pověření. Nezamítej je. [4T 245]

Nikdy bys nezavrhl *Svědectví*, jak jsi učinil, kdyby nebyla pokárána tvá provinění. Domníval ses, že bude snazší vzdát se *Svědectví* a zavřít oči před světlem, které ti dal Bůh, než se vzdát kouření a skoncovat se svým lehkomyslným životem i žertováním s nevěřícími. Proces očišťování vyžaduje odříkání a zdrženlivost, k čemuž nemáš dost mravní síly; proto si myslíš, že své hříchy omluvíš tím, že nebudeš věřit ve světlo, které ti Bůh poslal. Nezapomeň, že se všemi těmito věcmi se jednou znovu setkáš, neboť jsou zapsány v knize spolu se všemi výstrahami i výtkami, které mi Bůh pro tebe svěřil.

Bratra J je třeba litovat, protože vyrostl se špatnou povahou. Jeho naděje je malá. Jeho úsudek je ovládán nevěrou a pochybnostmi. Má takovou povahu, že stále pochybuje a na vše se ptá. Jediná možnost, jak by mohl přemoci toto veliké zlo, je pěstování

opačných povahových rysů. Nevěru by měl potlačovat, a ne ji pěstovat. O svých pochybnostech by neměl mluvit. Nemá právo vzbuzovat u jiných smutek a nedostatek odvahy tím, že jim ukazuje nedostatky svého charakteru. Je-li už postižen tímto smutným zlem, neměl by ztrpčovat štěstí jiných tím, že o své nevěře mluví a působí neblaze na víru svých bratří. Má sklon k tomu, že v každém rozhovoru či napomenutí ignoruje skoro vše, z čeho měl čerpat útěchu a povzbuzení a bere si pro sebe jen to, co - podle jeho mínění - omluví jeho otázky a kritiku. Brána do jeho duše není střežena a je otevřena dokořán, takže satan může vejít a formovat jeho myšlení podle svých představ.

Bylo mi ukázáno, že vaše shromáždění přestávají být zajímavá, protože tam není přítomen Duch Boží. Bratři a sestry jsou úplně v zajetí těchto dvou mužů. Nemají odvahu projevit svou svobodu a ve vší prostotě svých duší vyjádřit svou víru, protože zde je bratr J se svým chladným, přísným, kritickým okem, který dává pozor a je připraven chopit se každého slova, jež by mu poskytlo příležitost dokázat schopnosti své nevěřící mysli. V takové situaci Duch Boží se zármutkem opouští shromáždění. Projevují-li bratři ducha draka, [4T 246] a bojují s těmi, kteří věří, že skrze *Svědectví* jim Bůh dal světlo a útěchu, je čas, aby bratři a sestry uplatnili nárok na svou úplnou svobodu a na svobodu svého svědomí. Bůh jim dal světlo a oni si musí tohoto světla vážit a mluvit o něm, aby se navzájem posilovali a povzbuzovali. Kdyby se bratr J snažil budit zdání, že světlo, které Bůh poslal skrze *Svědectví*, nemá s Božím slovem nic společného, pomátl by myšlení druhých, protože na věc poukazuje v nesprávném světle. Bůh neviděl žádnou překážku, proč by tímto způsobem nemohl mysl svého lidu přivést ke Svému slovu, aby měl možnost lépe je pochopit.

Věřící sboru ve --- ochabují víc a více, protože na ně působí špatný vliv; který je brzdí na cestě vpřed. Je to výsadou bratra J odložit stranou svou nevěru a kráčet ve světle pokud ovšem bude chtít. Když nepřijme radu, Boží dílo půjde kupředu i bez jeho pomoci. Avšak Bůh si přeje, aby ve sboru v --- nastala změna. Jeho členové nejdou kupředu, ani zpátky. Bůh může se šesti dušemi, které jsou zajedno v úsudku i smýšlení udělat více, než s mnoha lidmi, kteří pracují tak, jako bratři J a G. S nimi nepřišli do shromáždění andělé světla, ale andělé tmy. Shromáždění byla neužitečná a někdy i škodlivá. Bůh tyto muže žádá, aby přešli na stranu Páně a připojili se k církvi, anebo ať nepřekáží těm, kteří by chtěli cele náležet Pánu.

Hlavní příčinou, proč tak mnozí, kteří se domnívají, že jsou Kristovi učedníci upadnou do těžkého pokušení a nebudou činit pokání, je skutečnost, že dobře neznají sami sebe. Proto byl Petr satanem tak pokoušen a proto tisíce lidí ztrácejí víru. Nepoznali jste své chyby a proto vaše duše strádá. Snažně vás prosím, očistěte své duše tím, že půjdete za pravdou. Navažte znovu spojení s nebem. Kéž vás Bůh chrání, abyste neoklamali sami sebe.

4T 247

Svatost Božích přikázání

Vážený bratře K: V lednu 1875 mi bylo ukázáno, že na cestě duchovního rozvoje církve existují překážky. Boží Duch je zarmoucen, protože mnozí nemají čisté srdce a nejsou upřímní. Víra, kterou vyznávají, se neshoduje s jejich skutky. Svatý den odpočinku není zachováván tak, jak by měl být. Každý týden je Bůh okrádán porušováním časových hranic Jeho svatého dne, a hodiny, které by měly být zasvěceny modlitbě a úvahám, zabírá světská práce.

Bůh nám nedal svá přikázáni jen proto, abychom jim věřili, ale abychom podle nich žili. Když Všemohoucí Bůh položil základy země, celý svět oděl krásou a naplnil ho věcmi, které jsou pro člověka užitečné. Když stvořil všechny divy země a moře, ustanovil sobotu a posvětil ji. Bůh požehnal a posvětil sedmý den, protože v něm odpočinul od veškerého svého obdivuhodného stvořitelského díla. Sobota byla ustanovena

pro člověka a Bůh chtěl, aby si v tento den i člověk odpočinul od své práce, jako On sám odpočíval po šesti dnech stvořitelského díla.

Ti, kteří si váží Božího zákona, po přijetí světla o čtvrtém přikázání Desatera uposlechnou tohoto příkazu a nebudou pochybovat o možnosti, anebo nutnosti takové poslušnosti. Bůh stvořil člověka ke svému obrazu a potom mu dal příklad, jak má zachovávat sedmý den, který posvětil. Bůh určil, aby ho člověk v tento den uctil obzvláště tím, že se nebude pouštět do žádné každodenní práce. Nikdo, kdo zanedbává čtvrté přikázání, když se dříve dozvěděl o požadavku svěcení soboty, nemůže být před Bohem bez viny.

Bratře K, ty uznáváš Boží požadavek ohledně zachovávání soboty, avšak tvé skutky se neshodují s tvou vírou. Svým vlivem jsi na straně nevěřících, protože přestupuješ Boží zákon. [4T 248] Když to tvé pozemské záležitosti vyžadují, přestupuješ čtvrté přikázání Boží bez výčitky svědomí. Boží zákon zachováváš podle toho, jak se ti to hodí a jak ti to tvůj obchod anebo okolnosti dovolí. Toto není správné uctívání soboty, jak se sluší na svaté ustanovení. Když jednáš tak bezstarostně, zarmucuješ Božího Ducha a zneuctíváš svého Spasitele.

Tvé částečné zachovávání sobotního přikázání Pán nemůže přijmout a na hříšníky to má horší účinek, než kdyby ses k svaté sobotě vůbec nepřiznával. Oni pozorují, že tvůj život odporuje tvému vyznání a přestávají věřit křesťanství. Pán nám sdělil své přání a člověk nemůže bezstarostně obcházet Jeho přikázání. Příklad Adama a Evy v ráji by nás měl dostatečně varovat před jakoukoli neposlušností Božího zákona. Hřích našich prvních rodičů, kteří podlehli pokušení nepřítele, přivedl na svět vinu a zármutek a vyžádal si, aby Boží Syn opustil království nebes, ponížil se a přišel na tuto zemi. Zde ho ti, které přišel zachránit uráželi a ukřižovali. Jakou nekonečnou cenu si vyžádala ona neposlušnost v zahradě Eden! Majestát nebes se obětoval, aby zachránil člověka před odplatou za jeho vinu.

Bůh dnes žádné přestoupení zákona nepovažuje za lehčí než tehdy, kdy nad Adamem vyřkl svůj rozsudek. Spasitel světa přísně pokáral ty, kteří se k Božímu přikázání staví bezstarostně a lhostejně. Praví: *"Protož zrušil-li by kdo jedno z přikázání těchto nejmenších, a učil by tak lidi, nejmenší slouti bude v království nebeském. Kdož by pak koli činil i učil, ten veliký slouti bude v království nebeském" Mt 5,19*. Řeč našeho života svědčí cele pro, anebo proti pravdě. Pokud tvé skutky ospravedlňují přestupníka v jeho hříchu, zlehčuje-li tvůj vliv porušování Božích přikázání, pak nejsi zodpovědný jen za sebe, ale do jisté míry neseš zodpovědnost i za přestupky těch, jimž jsi špatným příkladem. [4T 249]

Hned na začátku čtvrtého přikázání Bůh řekl *"Pamatuj"*, protože věděl, že v záplavě svých starostí a ve zmatku života bude člověk v pokušení omlouvat to, že náležitě nezachovává zákon, protože v návalu světských záležitostí může zapomenout na jeho svatou důležitost. *"Šest dní pracovati budeš a dělati veškeré dílo své" Ex 20,9* - to jsou každodenní povinnosti osobního i společenského života. Tato slova jsou velmi jasná, zde se nemůžeme zmýlit. Bratře K, jak je to možné, že ses odvážil přestupovat tak důležité přikázání? Zbavil Tě snad Pán povinnosti zachovávat zákon, který dal světu? Myslíš, že tvá přestoupení nebudou zaznamenána v nebeských knihách? Řekl snad Pán, že tvoji neposlušnost ospravedlní, až národy budou před Ním souzeny? Ani na chvíli si nenalhávej, že tvůj hřích nepřinese zasloužený trest. Pán ti odplatí za tvá přestoupení, protože jsi znal pravdu a přesto ses jí vůbec neřídil. *"Služebník pak ten, který by znal vůli pána svého, a nebyl připraven, a nečinil podlé vůle jeho, bit bude velmi" Lk 12,47.*

Bůh dal člověku šest dní, kdy může konat své dílo a zabývat se každodenní povinností; ale uplatňuje svůj nárok na jeden den, který oddělil a posvětil. Dává ho člověku jako den odpočinku od práce, k soustředění se na službu Bohu a k obživení jeho duchovního stavu. Jak urážíme Boha, když Jej okrádáme o tento posvěcený den a využíváme ho pro své sobecké cíle!

Je to největší troufalost, když se smrtelný člověk odvažuje žádat od Všemohoucího ústupky jen proto, aby se mohl postarat o vlastní, malicherné, pozemské zájmy. Porušování Zákona k příležitostnému využití soboty pro světské záležitosti, je právě tak bezcitné, jako kdybychom ho úplně zavrhli, protože tím se Boží přikázání stávají záležitostí osobního zájmu. *"Neboť já jsem Hospodin Bůh tvůj, Bůh silný, žárlivý" Ex 20,5* zahřmělo ze Sinaje. Ten, který oznamuje, že navštíví nepravosti otců na synech do třetího i čtvrtého pokolení těch, kteří Ho nenávidí [4T 250] a slituje se nad tisíci těmi, kteří ho milují a ostříhají jeho přikázání, nemůže přijmout poloviční službu. Oloupit bližního není maličkostí. Takové jednání člověka odsuzuje. A přece, kdo odsuzuje okrádání svého bližního, často okrádá svého nebeského Otce o čas, který On požehnal a oddělil ke zvláštnímu účelu.

Můj drahý bratře, tvé skutky se neshodují s tvým vyznáním a tvou jedinou ubohou výmluvou je tvá pohodlnost. Boží služebníci v minulých staletích museli položit své životy, aby obhájili svou víru. Tvé počínání nelze srovnat s postojem křesťanských mučedníků, kteří raději trpěli hladem a žízní, mučení i smrt, než aby se vzdali svého náboženství, anebo ustoupili od zásad pravdy.

"Co prospěje, bratři moji, praví-li někdo, že má víru a nemá skutků? Zdali jej taková víra může spasit?" Jak 2,14. Kdykoliv se v sobotu pouštíš do nějaké práce, popíráš svou víru. Písmo svaté nás učí, že víra bez skutků je mrtvá, a že život člověka je pro svět svědectvím o tom, zda je člověk věrný svému vyznání. Tvé jednání snižuje Boží zákon z pohledu tvých světských přátel. Říká jim: "Můžete nebo nemusíte zachovávat Boží přikázání. Věřím, že Boží zákon je v určitém smyslu pro člověka závazný; avšak Bůh nelpí na přísném zachovávání svých příkazů a nějaký příležitostný přestupek netrestá tak přísně."

Mnozí omlouvají své přestupování soboty poukazováním na tvůj příklad. Tvrdí, že když tak dobrý člověk, který věří, že sedmým dnem je Boží sobota, si v tento den může vyřizovat světské záležitosti, když si to okolnosti zdánlivě vyžadují, pak to mohou bezstarostně konat i oni. V den soudu budou před tebou stát mnozí, kteří svou neposlušnost vůči Božímu zákonu budou omlouvat tvým příkladem. I když tím neobhájí svůj hřích, přece to bude hrozné svědectví proti tobě.

Bůh mluvil a od člověka vyžaduje poslušnost. [4T 251] Neptá se, zda se to lidem hodí. Pán života a věčné slávy nedbal na to, zda se mu to hodí nebo líbí, když opustil své přednostní postavení, stal se mužem bolesti a zármutku, a když přijal pohanění a smrt, jen aby člověka vysvobodil od následků neposlušnosti. Ježíš nezemřel proto, aby zachránil člověka v jeho hříších, ale od jeho hříchů. Člověk má opustit svou hříšnou cestu, následovat Kristův příklad, vzít na sebe svůj kříž, jít za Ním, zapřít sám sebe a poslouchat Boha za každou cenu.

Ježíš řekl: *"Žádný nemůže dvěma pánům sloužit. Neboť zajisté jednoho nenáviděti bude, a druhého milovati, aneb jednoho přidržeti se bude, a druhým pohrdne. Nemůžete Bohu sloužiti i mamoně" Mt 6,24*. Jsme-li opravdovými Božími služebníky, neměla by nás ani napadnout otázka, zda chceme poslouchat Jeho přikázání, anebo brát ohled na své pozemské zájmy. Nemá-li věřící člověk dostatečně pevnou víru v těchto poměrně klidných dnech, co ji posílí, až přijde ona velká zkouška a vyjde zařízení proti všem, kteří nebudou chtít uctívat obraz šelmy a nepřijmou její znamení na své čela a ruce? Tato vážná doba není daleko. Nemůžeme být nerozhodní a slabí. Boží lid by měl nabýt sílu a odvahu pro dobu zkoušky.

Pán Ježíš, náš velký příklad prokázal ve svém životě a smrti nejdůslednější poslušnost. Zemřel jako spravedlivý za nespravedlivé, nevinný za hříšné, aby čest Božího zákona zůstala nedotčena a člověk nemusel zahynout. Hřích je přestoupením zákona. Když Adamův hřích zplodil tak nevýslovnou bídu, která si vyžádala oběť Božího Syna, jak budou potrestáni ti, kteří ve světle pravdy podceňují čtvrté Boží přikázání?

Okolnosti neospravedlňují nikoho, kdo v sobotu pracuje pro finanční zisk. Kdyby Bůh ospravedlnil jednoho, mohl by ospravedlnit všechny. Proč bratr L, který je chudý, nemůže pracovat v sobotu, aby získal prostředky k živobytí, vždyť sobotním výdělkem by se přece mohl lépe postarat o svou rodinu? [4T 252] Proč nemůžou jiní bratři a sestry, anebo my všichni, zachovávat sobotu jen tehdy, když se nám to hodí? Ze Sinaje zní odpověď: *"Šest dní pracovati budeš, a dělati všeliké dílo své; ale dne sedmého je sobota Hospodina Boha tvého" Ex 20,9.10.*

Nepravosti věřících velmi oslabují církev. Pro hříšníky jsou kamenem úrazu a překážkou na cestě ke světlu. Bratře, Bůh tě vyzývá, abys cele přešel na jeho stranu a svými skutky ukázal, že dbáš jeho přikázání a správně zachováváš sobotu. Vyzývá tě, aby ses probudil, poznal svou povinnost a byl věrný, při plnění povinností, které ti byly svěřeny. Následující vážná slova jsou adresována tobě: *"Jestliže odvrátíš od soboty nohu svou, abys nevykonával líbosti své v den svatý můj, anobrž nazůveš-li sobotu rozkoší, a svatou Hospodinu slavnou, a budeš-li ji slaviti tak, abys nečinil cest svých, ani vykonával, co by se líbilo, ani nemluvil slova marného; tehdy rozkoš míti budeš v Hospodinu, a uvedu tě na vysoká místa země, a způsobím to, abys užíval dědictví Jákoba otce svého; neboť ústa Hospodinova mluvila" Iz 58,13.14.*

Spolu s mnohými z našich bratří, se i ty stáváš přestupníkem Božího zákona, přijímáš jejich názory a dopouštíš se stejných chyb. Bůh svými soudy navštíví ty, kteří ho sice vyznávají ale ve skutečnosti slouží mamonu. Ti, kteří pro své vlastní výhody zanedbávají jasný Boží příkaz, přivolávají na sebe budoucí kletbu. Členové sboru v --- by měli důkladně zpytovat své svědomí, zda kdysi jako Židé neučinili z chrámu Hospodinova tržiště. Kristus řekl: *"Psánoť jest: Dům můj, dům modlitby slouti bude, ale vy učinili jste jej peleší lotrovskou" Mat 21,13.*

Neobětují mnozí z našeho lidu svou víru za pozemský zisk? Zachovávají si sice formu pobožnosti, avšak celou myslí slouží pozemským zájmům. Především je třeba mít na zřeteli Boží zákon a zachovávat jej duchovně i podle litery. Jestliže Boží slovo, zvěstované v hrozné důstojnosti ze svaté hory, [4T 253] je bráno tak lehkovážně, jak budou přijata *Svědectví* Jeho Ducha? Mysl která je tak zatemněna, že nemůže rozeznat autoritu přikázání daných samým Bohem člověku, může obdržet jen málo požeh- nání od slabého nástroje, jehož si Bůh vyvolil, aby napomínal a poučoval svůj lid.

Tvůj věk neospravedlní tvou neposlušnost k Božím přikázáním. Abraham prožil těžkou zkoušku ve svém stáří. Boží slova se tomuto těžce postiženému starci zdála hrozná a nesplnitelná, a přece nikdy nepochyboval o tom, že jsou spravedlivá a bez váhání je uposlechl. Mohl se vymluvit, že je starý, slabý, a že nemůže obětovat syna, který byl útěchou jeho života. Mohl Pánu připomenout, že tento příkaz odporuje Jeho zaslíbením, která mu o tomto synu dal. Abraham však poslechl bez reptání a výčitek. Neochvějně důvěřoval Bohu.

Abrahamova víra by nám měla být příkladem. Jak málo je těch, kteří trpělivě snášejí obyčejnou zkoušku pokárání za hřích, který ohrožuje jejich věčné blaho. Jak málo je těch, kteří poslušně přijímají napomenutí a pokorně za něho berou užitek. Žádá-li Bůh od nás víru, službu nebo vliv, měl by dostat radostnou odpověď. Jsme velkými dlužníky našeho Pána, a proto bychom měli bez váhání vyhovět i jeho nejmenším přikázáním. Aby se někdo stal přestupníkem Božího zákona, nemusí pošlapat celý mravní zákon. Zanedbáváme-li jedno přikázání, přestupujeme celý svatý zákon. Kdybychom však chtěli opravdově zachovávat přikázání, měli bychom přísně zachovávat každý požadavek, který nám Bůh uložil.

Smrtí svého Syna Bůh odpověděl na přestoupení zákona. Jak tedy naložit s těmi, kteří tváří v tvář této skutečnosti si dovolují i po přijetí světla pravdy žít v neposlušnosti? Jde-li o Boží zákon, člověk nemůže uplatňovat své výhody nebo přání. Bůh o všem ví. Ten, který použil krkavce, aby u potoka nasytil Eliáše, nedopustí, aby jeho věrní trpěli nedostatkem pokrmu. [4T 254]

Spasitel se ptal svých chudých učedníků, proč se znepokojují nad tím, co budou jíst a čím se přiodějí. Řekl: *"Hleďte na ptactvo nebeské, žeť nesejí ani žnou, ani shromažďují do stodol, ale Otec váš nebeský živí je. I zdaliž vy jich mnohem nepřevyšujete? Mt 6,26.* Poukázal jim na překrásné květy, které stvořila Boží ruka a pokračoval: *"A o oděv proč se staráte? Považte kvítí polního, kterak roste, nepracuje ani přede. Pravím pak vám, že ani Šalomoun ve vší slávě své tak odín nebyl, jako jedno z nich. Poněvadž tedy trávu polní, která dnes jest, a zítra do peci bývá vložena, Bůh tak odívá, i zdaliž mnohem více vás neodívá, o malé víry?" Mt 6,28-30.*

Kde je víra Božího lidu? Proč nevěříme a nedůvěřujeme Tomu, který se stará o naše potřeby a svou mocí o nás pečuje? Pán vyzkouší víru svého lidu, pošle napomenutí a jestliže na ně církev nebude dbát, přijdou utrpení. Pán za každou cenu skoncuje s touto osudnou lhostejností k hříchu u těch, kteří Mu přestali být věrní a probudí v nich pocit zodpovědnosti.

Můj bratře, tvá duše musí ožít a tvá víra musí růst. Dlouho jsi ospravedlňoval svou neposlušnost různými výmluvami a tvé svědomí otupělo a přestalo ti připomínat tvé chyby. Tak dlouho jsi zachovával sobotu podle svých představ, až ti byla poslušnost lhostejná, a přece jsi za to stále zodpovědný, protože sis tento stav zavinil sám. Ihned uposlechni Jeho přikázání a důvěřuj Bohu. Neprovokuj jeho hněv, aby tě nepostihl hrozný trest. Navrať se k němu dříve, než bude navždy pozdě a nalezneš odpuštění svých hříchů. Bůh je bohatý a hojný v milosrdenství, dá ti svůj pokoj a přijme tě, jestliže k němu přijdeš s pokornou vírou.

4T 255

Sobectví v církvi a v rodině

Drahý bratře M; Ve vidění mi bylo ukázáno, že ve tvém charakteru jsou nedostatky, které je nutno napravit. Tvé názory a pocity vůči tvé ženě nejsou správné. Nevážíš si jí. Nepocítila tvůj soucit ani lásku, přestože by si ji zasloužila. Tvá mužská důstojnost by nijak neutrpěla, kdybys svou ženu pochválil za její péči o rodinu a za její starosti.

Jsi sobecký a náročný. U své ženy a dětí si všímáš maličkostí a mluvíš o bezvýznamných chybách, snažíš se zkrátka být sám jejich svědomím. Tvá žena má svou vlastní individualitu, která nikdy nemůže splynout s individualitou jejího muže. Tuto svou individualitu by si měla uchovat, poněvadž Bohu odpovídá sama za sebe. Ty, bratře M, nemůžeš být před Bohem odpovědný za charakter, který si utváří tvá žena. Ona sama za něj ponese odpovědnost. Bůh je stejně ochoten působit na svědomí tvé bohabojné ženy, jako je ochoten působit na tvé svědomí.

Očekáváš od své ženy a dětí příliš mnoho a často je káráš. Kdybys sám vyvolal radostnou, šťastnou náladu a hovořil s nimi laskavě a něžně, vnesl bys do svého domova místo temných mraků, lítosti a smutku sluneční svit. Příliš si zakládáš na svém mínění. Zastával jsi extrémní názory a nebyl jsi ochoten připustit, aby úsudek tvé ženy měl ve vaší rodině takovou váhu, jakou by měl mít. Ty sám jsi své ženě neprokazoval úctu, ani jsi nevedl své děti, aby respektovaly její úsudek. Neučinil jsi ji sobě rovnou, ale spíš jsi vzal otěže vlády a kontroly do svých rukou a pevně jsi je držel. Nemáš sklon k laskavosti a soucitu. Tyto charakterové rysy musíš pěstovat, chceš-li zvítězit a chceš-li, aby ve tvé rodině bylo Boží požehnání. 4T 256

Jsi velmi formální a nechceš od svých názorů ustoupit. Proto to tvá rodina nemá s tebou lehké. Tvé srdce musí obměkčit Boží milost; potřebuješ takovou lásku ve svém srdci, jakou měl Kristus. Láska pochází od Boha. Je to rostlina, které se daří v nebesích, a která nemůže žít a kvést v přirozeném srdci. Kde roste, tam je pravda, život i síla. Nemůže však žít sama od sebe. Roste a šíří se pouze tam, kde je pěstována. Nechce si všímat malých nedostatků, ani pozorovat drobné omyly. Chce vítězit tam, kde se ukáže marnost nebo zbytečnost každého dokazování a vysvětlování. Princip lásky je tím nej-

lepším způsobem, jak lze změnit charakter a upravit vztahy ve Vaší rodině. Láska je skutečnou silou, která dokáže to, co peníze ani moc nikdy nedovedou.

Milý bratře, tvá tvrdá a nelítostná slova bolí a zraňují. Kárat a vytýkat chyby umíš velmi dobře, ale nepřináší to žádné štěstí. Slova, která říkáš jiným, by se ti rychle zprotivila, kdybys je měl poslouchat ty. Laskavost, citlivost a soucit se ti jevily jako slabost, a když jsi měl se svou ženou jednat něžně, jemně a s láskou, pokládal jsi to pod svou důstojnost. Nechápeš, v čem je pravá mužnost a důstojnost. Tvůj sklon vyhýbat se laskavosti, je důkazem slabosti a nedostatku tvého charakteru. To, co bys považoval za slabost, v tom vidí Bůh pravou křesťanskou laskavost, jakou by měl projevovat každý křesťan, protože takového ducha šířil i Kristus.

Máš sklon k velkému sobectví a moc si o sobě myslíš. Často vybíráš z Písma velmi zvláštní a fantastické názory a pak na nich lpíš tak houževnatě, jako kdysi Židé na svých tradicích. Pokud se sám nebudeš snažit, abys v síle mocného Vítěze napravil tyto chyby, bude ti neustále hrozit nebezpečí, že ve sboru budeš původcem nepříjemností, protože se nenecháš poučit. Tvůj případ budí znepokojení, [4T 257] protože se domníváš, že tyto věci znáš lépe, než tvoji bratři a je velmi těžké se k tobě přiblížit. Jsi samospravedlivý a farizejský, jako kdybys říkal: "Odstupte, nepřibližujte se ke mně, protože jsem světější než vy."

Nepoznal jsi, že tvé srdce je zkažené, a že tvůj život se stal téměř omylem. Tvé názory nemohou ani nesmí v Boží církvi vládnout. Je ti zapotřebí pěstovat všechny křesťanské ctnosti, ale hlavně lásku. *"V nic neslušného se nevydává, nehledá svých věcí, nevzpouzí se, neobmýšlí zlého. Neraduje se z nepravosti, ale spolu raduje se pravdě. Všechno snáší, všemu věří, všeho se naděje, všeho trpělivě čeká." 1Kor 13,5-7. "Protož oblectež se jako vyvolení Boží, svatí, a milí, ve slitovné milosrdenství, v dobrotivost, nízké o sobě smýšlení, krotkost, trpělivost. Snášejíce jeden druhého, a odpouštějíce sobě vespolek, měl-li by kdo proti komu žalobu. Jako i Kristus odpustil vám, tak i vy. Nadto pak nade všecko oblecte se v lásku, kteráž jest svazek dokonalosti. A pokoj Boží vítěziž v srdcích vašich, k němuž i povoláni jste v jedno tělo; a buďte vděčni" Kol 3,12-15.*

Všímáš si různých malicherností, které se liší od toho, co pokládáš za správné, a nelítostně se snažíš o jejich nápravu. Při této své panovačnosti a diktátorství si bystře všímáš chyb jiného bratra, ale nezkoumáš důkladně své vlastní srdce, abys viděl, co je ve tvém životě špatné. Neovládáš svou chuť k jídlu a svým vášním, a tím dokazuješ velkou mravní slabost. Jsi takovým otrokem kouření, že ani přes opakovaná předsevzetí nedokážeš nad tímto návykem zvítězit. Tento zlozvyk má na tebe neblahý vliv. Kde je tvé sebezapření, milý bratře? Kde je tvá mravní síla k vítězství? Kristus pro tebe na poušti přemohl veliké pokušení a umožnil ti, abys i ty zvítězil nad pokušením. Teď musíš bojovat ty. Ve jménu Vítěze máš příležitost zapřít svou chuť a dobýt vítězství sám nad sebou. Od jiných požaduješ mnoho; [4T 258] co jseš ochoten udělat ty, abys zvítězil nad odporným požitkářstvím, které škodí zdraví i tvé duši? Bojovat musíš ty, nikdo to nemůže učinit za tebe. Jiní se za tebe mohou modlit, ale jenom ty to musíš vykonat.

Bůh tě vyzývá, aby sis už déle nezahrával s pokušitelem, ale očistil se od veškeré tělesné i duchovní nečistoty a v Jeho bázni se posvěcoval. Musíš si pospíšit s odstraňováním vad svého charakteru. Jsi v Boží dílně. Jestliže se podrobíš procesu otesávání a hoblování, aby mohly být odstraněny drsné hrany a suky, a aby nerovný povrch mohl být Božím nožem uhlazen a upraven, budeš z Jeho milosti uschopněn pro Boží stavbu. Budeš-li se však přidržovat sebe a nebudeš-li chtít snášet namáhavý proces přípravy pro nebeskou stavbu, nebudeš mít místo v této stavbě, která se buduje bez sekery a bez kladiva. Jestliže nezměníš svou povahu, nepřipravíš ji pro tyto poslední dny a nezušlechtíš posvěcující pravdou, nebudeš hoden zaujmout místo mezi čistými a svatými anděly.

Můžeš si dovolit držet se svých návyků, které tě poskvrňují, aby ses nakonec octl mezi nevěřícími a neposvěcenými? Můžeš si dovolit vydávat se v této věci v nebezpečí? Máš toho příliš mnoho v sázce, než aby ses mohl odvážit dále kráčet cestou povolnosti k neřestem. Stál jsi v čele, abys nevěřícím ukázal pravdu, ale tvůj špatný způsob života

měl na jejich mysl velmi negativní vliv. Jestliže se vyskytne jediný obhájce pravdy, satan ho využije s veliký prospěchem, aby naplnil odporem ty, kteří mohli být obráceni, kdyby byli pod správným vlivem. Měl bys své chování zmírnit a hájit pravdu vždy jen s duchem tichosti.

"Hotovi pak buďte vždycky k vydání počtu všelikému, kdož by od vás požádal zprávy z naděje té, která jest ve vás, a to s tichostí a s bázní" 1Pt 3,15. Bázeň o níž se zde hovoří, neznamená nedůvěru nebo nerozhodnost, ale náležitou obezřetnost a pozornost každému bodu, [4T 259] aby nebylo vysloveno ani jediné nemoudré slovo a aby nepřevládalo citové vzrušení, jež by v myslích mohlo zanechat nepříznivé dojmy, které by obrátily posluchače nesprávným směrem. Boží bázeň, pokora a tichost jsou vždy velmi potřebné, jinak Boží pravda není podávána správně.

Jedním z největších nebezpečí je pro tebe duch sebedůvěry a také pýchy, z níž pochází celé neštěstí, jak tvé, tak i tvé rodiny. Člověk který je pyšný se nemůže plně uplatnit, protože v důsledku své pýchy a sebelásky má na jiné malý vliv. Jeho duch není šlechetný. Jeho úsilí je zbytečné. Svým chováním i jednáním dokazuje svou pýchu.

Drahý bratře, prostředí, v němž se utvářel tvůj charakter, v tobě zanechalo ducha panovačnosti a nadutosti. Tohoto ducha projevuješ ve své rodině, mezi svými sousedy a všemi lidmi, s nimiž se stýkáš. Abys tyto špatné návyky překonal, musíš být bdělý na modlitbách. Nyní bys to měl brát naprosto vážně, protože ti zbývá málo času. Nedomnívej se, že na to vystačíš se svou vlastní silou. Vítězství můžeš dobýt jedině ve jménu mocného Vítěze. V rozhovoru s jinými hovoř o Božím milosrdenství, Jeho dobrotě a lásce, a ne o Jeho přísném soudu a spravedlnosti. Drž se pevně jeho zaslíbení. Ve své vlastní síle nemůžeš nic vykonat, ale v Ježíšově síle můžeš učinit vše. Budeš-li v Kristu a Kristus v tobě, budeš proměněn, obnoven a posvěcen. *„Zůstanete-li ve mně a slova má zůstanou-li ve vás, což byste koli chtěli, proste, a stane se vám“ Jan 15,7*. Ujisti se, že v tobě přebývá Kristus, že tvé srdce je zlomené, pokorné a ponížené. Bůh tě přijme pouze když budeš v pokoře činit pokání. Nebe stojí za celoživotní, vytrvalou námahu, ano, ono za to všechno stojí. Budeš-li se snažit, Bůh ti pomůže, když se na Něj spolehneš. Ve tvé rodině je třeba vykonat dílo, které ti Bůh pomůže uskutečnit, jestliže se správně chopíš úkolu. Snažně tě prosím, abys své srdce uvedl do pořádku [4T 260] a pak se trpělivě snažil pracovat pro spásu své rodiny, aby Boží andělé mohli přijít do tvého domu a přebývat s vámi.

Výzva ke kazatelům

Nyní žijeme ve velmi vážné době. Všichni musí pilně pracovat. To platí zejména o pastorovi, který má pečovat o Boží stádce a pást je. Ten, jehož zvláštní prací je přivést lidi k pravdě, musí umět dobře vyložit písmo a přizpůsobit své vyučování potřebám lidu. Jeho spojení s Bohem by mělo být tak úzké, aby byl živým světlem, Božím mluvčím.

Pastor by měl správně chápat slovo a rozumět lidské povaze. Naše víra není populární. Lidé nejsou ochotni nechat se přesvědčit o hloubce svého bludu. Je třeba vykonat velké dílo, pro něž máme v přítomné době jen málo lidí. Obvykle koná jeden člověk práci, o níž by se měli dělit dva, neboť práce evangelisty je nutně spojena s prací pastora, takže pracovník v poli nese dvojí břímě.

Kazatel, který káže o Kristu by měl studovat Bibli, aby z ní pro sebe načerpal dostatek důkazů, protože kazatel má moc jedině tehdy, je-li ozbrojen pravdou Písma. Někdy je vhodný argument, ale mnohem více je možno dosáhnout jednoduchým výkladem Božího slova. Kristova podobenství byla podána tak jasně, že jim mohli snadno porozumět i ti nejprostší a nejjednodušší lidé. Ježíš nepoužíval při svých rozhovorech dlouhá a těžká slova, ale hovořil srozumitelným jazykem, přizpůsobeným myšlení prostého lidu. K předmětu, který vykládal, nepřikládal nic víc, než byli schopni chápat.

Je mnoho lidí, kteří mají dobré úmysly, kteří dobře znají Písmo, ale nemají správný způsob práce, a proto užitečnost jejich práce je tím velmi omezena. [4T 261] Někteří kazatelé, kteří se věnují dílu záchrany duší, nemají nakonec příliš dobré výsledky, protože v díle, které započali, neprokázali dostatek vytrvalosti. Jiní zase houževnatě lpějí na předem utvořených představách, které pokládají za prvořadé, a proto nejsou schopni přizpůsobit své vyučování skutečným potřebám lidu. Mnozí nevědí, že je nutné, aby se oni sami přizpůsobili okolnostem a vycházeli lidu vstříc. Neztotožňují se s těmi, kterým chtějí pomáhat a přivést je k pravému biblickému křesťanství.

Má-li být někdo úspěšným kazatelem, musí se dílu záchrany duší cele zasvětit. Nejdůležitější je, aby byl úzce spojen s Kristem, hledal radu vždy u Něj a spoléhal na Jeho pomoc. Někteří kazatelé nemají úspěch, protože důvěřují v sílu samotného argumentu a nevolají opravdově k Bohu o Jeho moudrost, aby je vedl, a o Jeho milost, aby jejich snahu posvětil. Dlouhé přednášky a únavné modlitby bezesporu jen uškodí zájmu náboženství a svědomí lidí nepřesvědčí. Tento sklon k řečnění často udusí zájem o náboženství, který by měl přinést viditelné výsledky.

Pravý Kristův vyslanec je v dokonalé jednotě s Tím, o němž hovoří, a jediným předmětem jeho myšlení je spása duší. Bohatství tohoto světa je úplně bezvýznamné ve srovnání s cenou jediné duše, pro níž náš Pán a Mistr zemřel. Ten, kdo *„zvážil na váze hory a pahrbky na závaží“, (Iz 40,12)* vidí v lidské duši nekonečnou hodnotu.

V kazatelské práci se vedou bitvy a dobývají vítězství. *„Nedomnívejte, že bych přišel pokoj dáti na zemi“*, říká Kristus, *„nepřišel jsem, abych pokoj uvedl, ale meč“ Mt 10,34*. Počáteční práce křesťanské církve byla provázena nesnázemi a těžkým utrpením a následovníci prvních apoštolů poznávají, že musí projít zkouškami, podobnými jejich zkouškám. Při své práci se setkávají se strádáním, pomluvami a nejrůznější opozicí. [4T 262] Musí to být lidé s opravdovou mravní odvahou a duchovní sílou.

V současné době převládá velká mravní temnota, v níž dokáže jedině síla pravdy zapudit stíny z mysli poctivě smýšlejícího člověka. Zápasíme s tak obrovskými bludy a nejsilnějšími předsudky, že bez zvláštní Boží pomoci se nám nepodaří obrátit duše, ani zvýšit svou vlastní mravní sílu. Všechen lidský um, nejlepší přirozené schopnosti i vymoženosti, nedokáží dát duši schopnost rozpoznat ohavnost hříchu a vypudit ho ze srdce.

Kazatelé by měli být opatrní a nečekat příliš mnoho od lidí, kteří ještě tápou v temnotě bludu. Měli by konat svou práci dobře, s vírou, že s Boží pomocí dokáží sdělit hledajícím duším tajemný, oživující vliv jeho svatého Ducha a s vědomím, že bez Něho bude jejich práce marná. Měli by být trpěliví a moudří, když se jedná o myšlení lidí a měli by mít na paměti, za jak rozmanitých okolností se v každém jednotlivci vyvinuly zcela odlišné povahové rysy. Měli by také přísně bdít nad sebou, aby jejich sebevědomí nenabylo převahy a aby nezapomněli na Ježíše.

Někteří kazatelé nemají úspěch, protože se svému dílu nevěnují cele. Velmi mnoho záleží na vytrvalé a dobře řízené práci. Mnozí nejsou dělníky Páně; když sestoupí z kazatelny, nekonají svou další práci. Chtějí se zbavit své povinnosti chodit dům od domu a moudře pracovat v kruhu své rodiny. Potřebují si vypěstovat onu vzácnou křesťanskou laskavost, jejímž působením budou milí a ohleduplní k duším, které jsou v jejich péči a budou pro ně pracovat se skutečnou opravdovostí a vírou a budou je učit žít.

Kazatelé mohou vykonat mnoho pro utváření charakteru lidí, s nimiž jsou ve spojení. Jsou-li prudcí, kritičtí, nadmíru přísní, určitě se s těmito neblahými prvky setkají i u lidí, na něž mají nejsilnější vliv. Výsledek asi nebude takový jaký si přejí, bude to však výsledek jejich vlastního příkladu.

Nedá se očekávat, že lidé budou žít v míru a souladu, [4T 263] jestliže jejich náboženští učitelé - v jejichž stopách jdou - sami nebudou těmito zásadami oplývat a osvědčovat je svým životem. Kazatel Krista má velkou odpovědnost, chce-li být pro svůj lid

příkladem a správným vykladačem učení svého Mistra. Lidé byli naplněni posvátnou bázní nad čistotou a mravní důstojností našeho Spasitele a Jeho nesobecká láska i vznešená vlídnost si získaly jejich srdce. Byl ztělesněním dokonalosti. Jestliže Jeho zástupci chtějí, aby ovoce jejich práce se podobalo tomu, které korunovalo Kristovu službu, měli by se co nejopravdověji snažit napodobovat Jeho ctnosti a pěstovat charakterové rysy, které by je učinily takovými, jaký je On.

Pracovat úspěšně pro spásu hříšníků, znamená mít mnoho prozíravosti a moudrosti od Boha. Je-li duše pracovníka naplněna Boží milostí, nebude jeho učení posluchače dráždit, ale najde si cestu k jejich srdci a otevře je, aby pravdu přijalo.

Pracovníci v poli by si neměli dovolit nechat se odradit, ač je jejich okolí jakékoliv, ale měli by si zachovat naději a víru. Pravdou, hlásanou z kazatelny, se práce kazatele teprve začala; nyní se má seznámit se svými posluchači. Největší chyba mnohých kazatelů je, že se nesnaží co nejvíce přiblížit těm, kteří jejich pomoci nejvíc potřebují v mysli těch, kteří se začínají ptát: „Co je pravda?“

Tito lidé by měli být - podobně jako žáci ve škole - opatrně a jemně vedeni a vyučováni. Mnozí se musí odnaučit teoriím, které jim byly vštípeny dříve. Poněvadž docházejí k přesvědčení, že se v biblických otázkách mýlili, mají v mysli zmatek a pochybnosti. Potřebují citlivé pochopení a velmi uvážlivou pomoc. Měli by být pečlivě vyučováni. Kazatelé by se s nimi měli modlit i za ně a měla by se jim prokazovat ochrana, péče a ta nejlaskavější starostlivost. Ti, kteří upadli do pokušení a sešli od Boha na scestí, potřebují pomoc. V Kristových podobenstvích se o takových lidech mluví jako o ztracených ovcích. [4T 264] Pastýř opustil devadesát devět ovcí na poušti a hledal jednu ztracenou, dokud ji nenašel. Pak se vrátil plný radosti s ovečkou na svém rameni. Stejného druhu je i podobenství o ženě, která hledala ztracený groš dokud ho nenašla, a pak svolala své sousedy, aby se s ní radovali, že našla to, co bylo ztraceno. Je zde jasně ukázána spolupráce nebeských andělů s křesťanským dílem. Nebeští andělé mají větší radost nad jedním hříšníkem, činícím pokání, než nad devadesáti devíti spravedlivými, kteří nepotřebují pokání. Spolu s nimi se raduje Otec i Kristus. Celá nebesa se zajímají o spasení člověka. Ten, kdo pomáhá zachraňovat duše, se má radovat, neboť Boží andělé sledovali s největším zájmem jeho snahu a radují se s ním z jeho úspěchu.

Pochopení člověka pro bližního by mělo být co nejhlubší a jeho práce pro něho velice důkladná. Být spolupracovníkem Ježíše Krista při spáse duší je velikou předností. Ježíš se snažil trpělivě a nesobecky přihlížet k hříšnému člověku a zachránit ho před následky hříchu, proto by Jeho žáci - učitelé Jeho slova - měli věrně napodobovat tento svůj veliký Vzor.

Aby kazatelé přinášející zvěst o Kristu mohli toto velké a náročné dílo konat, musí nutně mít fyzické zdraví. Aby toho dosáhli, musí zachovávat pravidelné zvyky a osvojit si zdravý způsob života. Mnozí z nich si neustále stěžují a trpí různými chorobami. Příčina je téměř vždy v tom, že nepracují moudře a nedodržují zdravotní zákony. Často bývají v příliš vytopených pokojích, kde není čistý vzduch a věnují se důkladnému studiu nebo psaní; málo cvičí a málo střídají způsoby práce. Důsledkem toho je zpomalení krevního oběhu a oslabení duševních sil.

Organismus jako celek je třeba posilovat cvičením na čerstvém vzduchu. [4T 265] Několik hodin tělesné práce denně by obnovilo tělesnou svěžest, mysl by si odpočinula a uvolnila se. Tím se podpoří zdraví a může se vykonat více pastorační práce. Nepřetržité čtení a psaní nedovoluje mnohým kazatelům konat pastorační práci. Abstraktivním studiem se stráví cenný čas, který by měl být vynaložen na pomoc těm, kdo to v určité chvíli nejvíc potřebují.

Někteří kazatelé se oddali psaní v době, kdy je zajímala určitá náboženská otázka, a tak se potom často stalo, že dosah jejich spisů neměl zvláštní souvislost s jejich vlastní prací. Tím dělali velkou chybu, protože v dané době bylo povinností kazatele věnovat veškeré své síly tomu, aby Boží dílo pokročilo kupředu. Myšlení kazatele by mělo být

jasné a mělo by se soustředit na záchranu duší. Když se jeho mysl zabývá jinými věcmi, pak mnozí lidé, kteří mohli být včasným poučením zachráněni, mohou být pro Boží věc ztraceni. Někteří kazatelé se nechají od své práce snadno odvést. Ztratí odvahu, anebo je to vábí domů a jejich odchod způsobí, že rostoucí zájem se úplně vytratí. Škoda, která takto naší věci vzniká, se ani nedá odhadnout. Jestliže bylo zahájeno hlásání pravdy, měl by se dotyčný kazatel cítit zodpovědný za průběh této práce. Pokud se mu zdá, že jeho námaha nepřináší výsledky, měl by se snažit na vroucích modlitbách poznat, pracuje-li tak, jak by měl. Měl by zpytovat své svědomí, pokořit se před Bohem a vírou se chopit Jeho zaslíbení a pokorně se dál snažit, dokud nepocítí uspokojení, že se své povinnosti zhostil věrně, a že učinil vše, co bylo v jeho moci, aby dosáhl vytouženého výsledku.

Kazatelé často sdělují, že své působiště opustili pro dobro díla, aby začali pracovat na novém poli. To není správné. Mají dokončit práci, kterou začali, protože když ji opouštějí nedokončenou, způsobí víc škody než užitku tím, že kazí pole příštímu pracovníkovi. Žádné pole není tak beznadějné jako to, které bylo obděláváno jen natolik, aby pak mohl růst plevel ještě bujněji. [4T 266]

Na nových působištích je zapotřebí mnoha modliteb a moudré práce. Jsou zde potřební Boží mužové, kteří nedovedou pouze hovořit, ale takoví, kteří dobře znají tajemství pobožnosti a dovedou vyjít vstříc naléhavým potřebám lidu; Jsou to ti, kteří si vážně uvědomují důležitost svého postavení, a jako Ježíšovi služebníci chtějí na sebe s radostí vzít kříž, který je On učil nosit.

Jestliže se vyskytne pokušení uchýlit se do samoty a věnovat se četbě a psaní v době, kdy by svou pozornost měli obrátit k jiným povinnostem, měli by mít dostatek síly zapřít své já a věnovat se práci, která je před nimi. Toto je nepochybně jedna z nejtěžších zkoušek, jíž se musí podrobit kazatel, který rád studuje.

Kazatel často ke své hanbě zanedbává své povinnosti pastora, protože nemá sílu vzdát se své touhy po soukromí a studiu. Pastor by měl navštěvovat dům od domu své stádce, vyučovat, hovořit a modlit se s každou rodinou a pečovat o blaho jejich duší. Ti, kdo projevili přání poznat zásady naší víry, by neměli být zanedbáváni, ale důkladně vyučováni pravdě. Bdělý a horlivý Boží kazatel by neměl promarnit žádnou vhodnou příležitost ke konání dobra.

Jistí kazatelé, které otcové rodin pozvali dál, strávili několik hodin své návštěvy tak, že se uzavřeli do neobývané místnosti, aby se oddali své touze po čtení a psaní. Rodina, která je hostila, neměla z návštěvy žádný užitek. Kazatelé přijímali pohostinství a prodlužovali je, aniž by poskytovali rovnocennou protihodnotu prací, která byla tolik potřebná.

K lidem se můžeme nejlépe přiblížit v družném společenství, ale mnozí kazatelé se bojí návštěv a neplní svůj úkol. Nikdy se s lidmi nestýkali a nemají přirozenou schopnost, získat si přístup k srdcím lidí. Je nesmírně důležité, aby se pastor hodně pohyboval mezi svým lidem, aby mohl poznávat různé povahy, [4T 267] aby snadno chápal jejich myšlenkové postupy, přizpůsobil své vyučování rozumovým schopnostem svého lidu a naučil se té velké lásce k bližnímu, kterou získají jedině ti, kdo osobním stykem studují povahu a potřeby lidí.

Ti, kteří se před lidmi uzavírají, nejsou schopni jim pomoci. Schopný lékař musí znát povahu různých nemocí a musí také mít představu a znalost lidského organizmu.V péči o pacienty musí být pohotový. Ví, že odklad může být nebezpečný. Když zkoumá tep nemocného a všímá si pečlivě zvláštních příznaků nemoci, jeho znalosti mu umožňují, aby určil povahu nemoci a rozhodl, jak ji léčit, aby nemoc nepostupovala. Jak jedná lékař s nemocí těla, tak činí i kazatel - pastýř s duší, která je nemocná hříchem. A jeho práce je mnohem důležitější, než práce lékaře, poněvadž věčný život je cennější než život časný. Pastor se setkává s nejrozmanitějšími povahami a jeho povinností je poznat

členy rodin, které vyučuje, aby rozhodl, který prostředek na ně zapůsobí správným směrem.

Uvažujeme-li nad těmito zodpovědnými úkoly, vzniká otázka: „Kdo na tyto věci stačí?“ Odvaha pracovníka značně poklesne při pomyšlení na množství povinností, které má zvládat. Kristova slova však dodávají duši sílu a jistotu: *„A aj, já s vámi jsem po všechny dny, až do skonání světa“ Mt 28,20.* Obtíže a nebezpečí ohrožující ty, které miluje, by měly kazatele vést k obezřetnosti a opatrnosti ve způsobu jednání s lidmi i bdělostí nad nimi. Měl by rozvážně využívat svou autoritu při získávání duší pro Krista a při vštěpování pravdy těm, kdo ji hledají. Měl by dbát, aby je svět svými klamnými lákadly neodváděl od Boha a měl by zocelovat jejich srdce pro vliv Jeho milosti.

Kazatel nemá přísně vládnout nad stádcem svěřeným jeho péči, [4T 268] ale má být příkladem a ukazovat lidem cestu do nebeského království. Podle Kristova příkladu by se měl u Boha přimlouvat za lid, který je v jeho péči, dokud nepozná, že jeho modlitby jsou vyslyšeny. Ježíš měl pro člověka pochopení jako člověk i jako Bůh. On je nám ve všem příkladem. Bůh je naším Otcem a Pánem a křesťanský kazatel je zástupcem Jeho Syna na zemi. Zásady, které vládnou v nebesích, by měly vládnout na zemi; táž láska, která povzbuzuje anděly, táž čistota a svatost, která panuje v nebesích, by se měly pokud to je možné pěstovat i na zemi. Bůh činí kazatele zodpovědného za moc, kterou užívá, ale neospravedlňuje své služebníky, jestliže tuto moc zvrátí v krutovládu nad stádcem, jež mají ve své péči.

Bůh dal svým služebníkům vzácné poznání své pravdy a přeje si, aby se těsně spojili s Ježíšem, aby je soucit sblížil s jejich bratry, aby pro ně mohli učinit tolik dobrého, kolik je v jejich silách. Vykupitel světa nedbal na své vlastní potěšení, ale chodil a činil dobro. Byl v těsném spojení s Otcem, aby tuto společnou sílu mohli přenést na duše lidí, a tak je zachránit od věčného zahynutí. Stejným způsobem by měli duchovně růst i Jeho služebníci, chtějí být ve své práci úspěšní.

Ježíšovi bylo tak líto ubohých hříšníků, že opustil nebesa, odložil královské roucho a stal se člověkem, aby mohl poznat jeho potřeby a pomohl mu povstat z ponížení jeho pádu. Jestliže dal člověku takový nezvratný důkaz své lásky a nejněžnějšího soucitu, je nesmírně důležité, aby Jeho zástupci následovali Jeho příkladu, a co nejvíc se přiblížili ke svým bližním a pomáhali jim vytvářet opravdu křesťanskou povahu. Někteří se však příliš ochotně zaměstnávali jen těžkostmi ve sboru a jejich svědectví bloudícím bratřím bylo prodchnuto pýchou a ne soucitem. Tímto jednáním poddávali se přirozeným sklonům, které měly být silně potlačeny. [4T 269] Toto není tichá spravedlnost křesťanských představitelů, ale tvrdá kritika prchlivé povahy.

Sbory potřebují více výchovy, než kárání. Místo toho, aby je kazatel přísně obviňoval z nedostatku duchovnosti a zanedbávání povinností, měl by je poučením a příkladem učit, jak růst v milosti a v poznání pravdy. *„Jejíž učiněn jsem já služebník, tak jakž mi to svěřil Bůh na to, aby vám sloužil, a tak naplnil slovo Boží, to tajemství skryté od věků a národů, nyní pak zjevené svatým jeho. Jimžto Bůh ráčil známo učiniti, kteraké by bylo bohatství slavného tajemství tohoto mezi pohany, jenž jest Kristus v vás, ta naděje slávy, kteréhož my zvěstujeme, napomínajíce všelikého člověka, a učíce všelikého člověka ve vší moudrosti, abychom postavili každého člověka dokonalého v Kristu Ježíši. O čež i pracuji, bojuje podle té jeho mocnosti,kteráž dělá ve mně mocně.“ Kol 1,25-29.*

Naši kazatelé, kteří dosáhli věku 40 nebo 45 let, by si neměli myslet, že jsou méně výkonní než dříve. Právě starší a zkušení muži jsou určeni k tomu, aby vynaložili horlivé, správně orientované úsilí. V této době jsou zvlášť potřební; sbory si nemohou dovolit nechat je odejít. Takoví kazatelé by neměli mluvit o fyzické nebo duševní slabosti, ani by neměli mít pocit, že dny, kdy mohli být užiteční, již pominuly.

Mnozí z nich byli velmi přetížení duševní prací, a toto přetížení nemírnili tělesným cvičením. Následkem toho došlo k vyčerpání a úpadku jejich sil a vznikl u nich

sklon k vyhýbání se odpovědnostem. Potřebují se aktivně zapojit do práce. To neplatí pouze pro ty, jejichž hlavy po létech zšedivěly; i mladí muži jsou vyčerpáni a duševně slabí. Mají seznam promyšlených kázání, ale jestliže je vyčerpají, pak ztrácejí svou jistotu.

Starodávný pastor, který cestoval na koni a trávil mnoho času návštěvami svého stádce, navzdory nesnázím a námaze mnohem zdravější než naši dnešní kazatelé, 4T 270 kteří se co nejvíc vyhýbají veškeré tělesné námaze a věnují se svým knihám.

Starší a zkušení kazatelé by si měli uvědomovat, že jejich povinností - jako od Boha najatých služebníků - je jít kupředu, každý den pokročit dál, ve svém díle neustále zvyšovat svůj výkon, ustavičně shromažďovat nový materiál a předkládat ho lidu. Každý pokus o výklad evangelia by měl být lepší, než ten předcházející. Každým rokem by měli být zbožnější, přívětivější, a duchovně vzdělanější o nové poznatky biblické pravdy. Čím vyšší je jejich věk a větší jejich zkušenost, tím snadněji by se měli přibližovat k srdcím lidí, protože je lépe znají.

V této době jsou potřební muži, kteří se nebojí obhájit pravdu, ať se proti nim staví kdokoliv. Měli by být neporušitelní a nebojácní. Církev po nich volá a Bůh podpoří jejich úsilí pracovat ve všech odvětvích služby evangelia.

❑❑❑

4T 271

Svědectví pro církev číslo 28
(1879)

Zkušenost a práce

Toto další Svědectví rozesílám svým drahým bratřím a sestrám proto, že sám Pán se mi milostivě ukázal a znovu odhalil věci, které jsou velmi důležité pro ty, kteří vyznávají, že zachovávají Boží přikázání a čekají na příchod Syna člověka. Mezi viděním z 3.ledna 1875 a nedávným důkazem Boží lásky a moci uplynuly již více než tři léta. Než se však začnu zabývat věcmi, které mi byly nedávno ukázány, chci krátce popsat svou zkušenost z uplynulých dvou let.

Jedenáctého května 1877 jsme odjeli z Oaklandu v Kalifornii do Battle Creeku ve státě Michigan. Již několik měsíců mě trápily bolesti u srdce a na své cestě nížinami jsem trpěla ztíženým dýcháním. Potíže nepřestaly ani v Michiganu. Náš dům v Battle Creeku obývali jiní lidé a neměli jsme tam žádné příbuzné, kteří by se o nás starali, protože všechny naše děti jsou v Kalifornii. Přesto však laskaví přátelé pro mne udělali co mohli; já jsem se však necítila oprávněna zatěžovat je při jejich starostech o vlastní rodiny.

Můj muž dostal telegram s prosbou, aby přijel do Battle Creeku a dohlédl na důležitou záležitost týkající se Božího díla, ale především měl dohlížet na vyhotovení plánu rozlehlé budovy sanatoria. Uposlechl výzvy, přijel a se vší horlivostí kázal, psal, měl výborné schůze v kanceláři časopisu *Review,* 4T 272 na fakultě i v Sanatoriu a skoro každý den pracoval až do noci. To ho úplně vyčerpalo. Věděl, že tato zařízení jsou důležitá, především sanatorium, do něhož se investovalo už víc než 50.000 dolarů. Neustálá duševní práce nakonec vedla k náhlému zhroucení. Oba jsme cítili, že si potřebujeme od-

počinout a rozhodli jsme se, že odjedeme do Colorada, abychom měli soukromí. Když jsme plánovali svou cestu, zdálo se mi, jako kdyby ke mně promlouval nějaký hlas: „Oblecte plnou zbroj. Mám pro vás v Battle Creeku práci.“ Hlas byl tak zřetelný, že jsem se hned otočila, abych viděla, kdo to mluví, ale neviděla jsem nikoho. Pocítila jsem Boží přítomnost a mé srdce naplnila nekonečná láska. Když do místnosti vešel můj manžel pověděla jsem mu o svém zážitku. Oba jsme plakali a modlili se. Chtěli jsme do tří dnů odjet, nyní se však všechny naše plány změnily.

Dne 30. května měli pacienti a zaměstnanci sanatoria v plánu strávit den asi dvě míle od Battle Creeku, v krásném háji, který obklopuje jezero Goguac, a byla jsem pozvána, abych jela s nimi a promluvila k pacientům. Sama bych se k tomu neodvážila, ale říkala jsem si, že je to snad část práce, kterou jsem měla v Battle Creeku vykonat. V obvyklou hodinu se podávalo jídlo odpovídající zdravotním zásadám a všichni jedli s velkou chutí. Ve tři hodiny byla modlitbou a zpěvem zahájena přednáška. Hovořila jsem k lidem úplně otevřeně. Všichni naslouchali s nejhlubším zájmem. Když jsem skončila, vstal soudce Graham z Wisconsinu, pacient ze sanatoria a navrhl, aby se tato zdravotní přednáška písemně publikovala a kolovala mezi pacienty i v okolí, aby tak slova, která zde byla řečena, neupadla v zapomenutí a nebyla podceňována. Návrh byl jednomyslně schválen a projev byl publikován v podobě malé brožurky s názvem *„Pacienti sanatoria u jezera Goguac.“*

Na fakultě v Battle Creeku se blížil závěr školního roku a já jsem měla velkou starost o studenty, [4T 273] protože mnozí z nich byli buď neobráceni, nebo se vzdálili od Boha. Chtěla jsem k nim promluvit a usilovat o jejich spasení, než se rozejdou do svých domovů, ale byla jsem velmi slabá na to, abych mohla pro ně něco vykonat. Po zkušenosti, o níž jsem vyprávěla, jsem si však byla úplně jistá, že mohu prosit o Boží pomoc v práci pro spásu studentů.

Schůzky, určené pro studenty, se konaly v naší modlitebně. Pracovala jsem s nimi každý večer po celý týden, včetně soboty i neděle. Byla jsem dojata, když jsem viděla modlitebnu téměř naplněnou studenty naší školy. Snažila jsem se jim vštípit, že čistý život a modlitba pro ně nebudou překážkou při studiu, ale že to naopak mnohé překážky na cestě jejich pokroku ve studiu odstraní. Odevzdají-li se Spasiteli, stanou se žáky Kristovy školy a budou-li i tam pilnými studenty, vyloučí ze svého středu neřest a nemravnost. Důsledkem toho získají větší poznání. Všichni, kdo se stanou žáky Kristovy školy vynikají kvalitou i hloubkou vzdělání. Vylíčila jsem jim Krista jako velkého učitele, který je zdrojem vší moudrosti, největším vychovatelem jakého kdy svět poznal.

„Počátek moudrosti je bázeň Hospodina.“ Žm 111,10. Poznání Boha a jeho požadavků přivádí studenta k tomu, aby si uvědomil svou odpovědnost před Bohem i před světem. Potom pocítí, že své schopnosti musí rozvíjet tak, aby výsledky byly co nejlepší. To se může uskutečnit jedině tehdy, jestliže student všechny náboženské zásady a pravidla spojí v jediném celku se svým studiem. V žádném případě by ze svého studia neměl vyloučit Boha. Při hledání vědomostí pátrá po pravdě a veškerá pravda pochází od Boha, pramene pravdy. Studenti, kteří jsou čestní a naplněni Kristovým Duchem, budou usilovat o poznání ze všech svých sil. [4T 274]

Fakulta v Battle Creeku byla založena proto, aby se zde vyučovalo různým předmětům a zároveň byli studenti vedeni ke Spasiteli, z nějž plyne všechno pravé poznání. Vzdělání dosažené bez biblického náboženství je oloupeno o své pravé světlo i slávu. Snažila jsem se studentům vštípit skutečnost, že naše škola má ve vzdělávací soustavě zaujímat vyšší postavení než kterýkoliv jiný ústav tím, že ukazuje mladým lidem ušlechtilejší názory, cíle i oblasti života a vede je k tomu, aby správně chápali povinnost k člověku i věčné zájmy. Největším důvodem pro zřízení naší fakulty bylo podání správných názorů, které ukazují, že věda a biblické náboženství se vzájemně doplňují.

Pán mi dodal sílu a požehnal našemu úsilí. Mnoho studentů přišlo dopředu, aby se modlili. Někteří z nich dříve nebyli dost bdělí a nemodlili se. Tak ztratili svou víru a jis-

totu svého spojení s Bohem. Mnozí dosvědčili, že když učinili tento krok, dostalo se jim Božího požehnání. Výsledkem těchto shromáždění bylo, že dost velký počet studentů se dal pokřtít.

Protože ukončení studijního roku na fakultě se mělo konat u jezera Goguac, bylo rozhodnuto, aby se křest konal tam. Pobožnost, která se při této příležitosti konala, měla velký vliv na početné shromáždění a slavností ráz jí propůjčoval právě tento posvátný úkon křtu. Já jsem promluvila na začátku a na závěr pobožnosti. Můj muž vedl 14 vzácných mladých lidí do vody nádherného jezera a pohřbil je s Pánem skrze křest. Někteří z těch, kteří se chtěli dát pokřtít, se rozhodli, že tak učiní ve svých domovech. Touto slavnostní bohoslužbou byl ukončen tento studijní rok na naší milované škole.

Shromáždění, týkající se střídmosti

Avšak má práce v Battle Creeku nebyla ještě ukončena. Bezprostředně po našem návratu od jezera jsme byli naléhavě požádáni, abychom se zúčastnili masového shromáždění týkajícího se střídmosti, [4T 275] které bylo výsledkem úctyhodného pokrokového úsilí lepší části obyvatel Battle Creeku. Do tohoto hnutí se zapojil Reformní klub v Battle Creeku, Šest set silných a také Svaz střídmosti křesťanských žen a Dvě stě šedesát silných. Bůh, Kristus, Duch svatý a Bible byly dobře známými slovy těchto horlivých pracovníků. Svou činností již vykonali mnoho dobrého a aktivita těchto pracovníků, systém řízení jejich práce a duch tohoto shromáždění nasvědčovaly tomu, že shromáždění přinese mnoho dobrého.

Při této příležitosti navštívil toto město 28.června velký zvěřinec Barnum, přičemž ženy ze Svazu křesťanských žen prakticky ukázaly střídmost a reformu tím, že s nevšední střídmostí zajistili občerstvení a ubytování pro davy lidí, kteří se shromáždili v tomto městě, aby navštívili zvěřinec. Tím docílili toho, že lidé nenavštívili salóny a výčepy, kde mohli být vystaveni pokušení. Při této příležitosti byl postaven mamutí stan, schopný pojmout až 5000 lidí, který byl použit Michiganskou konferencí pro stanové shromáždění. Pod tímto obrovským plátěným chrámem bylo postaveno patnáct, nebo dvacet stolů pro pohoštění hostů.

Na základě pozvání postavilo sanatorium v centru velkého pavilónu velký stůl, který byl bohatě zásobený chutným ovocem, obilninami a zeleninou. Tento stůl byl největší atrakcí a byla mu věnována mnohem větší pozornost, než kterémukoli jinému. I když délka stolu byla větší než 3O stop, brzy byl tak obklopen lidmi, že bylo nutné postavit ještě jeden asi o třetinu kratší, který byl také využit.

Na základě pozvání organizačního výboru, starosty pana Austina, pana W.H.Skinnera - pokladníka První národní banky a pana C.C.Peaveye, jsem v neděli večer, l.července, v tomto mamutím stanu promluvila na téma „Křesťanská střídmost“. Bůh mi toho večera pomáhal, i když jsem hovořila skoro devadesát minut k zástupu pěti tisíc lidí, který poslouchal velmi tiše a pozorně. [4T 276]

Návštěva ve státě Indiana

Ve dnech 9.-14.srpna jsem navštívila stanové shromáždění ve státě Indiana, doprovázena svou dcerou Marií K. Whiteovou. Můj manžel pokládal za nemožné, aby opustil Battle Creek. Na tomto shromáždění mi Pán dal sílu k velmi namáhavé práci. Dal mi světlo a sílu k působení na lidi. Jak jsem se dívala na muže a ženy jež byli přede mnou shromážděni, poznala jsem, že to jsou vlivní lidé s dobrým postavením. Vůbec se nepodobali oné malé skupině, která se přede mnou shromáždila asi před šesti léty, kdy to byli většinou chudí a nevzdělaní lidé, a proto jsem mohla zvolat: „Jakou práci Pán vykonal!“

V pondělí mně velice trápily plíce, protože jsem se velmi nachladila. Ale prosila jsem Pána, aby mne posilnil a uschopnil mne tak k práci na záchraně duší. Byla jsem uzdravena z této slabosti a obdržela jsem požehnání velké svobody a síly. Nabádala jsem lidi, aby svá srdce dali Bohu. Asi padesát jich přišlo kupředu, abychom se za ně modlili. Projevili nejhlubší zájem. Výsledkem shromáždění bylo patnáct duší pokřtěných v Kristu.

Plánovali jsme, že navštívíme také stát Ohio a Východní stanové shromáždění. Avšak když si přátelé mysleli, že při mém současném zdravotním stavu by to bylo příliš náročné, rozhodli jsme se, že zůstaneme v Battle Creeku. Velmi mě bolelo v krku i na plících a cítila jsem, že ani srdce nebude v pořádku. V té době jsem velmi trpěla, a proto jsem se rozhodla, že zůstanu v sanatoriu, abych se vyléčila.

Důsledky přepracování

Můj manžel neustále pracoval, aby Boží dílo mohlo jít kupředu, a to v nejrůznějších oblastech naší práce, jejíž středisko bylo v Battle Creeku. Jeho přátelé žasli při pohledu na množství práce, kterou dokončil. V sobotu ráno 18.srpna promluvil v naší modlitebně. Odpoledne se celé čtyři hodiny plně soustředil na kritické zhodnocení rukopisu 3. svazku *Ducha proroctví*, který mu byl předčítán. Rukopis byl nesmírně zajímavý a počítal s tím, že se bude moci plně soustředit na jeho obsah, [4T 277] který se týkal vyšetřování, ukřižování, zmrtvýchvstání a nanebevstoupení Krista. Dříve, než jsme si toho byli vědomí, byl velmi vyčerpán. Začal pracovat v neděli v pět hodin ráno a v práci pokračoval až do půlnoci.

Příštího rána, asi kolem půl sedmé, se dostavily závratě a hrozilo mu nebezpečí mrtvice. Velmi jsem se obávala této strašlivé nemoci. Ale Pán byl milostivý a ochránil nás před tímto neštěstím. Po tomto záchvatu však následovalo velké fyzické a duševní vysílení. A nyní se nám zdálo, že to je opravdu nemožné, abychom navštívili stanová shromáždění na Východě. Ani já sama bych je nemohla navštívit a opustit duševně sklíčeného manžela se slabým zdravím.

Když byl můj manžel takto vysílen, řekla jsem: „To je práce nepřítele. Nesmíme se podrobit jeho moci. Bůh bude pracovat v náš prospěch.“ Ve středu jsme měli zvláštní modlitební shromáždění, během něhož na něj sestoupilo požehnání Boží moci a navrátilo mu zdraví. Také jsme prosili o moudrost, abychom mohli vědět, jaká je naše povinnost v souvislosti s návštěvou stanových shromáždění. Pán mnohokrát posilnil naši víru, abychom šli vpřed a pracovali pro Něj s bázní a třesením. V takových situacích nás předivně zachránil a pomáhal nám. Avšak naši přátelé nás přesvědčovali, že bychom měli odpočívat a zdálo se jim to nerozumné, abychom konali takovou cestu a snášeli únavu táborového života. My sami jsme si mysleli, že Boží dílo půjde kupředu, i když zůstaneme stranou a tak jsme se shromáždění nezúčastnili. Bůh vzbudil jiné, aby konali Jeho dílo.

Nemohu však klidně odpočívat a nejsem svobodná při pomýšlení, že jsem tak daleko od pracovního pole. Zdálo se mi, že satan se mi postavil do cesty a chce mi zabránit, abych nenesla své svědectví a nekonala Boží dílo tak, jak mi bylo svěřeno. Téměř jsem se rozhodla že půjdu sama a vykonám svůj úkol s důvěrou, že Bůh mi dá potřebnou sílu. Ale v té době jsme obdrželi dopis od bratra Haskela, ve kterém vyjádřil svou vděčnost Bohu za to, že bratr a sestra Whiteovi budou moci navštívit stanové shromáždění v Nové Anglii. [4T 278] Bratr Canright psal, že nemůže být přítomen, i když chtěl, protože se nemůže oprostit od práce v Danversu, a že také nemůže sehnat stan. Bratr Haskell ve svém dopise konstatoval, že byly podniknuty všechny přípravy pro toto obrovské shromáždění v Grovelandu a rozhodl se, že je s Boží pomocí chce uskutečnit, i kdyby se o vše musel starat sám.

Opět jsme tuto věc předložili na modlitbě Pánu. Věděli jsme, že mocný Lékař může navrátit zdraví jak mému manželovi, tak i mně samotné, jestliže to bude k Jeho slávě. Zdálo se nám to těžké když jsme měli odjet tak unaveni, nemocni a zbaveni odvahy. Ale tentokrát jsem cítila, že jestliže vykročíme s důvěrou v Něj, Bůh požehná tuto naši cestu. Na mysl mi často přicházela myšlenka: „Kde je tvá víra? Bůh zaslíbil*: "Tvá víra ať provází všechny tvé dny" (Dt 33,25).*

Snažila jsem se povzbudit svého manžela. Myslel si, že pokud se cítím schopna podstoupit únavu a námahu táborového shromáždění, bude to pro mne to nejlepší. Ale nemohl ani pomyslet na to, že by mne měl doprovázet v tomto stavu slabosti, když není schopen práce. Jeho mysl byla sklíčena touto závislostí, vždyť i jeho bratři jej litovali. Mohl se posadit, ale to bylo vše, čeho byl schopen po svém náhlém záchvatu a zdálo se, že nezesílí. Opět jsme se obrátili k Pánu a znovu jsme doufali, že mraky se roztrhnou, ale nepřišlo žádné zvláštní světlo. Zatímco již čekal kočár, aby nás zavezl na nádraží, opět jsme na modlitbě předstoupili před Pána a prosili jsme Jej, aby nás podpíral na naší cestě. Oba jsme se rozhodli, že vykročíme s vírou a budeme plně spoléhat na Boží zaslíbení. Tato cesta si však z naší strany vyžádala velkou víru. Ale jakmile jsme usedli do kočáru, cítili jsme, že jsme se vydali na svou povinností. Během cesty jsme si odpočinuli a také v noci jsme spali dobře.

Stanová shromáždění

V pátek, asi v osm hodin večer, jsme se dostali do Bostonu. Příštího rána jsme jeli prvním vlakem do Grovelandu. Když jsme přijeli na stanové shromáždění, hustě pršelo. [4T 279] Bratr Haskell do té doby neustále pracoval a byla naděje, že shromáždění bude vynikající. Bylo tam čtyřicet sedm stanů, vedle toho tři velké stany, jeden pro shromáždění o rozměrech 80 x 125 stop. O sobotní shromáždění byl hluboký zájem. Církev byla oživena a posilněna, zatímco hříšníci a odpadlíci byli vyburcováni, aby si uvědomili své nebezpečí.

V neděli ráno bylo počasí stále ještě zamračené. Ale dříve než se lidé shromáždili, vyšlo slunce. Loďky i vlaky se hemžily tisíci lidmi. Bratr Smith promluvil ráno o východní otázce. Námět se těšil zvláštní pozornosti a lidé poslouchali s velkým zájmem. Odpoledne bylo pro mně obtížné prorazit si cestu ke kazatelně, viděla jsem před sebou moře hlav. Obrovský stan byl plný i tisíce ještě stály venku a vytvořily živou zeď o hloubce několika stop. Velmi mně bolelo v krku i na plících a přesto jsem věřila, že mi Bůh pomůže při této významné příležitosti. Zatímco jsem mluvila, zapomínala jsem na své vyčerpání i bolest, když jsem si přitom představila, že hovořím k lidem, kteří má slova nepokládali za plané řeči. Přednáška trvala déle než jednu hodinu a vzbudila obrovskou pozornost. Když byla zazpívána závěrečná hymna, činitelé z Reformního klubu střídmosti v Haverhille mne prosili, abych přednášku, kterou jsem měla před rokem, opakovala i před tímto shromážděním v pondělí večer. Měla jsem však hovořit v Danversu, a proto jsem musela toto pozvání odmítnout.

V pondělí ráno jsme v našem stanu měli modlitební shromáždění za mého manžela. Předložila jsem jeho případ velkému Lékaři. Byla to vzácná chvíle. Spočinul na nás nebeský pokoj. Hned jsem si vzpomněla na slova: *„To je to vítězství, které přemáhá svět, víra naše" 1Jan 5,4.* Všichni jsme cítili, že na nás spočívá Boží požehnání. Potom jsme se shromáždili ve velkém stanu, kde přišel můj manžel a krátce promluvil. Z vroucího srdce ozářen velkou Boží milostí a dobrotou vyslovil převzácná slova. [4T 280] Snažil se ukázat věřícím pravdu, aby si uvědomili, že mají tu přednost získat jistotu Boží milosti ve svých srdcích, a že velké pravdy, kterým věří, mohou posvětit život, zušlechtit charakter a mají spásný vliv na svět. Slzami zalité oči lidí dokazovaly, že jejich srdce byla dojata a obměkčena těmito slovy.

Potom jsme se chopili práce, kterou jsme v sobotu opustili a ráno jsme strávili ve zvláštní práci pro hříšníky a odpadlíky. Bylo jich asi dvě stě. Přišli kupředu, abychom se

za ně modlili. Byli mezi nimi desetileté děti, ale také šedovlasí mužové a ženy. Více než dvacet z nich vstoupilo na cestu života poprvé. Odpoledne bylo třicet osm duší pokřtěno a mnozí křest oddálili na dobu, kdy se vrátí do svých domovů.

V pondělí večer jsme jeli spolu s bratrem Canrightem a několika jinými do Danversu. Můj manžel nebyl schopen mně doprovázet. Když jsem se uvolnila od náporu práce ve stanovém shromáždění, uvědomila jsem si, že jsem nemocná a že mám jen málo síly. Přece nás vozy rychle přivážely k místu schůzky v Danversu. Zde jsem musela hovořit s úplně cizími lidmi, jejichž mysli byly obtíženy předsudky falešných zpráv a zlými pomluvami. Myslela jsem si, že kdybych měla dost síly v plících, čistý hlas a neměla bych bolesti z cesty, byla bych za to Bohu velmi vděčná. Tyto myšlenky a pocity jsem si nenechala sama pro sebe a ve velké úzkosti jsem je předložila Bohu. Byla jsem velmi vyčerpaná a ani jsem nedovedla své myšlenky dobře formulovat slovy. Ale cítila jsem, že musí být nějaká pomoc a žádala jsem o ni z celého srdce. Abych toho večera mohla hovořit, potřebovala jsem fyzickou a duševní sílu. Při modlitbě jsem stále opakovala prosbu: „Má bezmocná duše spoléhá na Tebe, ó můj Bože, můj pomocníku. Neopouštěj mne v této hodině nouze.“

Když čas shromáždění pokročil, můj duch bojoval na modlitbě o Boží sílu a moc. Zatímco byla zpívána poslední píseň, šla jsem za kazatelnu. Stála jsem tam úplně slabá a věděla jsem, že má-li být má práce úspěšná, [4T 281] bude to jen v síle Mocného. Spočinul na mně Duch Páně a začala jsem mluvit. Ve svém srdci jsem cítila něco jako elektrický šok a náhle veškerá bolest ustoupila. Trpěla jsem velkou bolestí nervů soustřeďující se v mozku. V téže chvíli zcela pominula. Bolesti v krku i na plících ustoupily. Má levá paže i ruka byly v důsledku bolesti v srdci téměř neužitečné, ale nyní byly zdravé. Má mysl byla jasná, duše byla plná světla a lásky k Bohu. Zdálo se, že kolem stojí Boží andělé jako ohnivé stěny.

Stan byl plný a asi dvě stě lidí stálo ještě venku, protože uvnitř už nebylo místo. Citovala jsem Kristova slova, jimiž odpovídal na otázku zákoníků, když se ho ptali na největší přikázání zákona. *„Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého, a ze vší duše své, a ze vší mysli své.“ Mt 22,37*. Spočinulo na mně Boží požehnání a má bolest i slabost ustoupily. Přede mnou byli lidé, s nimiž jsem se až do dne soudu neměla setkat a touha po jejich spasení mne vedla k tomu, abych hovořila horlivě a s velkou bázní před Bohem, abych byla čistá od jejich krve. Při svém úsilí jsem se cítila úplně volná a hovořila jsem hodinu a deset minut. Ježíš byl mým pomocníkem a Jeho jméno bude oslaveno. Posluchači byli velmi pozorní.

V úterý jsme se vrátili do Grovelandu. Shromáždění bylo ukončeno, stany byly složeny, naši bratři se již vzájemně loučili a byli připraveni nastoupit do vozů a vrátit se do svých domovů. Bylo to jedno z nejlepších stanových shromáždění, jaké jsem prožila. Dříve, než jsme opustili toto místo, bratr Canright, Haskell, můj manžel, sestra Ingsová a já jsme vyhledali vzdálené místo v lesíku a tady jsme se sjednotili v modlitbě za požehnání zdraví a Boží milost, aby bohatě spočinula na mém manželovi. Všichni jsme hluboce cítili potřebu manželovy pomoci, protože ze všech směrů přicházelo mnoho naléhavých proseb o kázání. Toto modlitebné shromáždění bylo pro mne velmi vzácné, a na nás všech spočinul sladký mír a radost, jakožto ujištění, že Bůh vyslyšel naše prosby. [4T 282] Odpoledne nás bratr Haskell vzal ve svém kočáře, a vyrazili jsme do South Lancasteru, abychom si nějaký čas odpočinuli v jeho domově. Dali jsme přednost tomuto způsobu cestování, protože jsme si mysleli, že to prospěje našemu zdraví.

Denně jsme zápasili s mocnostmi temna, ale neopustili jsme naši víru a neztratili jsme odvahu. Nemoc mého manžela zmalomyslněla a satanovy svody velice zatěžovaly jeho mysl. Ale nebylo ani pomyšlení na to, že nás nepřítel porazí. Alespoň třikrát denně jsme jeho případ předkládali velkému Lékaři, který může léčit jak tělo, tak i duši. Každá modlitební chvíle nám byla velmi vzácná. Při každé příležitosti jsme měli zvláštní důkazy osvícení a Boží lásky. Zatímco jsme jednoho večera u bratra Haskella prosili Boha

za mého manžela, zdálo se, že Pán byl přítomen mezi námi. Byla to chvíle, na kterou nelze nikdy zapomenout. Místnost vypadala jakoby byla osvětlena přítomností andělů. Chválili jsme Pána celým srdcem i svým hlasem. Jedna slepá sestra, která byla také přítomna, řekla: „Je to vidění?“ Naše srdce byla v tak těsném spojení s Bohem, že jsme tyto hodiny pokládali za svaté na to, abychom je prospali. K odpočinku jsme se odebrali teprve tehdy, až byla téměř celá noc, strávená hovorem a přemýšlením o Boží dobrotě a lásce a radostným chválením za námi.

Rozhodli jsme se, že na Vermontské táborové shromáždění budeme cestovat soukromým dopravním prostředkem, protože jsme se mysleli, že to bude pro manžela prospěšné. V poledne jsme se zastavili, rozdělali oheň, připravili si lehký oběd a udělali jsme si modlitební chvíli. Na tyto vzácné hodiny strávené ve společnosti bratra a sestry Haskellových, sestry Ingsové a sestry Huntleyové nelze nikdy zapomenout. Naše cesta trvala tři dny.

Toto shromáždění bylo velmi užitečné pro práci ve Vermontu. Pán mi dal sílu, abych mohla každý den jednou promluvit k lidem. Podávám zde následující zprávu ze shromáždění, kterou napsal pro časopis *Review and Herald* bratr Uriah Smith: [4T 283]

„Bratr a sestra Whiteovi a bratr Haskell potěšili na tomto shromáždění všechny věřící. Sobota 8. září byla na tomto stanovém shromáždění zasvěcena postu za zdravotní stav bratra Whitea. Byl to dobrý den. Strávili jsme jej na modlitbách a brzy jsme viděli i ovoce těchto modliteb. Pán v hojnosti požehnal svému lidu. V sobotu odpoledne měla sestra Whiteová volný, ale působivý proslov. Asi sto osob přišlo kupředu, abychom se za ně modlili a prokázali tak hlubokou touhu a opravdovou potřebu nalézt Pána.“

Z Vermontu jsme jeli na stanové shromáždění do New Yorku. Pán mi dal velkou přednost, když jsem i tam promluvila k lidem, ale někteří nebyli připraveni, a toto shromáždění jim nepřineslo užitek. Neuvědomovali si svůj pravý stav a nehledali Pána opravdově. Nepřiznali se, že padli a neopustili své hříchy. Jedním z hlavních cílů konání těchto táborových shromáždění je, aby naši bratři pociťovali nebezpečí, že jsou zaměstnáni pečováním o tento život. Pokud se tento stav nezmění, pak dochází k obrovským ztrátám.

Vrátili jsme se do Michiganu a po několika dnech jsme jeli do Lansingu abychom se zúčastnili stanového shromáždění, které trvalo dva týdny. Zde jsem horlivě pracovala a Duch Páně mne podpíral. Cítila jsem velké požehnání, když jsem promlouvala ke studentům a usilovala o jejich spasení. Bylo to pozoruhodné shromáždění. Duch Boží byl přítomen od počátku až do konce. Výsledkem tohoto shromáždění bylo sto třicet pokřtěných osob. Většinou to byli studenti z naší školy. Byli jsme šťastni, když jsme viděli Boží spasení na tomto shromáždění. Potom jsme strávili několik týdnů v Battle Creeku a rozhodli jsme se, že pojedeme do Kalifornie.

Práce v Kalifornii

Můj manžel pracoval v Kalifornii jen málo. Zdálo se, že jeho uzdravení nebude jednoduché. Naše modlitby mířily k nebesům alespoň třikrát a někdy až pětkrát denně a často na nás spočinul Boží pokoj. V té době jsem však vůbec neztrácela odvahu. [4T 284] Jelikož jsem mnoho nocí nemohla spát, hodně času jsem strávila na modlitbách a vděčné chvále Boží milosti. Cítila jsem, že v mém srdci stále vládne Boží mír a opravdu mohu říci, že tento mír byl velký jako řeka. Nepředvídané a neočekávané zkoušky, kterým jsem byla vystavena a navíc ještě manželovo onemocnění, mně téměř přemáhaly. Avšak má důvěra v Boha byla neotřesitelná. Byl opravdu přítomnou pomocí v každé době nouze.

Navštívili jsme Healdsburg, Sv. Helenu, Vacaville a Pacheco. Když bylo počasí příznivé, doprovázel mne i můj manžel. Zima pro nás byla určitou zkouškou. Zdraví

mého manžela se zlepšilo a počasí v Michiganu se zmírnilo. Vrátil se, aby se doléčil v sanatoriu. Tento pobyt mu velmi prospěl a znovu začal přispívat články do našich časopisů se svou jasností a přesvědčivostí.

Neodvažovala jsem se jít do misijních polí i se svým manželem. Pro neustálé starosti, úzkost a neschopnost spát, jsem si přivodila velmi vážné srdeční těžkosti. Cítili jsme velmi ostře, že se blíží hodina rozloučení. Neubránili jsme se ani slzám, protože jsme nevěděli, zda se na tomto světě ještě někdy setkáme. Můj manžel se vrátil do Michiganu a my jsme se rozhodli, že bude moudré navštívit Oregon a podat má svědectví těm, kteří je nikdy neslyšeli.

Sedmého června jsem opustila Healdsburg a odcestovala jsem do Oaklandu. Tam jsem navštívila sbory z Oaklandu a San Franciska. Shromáždili se ve velkém stanu v San Francisku, kde pracoval bratr Healey. Cítila jsem tam tíhu svědectví a velkou potřebu vytrvat v osobním úsilí ve prospěch těchto sborů, kterým jsem měla přinést poznání pravdy. Bylo mi zjeveno, že San Francisko a Oakland jsou misijními poli a vždy tomu tak bylo. Růst členstva byl pomalý, ale kdyby všichni v těchto sborech byli živými členy a činili to, co bylo zapotřebí, aby i jiní obdrželi světlo, mnohem více by jich bylo přivedeno do řad těch, kteří přijali pravdu. Tamní věřící se náležitě nezajímali o spásu jiných tak, jak by měli. [4T 285] V důsledku nečinnosti a netečnosti v Božím díle mnozí odpadli od Boha a jejich příklad byl pro jiné překážkou na jejich cestě vpřed. Štědrost, vytrvalost a aktivní úsilí by přinesly mnohem lepší výsledky. Snažila jsem se jim přiblížit to, co mi Pán ukázal, totiž že Jeho pravda má být jiným zvěstována horlivými a aktivními pracovníky a ne těmi, kteří jen vyznávali, že jí věří. Nezvěstovali by pravdu jen svými slovy, ale celým svým životem a svým živým reprezentováním pravdy.

Bylo mi ukázáno, že ti, kteří zakládají tyto sbory, by měli studovat Bibli, měli by studovat Boží vůli se vší horlivostí, aby se tak naučili, jací by měli být pracovníci v Božím díle. Měli by zasévat símě pravdy kdekoliv se jim naskytne příležitost - doma, v zaměstnání, stejně tak jako ve shromáždění. Aby se dokonale seznámili s Biblí, měli by číst pečlivě a na modlitbách. Aby se sami i se svými starostmi mohli odevzdat Kristu, musí toto studium začít ihned, aby si uvědomili hodnotu Kristova kříže a naučili se jej nést. Jestliže chtějí žít svatým životem, musí mít už nyní Boží bázeň.

Během zkoušky poznáme náš skutečný stav. V období pokušení poznáváme skutečný stav lidského charakteru, a také důležitost pěstování dobrých vlastností. Křesťan, který důvěřuje Božímu požehnání, je bezpečný všude. Velkoměsto ho nezkazí. V kanceláři bude znám jako přísně zásadní člověk. V mechanické dílně bude věrně konat svoji práci, a bude usilovat pouze o Boží slávu. Budou-li si takto počínat všichni členové církve, bude se jí dařit. Úspěch se nikdy nedostaví do sborů, kde jednotliví členové nemají úzké společenství s Bohem a nezajímají se upřímně o spasení svých bližních. Kazatelé mohou mít příjemná a přesvědčivá kázání a může být vykonáno mnoho práce, aby církev rostla a měla úspěch. Avšak jestliže její členové nebudou konat svou úlohu jakožto služebníci Ježíše Krista, [4T 286] církev bude stále žít v temnotách a bez síly. Temnému světu může prospět pouze vliv opravdového a vytrvalého příkladu.

Člověk nemůže očekávat žeň, pokud nikde nezaséval, nemůže mít znalosti, pokud se neučil, a také nemůže očekávat, že bude zachráněn, pokud o to neusiloval. Lenoch a povaleč nikdy nepokoří pýchu a nezvítězí nad silou pokušení k páchání hříchů, které jej odvádí od Spasitele. Světlo pravdy a posvěcující život ukáže tomu, jehož srdce je nakloněno k hříchu, jaké úsilí a nervové vypětí musí vynaložit, aby mohl odolat moci satana, nad nímž může zvítězit skrze Kristovy zásluhy. Když na něj působí vlivy, které jej mají odvést od Boha, pak musí neúnavně vysílat k Ježíši prosby o pomoc a sílu, aby mohl zvítězit nad satanovými svody.

V těchto sborech jsou někteří v neustálém nebezpečí, protože jejich péče o tento život a světské myšlenky tak zaměstnávají jejich mysl, že nemyslí na Boha nebo nebesa, ani na potřeby svých vlastních duší. Občas se ze své netečnosti probudí, avšak brzy opět

upadnou ještě do hlubšího spánku. Jestliže se úplně nevzpamatují z tohoto spánku, Bůh jim odejme světlo a požehnání, které jim daroval. Ve svém hněvu pohne svícny z jejich místa. Učinil tyto sbory správci svého zákona. Jestliže opustí hřích a aktivní a opravdovou zbožností ukáží, že pokorně dbají pravidel Božího slova, a že věrně plní náboženské povinnosti, napomohou tomu, aby tyto svícny byly postaveny na svá místa a budou mít důkaz o tom, že Hospodin zástupů je s nimi, a že Bůh Jakobův je jejich útočištěm.

Návštěva Oregonu

V neděli 10. června, když jsme měli vyrazit do Oregonu, jsem byla vyčerpána srdeční chorobou. Moji přátelé si mysleli, že by pro mně bylo nejlepší jet parníkem, [4T 287] ale já jsem si myslela že bych si odpočinula, kdybych mohla cestovat na palubě lodi. Během cesty jsem se mohla věnovat psaní.

Ve společnosti jedné přítelkyně a bratra J.N.Loughborougha jsem odpoledne opustila San Francisco na palubě parníku Oregon. Kapitán Conner, který velel této nádherné lodi, byl vůči pasažérům velmi pozorný. Jak jsme projížděli Golden Gate na širém oceánu, nastala velká bouře. Jeli jsme proti větru a parník poskakoval na vlnách zatímco oceán jej zuřivě bičoval větrem. Pozorovala jsem zamračená nebesa. Divoké vlny, podobné vysokým horám, se tříštily a na kapkách vody se odrážely barvy duhy. Byl to velkolepý ale strašlivý pohled. Byla jsem naplněna úžasem a přemýšlela jsem o tajemství hlubin. Jejich hněv je strašný. Je to strašlivá krása, která s řevem vyzdvihuje z hlubin vlny a potom je opět smutně stráží dolů. V pohybu těchto neklidných vod, sténajících pod vlivem nemilosrdného větru, jehož působením se vlny zmítaly jako v křečích, jsem mohla pozorovat Boží moc.

Byli jsme na krásné lodi nemilosrdně zmítáni věčně neklidnými vlnami; ale byla tu jakási neviditelná moc, která držela vody pevně ve svých rukou. Bůh sám má moc udržet ji v hranicích jí ustanovených. On je schopen udržet vody tak, jakoby je měl v dlani své ruky. Hlubiny poslouchají hlasu svého Tvůrce: *„Až potud vycházeti budeš a dále nic, tu pravím, skládati budeš dutí vlnobití svého“ Jb 38,11.*

Jakým předmětem k přemýšlení byl širý a velkolepý, Tichý oceán! Na pohled to bylo něco úplně jiného než klid; bylo to šílení a zuření. Když se podíváme na vodu jen povrchně, nic se nejeví tak naprosto nezvládnutelné, tak zcela bez zákona nebo pořádku, jako právě tato ohromná hlubina. Ale Božího zákona je poslušen i ten oceán. Bůh udržuje vody v rovnováze a vyznačuje jim dno. Když jsem se dívala na nebesa nade mnou a na vody pod sebou, vyslovila jsem otázku: „Kdo to jsem? Kam vlastně jdu? Okolo nebylo nic, než nekonečné vody. Jak mnozí se již vydali na moře a již nikdy víc nespatřili zelená pole, a své šťastné domovy. [4T 288] Propadli se do hlubin jako zrnko písku a takto skončil jejich život“.

Když jsem se dívala na tyto řvoucí vlny, pokryté bílou pěnou, vzpomněl jsem si na událost z Kristova života, když učedníci po uposlechnutí příkazu svého Mistra vstoupili do svých lodí a plavili se na druhý břeh jezera. Překvapila je hrozná bouře. Jejich plavidlo se neřídilo dle jejich vůle a byli hnáni stále dál a dál, dokud v zoufalství nepoložili vesla. Očekávali, že zahynou. Zatímco vlny a bouře svědčily o smrti, zjevil se jim Kristus, kterého nechali na protější straně a kráčel klidně po zpěněných vlnách. Byli zmateni tím, jak neužitečné je jejich úsilí, neměli už žádnou naději a mysleli si, že jsou úplně ztraceni. Když však před sebou spatřili Ježíše Krista kráčejícího po vodě, jejich hrůza se zvýšila. Pokládali to za předzvěst své okamžité smrti. Velmi se báli a křičeli. On se však nezjevil proto aby zemřeli, ale přišel jako posel života. Jeho hlas byl pronikavější, než řev živlů. *„To jsem já, nebojte se“*. Během této scény se hrůza jejich beznaděje rychle změnila v radost víry a naděje nad přítomností milovaného Mistra! Učedníci již nepociťovali úzkost, ani hrůzu před smrtí, protože Kristus byl s nimi.

Odmítneme poslušnost Zdroji veškeré síly, jehož zákony se řídí moře i vlny? Proč bych neměla důvěřovat v ochranu Toho, který řekl, že *„bez vědomí našeho nebeského Otce nepadne na zem ani vrabec?“ (Mat 10,29)*

Když téměř všichni opustili svá stanoviště, já jsem zůstala na palubě. Kapitán mi půjčil křeslo s rákosovým výpletem a přikrývku, kterou jsem se chránila před mrazivým větrem. Věděla jsem, že pokud bych zůstala ve své kabině, byla bych nemocná. Přišla noc, moře přikryla temnota a naší lodí kolébaly vlny. Toto velké plavidlo bylo pouhou třískou na nemilosrdných vodách, [4T 289] ale bylo střeženo a ochraňováno nebeskými anděly, kteří tak činili z Božího příkazu. Kdyby tomu tak nebylo, byli bychom všichni okamžitě pohlceni a nezůstala by ani památka po této nádherné lodi. Ale Bůh, který krmí krkavce a který má sečteny vlasy na naší hlavě, na nás nezapomíná.

Kapitán si myslel, že je venku příliš chladno na to, abych mohla zůstat na palubě. Řekla jsem mu, že pokud jde o mou bezpečnost, raději tam zůstanu po celou noc, než abych sestoupila do své kajuty, kde dvě ženy trpěly mořskou nemocí, a kde bych postrádala čistý vzduch. Řekl: „Nikdo vás nenutí k tomu, abyste šla do své kajuty. Vidím, že jste si vybrala dobré místo na spaní“. Pomáhala mi též stevardka z horního salonu, která mi přinesla žíněné madrace. I když to bylo učiněno rychle, přesto jsem se už cítila dosti nemocná. Lehla jsem si na toto své lože a nevstala jsem do čtvrtečního rána. Během té doby jsem jedla velmi málo, jen několik lžic hovězího vývaru a sušenky.

Během této čtyřdenní plavby jen občas někteří opustili své pokoje, bledí, slabí a vrávorající se ubírali na palubu. Na každé tváři byla patrná sklíčenost a nechuť k životu. Všichni jsme toužili po odpočinku, který jsme nemohli nalézt a chtěli jsme vidět něco pevného. Každý byl pokorný. Zde jsme poznali, jak je člověk malý.

Naše cesta byla i nadále velmi bouřlivá, dokud jsme nedosáhli hranice a nevypluli do řeky Columbia, která byla hladká jako sklo. Společně s ostatními jsem vyšla na palubu. Bylo nádherné ráno a cestující se na palubě hemžili jako včely. Na počátku to byla politováníhodná společnost, ale občerstvující vzduch a milý sluneční svit, který vystřídal vítr a bouři, brzy vzbudily radost a veselí.

Během poslední noci, strávené na lodi, jsem cítila velkou vděčnost vůči svému nebeskému Otci. Tam jsem se naučila lekci, na kterou nikdy nezapomenu. Bůh promluvil k mému srdci v bouři a ve vlnách a pak nastal klid. Nemáme Ho chválit? [4T 290] Může se snad člověk postavit svou vůlí proti vůli Boží? Měli bychom být neposlušní přikázání tohoto mocného Vládce? Měli bychom klást odpor Nejvyššímu, který je zdrojem veškeré síly a skrze něhož plyne do srdce nekonečná láska a požehnání ke každému tvoru, o nějž pečuje?

Má návštěva v Oregonu byla velmi zajímavá. Setkala jsem se tam po čtyřech letech odloučení se svými drahými přáteli, bratrem a sestrou Van Hornovými, které jsme pokládali za své děti. Bratr Van Horn dříve neposkytl tak úplné a příznivé zprávy o svém díle, jako tehdy, protože k tomu nebyla příležitost. Byla jsem překvapena a také velmi potěšena, když jsem zjistila, že Boží dílo je v Oregonu tak úspěšné. Skrze neúnavné úsilí těchto věrných misionářů mohlo být zřízeno středisko práce adventistů sedmého dne, a také několik kazatelů mohlo pracovat na tomto širokém poli.

V úterý večer 18. června jsme se setkali s dosti velkým počtem světitelů soboty v tomto státě. Mé srdce bylo obměkčeno Božím Duchem. Vydala jsem své svědectví o Ježíši a vyjádřila svou vděčnost za velikou přednost, že můžeme důvěřovat Jeho lásce, a že od Něj můžeme žádat moc k tomu, abychom spojili své úsilí o záchranu hříšníků před záhubou. Abychom mohli vidět, jak jde Boží dílo kupředu, musí v nás přebývat Kristus; prostě musíme pracovat na Kristově díle. Kamkoli se podíváme, vidíme bělající se žeň, ale dělníků je tak málo. Cítila jsem, že moje srdce je naplněné Božím mírem a láskou k Jeho drahému lidu, s nimž jsem se poprvé sešla k modlitbám.

V neděli 23. června, jsem v metodistické církvi v Sálemu hovořila o střídmosti. Návštěvnost byla neobvykle velká a mohla jsem se plně věnovat svému oblíbenému tématu. Byla jsem požádána, abych na tomto místě promluvila znovu v neděli na stanovém shromáždění, zabránil mi v tom však chrapot. Ale následující úterý večer jsem v této církvi již mohla promluvit. Byla jsem pozvána do mnohých měst státu Oregon, abych tam hovořila o střídmosti, ale můj zdravotní stav mi nedovolil vyhovět těmto žádostem. Časté proslovy a změna podnebí mi způsobily dočasnou, [4T 291] ale vážnou chraptivost.

Do táborového shromáždění jsme vstupovali s hlubokým zájmem. Když jsem vystupovala před shromážděním, Pán mi dal sílu a milost. A když jsem se dívala na tyto inteligentní posluchače, mé srdce se v pokoře sklonilo před Bohem. V tomto státě to bylo první táborové shromáždění, pořádané naším lidem. Snažila jsem se hovořit, ale můj přednes byl přerušován pláčem. Velmi jsem se bála o svého manžela, protože měl slabé zdraví. Zatímco jsem hovořila, ve své mysli jsem viděla živý obraz shromáždění ve sboru v Battle Creeku. Můj manžel byl obklopen něžným Božím světlem. Jeho tvář zářila zdravím a vypadal velmi šťastně.

Snažila jsem se o to, abych tomuto lidu ukázala, jak máme být vděční za Boží velkou lásku a Jeho slitování. Musela jsem neustále myslet na Jeho dobrotu a slávu. Byla jsem ohromena vědomím Jeho nesmírné milosti a velkého díla, které vykonal nejen v Oregonu, Kalifornii a v Michiganu, kde jsou naše důležité instituce, ale také v jiných zemích. Nikdy nebudu moci vyjádřit jiným obraz, který se tehdy tak živě vryl do mé mysli. Na okamžik mi bylo ukázáno dílo v celém svém rozsahu a ztratila jsem kontakt s okolím. Už si ani nepamatuji, kde, komu a o čem jsem hovořila. Na tyto instituce mocně zářilo z nebe vzácné světlo. Konají slavné a vznešené dílo - odrážejí paprsky světla, které na ně dopadají z nebe.

Během celého tohoto táborového shromáždění se mi zdálo, že Pán stojí v mé těsné blízkosti. Když shromáždění skončilo, byla jsem velmi unavena, ale svobodna v Pánu. Bylo to období plodné práce a posílená církev pokročila ve svém boji o pravdu kupředu. Těsně před zahájením táborového shromáždění mi byly v nočním vidění ukázány mnohé věci. Nemohla jsem však o nich hovořit, dokud jsem se s někým nesetkala v pravou chvíli. Po skončení shromáždění jsem v noci prožila další pozoruhodný důkaz Boží moci. [4T 292]

V neděli, po ukončení táborového shromáždění, jsem odpoledne promluvila na jednom náměstí. V mém srdci přebývala Boží láska a snažila jsem se jednoduše podat zvěst evangelia. Mé vlastní srdce bylo naplněno a zahřáto Ježíšovou láskou a chtěla jsem jim představit Ježíše tak, aby byli okouzleni krásou jeho charakteru.

Během svého pobytu v Oregonu jsem spolu s bratrem a sestrou Carterovými a sestrou Jordanovou navštívila vězení v Sálemu. Když měla být zahájena bohoslužba, byli jsme zavedeni do kaple, která byla příjemně osvětlena a naplněna čistým, svěžím vzduchem. Když se rozezněl zvon, dva muži otevřeli velká železná vrata a vězni vešli spořádaně dovnitř. Pak byly dveře pečlivě zavřeny a já jsem byla poprvé ve svém životě zavřena mezi zdmi věznice.

Čekala jsem, že uvidím skupinu odporně vypadajících mužů, avšak byla jsem překvapena. Mnozí z nich vypadali velmi inteligentně a někteří mohli být obdařeni velkými schopnostmi. Měli na sobě hrubé, ale čisté vězeňské uniformy, vyčištěné boty a byli pěkně učesaní. Když jsem pozorovala ty různé tváře, pomyslela jsem si: „Každému z těchto mužů byl věnován zvláštní dar nebo talent, aby byl využit k Boží slávě a k prospěchu lidem. Ale oni opovrhli těmito nebeskými dary a zneužili jich“. Když jsem se tak dívala na tyto mladé muže ve věku kolem osmnácti, dvaceti i třiceti let, myslela jsem na jejich nešťastné matky, na jejich žal a výčitky, kterých určitě nebylo málo. Mnohá z těchto matčiných srdcí byla zlomena bezbožným chováním jejich dětí. Avšak splnila svou povinnost vůči těmto dětem? Nedovolily jim, aby se řídily svou vlastní vůlí

a kráčely vlastními cestami? Nezapomněly na to, že je měly naučit, jaké jsou Boží zákony a Jeho požadavky vůči nim?

Když už tam byli všichni, bratr Carter oznámil píseň. Všichni měli knížky a srdečně se zapojili do zpěvu. Jeden z nich byl hudebníkem a hrál na varhany. Potom jsem zahájila shromáždění modlitbou a znovu se všichni zapojili do zpěvu. Hovořila jsem na téma z Janovy epištoly: *„Pohleďte, jakou lásku dal nám Otec,* [4T 293] *totiž abychom synové Boží slouli. Proto svět nezná nás, že jeho nezná. Nejmilejší, nyní synové Boží jsme, ale ještě se neukázalo, co budeme. Víme pak, že když se ukáže, podobni jemu budeme; neboť viděti jej budeme takového, jaký je“ 1J 3,1-2.*

Vyzdvihla jsem před nimi nekonečnou oběť, kterou Otec podstoupil tím, že daroval svého milovaného Syna za padlé lidstvo, abychom poslušností byli přeměněni a stali se právoplatnými Božími syny. Církev i svět jsou vyzýváni, aby pozorovali tuto lásku a obdivovali ji, protože tuto lásku, nad níž žasli nebeští andělé, nelze pochopit lidským rozumem. Láska je tak hluboká, tak široká a tak vysoká, že inspirovaný apoštol nenalezl slova, kterými by ji popsal a vyzval církev i svět k tomu, aby na ni zaměřili svou pozornost, přemýšleli o ní a obdivovali ji.

Poukázala jsem posluchačům na hřích Adama, který přestoupil Otcovo přikázání. Bůh stvořil člověka spravedlivého dokonale svatého a šťastného, ale člověk ztratil tuto božskou přízeň a zničil své vlastní štěstí tím, že nebyl poslušen Otcova zákona. Adamův hřích přivedl lidské pokolení do beznadějné bídy a zoufalství. Ale Bůh ve své velké soucitné lásce nenechal lidstvo, aby zahynulo v beznadějném stavu, do něhož upadlo. Dal lidem svého velmi milovaného Syna, aby je spasil. Kristus přišel na tento svět, jeho božství bylo zahaleno lidstvím. Přišel na zemi, na níž Adam padl. Prošel zkouškou, ve které Adam neobstál. Zvítězil nad všemi satanovými pokušeními a tím vykoupil Adamův hanebný neúspěch a pád.

Potom jsem se zmínila o Kristově dlouhém postu na poušti. Povolování chuti je hříchem, jehož moc nad lidskou povahou si nikdy plně neuvědomíme, dokud svým studiem nepochopíme zápas, který vedl Kristus s holýma rukama proti knížeti moci temnosti. Záchrana lidstva byla v sázce. Zvítězí satan, nebo Spasitel světa? Nikdy nepochopíme s jakým hlubokým zájmem sledovali Boží andělé tuto zkoušku svého milovaného Velitele. [4T 294]

Ježíš byl pokoušen ve všech oblastech stejně jako my, takže ví, jak pomoci těm, kteří jsou pokoušeni. Jeho život je naším příkladem. Svou ochotnou poslušností ukazuje, že člověk může dodržovat Boží zákon, a že přestoupení zákona a neposlušnost jej přivádí k otroctví. Spasitel byl plný soucitu a lásky. Nikdy nezavrhl opravdové kajícníky, i když jejich vina byla velká, ale vždy přísně káral jakékoliv pokrytectví. Je obeznámen s hříchy lidí, zná jejich skutky a čte jejich tajné pohnutky. A přece se od nich neodvrací pro jejich hříšnost. Obhajuje hříšníka a domlouvá mu. Tím, že sám na sebe přijal slabost lidství, smířil se na jeho úroveň. *„Pojďte nu, a poukažme sobě, praví Hospodin: Budou-li hříchové vaši jako červec dvakrát barevný, jako sníh zbělají; budou-li červení jako šarlat, jako vlna budou“. Iz 1,18.*

Člověk, který svým zkaženým životem znetvořil Boží obraz ve své duši, se nemůže svým vlastním lidským úsilím radikálně změnit. Člověk musí přijmout opatření evangelia. Poslušností Božího zákona a vírou v Ježíše Krista musí být smířen s Bohem. Jeho život musí být od této chvíle ovládán novým principem. Skrze pokání, víru a dobré skutky může upřímný člověk zdokonalit svůj charakter a skrze zásluhy Kristovy požadovat výsady Božích synů. Principy božské pravdy, přijaté a pěstované v srdci, nás přivedou na vrchol mravní dokonalosti, o němž jsme si mysleli, že ho nemůžeme dosáhnout. *„Ale ještě se neokázalo, co budeme. Víme pak, že když se okáže, podobni jemu budeme; nebo viděti jej budeme takového, jaký je. A každý, kdož má takovou naději v něm, očišťuje se, jakož i on čistý jest“ 1J 3,2.3.*

Zde čeká práce na každého člověka. Musí se zahledět do zrcadla Božího zákona, poznat nedostatky své povahy a odstranit své hříchy tím, že umyje roucho svého charakteru v krvi Beránkově. Všechny špatné vlastnosti, jako závist, pýcha, zlomyslnost, podvod, svárlivost a zločin budou odstraněny ze srdce, které jest připraveno přijat Kristovu lásku a žít v naději, že Mu budeme podobni, když Jej uvidíme takového, jaký je. [4T 295] Kristovo náboženství očišťuje člověka a vrací mu jeho důstojnost, i když jsou kolem něj různí společníci, kteří nežijí správným způsobem života. Správní křesťané se povznesou nad úroveň svého dřívějšího charakteru a mají větší duševní a mravní sílu. Padlí lidé, poznamenaní hříchem a zločinem, mohou skrze Kristovy zásluhy dosáhnout postavení, které je jen o trochu menší, než je postavení andělů.

Ale vliv naděje evangelia nepovede hříšníka k tomu, aby se na Kristovo spasení díval jako na věc pouhé milosti, zatímco bude pokračovat v životě plném přestupování Božího zákona. Když v jeho mysli zazáří světlo pravdy a on plně pochopí Boží požadavky a uvědomí si rozsah svých přestupků, pak změní způsob svého života; skrze sílu získanou od svého Spasitele se stane věrným Bohu a povede nový, čistý život.

Během svého pobytu v Sálemu jsem se seznámila s bratrem a sestrou Donaldsonovými, kteří chtěli, aby se s námi do Battle Creeku také vrátila jejich dcera a chodila tam do školy. Neměla velmi dobré zdraví a bylo to pro ni dosti těžké, když se měla rozloučit s rodiči, protože to byla jejich jediná dcera. Ale duchovní výhody, které tam získá, je přiměly k této oběti. A my jsme šťastni, že na nedávném táborovém shromáždění v Battle Creeku bylo toto drahé dítě pohřbeno s Kristem skrze křest. Zde je další důkaz toho, jak je důležité, aby adventisté sedmého dne posílali své děti do naší školy, kde mohou být přímo pod spásným vlivem.

Naše plavba z Oregonu byla náročná, ale nebyla jsem tak nemocná, jak tomu bylo na předchozí cestě. Tento člun se jmenoval Idaho a plul celkem klidně. Na palubě se o nás velmi dobře starali. Seznámili jsme se s mnoha příjemnými lidmi, některým jsme rozdávali naše publikace, což také vedlo k užitečným rozhovorům. Když jsme přijeli do Oaklandu, nalezli jsme tam vztyčený stan a určitý počet lidí, kteří přijímali pravdu pod vedením bratra Healeye. Několikrát jsme ve stanu hovořili. V sobotu a v neděli se tam sešly sbory ze San Franciska a Oaklandu a měli jsme několik zajímavých a užitečných shromáždění. [4T 296]

Velmi horlivě jsem navštěvovala táborová shromáždění v Kalifornii. Ale byla jsem naléhavě pozvána, abych se zúčastnila Východního táborového shromáždění. Jelikož mi bylo ukázáno co se děje na východě, věděla jsem že je potřebné, abych přinesla zvláštní svědectví našim bratřím na konferenci v Nové Anglii. V Kalifornii jsem nemohla zůstat déle, protože jsem se tam už necítila svobodně.

K východní hranici

Dne 28. června jsme společně s naší snachou Emmou Whiteovou a Edit Donaldsonovou opustili Oakland a jeli směrem na východ. Téhož dne jsme přijeli do Sacramenta a tam jsme se setkali s bratrem a sestrou Wilkinsonovými, kteří nás srdečně uvítali a otevřeli nám svůj dům, ve kterém se o nás během pobytu velmi laskavě starali. V souladu s naší domluvou jsem v neděli promluvila. Dům byl zcela naplněn pozornými posluchači a s Boží pomocí jsem k nim svobodně hovořila z Božího slova. V pondělí jsme opět nasedli do vlaku a zastavili jsme se až v Reno, ve státě Nevada. V tomto městě jsem měla v úterý večer vystoupit ve stanu, ve kterém bratr Loughborough pořádal své přednášky. Mluvila jsem volně asi ke čtyřem stům pozorných posluchačů, kde jsem citovala Janova slova: *„Pohleďte, jakou lásku dal nám Otec, totiž abychom synové Boží slouli“ 1J 3,l.*

Když jsme projeli velkou americkou pouští ve vedru a alkalickém prachu, byli jsme na cestě tímto prostředím velmi vyčerpáni, i když jsme byli zásobeni vším, co jsme potřebovali na rychlou a klidnou cestu železničním vozem, taženém koňmi. Vzpomněla jsem si na starodávný Izraelský národ, který čtyřicet let cestoval přes skály a vyprahlé pouště. Vedro, prach a drsná cesta vyvolaly nářek a únavu těch, kteří kráčeli po této cestě. Pomyslela jsem si, že kdybychom byli nuceni cestovat pustou pouští, kde bychom často trpěli žízní, horkem a únavou, mnozí z nás by nespokojeně reptali ještě víc, než kdysi Izraelité.

Hory, které nás obklopovaly na cestě, vypadaly tak, [4T 297] jako kdyby je malíř jen letmo načrtnul perem nebo tužkou. Každý, kdo vidí tuto velkolepou a krásnou přírodu, musí cítit určitou radost při pohledu na tyto velké, staré hory, krásné vrcholy a divoké skalnaté kaňony. Tak by tomu mělo být zvláště u křesťana, protože se na žulové skály a bublající potoky dívá jako na dílo Boží všemohoucí ruky. Touží po tom, aby se mohl vyšplhat na tyto nádherné vrchy, protože se mu zdá, že bude blíž nebesům, i když ví, že Bůh slyší modlitby svých dětí v tom nejníže položeném údolí stejně tak, jako na vrcholcích hor.

Colorado

Na cestě z Denveru do Walling´s Mills hory ustupovaly a blížili jsme se k místům, kde můj manžel strávil letní měsíce. Zastavili jsme se v Boulder City a s radostí jsme se podívali na naši stanovou modlitebnu, kde bratr Cornell konal sérii setkání. Našli jsme tam tichý útulek v pohodlném domě sestry Darttové. Stan byl zapůjčen za účelem konání shromáždění o střídmosti a na zvláštní pozvání jsem v tomto stanu, zaplněném pozornými posluchači, také promluvila. I když jsem byla unavena z cesty, Pán mi pomohl, abych těmto lidem vysvětlila nutnost zachovávání střídmosti ve všech věcech.

V pondělí 8. srpna, jsem se setkala se svým manželem a zjistila jsem, že jeho zdravotní stav je lepší. Byl veselý a aktivní, za což jsem vděčná Bohu. Bratr Canright, který prožil určitý čas s mým manželem v horách, byl v té době vyzván, aby se vrátil domů, protože mu onemocněla manželka. V neděli jsme jej s manželem doprovodili do Boulder City, kde nasedl do vozu. Večer jsem promluvila ve stanu a následujícího dne ráno jsme se vrátili do našeho dočasného domova ve Walling´s Mills. Příští sobotu jsem opět promluvila k lidem, kteří se shromáždili ve stanu a pak bylo zahájeno konferenční shromáždění, kde bylo vydáno několik nádherných svědectví. Někteří tam světili první sobotu. Večer po sobotě a také v neděli večer jsem opět hovořila ke shromážděným.

Celá naše rodina, kromě syna Edsona, se nacházela v horách. [4T 298] Můj manžel i děti si mysleli, že musím být unavena, když jsem od zahájení táborového shromáždění v Oregonu až dosud nepřetržitě pracovala, a že mám proto právo na odpočinek. Ale já jsem myslela na to, že bych měla navštívit východní stanová shromáždění, zvláště ve státě Massachusetts. Modlila jsem se o to, že pokud bude Boží vůlí, abych navštívila tato shromáždění, bude mým znamením to, že můj manžel bude souhlasit s tím, abych jela.

Když jsme se vrátili z Boulder City našla jsem dopis od bratra Haskella, ve kterém nás oba žádal, abychom navštívili táborové shromáždění. Ale pokud by můj manžel nemohl přijet, měla jsem přijet alespoň já, bude-li to možné. Četla jsem tento dopis manželovi a čekala na jeho odpověď. Po chvilce ticha řekl: „Ellen, musíš navštívit táborové shromáždění v Nové Anglii“. Příštího dne byly naše kufry sbaleny a ve dvě hodiny ráno jsme za měsíčního svitu vyrazili vozem a o půl šesté jsme již byli ve vlaku. Cesta nebyla moc příjemná, protože bylo velmi teplo a já jsem byla dosti unavená.

Východní shromáždění

Po příjezdu do Battle Creeku jsme se dozvěděli, že v neděli večer mám hovořit v mamutím stanu, postaveném v areálu školy. Stan byl naplněn do posledního místa a mé srdce bylo naplněno naléhavými výzvami k přítomným.

Doma jsem nebyla dlouho a brzy, doprovázena sestrou Mary Smith Abbeyovou a bratrem Farnsworthem jsem byla opět na cestě směrem k východu. Když jsme přijeli do Bostonu, byla jsem velmi vyčerpána. Bratři Wood a Haskell nás čekali na nádraží a doprovodili nás do Ballard Vale, kde se konalo shromáždění. Naši starší přátelé nás srdečně přivítali, což mi po celou dobu mého pobytu velmi pomáhalo. Venku bylo velmi teplo a změna mezi mrazivým klimatem v Coloradu a unavujícím horkem v Massachusetts činila toto horko téměř nesnesitelným. Snažila jsem se hovořit k lidem bez ohledu na svou velkou únavu a byla jsem posilněna, abych mohla podat své svědectví. Zdálo se, že slova míří přímo k srdcím. [4T 299] Na tomto shromáždění bylo třeba vykonat mnoho práce. Od posledního stanového shromáždění byly založeny nové sbory. Převzácné duše přijaly pravdu a nyní bylo potřebné, aby byly vedeny k hlubšímu poznání, až po dokonalou znalost praktické zbožnosti. Pán mi pomohl abych mohla svobodně podat své svědectví.

Při jedné příležitosti jsem se na tomto setkání zmínila o nutnosti dobrého hospodaření s prostředky při jejich vydávání na oblečení a jiné věci. Hrozí nebezpečí, že budeme lehkovážně a bezohledně používat Boží peníze. Mladí lidé, kteří měli na starosti stany, by měli být pozorní, aby zabránili zbytečným výdajům. Stany budou potřebné na dalších místech, a protože se misijní práce rozmáhá, vznikají mnohé další nutné výdaje, které by se měly co nejhospodárněji uhradit z těchto prostředků. Přitom však nemůžeme být skoupí. Je snažší účet vystavit, než ho vyrovnat. Existuje mnoho vhodných věcí, z nichž bychom se těšili, ale tyto věci nejsou potřebné, a proto bychom měli dát přednost věcem skutečně potřebným. Není těžké shromáždit účty za hotel a jízdenky na železnici. Jsou to však výdaje, kterým se lze vyhnout, nebo je alespoň zmenšit. Do Kalifornie a zpátky jsme cestovali po silnici už dvanáct krát, ale nevydali jsme ani dolar za jídlo v restauraci nebo v jídelním voze. Jíme jídlo, které si bereme s sebou. Po třech dnech cesty může jídlo oschnout, ale pohár mléka, nebo porce teplé ovesné kaše tento nedostatek plně vynahradí.

Při jiné příležitosti jsem hovořila o pravém posvěcení, což není ničím menším, než každodenním umrtvením sama sebe a každodenním přizpůsobením se Boží vůli. Během pobytu v Oregonu mi bylo zjeveno, že některým mladým sborům v novoanglickém sdružení hrozí nebezpečí, že přijmou falešné učení o posvěcení. Někteří byli tímto učením oklamáni, zatímco jiní, kteří znali jeho klamný vliv, by si měli uvědomit, v jakém nebezpečí se nacházejí a zvrhnout toto učení. Pavlovo posvěcení bylo vlastně neustálým konfliktem se sebou samým. Řekl: *„Na každý den umírám“ (1K 15,31).* Jeho vůle a jeho tužby byly každého dne v rozporu s povinností a Boží vůlí. Nejednal podle svých sklonů, ale plnil vůli Boží, i když to pro něj bylo nepříjemné a musel ukřižovat svou přirozenost. [4T 300]

Vyzvali jsme ty, kteří chtějí být pokřtěni a ty, kteří zachovávali sobotu poprvé, aby přišli kupředu. Vystoupilo dvacet pět osob. Podali vynikající svědectví a před ukončením táborového shromáždění přijalo dvacet dva osob křest.

Byli jsme potěšeni, že jsme se zde setkali s našimi starými přáteli, s nimiž jsme se seznámili před třiceti léty. Bratr Hastings, kterého si velmi vážím, má dnes stejně hluboký zájem o pravdu, jako tehdy. Byli jsme potěšeni, že jsme se setkali se sestrou Templeovou, sestrou Collinsovou z Dartsmouth ve státě Massachusetts, i s bratrem a sestrou Wilkinsonovými, kteří nám před třiceti lety připravili ve svém domě pohoštění. Životní putování některých z těchto drahých přátel může zakrátko skončit, ale jestliže budou věrní až do konce, obdrží korunu života.

Zajímali jsme se o bratra Kimbala, který je němý a byl misionářem mezi němými. Skrze jeho vytrvalou práci přijalo malé společenství pravdu. S tímto věrným bratrem se

setkáváme každý rok při našem táborovém shromáždění, kde bývá obklopen několika němými společníky, kteří byli obráceni. Někteří z nich, kteří slyší, si co nejpodrobněji zapisují obsah přednášek. On sedí obklopen svými němými přáteli, čte a pomocí rukou jim opět aktivně káže. Ve prospěch misijní práce vydává ochotně i své prostředky a takto svým majetkem uctívá Boha.

Ballard Vale jsme opustili v úterý ráno 3. září, abychom navštívili táborové shromáždění ve státě Maine. Tam jsem si dobře odpočinula v domě mladého bratra Mortona, nedaleko Portlandu. Spolu se svou dobrou manželkou se starali o to, abychom se tam cítili co nejlépe. Na táborové shromáždění v Maine jsme přijeli už před zahájením soboty a byli jsme šťastní, že jsme se mohli setkat s některými přáteli, zkušenými pracovníky. Někteří si vždy plní své povinnosti, když svítí slunce, anebo když se blíží bouře. Avšak existuje i skupina „slunečních křesťanů“ Když je vše v pořádku a cítí se dobře, jsou horliví a pracovití. Ale když se stahují mračna a do cesty se staví nepříjemnosti, tito lidé nic neřeknou, ani nic neudělají. Boží požehnání spočívá na aktivních pracovnících, ale ti, kteří nic nevykonali, nebudou mít ze shromáždění takový užitek, [4T 301] jaký by mohli mít. Pán neopustí své služebníky, kteří pracovali věrně jak při vyučování, tak i v praktické činnosti. Vroucně si přejeme, abychom viděli, že mnozí, kteří dříve nepodali důkaz, že přijali Boží požehnání, měli z tohoto setkání užitek. Toužím po tom, abych viděla, že tyto drahé duše využívají svých velkých předností.

Když jsme v pondělí opouštěli tábořiště, byli jsme velmi unaveni. Naplánovali jsme si, že navštívíme ještě táborové shromáždění ve státech Iowa a Kansas. Manžel napsal, že by se chtěl se mnou setkat ve státě Iowa. Jelikož jsme nemohli navštívit shromáždění ve Vermontu, pluli jsme přímo ze státu Maine do South Lancaster. Měla jsem potíže s dýcháním a neustále mně bolelo srdce. Odpočinula jsem si v tichém domě sestry Harrisové, která učinila vše, co bylo v její moci, aby mi pomohla. Ve čtvrtek večer jsme se rozhodli, že vyrazíme do Battle Creeku. Vzhledem k mému zdravotnímu stavu jsem nechtěla dlouho cestovat vozem. Proto jsme se zastavili v Rome, New York, kde jsem v sobotu hovořila k našemu lidu. Bylo tam hodně lidí.

V pondělí ráno jsem navštívila bratra a sestru Ira Abbeyových v Brockfieldu. Měli jsme s touto rodinou užitečný rozhovor. Cítili jsme, že mají opravdový zájem, a že nakonec křesťanská služba zvítězí a získají věčný život. Velmi jsme si přáli, aby bratr Abbey zvítězil nad strachem, spolehl se na Kristovy zásluhy, aby úspěšně bojoval a nakonec získal korunu vítězství.

V úterý jsme na vozech vyjeli do Battle Creeku a příštího dne jsme dorazili domů. Byla jsem ráda, že si znovu odpočinu a že se zotavím v sanatoriu. Pobyt v sanatoriu mi prospěl a cítila jsem se tam velmi dobře. Personál by laskavý, pozorný a ochotný. Kdykoliv toho bylo potřebí, ve dne i v noci, vykonali vše, co bylo v jejich silách, aby mi pomohli.

V Battle Creeku

Národní táborové shromáždění se konalo ve dnech 2.-14. října 1878 v Battle Creeku. Bylo to dosud největší shromáždění adventistů sedmého dne. Bylo přítomno více než čtyřicet kazatelů. [4T 302] Byli jsme všichni šťastni, že jsme se tam mohli setkat s bratřími Andrewsem a Bourdeau z Evropy, a bratrem Lougboroughem z Kalifornie. Na tomto shromáždění byly předloženy výsledky práce v Evropě, Kalifornii, Texasu, Alabamě, Virginii, Dakotě, Coloradu a jiných částí severních států od Maine až po Nebraska.

Zde jsem byla šťastná, že se do práce zapojil i můj manžel. I když jsem byla velmi unavena a trpěla jsem srdečními potížemi, Pán mi dal dostatek síly, že jsem téměř každého dne promlouvala k lidu, někdy to bylo dvakrát denně. Můj manžel měl velmi těžkou práci. Byl přítomen téměř na každém pracovní setkání a skoro každý den kázal, jak je jeho zvykem, otevřeně a věcně. Nemyslela jsem si, že mám tolik síly, abych během zasedání mohla vystoupit více než dvakrát, nebo třikrát. Ale s průběhem shromáždění má síla rostla. Při několika příležitostech jsem stála na nohou čtyři hodiny a vyzývala

jsem posluchače, aby vystoupili kupředu k modlitbám. Nikdy jsem necítila zvláštní Boží pomoc silněji, než během tohoto shromáždění. I když jsem měla hodně práce, má síla rostla, a k Boží oslavě zde mohu podat svědectví, že na konci tohoto shromáždění jsem se cítila mnohem lépe, než během posledních měsíců.

V průběhu druhého týdne shromáždění se ve středu několik z nás spojilo na modlitbách za sestru, která byla velmi zmalomyslněna. Zatímco jsme se modlili, cítila jsem hojné požehnání. Zdálo se, že Pán je velmi blízko. Byla jsem vtržena do vidění Boží slávy a byly mi ukázány mnohé věci. Potom jsem šla na shromáždění a se slavnostním pocitem jsem našemu lidu v krátkosti sdělila, co mi bylo zjeveno. Od té doby jsem již napsala některá osobní svědectví, výzvy ke kazatelům a několik dalších článků, které jsou součástí této knihy.

Byla to slavnostní setkání, která se těšila nejhlubšímu zájmu. Některá se týkala naší publikační činnosti, obrácení k pravdě a přinášení čistého, rozumného svědectví. Nevěřící se přesvědčili a zaujali svá místa pod praporem knížete Immanuele. Toto shromáždění bylo rozhodným vítězstvím. Na závěr bylo pokřtěno sto dvacet osob.

V následujícím týdnu po shromáždění byla má práce při kázání, [4T 303] modlitbách a psaní svědectví namáhavější, než během shromáždění. Každý den jsme měli dvě nebo tři setkání s našimi kazateli. Byla velice zajímavá. Ti, kteří nesou poselství tomuto světu, by měli denně prožívat zkušenosti v Božím díle. Měli by to být za všech okolností obrácení lidé, posvěcení pravdou, kterou přinášejí jiným, a svým životem by měli reprezentovat Ježíše Krista. Potom bude jejich práce úspěšná. Bylo vynaloženo opravdové úsilí, aby se skrze pokání, pokoru a na modlitbě přiblížili k Bohu. Mnozí říkali, že jako Kristovi kazatelé pozorují a cítí důležitost své práce, a že dříve si to neuvědomovali. Někteří si hluboce uvědomovali velikost této práce a svou zodpovědnost před Bohem. Avšak my jsme toužili po tom, abychom viděli větší důkaz projevu Božího Ducha. Věděli jsme, že když v cestě nebude žádná překážka, Duch Boží sestoupí, jak tomu bylo o letnicích. Ale našli se i mnozí takoví, kteří byli tak vzdáleni od Boha, že ani nevěděli, jak může jejich víra růst.

Výzvy ke kazatelům, které se nacházejí v tomto čísle, vyjadřují plněji to, co mi Bůh zjevil v souvislosti s jejich smutným stavem a s jejich velkými přednostmi.

Táborová shromáždění ve státě Kansas

Za doprovodu mé snachy Emmy jsem 23. října opustila Battle Creek a vydala jsem se na shromáždění v Kansasu. Ve městě Topeka, Kansas, jsme vystoupily z vlaku a soukromým dopravním prostředkem jsme urazili 12 mil do Richland, kde se konalo shromáždění. Tam jsme našly stanový tábor. Jelikož na táborové shromáždění už bylo dost chladno, byla učiněna veškerá opatření proti studenému počasí. Bylo tam sedmnáct stanů, které obklopovaly jeden velký, v němž mohlo být ubytováno několik rodin a v každém stanu byla kamna.

V sobotu ráno začalo sněžit, ale ani jedno shromáždění nebylo odloženo. Napadl asi jeden palec sněhu a vzduch byl velmi studený. Ženy s malými dětmi se choulily kolem kamen. Bylo dojemné vidět sto padesát lidí, [4T 304] shromážděných za těchto okolností. Někteří urazili soukromými povozy dvě stě mil. Zdálo se, že všichni hladoví po chlebu života a žízniví po vodě spasení.

Bratr Haskell promluvil v pátek odpoledne a večer. V sobotu ráno jsem cítila, že jsem povolaná, abych povzbudila ty, kteří vynaložili tak obrovské úsilí, aby se dostavili na toto shromáždění. V neděli odpoledne přišlo hodně lidí, i když se naše shromáždění konalo daleko od dopravních cest.

V pondělí ráno jsem promluvila k bratřím ze třetí kapitoly proroka Malachiáše. Potom jsem učinila výzvu, aby ti, kteří se chtějí stát křesťany a dosud nemají důkaz, že

je Bůh přijal, přišli kupředu. Přišlo jich asi třicet. Někteří hledali Pána poprvé a někteří, kteří byli členové jiných církví, přijali pravdu o sobotě. Dali jsme všem příležitost k projevu, naše shromáždění bylo naplněno Božím Duchem svobody. Po modlitbě za ty, kteří přišli kupředu, odpovídali kandidáti křtu na otázky. Bylo pokřtěno šest osob.

Byla jsem ráda, když jsem slyšela bratra Haskella, jak se celému shromáždění snažil zdůraznit, že je potřeba, aby se v našich rodinách četly knihy, zvláště tři svazky *Ducha proroctví* a čtyři svazky *Svědectví*. Během dlouhých zimních večerů by je někteří členové rodiny mohli číst nahlas, takže se může najednou poučit celá rodina. Potom jsem hovořila o tom, jak je důležité, aby rodiče správně vychovávali a vedli své děti. Největším důkazem moci křesťanství, který je možno předložit světu, je správně spořádaná a slušná rodina. To je nejlepší svědectví pro pravdu, protože živě a prakticky ukazuje její silný vliv na srdce.

V úterý ráno shromáždění skončilo. Společně s mou snachou Emmou, bratrem Haskellem a bratrem Stovarem jsme cestovali do Topeka, kde jsme přestoupili a jeli dále do Shermann ve státě Kansas, kde se konalo další táborové shromáždění. Toto setkání bylo zajímavé a užitečné. Bylo mnohem menší, 4T 305 než předchozí táborové shromáždění v ostatních státech, protože tam bylo pouze asi sto bratří a sester. Podle plánu se tam měli sejít především osamocení věřící. Někteří přijeli z jihu státu Kansas, z Arkansasu, Kentucky, Missouri, Nebrasky a Tennessee. Na tomto shromáždění se ke mně připojil manžel a odtud jsme s bratrem Haskellem a naší dcerou odjeli do Dallasu ve státě Texas.

Návštěva v Texasu

Ve čtvrtek jsme šli k bratru McDearmanovi v Grand Prairie. Zde se naše snacha setkala se svými rodiči, bratrem a sestrou, kteří se již nacházeli na prahu smrti, protože v tomto státě řádila již celé období horečka. Byli jsme velmi rádi, že jsme mohli poskytnout pomoc této postižené rodině, která nám v minulých letech velmi pomáhala, když jsme se dostali do nesnází.

Když se jejich zdravotní stav zlepšil, opustili jsme je a navštívili jsme táborové shromáždění v Plano. Toto shromáždění se konalo ve dnech od 12.- 19. listopadu. Zpočátku bylo krásné počasí, ale potom začalo pršet a přišly bouře, což některým nedovolovalo navštívit toto shromáždění. Potěšilo nás, že jsme se zde setkali s našimi starými přáteli, bratrem R.M.Kilgorem a jeho manželkou. Byli jsme mile překvapeni, když jsme zde nalezli velkou skupinu rozumných bratří. Nesetkali jsme se z žádnými předsudky, které zde přetrvávaly proti lidem ze Severu. Byli to naši drazí bratři a sestry.

Mé svědectví nebylo nikde přijato tak ochotně a srdečně jako tímto lidem. Velmi jsem se zajímala o práci v tomto velkém státě Texasu. Satan se vždy snažil ovládnout každé významné pole, a snad v žádném jiném státě nebyl satan zaměstnán při zvěstování pravdy více, než v Texasu. To je pro mne největším důkazem, že zde je třeba vykonat ještě mnoho práce.

4T 306

Příprava na Kristův příchod

V posledním vidění, které jsem dostala v Battle Creeku v době našeho generálního stanového shromáždění, mi bylo ukázáno, v jakém nebezpečí se nachází náš lid v důsledku toho, že se podobáme spíše světu, než Kristu. Dnes žijeme u samotných hranic věčného světa, avšak nepřítel duší nás chce svést k tomu, abychom konec času odkládali do daleké budoucnosti. Satan se bude všemožně snažit napadat ty, kteří vyznávají, že zachovávají Boží přikázání a očekávají druhý příchod Spasitele na nebeských oblacích v moci a velké slávě. Snaží se svést co nejvíce lidí, aby ten den odkládali, du-

chovně se přizpůsobili světu a jeho zvyklostem. Byla jsem zděšena, když jsem viděla, že duch světa ovládá srdce a mysl mnohých, kteří se horlivě hlásí k pravdě. Pěstují sobectví a sobecké zájmy a neusilují o pravou zbožnost a ryzí věrnost.

Boží anděl poukázal na ty, kteří se hlásí k pravdě a vážně opakoval tato slova: *„Pilně se varujte, aby srdce vaše nebyla obtížena obžerstvím a opilstvím a pečováním o tento život, aby vás ten den nezachvátil. Neboť přijde jako osidlo na mnohé, kteří přebývají na zemi. Bděte tedy modlete se, abyste byli hodní uniknout všem těm věcem a postavit se před Synem člověka". (Lk 21,34-36)*

Uvážíme-li krátkost času, pak by náš lid měl bdít, modlit se a nedát se ničím odvrátit od vznešené práce přípravy na onu velkou událost, která je před námi. Protože se ten den zdánlivě opožďuje, mnozí se stávají bezstarostnými a z lhostejnými ve svých slovech a činech. Neuvědomují si své nebezpečí, nevidí a nechápou Boží milost v tom, že čas zkoušky jim Bůh odhaluje, aby měli příležitost zformovat své charaktery pro budoucí, věčný život. Každá chvíle má nesmírnou cenu. [4T 307] Čas jim nebyl poskytnut k tomu, aby ho trávili přemýšlením o svém pohodlí, jak si zde zabezpečit pozemský pobyt, ale aby ho využili k práci, k přemáhání každého povahového nedostatku, aby pomáhali jiným příkladem i osobním úsilím a ukazovali krásu svatosti. Bůh má na zemi svůj lid, který ve víře a svaté naději splní úlohu rychle se naplňujícího proroctví a skrze poslušnost pravdy usiluje o čistotu srdce, aby nikdy nebyl bez svatebního roucha, až se zjeví Kristus.

Mnozí, kteří se nazývají adventisty, určovali čas. Kristovu příchodu určovali čas za časem, avšak výsledkem bylo opětovné nesplnění těchto předpovědí. Přesný čas Kristova příchodu podle Písma není v dosahu poznání žádného smrtelníka. Ani andělé, služebníci těch, kteří mají být spasení, nevědí den ani hodinu: *„O tom pak dni a hodině té nižádný neví, ani andělé nebeští, jedině sám Otec můj". (Mt 24,36)* Protože čas, znovu a znovu určovaný, pominul, svět ještě rozhodněji než předtím nedůvěřuje Kristovu příchodu. Lidé se znechuceně dívají na zklamané určovatele času. A protože jsou takto zklamáni, odvracejí se i od té pravdy která je zakotvena v Božím slovu, totiž že se všemu přiblížil konec.

Ti, kteří tak sebevědomě zvěstují určitý čas, napomáhají svým počínáním nepříteli duší, protože spíše podporují nevěru, než křesťanství. Odvolávají se na Písmo s falešným výkladem, ukazují řetěz důkazů, které zdánlivě obhajují jejich stanovisko. Avšak jejich zklamání jasně ukazují, že jsou falešnými proroky, že nesprávně vykládají Písmo. Boží Slovo je věrné a pravé, jen lidé změnili jeho význam. Takové bludy vytvořily nedůvěru k Boží pravdě pro tyto poslední dny. Kazatelé všech denominací se adventistům vysmívají. A přece Boží služebníci nesmí odpočívat. Znamení předpověděná v proroctví se kolem nás rychle plní. To by mělo probudit každého věrného Kristova následovníka k horlivé činnosti. [4T 308]

Ti, kteří si myslí, že musí zvěstovat určitý čas, aby ovlivnili lid, nejednají správně. Pocity lidí mohou být povzbuzeny a jejich obavy probuzeny, avšak nejednají ze zásady. Může být vyvoláno určité vzrušení, ale když stanovený čas pomine, jak se to již několikrát stalo, pak ti, kteří byli motivováni určeným časem zchladli, upadli do temnoty a hříchu a je téměř nemožné probudit jejich svědomí bez nějakého velkého vzrušení.

Za dnů Noe se obyvatelé starého světa s pohrdáním vysmívali tomu, co nazývali přehnanými obavami a předpovědí kazatele spravedlnosti. Pomlouvali ho jako snílka, fanatika a panikáře. *„Jak bylo za dnů Noe tak bude i za dnů Syna člověka. "(Lk 17,26)* Lidé i dnes zavrhují vznešené poselství napomenutí jako v době Noe. Poukazují na falešné učitele, kteří předpovídali události a určovali čas a říkají, že našemu poselství nevěří právě tak, jako jejich poselství. To je postoj dnešního světa. Šíří se nevěra a zvěst o Kristově příchodu je zlehčována. Toto vše by mělo tím více posilnit ty, kteří věří přítomné pravdě, aby svou víru osvědčili svými skutky. Měli by být posvěceni pravdou, o níž hovoří, že jí věří, protože jsou vůní života k životu anebo vůní smrti k smrti.

Noe kázal lidu své doby, že jim Bůh dá sto dvacet let k pokání z jejich hříchů a zachrání je v korábu, oni však odmítli toto milostivé pozvání. Dostali dost času, aby se odvrátili od svých hříchů, zvítězili nad svými špatnými zvyky a rozvinuli správné povahy. Avšak náklonnost k hříchu, i když u mnohých nejprve malá, posilňovaná opětovným požitkářstvím, je vehnala do neodolatelné zkázy. Boží milostivé varování bylo výsměšně a s opovržením odbyto a oni i nadále zůstávali v temnotě, kterou si zvolila jejich hříšná srdce. Jejich nevěra však neodvrátila předpověděnou událost. Ta nastala a v ohromné katastrofě se projevil Boží velký hněv. [4T 309]

K srdcím všech vyznavačů přítomné pravdy by měla proniknout Kristova slova: *„Hleďte, aby srdce vaše nebyla obtížena obžerstvím nebo opilstvím a pečováním o tento život a náhle překvapil by vás ten den“ (Lk 21,34).* Sám Kristus nás upozorňuje na naše nebezpečí. Dobře znal úskalí, na které denně narážíme v těchto posledních dnech a chtěl, abychom byli na ně připraveni: *„A jakož se dělo za dnů Noe, tak bude i za dnů Syna člověka. Jedli, pili, ženili se, vdávaly se až do toho dne, v kterémžto vešel Noe do korábu; i přišla potopa a zahladila všechny“ (Lk 17,26.27).*

Podobně budou lidé překvapeni Božím dnem při práci a světských zábavách, při hodování a obžerství, při ukájení převrácené chuti, holdování alkoholu a omamného tabáku. Takový je stav našeho světa a mnohé z toho se nachází i mezi Božím věřícím lidem; někteří přijímají zvyky světa a účastní se jeho hříchů. Právníci, technici, hospodáři, obchodníci, ba i duchovní volají: *„Pokoj a bezpečnost“*, zatímco na ně rychle přichází záhuba.

Víra v blízký příchod Syna člověka na nebeských oblacích nevede pravého křesťana k bezstarostnosti a nedbalosti o běžné životní záležitosti. Kdo očekává brzký Kristův příchod nebude lenivý, ale pilně bude plnit své povinnosti. Svou práci nebude konat nedbale a nepoctivě, ale věrně; ochotně a důkladně. Ti, kteří se domnívají, že bezstarostná nevšímavost k záležitostem tohoto života je důkazem jejich zbožnosti a oddělení se od světa, jsou na omylu. Jejich pravdivost, věrnost a poctivost se zkouší a dokazuje v časných věcech. Jsou-li věrní v malých věcech, budou věrni i ve velkých věcech.

Bylo mi ukázáno, že právě v této zkoušce mnozí neobstojí. Pravý charakter se formuje v časných záležitostech. Lidé projevují nevěrnost, neupřímnost a nepoctivost ve styku se svými bližními. [4T 310] Neuvědomují si, že budoucnost a věčný život závisí na tom, jak jednají v každodenních situacích tohoto života, a že k vytvoření správného charakteru je nutná nejpřísnější poctivost. V našich řadách je mnoho nepoctivosti a to je příčinou vlažnosti mnohých, kteří vyznávají, že věří pravdě. Nejsou spojeni s Kristem, sami se klamou. Musím říci, že i mezi světiteli soboty je velmi málo poctivosti.

Byla jsem upozorněna na Kristovo kázání na hoře. Zde máme příkaz velkého Učitele: *„Cožkoliv byste chtěli, aby vám lidé činili, to čiňte i vy jim; na tom záleží zákon i proroci“ (Mt 7,12).* Tento Kristův příklad je nanejvýš důležitý a měli bychom se jim přísně řídit. Vyniká jako zlatá jablka na stříbrných miskách. Kolik lidí uplatňuje tuto Kristovu zásadu a jedná s jinými tak, jak chtějí, aby za podobných okolností jednali s nimi jiní? Čtenáři, prosím, odpověz.

Podle Kristovy míry je poctivým člověkem ten, který ve svém životě prokazuje naprostou bezúhonnost. Nepřesná závaží a falešné váhy, kterými chtějí mnozí na tomto světě dosáhnout svých cílů, jsou Hospodinu ohavností. A přece mnozí, kteří vyznávají, že zachovávají Boží přikázání, mají takové falešné závaží a nesprávné váhy. Je-li člověk skutečně spojen s Bohem a pokud opravdu zachovává Jeho zákon, projeví se to v jeho životě, protože všecky jeho skutky se budou shodovat s Kristovým učením. Svou čest neprodá za žádný zisk. Jeho zásady stojí na pevném základu a jeho jednání ve světských záležitostech je jen odrazem těchto zásad. Neochvějná poctivost září jako zlato mezi troskami a odpadky tohoto světa. Podvod, lež a nevěrnost je možno ukrýt před lidmi, ale ne před Bohem. Boží andělé, kteří bdí nad rozvojem charakteru a určují jeho mravní

hodnotu, zaznamenávají v nebeských knihách tyto drobné záležitosti, které svědčí o charakteru. [4T 311] Jestliže některý pracovník není v každodenním životě věrný a podceňuje svoji práci, pak svět bude podle vykonané práce posuzovat i jeho náboženství.

„Kdo je věrný v mále, i ve mnoze věrný je. A kdo v mále je nepravý, i ve mnohém nepravý bude.“ L 16,10 Poctivost anebo nepoctivost nezáleží na množství svěřených hodnot. Jak člověk jedná se svými bližními, tak bude jednat i s Bohem. Kdo je nevěrný v bezbožném mamonu, tomu nikdo nesvěří skutečné poklady. Boží dítky by neměly zapomínat, že každé jejich jednání se hodnotí na vahách ve svatyni.

Kristus řekl: *„Nemůže dobrý strom přinášet zlé ovoce, ani špatný strom přinášet dobré ovoce. A tak tedy po ovocích jejich poznáte je“ Mt 7,18.20.* Ovocem lidského života jsou skutky. Je-li někdo nevěrný a nepoctivý v časných záležitostech, rodí jen trní a bodláčí, bude nevěrný i v náboženském životě a bude olupovat Boha v desátcích a obětech.

Bible odsuzuje velmi důrazně každou lež, neupřímné jednání a nepoctivost. Mezi dobrem a zlem je jasný rozdíl. Bylo mi však ukázáno, že Boží dítky se samy postavily na stranu nepřítele. Neodolávaly jeho pokušením a šly za jeho svody, až jejich svědomí otupělo. Nepatrná úchylka od pravdy a Božích požadavků nemusí nakonec vypadat tak hříšně, ať už jde o peněžní zisk, nebo ztrátu. Ale hřích je hříchem, ať jej páchá milionář, anebo žebrák. Ti, kteří si nevydělávají poctivě, svolávají na sebe soud. Vše, co je získáno podvodem a nepoctivě, se majiteli stane jenom kletbou.

Adam a Eva hrozně trpěli za to, že neuposlechli jasného Božího příkazu. Snad uvažovali: „To je jen velmi malý hřích a nikdo nám ho nebude vyčítat.“ Bůh to však pokládal za hrozné zlo [4T 312] a dosud nepociťujeme kletbu jejich přestoupení. V naší době hřeší mnohem více ti, kteří vyznávají, že jsou Božími dítkami. V obchodních záležitostech se Boží lid často dopouští nepoctivosti, která způsobuje Boží hněv a je urážkou Jeho díla. I sebemenší nevěrnost a nepoctivost je přestoupením Božího zákona. Pokud člověk trvale podléhá hříchu, zvykne si konat zle, ale nezmenší hroznou povahu hříchu. Bůh oznámil pevné zásady, které nemůže změnit, protože se nemění. Kdyby všichni, kteří vyznávají, že věří pravdě, věrně studovali Boží slovo, nebyli by v duchovních věcech trpaslíky. Ti, kteří nedbají na Boží požadavky v tomto životě, nerespektovali by Jeho autoritu, i kdyby se dostali do nebe.

Boží Slovo jasně vymezuje každou nemravnost a můžeme vidět i její následek. Hovění nízkým vášním máme popsáno velmi jasně. Nikdo nemusí bloudit, ať je jeho chápavost jakkoliv slabá. Bylo mi však ukázáno, že mnozí, kteří tvrdí, že zachovávají všechna Boží přikázání, se dopouštějí tohoto hříchu.

Kristus řekl*: „Ptejte se na písma; neboť vy domníváte se v nich věčný život míti, a ta svědectví vydávají o mně“ Jan 5,39*. Písmo je neomylným vůdcem. Požaduje dokonalou čistotu slova, myšlenky a skutku. Ti, kteří získávají majetek nečestně, přivolávají na sebe soud. Vše, co nabyli podvodně a nepoctivě, bude jejich kletbou. Jen čisté a neposkvrněné charaktery se dostanou do přítomnosti čistého a svatého Boha. Jestliže lidé budou studovat a uposlechnou Boží Slovo, ono je povede tak, jak vedl Izraele ohnivý sloup v noci a oblak ve dne. Písmo je projevem Boží vůle vůči člověku. Je jediným dokonalým měřítkem charakteru a vymezuje povinnost člověka v každé životní situaci. V tomto životě máme velkou zodpovědnost. Pokud něco zanedbáváme, způsobíme tím utrpení nejen sobě, ale i ostatním. [4T 313]

Muži a ženy, kteří vyznávají, že si váží Bible a řídí se jejím učením, většinou neplní její požadavky. Při výchově svých dětí jednají raději podle své vlastní zkažené povahy a ne podle zjevené Boží vůle. Pro zanedbávání těchto povinností hynou tisíce duší. Biblické zákony poskytují pravidla pro správnou výchovu dětí. Kdyby rodiče věnovali pozornost Božím přikázáním, byla by dnešní mládež úplně jiná. Ale rodiče, kteří vyznávají, že čtou Bibli a řídí se jejími radami, jednají právě naopak. Slyšíme, jak otcové a matky žalostně naříkají nad chováním svých dětí, a sotva si uvědomují, že si sami způ-

sobili tuto bolest a žal a zkazili své děti svým špatným vlivem. Neuvědomují si, že jim Bůh svěřil odpovědnost za to, že u svých dětí vypěstují správné návyky již od jejich útlého dětství.

Rodiče, jste ve velké míře zodpovědní za duše svých dětí. Mnozí zanedbávají své povinnosti během prvních let života svých dětí a myslí si, že když budou děti starší, potlačí v nich vše špatné a budou je vést k dobrému. Avšak nejvhodnější doba pro jejich výchovu je tehdy, když je nosí na svých rukou. Není správné, když rodiče rozmazlují své dětmi a smějí se z nich. Také není správné, když jsou na ně hrubí. Každodenní rozhodná a odpovědná práce přinese ty nejlepší výsledky.

Slovo ke kazatelům

Byla mi svěřena velká a posvátná pravda, za kterou jsme zodpovědní. Příliš často je tato pravda předkládána jako studená teorie. Lidé, kteří přicházejí do shromáždění, poslouchají stále kázání o věroučných otázkách. Někteří z nich již nebudou mít žádnou příležitost k tomu, aby byli přesvědčeni a uvěřili Kristu. Tím se promarní vzácné příležitosti, protože lidé slyší přesně sestavené přednášky, které vyvyšují člověka, [4T 314] avšak nevyvyšují Krista. Teorie pravdy bez živé zbožnosti nemůže odstranit morální temnotu, která obklopuje duši.

Převzácný drahokam pravdy se v moudrosti slov, kterými je oděn, stává bezmocným, zatímco moc Ducha Božího se opomíjí. Kristus přinášel prostou pravdu a rozuměli ji jak nejvznešenější, tak i ti nejponíženější lidé. Kazatel, který je Božím vyslancem a reprezentuje na zemi Krista, a který se pokoří, aby Bůh mohl být vyvýšen, bude mít při kázání největší úspěch. Opravdová zbožnost, těsné spojení s Bohem a každodenní zkušenost v poznání Krista ho učiní výmluvnějším, než nejhbitější jazyk.

Když vidím, co potřebují malé sbory a uvědomuji si jejich velkou potřebu živé zbožnosti a nedostatek opravdových náboženských zkušeností, mé srdce je smutné. Vím, že ti, kteří jim nesou poselství pravdy, je náležitě nepoučují o všech důležitých bodech dokonalého charakteru podle příkladu Ježíše Krista. Tito učitelé pravdy to mohli velmi dlouho opomíjet. Při zvěstování evangelia Pavel řekl: *„Jejíž (církve) učiněn jsem já služebník, tak jakž mi to svěřil Bůh na to, abych vám sloužil, a tak naplnil slovo Boží, to tajemství skryté od věků a národů, nyní pak zjevené svatým jeho. Jimž Bůh ráčil známo učiniti, kteraké by bylo bohatství slavného tajemství tohoto mezi pohany, jenž jest Kristus v vás, ta naděje slávy, kteréhož my zvěstujeme, napomínajíce všelikého člověka, a učíce všelikého člověka ve vší moudrosti, abychom postavili každého člověka dokonalého v Kristu Ježíši. O což i pracuji, bojuje podle té jeho mocnosti, která působí ve mně mocně“ Kol 1,25-29.*

Zde mají Kristovi kazatelé jasně vymezenou svou práci, svou kvalifikaci a moc Boží milosti, která v nich působí. Bůh mi znovu zjevil, že mnozí, kteří vyznávají, že reprezentují Krista, mají velké nedostatky. Stručně řečeno, jestliže nemají dostatek víry a dostatek vědomostí o živé zbožnosti, [4T 315] pak nejenže klamou své vlastní duše, ale nemají úspěch ve své práci, když hovoří o Kristově dokonalosti. Mnozí, kteří přinášejí pravdu, neprokazují opravdovou zbožnost. Teoreticky snad znají pravdu, ale nejsou dokonale obrácení. Mají kamenné srdce. Nezůstávají v Kristu, a ani Kristus není v nich. Povinností kazatele je přinášet teorii pravdy. Ale neměl by zůstat u toho. Měl by si také osvojit Pavlova slova: *„O což i pracuji, bojuje podle té jeho mocnosti, která působí ve mně mocně“. Kol 1,29.*

Živé spojení s vůdcem pastýřů učiní pastýře živým Kristovým zástupcem a opravdovým světlem světu. Pochopení všech bodů naší víry je opravdu nezbytné. Ale ještě důležitější je, aby kazatel byl posvěcen pravdou, kterou zvěstuje proto, aby osvítil svědomí svých posluchačů. Na mnoha shromážděních bylo předneseno nejedno kázání, které obsahovalo pouze teorii. Shromáždění nebylo dlouhé, ale byly tam únavné modlitby.

Takové modlitby Bůh nevyslyší. Slyšela jsem mnohé nudné a dlouhé modlitby, o které nikdo nestál a vůbec nebyly na místě. Modlitba s polovičním počtem slov, obětovaná s horlivostí a vírou, obměkčuje srdce posluchačů. Ale místo toho jsem viděla, jak lidé netrpělivě čekají, jak by si přáli, aby už modlitba konečně skončila. Kdyby kazatel zápasil s Bohem ve své komůrce tak dlouho, dokud nepocítí, že jeho víra se může chopit věčného zaslíbení, *„Proste, a vezmete“*, pak by byl ve shromáždění stručný a opravdově a s vírou by prosil o to, co potřebuje.

Potřebujeme obrácené kazatele, protože jinak sbory, které svou práci založí, nebudou mít pevný základ a nebudou schopny stát samotně. Kristův kazatel, plný víry, bude cítit odpovědnost. Nebude toužit po popularitě. Křesťanský kazatel by neměl nikdy přistoupit ke kazatelně, pokud předtím nehledal Boha ve své komůrce a nebyl s ním ve spojení. Ve vší pokoře by měl povznést svou žíznivou duši k Bohu, aby dříve, než začne hovořit k lidu byl občerstven rosou milosti. Tím, že je pomazán Duchem svatým, [4T 316] který mu dává odpovědnost za tyto duše, nerozpustí svaté shromáždění bez toho, že by jim nezvěstoval Ježíše Krista. Hříšníkovi pomůže pouze opravdová výzva, která zasáhne jeho srdce. Měl by cítit, že se již nikdy nesetká s těmito posluchači, dokud nenastane veliký den Hospodinův.

Mistr který ho vyvolil, který zná srdce všech lidí, mu dá jazyk i výmluvnost, aby mohl přinést mocné slovo v pravý čas. Pak ti, kteří byli opravdu obviněni z hříchu a nadšeni Cestou a Pravdou a Životem, nebudou za to oslavovat kazatele. Kristus a jeho láska budou vyvýšeny nad jakýkoli lidský nástroj. Člověk ustoupí do pozadí, protože bude vyvýšen Kristus, který bude předmětem jejich uvažování. Mnozí se obraceli ke kazateli, který nebyl opravdově obrácen Kristem. Velmi se divíme tomu, že někdo může mít tak otupené duchovní smysly. Projevuje se nedostatek živé moci. Jsou vysílány mrtvé modlitby a svědectví přinášejí ti, kteří nemohou povzbudit ani posílit posluchače. Těmito věcmi by se měl zabývat každý Kristův kazatel.

Svým bratřím v Kolosis Pavel píše: *„Jakož jste se i naučili od Epafry, milého spoluslužebníka našeho, kterýž jest věrný k vám služebník Kristův, kterýž také oznámil nám lásku vaši v Duchu. (Ne neposvěcená láska schopných a výmluvných kazatelů, nýbrž láska zrozená z Ducha Božího, kterou jeho služebník představuje svými slovy i charakterem.) Protož i my, od toho dne, jakž jsme to uslyšeli, nepřestáváme modliti se za vás a žádati, abyste naplněni byli známostí vůle jeho ve vší moudrosti a rozumnosti duchovní. Abyste chodili hodně Pánu ke vší jeho líbeznosti, v každém skutku dobrém, ovoce vydávajíce a rostouce v známosti Boží, všelikou mocí zmocnění jsouce, podle síly slávy jeho, ke vší trpělivosti a dobrotivosti s radostí, díky činíce Otci, kterýž hodné nás učinil účastnosti losu svatých v světle“. Kol 1,7-12.* [4T 317]

Kazatelé, kteří zvěstují pravdu ve městech, by neměli být hned spokojeni a ani by neměli cítit, že jejich práce je skončena, dokud ti, kteří přijali teorii pravdy si nebudou plně uvědomovat její posvěcující moc a dokud se neobrátí k Bohu. Bohu by bylo příjemnější, kdyby výsledkem jejich práce bylo šest obrácených k pravdě, než šedesát těch, kteří jsou formálně věřícími, ale nejsou úplně obráceni. Tito kazatelé by měli věnovat méně času kázání a více času i svých sil by měli věnovat návštěvám a modlitbám s těmi, kteří mají zájem. Měli by je vyučovat božským pravdám, aby *„postavili každého člověka dokonalého v Kristu Ježíši“. Kol 1,28.*

V srdci učitele pravdy musí žít Boží láska. Jeho vlastní srdce musí být naplněno hlubokou a horlivou láskou, kterou měl Kristus. Potom ji může dávat jiným. Kazatelé by měli učit, že všichni, kteří přijímají pravdu, by měli přinášet ovoce k Boží slávě. Měli by učit, že každý den musíme obětovat sami sebe a mnohých věcí, které jsme pěstovali, se musíme zříci. Musí být splněny mnohé povinnosti, i když jsou jakkoliv nepříjemné. Obchodní zájmy, společenské závazky, pohodlí, čest i pověst, zkrátka všechno musí být podřízeno Kristovým požadavkům. Kazatelé, kteří nejsou opravdově zbožní, kteří sice vyvolávají u lidí zájem, avšak úplně nedokončí svou práci, zanechávají velmi tvrdé pole těm, kteří nastoupí po nich a dokončují práci, kterou oni opustili. Tito lidé budou zkou-

šeni a jestliže svou práci nebudou konat věrněji, budou po další zkoušce vyloučeni, protože pouze překážejí a jsou podobni nevěrným strážcům.

Bůh si nepřeje, aby lidé šli do díla jako učitelé, když pečlivě neprostudovali látku a kteří nepokračují ve studiu tak, aby mohli předkládat každý bod přítomné pravdě rozumnou a přijatelnou metodou. Z teoretického poznání by měli stále poznávat Ježíše Krista. Zásady a studium jsou nezbytné, [4T 318] ale to by měl kazatel spojit s horlivou modlitbou, aby mohl být věrný, aby nestavěl na dřevěném základě, na seně, či na strništi, které spálí oheň posledního dne. Modlitba a studium musí být nerozlučně spjaty. Skutečnost, že kazatel je oslavován a vyvyšován není důkazem toho, že mluví pod vlivem Ducha.

Příliš často se stává, že nově obrácení, pokud nejsou vedeni, tíhnou více ke kazateli než ke svému Vykupiteli. Myslí si, že mají větší prospěch z práce svých kazatelů. Chápou to tak, že kazatel má ty nejvznešenější dary a přednosti, a že nikdo jiný nemůže pracovat tak dobře, jako on. Tím hodnotí člověka a jeho práci více, než se patří. Tato důvěra je vede k tomu, že si člověka váží více než Boha. Tím nerostou v milosti a Bohu to není milé. Zároveň kazateli velice škodí, zvláště když je mladý a vyvíjí se v slibného služebníka evangelia.

Jestliže jsou tito učitelé opravdu Božími muži, získávají své slovo od Boha. Způsob, jakým oslovují lidi, může být špatný a vyžaduje si nápravu, a přece, jestliže skrze jejich inspirovaná slova promlouvá Bůh, nehovoří s lidskou mocí, ale Boží. V srdcích posluchačů musí zářit slova Dárce. Kazatel je Božím služebníkem a nese hříšníkům poselství milosti. Vzhledem ke své práci by se měl těšit úctě, lásce a vážnosti. Boží Syn je však často v pozadí člověka, který stojí mezi Ním a mezi lidmi. Často je chválen a vyvyšován člověk a lidé ztěží vidí Ježíše, i když převzácné paprsky světla, které od Něj září by měly nahradit všechno ostatní.

Kristův kazatel, který je naplněn duchem a láskou svého Pána, by měl pracovat tak, aby byl co nejlépe zjeven charakter Boha a Jeho drahého Syna. Měl by se snažit o to, aby jeho posluchači co nejlépe poznali Boží charakter, a aby na zemi zazářila Jeho sláva. Člověk není obrácen, dokud ve svém srdci netouží po tom, sdělit jiným, [4T 319] jak vzácného přítele nalezl v Ježíši. Spásná a posvěcující pravda nemůže být v jeho srdci uzavřena. Kristův Duch osvětlující duši je znázorněn světlem, které zaplaší veškerou temnotu. Je přirovnán i k soli, protože má trvalou hodnotu a ke kvasu, který skrytě působí svou přeměňující silou.

Ti, kteří jsou pevně spojeni s Kristem, pracují tak pilně a vytrvale jako On, aby spasili duše, které hynou kolem nich. Lidi získají modlitbou, opravdovou, horlivou modlitbou a osobním úsilím. Není možné, aby ti, kteří jsou dokonale obráceni k Bohu a těší se ze spojení s ním, zanedbávali životní zájmy těch, kteří hynou bez Krista.

Kazatel by neměl vykonávat veškerou práci sám, ale měl by se spojit s tím, kdo se chopil pravdy. Měl by poučovat jiné, aby pokračovali v jeho práci, když odejde. Pracující církev bude vždy rostoucí církví. Vždy naleznou podnět a povzbuzení k tomu, aby pomáhali jiným a skrze tuto práci získají povzbuzení a posílení.

Četla jsem o jistém člověku, který se jednoho zimního dne brodil hlubokým zavátým sněhem a byl téměř zkřehlý zimou, která mu ubírala sil. Na smrt promrzlý se už chtěl vzdát boje proti neúprosnému mrazu, když uslyšel sténání nějakého poutníka, který trpěl zimou jako on. Ozval se v něm soucit a snaha pomoci trpícímu. Začal tomuto nešťastnému člověku třít zkřehlé údy a po namáhavém úsilí ho postavil na nohy; když však promrzlý člověk nemohl na nich sát, nesl ho soucitně na rukou závějemi, které ho předtím zbavovaly odvahy. Když konečně donesl svého spolupoutníka do bezpečí, uvědomil si, že záchranou bližního zachránil sám sebe. Upřímná snaha pomoci druhému rozproudila v jeho žilách už tuhnoucí krev a vyvinula životodárné teplo v celém těle. [4T 320]

Toto naučení je třeba stále připomínat mladým lidem a to nejen slovem, ale i příkladem, aby si ve svém křesťanském životě uvědomili podobné následky. Malomyslní, kteří si myslí, že cesta k životu je plná zkoušek a těžkostí, by měli začít pracovat a hledat způsob, jak by pomohli jiným. Skrze toto úsilí, spojené modlitbou za Božské světlo, budou jejich vlastní srdce bít oživujícím vlivem Boží milosti. Jejich vlastní úsilí se rozplyne působením Božího žáru a celý jejich křesťanský život bude opravdovější, horlivější a bude naplněn modlitbami.

Kristův kazatel by se měl vyznačovat duchem modlitby a zbožnosti. Měl by být veselý, nikdy by neměl být hrubý nebo nezdvořilý, žertující nebo lehkovážný. Poslední vlastnost svědčí spíše klaunům a divadelním hercům, ale vůbec se nehodí na člověka, který byl zvolen, aby stál mezi živými a mrtvými a zvěstoval Boží slovo.

V Božích knihách je věrně zaznamenána každodenní práce. Jako muži žádající duchovní osvícení byste měli určovat mravní tón charakteru všech, s nimiž přicházíte do styku. Jako věrní kazatelé Božího evangelia byste měli vynaložit veškerou energii své mysli a všechny své životní příležitosti k tomu, aby vaše práce byla co nejúspěšnější a učinila každého člověka dokonalého v Ježíši Kristu. Abyste to mohli vykonat, musíte se opravdově modlit. Kazatelé evangelia musí být obdařeni silou, která vykonala takové zázraky u pokorných Galilejských rybářů.

Abychom mohli věrně splnit důležité povinnosti, které jsou na nás kladeny, potřebujeme morální a duševní sílu. Ale i tehdy, když je budeme vlastnit, může zde být veliký nedostatek zbožnosti. Musíme být obdařeni Duchem Svatým, abychom měli úspěch v tomto velkém díle. Kristus řekl: *„Beze mne nic nemůžete učinit“ Jan 15,5*. Ale skrze Krista, který vás posiluje, můžete vykonat všechno.

4T 321

Soucit s bloudícími

Drahý bratře A, vstávala jsem časně ráno, abych ti napsala. Nedávno mi bylo dáno světlo, za které jsem zodpovědná. V tomto státě se mi Pán zjevil dvakrát. Zatímco jsem s Ním v noci hovořila, bylo mi zjeveno, že Boží dílo je spjato s mnoha věcmi. Byla mi zjevena situace v církvi, ve škole, v sanatoriu a nakladatelství v Battle Creeku, jakožto i situace Božího díla v Evropě a Anglii, ve státech Oregon a Texas a na jiných nových polích. Je velmi důležité, aby práce na nových polích byla dobře započata, a aby nesla božskou pečeť. Na těchto nových polích budou mnozí v nebezpečí, že přijmou pravdu a budou s ní souhlasit, ale neprožijí pravé obrácení ve svém srdci. Když budou zkoušeni v bouři a v pokušeních, budou překvapeni, že jejich dům nebyl vystaven na skále, ale na písku. Kazatel se musí vyznačovat praktickou zbožností a musí ji rozvíjet ve svém každodenním životě i v charakteru. Jeho přednášky by neměly být pouze teoretické.

Byly mi zjeveny některé věci, které nenapomáhají vítězství pravdy ve státě Texas. Bratři B a jejich rodiny nebyli nikde užiteční, ani nebyli požehnáním Božímu dílu. Bylo mi ukázáno, že jejich vliv se nepodobá příjemné vůni. Nemohou budovat Boží dílo, protože nemají vlastnosti, s kterými je člověk schopen podporovat Boží pravdu. Kdyby naše mysl byla obrácena k Bohu, nebyli byste zbaveni zdravého úsudku, zvláště po věrném varování těmi, kterým jste měli důvěřovat. Krásná slova a lichocení vás oklamaly. Tito bratři mají zkažené charaktery a vůbec se vám nepodobají. Kdyby nad sebou stále bděli a s vírou se opravdově modlili k Bohu, mohli by být ještě zachráněni. [4T 322] Skrze Ježíše Krista mohou změnit svůj charakter a získat tak morální způsobilost, aby se mohli postavit před Pánem, až přijde. Ale Bůh jim nesvěřil žádný významný úkol, protože mnohé duše by zahynuly. Tito lidé nejsou schopni vést Boží stádo. Za situací, kdy měli mluvit co nejméně, vybírat slova a projevovat skromnost, přišly ke slovu jejich negativní povahové rysy a tím bylo Boží dílo mařeno.

Jako bratr C, ani ty jsi neměl zdravý úsudek. Přeceňovali jste schopnosti jiných lidí. Loď může být v dobrém technickém stavu, ale jestliže se objeví malý nedostatek, například kousek trámu prožraného červem, jsou ohroženy životy všech cestujících. Všechny články řetězu mohou být dobré, avšak jeden vadný článek znehodnotí celý řetěz. Jsou jednotlivci, kteří mají výborné vlastnosti, ale mají některé výrazné rysy povahy, které je učiní nezpůsobilými pro svaté a slavné Boží dílo. Tito lidé projevují nedostatky ve všech křesťanských ctnostech a jejich příklad není hodný následování.

Můj bratře, dříve než tvé dílo bude takové, jaké by mohlo a mělo být, musíš na sobě hodně pracovat. Tvá mysl je zatemněna. Soucit a spojení s těmi, jejichž charaktery jsou na nízké úrovni, ti vůbec neprospěje, ale způsobí, že tvůj duch se zkazí, zkoroduje, ztratí hodnotu a odloučí tě od Boha. Máš prudkou povahu. Nevzal jsi na sebe plnou zodpovědnost za chod domácnosti. Pokud neustále nejsi pod očisťujícím vlivem Ducha Božího, hrozí ti nebezpečí, že budeš mít hrubou povahu. Abys správně představoval Kristův charakter, musíš zlepšit svůj duchovní život a spojit se s Bohem ve velké práci, ke které jsi byl předurčen. Tvé myšlenky musí být povzneseny a tvé srdce posvěceno, aby ses mohl stát spolupracovníkem Ježíše Krista. *„Očisťte se vy, kteříž nosíte nádobí Hospodinovo“ Iz 52,11.*

Boží dílo v Texasu by dnes bylo na mnohem vyšší úrovni, [4T 323] kdyby se do něho nezapojili bratři B. Mohla bych se o této záležitosti zmínit mnohem podrobněji, ale nyní tak nebudu činit. Stačí říci, že tito lidé nemají Boží pravdu. Cítili, že jsou schopni vykonat téměř vše, k čemu jsou povoláni a neusilovali o to, aby napravili své nežádoucí rysy charakteru, které je provázejí již od narození, ale nad nimiž by výchovou, vzděláním a kázní mohli zvítězit. V tomto směru se pokusili o určitou nápravu, ale má-li být vážena na váhách, stále jsou ještě shledáváni lehkými.

V Božím Slovu jsou zaznamenány obecné zásady pro formování správných životních návyků, a také svědectví, jak obecná tak osobní, která byla sestavena tak, aby se pozornost upoutala zvláště na tyto zásady. Ale na jejich srdce a mysli toto Slovo dostatečně nezapůsobilo a neuvědomili si nutnost rozhodné změny. Kdyby správně zhodnotili vlastní stav, viděli by, jak jsou vzdáleni od dokonalého Vzoru a pěstovali by víru, která je laskavá a očisťuje duši. Zejména bratři A B jsou přirozeně svévolní, diktátorští a soběstační. Myslí si, že jsou lepší než jiní. Závidí a žárlí na každého člena církve, o kom si myslí, že by mohl být ceněn výše, než oni sami. Vyznávají, že jsou svědomití, ale ve vztahu k bratřím, o kterých si myslí, že by mohli být považováni za lepší než oni sami, často vidí v jejich oku třísku, ale nevidí trám ve svém oku. Drží se maličkostí, hovoří o bezvýznamných podrobnostech a přikládají tak slovům a skutkům svůj vlastní význam. To se zvlášť týká dvou z těchto bratří.

Tito muži, zejména A B, jsou schopnými řečníky. Okouzlující způsob jejich přednesu vzbuzuje dojem, že jsou poctiví a mají ryzí zájem o Boží věci, takže zde existuje možnost oklamat a zatemňovat mysli těch, kteří naslouchají. Při psaní těchto řádků cítím bolest v srdci, protože vím, že tato rodina má velký vliv. Neměla jsem v úmyslu hovořit znovu o těchto lidech, ale vážnost těchto záležitostí mně nutí, abych psala dál. [4T 324] Jestliže kazatelé slova, kteří vyznávají, že jsou ve spojení s Bohem, nedokáží rozpoznat vliv takových lidí, nejsou způsobilí, aby zastávali funkci učitelů Boží pravdy. Kdyby tito lidé nezaujímali důležité postavení a nesnažili by se učit a vést jiné, nic bych neříkala. Ale když vidím, že Božímu dílu hrozí nebezpečí, nemohu již déle mlčet.

Je třeba zabránit tomu, aby se tito bratři usídlili na jednom místě a vytvořili skupinu, která by v církvi měla vůdčí postavení. Nemají přirozenou náklonnost k lidem. Neprojevují soucit, lásku a čistou náklonnost k ostatním, ale vyžívají se v žárlivosti, závisti a hašteření. Jejich svědomí už otupěla. Vůbec neprožili Kristovou lásku a Jeho pokoru. Bůh zakázal, aby takoví členové byli v církvi. Jestliže nebudou obráceni, nemohou vidět nebeské království. Raději kritizují jiné a vyhledávají na nich drobné chyby, ale nesnaží

se o to, aby roucho svého vlastního charakteru očistili v krvi Beránkově a zbavili ho tak od skvrn hříchu.

Ale nyní přicházím k bolestivější části historie, týkající se bratra D. Pán mně seznámil s událostmi, ve kterých jste ty i bratr C hráli významnou úlohu. Oba jste zarmoutili Boha. Viděla jsem i slyšela něco, co mi způsobilo bolest a lítost. Toto bezbožné a nerozumné vyšetřování, které mi bylo ukázáno, je úplně podobné tomu, co lze očekávat od bratří B. Ale nejvíce mne překvapilo a zarmoutilo to, že to byli právě takoví lidé, jako bratr C a ty, a vy jste hráli tak významnou roli v tomto hanebném, jednostranně zaměřeném vyšetřování.

Bratru C, který jako právník co nejpřísněji vyšetřoval celou záležitost, chci říci: Takovou práci bych nechtěla dělat ani za největší bohatství světa. Byli jste prostě oklamáni a svedeni cizím duchem, který v sobě neměl ani špetku úcty. [4T 325] Zvítězila tam jen závist, žárlivost, zlo a pochybné spory.

Asi si myslíte, že jsem příliš přísná, ale nemohu být přísnější, než si tato záležitost zasluhuje. Pomysleli jste si všichni, když jste odsuzovali nevinného, že Bůh je také soudcem? Následující poměry bratra D byly důsledkem postavení, které jste mu přisoudili. Kdybyste ukázali svou poctivost a soucit, dnes by stál na místě, kde by svým vlivem mocně podporoval pravdu, která se projevuje tichým duchem. Bratr D nebyl pohotovým řečníkem, ale příjemné a otevřené vystupování A a B mělo svůj vliv. Na tohoto slepého člověka by se mělo pohlížet se soucitem a něžností, ale namísto toho byl postaven do nejhoršího světla. Bůh vše viděl a nepodpoří ani jednoho, kdo měl podíl na tomto nepoctivém vyšetřování. Bratře A, pak to už pro tebe nebude nic příjemného, když budeš sedět na soudu proti slepému bratru. Měl by ses poučit z této zkušenosti a nebrat ohled na lidi, kteří vnášejí předsudky proti těm, které Bůh podporuje, s kterými má soucit a posiluje je.

Bratr C ani ty jste nemohli vidět nedostatky u bratří B, a ani jste nemohli rozpoznat protikladné rysy charakteru bratra D. Ale jeho vliv posvěcený Duchem Božím, vám mohl o Božím díle říci desateronásobně více, než vliv bratří B. Měl jsi velký podíl na tom, že bratru D bylo ublíženo. Radím ti, abys tohoto špatného činu litoval tak upřímně, jak ses ho dopustil. Ve jménu Páně tě vyzývám, aby ses osvobodil od lidských vlivů a zavřel své uši před pomluvami. Nedovol, abys opakoval svědectví jiného člověka; raději nechej Boha a nikoli lidi, kteří jsou neposvěceni, jak u nás doma, tak i v zahraničí, aby na tebe vložil břímě odpovědnosti za Jeho dílo.

Bratr C potřebuje, aby na jeho srdce působil obměkčující a očisťující vliv Božího Ducha. Měl by se tomu učit především ve svém domě. *„Milování buď bez přetvářky“ Řm 12,9*. V jeho domě by neměl mít místo duch odsuzování, panovačnosti a hašteřivosti s veškerou zlomyslností. [4T 326] Tentýž duch má negativní vliv i v církvi. Pokud bude nyní jeho povaha změněna, bude jednat mnohem laskavěji. Také by se měl cvičit v sebeovládání. Bratr D není bez viny, ale ti, kteří ho odsuzují, jsou desetkrát horší.

Bratře A, proč ses pevně nepostavil na stranu utlačovaných? Proč ses nesnažil urovnat tento spor? Proč jsi nejednal jako Spasitel, který řekl: *„Kdo je z vás bez hříchu, první hoď na ni kamenem?“ Jan 8,7*. Učinil jsi velkou chybu, která může znamenat ztrátu několika duší, ale učinil jsi to z nevědomosti. Kdybys ve prospěch bratra D vyslovil alespoň jediné slovo, které by vyjadřovalo tvůj soucit, bylo by to v nebesích zaznamenáno k tvému dobrému. Ale ty jsi jednal bezmyšlenkovitě, podobně jako ti, kteří odsoudili Krista, a v osobě Jeho svatého jsi odsoudil svého Spasitele. *„Cožkoli jste činili jednomu z bratří těchto mých nejmenších, mně jste učinili“ Mt 25,40*. Ježíš vždy co nejpřísněji káral pokrytectví, ale upřímní hříšníci, kteří činili pokání, byli přijati, omilostněni a potěšeni.

Myslel sis, že by bratr D mohl uvěřit tomu, že správné je špatné a špatné je správné, protože jeho bratři se snažili, aby tomu uvěřil? Byl nemocný a nervózní, všechno se mu zdálo temné a nejisté. Ztratil důvěru k tobě i k bratru C, a ke komu se měl obrátit?

Neustále mu bylo něco vyčítáno, dokud se nestal zmateným, roztržitým a zoufalým.Ti, kteří ho přivedli k tomuto stavu, spáchali větší hřích.

Kde se poděl soucit? Vždyť to nebylo ani z občanského hlediska humánní jednání. Světští lidé by nebyli tak bezohlední, nemilosrdní a neslušní. Již pro jeho nemoc by s ním jednali se soucitem, rozvážně a se sousedskou láskou. [4T 327] Ale zde byl slepec, bratr v Kristu a někteří jeho bratři seděli jako soudcové a posuzovali jeho záležitost.

Zatímco bratr byl pronásledován jako zajíc, který utíká před smrtí, během procesu ses několikrát hlasitě smál. Seděl tam bratr C, který je velmi laskavý a sympatický, a káral své bratry za jejich kruté jednání. Avšak zde byl ubohý slepec, člověk stvořený k Božímu obrazu, který je vyvýšen nad němá zvířata a ptactvo, které je v Jeho péči. Kdyby mezi vámi promluvil ten, který hovořil tak, jako žádný z lidí nikdy nemluvil, slyšeli byste rozsudek: *„Cedíte komára, velblouda pak polykáte“ Mt 23,24.*

Člověk, který má rád zvířata, by měl projevit mnohem větší soucit a lásku ke Kristu v osobě tohoto postiženého svatého. Ale vy jste jednali jak bez rozumu. Bratr B měl okouzlující proslov. Bratr D neuměl tak dobře mluvit. Nedovedl tak dobře formulovat své myšlenky, aby se mohl hájit. Byl tak překvapen, že nedovedl využít situaci ve svůj prospěch. Jeho bratři, kteří jej tvrdě kritizovali, byli právníky a tím byl tento slepec ve velké nevýhodě. Bůh viděl a zaznamenal vše, co se onoho dne odehrálo. Tito muži byli mistři ve svém oboru a byli si jisti svým vítězstvím, zatímco slepý bratr, zneužit a potupen, cítil, že ztrácí půdu pod nohama. Jeho důvěra vůči těm, o nichž byl přesvědčen, že stojí na místě Kristově, byla úplně otřesena. Prožil takový morální šok, že to pro něj znamenalo téměř jistou zkázu, jak duchovní, tak i tělesnou. Každý koho se týkala tato záležitost, by měl před Bohem cítit nejhlubší výčitky a činit pokání.

Bratr D se dopustil chyby vlivem toho, že už nedokázal unést tíhu výčitek a nezasloužené kritiky, která patřila někomu úplně jinému. Boží dílo miloval celou svou duší. Bůh mu ukázal, že pečuje o slepé a stal se úspěšným, ale jeho žárlivým bratřím se to nelíbilo. [4T 328] Bůh působil na srdce nevěřících, aby k němu byli laskaví a cítili s ním, protože je slepý. Bratr D byl uctivým křesťanem a smířil se dokonce i ze svými světskými nepřáteli. Bůh se stal jeho laskavým otcem a vedl jej na jeho cestě. Na základě poznání pravdy býval upřímný a sloužil Bohu celým svým srdcem, bez ohledu na výčitky, závist a falešné obvinění. Právě ty, bratře A, jsi bratru D ublížil jako poslední. Ale on neodešel od Boha, i když se kazatelé a lidé postarali o soudní jednání, ve kterém nemohl vidět spravedlnost. Přikován k věčné skále se měl pevně držet svých zásad, nadále věřit a stát na straně za cenu jakéhokoli rizika. Ó, jak je nyní nutné, aby bratr D pevněji přilnul k Ruce, která je dosti mocná, aby jej mohla zachránit.

Vše co má v tomto životě hodnotu, je možno dosáhnout ve spojení s nebesy a s budoucím nesmrtelným životem. Boží věčné rámě se ujme i té nejslabší duše, která se k němu obrací s prosbou o pomoc. Nejvzácnější poklady ztratí svou hodnotu, ale duše, která žije bezúhonným životem pro Boha a nenechá se zlákat marnou slávou, bude navždy s Ním. Boží město otevře své zlaté brány, aby přijalo toho, kdo se během života na této zemi nechal vést Bohem, čerpal z Jeho moudrosti a měl v Něm svou útěchu, i když prožíval utrpení. Uvítají jej tam písně andělů a bude jíst ovoce stromu života.

Bratr D neměl úspěch tam, kde měl zvítězit. Ale Boží soucitné oko na něm stále spočívá. I když člověk může zklamat, Bůh jej ještě miluje, má s ním soucit a podává mu svou pomocnou ruku. Jestliže bude pokorný, mírný a bude-li jeho srdce laskavé, On pozvedne jeho hlavu a jeho nohy povede bezpečně ke Skále věků. *„Byť se i hory pohybovaly, a pahrbkové ustupovali, milosrdenství mé však od tebe neodstoupí, a smlouva pokoje mého se nepohne, praví slitovník tvůj Hospodin“. (Iz 54,10).*

Nikdo z nás se nemůže vymluvit na jakoukoli formu zkoušky, jestliže ztratíme spojení s Bohem. On je zdrojem naší síly a zárukou, že obstojíme před každým soudem. [4T 329] Když Jej budeme prosit o pomoc, jeho mocná ruka nás spasí. Bratr D měl cítit, že

Bůh je jeho otcem, že v Něj může doufat a radovat se, i když ho na této zemi opustili všichni přátelé. Vyzývám jej, aby neokrádal Boha o službu, která Mu náleží, protože křehký člověk jej může zklamat. Ať si pospíší a zasvětí se Bohu a slouží Mu ze vší síly své bytosti. Bůh jej miluje a on miluje Boha a jeho dílo musí být v souladu s jeho vírou, ať se lidé k němu chovají jakkoli. Jeho nepřátelé mohou poukazovat na jeho současnou situaci a tvrdit, že to dosvědčuje, že ve svých úsudcích o něm měli pravdu. Bratr D jednal ukvapeně a bez náležité rozvahy. Jeho duše byla znechucena a myslí si, že byl tak zraněn, že se již nemůže uzdravit. Ti, kteří ho tak bezohledně pronásledovali, mají velmi daleko k bezúhonnosti svého života a charakteru. Kdyby Bůh posuzoval jejich nedokonalý charakter a život tak, jak oni jednali s bratrem D byli by již dávno zatraceni. Ale soucitný Bůh jim byl milostiv a nejednal s nimi podle jejich přestoupení.

Bůh byl vůči bratru D věrný a on měl opětovat Jeho milostivé skutky bez ohledu na to, že člověk projevuje tak málo lásky a lidského chování. Bratr D má tu přednost, že se před lidskou svárlivostí skryl v Kristu a cítil zde nevyčerpatelný zdroj vděčnosti, spokojenosti a pokoje, k němuž měl přístup v každém okamžiku. Kdyby měl jakkoliv velký pozemský poklad, nebyl by tak bohatý, jak může být nyní, když má tu přednost, že může stát na straně pravdy a pít z nevyčerpatelného zdroje spasení.

Cožpak Bůh nedaroval také bratru D svého Syna, který za něj zemřel? A nedaroval mu s ním svobodně všechny věci? Proč by měl být nevěrný Bohu, když ho člověk zklamal? Láska, která váže matčino srdce k nemocnému dítěti je silnější než smrt, ale Bůh prohlašuje, že i kdyby matka zapomněla na své dítě *„já však nezapomenu se na tě“ Iz 49,15*. Ne, ani jediná duše, která v Něj věří, nebude opomenuta. [4T 330] Bůh pamatuje na své dítky nejněžnější péčí, před Ním je psána pamětná kniha, aby nikdy nezapomněl na děti, svěřené Jeho péči.

„Každé lidské pouto může být zrušeno,
přítel přítele může zklamat nevěrou;
matky přestanou pečovat o své vlastní,
nebesa i země pominou,
ale Hospodinova láska se nikdy nezmění.“

Bratr a sestra D mohli být pro církev velkým požehnáním, kdyby je církev lépe chápala a přijala jejich úsilí. Ale závist, nesrovnalosti a žárlivost je vyhnaly z církve.

Salem, Oregon, 8. července 1878

Dílo v Texasu

Bůh mi zjevil velmi mnoho o tom, jakou práci vykonal satan ve státě Texas prostřednictvím nekřesťanského chování těch, kdož se tam přistěhovali ze státu Michigan. Bylo mi zjeveno, že bratři B nepřijali svým srdcem svědectví, které jim bylo darováno. Důvěřují více sobě, než Duchu proroctví. Cítili, že světlo, které mim bylo dáno, nepocházelo z nebe, ale že přišlo prostřednictvím poselství, které jsem v souvislosti s nimi obdržela. Toto však není správné. Dovolte, abych se otázala. Neexistoval snad žádný podklad pro toto poselství? Neodsuzují je již dějiny jejich života?

V této rodině neprožil nikdo křesťanskou zkušenost, která by jej opravňovala k tomu, aby mohl převzít vedoucí postavení při zvěstování pravdy jiným. *„Očisťte se vy, kteříž nosíte nádobí Hospodinovo“ Iz 52,11*. Tato slova řekl Boží anděl. Nejste Božími vyvolenými nádobami, abyste mohli mít nějaký podíl v Jeho nejsvětějším díle. Vy jen vše kazíte a ničíte, ale nic neočistíte a nenapravíte.“ Bratři B, úroveň vašeho křesťanství je nízká. Určitou dobu, pokud ještě nejste dobře známí, máte vliv. [4T 331] Tato skutečnost může vést k tomu, že nebudete dostatečně pozorní a budete jednat podle přirozených sklonů svého srdce, dokud milovníci pravdy nebudou pociťovat, že jste velkou překážkou pokroku Božího díla. Toto není zlovolné podezírání, ale aktivní skutečnost.

Kdybyste vždy projevovali laskavost, respekt, ušlechtilou lásku a štědrost vůči chudším lidem, prokázali byste opravdovou službu Kristu. Pokud ve vás přebývá Duch

Kristův, měli byste Jej představovat svými slovy, skutky a dokonce i svým vzezřením. Během svých rozhovorů byste měli projevovat především pokoru, a ne pýchu nebo sebechválu. Neměli byste se snažit oslavovat sami sebe a povyšovat se. Pokora je křesťanská ctnost, kterou vůbec neznáte. Měli jste snahu získat nadvládu a snažili jste se prosadit svou moc a nadřazenost, abyste tak mohli ovládat a řídit jiné. Týká se to zejména případu A B. On ani jeho manželka neprokazovali Božímu dílu svým vlivem žádnou morální ani duchovní podporu. Čím užší byla sféra jejich styku s Božím dílem, tím více tomuto dílu prospěli. Jejich slova a skutky nejsou spolehlivým měřítkem. Týká se to všeobecně A B a jejich bratří. Svět a církev mají právo říci, že jejich náboženství je zbytečné. Jsou to povrchní světáci a snažili se využít každé příležitosti k tomu, aby uzavřeli výhodný obchod. Se svými bližními jednají neuctivě a prchlivě. Jsou žárliví, závistiví a namyšlení.

Ti, kteří takto představují pravdu, staví mohutnou bariéru pro spasení jiných. Jestliže se neobrátí, bylo by lepší, aby nikdy nepoznali pravdu. Jejich mysli jsou více ovládány satanem, než Duchem Božím. Manželka bratra A B má laskavé srdce, ale působil na ni její manžel. Často má mnoho prázdných řečí. Její jazyk se často podobá pekelnému ohni, je nezkrotný. *„Mnohé mluvení“*, říká Šalomoun, *„nebývá bez hříchu“ Př 10,19*. To je přesně její případ. Mnohé věci přehání, přináší falešná svědectví a tím se neustále dostává do rozporu s Božím přikázáním, i když vyznává, že přikázání zachovává. [4T 332] Nezamýšlí dělat něco špatného, ale její srdce není posvěceno pravdou.

Bratře B, často ses s jinými hádal o otázkách naší víry, ale nikdy jsi nepochopil, co znamená být pravým křesťanem. Ani ve snu tě nenapadlo, jaký je tvůj skutečný stav. Tato netečnost se šíří po celé církvi a drží se všech, kteří podobně jako ty vyznávají Krista, ale svými skutky jej popírají. Kráčíš po cestě nedbalosti a toutéž cestou vedeš i jiné. Boží slovo prohlašuje, že bez svatosti žádný člověk neuzří Boha. Ježíš zemřel *„aby nás vykoupil od všeliké nepravosti, a očistil sobě samému lid zvláštní, horlivě následující dobrých skutků“ Tt 2,14.*

„Zjevila se zajisté ta milost Boží spasitelná všechněm lidem. Vyučující nás, abychom se odřekli bezbožnosti, a světských žádostí, střízlivě, a spravedlivě, a pobožně živi byli na tomto světě“ Tt 2,11.12. Kristus říká: *„Buďte vy tedy dokonalí, jako i Otec váš, kterýž jest v nebesích, dokonalý jest“ Mt 5,48*. Co vám pomohou vaše modlitby, když ve vašich srdcích je nespravedlnost? Jestliže se úplně nezměníte, brzy se vám výstrahy přestanou líbit jako synům Izraelským a jako oni odpadnete od Boha. Někteří z vás ústy uznávají pokárání, ale nepřijímají je do srdce. Zůstávají takoví, jací byli dříve, ale jsou méně citliví na vliv Ducha Božího, stávají se zaslepenějšími, ztrácejí moudrost a sebeovládání, mravní sílu, horlivost a radost z plnění náboženských povinností. Když se neobrátíte, nakonec ztratíte svou oporu v Bohu. Po napomenutí nenastala ve vašem životě žádná rozhodná změna, protože jste neviděli ani nepoznali chyby své povahy a velký rozdíl mezi vaším životem a Kristovým životem. Snažili jste se dostat do takového postavení, abyste zcela neztratili důvěru svých bratří.

Bylo mi zjeveno, že situace sboru ----- je žalostná. Tvůj vliv, bratře A B, a vliv tvé ženy vede k neshodám a hádkám. To jsi mohl sám vidět a viděli to i ostatní. [4T 333] Jestliže se odtud neodstěhuješ anebo nebudeš obrácen, povede to ke zkáze sboru. Ty rezivíš a od tebe reziví i ti, kteří jsou s tebou ve styku. Máš dost přívrženců, protože všichni tě nepoznají tak, jako Bůh. Byli zklamáni množstvím tvých slov a krásných řečí. Je to velmi smutný, odstrašující stav.

Bylo mi ukázáno, že A B má dobré výrazové schopnosti a je schopen vést shromáždění; ale pokud se jedná o jeho mravní způsobilost, pak je naprosto nevyhovující. Jeho srdce není smířeno s Bohem. Jestliže se jiní dostanou na vedoucí postavení, setkají se s jeho odporem a s odporem jeho manželky. Tento neposvěcený duch se neprojevuje otevřeně, ale tajně a tito lidé se pak setkávají s překážkami a zastrašováním i když se snaží pracovat podle svých nejlepších schopností. Bůh to vidí a v pravý čas obdrží tu

spravedlivou odměnu. Rozděl a panuj - to je heslem tohoto bratra, a jeho manželka na tom není o nic lépe. Má zvrácené myšlení a není smířena s Bohem.

Bratře A B, zpráva o smutné události, kterou jsi způsobil, je uchovávána v nebesích. Ve svém srdci bojuješ proti svědectvím, která tě napomínají. Rodina E se v tobě zklamala. Jiní byli uvedeni do rozpaků, protože umíš dobře předkládat přítomnou pravdu. Ve sboru ----- neexistuje soulad a jednota. Nepřijal jsi a nejednal jsi podle světla, které ti bylo dáno. Kdybys měl na zřeteli Šalomounova slova, dnes by ses nenacházel na takové nejisté stezce. Řekl: *„Doufej v Hospodina celým srdcem svým, na rozumnost pak svou nespoléhej“. Př 3,5*. Kdyby ses cele podřídil Boží vůli a Jeho vedení a přestal spoléhat na svou vlastní moudrost, vedl by tě bezpečnou cestou.

Příliš jsi důvěřoval sám sobě. Nikdy jsi nedopustil, aby nějaký jiný bratr vedl shromáždění, nebo aby mu jiní důvěřovali více, než tobě, protože pokud to bylo možné, vždy ses postaral o to, aby neuspěl a celou silou své převrácené vůle jsi bojoval proti takovým návrhům.

S bratrem D jsi nejednal upřímně. Jeho srdce bylo cele nakloněno tobě a byl tvým přítelem. Ale skutečnost, že od tebe odešel, stačila k tomu, aby v tobě vyrostl duch žárlivosti, [4T 334] který byl krutý jako hrob. A tento duch začal působit proti slepému člověku, kterému měla být všemi projevována nejlaskavější péče a nejhlubší soucit. Byl to tvůj zvrácený a oklamaný duch, který vedl jiné k tomu, aby sympatizovali raději s tebou, než s ním. Když viděl, že bratři nemohou poznat čistou pravdu v této věci a byl přesvědčen, že zlo zvítězilo nad pravdou, jeho duch byl tak zraněn, že propadl zoufalství. Potom dokonce odpadl od Boha. Prožil částečný šok mrtvice. Byl téměř zničen, jak duševně, tak i tělesně. Na sborovém shromáždění se tato záležitost bezdůvodně důkladně probírala, což zanechalo špatný dojem v myslích všech přítomných.

Ublížit zdravému člověku je velkým hříchem, ale ublížit člověku, který je slepý a s kterým se mělo jednat tak, aby ztrátu zraku pociťoval co nejméně, je hříchem daleko větším. Kdybys byl ušlechtilým člověkem nebo křesťanem, jak to o sobě říkáš, nemohl bys mu tak ublížit. Ale bratr D měl v nebesích přítele, který ho obhajoval a posilňoval jej, aby se opět chopil Božích zaslíbení. Když byl bratr D zmaten velkým žalem a tím, jak s ním jiní zacházeli, choval se jako nepříčetný. To bylo proti němu použito jako důkaz, že má špatného ducha. Ale vševědoucí Soudce zkoumá pohnutky a odmění každého podle skutků.

Bratře A B, byl jsi velmi domýšlivý a cítil ses kompetentní pro každý úkol. Zavrhoval jsi *Svědectví* Ducha Božího a kdyby mohlo být po tvém, všechno bys změnil podle svého úsudku. Jak je pro tebe těžké vidět věci ve správném světle, když tě povinnost vede jedním směrem a záliby opačným směrem! Tvé názory na Kristův charakter a nutnost přípravy pro budoucí život jsou úzkoprsé a převrácené. [4T 335]

Bylo mi zjeveno, že bratr B a jejich rodiny upadají stále níž a níže. Jsou *„oblakové bez vody, jimiž vítr sem i tam točí, stromové uvadlí, neužiteční“*, a pokud se nezmění, nakonec budou *„dvakrát mrtví a vykořenění“ Juda 12*. Tím, že lpějí na svém vlastním úsudku, dostali se dolů, kde ztrácejí praktickou zbožnost, nebesa i svého Boha.

Kdyby byl Boží lid ve spojení se svým Bohem, rozeznal by omezené možnosti těchto lidí, jejich předsudky, žárlivost a sebedůvěru. Námitky, které by mohla snést bezbožná srdce proti *Svědectví* Božího Ducha, nemohou obstát před Boží prozřetelností. Mohou zakopnout a urazit se o své vlastní otázky. Ale Boží lid by měl vidět, že jejich pyšná srdce nebyla nikdy pokořena a jejich povýšený zrak se nikdy nesklonil. Bible hovoří jasně ve všech bodech, které se týkají povinností křesťana. Ti, kteří činí Boží vůli, poznají toto učení. Ale tito lidé hledají vlastní zdroj světla a ne u slunce Spravedlnosti.

Člověk, který jiným neřekne to, co opravdu cítí ve svém srdci, nemůže být nazýván pravým člověkem. Falešný člověk se snaží jiné oklamat, a to může projevit pohledem nebo slovem. Oklamat je možno i skutkem. Někteří to dělají záměrně a pak se sna-

ží ospravedlnit svůj odklon od striktní pravdomluvnosti. Jsou i takoví, kteří ve snaze pošpinit pověst jiných, začnou o nich ze zlomyslnosti šířit falešné zprávy. Lež, která je motivována sobectvím, lze využít při nákupu a prodeji zboží, dobytka či jiných způsobech obchodování. Také domýšlivost vede ke lži, kterou lidé využijí tehdy, když se chtějí ukázat lepší, než ve skutečnosti jsou. Nepředají dál ani jednu zprávu, aniž by ji trochu změnili. Ó, kolik bude jednou těch, kteří si budou přát, aby se jejich dílo raději neuskutečnilo! Ale nebeské knihy, kde jsou zaznamenána slova i činy, budou vyprávět smutný příběh o tom, co zapříčinila lež. [4T 336]

Faleš a klam každého druhu je hříchem proti Boží pravdě. Slovo Boží o tom jasně hovoří*: „nelžete a nižádný neoklamávej bližního svého“ Lev 19,11*. O lhářích je řečeno, že *„díl jejich je v jezeře, kteréž hoří ohněm a sírou, jenž jest smrt druhá“ Zj 21,8*. Bůh je Bohem upřímnosti a pravdy. Boží Slovo je knihou pravdy. Ježíš je věrným a pravdivým svědkem. Církev je svědkem a základem pravdy. Všechna nařízení Nejvyššího jsou pravá a spravedlivá. Jak potom musí pohlížet na převrácenost a klam? Elizeův služebník se snažil získat dar, který prorok odmítnul a pro svou lež byl postižen malomocenstvím, jež skončilo smrtí.

Ani samotný život by neměl být získán za cenu lži. Pouhým slovem nebo pokynem mohli mučedníci zapřít pravdu a zachránit si život. Kdyby hodili pouze jediné zrno na oltář modly, mohli být zachráněni před smrtí na popravišti či na kříži. Ale oni nezhřešili slovem ani skutkem, i když by si za odměnu zachránili život. Věznění, mučení i smrt s čistým svědomím byla pro tyto mučedníky milejší, než aby se prodali lži, podvodu nebo odpadnutí. Věrností a vírou v Krista získali čisté roucho a korunu s třpytícími se drahokamy. Jejich život nabyl před Božím zrakem mnohem vyšší ceny, protože stáli pevně na straně pravdy i v těch nejnepříznivějších okolnostech.

Lidé jsou smrtelní. Mohou být upřímně zbožní, a přece mají nedostatky v chápání i vady charakteru; ale nemohou být Kristovými následovníky a přesto spolupracovat s tím, který *„miluje a činí lež“ Zj 21,15*. Takový život je omylem, neustálým oklamáváním a dokonalým podvodem. Je též těžkou zkouškou odvahy mužů a žen, kteří mají vyznat své vlastní hříchy. Aby někdo mohl říci, „za tento omyl budu platit já“, musí mít pevné zásady, které jsou ve světě velmi málo vidět. [4T 337] Ale ten, kdo se nebojí této upřímnosti, zvítězí sám nad sebou a úspěšně odolá nepříteli.

Věrnost nejpřísnějším zásadám pravdy často způsobí těžkosti nebo dočasnou ztrátu, ale o to větší bude odměna v budoucím životě. Náboženství nespočívá pouze v systému suchých nauk, nýbrž v praktické víře, která posvěcuje život a napravuje chování v rodinném kruhu i v církvi. Mnozí mohou dávat desátky z máty a kopru, ale zanedbávají důležitější věci - milosrdenství a Boží lásku. Křesťanský charakter si zdokonalíme tím, když budeme pokorně chodit s Bohem. Bůh vyžaduje věrnost i v těch nejmenších životních povinnostech. Kristus řekl: *„Kdo je věrný v mále, i ve mnoze věrný jest“ Lk 16,10.*

Při důležitých i při zdánlivě bezvýznamných obchodních záležitostech se pozná, zda je člověk upřímný, či neupřímný, čestný nebo nečestný. Již při sebemenším nečestném jednání se stavíme na stranu nepřítele a blížíme se krok za krokem k nespravedlnosti. Velká část křesťanského světa nespojuje náboženství s každodenním životem. Tisíce malých podvodů a různé způsoby nečestného jednání s bližními odhalují pravý stav srdce a dokazují jeho zkaženost.

Bratře A B, zneuctíváš pravdu. Aby v potůčku mohla téci voda, musí být vyčištěn pramen. Tvá manželka se často zabývá vyhledáváním chyb u svých bratří a sester. Zatímco se snaží vyplet zahradu svých sousedů, zanedbává svou vlastní. Větší úsilí musí věnovat vybudování vlastního čistého charakteru. Hrozí jí velké nebezpečí, že se jí to nepodaří. Jestliže ztratí nebesa, ztratí všechno. Oba byste měli vyčistit chrám své duše, který je velmi znečištěn. Vaše mysl je zkažená. *„Počátek moudrosti je bázeň Hospodinova“ Žm 111,10*. Buďte vůči sobě samým přísní a nedůvěřiví, ale nikdy nedovolte, aby

váš jazyk byl zneužit k tomu, aby vyjadřoval nedůvěru vašich srdcí vůči jiným. [4T 338] Na vás oba čeká velké dílo. Musíte se pokořit před Bohem, který přijme vaše pokání. Doposud jste byli jen posluchači, ale ne činitelé slova. Uznávali jste, že se mýlíte, ale vaše mysl zůstávala nezměněna. Vaše pocity vás vedly k určité změně citů, ale své zásady jste nezměnili. Viděla jsem, že nastala doba, kdy musíte něco prakticky vykonat, jestliže se má váš život dokonale změnit. Boží církev nemůže omlouvat vaše špatné zvyky a nízkou úroveň vašeho křesťanství.

Jeden z vás bratří zastává svou funkci dobře. Avšak vy se s ním neustále hádáte a jeden druhého nenávidíte. I když vás vaši bližní znají v dobrém světle, přesto jste vzdálení od Boha, který se dívá do srdce. Každý z vás potřebuje lépe poznat Kristův charakter, aby mohl zjistit, co má učinit, aby se mu podobal. Jestliže všichni nezměníte způsob svého jednání a nezvítězíte nad svou okázalostí, diktátorstvím a nezdvořilostí, nikdo nebudete působit dobrým světlem, a pak by bylo lepší, abyste se nikdy nebyli narodili. Nastala doba, kdy je potřebí obrátit se vpravo nebo vlevo. *„Jestliže je Hospodin Bohem, následujte ho; pakli je Bál bohem, jděte za ním“ 1Král 18,21.* Vypěstovali jste si pokřivený charakter, který zneucťuje křesťanství. Pod vaším vedením nebude mít úspěch žádný sbor, protože nejste spojeni s Bohem. Jste namyšlení, pyšní, vychloubační a chcete, aby i jiní byli takoví, jakými jste vy.

Boží církev nesla dlouho břemena vašich nekřesťanských skutků a vašeho chování. Nechť vám Bůh pomůže, abyste viděli a cítili, že vaše věčné zájmy vyžadují úplnou změnu. Svým příkladem odvádíte i jiné od čisté a vznešené stezky svatosti. Opravdu velcí mužové jsou velmi skromní. Skromnost je milostí, která na nich spočívá přirozeně jako roucho. Ti, kteří myslí na užitečné a čisté věci, jsou těmi, [4T 339] kteří jsou ochotni přiznat, jak nedokonalé je jejich chápání. Nejsou namyšlení a ani se nechlubí, ale ve světle nejvyšších cílů, u nichž hledají svou duševní velikost, se jim může zdát, že již začali stoupat vzhůru. Kdo má jen základní znalosti a pokládá se za moudrého a důležitého, je velmi ubohým člověkem.

Dnes vás lidé mohou uctívat a důvěřovat vám, ale když všichni budete spokojeni sami se sebou, nevyužijete světlo a přednosti, které vám byly z milosti uděleny. Vaše mysl nebyla obdařena křesťanskou milostí, ani netouží po posvěcení Darem života. Váš charakter zjevuje vaše nízké a světské smýšlení a odhaluje důsledky nejistoty, že kráčíte svou vlastní cestou a řídíte se vlastním úsudkem.

Ve spojení s Bohem se člověk, který se upřímně snaží poznat Jeho vůli, stává dokonalejším, lepším a posvěceným. Dílo zdokonalení je prací, kterou musí člověk pro sebe vykonat skrze Ježíše Krista. Nebesa mu mohou poskytnout veškeré vymoženosti v časných i duchovních věcech, ale to vše je zcela zbytečné, jestliže není ochoten přijmout tato požehnání a chce si poradit sám. K tomu musí plně použít svou vlastní sílu, protože jinak bude nakonec zvážen na vahách a shledán lehkým. Stane se neúspěšným člověkem pro tento život a ztratí život budoucí.

Všichni, kteří se rozhodným úsilím snaží najít pomoc shůry a v pokoře křižují své já, mohou mít na tomto světě úspěch a mohou získat budoucí nesmrtelný život. Tento svět je místem, kde má člověk pracovat. Jeho příprava pro budoucí svět záleží na tom, jak splní své povinnosti na tomto světě. Božím záměrem je, aby byl požehnáním pro společnost; avšak tento záměr nemůže splnit, jestliže chce žít i zemřít pro sebe. Bůh nás všechny spojil jako členy jediné rodiny a každý je povinen tento vztah pěstovat. Není možné zachovávat Boží přikázání a přitom se vyhýbat službě bližním, což je naší povinností. [4T 340] Kdybychom žili, mysleli a pracovali jen pro sebe, staneme se Božími neužitečnými služebníky. K tomu, abychom se stali dobrými občany nebo příkladnými křesťany, nejsou důležité žádné zvučné tituly ani veliké nadání.

V našich řadách je příliš mnoho těch, kteří jsou neklidní, mnohomluvní a povyšující se, a k tomu si vůbec neváží těch, kteří jsou starší, zkušenější nebo nadřízení. Dnes je v církvi nedostatek lidí s opačnými vlastnostmi, kteří jsou skromní, tiší a bojící se

Boha. Je málo těch, kteří by byli ochotni nést břemeno, které na ně bylo vloženo, ne pro svou slávu, ale proto, aby sloužili svému Mistru, který za ně zemřel. Nikdo si nemusí myslet, že ztratí svou důstojnost, když je uctivý ke starším a šedivým lidem. Je nutné, aby naše sbory byly zbaveny plevele. Někteří členové jsou velmi namyšlení.

Bůh jednou povýší ty, kteří se Ho bojí a vzdávají Mu čest. Člověk může být tak povýšen, jako by měl tvořit spojovací článek mezi nebem a zemi. Z rukou svého Stvořitele vyšel s ryzím charakterem, obdařen takovými schopnostmi ke vzdělávání se, že ve spojení Božího vlivu s lidským úsilím se může přiblížit úrovni andělů. A přece, i kdyby dosáhl této úrovně, nemá si o sobě myslet, jak je dobrý a velký.

Bůh člověku daroval duševní schopnosti a způsobilost vzdělávat se. Kdyby bratři B viděli, jak jsou hrubí a nezdvořilí, a snažili se co nejlépe pěstovat a procvičovat svou mysl, kdyby posilňovali každou dobrou vlastnost a vítězili tak nad svými nedostatky, někteří z nich by mohli být přijati jako Kristovi vyslanci. Ale v takovém stavu, v jakém se nachází nyní, je Bůh nemůže přijat jako své zástupce. Neuvědomili si, že jejich úsilí není dostatečné. Jejich mysl nebyla cvičena studiem, pozorováním, přemýšlením a trvalým úsilím o sebekázeň při plnění každodenních povinností. Prostředky ke zdokonalení jsou v dosahu všech. Nikdo není tak ubohý nebo tak zaneprázdněný, aby nemohl s Ježíšovou pomocí zdokonalit svůj život a svoji povahu.

4T 341

Kazatelé, kteří se starají jen o sebe

Bratře a sestro F, bylo mi zjeveno, že tím, že vás Bůh zkoušel, vám ukázal své velké milosrdenství a nekonečnou lásku. Bude nutné, abyste se postili jako velký Lékař. Získáte fyzickou i duševní sílu. Máte chatrné zdraví, ale hrozí vám nebezpečí, že si budete myslet, že se nacházíte v horší situaci, než tomu ve skutečnosti je. Neměli byste sílu k trpělivosti, protože vám scházela trpělivost, naděje a odvaha. Místo toho, abyste proti svým slabostem bojovali, tak jste se jim poddávali. Ze všech stran se na vás hrnou pokušení, ale budete-li i nadále trpělivě konat dobro, můžete zvítězit nad nedostatky svého charakteru. Bylo mi zjeveno, že vaše kroky opravdu míří do záhuby, ale Bůh vás zcela neopustil. Jeho nekonečná milost vám darovala další příležitost k tomu, abyste prokázali svou věrnost Tomu, který vás vyzývá k větší pokoře a sebeovládání. Tak dlouho jste se starali jen o sebe, že nyní nepociťujete potřebu pracovat pro jiné.

Bratře F, byl jsi velmi sobecký a tím ses stal před Božím zrakem opovrženíhodným. Ty, ani tvá manželka jste nad tímto zlem stále nemohli zvítězit. Tvé schopnosti byly do značné míry omezeny tvým sebeukájením a požitkářstvím. Oba máte přirozeně zdravý úsudek, ale neplnili jste své povinnosti. Raději jste se řídili svými sklony a nepodařilo se vám potlačit špatné povahové rysy a povznést svou mravní úroveň.

Bratře F, jsi přirozeně netrpělivý, svárlivý, a v domácnosti velmi náročný. Po krátké době jsi totéž vyžadoval i na svém novém působišti. Když hovoříš, z tvého hlasu je zřejmé, že jsi neklidný a nadutý. To vše musíš napravit. Nyní musíš začít znovu. Bůh ti ve své neomezené milosti daroval další příležitost. Tvá manželka musí také nad mnohým zvítězit a ty by sis měl dát pozor, aby se nedostala na satanovu půdu. Musíte se zbavit svárlivosti, vyhledávání chyb a sklonu k vyslovování ostrých výroků. 4T 342 Kolik času jsi věnoval tomu, abys zvítězil nad svou převrácenou vůlí a nad nedostatky svého charakteru? Vzhledem k pokroku, kterého jsi nyní dosáhl, tvá zkouška může skončit dříve, než vynaložíš rozhodné úsilí k tomu, abys zvítězil nad sebou samým. Z Boží prozřetelnosti budeš postaven do situace, kdy všechny tvé nedostatky, pokud se jich nezbavíš, budou odhaleny. Nevidíš ani si neuvědomuješ, jaký vliv mají tvá nesmyslná slova, netrpělivost a naříkání.

Ty a tvá manželka jste měli jinou nádhernou příležitost k tomu, abyste trpěli pro Krista. Jestliže přitom naříkáte, nedostanete žádnou odměnu. Ale když to přijímáte

ochotně a radostně s týmž Duchem jako Petr, když se obrátil, stanete se vítězi. Pochopil, jak zbaběle celý svůj život zapíral Krista. Když byl povolán, aby trpěl jako mučedník za svou víru, měl tento pokořující čin stále před sebou a prosil, aby nemusel být ukřižován týmž způsobem, kterým trpěl Pán z obavy, že by to pro něj byla příliš velká čest za jeho odpadnutí. Žádal, aby byl ukřižován hlavou dolů. Jak Petra trápil jeho hřích, když zapřel svého Pána! Jaké prožil obrácení! Pak se jeho život stal životem pokání a pokory.

Když uvidíte Boha v Jeho zákonu, budete se třást. Když Mojžíš viděl Boží majestát, zvolal: *„Lekl jsem se, až se třesu“ Žd 12,21*. Zákon žádá pro přestupníka smrt. A potom byla před Mojžíšem předložena usmiřující oběť. Byla mu zjevena Kristova krev, která očistí hříšníka a jeho strach se ztratil jako ranní mlha, která se rozplyne před paprsky vycházejícího slunce. Tak pochopil, co se může stát s hříšníkem. Pokud před Bohem činíme pokání a věříme našemu Pánu Ježíši Kristu, je nám odpuštěno. Slunce Spravedlnosti září na člověka svými jasnými léčivými paprsky a rozptyluje tak pochybnosti a obavy, které obklopují duši. Mojžíš sestoupil z hory, kde hovořil s Bohem. Jeho tvář zářila nebeským jasem, který se odrážel i na lid. [4T 343] Zdálo se jim, že vidí nejslavnějšího anděla. Tento božský jas byl pro hříšníky nesnesitelný. Utekli od Mojžíše a prosili, aby tato sláva byla před jejich zrakem skryta, aby nezahynuli, když se k němu přiblíží.

Mojžíš byl žákem. Byl velmi vzdělaný v oblasti všech egyptských nauk. Ale nebyla to jediná kvalifikace, kterou potřeboval, aby se připravil pro svou práci. Z Boží prozřetelnosti se naučil trpělivosti, aby ovládal svou horlivost. Ve škole sebezapření a těžkostí se měl naučit tomu, co bude nejvíce potřebovat. V těchto zkouškách byl připraven, aby jako otec pečoval o všechny, kteří potřebovali jeho pomoc. Žádné vědomosti, žádné studium ani výmluvnost nemohly nahradit tuto zkušenost a zkoušky člověka, který věrně pečoval o svěřené stádo. Tím, že konal práci skromného pastýře, že zapomínal na sebe a zajímal se jen o stádo, které mu bylo svěřeno, stal se způsobilým pro nejvznešenější práci, jaká kdy byla svěřena smrtelníkům - stát se pastýřem ovcí na Boží pastvině. Ti, kteří se na tomto světě bojí Boha, musí s Ním být ve spojení. Kristus je nejdokonalejším vychovatelem, jakého kdy svět poznal. Pro Mojžíše byla Jeho moudrost a poznání mnohem cennější, než veškeré egyptské vědy.

Bratře a sestro F, prosím vás, abyste se vší vážností přistoupili skrze Ježíše Krista k Bohu. *„Nemylte se, Bůh nebude oklamán; neboť cožkoli rozsíval by člověk, to bude i žnout“ Ga 6,7*. Ten, kdo své nadání a své prostředky utrácí na sobecké zájmy a ukájení svých nejnižších vášní, bude žnout zkázu. Jeho žeň je jistá. Jeho mysl ztratí svou jemnost a moc. Jeho intelekt bude otřesen a jeho život bude zkrácen. Bůh od vás vyžaduje, abyste více usilovali o podmanění a ovládání vlastního já. Bylo mi zjeveno, že Bůh a andělé jsou připraveni, aby nám v této významné práci pomohli. Jestliže budete otálet a včas se nerozhodnete, může být již pozdě. Vaše zkouška je prodloužena. Nyní se formuje váš charakter, a brzy, můj bratře a sestro, už nebudete mít další možnost. Poloviční práce vás nikdy nepřivede k nebesům. [4T 344] Nerozhodnost se brzy stane rozhodností ve špatném směru. Mnozí slouží sami sobě a satanovi tím, že nevynaloží rozhodné úsilí k překonání vlastních charakterových nedostatků. Mnozí si hoví v hříšných radovánkách a čekají, že někdy nad nimi zvítězí, ale už se rozhodli pro zatracení. Bratře a sestro F, ve jménu Ježíše Krista můžete zvítězit už nyní, dnes. Neplánujte a nestudujte pro sobecké zájmy. Můžete cele náležet Pánu, zatímco si dovolujete určitý stupeň sobectví. Tak velká láska jakou vám zjevil Vykupitel, by měla být přijata s velkou pokorou a s trvalou radostí. Abyste byli šťastni, musíte ovládat své myšlenky a svá slova. Z vaší strany to bude vyžadovat mistrovské úsilí, ale musíte to udělat, jestliže máte být přijati jako Boží dítky. Nesmíte se cítit unaveni. Satan bojuje o vaše duše a musí být zklamán.

Bratře F, když jsi na tomto místě začal pracovat, lidé ti důvěřovali. Ale když tě lépe poznali a ukázalo se, jaké máš povahové nedostatky, mnozí začali pochybovat o tvé zbožnosti. Takto se dostali do špatného světla i všichni kazatelé naší církve. Když nejsi dlouho na jednom místě, máš dobrou pověst. Zatímco se horlivě věnuješ práci a jsi nu-

cen odolávat vlivu protivníků, tvá mysl je cele zaujata prací, kterou se zabýváš a nemáš čas, ani příležitost myslet na sebe. Ale když je práce skončena, začínáš myslet na sebe, což je pro tebe přirozené, ale přesto máš dětské nápady, stáváš se prchlivým, náladovým, mrzutým a tak do značné míry maříš Boží dílo. Téhož ducha projevuješ i v církvi, kde máš negativní vliv, který se někdy již nedá napravit. Často ses hádal jako dítě, a to i tehdy, když ses snažil přivést duši k pravdě. Tím jsi na posluchače nepůsobil dobrým dojmem. Nyní máš dvě možnosti: Buď musíš být posvěceným člověkem doma, ve své rodině i v církvi, [4T 345] neustále trpělivý a milý, anebo opustíš své postavení v církvi. Tvé nedostatky brzy vyjdou najevo a Vykupitel, o kterém vyznáváš, že Jej miluješ a sloužíš Mu, bude takto zneuctěn.

Víra vedla Mojžíše k tomu, aby se díval na věci, které nejsou zjeveny, které jsou věčné. Opustil velká lákadla života v paláci, protože tam byl hřích. Opustil dočasné pohodlí, které se mu líbilo, avšak vedlo jen k pádu a záhubě. Opravdová a věčná odměna měla pro něj větší cenu. Oběti, které přinesl Mojžíš, ve skutečnosti ani nebyly obětmi. S nimi odešlo něco dočasného, zdánlivého a příjemného, co bylo nahrazeno jistým, vysokým a nesmrtelným dobrem.

Mojžíš podstoupil pro Krista potupu, kterou považoval za větší bohatství, než všechny poklady Egypta. Věřil všemu, co řekl Bůh a odolával jakékoliv světské potupě. Kráčel po zemi jako Boží svobodný člověk. Ve své duši měl Kristovu lásku, která jej neučinila jen důstojným mužem, ale v podstatě byl obdařen i křesťanskou milostí. Mojžíš kráčel tvrdou a nebezpečnou cestou, ale očekával neviditelné věci a nepadl. Čekala jej velmi lákavá odměna, stejně jako může čekat nás. Žil stále s Bohem.

Čeká tě práce na zlepšení zbývající části tvého života, čehož můžeš dosáhnout změnou svého charakteru. Nový život začíná v obnovené duši. Kristus je Spasitel žijící v nás. Musíš zvítězit, i když se ti to zdá nemožné. Jestliže nebudeš nadutý a panovačný, dosáhneš převzácné vítězství. Ovocem každého sebezapření a ukřižování vlastního já bude pravé štěstí. Jedno dobyté vítězství otevře cestu k dalšímu vítězství. Kdyby Mojžíš nevyužíval příležitosti a přednosti, které mu udělil Bůh, pak by ani nepřijal nebeské světlo a stal by se ubohým, zklamaným člověkem. Hřích pochází zdola a když proti němu nebojujeme, otevíráme satanovi cestu k naší duši, kde zapálil oheň smrti. Bůh nevydal svůj zákon proto, aby zabránil spáse duší, nýbrž proto že chce, aby všechny byly spaseny. [4T 346] Člověku je dáno světlo i příležitosti, a pokud je využije, může zvítězit. Svým životem můžeš ukázat moc Boží milosti tím, že dobudeš vítězství. Satan se snaží zřídit svůj trůn v chrámu duše. Když tam kraluje, projevuje se hněvem, trpkými slovy, která zraňují a způsobují smutek. Světlo nemá nic společného s temnotou, stejně jako Kristus s Beliálem. Člověk musí patřit cele buď jednomu, nebo druhému. Když se poddává sebeukájení, sobectví, klamu a hříchu, povzbuzuje ve své duši satanovy zásady a tím si zavírá dveře nebes. Satan byl svržen z nebe pro svůj hřích, a proto žádný člověk, který se poddává hříchu a hoví mu, nemůže přijít do nebe; jinak by tam mohl přijít i satan.

Když se člověk každý den upřímně snaží vítězit nad nedostatky svého charakteru a touží, aby v jeho duši přebýval Kristus, rozzáří se v něm Kristovo světlo. Pod jasnými paprsky Kristova světla se celá jeho bytost povznese a zušlechtí. Jeho duše je naplněna nebeským pokojem. Mnozí dovolí, aby je ovládaly vášně, lakomství, sobectví a klam a stále se vymlouvají a svádějí vinu na okolnosti. To byl i tvůj případ. Bůh dovolil, aby tvé okolí ovlivňovalo tvůj charakter, ale ty bys mohl změnit své okolí. V Ježíšově jménu můžeš mocí vůle vítězit nad okolnostmi a odolávat pokušení. Tímto způsobem zvítězil Kristus. *„To je to vítězství, které přemáhá svět, víra naše“ 1Jan 5,4.*

Bratře F, Bůh je k tobě milostivý. Tvůj život byl omylem. Nebyl takový, jaký měl být a jaký mohl být. Nedostávalo se ti ryzí mužnosti, pravé vznešenosti a čistých pocitů. Neovládal ses a tudíž jsi neměl náležitou úctu k jiným. Nevyvyšoval jsi Krista a moc jeho milosti. Stále bylo nutné, aby tě někdo vedl. [4T 347] Lehkovážnost, žertování, neuváže-

né jednání a nedostatek sebeovládání, sobectví i netrpělivost byly vlastnostmi, kterými ses vyznačoval jak v době svého mládí, tak i v pozdní dospělosti. Nemuselo tomu tak být, kdybys odložil své dětinské pocity a dětinské způsoby a osvojil si pevnost opravdového muže. To by ti prospělo a chránilo tě před škodou. Tvé slabosti a bolesti se zvětšily. Ty jsi je zveličoval, naříkal jsi nad nimi, ale nepodíval ses na Ježíše. Přemýšlej o tom, jak malé je tvé utrpení ve srovnání s tím, co vytrpěl Kristus, který byl bez hříchu, a trpěl za nespravedlivé.

Dobrý strom nepřináší zlé ovoce. Když hovoříme o dobrých věcech, máme čisté svědomí, stejně jako dobré ovoce pochází z dobrého stromu. Jestliže je člověk nelaskavý a svárlivý ve své rodině i vůči svému okolí, pak je zřejmé, že se tak chová i v církvi. Projevuje svou nadřazenost a urážlivost, stejně jako ve svém domově. Žádný člověk nemůže mít Kristova ducha a Jeho mysl, aniž by to bylo vidět v jeho každodenním životě. Reptání a naříkání nad malichernostmi není ovocem dobrých zásad. Musíš se neustále modlit, protože nejsi posilněn vyššími, šlechetnými, mravními povahovými rysy. Taková je tvá nynější situace. Práce to bude těžká, ale je rozhodně nezbytná.

Během svého pobytu v Texasu jsi byl bez naděje a cítil ses opuštěn jak Bohem, tak i lidmi. Ale nyní, když opět začínáš znova, by ses měl úplně změnit a činit opravdové pokání. Tvé nejkrásnější dny, pokud jde o zdraví a sílu, jsou již minulostí. Ale s patřičnými návyky, dobrou myslí a čistým svědomím můžeš změnit svou prohru ve vítězství. Nemůžeš ztrácet čas. Tvá manželka ti může v misijní práci pomáhat. Jestliže je posvěcena pravdou, může být požehnáním pro tebe a také pro Boží dílo tím, [4T 348] že bude s jinými hovořit a bude společenská.

Mnozí tápou ve tmě a padají, protože se vyžívají ve své převrácené povaze. Pro Alexandra a Cézara bylo mnohem snadnější dobývat království, než ovládat své vlastní povahy. Když si podmanili cizí národy, pak svět ztratil dvě významné osobnosti; jednoho tím, že hověl své chuti a druhý zahynul pro svou domýšlivost a šílenou ctižádost.

Bůh tě vyzývá, aby ses vzdal pýchy a tvrdohlavosti a dovolil, aby tvé srdce ovládal pokoj. Pokorný i tichý duch musí být pěstován. Snaží se o to, abys všude projevoval Kristovu pokoru. Vznětlivou povahu a neustálými výčitkami neovlivníš jiné a nezískáš si jejich sympatie. Jestliže máš pravdu, můžeš si dovolit být tichý a klidný. Měli bychom hovořit klidně a skromně. Svým chováním bychom měli působit na jiné. Pokud Kristus bude přebývat v našich srdcích, nebudeme mrzutí, podrážděni a nešťastní. A když se na člověka, odrážejícího Kristův obraz, podívá oblak svědků, uvidí, že kolem sebe šíří příjemnou atmosféru. Svět spatří, že uprostřed bouří stojí pevně jako krásný cedr. Tento člověk se stane jedním z Božích hrdinů. Zvítězil sám nad sebou.

Největší podíl na tom, že člověk je unaven životem, starostmi o tento život, bolestmi svého srdce a podrážděním, má jeho nekontrolovaný temperament. Harmonie v rodinném kruhu je často narušena neuváženým slovem. Mnohem lepší by bylo, kdybychom mlčeli. Jeden milý úsměv nebo jedno přívětivé slovo, vyslovené v duchu pokory, je mocí, která přinese pokoj, požehnání a radost. Sebeovládání je nejlepší vláda ve světě. Když se ozdobím pokorou a tichým duchem, zmizí devadesát devět ze sta těžkostí, které nám tak velice ztrpčují život. Mnozí omlouvají svou ukvapenost a prchlivou povahu slovy: „Já už mám takovou povahu“. To však nevyléčí rány, které tato tvrdá slova způsobila. Někteří mají opravdu přirozeně prchlivější povahu než jiní, ale tento duch nemůže být nikdy v souladu s Božím Duchem. Přirozený člověk musí zemřít a nový člověk, [4T 349] Ježíš Kristus, se musí chopit vlády nad duší tak, aby Boží následovník mohl opravdu říci: *„Živ jsem pak již ne já, ale živ je ve mně Kristus“ Gal 2,20.*

Není snadné zvítězit sám nad sebou. Není snadné přimět zkaženého člověka k tomu, aby se podřídil Kristovu Duchu. Ale všechny by měla přesvědčit skutečnost, že pokud v Kristu nedobudou tohoto vítězství, pak nemají žádnou naději. Tohoto vítězství můžeme dosáhnout, protože u Boha není nic nemožné. S pomocí Jeho milosti můžeme zvítězit nad špatnou povahou, nad všemi lidskými neřestmi. Každý křesťan se musí učit od Krista: *„Kterýž, když mu zlořečili, nezlořečil zase“ 1Petr 2,23.*

Práce, která je před vámi, není lehká, není to žádná dětská hračka. Na cestě k dokonalosti jste neuspěli, ale nyní můžete začít znova. Svým životem máte ukázat, jak může Boží milost změnit přirozeného člověka na duchovního člověka v Ježíši Kristu. Jestliže budete chtít, můžete zvítězit, pokud se v Kristově jménu rozhodně ujmete svého díla.

Přeji si, abych do vašich srdcí mohla vepsat jednu důležitou větu: Když se lidé poddají satanovým svodům a tím se postaví na jeho stranu, potom, pokud se skrze Boží milost vysvobodí z jeho léček, musí žít v těsném styku s Ním, denně ukřižovat vlastní já a úplně se změnit, aby dosáhli vítězství a získali život věčný. Vy jste se oba velmi vzdálili od Boha. Jeho dílo jste velmi potupili. Nyní musíte být velmi horliví a se vší vážností usilovat o vítězství nad každým nedostatkem své povahy, žít pokorný, modlitebný život. S vírou proste v Ježíšově jménu Boha, aby smazal vaši minulost, aby símě zla, které jste zaseli, se nemohlo rozšiřovat a nepřineslo hněv v den Božího soudu.

Nyní jste svárliví a rozmazlení, s dětskou prostotou hovoříte o svých slabostech o svých pocitech a nepřijímáte nabízené světlo, čímž se stáváte slabými a postrádáte duchovnost. Právě pro tyto nedostatky vás může satan snadno oklamat. Jestliže budete nadále pokračovat v cestě směrem, kterým jste se vydali, budete ztraceni. [4T 350] Avšak jestliže se odvrátíte od svých hříchů a budete činit pokání, vyhnete se strašlivým následkům. Když přijdete ke Spasiteli a budete se vší vážností prosit Boha o Jeho Ducha, aby vás vedl a vychovával, můžete získat věčný život. Společně v pokoře svěřte své beznadějné duše víře v Kristovy zásluhy.

Poctivé jednání

Bratře G, v mém posledním vidění mi byl zjeven tvůj případ. Viděla jsem, jak miluješ pravdu kterou vyznáváš, ale nejsi skrze ni posvěcen. Tvé záliby byly rozděleny mezi službu Bohu a mamonu. Toto rozdělení je překážkou na cestě tvého úsilí stát se Božím misionářem. Zatímco svým vyznáním sloužíš Božímu dílu, tomuto dílu škodí tvé sobectví a do značné míry i tvůj vliv. Bůh s tebou nemohl spolupracovat, protože tvé srdce s Ním nebylo smířeno.

Svými slovy velmi podporuješ pravdu, ale jestliže bude zapotřebí, abys svou víru dokázal skutky, projeví se tvé velké nedostatky. Svým životem jsi nečinil čest naší víře. Poškodil jsi Boží dílo tím, že jsi projevil lásku k zisku. A tvá láska k obchodování neprospěla tobě, ani duchovnímu zdraví těch, s nimiž přicházíš do styku. V obchodním jednání jsi přísný a často klameš. Máš zvláštní schopnost zařídit, aby obchod skončil ve tvůj prospěch. Jestliže se někdo splete a ty máš z toho užitek, tak ho neopravíš. Tím se však neřídíš zlatým pravidlem, které říká, že jiným máme činit tak, jak bychom si přáli, aby oni činili nám. (Mt 7,12).

Zatímco se oddáváš misijní práci, ve stejné době projevuješ svou chytrost při nakupování a prodávání. Toto je však ubohá kombinace. Měl by ses starat buď o jedno, nebo o druhé. *„Jestliže je Hospodin Bohem, následujte ho;* [4T 351] *pakli je bohem Bál, jděte za ním“ 1Král 18,21. „Vyvolte sobě dnes, komu byste sloužili“ Joz 24,15.* Bůh nepřijme tvé dílo v misijní oblasti, jestliže se snažíš získat pro sebe výhodu. Hrozí ti nebezpečí, že zisk budeš pokládat za něco božského. Pokušitel ti předloží lákavé nabídky, které tě okouzlí a budou tě svádět k tomu, abys dál rozvíjel svou chytrost, která však zabije duchovní stránku tvého života.

Svět, andělé a lidé se na tebe dívají jako na bystrého člověka, který se stará jen o své vlastní zájmy a pojišťuje tak své vlastní výhody bez toho, že by bral pečlivě a svědomitě ohled na zájmy těch, se kterými jedná. Ve tvém obchodním životě se projevují stopy nečestnosti, která poskvrňuje duši a zatlačuje do pozadí náboženskou zkušenost a růst v milosti. Svým ostrým obchodnickým okem se snažíš zjistit, kde bys mohl získat

největší zisk. Tyto sklony se staly součástí tvé povahy, a ty nevidíš a ani se neuvědomuješ zlo, které tě ohrožuje.

Podnikání, kterým se zabýváš, by měl být poctivý, přímý a výhodný pro jiné stejně jako pro tebe. Jedině tak by to bylo v pořádku a mohl by se nazývat čestným jednáním. Ale Pán by byl přijal tvou službu a využil tvé schopnosti i tvou bystrost pro spásu duší, kdybys byl posvěcen pravdou. Žádost očí a láska k zisku však bojovaly proti Duchu. Na tvou povahu měly negativní vliv i zvyky a místní kultura. To tě učinilo nezpůsobilým pro Boží dílo. Velmi rád cestuješ. Kdybys tuto zálibu zasvětil Boží službě, mohl by ses stát horlivým a vytrvalým pracovníkem pro svého Mistra. Ale doposud, když jsi cestování zneužíval ve svůj prospěch, ohrozilo to tvou duši a také ty, s nimiž jsi přicházel do styku.

Občas rozum i svědomí protestují proti tvému jednání a cítíš, že nejednáš správně. Tvá duše touží po svatosti a po jistotě, že získáš nebesa. Hluk světa ti je odporný, zavrhuješ ho a pěstuješ ducha Božího. Potom opět přicházejí tvé světské sklony a získávají převahu. [4T 352] Určitě se setkáš se satanovými útoky a měl by ses na ně připravit tím, že zvítězíš nad svými sklony.

Apoštol Pavel během svého nuceného pobytu ve vězení, jehož stěny páchly vlhkostí a on sám trpěl nemocemi, si toužebně přál uvidět Timotea, svého syna podle evangelia, a zanechat mu svůj poslední odkaz. Neměl žádnou naději, že bude moci složit ze sebe toto břímě dříve, než mu bude odňat jeho život. Neronovo srdce zcela ovládl satan a jediné jeho slovo nebo pokyn, mohl znamenat konec apoštolova života. Pavel naléhal na okamžitý příchod, neboť se obával, že Timoteus nepřijde dost včas, aby přijal z jeho rtů poslední svědectví. Proto slova, která chtěl Timoteovi říci, opakoval jednomu ze svých spolupracovníků, jenž s ním směl pobývat ve vězení. Tento věrný průvodce napsal poslední Pavlův příkaz, jehož malou část zde citujeme:

„Kteříž pak chtějí zbohatnout, upadají v pokušení, a v osídlo, a v žádosti mnohé nerozumné a škodlivé, kteréž pohřižují lidi v zahynutí a v zatracení. Kořen zajisté všeho zlého je milování peněz, kterýchž někteří žádostivi byli, pobloudili od víry, a sami se naplnili bolestmi mnohými. Ale ty, ó člověče Boží, takových věcí utíkej, následuj pak spravedlnosti, pobožnosti, víry, lásky, trpělivosti, tichosti. Bojuj ten dobrý boj víry, dosáhni věčného života, k němuž i povolán jsi a vyznals dobré vyznání před mnohými svědky“ 1Tm 6,9-12. „Bohatým tohoto světa přikazuj, ať nejsou vysokomyslní, a ať nedoufají v nejistém zboží, ale v Bohu živém, kterýž dává nám hojnost všeho ku požívání. A ať dobře činí, a bohatnou v dobrých skutcích, a snadní ať jsou k udílení, i přívětiví, skládajíce sobě základ dobrý k času budoucímu, aby dosáhli věčného života“ 1Tm 6,17-19. „A což jsi slyšel ode mne před mnohými svědky, svěřuj to lidem věrným, kteříž by způsobní byli i jiné učiti. A tak ty snášej protivenství, jako ctný rytíř Ježíše Krista. Žádný voják ve službě neplete se v obecné záležitosti, [4T 353] *aby se svému hejtmanu líbil. A jestliže by kdo i bojoval, nebude korunován, leč by řádně bojoval“ 2Tm 2,2-5.* Člověk může být lakomý, a přece se může omlouvat tím, že řekne, že pracuje pro Boží věc; nedostane však žádnou odměnu, protože Bůh nechce peníze získané lstí nebo jakýmkoli způsobem, který není úplně poctivý.

Dále Pavel na Timotea naléhá: *„Přičiň se k tomu, abys ke mně brzo přišel. Neboť Démas mne opustil, zamilovav tento svět, a šel do Tessaloniky“ 2Tm 4,9-10.* Tato slova diktovaná Pavlem před smrtí, napsal Lukáš k našemu užitku i pro výstrahu.

Když Kristus učil své učedníky, řekl: *„Já jsem ten vinný kmen pravý, a Otec můj vinař jest. Každou ratolest, kteráž ve mně nenese ovoce, odřezuje, a každou, kteráž nese ovoce, čistí, aby hojnější ovoce nesla“ J 15,1-2.* Ten, kdo je tak spojen s Kristem, a sytí se mízou vinného kmene, bude konat Kristovy skutky. Láska Kristova musí být v něm, jinak on nemůže být ve vinném kmeni. Svrchovaná láska k Bohu a láska k tvému bližnímu - stejně veliká, jako ta, kterou máš k sobě - je základem pravého náboženství.

Kristus se táže každého, kdo vyznává jeho jméno: *„Miluješ mě?“* Miluješ-li Ježíše, budeš milovat duše, pro něž on zemřel. Člověk nemusí mít nejpříjemnější zevnějšek, může mít mnoho nedostatků, ale je-li o něm známo, že je skutečně poctivý, získá důvěru jiných. Láska k pravdě, spolehlivost a důvěra, kterou mohou lidé do něj vkládat, odstraní nebo ztlumí méně příjemné rysy jeho povahy. Důvěryhodnost, které se těšíš ve svém domě a v povolání, ochota zapřít sebe pro dobro druhých, přinesou klid mysli a Boží přízeň. [4T 354]

Ti, kteří půjdou co nejtěsněji ve šlépějích svého Vykupitele, který zapřel sám sebe a obětoval se, budou mít mysl Kristovou. Čistota a láska Kristova bude ozařovat jejich každodenní život i charakter a tichost a pravda je budou provázet na jejich cestě. Každá plodná ratolest se prořeže, aby nesla ještě více ovoce. I plodné ratolesti se mohou chlubit příliš hojným listím a projevovat to, čím ve skutečnosti nejsou. Kristovi následovníci mohou pracovat pro Mistra, a přece nevykonat ani polovinu toho, co by vykonat mohli. On je pak prořezává, poněvadž v jejich životě se objevuje světáctví, povolnost k neřestem a pýcha. Vinaři přistřihávají přebytečné výhonky vinných kmenů, které se plazí v prachu země, takže pak více rodí. Tyto příčiny, které stojí v cestě, musí být odstraněny a nežádoucí bujné výhonky odřezány, aby uvolnily místo hojivým paprskům Slunce Spravedlnosti.

Bůh určil, že skrze Krista bude padlý člověk prožívat ještě jinou zkoušku. Mnozí nechápou cíl, pro který byli stvořeni. Cílem je, aby lidstvo bylo požehnané a oslavovalo Boha, ne aby se člověk sám radoval a oslavoval sebe. Bůh neustále svůj lid prořezává, odstraňuje nadbytečně bující ratolesti, aby nesly ovoce k jeho slávě a neplodily jen samé listí. Bůh nás prořezává starostmi, zklamáním a žalem, aby výhonky ostře vyhraněných, zvrácených rysů povahy mohly být oslabeny, a aby lepší rysy měly příležitost k rozvoji. Je nutno vzdát se každé modly, svědomí se musí stát citlivějším, mysl musí uvažovat duchovně a celá povaha musí být vyvážená. Ti, kdo si opravdu přejí oslavovat Boha, budou vděční za odhalení každé modly a každého hříchu, neboť jim umožní tato zla poznat a zbavit se jich. Avšak rozpolcené srdce bude spíše obhajovat shovívavost, než odříkání.

Je-li suchá ratolest připojena k živému vinnému kmeni, stává se jeho částí. Vlákno za vláknem, žilka za žilkou přilnou ke kmeni, až si začnou odebírat svůj život a výživu z hlavní části tohoto kmene. Roub vypučí, vyvíjí se a vydává ovoce. Duše, mrtvá v přestupcích a hříších, [4T 355] musí prodělat podobný proces, aby byla usmířena s Bohem a stala se účastníkem Kristova života i radosti. Stejně jako roub přijímá život, je-li spojen s vinným kmenem, tak se i hříšník účastní božské přirozenosti, když je spojen s Kristem. Konečný člověk je spojen s nekonečným Bohem. Při takovém spojení v nás přebývají slova Kristova a naše cítění není chvilkové, ale má živý, trvalý základ. Kristova slova musíme promýšlet, přijmout je do srdce a s láskou je v něm chovat. Tato slova by se neměla jen odříkávat a opakovat, protože tak se neuchovávají v paměti, nepůsobí na srdce a neovlivní celý život.

Jako ratolest musí zůstat ve vinném kmeni, aby se jí dostalo životodárné mízy, která jí dává kvést, tak musí ti, kdo milují Boha a zachovávají vše, co on požaduje, zůstat v jeho lásce. Bez Krista nemůžeme potlačit jediný hřích, ani přemoci nejmenší pokušení. Mnozí potřebují Kristova Ducha a Jeho sílu, aby se osvítilo jejich chápání, tak jako slepý Bartimeus potřeboval svůj přirozený zrak. *„Jakož ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstala-li by při kmenu, takž ani vy, leč zůstanete ve mně“ Jan 15,4*. Všichni, kdo jsou opravdu v Kristu, poznají dobrodiní tohoto spojení. Otec je přijímá ve svém milovaném Synu a oni se stávají předmětem jeho starostlivosti a něžné, láskyplné péče. Důsledkem tohoto spojení s Kristem bude očištěné srdce, bázeň před hříchem a bezúhonný charakter. Ovoce, které roste na stromě Kristově, *je „Láska, radost, pokoj, tichost, dobrotivost, dobrota, věrnost, krotkost, střídmost“ Ga 5,22.*

Můj bratře, potřebuješ těsné spojení s Bohem. Za povahové rysy, které máš, zodpovídáš ty sám. Své síly jsi nevyužíval správně a Bůh nemůže schvalovat tvůj způsob života. Tvým vzorem je světský člověk, ne takový, jakého nám svým životem ukázal Kristus. Díváš se světskýma očima a soudíš jejich neposvěceným úsudkem. Tvá duše musí být očištěna od poskvrňujícího vlivu světa. Znovu a znovu ses poskvrňoval kvůli tomu, v čem jsi viděl svůj zisk, což však ve skutečnosti bylo ztrátou. [4T 356] Každý lstivý čin snižuje tvou odměnu v nebesích, pokud se tam dostaneš. Každý člověk obdrží odměnu podle svých skutků.

Nemáš času nazbyt, měl by ses proto co nejvíce snažit přemáhat zmíněné rysy svého charakteru. Budeš-li je posuzovat shovívavě, dveře slávy zůstanou před tebou zavřeny. Ty si nemůžeš dovolit ztratit nebesa. Nyní je třeba, abys úplně změnil svá slova i skutky, přemohl svou hrabivost a obrátil své myšlenky k posvěcené pravdě. Stručně řečeno - musíš se změnit. Pak Bůh přijme tvou námahu, kterou věnuješ Boží věci. Měl bys být tak horlivý, aby tě nesváděla touha po zisku a nepřemohlo žádné pokušení. Pán žádá od všech, kteří hlásají Jeho jméno, aby byli nesmlouvavě věrní pravdě. Ona bude jako sůl, která neztratila svou chuť, jako světlo uprostřed mravní temnoty a klamu světa.

„Vy jste světlo světa“, říká Kristus. Ti, kdo jsou skutečně spojeni s Bohem, budou mít spasitelnou moc v církvi i ve světě, protože vyzařují nebeské světlo. Vůně jejich dobrých skutků a jejich pravda jim vytvoří dobrou pověst i u těch, kteří nejsou našeho vyznání víry. Ti, kdo se bojí Boha, si budou takového charakteru vážit a ctít jej; dokonce i nepřátelé naší víry budou velebit Boha - pramen síly a úcty těchto lidí - až poznají, jak se duch a život Kristův projevuje v jejich každodenních skutcích.

Můj bratře, už před léty ses měl cele obrátit k pravdě a odevzdat Božímu dílu. Promarnil jsi drahocenné roky, které měly být bohaté na zkušenosti v Božích věcech i v praktické práci pro Jeho dílo. Nyní bys měl být schopen vyučovat jiné, a zatím jsi ani ty sám nedokázal dojít k plnému poznání pravdy. Nyní bys měl mít znalost o pravdě získané zkoumáním a být schopen nést světu poselství výstrahy. Tvá služba Božímu dílu byla téměř marná, protože tvá mysl byla rozpolcená; neděláš nic jiného, než že pořád plánuješ, projektuješ, kupuješ a prodáváš své servírovací stolky. [4T 357]

Světské zájmy zastřely tvou vnímavost a převrátily tvůj rozum, takže tvé chabé snahy nebyly pro Boha přijatelnými obětmi. Kdyby ses odpoutal od svých sklonů k obchodním spekulacím a pracoval v duchovní oblasti, byl bys teď obohacen božským věděním a měl bys bohatý zisk v duchovních věcech. Místo toho však stále ztrácíš duchovní sílu a ochuzuješ se o svou náboženskou zkušenost.

Mít společenství s Otcem a Jeho Synem Ježíšem Kristem znamená získat určité hodnoty a stát se účastníkem radostných událostí, plných slávy, které se nedají vyjádřit slovy. Jídlo, oděv, společenské postavení a bohatství mají možná svou cenu; avšak mít spojení s Bohem a být účastníkem jeho božské přirozenosti má takovou cenu, která se nedá vůbec vyčíslit. Naše životy by měly být skryty s Kristem v Bohu; a ačkoli *„ještě se neukázalo, co budeme“, „když se pak ukáže Kristus, život náš, podobni jemu budeme; nebo viděti jej budeme takového, jakým je“ 1Jan 3,2. Kol 3,4.* Nádherná důstojnost charakteru křesťana bude zářit jako slunce a paprsky světla z tváře Kristovy budou ozařovat ty, kteří se očistili tak, *„jakož i on čistý jest“ 1Jan 3,3*. Výsadu, stát se Božími syny můžeme koupit levně, i kdybychom za ni měli obětovat všechno co máme, třeba i sám život.

Můj drahý bratře, měl by ses ze všech sil snažit, abys byl člověkem podle Boží vůle. To, že si jiní snad dovolují udělat nebo říci něco, co není v úplném souladu s úrovní křesťana, by pro tebe nemělo být žádnou omluvou. Když budeš stát před soudem celé země, nebudeš odpovídat za jiného, ale za sebe. Každý odpovídáme sám za sebe a ničí povahové nedostatky nebudou ani nejmenší omluvou pro naši vinu, protože Kristus nám svou povahou ukázal dokonalý vzor - život bez hříchu.

Satan velmi vytrvale útočí na pravdu, kterou hlásáme, a každý odklon od ní znamená její zneuctění. Naše hlavní nebezpečí tkví v tom, že naše mysl je odvrácena od Krista. Ježíšovo jméno má moc zahnat satanova pokušení a pozvednout naši korouhev proti němu. [4T 358] Pokud duše spočívá s neotřesitelnou důvěrou v moci a síle smíření, bude stát pevně jako skála na svém základě a žádná moc satana ani jeho andělů ji nebude moci v její neporušitelnosti zviklat. Ježíšova pravda bude ohnivou zdí obklopující každou duši, která se jej pevně drží. Naše pokušení budou mnohá, protože skrze ně máme být prověřováni během naší zkušební doby na zemi. Je to Boží zkouška, v níž se projeví naše srdce. Být v pokušení není žádný hřích, ale jestliže se pokušení poddáme, hřešíme.

Kdybys při zachraňování duší a při šíření pravdy těm, kteří jsou v temnotě, použil tolik svých schopností a dovedností jako tehdy, když se jednalo o tvůj zisk a rozšíření tvého pozemského majetku, měl bys v království slávy mnoho hvězd v koruně své radosti. Těch, kteří slouží Božímu dílu stejně věrně jako svým vlastním světským zájmům, je velmi málo. Rozhodný záměr vede zcela jistě ke splnění vytouženého cíle. Mnozí necítí, že hlavní věcí je být v Božím díle stejně bystrý, schopný a vzdělaný, jako ve svých vlastních světských záležitostech. Mysl i srdce těch, kteří hlásají, že věří pravdě, by měly být povzneseny, očištěny, zušlechtěny a oduševněny. Práce na výchově myšlení se v tomto ohledu naprosto zanedbává. Boží dílo se koná nedbale, netečně a naprosto amatérsky, protože se tak často přenechává spíše chvilkovému zájmu než posvěcenému rozhodnutí a svatému cíli.

Je nesmírně nutné, aby se muži a ženy, kteří znají Boží vůli, učili úspěšně pracovat pro Jeho dílo. Měli by to být lidé šlechetní, chápaví, kteří nemají jen klamný vnější lesk a strojený úsměv světského člověka, ale onu slušnost a pravou zdvořilost, která je příchutí nebes a kterou bude mít každý křesťan, bude-li účastníkem božské přirozenosti. Nedostatek pravé důstojnosti a křesťanského citu v řadách světitelů soboty se obrací proti našemu lidu a způsobuje, že pravda, kterou hlásáme, není přitažlivá. Výchovou myšlení a chování je to možno zlepšit. [4T 359] Jestliže ti, kteří hlásají pravdu, nevyužívají své výsady a výhody k tomu, aby vyrostli až do velikosti mužů a žen v Ježíši Kristu, nebudou činit čest pravdě ani Kristu.

Milý bratře, kdybys Písmo svaté studoval tak věrně, jak jsi očekával své zisky, dnes bys dobře znal Boží slovo a byl bys také schopen učit jiné. Je to pouze tvá chyba, že nejsi dostatečně připraven vyučovat jiné lidi pravdě. Nepěstuješ ty schopnosti, které z tebe mají učinit inteligentního, úspěšného duchovního pracovníka pro tvého Mistra. Takové charakterové rysy, jako je hrabivost a chytráctví, při obchodním jednání způsobily, že tvé myšlení se sice rozvinulo, ale jen v tom směru, pokud se jednalo o prodej, nákup a snahu dostat co největší zisk. Místo toho, abys získal důvěru svých bratří, sester i přátel jako člověk opravdu ušlechtilé povahy, která tě povznáší nad veškeré přízemní zájmy a hrabivost, budíš v nich strach. Svého náboženství jsi využil k tomu, aby sis získal důvěru svých bratří, abys mohl bezohledně obchodovat a shromažďovat peníze. To jsi dělal v takovém rozsahu, že se to stalo součásti tvého života a ty si neuvědomuješ, jak se na tvůj způsob života dívají jiní. Pravá zbožnost musí poznamenat celý tvůj budoucí život i způsob jednání, jestliže bys chtěl napravit vliv, jakým jsi působil v době, kdy jsi utíkal od Krista a od pravdy.

Aby se změnil tvůj vztah k Bohu a tvým bližním, musí se změnit tvůj život. V kázání na Hoře zazněl tento příkaz Vykupitele světa: *„Všecko, jakž byste chtěli, aby vám lidé činili, tak i vy čiňte jim; to zajisté jest zákon i proroci“ Mt 7,12*. Tato slova mají pro nás nesmírnou cenu, je to zlaté pravidlo, které nám bylo dáno, abychom jím měřili své chování. To je skutečné pravidlo poctivosti a v jeho slovech je obsaženo velmi mnoho. Žádá se zde od nás, abychom jednali se svými bližními tak, jak bychom si přáli my, aby jednali s námi, kdybychom se nacházeli v jejich situaci.

Plano, Texas, 24. 11. 1878

Náboženství v každodenním životě

Bratře H, bylo mi zjeveno, že skutečně miluješ pravdu, ale nebyl jsi skrze ni posvěcen. Máš před sebou veliký úkol. *„A každý, kdož má takovou naději v něm, očišťuje se, jakož i on čistý jest“ 1J 3,3.* Tento úkol musíš splnit a nesmíš ztrácet čas. Bylo mi zjeveno, že jsi měl bouřlivý život. I když jsi neměl pravdu, bylo ti velmi ukřivděno a pohnutky tvého jednání byly posouzeny nesprávně. Avšak Bůh svou péčí změnil tvé zklamání i peněžité ztráty ve tvůj prospěch.

Nebylo pro tebe snadné uvědomit si, že tvůj nebeský Otec o tebe stále s láskou pečuje. Tvé starosti a těžkosti tě zbavovaly odvahy a cítil jsi, že by pro tebe bylo lépe, kdybys nežil. V jisté chvíli však byly tvé oči otevřeny, viděl jsi Boží anděly, kteří se snažili tě zachránit. Boží andělé tě vedli tam, kde jsi mohl přijmout pravdu a opřít své nohy o základy, které jsou pevnější než základy věčných hor. Zde jsi uviděl světlo, které sis oblíbil. Na tvé stezce se náhle objevila nová víra a nový život. Bůh tě ve své prozřetelnosti spojil se svým dílem v kanceláři naší tiskárny Pacific Press. Měl o tebe péči a ty jsi měl poznat, že tě vede Jeho ruka. Potkal tě zármutek, ale z velké části sis ho způsobil sám svou nerozvážností. Někdy jsi byl příliš přísný. Svou vznětlivou povahu musíš přemáhat. V životě ti hrozilo nebezpečí jednak z přílišné sebedůvěry, jednak proto, že ses podceňoval a potom jsi zmalomyslněl. Pevné spolehnutí na Boží slovo a Boží péči ti umožní, abys svých sil užil cele pro svého Vykupitele, který tě povolal, když řekl: *„Následuj mě!“* Měl bys pěstovat ducha dokonalého podrobení se Boží vůli, a opravdově a pokorně se snažit poznávat Jeho cesty a dát se vést Jeho Duchem. [4T 361] Nesmíš spoléhat na svůj vlastní rozum, měl bys mít hlubokou nedůvěru ve vlastní moudrost a domnělou prozíravost. Tvůj stav takovou opatrnost vyžaduje. Důvěřovat vlastnímu úsudku je pro člověka nebezpečné. Jeho schopnosti jsou v nejlepším případě omezené a mnozí z nás přišli na svět se silnými i slabými stránkami povahy, které jsou skutečnými vadami. Tyto zvláštnosti pak ovlivňují celý život.

Moudrost, kterou dává Bůh, povede lidi k sebezkoumání. Pravda je přesvědčí o jejich omylech a existujících neřestech. Srdce se musí otevřít, aby vidělo, uvědomovalo si a uznávalo tyto špatnosti a potom - s Ježíšovou pomocí - se musí každý co nejopravdověji snažit nad nimi zvítězit. Poznání, které získají moudří tohoto světa je přece jen omezené a má poměrně menší cenu - ať je získané sebevětší pílí. Jen málokteří chápou, že Boží cesty a skutky zůstávají tajemstvím Jeho prozřetelnosti. On postoupí několik kroků vpřed, ale nejsou pak schopni dosáhnout dna nebo břehu. Ten, kdo se pokládá za moudrého, uvažuje jen povrchně. Lidé pevných mravních hodnot a s velkými vědomostmi dovedou přiznat chatrnost svého rozumu. Bůh chce, aby každý, kdo tvrdí, že je Jeho učedníkem, byl žákem, který se chce víc učit sám, než učit jiné.

Dnes mnoha lidem chybí touha po hlubším poznání. Jen letmo se dotýkají okraje a nechtějí přemýšlet dost intenzívně, aby poznali problémy a začali je řešit. Nechtějí zkoumat pozorně a na modlitbách, s náležitou pílí a zájmem o každou důležitou věc, před níž jsou postaveni, aby poznali jádro problému. Hovoří o věcech, které plně a důkladně nezvážili. Přemýšliví a nestranní lidé mají často vlastní názory, proti nimž je třeba se pevně postavit, protože lidem s menšími duševními schopnostmi hrozí nebezpečí, že se přikloní k nesprávným závěrům. Skrze duševní výstřednosti se vytvářejí návyky, zvyklosti, city a přání pak mají větší nebo menší vliv. Někdy se chováme každý den stejně, [4T 362] protože jsme na to zvyklí, i když to není rozumné. V těchto případech je rozhodující spíše cit, než povinnost.

Kdybychom dovedli pochopit svou vlastní slabost a vidět rysy své povahy, které musí být potlačeny, viděli bychom, že máme sami se sebou tolik práce, že bychom pokořili svá srdce pod mocnou Boží ruku. Kdybychom celou svou bezmocnou duší přilnu-

li ke Kristu, spojili bychom svou nevědomost s Jeho moudrostí, svou slabost s Jeho silou, svou křehkost s Jeho vytrvalou mocí a spojeni s Bohem byli bychom skutečně světlem světa.

Drahý bratře, Bůh tě miluje a má s tebou velkou trpělivost, navzdory tvým mnohým omylům a chybám. Neměl bys s ohledem na něžnou, slitovnou Boží lásku, která je ti prokazována, být ke svým dětem laskavější, snášenlivější, trpělivější a shovívavější? Tvá tvrdost a přísnost tě vzdaluje jejich srdcím. Nemůžeš je učit vytrvalosti, snášenlivosti, trpělivosti a laskavosti, když sám jsi ve styku s nimi panovačný a nervózní. Nesou pečeť povahy, kterou jim dali jejich rodiče a jestliže jim chceš radit, řídit je a odvracet od každé špatné cesty, nemůžeš toho docílit tvrdostí nebo jednáním, které je velmi hrubé. Jestliže jsi schopen jim v bázni Boží se vší starostlivostí a něžnou láskou, jakou by měl mít otec k bloudícímu dítěti, radit a vést je, pak jim dokážeš že opravdu existuje síla, která proměňuje ty, kteří ji přijímají. Když tvé děti nejednají podle tvých představ, pak se rozčílíš namísto toho, abys jim ukázal, že tě jejich neřesti trápí a opravdově za ně prosil a modlil se. Jednáš způsobem, který jim neprospívá, ale odvrací od tebe jejich náklonnost tak, že tě nakonec úplně opustí.

Tvůj nejmladší syn je tvrdohlavý a nejedná správně. Jeho srdce se vzpírá proti Bohu i pravdě. Působením okolních vlivů se stává hrubý, sprostý a nezdvořilý. Velmi tě trápí a jestliže se neobrátí, bude to pro tebe zkouška trpělivosti. [4T 363] Tvrdost a přísnost ho však nezmění k lepšímu. Musíš se snažit udělat pro něj vše co je ve tvých silách, ale v duchu Kristově, ne svým vzteklým jednáním. Kdykoliv jednáš se svými dětmi, musíš se ovládat a pamatovat, že Spravedlnost má za sestru Milosrdenství. Když budeš chtít uplatnit spravedlnost, ukaž milosrdenství, něžnost a lásku a tvá námaha nebude marná.

Tvůj syn má zvrácenou vůli a potřebuje velmi moudrou kázeň. Přemýšlej o tom, jaké bylo prostředí v němž tvé děti vyrůstaly, jak nepříznivé bylo pro utváření dobrých charakterů. Tvé děti potřebují soucit a lásku. Ten nejmladší je teď v nejkritičtějším období svého života, kdy charakter dostává definitivní podobu. Jeho záliby se upevňují. Celou budoucí životní dráhu tohoto mladého muže určuje jeho nynější způsob života. Vstupuje na stezku, která ho povede ke ctnosti nebo k neřesti. Naléhavě tohoto mladého muže žádám, aby svou mysl naplnil obrazy pravdy a čistoty. Bude-li se libovat v hříchu, nebude z toho mít žádnou výhodu. Asi si myslí, že je velmi zábavné hřešit a jít svou vlastní cestou, jenže ta cesta má hrozný konec. Je-li rád ve společnosti těch, kteří milují hřích a rádi činí zlo, jeho myšlenky budou velmi přízemní a čistota ani svatost ho nebudou přitahovat. Kdyby však mohl vidět, jak končí hříšník, že odplatou za hřích je smrt, byl by přemožen a zvolal by: *„Ach, Otče, buď vůdcem mé mladosti“*.

Úspěch v jeho životě je velice závislý na tom, jaký způsob života nyní vede. Odpovědnost za život musí nést on. Jako mladík nebyl příliš nadějný, byl netrpělivý a potřebuje sebeovládání. Toto je setba zasévaná jeho otcem a přinese žeň, kterou má rozsévač sklidit: *„Cožkoli rozsíval by člověk, to bude i žnout“ Ga 6,7*. S jakou péčí bychom měli zasévat, když víme, že podle setby bude vypadat i sklizeň. Ježíš stále ještě tohoto mladého muže miluje. Zemřel za něho, zve ho do své náruče, kde najde Jeho pokoj i štěstí, klid i odpočinutí. Tento mladík si vytváří společnost, která bude formovat celý jeho život. [4T 364] Měl by najít spojení s Bohem a bez váhání mu věnovat veškerou svou náklonnost. Satan bude na něj ze všech sil utočit, ale on nesmí podlehnout pokušení.

Byla mi zjevena nebezpečí, která číhají na mládež. Jejich srdce jsou plná vznešených představ a cesta, která vede k záhubě, jim připadá okrášlená svůdnými radovánkami, na pohled velmi lákavými, které však vedou ke smrti. Úzká stezka k životu jim možná připadá nepřitažlivá, plná trní a hloží, ale ona taková není. Je to cesta, která vyžaduje odříkání hříšných zábav, je to úzká cesta upravená pro ty, které Pán vykoupil. Nemůže po ní jít nikdo, kdo nese s sebou břemena své pýchy, umíněnosti, klamu, lži, nepoctivosti, vášně a smyslných chtíčů. Ta cesta je tak úzká, že ti, kteří po ní jdou, bu-

dou muset nechat tyto věci za sebou. Na široké cestě je však dost místa, aby hříšníci po ní mohli jít i se všemi svými hříšnými sklony.

Mladý muži, jestliže zavrhneš satana se všemi jeho pokušeními, můžeš chodit ve šlépějích svého Vykupitele a mít pokoj nebes a Kristovou radost. Budeš-li si libovat v hříchu, nemůžeš být šťasten. Snad si myslíš, že jsi šťasten, ale pravé štěstí nemůžeš znát. Záliba v hříchu kazí charakter. Na nebezpečí hříchu narážíme na každém kroku na cestě směrem dolů a ti, kdo by mohli mladým pomoci, to nevidí anebo si to neuvědomují. Měl by tu být něžný zájem o mladé, ale ten se neprojeví. Mnozí by mohli být od hříšných vlivů ochráněni, kdyby kolem sebe měli dobrou společnost a kdyby někdo pro ně měl laskavé slovo a projevil jim lásku.

Můj drahý bratře, doufám, že tě neodradí to, že se tak často nedokážeš ovládnout, když nemůžete uplatnit svou vůli. Nikdy nezoufej. Uteč do Pevnosti. Bdi, modli se a znovu se snaž. *„Vzepřete se ďáblu, i uteče od vás. Přibližte se k Bohu, a přiblíží se k vám“ Jak 4,7.8.*

Ještě na jednu věc si dej pozor. Nejsi vždy tak opatrný, jak bys měl být, aby ses varoval už jen zdání zla. [4T 365] Tvé nebezpečí je v tom, že jsi příliš důvěrný k sestrám s kterými hovoříš otevřeně a s humorem. Ale to ti neprospívá. Buď ve všech těchto věcech opatrný, dávej pozor, aby se pokušitel nepřiblížil. Jsi velmi nervózní a popudlivý. Čaj působí dráždivě na nervy a káva otupuje mozek. Obojí je velmi škodlivé. Měl bys pečlivě dbát na svou stravu. Jez co nejzdravější a nejvýživnější jídla, uchovávej si klidnou mysl, pak se nebudeš tak rozčilovat a vztekat.

Jestliže se změníš, můžeš být pro naši kancelář velmi užitečný, protože jsi schopen zastávat důležité místo. Ale takový, jaký jsi nyní, určitě nedokážeš dělat to, co bys dělat mohl. Bylo mi zjeveno, že své pocity projevuješ nezdvořile hrubě. Je třeba je zjemnit, očistit, povznést. Měl bys kontrolovat způsob svého jednání, aby ses ovládal. S takovým duchem jaký máš nyní, nemůžeš nikdy vejít do nebes.

„Nejmilejší, nyní synové Boží jsme“ 1Jan 3,2. Může se tomu vyrovnat nějaká lidská hodnost? Jaké vyšší postavení můžeme mít, než je to, že jsme syny nekonečného Boha? Ty bys byl ochoten udělat nějakou velkou věc pro Mistra, ale právě ty věci, které by ho nejvíc potěšily, neděláš. Nechceš věrně přemáhat sám sebe, abys měl Kristův pokoj a aby v tobě přebýval Spasitel?

Tvůj sklíčený syn potřebuje klidné a jemné jednání, potřebuje tvůj soucit. Neměl by být vydán na pospas tvé zlostné povaze a nerozumným požadavkům. Duch, kterým se projevuješ, musí být změněn. Neovladatelný vztek nebude potlačen v jediné chvíli, ale máš před sebou životní dílo, zbavit zahrádku svého srdce jedovatých rostlin netrpělivosti, malicherného posuzování a sklonu k panovačnosti. *„Ovocem pak Ducha je: Láska, radost, pokoj, tichost, dobrotivost, dobrota, věrnost, krotkost, střídmost“ Ga 5,22. „Kteříž jsou Kristovi, ti své tělo ukřižovali s vášněmi i s žádostmi“ Ga 5,24*, ale zvířecí sklony tvé povahy se vymykají vládě a řídí duchovní oblast. To je opak Božího příkazu. [4T 366]

Tvá poctivost v práci je chvályhodná. Jiní zaměstnanci kanceláře by udělali dobře, kdyby pracovali stejně přesně, pilně a důkladně jako ty. Schází ti však milost Božího ducha. Jsi inteligentním mužem, ale tvé síly byly zneužity. Ježíš ti nabízí svou milost, trpělivost a lásku. Chceš tento dar přijmout? Dej si pozor na svá slova i na své činy. V každém dni svého života zaséváš setbu. Každá myšlenka, každé pronesené slovo a každý vykonaný čin je semenem vrženým do půdy, které vzejde a přinese ovoce k životu věčnému, anebo k bídě a mravní zkáze. Mysli milý bratře na to, jak Boží andělé pozorují tvůj smutný stav, kdykoliv dovolíš, aby tě ovládl vztek. A pak je to zapsáno do nebeských knih. Jaká je zaseta setba, taková bude žeň. Musíš sklidit to, co jsi zasel.

Měl bys ovládat svou chuť k jídlu a ve jménu Ježíšově nad ní vítězit. Tvé zdraví mohou zlepšit správné návyky. Tvé nervy jsou vážně oslabeny, ale Velký Lékař může vyléčit tvé tělo stejně tak jako duši. Spolehni se na Jeho sílu, učiň z Jeho milosti svou sílu a tvé fyzické, duševní a duchovní síly velmi rychle porostou. Musíš toho přemoci víc než jiní, proto budeš mít víc problémů, ale Ježíš bude brát ohled na tvou opravdovou snahu. On dobře ví, jak těžce musíš zápasit, abys udržel své já pod vládou Jeho Ducha. Svěř se do Ježíšových rukou. Měl bys pracovat na sobě s takovým cílem, abys byl požehnáním pro své děti a pro všechny, s nimiž se stýkáš. Nebesa budou s radostí pozorovat každé vítězství, jehož dobudeš při přemáhání sebe samého. Jestliže odložíš zlost i vztek a budeš hledět na Ježíše, Vůdce i Dokonavatele své víry, můžeš skrze Jeho zásluhy získat křesťanský charakter. Učiň ihned rozhodnou změnu a rozhodni se, že chceš plnit svou povinnost a být tak hoden rozumu, jímž tě Bůh obdařil.

Když mi bylo zjeveno, jaký je dnešní stav člověka po stránce fyzické, duševní i mravní síly, i to, čím by se skrze zásluhy Kristovy mohl stát, žasla jsem, že by měl zůstat na tak nízké úrovni. [4T 367] Člověk může růst do úrovně Krista, své živé hlavy. Není to práce na chvíli, ale na celý život. Každodenním růstem k božskému životu nedospěje k plné velikosti dokonalého člověka v Kristu, dokud neskončí doba jeho zkoušky. Růst je nepřetržitou prací. Lidé prudkých vášní musí neustále zápasit sami se sebou. Ale čím tvrdší je bitva, tím slavnější bude vítězství a věčná odměna.

Jsi zaměstnán v našem nakladatelství. Zde se budou rozvíjet tvé zvláštní povahové rysy. Ve svém životě bychom měli pěstovat drobné skutky lásky. Přívětivá a milá povaha spojená se spravedlností a poctivostí z tebe učiní člověka, který bude mít autoritu. Nyní je na čase získávat mravní způsobilost pro nebesa. Bůh žádá, aby jeho následovníci byli lidmi dobré pověsti, aby byli rovněž čistí, inteligentní a poctiví, laskaví i věrní. Je nezbytné být spravedlivý v těch nejzávažnějších věcech, avšak současně není omluvy pro nedbalost ve věcech, které se zdají méně důležité. Toto však není žádnou omluvou pro nedbalost ve věcech zdánlivě méně důležitých. Zásady Božího zákona musí být viditelné v životě i v povaze. Milá povaha spojená s naprostou poctivostí a věrností bude základem mravní způsobilosti pro každou situaci. Apoštol Petr vybízí: *„Buďte dobrotiví“ 1Petr 3,8.*

Musíme být žáky Kristovy školy. Jeho příklad nejsme schopni napodobovat, nebudeme-li mít milou povahu a laskavé chování. Měla by se pěstovat pravá křesťanská zdvořilost. Nikdo jiný není schopen snížit náš vliv tak, jako jej můžeme snížit my sami, když budeme shovívaví ke své neovladatelné povaze. Přirozeně urážlivý člověk nezná pravé štěstí a je málokdy spokojen. Vždy doufá, že se dostane do příznivější situace, nebo že změní své okolí tak, aby měl pokoj a klidnou mysl. Jeho život mu připadá obtížený těžkými kříži a starostmi, ve skutečnosti však by se mohl mnohým těmto trampotám vyhnout, kdyby svou povahu ovládal a držel svůj jazyk na uzdě. *„Odpověď vlídná odvracuje hněv“ Př 15,1.* Pomsta nikdy nepřítele nepřemohla. [4T 368] Ukázněný člověk působí dobrým vlivem na všechny kolem, ale *„město rozbořené beze zdi jest muž, kterýž nemá moci nad duchem svým“ Př 25,20.*

Přemýšlej o Mojžíšově životě. Tichost uprostřed reptání, výčitek a pobouření byla nejjasnějším rysem jeho povahy. Daniel měl pokorného ducha. I když byl obklopen nedůvěrou a podezíráním a jeho nepřátelé mu připravili past, přece se nikdy neodklonil od zásady. Klidně a radostně důvěřoval Bohu. Uč se především z Kristova života. Když jej pomlouvali, On je nepomlouval; když trpěl, nevyhrožoval. Této lekci se musíš naučit, jinak nikdy nevejdeš do nebes. Kristus musí být tvou silou. V Jeho jménu budeš více než vítěz. Žádné čáry proti Jákobovi, ani věštba proti Izraeli nezvítězí. Je-li tvá duše připoutána k věčné Skále, jsi v bezpečí. Ať přijde radost nebo zármutek, nic tě nemůže odlákat od pravdy.

Ve světě jsi nepoznal jistotu; avšak věčná pravda bude tvou jistotou. Musíš svou víru střežit. Nepodléhej žádnému tlaku, ani nedbej na nejasné teorie. Osvědčená víra

v Krista a poslušnost Božímu zákonu mají pro tebe největší význam. Buď ochotný řídit se radou a pokyny těch, kteří mají zkušenosti. Neváhej a začni přemáhat sám sebe. Buď věrný vůči sobě, svým dětem a Bohu. Tvůj sklíčený syn potřebuje, aby se s ním jednalo citlivě. Měl bys - jako otec - pamatovat na to, že nervy, které se mohou vzrušit z radosti, se mohou vzrušit také z největší bolesti. Pán se o tebe zajímá tak jako o trpící lidstvo.

Mnozí rodiče zapomínají, že jsou Bohu zodpovědní za to, aby vychovávali své děti k užitečnosti a povinnosti tak, aby byly požehnáním pro ně i pro jiné. Děti jsou často od dětství rozmazlovány a špatné návyky se pak upevní. Rodiče musí ohýbat stromek, dokud je mladý. Jejich výchovou se charakter vyvíjí buď tak, že se deformuje, anebo je souměrný a krásný. Zatímco jedni jsou příliš shovívaví, druzí upadají do opačného extrému a vládnou svým dětem železným prutem. [4T 369] Ani jedni ani druzí se neřídí příkazy Bible, ale dělají něco hrozného. Formují mysl svých dětí a musí v den soudu vydat počet za způsob, jakým to dělali. Na věčnosti se ukáží výsledky díla konaného v tomto životě. *„Jak se ohýbá větev, tak se strom naklání“.*

Tvůj způsob vedení je nesprávný, naprosto nesprávný. Nejsi něžným, soucitným otcem. Jaký příklad dáváš svým dětem výbuchy svého hněvu! Jak se budeš zodpovídat Bohu za svou špatně chápanou kázeň! Očekáváš-li od svých dětí lásku a respekt, musíš jim ukázat svou náklonnost. Povolíme-li svému hněvu, nedá se to nijak omluvit. Je to vždy slepota a zvrácenost.

Bůh tě vyzývá, abys svůj způsob jednání změnil. Můžeš být užitečným a schopným mužem v naší kanceláři, budeš-li se ze všech sil snažit přemáhat sebe. Nevnucuj své názory jako kriterium pro jiné. Pán tě připojil ke svému lidu, abys byl žákem Kristovy školy. Tvé názory byly zvrácené a teď se nesmíš spoléhat na svůj vlastní rozum. Jestliže se nezměníš, nemůžeš být spasen. I Mojžíš - nejtišší muž, který kdy žil na zemi - vzbudil při jedné příležitosti Boží nelibost. Synové Izraelští ho velmi sužovali svým reptáním o vodu. Nezasloužené výčitky, které na něj dopadly, způsobily, že na chvíli zapomněl, že jejich reptání není namířeno proti němu, ale proti Bohu. Místo toho, aby byl zarmoucen urážkami proti Božímu Duchu, rozčílil se, urazil a zlostně a netrpělivě udeřil dvakrát do skály se slovy: *„Slyšte nyní, ó reptáci: Zdali z skály této vyvedeme vám vodu?“ Nu 20,10b*. Mojžíš a Aron se postavili na místo Boží, jakoby oni byli způsobili zázrak. Nevyvýšili před lidem Boha, ale sebe. Mnozí lidé ztratí s konečnou platností věčný život, protože si libují v podobném jednání.

Mojžíš zjevil před lidem velkou slabost. [4T 370] Prokázal velký nedostatek sebeovládání a také ducha, podobného těm, kteří byli posedlí reptáním. Měl být národu příkladem shovívavosti a trpělivosti, měl být ochoten odpustit jejich chyby, nespokojenost i nerozumné reptání, protože on sám také nejednal správně. Největší hřích byl v tom, že se odvážil zaujmout Boží místo. Čestné postavení, které Mojžíš zaujímal předtím, jeho vinu nezmenšilo, ale ještě ji mnohem víc zvětšilo. Muž, který byl až dosud bezúhonný, upadl nyní do hříchu. Mnozí by v podobné situaci usoudili, že jejich hřích bude přehlédnut, protože tak dlouho zachovávali neochvějnou věrnost. Nikoliv. To, že ukázal slabost charakteru projevem hněvu, bylo v Mojžíšově případě o to vážnější, že šlo o muže, kterého si Bůh vážil, nikoliv o někoho, kdo zastává méně zodpovědné postavení. Mojžíš byl Kristův zástupce, ale jak žalostně zkreslil Jeho obraz! Mojžíš zhřešil a jeho pozdější věrnost nemohla napravit tento hřích. Celý Izraelský národ vytvářel dějiny pro budoucí generace. Tyto dějiny musí neomylné pero inspirace popsat naprosto věrně. Lidé všech budoucích století musí vidět nebeského Boha jako pevného vládce, který v žádném případě neospravedlňuje hřích. Mojžíš i Aron musí zemřít, aniž by vstoupili do Kanánu, poddáni témuž trestu, který dopadl na ty, kdo stáli níž. Sklonili se v pokoře, s nevýslovnou úzkostí v srdci, ale jejich láska k Bohu a důvěra v Něho byly neotřesitelné. Jejich příklad je lekcí, kterou mnozí ignorují, aniž by se z ní poučili jak by měli. Hřích se nezdá hříšný, sebepovyšování jim nepřipadá špatné

Jen málokdo si uvědomuje hříšnost hříchu. Lidé mají odvahu myslet si, že Bůh je příliš dobrý, aby trestal provinilce. Případ Mojžíše, Árona, Davida a mnohých jiných

ukazuje, že hřešit slovem, myšlenkou nebo činem je nebezpečné. Bůh je bytost nekonečně laskavá a soucitná. A přesto Mojžíš ve své řeči na rozloučenou Izraelským řekl: *„Neboť Hospodin Bůh tvůj jest oheň sžírající, Bůh silný, žárlivý“ Dt 4,24*. Mojžíšova dojímavá prosba, aby se mu dostalo výsady vstoupit do Kanánu, [4T 371] byla zamítnuta. Přestupek u Kádes byl nepochybný a zjevný; čím vyšší bylo postavení provinilce, čím větší postavení měl člověk, tím přísnější bylo nařízení, tím zaručenější trest.

Drahý bratře, dbej na výstrahu. Buď věrný světlu, které ozařuje tvou stezku. Pavel říká: *„Podmaňuji tělo své, a v službu podrobuji, abych snad jiným káže, sám nebyl nešlechetný“ 1Kor 9,27.*

Zasvěcení se Bohu u kazatelů

Před třemi lety mi Pán zjevil obraz minulosti, přítomnosti i budoucnosti. Viděla jsem mladé muže kázat pravdu, kterou někteří v té době ještě sami nepřijali. Za tu dobu již pravdu plně poznali a snaží se vést k ní jiné. Byl mi ukázán i tvůj případ, bratře I. V životě jsi myslel vždycky jen na sebe a ne na Boha. Jsi od přirozenosti sobecký, spoléháš na sebe a plně důvěřuješ své vlastní síle. Toto ti bude bránit v nabývání zkušenosti potřebné k tomu, aby se z tebe stal pokorný, schopný kazatel Kristův.

Na misijním poli je mnoho pracovníků, kteří jsou v podobné situaci. Dovedou podávat učení o pravdě, ale pravá zbožnost jim chybí. Kdyby kazatelé, kteří nyní pracují na poli evangelia - včetně tebe - cítili nutnost každodenního sebezpytování a každodenního společenství s Bohem, byli by pak schopni přijímat od Boha slova, která mají kázat lidem. Tvá slova i tvůj každodenní život budou vůní životodárnou vedoucí k životu nebo vůní smrtonosnou vedoucí k záhubě.

Svým rozumem možná věříš pravdě, ale úkol uvádět každý čin tvého života a každý pocit tvého srdce do souladu s tvou vírou, je stále ještě před tebou. Před ukřižováním se Kristus za své učedníky modlil: *„Posvěť je v pravdě své, slovo tvé pravda jest“ Jan 17,17*. [4T 372] Pravda by měla ovlivňovat nejen rozum, ale i srdce a život. Pravé praktické náboženství chce vést každého věřícího k tomu, aby ovládal své myšlení. Jeho vnější chování by mělo být posvěceno pravdou. Ujišťuji tě před Bohem, že v praktické zbožnosti máš vážné nedostatky. Kazatelé by na sebe neměli brát odpovědnost učitelů v napodobování Krista, velkého Příkladu, nejsou-li posvěceni pro velké dílo, aby mohli být příkladem Božímu stádci. Neposvěcený kazatel může způsobit nepředstavitelnou škodu. Když hlásá, že je Kristův posel, budou jiní jeho příklad napodobovat a jestliže nemá povahové rysy křesťana, projeví se jeho chyby a nedostatky na nich.

Lidé mohou být schopni plynule hovořit o velkých pravdách, které jsou v našich publikacích tak důkladně a dokonale vyloženy. Mohou ohnivě a bystře hovořit o úpadku náboženství ve sborech, mohou velmi obratně ukazovat lidu na korouhev evangelia, ale každodenní povinností křesťanského života, který si vyžaduje jak činy, tak i cítění, pokládají za nepodstatné. Takové je i tvé nebezpečí. Praktické náboženství má stejné požadavky jak na srdce, tak i na myšlení a každodenní život. Naše svatá víra nespočívá pouze v citu, nebo v konání, ale v životě křesťana musí být spojeno obojí. Skutečné náboženství neexistuje nezávisle na působení Ducha svatého. Toto působení, milý bratře, potřebuješ ty a všichni, kteří se ujmou úkolu přesvědčovat hříšníky o tom, že jsou ztraceni. Toto působení Božího Ducha nás nezbavuje nutnosti cvičit své schopnosti a nadání, ale učí nás, jak využívat veškeré síly k Boží slávě. Jsou-li schopnosti člověka pod zvláštním řízením Boží milosti, dokáže jich člověk zde na zemi využít k tomu nejlepšímu účelu a v budoucím nesmrtelném životě pak zdokonalovat.

Můj bratře, bylo mi zjeveno, že bys mohl být velmi úspěšným učitelem, kdyby ses chtěl dílu plně zasvětit; [4T 373] ale že budeš velmi ubohým pracovníkem, jestliže toto posvěcení neprožiješ. Ty nechceš- jak to učinil Vykupitel světa - přijmout postavení služebníka, tu namáhavou část povinnosti kazatele evangelia; právě zde mají mnozí stejné nedostatky jako ty. Když dostanou svůj plat, stěží je napadne myšlenka, zda vykonali

maximum pro to, aby sloužili sobě nebo dílu, zda dali svůj čas i nadání cele Božímu dílu, nebo zda jenom mluvili na kazatelně a zbytek svého času věnovali svým vlastním zájmům, svému koníčku nebo zábavě.

Kristus, vládce nebes, odložil své královské roucho a přišel na tento svět plně oddán svému dílu, aby učil lidi, jak žít životem sebezapření a sebeobětování a jak prakticky provádět náboženství v jejich každodenním životě. Přišel, aby podal správný příklad kazatele evangelia. Pracoval neustále se zřetelem na jeden cíl, využíval všech svých sil pro spásu lidí a sloužil jim každým činem svého života. Chodil pěšky a při svém putování učil ty, kteří ho následovali. Jeho roucho bylo od dlouhé cesty zaprášené a zašpiněné a jeho zevnějšek nebyl vábivý, avšak jednoduché, k přemýšlení nutící pravdy, které padaly z Jeho božských rtů, brzy způsobily, že jeho posluchači zapomínali na Jeho zevnějšek a nebyli okouzleni člověkem, ale Jeho učením. Když po celý den učil, často se pak v noci modlil. S hlasitým voláním a v slzách vznášel ke svému Otci prosby. Nemodlil se za sebe, ale za ty, které přišel vykoupit.

Málo kazatelů se celou noc modlí, jak to činil náš Spasitel, a nemodlí se ani ve dne za to, aby byli schopnými zvěstovateli evangelia a přiváděli další lidi k poznání krás pravdy a ke spasení skrze zásluhy Kristovy. Daniel se modlil třikrát denně; mnozí však, kteří ve velkém vytržení vyznávají Boha, nepokořují před ním v modlitbě svou duši ani jedenkrát za den. Ježíš, drahý Spasitel, dal jasný příklad pokory všem, zvláště však kazatelům evangelia. Ve svém ponížení, [4T 374] když jeho dílo na zemi bylo téměř skončeno, a On se chystal na návrat k trůnu svého Otce, odkud přišel s veškerou mocí ve svých rukou a korunován slávou, dal svým žákům jedno z posledních naučení - lekci o důležitosti pokory. Zatímco se jeho učedníci přeli, kdo by měl být v zaslíbeném království největší, On se opásal jako služebník a umýval nohy těch, kteří Jej nazývali Pánem a Mistrem.

Jeho služba byla téměř u konce, měl ještě udělit několik posledních ponaučení. Aby nikdy nezapomněli na pokoru čistého a neposkvrněného Beránka Božího, na velkou a účinnou Oběť pro člověka, ponížil se a umyl svým učedníkům nohy. Pro tebe i pro všechny naše kazatele bude užitečné často studovat závěrečné události ze života našeho Vykupitele. Z Jeho pokušení se můžeme všichni učit lekcím, které jsou pro nás nanejvýš důležité. Bylo by dobré každý den hodinu přemýšlet o Kristově životě - od Jeho narození až po Kalvárii. Měli bychom jej bod za bodem probírat a živě si představovat každou scénu Jeho pozemského života, zejména jeho závěr. Takovýmto rozjímáním nad Jeho učením a utrpením i nekonečně velikou obětí, jakou přinesl pro vykoupení lidstva, můžeme posilovat svou víru, oživovat svou lásku a víc a víc získávat ducha, který podpíral našeho Spasitele. Budeme-li chtít být nakonec spaseni, musíme se všichni naučit lekci zkušenosti a víry pod křížem. Kristus snášel ponížení, aby nás zachránil od věčného zavržení. Vzal na sebe opovržení, výsměch a potupu, aby nás zachránil. Bylo to naše přestoupení, které zahalilo Jeho božskou duši závojem temnoty a vynutilo si Jeho výkřik jako by byl někým, kdo byl od Boha bit a opuštěn. On nesl naše soužení, On byl dán, aby se nad našimi hříchy rmoutil. On učinil sebe obětí za hřích, abychom my mohli být skrze něj před Bohem ospravedlněni. Všechno, co je v člověku ušlechtilé a dobré, bude rozjímáním o Kristu na kříži hluboce zasaženo.

Velmi bych si přála, aby naši kazatelé více hovořili o Kristově kříži, [4T 375] aby jejich srdce změkla a poddala se Spasitelově nesrovnatelné lásce, která přinesla onu oběť. Kdyby naši kazatelé - ve spojení s učením pravdy - chtěli více hovořit o praktické zbožnosti a mluvili ze srdce naplněného duchem pravdy, viděli bychom mnohem více duší spěchajících ke korouhvi pravdy. Jejich srdce by byla zasažena Kristovým křížem, nekonečnou velkomyslností a soucitem Ježíše, který trpěl za člověka. Tyto živé náměty by spolu s body učení naší víry velmi zapůsobily na lid. Srdce učitele však musí být naplněno přesvědčujícím poznáním Kristovy lásky.

Mocný důkaz kříže bude usvědčovat z hříchu. Podivuhodná Boží láska k hříšníkům, kterou Bůh projevil tím, že dal svého Syna, aby trpěl hanbu a smrt proto,

aby lidstvo bylo povzneseno a obdrželo život věčný, je studiem na celý život. Žádám tě, abys znovu přemýšlel o Kristově kříži. Kdyby všichni pyšní a chvástaví, jejichž srdce touží po tom, aby je lidé vyznamenávali a vychvalovali před jinými, dovedli správně odhadnout, jakou cenu má nejvyšší pozemská sláva ve srovnání s cenou Syna Božího, zavrženého, pohrdaného, poplivaného právě těmi, které přišel vykoupit, jak bezvýznamná by se jim jevila každá pocta, kterou může udělit člověk.

Drahý bratře, při své nedokonalosti se cítíš oprávněn zastávat skoro každé místo, ale nedokážeš dostatečně ovládat ani sám sebe. Myslíš, že máš právo řídit zkušené pracovníky, namísto toho, abys byl ochoten dát se vést a stát se žákem. Čím méně přemýšlíš o Kristu a Jeho nepředstavitelné lásce a čím méně se připodobňuješ Jeho obrazu, tím lepší si asi připadáš ve svých vlastních očích a tím více sebedůvěry a samolibosti vlastníš. Správné poznání Krista, neustálé pozorování Vůdce a Dokonavatele naší víry ti umožní takový pohled na charakter pravého křesťana, abys viděl svůj život i charakter ve správném světle a byl schopen jej srovnávat se životem a charakterem velkého Vzoru. [4T 376] Pak poznáš svou vlastní slabost, nevědomost, svou lásku k pohodlí a neochotu sebezapření.

Ty jsi se studiem svatého Božího slova sotva začal. Sesbíral jsi několik drahokamů pravdy, které jiní s velkou námahou a mnohými modlitbami vykopali. V Bibli je jich však plno. Učiň si z této knihy předmět vážného studia a směrnici svého života. Bude ti vždy hrozit nebezpečí, že budeš opovrhovat radou, a že sebe budeš hodnotit lépe, než jak tě hodnotí Bůh. Těch, kteří jsou vždy připraveni chválit kazatele, který umí mluvit, a lichotit mu, je mnoho. Mladý kazatel je vždy v nebezpečí, že bude hýčkán a vychvalován ke své vlastní škodě, zatímco v téže době může mít nedostatky v tom podstatném, co Bůh vyžaduje od každého, kdo hlásá, že je Jeho mluvčím. Ty jsi teprve vstoupil do Kristovy školy. Vyzbrojovat se pro toto dílo je zaměstnáním pro celý život, každodenní namáhavý zápas se zavedenými zvyky, náklonnostmi a zděděnými sklony. Vyžaduje to neustálou, opravdovou a ostražitou snahu být na stráži a ovládat sám sebe, stavět na první místo Ježíše a nedbat na sebe.

Musíš ovládat slabé stránky svého charakteru, krotit špatné sklony a posilovat a rozvíjet ušlechtilé schopnosti, které nebyly správně cvičeny. Svět nikdy nepozná to tajemně pokračující dílo mezi duší a Bohem, ani vnitřní hořkost ducha, nespokojenost se sebou samým a neustálou snahu o sebeovládání. Avšak mnozí lidé ze světa dokáží ocenit výsledek tohoto snažení. Tvůj každodenní život jim umožní poznat Krista. Budeš živou epištolou, kterou budou všichni lidé poznávat a číst, a budeš mít vyvážený, ušlechtilý charakter.

„Učte se ode mne,“ řekl Kristus, *„neboť jsem tichý a pokorný srdcem a naleznete odpočinutí duším svým“ Mt 11,29*. On chce vyučovat ty, kteří k Němu přicházejí s touhou poznání. Ve světě je velmi mnoho nepravých učitelů. Apoštol prohlašuje, že v posledních dnech si lidé *„podle svých vlastních žádostí shromažďovati sami sobě budou učitele“ 2Tm 4,3*. Protože chtějí slyšet příjemné věci. Před těmi nás Kristus varoval: *„pilně se pak varujte falešných proroků,* [4T 377] *kteříž přicházejí k vám v rouše ovčím, ale uvnitř jsou vlci hltaví“ Mt 7,15*. Náboženští učitelé, kteří jsou zde popsaní, vyznávají, že jsou křesťany. Vypadají zbožně, budí dojem, že pracují pro dobro duší, ale v srdci jsou hrabiví, sobečtí, pohodlní a poslušní hlasu svých neposvěcených srdcí. Jsou v rozporu s Kristem i Jeho učením a nemají Jeho tichost ani pokoru.

Kazatel, který je nositelem posvátné pravdy pro tyto poslední dny, musí mít právě opačné vlastnosti a svým životem praktické zbožnosti musí jasně ukazovat, jaký je vlastně rozdíl mezi pravým a nepravým pastýřem. Nebeský Pastýř přišel, aby *„hledal a spasil,což bylo zahynulo.“ L 19,10* Svými skutky ukázal, že své ovce miluje. Všichni pastýři, kteří se nechají vést tímto Pastýřem, se budou vyznačovat jeho rysy charakteru, budou tiší a pokorného srdce. Dětinská víra dává duši odpočinek, pracuje s láskou a vždycky se zajímá o jiné. Jestliže v nich přebývá Duch Kristův, budou Kristu podobni a budou konat Jeho skutky. Mnozí, kteří hlásají, že jsou Kristovými služebníky, nepocho-

pili svého Mistra. Tvrdí, že slouží Kristu a nepozorují, že se shromažďují pod satanovou korouhví. Možná mají světskou moudrost, a snaží se přít a vychvalovat, že konají velké dílo; Bůh je však nemůže nikde využít. Pohnutky, které vedou k činu, jsou patrné i na výsledku práce. Lidé tento nedostatek sice nepoznají, ale Bůh jej vidí.

Litera pravdy možná přesvědčí některé duše, které se chtějí pevně chopit víry a touží po spasení, ale sobecký kazatel, který jim pravdu předkládá, nebude mít před Bohem žádnou zásluhu na jejich obrácení. Bude souzen za svou nedověru, protože hlásal, že je strážným na hradbách Sionu. Pýcha srdce je strašný rys povahy. *„Pýcha předchází pád.“* To platí v rodině, v církvi i v národě. Když byl Spasitel světa ještě na zemi, vybíral si upřímné, nevzdělané muže a učil je, aby nesli světu - a především chudým - Jeho pravdu, která je krásná svou jednoduchostí. [4T 378] Nejvyšší Pastýř chce být ve spojení s ostatními pastýři. Nechce, aby tito neučení muži nevěděli, jak mají konat svou práci, ale sám je vyučí, protože je Pramenem všeho poznání, světla a moci.

Právě nepřítomnost Ducha svatého a Boží milosti činí službu evangelia neschopnou přesvědčovat a obracet na víru. Po Ježíšově nanebevstoupení naslouchali doktoři, právníci, vladaři, písaři i teologové s údivem slovům moudrosti a síly od neučených a prostých mužů. Tito moudří mužové žasli nad úspěchem skromných učedníků a nakonec to pro své vlastní uspokojení vysvětlovali tím, že bývali s Ježíšem a učili se od Něho. Jejich povaha a prostota jejich učení se podobaly povaze a učení Kristovu. Apoštol to popisuje těmito slovy: *„Což jest u světa slabé, vyvolil Bůh, aby zahanbil silné a neurozené u světa a za nic položené vyvolil Bůh, anobrž kteréž nejsou, aby ty věci, kteréž jsou, zahladil, proto aby se nechlubilo před obličejem jeho žádné tělo“ 1Kor 1,27-29.*

Ti, kdo dnes vyučují nepopulární pravdě, musí mít pro své učení moc z nebes, jinak bude mít jejich námaha malý prospěch. V kazatelské službě i v církvi je velmi zapotřebí vzácné ctnosti pokory. Muži, kteří káží pravdu, velmi přeceňují své schopnosti. Pravá pokora povede člověka k tomu, aby vyvýšil Krista i pravdu a byl si vědom své naprosté závislosti na Bohu pravdy. Učit se lekcím pokory je bolestné, ale neexistuje nic prospěšnějšího. Bolest spojená s osvojením si pokory je způsobena tím, že my se ve své pýše přeceňujeme, takže nejsme schopni vidět svou velkou bídu. Srdce lidí je naplněno marnivosti a pýchou. Nápravu může způsobit jedině Boží milost.

Záleží na tobě, milý bratře, aby ses pokořil a nečekal, až Bůh pokoří tebe. Boží ruka dopadne někdy těžce na lidi, [4T 379] aby je pokořila a přivedla do správného vztahu k Němu, ale oč lepší je pokořit každý den své srdce před Bohem. My se můžeme pokořit sami, nebo se můžeme utvrdit ve své pýše a čekat, až nás pokoří Bůh. Služebníci evangelia trpí dnes málokdy pro pravdu. Kdyby byli pronásledováni jako Kristovi apoštolové a svatí Boží mužové v dřívějších dobách, přitiskli by se ke Kristu a toto těsnější spojení se Spasitelem by propůjčilo jejich slovům velikou sílu. Kristus zažil mnoho zármutku a poznal i hoře. Snášel pronásledování a odmlouvání od hříšníků; byl chudý, snášel hlad a únavu, byl pokoušen ďáblem a Jeho dílo a učení vyvolaly nejtrpčí nenávist. Čeho se vzdáváme my pro Krista? Kde je naše oddanost pravdě? My se vyhýbáme věcem, které se nám nelíbí a vyhýbáme se starosti a odpovědnosti. Můžeme očekávat, že Boží moc bude s námi, když je v nás tak málo posvěcení pro dílo?

Milý bratře, bylo mi zjeveno, že tvá zbožnost není příliš veliká. Musíš pociťovat hlubší odpovědnost vůči Bohu i společnosti. Pak budeš cítit nespokojenost sám se sebou a nebudeš se snažit omlouvat poukazováním na nedostatky jiných. Nemáš tak hluboké poznání pravdy, aby ses mohl pokládat za oprávněného poučovat jiné. Musíš se znovu obrátit, aby ses stal schopným, oddaným služebníkem evangelia, mužem zbožným a svatým. Kdybys měl věnovat veškerou svou energii Boží věci, nikomu bys příliš mnoho nedal. Je to v nejlepším případě nepřesvědčivé nabízení, které může dělat kdokoli z nás. Budeš-li se neustále obracet k Bohu a snažit se Mu hlouběji zasvětit, budeš při zkoumání Písma nacházet stále nové myšlenky.

Abys mohl pochopit pravdu, měl by ses ovládat a cvičit své myšlení a neustále se snažit získávat ozdoby pravé zbožnosti. Zatím můžeš sotva tušit, co to je. Jestliže v tobě bude přebývat Kristus, budeš mít něco víc, než teoretický základ pravdy. [4T 380] Nebudeš jen opakovat naučení, která dával Kristus, když chodil po zemi, ale budeš svým sebezapíravým životem a oddaností Boží věci vychovávat jiné. Tvůj život bude živým kázáním, které bude mít větší sílu, než jakákoliv přednáška za kazatelnou.

Potřebuješ v sobě vypěstovat nesobeckého ducha, aby jiní mohli ve svém životě osvědčovat ctnost sebezapření a ryzí oddanost, jak si to přeješ. Aby tvá duchovní bystrost neustále rostla a abys byl stále schopnější, musíš se cvičit v plnění řádných povinností, s nimiž se setkáváš, a které jsou užitečné.Nemáš čekat na vhodné příležitosti k vykonání velkého díla,ale chop se první možnosti,abys osvědčil věrnost v menší věci a mohl tak získávat stále větší důvěru. Snadno si můžeš myslet, že máš dostatek znalostí a budeš mít sklon zanedbávat svou soukromou modlitbu, bdělost i pečlivé studium Písma a důsledkem toho bude, že nad tebou zvítězí satan. Tvé cesty se ti mohou zdát dokonalé, ale ve skutečnosti můžeš mít mnoho nedostatků. Nemáš už čas vyjednávat s ďáblem. Nyní je čas, abys zaujal své stanovisko a opustil nepřítele. Musíš provést důkladnou a přísnou sebekritiku. Tvou snahou bude prosazovat mínění a úsudek zkušených lidí, jichž si Bůh použil k tomu, aby Jeho dílo pokročilo kupředu. Mladí mužové v kazatelské službě nyní vědí jen málo o nesnázích a mnohým se nepodaří, aby se stali tak užitečnými jak by mohli právě proto, že mají vše příliš snadné.

Ve své rodině plníš zodpovědné úkoly, o nichž se domníváte, že je chápete; víš však o nich méně, než bys vědět měl. Musíš se odnaučit mnoha věcem, jejichž znalostí ses chlubil. Bylo mi zjeveno, že jsi už dříve sesbíral myšlenky, které pokládáš za pravdu všech pravd, ale Bibli úplně odporují. Pavel musel ve své době těmto věcem čelit a zápasit s nimi u mladých kazatelů. Byl jsi až příliš ochotný přijímat jako světlo to, co říkají a zastávají jiní lidé, [4T 381] ale dej si pozor, ať nepředkládáš své myšlenky jako biblickou pravdu. Dávej pozor na svou cestu. Já jsem doufala, že už nikdy nebudu vyzývána, abych napsala tato slova.

Doma musíš splnit své povinnosti, ale přece musíš být věrný Bohu a úkolu, který ti Bůh svěřil. To, o čem se nyní zmiňuji, mi nebylo zjeveno pouze ve tvém případu, ale na stovkách podobných případů. Proto když vidím, že upadáš do téhož omylu, jako mnozí rodiče v této době, nemohu omlouvat, že zanedbáváš své povinnosti. Máš jedno dítě, jednu duši svěřenou tvé péči. Když však při výchově tohoto jednoho dítěte prokazuješ takovou zjevnou slabost a nedostatek moudrosti a řídíš se spíš svými nápady než zásadami Bible, jak ti může být svěřen úkol vyučovat jiné a zodpovědnosti, pro nichž jde o věčné zájmy mnoha lidí?

Obracím se na tebe i na tvou manželku. Moje postavení v této věci v Božím díle vyžaduje, abych se vyjádřila k oblasti týkající se kázně. Váš příklad a způsob vašeho života Božímu dílu vůbec neprospěje. Svět je evangelijním polem. Vy chcete toto pole osévat pravdou evangelia a očekáváte, že Bůh zavlaží zaseté símě, aby mohlo vzejít. Obhospodařujete malý kousek půdy, ale vaše vlastní domácí zahrádka je ponechána, aby na ní vyrůstalo ostružiní a trní, zatímco se zabýváte pletím cizích zahrad. To není nepatrná práce, ale naopak velmi závažná. Ty kážeš evangelium jiným, ale uskutečňuj to i doma. Snažíš se vyhovět vrtochům a vzteku svéhlavého dítěte a tímto jednáním pěstuješ charakterové rysy, které se Bohu protiví a které učiní dítě nešťastné. Jeho myšlení ovládá satan, který využívá tvou nedbalost. Tvým úkolem je ukázat, že chápeš povinnosti, které má křesťanský otec při vytváření charakteru svého dítěte podle božského Vzoru. Kdybys s touto prací začal hned v dětství své dcery, dnes by to bylo snadnější a dítě by bylo mnohem šťastnější. Pod tvou kázní však vůle i svéhlavost dítěte neustále sílila. [4T 382] Nyní bude třeba větší přísnosti a více vytrvalé, neutuchající námahy k odčinění toho, co ty až dosud děláš. Nedokážeš-li zvládnout jedno dítě, nad nímž máš bdít, nebudeš mít dost moudrosti při zvládání duchovních zájmů Kristovy církve.

V samém základě způsobu tvého života existují omyly, které musí být vykořeněny, a musíš se stát žákem Kristovy školy. Otevři oči, abys rozpoznal, v čem tkví potíže, pak čiň z těchto věcí co nejrychleji pokání a zaměř své úsilí správným směrem. Pracuj tak, jak chce Bůh, ne jak chceš ty. Odlož pýchu, vyvyšování sebe i domýšlivost a uč se od Krista nosit jeho rozkošné jho. Musíš se cele odevzdat dílu, být živou obětí na Božím oltáři.

Jestliže se dítě kazatele vzteká a povolí se mu skoro všechno co si přeje, maří se tím svědectví, která mi dal Bůh pro rodiče o správném vedení jejich dětí. Kráčíš přímo proti světlu, které dal Bůh ze své lásky a uplatňuješ své vlastní poznatky. Avšak tento experiment, který je v rozporu s učením Božího slova, se nesmí prosazovat ke škodě těch, které máme podle Božího přání poučovat o výchově jejich dětí.

Neměl by ses věnovat pouze své vlastní rodině a jiných si nevšímat. Jestliže využíváš pohostinnosti svých bratří, mají právo něco od tebe očekávat. Ztotožni své zájmy se zájmy rodičů a dětí a snaž se vyučovat a žehnat. Posvěť se pro Boží dílo a buď požehnáním pro ty, kteří tě hostí, hovoř s rodiči a v žádném případě nepřehlížej děti. Často zanedbáváš druhé a zároveň hýčkáš svou dcerku a jsi k ní shovívavý; a právě toto dítě podává důkaz o tvém nedostatečném vedení. Je neposlušné a vzteká se tolikrát denně, kolikrát se děje něco proti její vůli. [4T 383] Jak to má působit na rodiny, které se Bůh snaží vyučovat a zbavovat představ o uvolněné kázni!

Jste oba tak slepě a pošetile zamilováni do své dcerky, že jste se jí zcela podřídili. Dovolili jste jí, aby držela otěže ve svých drobných pěstičkách a ovládala vás oba ještě než začala chodit. Co se dá při takovéto minulosti očekávat od budoucnosti? Nedopusťte, aby z příkladu tohoto rozmazleného a zhýčkaného dítěte plynula naučení, která budou svědčit proti vám a která - jak soud ukáže - znamenají škodu pro spousty dětí. Jestliže vás oba přijímají jako učitele od Boha, nebudou mít sklon následovat vašeho zhoubného příkladu shovívavosti ke svým dětem? Nebude se u vás opakovat hřích Elího? Nedopadne na vás trest, který dopadl na něj? S takovými návyky a povahou, jakou má vaše dítě nyní, nespatří nikdy Boží království. A vy, její rodiče, budete těmi, kdo před ní zavřeli brány nebes. Jaké to potom bude s vaším spasením? Pamatujte si, že budete sklízet to, co zaséváte.

❑❑❑

SVĚDECTVÍ PRO CÍRKev číslo 29
(1880)

Soud

Dne 23. října 1879 asi ve dvě hodiny ráno na mně spočinul Duch Páně a spatřila jsem výjevy nastávajícího Soudu. Nemám slov, jimiž bych mohla výstižně popsat věci, které se přede mnou odehrávaly, ani dojem, kterým zapůsobily na mou mysl.

Zdálo se, že nadešel velký den Božího soudu. Deset tisíc krát deset tisíců bylo shromážděno před velikým trůnem, na němž seděla bytost majestátného zjevu. Před ní leželo několik knih, a každá z nich měla na deskách zlatý nápis, který svítil jako plamen ohně: „Hlavní nebeská kniha“. Jedna z těchto knih se jmény těch, kdo hlásají, že věří pravdě, byla pak otevřena. V té chvíli jsem ztratila z dohledu nesčetné miliony kolem trůnu a pouze ti, kteří byli opravdu dětmi světla a pravdy, upoutali mou pozornost. Jak byla postupně čtena jména těchto osob a jejich dobré skutky, jejich tvář se rozjasnila svatou radostí, která vyzařovala na všechny strany. To však ještě na mne tak silně nezapůsobilo.

Pak byla otevřena jiná kniha, v níž byly zapsány hříchy těch, kteří hlásají pravdu. Pod všeobecným nadpisem „Sobectví“ se vyskytoval každý druhý hřích. Byly tam také nadpisy nad každým sloupcem a pod těmito, naproti každému jménu, [4T 385] byly v patřičných sloupcích zapsány menší hříchy.

Pod „Žádostivost“ patřila prolhanost, krádež, zlodějství, podvod a hrabivost; pod „Ctižádost“ pýcha a výstřednost; pod „Žárlivost“ patřila zlomyslnost, závist a nenávist, a „Nestřídmost“ měla připojen dlouhý seznam strašlivých zločinů, jako je necudnost, cizoložství, hovění zvířecím vášním a podobně. Jak jsem na to hleděla, zachvátila mě nevýslovná úzkost a zvolala jsem: „Kdo může být spasen? Kdo stane před Bohem ospravedlněn a čí oděv je bez poskvrny? Kdo je před tváří svatého a čistého Boha bez chyby?“

Když Svatý na trůnu pomalu obracel listy hlavní knihy a Jeho oči spočinuly na okamžik na jednotlivcích, zdálo se, že jeho pohled se propaluje všem až do duše a v téže chvíli každé slovo i každý čin jejich života stály před nimi tak jasně, jakoby byly napsány ohnivými písmeny. Všichni se začali třást a jejich tváře zbledly. Před tím - když se shromažďovali kolem trůnu - měly jejich tváře vzhled bezstarostné lhostejnosti. Nyní se však jejich výraz nesmírně změnil. Zmizel pocit jistoty a místo něj je tu bezmezná hrůza. Každá duše se obává, aby nebyla nalezena mezi těmi, kdo nejsou žádoucí. Každé oko hledí jako přikováno na obličej Toho, který seděl na trůnu a když Jeho vážné, zkoumavé oko sklouzává po tomto zástupu, srdce každého se chvěje, protože se odsoudili sami, aniž bylo proneseno jediné slovo. V úzkostech duše vyznává každý svou vinu a úplně přesvědčen vidí, že pro své hříchy odhodil drahocennou výhodu věčného života.

Jedna skupina byla zapsána jako ti, kteří kazí zemi. Jakmile na nich spočinulo pronikavé oko Soudce, byly zřetelně odhaleny jejich hříchy způsobené nedbalostí.

S bledými, chvějícími se rty uznali, že zradili svůj svatý svěřený úkol. Obdrželi výstrahy i výhody, ale nedbali na ně, ani je nevyužili. Nyní poznali, že Boží milosrdenství příliš zneužívali. Je pravda, že nemuseli činit takové vyznání, jako hříšní a mravně zkažení, ale byli prokleti - jako fíkovník – protože nepřinášeli žádné ovoce, [4T 386] protože nevyužili hřivny, které jim byly svěřeny.

Tato skupina stavěla své já na první místo tím, že pracovala pouze pro sobecké zájmy. Nebyli bohatí před Bohem, protože neplnili požadavky, které On na ně měl. Hlásali sice, že jsou Kristovi služebníci, ale nepřivedli k Němu žádné duše. Kdyby Boží dílo bylo závislé na jejich námaze, nemohlo by existovat, protože oni neodmítli jen prostředky, které jim Bůh propůjčil, ale ani sami nic neučinili. Ti však nyní mohli poznat a pochopit, že tím, že zaujali nezodpovědné stanovisko k Božímu dílu a Boží věci, se sami postavili na levici. Kdysi měli vhodnou příležitost, ale nechtěli konat dílo, které konat mohli a měli.

Jména všech, kteří tvrdili, že věří pravdě, byla jmenována. Někteří byli káráni za svou nevíru, jiní za to, že byli netečnými služebníky. Nechali jiné, aby konali dílo na Mistrově vinici a nesli největší zodpovědnost, zatímco oni sami sobecky sloužili svým vlastním časným zájmům. Kdyby rozvíjeli schopnosti, které jim Bůh dal, mohli být spolehlivými nosiči břemen, kteří pracují pro Mistra. Soudce řekl: „Všichni budou ospravedlněni ze své víry a souzeni ze svých skutků.“ Jak jasně se pak projevila jejich nedbalost a jak moudré se ukázalo Boží uspořádání dávající každému člověku práci, kterou má konat pro podporu Boží věci a záchranu svých bližních. Každý měl prokazovat ve své rodině i ve svém okolí živou víru svou laskavostí k chudým, soucitem se zarmoucenými, účastí v misijní práci a pomocí Božímu dílu svými finančními prostředky. Ale jako na Merozu, tak i na nich spočinula Boží kletba za to, co neučinili. Jim se líbila taková práce, která přináší největší užitek v tomto životě. Vedle jejich jmen v Hlavní knize - na místě pro dobré skutky - bylo prázdné místo.

Těmto lidem byla řečena velmi vážná slova: „Byli jste zváženi na vahách a shledáni lehkými. Zanedbávali jste zodpovědné duchovní úkoly pro horlivou činnost na časných věcech, [4T 387] zatímco právě při svém odpovědném postavení jste nutně potřebovali větší moudrost a lepší úsudek než má člověk omezeného rozumu. To jste potřebovali i k vykonávání pouze mechanické části své práce, a když jste ze svých záležitostí vyloučili Boha a Jeho slávu, odvrátili jste se od Jeho požehnání.“

Potom byla vyslovena otázka: Proč jste nevyprali roucho svého charakteru a nezbílili je v krvi Beránkově? Bůh neposlal svého Syna na svět proto, aby svět soudil, ale aby skrze Něho mohl být spasen. Moje láska k vám byla obětavější než láska matčina. Abych mohl vymazat váš nečistý zápis o vaší nepravosti a podat k vašim rtům kalich spasení, zemřel jsem na kříži, nesa tíhu a kletbu vaší viny. Snášel jsem úzkosti smrti a hrůzy ze tmy hrobu, abych mohl přemoci toho, který měl moc nad smrtí, abych mohl pro vás odemknout a otevřít brány života. Podstoupil jsem pohanění a muka, protože jsem vás miloval nekonečnou láskou a chtěl jsem přivést zpět své vzpurné, bloudící ovce, do Božího ráje ke stromu života. Pohrdli jste tímto životem požehnání, který jsem pro vás za takovou cenu vykoupil, vyhýbali jste se hanbě, výčitkám, potupě, jakou váš Mistr za vás snášel. Výsady, pro které On zemřel, abyste je mohli dosáhnout, nebyly oceněny. Nechtěli jste se stát účastníky Jeho utrpení, nemůžete tedy s Ním nyní být účastníky Jeho slávy.“ Pak byla pronesena tato slavnostní slova: *„Kdo škodí, škoď ještě; a kdo smrdí, smrď ještě; a kdo je spravedlivý, ospravedlní se ještě; a svatý posvěť se ještě“ Zj 22,11*. Pak se kniha zavřela, plášť přikrývající bytost na trůnu spadl a odhalil ohromnou slávu Božího Syna.

Pak se výjev ztratil a já jsem byla stále ještě na zemi, nevýslovně vděčná, že den Božího soudu ještě nepřišel, a že je nám ještě dopřáván drahocenný čas zkoušky pro přípravu na věčnost.

Naše publikace

Některé velmi důležité věci nejsou v našich vydavatelských kancelářích přijímány s patřičnou pozorností. Ti, kteří zastávají zodpovědná místa, by měli vypracovat plány, jak by se mohly naše knihy dávat do oběhu, aby nepadaly z tiskařského stroje jako bezduché věci a neležely na policích. Naši lidé nejdou s dobou a nevyužívají to, co jim Boží péče poskytuje.

Mnohé naše publikace byly dány na trh za tak nízkou cenu, že výtěžek nestačí udržovat hlavní kancelář a vytvářet dostačující finanční základ pro trvalý provoz. Naši pracovníci, kteří nemají žádný zvláštní úkol v některých odvětvích našeho díla v Battle Creeku v Oaklandu, nejsou informováni o potřebách Boží věci ani o kapitálu potřebném k tomu, aby se provoz udržel. Oni nechápou, co je to odpovědnost za ztráty a vydání, které v takových ústavech každý den jsou. Zřejmě se domnívají, že všechno se děje bez velkých starostí nebo peněžních výdajů, proto naléhavě zdůrazňují nutnost co nejnižších cen u našich publikací, takže ztěží zůstává nějaký zisk. A když byly ceny sníženy až téměř na hranici možností, projevují jen slabý zájem o zvýšení prodeje právě těch knih, u nichž se prosazovaly tak nízké ceny. Když dosáhnou svého cíle, přestanou si dělat starosti, právě když by měli mít opravdový zájem a starost, aby se publikace rychle prodaly, a tím zasévaly setbu pravdy a přinášely finanční prostředky do kanceláří pro investování do jiných publikací.

Se strany kazatelů se velmi zanedbávala povinnost budit o tuto práci zájem sborů v místech, kde působí. Jestliže jsou jednou ceny knih sníženy, je velmi těžké je znovu zvýšit tak, aby přinesly zisk, protože malicherní lidé to budou nazývat spekulací a nepostřehnou, že ani jediný člověk z toho nemá užitek a že Boží dílo nesmí být ochromeno pro nedostatek základního kapitálu. Knihy, které by měly být v oběhu, leží bez užitku v kancelářích našich vydavatelství, [4T 389] protože není dostatek zájmu dostat je do oběhu.

Tisk představuje moc. Jestliže však není dostatek lidí, kteří chtějí naplánovat, jak zajistit široký oběh tiskovin, je jeho moc ztracena. Správně se předvídalo, že je nutné vydávat finanční prostředky na vhodná vybavení, aby se mohly knihy a traktáty tisknout ve velkém množství, ale zanedbávala se otázka návratnosti investovaných peněžních prostředků pro tisk jiných publikací. Moc tisku se všemi jeho výhodami je v jejich rukou a oni jí mohou užívat k tomu nejlepšímu prospěchu, nebo mohou napůl spát a svou nečinností ztratit výhody, které by mohli získat. Rozumná kalkulace jim umožní šířit světlo prodejem knih a časopisů. Mohou je posílat tisícům rodin, které nyní zůstávají v temnotě bludu.

Jiní vydavatelé pravidelně uvádějí na trh knihy, o něž není živý zájem. *„Synové tohoto světa opatrnější jsou, než synové světla ve svých věcech “Lk 16,8.* Téměř denně se naskytnou zlaté příležitosti k tomu, aby se tiší poslové pravdy mohli dostat do rodin i k jednotlivcům. Ale líní, nemyslící lidé tyto vhodné příležitosti nevyužijí. Živých kazatelů je málo. Tam, kde by jich mělo být sto, je pouze jeden. Mnozí dělají tu velkou chybu, že nevyužívají svých schopností ve snaze spasit duše svých bližních. Stovky lidí by se měly probudit a přinášet světlo do všech měst, vesnic i městeček. Veřejné mínění se musí rozvířit. Bůh říká: Světlo se musí dostat do všech koutů misijního pole. Lidé musí svítit a přinášet světlo těm, kteří jsou ve tmách.

Všude jsou potřební misionáři. Na všech místech by měli být vybráni agitátoři; ale ne nějací nestálí jedinci, nebo muži a ženy, kteří se pro nic jiného nehodí a jinde neměli úspěch, ale mezi těmi, kteří mají dobré vystupování, jsou taktní, rozumní a schopní. Takoví jsou potřební, [4T 390] aby se stali úspěšnými kolportéry, agitátory a zprostředkovateli. Muži, kteří mají pro tuto práci schopnosti, se jí ujmou, ale pak jim některý nerozvážný kazatel bude lichotit, že by svého daru měli využít na kazatelně, a nedělat obyčejného kolportéra. Tak se tato práce podceňuje. Jsou ovlivňováni, aby získali povolení kázat; a

právě ti, kteří by měli být vychováni, aby se stali dobrými misionáři a navštěvovali rodiny v jejich domovech, hovořili a modlili se s nimi, jsou přemlouváni a stanou se slabými kazateli. A pole, kde je tolik práce a kde by se mohlo vykonat mnoho dobrého pro dílo, se zanedbává. Schopný kolportér - stejně jako kazatel - by měl být za své služby dostatečně odměňován, jestliže svou práci vykonává věrně.

Je-li některá práce důležitější než ostatní, pak je to práce, prostřednictvím níž lidé dostanou do ruky naše publikace, které je vedou ke zkoumání Písma. Misijní práce - roznášení našich publikací do rodin, rozhovor a modlitba s lidmi a za ně - je dobrou prací. Je to činnost, která vychovává muže i ženy pro pastorační práci.

Pro tuto práci se nehodí každý. Měli by se pro ni vybírat lidé s nejlepším nadáním a schopnostmi, kteří se rozumně a systematicky pustí do díla a budou v něm s nehasnoucí energií pokračovat. Měl by zde být co nejdůkladněji propracovaný plán, a ten by se měl věrně plnit. Každý sbor by měl mít o misijní práci nejhlubší zájem.

Svazky *„Ducha proroctví“* a *„Svědectví“* by měla mít každá adventní rodina. Bratři by měli znát jejich hodnotu a měli by být vybízeni, aby je četli. Nebylo to zrovna nejmoudřejší dát tyto knihy za nízkou cenu a mít je v každém sboru jen po jednom exempláři. Tyto knihy by měly být v knihovně každé rodiny a měly by se neustále číst. Dejte je tam, kde je může číst mnoho lidí, ať nesou stopy toho, že je četli všichni sousedé.

Měly by se zavést večerní chvilky čtení, při nichž by jeden měl číst nahlas těm, kteří jsou shromážděni u rodinného krbu. Je malý zájem o to, aby se co nejvíc využilo světlo dané Bohem. [4T 391] Mnoho času pohltí rodinné povinnosti a mnoho zájmu se věnuje různým příhodám a okolnostem. Peníze se utrácí za čaj, kávu, stuhy, volánky a ozdoby a mnoho času a práce zabere vyšívání šatů, ale vlastní srdce se zanedbává. Bůh nám dal drahocenné světlo, které mají naše knihy šířit, a tyto publikace by měla každá rodina vlastnit a číst je. Rodiče, vaše děti jsou v nebezpečí, že se odvrátí od světla daného z nebe. Měli byste tyto knihy koupit a číst je, tak budou požehnáním pro vás i pro vaše rodiny. Měli byste půjčit *„Ducha proroctví“* svým sousedům a přemluvit je, aby si výtisky koupili. Jste Božími misionáři, měli byste tedy být horlivými, aktivními a smělými pracovníky.

Mnozí lidé kráčejí cestou, vedoucí právě opačným směrem od světla, které dal Bůh svému lidu, protože nečtou knihy, v nichž je světlo i výstrahy, kárání i varování. Světské starosti, zájem o módu a nedostatek náboženského cítění odvrátily pozornost od světla, které Bůh ze své milosti dal, zatímco knih a časopisů, které obsahují bludy, je všude plno. Všude se šíří pochybovačnost a nevěra, zatímco převzácné světlo, přicházející od Božího trůnu, je skryto pod kbelíkem. Bůh bude brát svůj lid k zodpovědnosti za tuto nedbalost. Budeme se muset zodpovídat za každý paprsek světla, jímž nechal osvítit naši stezku, zda jsme jej využili ke svému vzdělání v Božích věcech, anebo zda jsme jím opovrhli, protože bylo příjemnější jít vlastní cestou.

Nyní máme velkou příležitost šířit pravdu, ale naši lidé nestojí o výsady, kterých se jim dostalo. V mnohých sborech lidé nevidí ani necítí, že je třeba pracovat ze všech sil pro spásu duší. Neuvědomují si svou povinnost získávat předplatitele pro naše časopisy, včetně našich zdravotnických časopisů a šířit naše knihy a příručky. Měli by to dělat lidé, kteří jsou ochotni dát se poučit o tom, jak nejlépe získávat jednotlivce i rodiny. Měli by být slušně upraveni, ale ne naparáděni. Jejich chování by nemělo být lidem nepříjemné. [4T 392] Našim členům někdy schází pravá zdvořilost. Tu by měli pěstovat všichni, kteří konají misijní práci.

Naše nakladatelství měla přinášet zisk. Náš lid je může udržet, jestliže prokáže rozhodný zájem o to, aby naše tiskoviny pronikly na trh. Ale jestliže bude v příštím roce tak málo zájmu, jak tomu bylo v roce minulém, bude zisk minimální. Čím bude oběh našich publikací rozsáhlejší, tím větší bude poptávka po knihách, které objasňují pravdy

Písma. Mnozí jsou znechuceni nedůsledností, chybami, odpadnutím církve, slavnostmi, loteriemi a různými akcemi, jejichž účelem je získat peníze pro církevní účely. Těch, kteří žijí ve tmě a hledají světlo, je mnoho. Kdyby se naše časopisy, traktáty a knihy, podávající pravdu srozumitelným biblickým jazykem mohly více rozšiřovat, mnozí by našli právě to, co potřebují. Mnoho našich bratří však jedná tak, jakoby lidé měli přijít k nim nebo si chodit pro tiskoviny do našich kanceláří. Vždyť oni nevědí, že něco takového existuje.

Bůh vyzývá svůj lid, aby jednal živě a nebyl líný, loudavý a lhostejný. To my musíme přinášet lidem tiskoviny a přesvědčovat je, aby je přijali, ukázat jim, že obdrží mnohem víc než je cena, kterou za ně zaplatí. Poukazujte na hodnotu knih, které nabízíte. Nemůže se vám stát, že byste je přecenili.

Velmi mě bolelo, když jsem viděla lhostejnost našich lidí, kteří konají tak vznešené povolání. Bylo mi zjeveno, že krev duší ulpí na rouchu mnohých, kteří se nyní cítí spokojeni a necítí zodpovědnost za duše, které kolem nich hynou právě proto, že neobdrželi světlo poznání. Navázali s nimi spojení, ale nikdy je nevarovali, nikdy se s nimi ani za ně nemodlili a nikdy neprojevili opravdovou snahu přivést je k pravdě. Bylo mi zjeveno, že v této záležitosti existuje překvapující nedbalost. Kazatelé nekonají ani z poloviny to, co by konat měli, [4T 393] aby lid pro nějž pracují, vzdělávali ve všech bodech pravdy a povinností. Proto je lid bezduchý a málo aktivní. V této době není zkouškou Božího lidu hranice ani popraviště, právě proto láska mnohých ustydla. Když přijdou zkoušky, je milost rozdělována podle naléhavosti potřeby. Každý z nás se musí zasvětit právě v té oblasti, kde nás Bůh potřebuje.

Kristovi vyslanci

Kristovi vyslanci mají slavnostní a důležité dílo, které někteří berou příliš lehkovážně. Zatímco Kristus slouží v nebeské svatyni, skrze své posly slouží též církvi na zemi. K lidem hovoří svými vyvolenými nástroji a skrze ně vede dílo vpřed, jako v době svého ponížení, když viditelně chodil po zemi. I když přešla staletí, tento čas nezměnil Jeho zaslíbení, které dal při loučení svým učedníkům: *„A aj, já s vámi jsem po všechny dny, až do skonání světa“ Mt 28,20*. Od Kristova nanebevstoupení až do dnes vždy bývali učiteli víry ti, které povolal a zmocnil. Kristus, ten Pravý Pastýř, dohlíží na své dílo službou těchto povolaných pastýřů. Tím postavení Božích poslů nabývá velkého významu. Na Kristově místě prosí lidi, aby se smířili s Bohem.

Boží lid by neměl pokládat své kazatele jen za nějaké veřejné řečníky, ale za Kristovy vyslance, kteří svou moudrost a moc přijímají od Hlavy církve. Podceňovat a přehlížet slovo Kristova posla, neznamená jen neúctu k člověku, ale též k Mistru, který ho poslal. On stojí na místě Kristově a z úst Jeho posla máme slyšet Spasitelův hlas.

Mnozí z našich kazatelů se dopustili chyby, když základem jejich kázání jsou důkazy. [4T 394] Jsou lidé, kteří poslouchají teorii pravdy a jsou dojati uvedenými důkazy, avšak když určitá část poselství představí Krista jako Spasitele světa, zaseté semeno může vzklíčit a přinést ovoce k Boží slávě. Z mnohých kázání nezazáří lidem Kristův kříž. Někteří snad poslouchají poslední kázání ve svém životě a jiní snad nikdy nepřijdou do takové situace, abychom jim mohli podat celý řetěz pravdy a odvodili z něho praktické důsledky pro jejich život. Když se nevyužije zlatá příležitost, je navždy ztracena. Kdyby teorii pravdy prozářila zvěst o Kristu a prohřála Jeho spasitelná láska, snad by je to naklonilo na Jeho stranu.

Mnohem více duší touží poznat cestu ke Kristu, než si myslíme. Mnozí slyší populární kázání a nedoví se nic o tom jak najít Ježíše a ten pokoj a odpočinek, po kterém touží jejich duše. Kazatelé posledního poselství milosti světu by měli pamatovat, že musí Krista představit jako jediné útočiště pro hříšníka. Mnozí kazatelé si myslí, že nemusí

ze srdce cele proniknutého Boží láskou kázat o pokání a víře; pokládají za samozřejmé, že jejich posluchači důkladně znají evangelium, a že jim tedy musí podávat různý obsah, chtějí-li udržet jejich pozornost. Zájem svých posluchačů pokládají za důkaz úspěchu. Lid ví málo o plánu spasení, a proto potřebuje o tomto nejdůležitějším předmětu více poučení, než o čemkoli jiném.

Všichni, kteří přicházejí do shromáždění, aby slyšeli pravdu, měli by přicházet jako Kornelius a jeho přátelé v očekávání, že z toho budou mít duchovní užitek. *„Nyní tedy my všichni před obličejem Božím hotovi jsme slyšet všechno, což je tobě přikázáno od Boha“ Sk 10,33.*

Teoretické přednášky jsou důležité, aby každý mohl poznat stavbu učení a vidět jak se jeden článek pravdy pojí s druhým v dokonalý celek. Neměla by však žádná přednáška doznít, kde by základem nebyla evangelijní zvěst o Kristu, o tom ukřižovaném. Předkládané pravdy by měly být prakticky aplikovány tak, aby lidé odcházeli s pevným přesvědčením, [4T 395] že učení o Kristu není Ano i Ne, ale Ano a Amen v Ježíši Kristu.

Když byla teorie pravdy vyložena, přichází nejtěžší úloha. Posluchače není možné nechat bez poučení o praktickém dosahu pravd pro jejich každodenní život. Musí poznat a cítit, že jsou hříšníky, a že se musí obrátit k Bohu. Co nejnázorněji by měli být poučeni o tom, co Kristus mluvil, co činil a co učil.

Práce kazatele začala jen tehdy, když se vnímavost lidí otevřela pravdě. Kristus je náš Prostředník a Velekněz, který v přítomnosti Otce koná svou službu. Jan ho viděl jako zabitého Beránka, jakoby právě proléval svou krev za hříšníka Když hříšníka upozorňujeme na Boží zákon a připomínáme mu hloubku jeho hříchů, měli bychom mu ukázat na Božího Beránka, který snímá hříchy světa. Měli bychom ho poučit, že musí činit pokání před Bohem a věřit v našeho Pána Ježíše Krista. Tehdy bude úsilí Kristova vyslance v souladu s Jeho dílem v nebeské svatyni.

Kazatelé by získali mnohem více srdcí, kdyby více zdůrazňovali praktickou zbožnost. Často se stává, že při zvěstování pravd v nových polích uplatňuje kazatel téměř výlučně teoretické poznatky. Lidé nepřicházejí k rozhodnutí. Poznávají moc pravdy a touží po nějakém pevném základu. Ukáže-li se, že jsou přístupní, je především na čase obeznámit je s Kristovým náboženstvím. Příliš často však celá série přednášek končí bez toho, aby se pro lidi vykonalo to, co právě potřebují. Taková námaha se velmi podobá Kainově oběti. Není v ní obětní krve, aby jí Bůh mohl přijmout. Kain činil dobře, že obětoval, ale vynechal v oběti to jediné, čím mohla být cenná - výkupnou krev.

Je smutnou skutečností, že mnozí kladou větší důraz na teoretickou než praktickou zbožnost jen proto, že Kristus nepřebývá v jejich srdci. [4T 396] Nemají živě spojení s Bohem. Mnozí se rozhodují pro pravdu na základě důkazů, aniž by byli obrácení. Kromě poučných úvah nezazněly žádné, které by pojednávaly o praktické zbožnosti, aby posluchači vystihli krásný řetěz pravdy, aby si oblíbili jeho Původce a byli posvěceni poslušností. Kazatelova práce neskončila, dokud svým posluchačům nezdůraznil nutnost změny charakteru podle čistých zásad pravdy, kterou přijali.

Měli bychom se hrozit formálního náboženství, protože v něm není Spasitel. Kristus kázal jasně, závazně, pronikavě a prakticky. Jeho poslové by ho měli napodobit každým svým projevem. Kristus se svým Otcem byli jedno. Kristus se radostně ztotožnil se všemi požadavky svého Otce. Smýšlel jako Bůh. Vykupitel byl tím dokonalým Vzorem. V Něm se zjevil sám Hospodin. Nebesa byla oděna lidskou přirozeností a tato byla v náručí nekonečné lásky. Kdyby byli kazatelé ochotni sedět u Ježíšových nohou, brzy by vystihli Boží povahu a byli by schopni poučit o tom i jiné lidi. Někteří vstupují do kazatelské služby bez hluboké lásky k Bohu a k bližním. Sobectví a vlastní zájmy budou zjevné v životě takových kazatelů. Zatímco tito neposvěcení, nevěrní strážcové slouží sobě, místo aby sytili stádo a plnili své pastorační povinnosti, lid hyne pro nedostatek náležitého poučení.

V každém kázání by měli kazatelé pronikavě vyzývat lid, aby opustil své hříchy a obrátil se ke Kristu. Měli by odsoudit všeobecně rozšířenou hříšnost a požitkářství dneška a zdůraznit praktickou zbožnost. Kazatel by měl s celou vážností dbát o sebe, a jeho poselství by mělo prýštit ze srdce. Neměl by potlačovat svůj záchranný zájem o duše, za které Kristus zemřel. O Mistrovi čteme: *„Horlivost domu tvého snědla mne“ Žm 69,10*. Podobnou horlivost by měli cítit i Jeho služebníci.

Záchrana člověka stála nesmírnou oběť; byla však přinesena zbytečně pro člověka, který spasení nepřijímá. [4T 397] Jak je důležité, aby ten, kdo šíří pravdu, ji zvěstoval v plném vědomí zodpovědnosti, jaká na něm spočívá. Jak zdvořile a soucitně by měl jednat při každé příležitosti s lidmi, když sám Vykupitel světa ukázal, že si člověka tak vysoce cení. Kristus se táže: *„Kdo je služebník věrný a opatrný, kteréhož ustanovil Pán nad čeledí svou, aby jim dával pokrm v čas?“ Mt 24,45*. Ježíš se ptá: „Kdo?“ - a každý kazatel evangelia by si měl tuto otázku položit ve svém srdci. Když probírá ty slavné pravdy a v mysli vidí obraz věrného a moudrého hospodáře, jeho duše by měla být hluboce dojata.

Každý člověk dostal svou práci. Ani jeden nebyl vynechán. Každý podle svých schopností musí vykonat svůj díl a to zvěstovatele pravdy zavazuje, aby starostlivě a s modlitbou všechny, kteří pravdu přijímají, poučoval, vedl je krok za krokem a nechal je nést břemeno zodpovědnosti jim určené, aby i oni konali dílo, které má Bůh pro ně připravené. Vždy znovu a znovu by se jim mělo zdůrazňovat, že nikdo nebude moci odolat pokušení, nesplní-li Boží úmysl, a nebude žít jako pravý křesťan, dokud nevykoná své dílo, ať již velké nebo malé, a dokud jej nesplní svědomitě a věrně. Kromě chození do sboru a poslouchání Božího Slova má každý člen splnit úkol. Pravdu, kterou přijali, musí proměnit ve skutky a její zásady uvádět do svého každodenního života. Ustavičně musí konat dílo pro Krista, ne ze sobeckých pohnutek, ale upřímně, k slávě Toho, který všechno obětoval, aby je zachránil před zahynutím.

Těm, kteří pravdu přijali, by měli kazatelé vštěpovat do paměti, že v jejich domově musí přebývat Kristus, že od Něho potřebují milost a moudrost při výchově a trestání svých dětí. A právě toto je část díla, které jim Bůh svěřil, vychovávat a usměrňovat děti a učit je bezpodmínečné poslušnosti. Laskavost a něha nechť zřejmě zdobí kazatelův vztah k dětem. [4T 398] Vždy by měl pamatovat, že to jsou malí, ale skuteční mužové a ženy a mladší členové Boží rodiny. Děti mohou být Božímu srdci velmi blízké a drahé; jsou-li náležitě vychované a ukázněné, mohou Mu sloužit i ve své mladosti. Krista zarmucuje každé hrubé, přísné a nerozvážné slovo, řečené dětem. Jejich práva nejsou vždy respektována. Častokrát se s nimi nakládá tak, jako by každý z nich netvořil zvláštní charakter, který se má náležitě rozvinout, aby se nepokřivil, a aby nebyl zmařen Boží úmysl v jejich životě.

Timoteus znal od dětství Písmo svaté a toto poznání ho chránilo před zlými vlivy, které ho obkličovaly a před pokušením dát přednost zábavám a sobeckým zálibám před povinností. Takovou ochranu potřebují všechny naše děti a část díla rodičů, jakož i Kristových poslů, by měla spočívat v tom, aby se snažili děti náležitě seznámit s Božím Slovem.

Chce-li kazatel, aby Pán kladně zhodnotil jeho dílo, musí věrně pracovat, aby představil každého člověka dokonalého v Kristu. Svým způsobem práce by neměl budit dojem, že na tom málo záleží, zda lidé přijímají anebo nepřijímají pravdu, a zda opravdu žijí zbožně. V jeho životě by se měla projevovat taková věrnost a sebeobětavost, aby přesvědčila hříšníka, že jde o věčné zájmy, a že jeho duše bude v nebezpečí, nebude-li si vážit vážné práce, která je pro něho konaná. V životě těch, kteří byli vyvedeni z bludu a temnoty k pravdě a světlu, musí nastat velké změny. Nezdůrazní-li se nutnost důkladné reformy, budou se podobat tomu člověku, který se podíval do zrcadla Božího zákona a když zjistil nedostatky své mravní povahy, odešel pryč a zapomněl, jak vypadal. Ve vě-

řící duši je třeba ustavičně probouzet smysl pro zodpovědnost, jinak upadne do ještě nedbalejší nepozornosti, než byla před tímto probuzením.

Dílo Kristových vyslanců je daleko rozsáhlejší a zodpovědnější, než si mnozí myslí. Za žádných okolností by se neměli spokojit s úspěchem, [4T 399] dokud svým opravdovým úsilím a s Božím požehnáním nemohou Bohu představit k službě hotové křesťany s pravým smyslem pro zodpovědnost, kteří budou konat jim určené dílo. Vlastní práce a poučení povede k tomu, že takoví lidé budou přivedeni ke spolupráci; jejich povahy jsou stálé a tak jsou přesvědčeni, že jim sobectví nemůže překážet v práci, oslabovat jejich víru anebo zdržovat je od povinností. Poučil-li kazatel náležitě ty, kteří mu byli svěřeni, pak ani při odchodu do jiného působiště se nerozsype to, co postavil, protože budoval zodpovědně a dílo obstojí. Jen tehdy, když lidé, kteří pravdu přijali, jsou opravdu obráceni a svůj život i charakter cele změnili, může se duše uchýlit na Věčnou Skálu, jinak s odchodem kazatele práce upadá a novota zbledne. Pravda pro ně ztratila půvab. Tito lidé se už nestarají o žádný posvěcující vliv a přes své vyznání nejsou lepší než jiní.

Divím se, že při tolika příkladech toho, čím člověk může být a co může vykonat, nejsme více probuzeni horlivostí k úsilí o dobré skutky spravedlnosti. Všichni nemohou být na předních místech, všichni však, mohou vykonat nějaké důležité a zodpovědné dílo. Svou vytrvalou věrností mohou vykonat mnohem více dobrého, než si dovedou představit. Ti, kteří přijímají pravdu, by měli usilovat o jasné pochopení Písma a o zkušenosti poznání živého Spasitele. Rozum by se měl vzdělávat a paměť cvičit. Každá duchovní lenost je hříchem a duchovní spánek znamená smrt.

Kéž bych našla dost vhodných slov s dostatečnou mocí, aby zapůsobila na mé spolupracovníky v díle evangelia tak jak bych si přála. Moji bratři, pracujete se Slovem života; formujete duchovní život lidí, který je schopen nejvyššího rozvoje, je-li správně usměrněn. Vašim úsilím při zvěstování však příliš prosvítá vlastní já. Kristus ukřižovaný, Kristus, který vstoupil na nebesa a Kristus opět přicházející by měl tak zjemnit, potěšit a naplnit mysl kazatele evangelia, že tyto pravdy bude podávat lidu s láskou a opravdovou vážností. [4T 400] Tehdy se kazatel ztratí z dohledu a bude vyvýšen Ježíš. Těmito vše zastiňujícími tématy budou lidé tak zaujati, že budou o nich hovořit a budou si je pochvalovat a nebudou vychvalovat kazatele, který je jen nástrojem. Když však lidé, zaujatí vychvalováním kazatele, mají malý zájem o kázané slovo, měli by vědět, že pravda neposvěcuje jejich srdce. Tehdy kazatel nepromlouvá ke svým posluchačům tak, aby Ježíš byl uctěn a Jeho láska vyvýšená.

Kristus pravil: *„Tak svěť světlo vaše před lidmi, ať vidí skutky vaše dobré a slaví Otce vašeho, kterýž je v nebesích“ Mt 5,16.* Nechť vaše světlo svítí tak, aby lidé vzdávali chválu Bohu a ne vám! Když vás chválí, měli byste se chvět a stydět, protože hlavní cíl byl zmařen, když nebyl vyvýšen Bůh, ale služebník. Tak svěť světlo vaše... Kristovi kazatelé, dávejte pozor, jak svítí vaše světlo. Svítí-li k nebi a zjevuje Kristovu vznešenost, tehdy svítí správně. Osvěcuje-li vás, vyvyšujete-li se sami, poutáte-li na sebe lidský obdiv, bylo by lépe úplně zmlknout, protože vaše světlo není dobré.

Kazatelé Kristovi, můžete být spojeni s Bohem, budete-li bdít a modlit se. Nechť jsou vaše slova ozdobená solí a nechť křesťanská zdvořilost a pravá důstojnost pronikne celé vaše chování. Vládne-li Boží pokoj ve vašem nitru, jeho moc nejen posilní, ale i zušlechtí vaše srdce a budete živými představiteli Krista. Lid, který vyznává pravdu, odpadá od Boha. Ježíš přijde brzy a věřící nejsou připraveni. Kazatel musí dosáhnout vyšší úrovně, musí usilovat o víru, zmocněnou větší rozhodností, musí získat živou a svěží zkušenost, ne mdlou a všední, jíž se vyznačují jen formální vyznavači. Boží Slovo vám ukládá velkou úlohu. Chcete na modlitbě a v postu dosáhnout dokonalejšího a zásadnějšího křesťanského charakteru? Měli byste kráčet přímou cestou, abyste mohli zachránit ty, kteří kulhají. [4T 401] Úzké spojení s Bohem dodá vaší práci životodárnou moc, která

probouzí svědomí, přesvědčuje hříšníka o hříchu a pomáhá mu zvolat: *„Co mám činit, abych byl spasen?“*

Před svým nanebevzetím pověřil Kristus své učedníky: *„Jdouce, učte všechny národy, křtíce je ve jménu Otce, Syna i Ducha svatého, učíce je zachovávati všechno, což jsem koli přikázal vám “. Mt 28,19.20. „Nejen za tyto pak toliko prosím, ale i za ty, kteříž skrze jejich slovo uvěří ve mne “. J 17,20.* Toto pověření se tedy týká i těch, kteří uvěří Jeho slovu od Jeho učedníků. A všichni, které Bůh povolal za své vyslance, aby se měli z Kristova života učit praktické zbožnosti, dosvědčené v Jeho Slově a učit jí také jiné.

Když Kristus otvíral svým učedníkům Písma, začal od Mojžíše a proroků a poučoval je o všem, co se Jej týkalo; přitom jim též vysvětloval proroctví. Apoštolové se ve svém kázání vraceli až k Adamovi a prorockými dějinami vedli své posluchače až ke Kristu, tomu ukřižovanému. Hříšníkům kázali, aby činili pokání ze svých hříchů a obrátili se k Bohu. Dnešní Kristovi zástupci by měli kráčet v Jeho šlépějích a v každém kázání vyvýšit slavného Krista, který je všechno ve všem.

Formálnost se nešíří pouze v jiných církvích, ale znepokojivě se rozrůstá i mezi těmi, kteří vyznávají, že zachovávají Boží přikázání a očekávají, že Kristus brzy přijde na nebeských oblacích. Měli bychom skoncovat s omezenými názory a neměli bychom se omezovat ani ve svém konání dobra. Když takto šíříme svůj vliv a zvyšujeme své plány, jak nám Pán otvírá cestu, měli bychom co nejvážněji usilovat o to, abychom se varovali světské modloslužby. Zatímco vynakládáme velké úsilí na to, abychom rozšířili naši užitečnost, [4T 402] musíme vynaložit také přiměřené úsilí, abychom obdrželi moudrost od Boha a mohli rozvinout všechna odvětví díla podle Jeho pořádku a ne z nějakého světského stanoviska. Neměli bychom napodobovat zvyky světa, ale využít co nejvíce příležitostí, které nám Bůh poskytl, abychom lidu přinesli pravdu.

Když se naše skutky budou shodovat s našim vyznáním, uvidíme mnohem větší výsledky než dosud. Kdybychom měli muže tak Bohu oddané, jako Eliáš, s takovou vírou, jakou měl on, viděli bychom, že sám Hospodin by se nám zjevil, jako se kdysi zjevoval svatým mužům. Kdybychom měli muže, kteří by u vědomí vlastních nedostatků s celou vážností víry zápasili jako zápasil Jákob, viděli bychom tytéž výsledky. Boží moc dostane člověk jako odpověď na modlitbu víry. Na světě je jen málo víry. Jen málo je těch, kteří žijí v Boží blízkosti. A jak můžeme očekávat více síly a to, že Bůh se zjeví lidem, když zanedbáváme Jeho slovo a nemáme srdce posvěcené pravdou? Jiným kážou častokrát ti, kteří ani z poloviny nejsou obrácení, lidé sebedůvěřiví a soběstační. Bůh však s nimi nespolupracuje, protože nemají posvěcené srdce ani život. Nechodí pokorně s Bohem. Potřebujeme obrácené kazatele a tehdy budeme vidět Boží světlo a ve veškerém svém úsilí vystihneme Jeho pomoc.

Za starodávna měl strážce na hradbách Jeruzaléma a jiných místech to nejzodpovědnější postavení. Na jejich věrnosti závisela bezpečnost všech obyvatel města. Když zpozorovali nebezpečí, nesměli mlčet ani ve dne, ani v noci. Každou chvíli musel jeden na druhého volat a přesvědčit se, zda někdo nezaspal a zda se nikomu nic nestalo. Hlídky byly na vyvýšenině pro přehled nad důležitými místy, odkud měl zaznít varovný hlas anebo radostná zvěst. Tato šla od jednoho k druhému; každý opakoval co slyšel a tak zpráva obešla celé město.

Tito strážci představují kazatele, [4T 403] na jejichž věrnosti závisí spasení duší. Správcové Božího tajemství by měli bdít na zdech Sionu, a když vidí že se blíží meč, měli by varovně volat. Jsou-li však jen ospalými strážci a jejich duchovní smysly jsou tak zatemněné, že nevidí a neuvědomují si žádné nebezpečí, pak jestliže lid zahyne, Bůh bude z rukou strážných vyhledávat krev lidu.

„Tebe pak synu člověčí, tebe jsem strážným ustanovil nad domem Izraelským, abys slyše z úst mých slovo, napomínal jich ode mne“ Ez 33,7. Strážce potřebuje žít v Boží blízkosti, aby slyšel Jeho slovo a cítil působení Jeho Ducha, aby lid mohl naň

spolehnout. *„Když bych já řekl bezbožnému: Bezbožníče, smrtí umřeš a nemluvil bys, vystříhaje bezbožného od cesty jeho, ten bezbožný pro nepravost svou umře, ale krev jeho z ruky tvé vyhledávati budu. Pakli bys ty vystříhal bezbožníka od cesty jeho, tak aby se od ní odvrátil, avšak neodvrátil by se od cesty své, onť pro nepravost svou umře, ale ty duši svou vysvobodíš“ verš 8.9.* Kristovi vyslanci by měli dbát na to, aby svou nevěrností nepřišli o svou duši a neztratili duše těch, kteří je poslouchají.

Byly mi ukázány sbory v rozličných státech, které vyznávají, že ostříhají Boží přikázání a očekávají na Kristův druhý příchod. Existuje v nich velmi mnoho lhostejnosti, pýchy, lásky ke světu a chladné formality. Tito lidé se svým nedostatkem zbožnosti skoro podobají starému Izraeli. Mnozí zdánlivě žijí zbožně, a přece se neovládají. Ovládá je chuť a žádostivost. Vlastní já je na prvním místě. Mnozí jsou svévolní, vychloubační, pyšní a neposvěcení. Někteří z nich jsou kazateli, zvěstující svaté pravdy. Nebudou-li činit pokání, Pán pohne jejich svícnem z místa. Zlořečenství, které Kristus vyřkl nad neplodným fíkovníkem, je kázáním pro všechny formální a vychloubačné farizee, kteří mají hodně listí, avšak nemají žádné ovoce. Jaká to výčitka pro ty, kteří mají formu pobožnosti, [4T 404] ale svým nekřesťanským životem popírají její moc. Ten, který se slitováním jednal i s největším hříšníkem; ten, který nikdy neodmítl pravou pokoru a pokání, ať bylo sebevětší, zdrcujícími obviněními šlehal ty, kteří měli ústa plná vyznání a pobožnosti, kteří však svou víru skutky zapírali.

Způsob přednesu

Někteří z našich nejpřednějších kazatelů škodí sami sobě svou špatnou výslovností. Zatímco lid učí, že musí být poslušní mravnímu zákonu Božímu, neměli by přestupovat Boží zákony týkající se zdraví a života. Kazatelé musí stát zpříma, mluvit pomalu, přesvědčivě a zřetelně a po každé větě se musí nadechnout a vyslovovat slova pomoci břišních svalů. Budou-li se řídit těmito prostými pravidly, a také jiným způsobem dbát zdravotních zákonů, mohou si prodloužit život i své schopnosti, jako v každém jiném povolání.

Hrudní koš se rozpíná a řečník, i když bude mluvit mnoho, bude zřídka unaven. Namísto toho, aby dostali suchotiny, mohou kazatelé s náležitou opatrností přemoci veškerou náklonnost k této nemoci. Nenavykne-li si kazatel kázat v souladu se zdravotním zákonem, obětuje svůj život a mnozí budou litovat ztrátu oněch „mučedníků pravdy“,zatímco pravdou v takových případech je skutečnost, že pěstovali převrácené návyky a tím se provinili proti sobě a pravdě, kterou přednášeli a olupovali Boha a svět o službu, kterou mohli vykonat. Božím přáním bylo, aby žili dále, ale oni pomalu spáchali sebevraždu.

Způsob, jakým je pravda přednesena, často rozhoduje o tom, zda bude přijata, nebo zavržena. Kdo pracuje v oblasti velké reformace, měl by se snažit, aby se stal Kristovým způsobilým služebníkem, aby mohl vykonat tolik dobrého, [4T 405] kolik může, a neodnímal pravdě moc svou vlastní chybou.

Kazatelé i učitelé by se měli cvičit v jasné a zřetelné výslovnosti, měli by dát každému slovu plně zaznít. Ti, kteří mluví rychle, polykají slovo a zvyšují svůj hlas na nepřirozeně vysokou úroveň, brzy ochraptí a vyřčená slova ztrácejí polovinu té síly, kterou by měla, kdyby byla řečena pomalu, zřetelně a ne tak hlasitě. Posluchači mají s mluvčím soucit, protože vědí, že se přemáhá a bojí se, že se jim každou chvíli zhroutí. To, že se někdo dostane do stavu zuřivého rozčilení a gestikulace, není žádným důkazem jeho zápalu pro Boha. *„Tělesné cvičení“,* říká apoštol, *„malého jest užitku“ 1Tm 4,8.*

Spasitel světa chtěl, aby Jeho spolupracovníci byli jako On; čím užší je vztah člověka s Bohem, tím bezvadnější bude jeho vystupování, jeho způsob, držení těla i jeho gestikulace. Náš vzor Ježíš Kristus nikdy neprojevoval výraznou gestikulaci. Byl představitelem nebes a Jeho následovníci musí být jako On.

Někteří lidé se domnívají, že Pán dá člověku svým Duchem schopnost mluvit tak, jak by to mluvil On sám. Ale Pán nechce konat práci, kterou svěřil člověku. Dal nám rozumové schopnosti a vhodné příležitosti, abychom se vzdělávali jak v myšlení, tak i v chování. Teprve když učiníme všechno co je v našich silách a využijeme co nejlépe těch výhod, které jsou v našem dosahu, pak se máme obrátit k Bohu s vážnou prosbou, aby svým Duchem učinil to, co my sami od sebe učinit nedokážeme. Tehdy najdeme vždycky v našem Spasiteli sílu i schopnosti.

Schopnosti pro kazatelskou službu

Našim mladým lidem se často velmi škodí tím, že se jim dovolí, aby začali kázat v době, kdy nemají dostatečnou znalost Písma, aby naši víru dovedli náležitým způsobem vykládat. Někteří z těch, kdo začínají svou práci na církevním poli, jsou v oblasti Písma pouhými nováčky a ani pro jiné věci nemají dost oprávnění a schopnosti. [4T 406] Nedovedou vykládat Písmo, užívají nesprávně volená slova a pletou je dohromady tak, že tím Boží slova zneužívají. Těm, kteří nemají předpoklady zvěstovat pravdu správně, by se mělo říci, co je jejich povinností. Jejich místo je mezi žáky, ne mezi učiteli. Pro mladé muže, kteří se chtějí připravovat pro kazatelskou službu, je velmi prospěšné studium na naší koleji. Zároveň je ale také zapotřebí, aby zde získali schopnosti stát se dobrými řečníky. Měl by zde být zaměstnán učitel, který by učil mladé lidi mluvit tak, aby se hlasové orgány neunavovaly. Také chování by se měla věnovat pozornost.

Někteří mladí lidé, kteří začínají svou práci na církevním poli, nemají úspěch ve vyučování pravdě, protože oni sami se tomu neučili. Ti, kteří neumějí správně číst, by se tomu měli učit a měli by se naučit vyučovat, než se zkusí postavit před posluchače. Učitelé našich škol musí sami studovat, aby byli připraveni poučovat jiné. Tito učitelé jsou přijati teprve tehdy, když prošli přísnou zkouškou a když na slovo vzatí znalci prověřili jejich schopnosti vyučovat. Od této opatrnosti by se při zkoušce kazatelů nemělo ani v nejmenším ustoupit. Ti, kteří se chystají k posvátnému úkolu učit svět biblické pravdě, by měli být pečlivě zkoumáni zkušenými věřícími osobnostmi.

Když tito již získali nějaké zkušenosti, je třeba udělat ještě jednu věc: měli by být postaveni před Pána s opravdovou prosbou, aby on svým Duchem svatým ukázal, jsou-li Jemu milí. Apoštol říká: *„Nevzkládej rukou rychle na žádného“ 1Tm 5,22*. Za dob apoštolů se Boží služebníci neodvážili spoléhat na svůj vlastní úsudek, když vybírali nebo přijímali muže, aby zastávali vážné a posvátné postavení Božího mluvčího. Vybrali muže podle svého úsudku a pak je představili Pánu, aby poznali, zda On bude souhlasit, aby se stali Jeho zástupci. Přesně totéž by se mělo dělat i nyní.

Na mnoha místech se setkáváme s lidmi, kteří byli příliš rychle ustanoveni na zodpovědná místa, [4T 407] jako starší sboru, aniž by měli k tomu potřebné schopnosti. Neovládají dobře ani sami sebe, proto nepůsobí dobrým vlivem a sbor má tak pro nedokonalý charakter takového bratra ustavičné těžkosti. Na tyto muže byly příliš ukvapeně položeny ruce.

Boží služebníci by měli mít dobrou pověst. Měli by být schopni rozvážně zvládnout věc, k níž dali podnět. Máme velkou nouzi o schopné muže, kteří budou ke cti - ne k hanbě dílu, jehož jsou představiteli. Kazatelé by měli projít zkouškou především v tom, aby se poznalo, chápou-li tak dobře přítomnou pravdu, aby dovedli souvisle hovořit o proroctvích nebo o praktických námětech. Jestliže nedovedou jasně vykládat biblické pravdy, musí ještě být posluchači a žáky. Měli by se vší vážností a na modlitbách zkoumat Písmo a dobře je poznat, aby byli i pro jiné učiteli biblické pravdy. Všecky tyto věci by se měly pečlivě a na modlitbách zvážit, než někoho ukvapeně vyšleme na misijní pole.

Přijatý plán, aby bratr Smith, spravoval biblické ústavy v různých státech USA, je Bohem schválený. Tyto ústavy vykonaly mnoho dobrého, ale této práci, která by prospěla našim mladým kazatelům i Božímu dílu, se nevěnuje dostatek času. Ovoce namáhavé

práce, která již byla vykonána, nemůže být nikdy plně pochopeno v tomto životě, ale až na věčnosti.

Služebníci evangelia

Bratře A: Bylo mi zjeveno, že nejsi připraven zdárně zastávat úřad kazatele. Jednu dobu měla tvá snaha jistý úspěch, ale na místo toho, aby tě to podnítilo k větší opravdovosti a horlivosti, byl účinek opačný. Vědomí Boží dobroty by tě mělo vést k tomu, abys v pokoře, bez sebedůvěry, pracoval dál. [4T 408] Avšak především po svém vysvěcení, jsi začal mít pocit, že jsi velikým kazatelem, schopným vykládat pravdu ve velkých sborech. Nejednou jsi byl nedbalý, necítil jsi žádnou odpovědnost za duše a tvá práce měla od té doby jen velmi malou cenu pro Boží dílo. Poněvadž máš fyzickou sílu, neuvědomuješ si, že jsi stejně zodpovědný za to, jak jí užíváš, jako odpovídá bohatý člověk za to, jak využívá svých peněz. Ty se nerad tělesně namáháš, ale tvá tělesná soustava potřebuje pravidelnou fyzickou zátěž, která je nutná k udržení zdraví, stejně jako k osvěžení duševních sil. Pokud se týče zdraví, mělo by tělesné cvičení pro všechny naše kazatele nesmírnou cenu. Měli by pokládat za povinnost zaměstnávat se fyzickou prací a pomáhat tak svým rodinám, kdykoliv se mohou uvolnit ve své kazatelské službě.

Bratře A, promarnil jsi mnoho času spánkem, který tvému zdraví škodil, místo aby mu prospíval. Drahocenné hodiny, které jsi ztratil a v nichž jsi nevykonal nic dobrého pro sebe ani pro nikoho jiného, svědčí v Hlavní nebeské knize proti tobě. Tvé jméno mi bylo ukázáno pod nadpisem „Leniví služebníci“. Tvé dílo neobstojí na soudu. Prospal jsi, tolik drahocenného času, že všechny tvé síly jsou jako ochromené. Zdraví se získává správnými životními návyky a může být udržováno užitečnými návyky a ne sobeckými zájmy. Ale tento kapitál, cennější než kterýkoli bankovní vklad, může být ztracen nestřídmostí v jídle a pití nebo tím, že necháme orgány nečinností rezivět. Musíme se vzdát oblíbených zálib a přemáhat lenost.

Důvodem, proč si mnozí naši kazatelé stěžují na nemoc, je skutečnost, že nedbají na dostatečné cvičení a libují si v přejídání. Neuvědomují si, že takový způsob života ohrožuje i nejsilnější tělesné ústrojí. Ti, kteří podobně jako ty mají lenivou povahu, by měli jíst velmi střídmě a nevyhýbat se fyzické námaze. Mnoho našich kazatelů si kope svou zálibou v jídle hrob. Přetěžováním zažívacích orgánů trpí celý organismus, tedy i mozek, [4T 409] neboť za každý přestupek proti zákonům zdraví musí pykat celé naše tělo.

Když apoštol Pavel nebyl právě zaměstnán kazatelskou činností, věnoval se svému povolání - šití stanů. To byl nucen dělat proto, že přijal nepopulární pravdu. Než přijal křesťanství, zastával vysoké postavení a nemusel se živit vlastní prací. Mezi Židy bylo zvykem učit děti nějakému povolání, i když měli zastávat jakékoliv vysoké postavení, aby zvrat okolností nezpůsobil, že by neměly z čeho žít. Podle tohoto zvyku se Pavel naučil šít stany, a když již spotřeboval peníze určené pro Kristovu věc i pro své vlastní živobytí, uchýlil se k svému povolání aby si na sebe vydělal.

Žádný člověk, který kdy žil, nebyl horlivějším, energičtějším a obětavějším Kristovým učedníkem než Pavel. Byl jedním z největších učitelů světa. Plavil se po mořích a putoval daleko i blízko, aby velké části světa zvěstoval příběh Kristova Kříže. Měl vroucí přání přivést pomíjivého člověka skrze Spasitelovu lásku k poznání pravdy. Byl celou duší tak oddán svému dílu služby, že ho bolelo, když se musel vždycky na čas tohoto díla vzdát, aby si vydělal na své nezbytné tělesné potřeby. Lpěl však na své řemeslnické práci, aby nebyl na obtíž sborům, které tížila chudoba. Třebaže mnohé sbory sám založil, odmítal jejich podporu z obavy, že užitku z úspěchu jeho činnosti jako evangelia by mohlo překážet podezřívání o jeho pohnutkách. Nechtěl, aby jeho nepřátelé měli sebemenší příležitost k tomu, aby ho pomlouvali a snižovali tak účinnost jeho poselství.

Pavel vyzývá své bratry v Korintu, aby chápali, že on jako služebník evangelia by si mohl dělat nárok na podporu, místo toho, aby se vydržoval sám, ale tohoto práva byl

ochoten se zříci z obavy, že přijímání peněžitých prostředků k vlastní obživě by možná snížilo jeho užitečnost. [4T 410] Ačkoliv měl slabé zdraví, pracoval po celý den ve službě Kristova díla a pak, velkou část noci a často celou noc dřel, aby měl na nezbytné potřeby pro sebe i pro jiné. Apoštol chtěl také dát příklad svým bratřím tím, jak si vážil řemesla a ctil je. Když našim kazatelům připadá, že trpí nesnázemi a nouzí pro Kristovo dílo, ať v duchu navštíví dílnu apoštola Pavla a uvědomí si, že tím, když tento Bohem vyvolený muž zpracovává stanové plátno, si vydělává na chléb, který si už spravedlivě zasloužil svou prací jako apoštol Ježíše Krista. Kdyby jej volala povinnost, odložil by tento velký apoštol svou práci, aby se utkal s nejprudšími soupeři a zastavil jejich pyšné vychloubání a pak by se znovu vrátil ke svému skromnému zaměstnání. Jeho zbožná pilnost je výtkou lenosti některým našim kazatelům. Naskytne-li se jim vhodná příležitost, aby si přivydělali na živobytí, měli by tak s radostí učinit.

Bůh nechtěl, aby člověk žil v lenosti. Když byl Adam v ráji, měl zaměstnání. Závod sice nevyhraje vždy ten, kdo je rychlý, ani bitvu ten, kdo je silný. Jisté však je, že ten, kdo nepracuje pilně, zchudne. Ti, kdo jsou v zaměstnání pilní, nemusí být vždy úspěšní, ale ospalost a lenost zcela jistě zarmucuje Ducha Božího a ničí pravou zbožnost. Stojatá louže se stane odpornou, ale čistý tekoucí potok šíří všude zdraví a potěšení. Vytrvalý a pilný člověk bude všude požehnáním. Cvičení tělesných i duševních sil člověka je pro jejich plný a správný rozvoj nezbytné.

Mladí kazatelé by se měli snažit být užiteční, ať jsou kde kdekoli. Jsou-li pozváni k návštěvě osob v jejich domovech, neměli by sedět nečinně bez jakékoliv snahy pomoci těm, jejichž pohostinnost sdílejí. Závazky jsou vzájemné; jestliže se kazatel těší pohostinnosti svých přátel, je jeho povinností odpovědět na jejich laskavost tím, že je svým chováním k nim pozorný a ohleduplný. [4T 411] Hostitel může být člověk starostlivý, který musí tvrdě pracovat. Kazatel může často najít přístup k srdci a otevřít cestu k přijetí pravdy tím, když nejenže projeví snahu sám posloužit, ale že včas pomůže.

Bůh nemůže využít pro své dílo líné lidi; potřebuje přemýšlivé, laskavé, milující, opravdové pracovníky. Aktivní úsilí našim kazatelům prospěje. Lhostejnost je důkazem mravní zkaženosti. Každé rozumové nadání, každá kost v těle, každý sval údů ukazuje, že Bůh určil, aby se těchto schopností užívalo, ne aby zůstaly nevyužity. Bratr A je příliš líný nasadit své síly pro dílo a dát se do vytrvalé práce. Muži, kteří chtějí neužitečně trávit cenné hodiny dne spaním, nemají ponětí o ceně jediného drahocenného okamžiku. Takoví lidé budou pro Boží věc neštěstím. Bratr A se stará jen o sebe. Nevěnuje se důkladně studiu Bible. Není takový, jaký by měl být, ani jaký by se mohl při opravdové snaze stát. Občas se probudí, aby něco udělal, ale jeho lenost a přirozená láska k pohodlí způsobují, že znovu upadá do stejné nečinnosti. Lidé, kteří si nezvykli na přísnou pilnost a šetření s časem, by měli mít pevná pravidla, která by je přiměla k pravidelné práci.

Washington, státník Spojených států, dokázal zastat velké množství povinností, protože byl důkladný v udržování pořádku a pravidelnosti. Každý papír měl své datum a své místo a ani chvilku nepromarnil hledáním toho, co založil. Boží mužové musí být pilní ve studiu, horliví při nabývání znalostí a nesmí nikdy ztratit ani hodinu. Vytrvalou snahou mohou dosáhnout snad každého stupně vyznamenání jako křesťané, jako silní a vlivní jedinci. Mnozí však svou neuvědomělostí a špatnými návyky získanými v mládí, nikdy nedosáhnou vyššího stupně. Na všem, do čeho se dají, je vidět bezstarostná nepozornost. Náhlý, příležitostný podnět nestačí, aby u těchto líných a v pohodlí si libujících lidí nastalo zlepšení. Je to práce, která vyžaduje neutuchající trpělivost na nastoupené dobré cestě. [4T 412] Podnikatelé mohou mít opravdový úspěch jedině tehdy, když mají denně určený čas na vstávání, modlitbu, jídlo a pro soukromí. Jestliže pořádek a pravidelnost jsou podstatné při světském zaměstnání, oč více to platí při práci v Božím díle.

Časné ranní hodiny promarní většina lidí v posteli. Tyto jednou ztracené hodiny se již nikdy nevrátí, jsou ztraceny pro časnost i pro věčnost. Ztratíme-li každý den jen jed-

nu jedinou hodinu - kolik je to za rok promrhaného času! Připomínejte to takovému spáči a přimějte ho, ať uvažuje, jak bude skládat Bohu účet za ztracené vhodné příležitosti.

Kazatelé by měli mít čas pro četbu, studium, rozjímání a modlitbu. Užitečné vědomosti by měli získávat tím, že se budou učit části Písma zpaměti, zjišťovat splněná proroctví a učit se podobenstvím, která Kristus dal svým učedníkům. Vezměte si s sebou knihu a čtěte při cestě autem nebo když čekáte na nádraží. V každé volné chvilce něco udělejte, to bude Vaše účinná obrana proti tisícerému pokušení. Kdyby byl král David býval zaměstnán něčím užitečným, nebyl by se provinil vraždou Uriáše. Satan je vždy připraven zaměstnat toho, kdo se nezaměstná sám. Mysl, která se ustavičně ze všech sil snaží povznést k výšinám duchovní velikosti, nebude mít čas na laciné, pošetilé myšlenky, z nichž se rodí zlé činy. Mezi námi jsou schopní lidé, kteří by se při správném způsobu vzdělávání mohli stát nesmírně užiteční. Protože se však neradi namáhají a nechtějí pochopit, že když nedbají na co nejlepší využití schopností jimiž je Stvořitel obdaroval, tak hřeší, pohodlně se usadí a své myšlení dále nevzdělávají. Jen velmi málo jich poznává, jak smýšlí Hospodin. Těchto lenivých služebníků se Bůh zeptá: „Co jsi dělal s hřivnami, které jsem ti dal?“ V onen den bude mnoho těch, kteří měli jednu hřivnu, zabalili ji do šátku a skryli v zemi. Tito neužiteční služebníci budou uvrženi do temností těch zevnitřních, zatímco ti, kteří své hřivny půjčili penězoměncům a zdvojnásobili je, obdrží pochvalu: *„To dobře,* [4T 413] *služebníče dobrý a věrný, nad málem byl jsi věrný, nad mnohem tebe ustanovím. Vejdi do radosti pána svého“ Mt 25,23.*

Když mají být někomu svěřeny odpovědné úkoly, nikdo se neptá, je-li výmluvný či zámožný, ale zda je čestný, věrný a pracovitý, protože ať má jakékoli vzdělání, bez těchto kvalit je pro každé zodpovědné místo naprosto neschopný. Mnozí, kteří vstoupili do života s pěknými vyhlídkami, nemají úspěch, protože jim chybí píle. Mladí lidé, kteří se obvykle připojují k malým skupinám shromážděných v obchodech nebo na ulici, a stále diskutují nebo se zabývají pomluvami, nikdy nedorostou v rozumné muže. Vytrvalá píle dokáže u člověka to, co nedokáže nikdo jiný. Ti, které uspokojí jedině vědomí každodenního růstu, budou mít v životě skutečný úspěch.

Mnozí neuspěli, naprosto selhali tam, kde by mohli mít úspěch. Při práci necítili odpovědnost, brali věci tak lehkovážně, jakoby měli na práci pro spásu duše tisíc let čas. Pro tento nedostatek opravdovosti a horlivosti by jen málokdo uvěřil, že to, co řeknou, myslí opravdově. Boží dílo nemá ani takovou nouzi o kazatele, jako o opravdové, vytrvalé dělníky pro Mistra. Síly lidské mysli může změřit jedině Bůh. Jeho úmyslem nebylo, aby se člověk spokojil s životem v nížinách nevědomosti, ale aby si zajistil všechny výhody poučeného, vzdělaného rozumu. Každý muž a každá žena by měli cítit, že jsou trvale zavázáni dosáhnout až k samotným výšinám duševní velikosti. Nikdo by neměl být nadutý pro vědomosti které získal, všichni se mohou s uspokojením radovat z poznání, že s každým krokem vpřed jsou schopnější uctívat a velebit Boha, že smějí čerpat z nevyčerpatelného zřídla Pramene vší moudrosti a poznání.

Jakmile student jednou vstoupil do Kristovy školy, [4T 414] je připravován k tomu, aby hledal poznání, aniž by dostával závrať z výšky, do níž stoupá. Když postupuje od jedné pravdy ke druhé a když nabývá zřetelnější a jasnější názory na podivuhodné zákony vědy a přírody, je okouzlen ohromujícími projevy Boží lásky k člověku. Vidí bystrýma očima Boží dokonalost, vědění a moudrost, které jsou nekonečné. A když se jeho myšlení rozšiřuje a rozvíjí, proudí do jeho duše čisté paprsky světla. Čím více pije ze zřídla poznání, tím čistší a šťastnější jsou jeho úvahy o Boží nekonečnosti a tím větší je jeho touha po moudrosti schopné porozumět hlubokým Božím pravdám.

Jako lid potřebujeme a musíme mít duchovní vzdělání, abychom vyhovovali požadavkům doby. Nouze, původ z chudé rodiny a nepříznivé prostředí nemusí bránit růstu myšlení. Duševní schopnosti musí zůstat pod vládou vůle a nesmí se dovolit, aby mysl bloudila nebo se rozptylovala mnoha věcmi najednou, a přitom nic neznala důkladně. S nesnázemi se setkáváme při každém studiu, ale nikdy se nevzdávejte pro ne-

dostatek odvahy. Zkoumejte, studujte a modlete se; podívejte se každé těžkosti mužně a rázně do tváře. Zavolejte si na pomoc sílu vůle a milost trpělivosti a pak kopejte ještě opravdověji, dokud nebude před vámi ležet drahokam pravdy, jasný a krásný, cennější o nesnáze, které jeho hledání stálo. Nezdržujte se tedy ustavičně u tohoto jednoho bodu, nesoustřeďujte všechny síly svého myšlení na něj, nevnucujte jej pozornosti jiných, ale vezměte si jiné téma a pečlivě je zkoumejte. Tak začnete chápat jedno tajemství za druhým. Tímto způsobem se získá dvojí cenné vítězství. Zajistil sis nejen užitečné vědění, ale cvičením mysli se zvýšila duševní síla i moc. Nalezený klíč, který odmyká jedno tajemství, může odkrýt takto jiné, dosud neodhalené vzácné drahokamy poznání.

Mnozí naši kazatelé dovedou lidu přednést jen malý počet kázání týkajících se věrouky. [4T 415] Táž námaha a píle, pomocí níž se důvěrně obeznámili s těmito body, jim umožní, aby porozuměli i jiným bodům. Proroctvím a jiným věroučným tématům by měli důkladně porozumět všichni kazatelé. Avšak někteří, kteří káží již mnoho let, se spokojují s tím, že se omezí na několik námětů, poněvadž jsou příliš líní, aby pilně a na modlitbách zkoumali Písmo, aby se mohli stát dobří v chápání učení Bible a Kristových podobenství - kdykoliv toho bude zapotřebí - vyložit věci ze Starého i Nového zákona. Jejich mysl zakrněla a byla ochromena nedostatkem horlivosti i opravdové, přísné zkoušky. Nadešel čas, kdy Bůh říká: „Jdi kupředu a pěstuj schopnosti, které jsem ti dal.“

Svět je plný bludů a výmyslů. Neustále se objevují nová senzační dramata, aby upoutala mysl; vznikají mnohé nesmyslné teorie, které jsou zkázou pro mravní i duchovní pokrok. Boží dílo potřebuje muže rozumné, muže přemýšlivé i muže dobře zběhlé v Písmu, aby čelili rostoucímu přílivu opozice. Neměli bychom trpět nadutost, primitivnost a nedůslednost, i když jsou skryty pod rouškou předstírané zbožnosti. Ti, kteří ve svých srdcích mají posvěcující moc pravdy, budou působit přesvědčivě. Mohou si dovolit být klidní a rozvážní, protože vědí, že obhájci bludu nejsou schopni pravdu stvořit, ani zničit.

Naši kazatelé se nemohou spokojit s povrchní znalostí pravdy. Témata, kterými se zabývají lidé, kteří své Bohem jim dané síly obrátili opačným směrem, aby pravdu ničili, se objevují stále a lidé je zkoumají. Je třeba odložit slepou víru. Současným satanským klamům se musí jasně a bystře čelit mečem Ducha, jímž je Boží slovo. Táž neviditelná Ruka, která řídí dráhu planet a svou mocí udržuje světy, [4T 416] učinila opatření pro člověka, stvořeného k Jeho obrazu, aby mohl být o málo menší než Boží andělé při konání svých povinností na zemi. Lidé, jimž byla svěřena ta nejslavnější pravda, která kdy byla dána člověku, nesplnili Boží záměry. On chce, abychom rostli výš a výše do stavu dokonalosti a na každém kroku si uvědomovali a viděli Boží slávu a moc. Člověk nezná sám sebe. Naše zodpovědné úkoly jsou přesně rozděleny ve správném poměru k našemu světlu, příležitostem i výsadám. Jsme zodpovědní za dobro, které jsme mohli udělat, ale neudělali, protože jsme byli příliš líní využít ke zlepšení prostředky, které byly v našem dosahu.

Bible obsahuje životní pravidla pro lidi všech tříd a všech povolání. Vyskytují se v ní příklady, které by měli všichni studovat a napodobovat. *„Syn člověka nepřišel, aby jemu slouženo bylo, ale aby on sloužil“ Mt 20,28*. Pravá čest a sláva Kristova služebníka není v počtu kázání ani v množství napsaných spisů, ale ve věrné službě potřebám lidu. Jestliže tuto část své práce zanedbává, nemá právo se nazývat kazatelem.

Tato doba potřebuje lidi, kteří dovedou chápat potřeby lidu a pečují o věci, které jsou pro ně nezbytně nutné. Věrný Kristův služebník neustále bdí, aby varoval, káral, radil, snažně prosil a posiloval své bližní spolu s Duchem Božím, který v něm mocně působí, aby mohl každého člověka učinit dokonalým v Kristu. Takový člověk je v nebesích uznáván za služebníka, který jde ve šlépějích svého velkého Příkladu.

Naši kazatelé nejsou dostatečně pečliví, pokud se týče jejich návyků v jídle. Při jednom jídle pojídají příliš mnoho rozmanitého jídla. Někteří jsou pouze formálními za-

stánci reformy. Ve svém stravování se neřídí žádnými pravidly a mezi jednotlivými jídly si dopřávají ovoce nebo ořechy a kladou tak příliš velké nároky na zažívací orgány. Někteří jedí tři jídla denně, třebaže dvě jídla by byla pro jejich tělesné i duchovní zdraví prospěšnější. [4T 417] Porušují-li se zákony, které Bůh ustanovil, aby ovládaly tělesné ústrojí, musí zcela jistě následovat trest.

Někteří lidé mají kvůli nerozumnému stravování své smysly napůl ochromeny a jsou neteční a ospalí. Tito bledolící kazatelé, kteří trpí za to, že tak povolují své chuti k jídlu, nejsou pro zdravotní reformu žádným doporučením. Jsou-li přepracovaní, bylo by mnohem lepší vynechat příležitostně jedno jídlo a dát tak přírodě šanci k nápravě. Naši pracovníci by mohli pro pokrok zdravotní reformy udělat víc svým příkladem, než kázáním o ní. Když pro ně přátelé, kteří to myslí dobře, vyrábějí komplikované přípravky, jsou ve velkém pokušení podceňovat zásady. Avšak zřeknou-li se pamlsků, ostrého koření, čaje a kávy, mohou sami na sobě dokázat, že jsou opravdovými reformátory zdraví. Někteří nyní trpí za to, že nedbali na zákony života. Nesou tak znamení hanby, že o zdravotní reformu nedbali.

Jestliže příliš mnoho jíme, pijeme, spíme nebo se díváme, hřešíme. Harmonická, zdraví prospěšná činnost všech sil těla i mysli vede ke štěstí; a čím je tato síla větší a dokonalejší, tím čistější a krásnější je štěstí. Život bez cíle je smrtí zaživa. Síly myšlení by se měly cvičit na tématech, které mají vztah k našim zájmům o věčnost. To bude prospívat zdraví těla i ducha. I mezi našimi kazateli jsou mnozí, kteří to chtějí dotáhnout daleko - ale bez námahy. Chtěli by vykonat nějaké velké, užitečné dílo a přitom podceňují každodenní malé povinnosti, které by z nich udělaly užitečné služebníky podle Kristova příkazu. Přejí si konat práci, kterou zrovna dělají druzí, ale nemají žádnou chuť ke kázni, která by je k tomu uzpůsobila. Toto vroucí přání mužů i žen - udělat něco, co naprosto neodpovídá jejich současným schopnostem - vede nakonec pouze k naprostému nezdaru. Vůbec se jim nechce šplhat po žebříku, ale chtějí se dostat nahoru méně namáhavým způsobem.

4T 418

Naše škola

Vzdělávání a výchova mládeže je vážnou a důležitou prací. Velmi důležitý je rozvoj vlastního charakteru, aby jednotlivec byl schopen správně plnit povinnosti tohoto života a nakonec vejít do života budoucího, nesmrtelného. Na věčnosti se ukáže, jak se tato práce podařila. Kdyby si kazatelé a učitelé dovedli plně uvědomit svou odpovědnost, byl by dnešní stav ve světě úplně jiný. Mají však příliš malicherné názory i cíle a neuvědomují si důležitost své práce, ani její následky.

Bůh nemohl pro člověka učinit víc než učinil, když dal svého jednorozeného Syna. Nemohl však ani udělat méně, měl-li zajistit vykoupení člověka a zachovat důstojnost Božího zákona. Vydal nám celý poklad nebes, neboť tím, že dal svého Syna, nám otevřel zlaté brány nebes a dal tak jeden nekonečně veliký dar těm, kdo mají přijmout tuto oběť a znovu se podřídit Bohu. Kristus přišel na náš svět s nekonečnou láskou ve svém srdci, s nabídkou učinit člověka dědicem všeho svého bohatství i slávy. Tímto činem odhalil člověku charakter svého Otce, když každé lidské bytosti ukázal, že Bůh může být spravedlivý, a přece ospravedlňuje toho, kdo žije z víry v Ježíše.

Majestát nebes se nechtěl líbit sobě. Vše co učinil, souviselo se spasením člověka. Sobectví ve všech svých podobách bylo v Jeho přítomnosti káráno. Vzal na sebe naši přirozenost, aby mohl trpět místo nás tím, že učinil svou duši obětí za hřích. Byl od Boha raněn a trápen, aby zachránil člověka od rány, kterou si zasloužil za překročení Božího zákona. Světlem, které září od kříže, chtěl Kristus přitáhnout všechny lidi k sobě. Jeho lidské srdce toužilo po lidstvu. Jeho paže byly rozevřeny, aby je přijaly a zval všech-

ny, aby šli k němu. Jeho pozemský život byl jedním nepřetržitým činem sebezapření a shovívavosti. [4T 419]

Poněvadž člověk byl tak draze vykoupen - za cenu milovaného Syna Božího - jak opatrně by měli kazatelé, učitelé i rodiče zacházet s dušemi těch, na něž mohou působit! Ovlivňovat myšlení lidí je krásná práce a každý by ji měl konat s bázní a třesením. Vychovatelé mládeže by měli dokonale ovládat sami sebe, protože ztratit svůj vliv na lidskou duši netrpělivostí či pouze proto, aby se zachovala pochybná důstojnost a autorita, je strašnou chybou, která může způsobit, že duše bude pro Krista ztracena. Myšlení mladých lidí se může neuváženým jednáním tak narušit, že způsobená škoda se už nikdy nedá úplně odstranit. Kristovo náboženství by mělo mít rozhodující vliv na vzdělání a výchovu mladých. Spasitelův příklad sebezapření, laskavost ke každému a trpělivá láska je výtkou netrpělivým kazatelům a učitelům. Klade těmto vychovatelům otázku: „Jak jednáte s dušemi těch, za něž jsem dal svůj život? Tak malé máte porozumění pro nesmírnou cenu, kterou jsem zaplatil za jejich vykoupení?“

Všichni, kteří pracují v naší škole, musí být muži a ženami, kteří se bojí Boha a mají Jeho lásku ve svých srdcích. Měli by učinit své náboženství přitažlivé pro ty mladé, kteří se octnou v dosahu jejich vlivu. Profesoři a učitelé by měli neustále cítit, že jsou na Bohu závislí. Jejich práce je na této zemi, ale Pramen moudrosti a poznání, z nějž musí neustále čerpat, je v nebesích. Jejich sebevědomí nesmí zvítězit. Vládu musí mít Duch Boží. Musí chodit pokorně s Bohem a měli by si být vědomi své odpovědnosti, která není menší, než odpovědnost kazatele. Vliv, jímž profesoři a učitelé působí na mládež v naší škole, si tito mladí ponesou všude, ať půjdou kamkoli. Z této školy by měl vycházet posvátný vliv, který by čelil mravní temnotě, jež existuje na všech stranách. Když mi Boží anděl zjevil, že pro výchovu naší mládeže by měl být zřízen ústav, pochopila jsem, že to bude jeden z největších prostředků, jež Bůh určil pro spásu duší. [4T 420]

Ti, kteří chtějí mít ve výchově mladých úspěch, musí je brát takové, jací jsou, ne jací by měli být, ani jací budou, až se octnou mimo jejich výchovné působení. S nechápavými žáky budou mít soužení a musí mít trpělivost s jejich nevědomostí. S nedůtklivými, nervózními studenty musí jednat citlivě a velmi laskavě; nesmějí zapomínat, že se mají jednou setkat se svými studenty před soudnou stolicí Kristovou. Vědomí vlastní nedokonalosti by mělo neustále vést vychovatele k tomu, aby pociťovali něhu a shovívavost k těm, kteří zápasí s týmiž těžkostmi. Svým studentům mohou pomáhat tím, že jejich nedostatky nebudou přehlížet, ale že je budou trpělivě napravovat tak, že se káraný přimkne ještě úžeji k učiteli.

Bůh spojil staré i mladé zákonem vzájemné závislosti. Vychovatelé mládeže by měli mít nesobecký zájem o ovečky svého stáda, tak jako nám svým životem ukázal Kristus. Máme příliš málo soucitné něžnosti a příliš mnoho neústupné důstojnosti přísného soudce. Skutečné a nestranné spravedlnosti by se mělo dostat všem, neboť Kristovo náboženství je vyžaduje. Vždy by se však mělo pamatovat na to, že pevnost a spravedlnost mají sestru, a tou je - milosrdenství. Stát povznešeně nad studenty, jednat s nimi lhostejně, být nepřístupný, tvrdý a kritický, se příčí Kristovu duchu.

Každý z nás osobně potřebuje otevřít své srdce Boží lásce, přemáhat sobectví a tvrdost a musí dovolit Ježíši, aby se stal vládcem duše. Pro vychovatele mládeže bude dobře, když si bude připomínat, že při přednostech svého věku, výchovy a zkušeností ještě dokonale nepřemohl sám sebe, že i on je hříšný a dělá mnoho chyb. Jak zachází Kristus s ním, tak by se měl i on snažit jednat s mladými, kteří jsou v jeho péči, kteří měli méně výhod a méně příznivé prostředí, než z jakého se těšil on. Kristus snášel bolest s bloudícím, navzdory jeho veškeré zřejmé zatvrzelosti a vzpurnosti. Jeho láska k hříšníku nevychladne, [4T 421] Jeho snaha neustává a nevydá ho do moci satanovy. On stál s otevřenou náručí, aby znovu uvítal bloudícího, vzpurného, dokonce i odpadlíka. Při vzdělávání a výchově mládeže by učitelé měli poučením a příkladem představovat

Krista. Pak nebudou v den soudu při setkání se svými studenty zahanbeni ani tím, jak s nimi v minulosti jednali.

Vychovatel mládeže vnáší pokaždé do třídy stín temnoty, která se nahromadila v jeho duši. Je nervózní ze svého přepracování nebo pro své špatné zažívání a nepřináší světlo, takže vstupuje do třídy s chvějícími se nervy a podrážděným žaludkem. Zdá se mu, že ho nemůže nic potěšit, myslí si, že jeho žáci mají snahu mu ukázat svou neposlušnost a bezhlavě kritizuje a kárá.

Jeden, nebo několik žáků se možná dopustí chyby, nebo jsou vzpurní. Učitel si ve své mysli případ zveličí, takže je nespravedlivý, přísný a nepříjemný, dokonce se vysmívá žákovi, kterého pokládá za viníka, o kom se domnívá, že udělal chybu. Táž nespravedlnost mu později zabrání, aby připustil, že nejednal správně. Aby si zachoval důstojnost, vzdá se vzácné příležitosti - osvědčit ducha Kristova a snad i získat duši pro věčnost.

Zkušení muži a ženy by měli chápat, že žijeme v době, která je pro mladé lidi zvlášť nebezpečná. Na každém kroku je obklopují pokušení a protože s proudem se plave velmi snadno, je zapotřebí vynaložit velké úsilí a zabránit přílivu zla. Satan, ten se promyšleně snaží udržet mladé lidi v hříchu, protože tak si je člověkem jistější. Nepřítel duší je naplněn hlubokou nenávistí proti každé snaze vést mladé lidi správným směrem. Nenávidí všechno, co chce přiblížit člověka Bohu a našemu Spasiteli a jeho snaha je zvlášť namířena proti všem, kdo jsou již blízko tomu, aby přijali světlo z nebes. Ví, že jakmile se přiblíží k Bohu, Bůh jim dá sílu odolat jeho plánům. [4T 422] Ti, kdo jsou ve svých hříších spokojeni, jsou pod jeho korouhví bezpečni. Jakmile je tu však snaha zlomit jeho moc, probudí se jeho zloba a se vší vážností se dá do díla, aby - pokud to je možné - zkřížil Boží úmysl.

Je-li autorita v naší škole taková, jaká by měla být, pak bude mládež, která tam je vychovávána, schopna poznat Boha a oslavovat Ho v každém Jeho díle. Tím, jak se učí pěstovat schopnosti, které jim dal Bůh, budou připravováni prokazovat Mu účinnější službu. Posvěcený rozum bude objevovat pravdy Božího slova, shromažďovat jeho vzácné drahokamy, aby je předal jiným a vedl je také ke zkoumání hlubokých Božích věcí. Poznání bohatství Jeho milosti zušlechtí a pozvedne lidskou duši a ta se ve spojení s Kristem stane účastníkem božské přirozenosti a obdrží sílu odrážet satanovy snahy o sblížení.

Studentům se musí vštípit skutečnost, že poznání samo o sobě se v satanových rukou může stát silou, která je zničí. Satan byl velmi bystrou bytostí, která zaujímala mezi zástupy andělů vysoké postavení, a která se nakonec vzbouřila, takže mnohý vzdělaný člověk je nyní zajatcem jeho moci. Posvěcené poznání, které dává Bůh, má tu pravou hodnotu a bude svědčit o Jeho slávě.

Práce učitelů v naší koleji bude namáhavá. Mezi těmi, kdo školu navštěvují, budou i někteří satanovi spojenci. Ti se neohlížejí na stanovy školy a kazí mravní úroveň všech, kteří se s nimi stýkají. Až učitelé udělají všechno, co je v jejich moci, aby tyto žáky napravili, včetně osobní snahy, proseb a modliteb, oni však stejně odmítnou veškerou snahu, vynaloženou v jejich prospěch a budou pokračovat ve svém hříšném jednání, pak bude zapotřebí vyloučit je ze školy, aby se jiní jejich špatným vlivem nenakazili.

Aby učitel udržel tu pravou kázeň, a přece ukázal milosrdnou lásku a soucit s těmi, o které pečuje, potřebuje trvale mnoho Boží moudrosti a milosti. [4T 423] Pořádek musí být udržován, ale ti, kteří milují duše vykoupené Kristovou krví, by se měli ze všech sil snažit zachránit ty, kteří bloudí. Tito ubozí hříšníci jsou příliš často ponecháni v temnotě a klamu, aby šli svou vlastní cestou, a ti, kdo by jim měli pomoci, je nechají samotné, aby kráčeli do záhuby. Mnozí omlouvají svůj nezájem o tyto lehkomyslné vzpurníky tím, že poukazují na výsady z náboženského hlediska, které jsou v Battle Creeku. Říkají, že jestliže je tyto nepřimějí k pokání, pak na ně nezapůsobí nic. Možnost navštěvovat sobotní školu a poslouchat kázání jsou skutečně vzácné výsady, ale i ty mo-

hou zůstat bez účinku. Kdyby se však k těmto duším přiblížil s pochopením a láskou člověk s opravdovým zájmem, mohlo by se mu podařit je získat. Bylo mi zjeveno, že rozumně uplatňovaná osobní snaha bude mít rozhodující vliv na ty, kteří byli pokládáni za ztracené. Jak se zdá,všichni nemohou mít tak tvrdé srdce. Náš lid v Battle Creeku by měl mít hluboký zájem o mladé lidi, které Boží prozřetelnost přivedla pod jejich vliv. Poznali jsme dobrou práci, skrze níž byli spasení mnozí, kteří přišli na naší školu, ale osobní prací se může vykonat mnohem víc.

Sobecká láska k sobě samému i k osobním věcem brání mnohým, aby konali svou povinnost vůči druhým. Myslí si snad takoví, že jejich úkolem je pouze práce pro ně samotné a pro jejich děti? *„Amen pravím vám: Cokoli jste neučinili jednomu z nejmenších těchto, ani mně jste učinili“ Mt 25,45.* Mají vaše vlastní děti větší cenu před Boží tváří než děti vašich bližních? Bůh nikoho neupřednostňuje. Máme dělat všechno co je v naši moci, abychom zachránili duše bližních. Nikdo by neměl zůstat nepovšimnut jen proto, že nemá vzdělání a náboženskou výchovu jako jiné, šťastnější děti. Kdyby se tyto bloudící, opovrhované děti mohly těšit ze stejných výsad ve svých domovech, byly by mnohem ušlechtilejší a užitečnější než mnohé děti, nad nimiž rodiče bděli ve dne i v noci s nejvěrnější péčí a láskou. Andělé soucítí s těmito zbloudilými ovcemi a pláčí, zatímco lidské oči zůstávají suché a lidská srdce uzavřená. Kdyby mi Bůh nebyl dal jinou práci, byla bych celý svůj život pečovala o ty, s jejichž záchranou se druzí nechtějí namáhat. [4T 424] V den Božího soudu se někdo bude zodpovídat za ztrátu těchto drahých duší.

Rodiče, kteří si nesplnili svou povinnost, kterou jim Bůh uložil, se za to budou v den soudu zodpovídat. Pán se pak zeptá: „Kde jsou děti, které jsem ti dal, abys je pro mě vychovával? Proč nejsou po mé pravici?“ Mnozí rodiče pak poznají, že nemoudrá láska jim zaslepila oči, aby neviděli chyby svých dětí a dopustila, aby se u nich vyvinuly pokřivené charaktery, které nemají přístup do nebes. Jiní uvidí, že svým dětem nevěnovali čas ani péči, lásku ani něhu. Jejich zanedbaná povinnost učinila z dětí to, čím jsou. Učitelé poznají, kde mohli pracovat pro Mistra tím, že by se snažili zachránit zdánlivě nenapravitelné případy, které od sebe v jejich ranném mládí odstrčili. Členové církve uvidí, že mohli konat dobrou službu pro Mistra, kdyby se byli snažili pomoci těm, kteří toho nejvíce potřebovali. Zatímco u svých vlastních rodin svým zájmem a láskou plýtvali, bylo tu mnoho nezkušených mladých lidí, kterým měli otevřít svá srdce i domovy, a jejichž drahocenné duše mohly být zachráněny zájmem a laskavou péčí.

Vychovatelé by měli vědět, jak chránit zdraví svých studentů. Měli by je střežit, aby svou mysl přílišným studiem nepřetěžovali. Jestliže ze školy odejdou naplněni znalostmi, ale s otřesenou tělesnou soustavou, bylo by lépe, kdyby nebyli vůbec do školy přišli. Někteří rodiče soudí, že vzdělání jejich dětí je velmi nákladné a nutí je k rychlejšímu tempu studia. Studenti chtějí studovat tak rychle, aby své vzdělání dokončili v co nejkratší době. Profesoři některým dovolili postupovat příliš rychle. Někteří musí být popoháněni, jiné je zapotřebí brzdit. Studenti by měli být vždycky pilní, ale neměli by svou paměť přecpávat. Neměli by se studiem spěchat natolik, aby zanedbávali společenskou výchovu. A především by neměli dovolit, [4T 425] aby jim cokoliv narušovalo čas pro modlitbu, která je spojuje s Ježíšem Kristem, nejlepším učitelem, jakého svět kdy poznal. V žádném případě by se neměli sami připravovat o výsady svého náboženství. Mnozí studenti pokládali za nejdůležitější věc svá studia, přestali se modlit a přestali navštěvovat sobotní školu i modlitební skupiny. Zanedbávání náboženských povinností je vzdálilo od Boha, a tak se zanedbala nejdůležitější část jejich výchovy. To, co je základem veškerého pravého poznání, by se nemělo stát věcí druhořadou. *„Počátek moudrosti je bázeň Hospodina“ Žm 111,10. „Hledejte nejprve království Božího a spravedlnosti Jeho“ Mt 6,33.* To se nesmí stát věcí poslední, ale první. Student musí mít dostatek příležitostí, aby dobře poznal Bibli. Potřebuje k tomu čas. Student, pro něhož je Bůh jeho silou, který dochází k poznání Boha, jenž se zjevuje ve svém Slovu, získal základy pravého vzdělání.

Bůh chce, aby škola v Battle Creeku dosáhla po stránce vzdělání i moudrosti vyšší úrovně, než kterýkoli jiný ústav toho druhu v naší zemi. Mládeži by se mělo vštěpovat, jak je důležité pěstovat své fyzické, duševní i mravní síly, aby mohli získat nejen nejvyšší vědecké poznání, ale aby skrze poznání Boha mohli být vychováváni k tomu, aby Jej oslavovali, aby mohli vybudovat vyvážené charaktery a byli tak plně připraveni, aby se v tomto světě stali užiteční a získali způsobilost pro život věčný.

Přeji si, abych dovedla najít slova, jimiž bych vyjádřila, jak je naše škola důležitá. Všichni by měli cítit, že je to jeden z Božích nástrojů, jak se dát člověku poznat. Učitelé mohou vykonat větší dílo než s jakým až dosud počítali. Má to být zajímavý pokus, jak formovat myšlení a rozvíjet charakter. Každá snaha o dosažení vyšších schopností - dokonce i když je poznamenána velkou nedokonalostí - by měla být v bázni Boží podpořena a posílena. Nadání mnohých mladých lidí není využito, [4T 426] protože oni neměli příležitost je rozvíjet. Jejich tělesné síly byly posilovány cvičením, ale schopnosti myšlení zůstávaly skryty, protože vychovatel se nesnažil o to, aby byl bystřejší a získal Bohem danou taktnost, aby tyto schopnosti rozpoznal a přiměl žáky je užívat. Při rozvíjení vlastního charakteru se musí mladým lidem pomáhat. Musí být přitahováni, povzbuzováni, podporováni a vybízeni k činnosti.

Dělníků je nedostatek na celém světě. Boží pravda má být nesena do cizích zemí, aby ti, kteří jsou ve tmě, jí mohli být zapáleni. Bůh žádá, aby horlivost projevovaná v tomto směru byla mnohem větší, než byla až dosud. Náš lid je téměř ochromen. Nekonáme ani jednu dvacetinu dobra, které bychom mohli dělat, protože mezi námi převládá do značné míry sobectví. V Božím díle je nyní zapotřebí mnoho moudrosti, protože nově obrácení nemohou konat dílo tak, jak je zapotřebí. Je Boží vůlí, aby naše škola byla zařízením pro výchovu pracovníků, kterými nebude zahanben. Vrchol, jakého může člověk svým správným vzděláním dosáhnout, nebyl až dosud zdolán. Máme mezi sebou lidi, kteří nemají jen průměrné schopnosti. Kdyby jejich hřivny byly využity, měli bychom dvacet kazatelů tam, kde nyní máme jednoho.

Učitelé by si neměli myslet, že jejich povinnost končí, když jejich žáci získali vzdělání, ale měli by si uvědomit, že pracují na nejdůležitějším misijním poli světa. Jestliže se schopností všech, kteří jsou zaměstnáni jako učitelé, využije tak jak by si Bůh přál, budou z nich nejúspěšnější misionáři. Je třeba připomenout, že mladí lidé si vytvářejí návyky, které - v devíti případech z deseti - budou určovat jejich budoucnost. Vliv společnosti s níž se stýkají, sdružení která vytvářejí, a zásady které přijímají, si s sebou ponesou po celý život.

Je strašnou skutečností, která by měla otřást všemi rodiči, že školy do nichž je dnešní mládež posílána, aby získala vzdělání, ohrožují její mravnost. Jak se nevinní mladí lidé - jsou-li spolu se zatvrzelými zločinci - naučí zločinům, [4T 427] o nichž se jim nikdy předtím nezdálo, tak mladí lidé, kteří se ve škole sdružují s mravně narušenými společníky, ztrácejí čistotu svého charakteru a stávají se zlomyslnými. Rodiče by si měli uvědomit svou odpovědnost a pochopit, co dělají, když posílají své děti z domova do škol, kde je narušována jejich mravní úroveň. Škola v Battle Creeku by měla po mravní stránce stát mnohem výš, než kterákoliv jiná škola u nás, aby nemohla být ohrožena neporušenost dětí, které jsou jí svěřeny. Jestliže budou učitelé konat svou práci v bázni Boží a s Kristovým Duchem usilovat o spásu duší studentů, bude Bůh jejich snahy korunovat úspěchem. Bohabojní rodiče budou mít větší zájem o to, jaký charakter si jejich děti přinesou domů ze školy, než o úspěch a pokrok, dosažený během studia.

Bylo mi zjeveno, že Bůh rozhodl, aby naše škola plnila velké dílo záchrany duší. To se stane jedině tehdy, bude-li řízena Božím Duchem, aby nadání jednotlivce prokázalo v co nejširší míře užitečnost. Náboženské poučky a zásady jsou prvními krůčky při získávání vědomostí a tvoří sám základ pravého vzdělání. Znalosti i věda musí být oživeny Duchem Božím, aby sloužily těm nejušlechtilejším cílům. Jedině křesťan dovede užívat vědění správně. Aby věda byla plně oceněna, musí být nazírána z hlediska náboženského. Srdce zušlechtěné Boží milostí dovede nejlépe chápat skutečnou cenu vzdě-

lání. Boží vlastnosti, které se jeví v jeho stvořitelských činech, dokáže člověk ocenit jedině tehdy, když dojde k poznání Stvořitele. Aby učitelé vedli mládež ke zřídlu pravdy, Beránku Božímu, který snímá hříchy světa, musí znát nejen učení o pravdě, ale musí mít také příkladnou znalost cesty svatosti. Vědění je tehdy mocí, je-li spojeno s pravou zbožností.

4T 428

Povinnost rodičů ke škole

Naši bratři a sestry z okolí Battle Creeku by měli cítit, že je jejich povinností podpírat tento ústav, který je součástí Božího díla. Někteří studenti se domů vracejí s reptáním a stížnostmi a rodiče i členové církve pozorně poslouchají jejich přehnaný, jednostranný úsudek. Udělali by dobře, kdyby si uvědomili, že tento úsudek je pouze jednostranný. Avšak místo toho dovolí, aby se tyto zkomolené zvěsti staly překážkou v jejich vztahu ke škole. Potom vyslovují obavy, otázky a podezření o způsobu, jakým je škola vedena. Takové jednání je velmi škodlivé. Slova nespokojenosti se šíří jako nakažlivá nemoc a dojem, jakým zapůsobila na mysl lidí, se dá těžko smazat. Při každém opakování se rozsah vyprávění zvětšuje, až dosáhne gigantických rozměrů, zatímco vyšetřováním by se ukázalo, že učitelé ani profesoři nenesou žádnou vinu. Oni prostě konali svou povinnost, když se řídili školním řádem, který je nutno prosazovat, aby mravní úroveň školy neklesla.

Rodiče nepostupují vždy uváženě. Mnozí jsou velmi přísní, a přejí si, aby i jiní přijali jejich myšlenky, a když se jim to nedaří, jsou netrpěliví a neústupní. Když se však po jejich vlastních dětech žádá, aby se ve škole řídili pravidly a předpisy, tyto děti se bouří proti nutnému omezování svobody a tu se jejich rodiče, kteří hlásají, že Boha milují a bojí se Ho, velmi často připojí k dětem, namísto toho, aby je pokárali a napomenuli za jejich přestupky. Toho děti ihned využijí. Pravidla a řády nejsou uznávány a kázeň je pošlapávána. Děti opovrhnou omezováním svobody a rodiče jim dovolí, aby pomlouvaly ústavy v Battle Creeku. Kdyby rodiče uvažovali, viděli by, jak neblahý je důsledek jejich jednání. Byl by to opravdový zázrak, kdy ve škole se čtyřmi sty studenty, kterou řídí muži a ženy, jež podléhají lidským slabostem, bylo všechno tak dokonalé a přesné, aby to nikdo nemohl kritizovat. 4T 429

Kdyby se rodiče postavili na místo učitelů a viděli, jak je těžké řídit a udržovat kázeň ve škole se sty studentů různě vyspělých s různým myšlením, viděli by asi věci jinak. Měli by si uvědomit, že některé děti nebyly doma nikdy vedeny ke kázni. Protože se jim ve všem povolovalo a nikdy nebyly vedeny k poslušnosti, bylo by pro ně velmi potřebné, aby byly od svých nerozumných rodičů vzdáleny a podřízeny stejně přísným předpisům a výcviku jako vojáci v armádě. Neudělá-li se něco pro tyto děti, které byly nevěřícími rodiči tak smutně zanedbávány, nebudou nikdy Ježíšem přijaty. Nebudou-li vychovávány pod náležitým dozorem, stanou se pro tento život neužitečné a nemohou mít podíl ani na životě budoucím.

V nebesích vládne dokonalý řád, dokonalá poslušnost, dokonalý mír a soulad. Ti, kteří v tomto životě neměli žádnou úctu k řádu nebo kázni, neměli by v úctě ani řád, který panuje v nebesích. Nemohou být nikdy přijati do nebes, protože všichni, kteří budou hodni tam vstoupit, budou milovat řád a respektovat kázeň. Charaktery utvářené v tomto životě, rozhodnou o budoucím osudu. Když Kristus přijde, nebude měnit charakter žádného jedince. Drahocenný čas zkoušky je nám dán k tomu, abychom vyprali roucha našeho charakteru a zbílili je v krvi Beránkově. Odstraňovat skvrny hříchu je práce na celý život. Vyžaduje každodenní, vždy nové úsilí o sebezapření. Každý den je nutno bojovat nové bitvy a dobývat nová vítězství. Každý den by měla být duše vyzývána, aby prosila Boha za mocná vítězství kříže. Ze své strany by rodiče neměli zanedbat nic, co může jejich dětem prospět. Měli by je vést tak, aby na tomto světě mohly být požehnáním pro společnost a v budoucnu pak získaly odměnu věčného života.

Dílo ve státě Iowa

Bylo mi zjeveno, že ve státě Iowa je naše dílo v žalostném stavu. V různých odvětvích díla pracovali mladí lidé, kteří nebyli schopni lidu duchovně prospět. V díle stále ještě pracuje hodně nezkušených a neschopných mužů, kteří musí hodně pracovat na sobě.

Studenti ve škole

Autorita bratra B nebyla úplně taková, jaká by měla být. Pokud pracoval ve škole v Battle Creeku, projevoval se všude jako vzorný mladý muž. Podnikl však tajně s jinými mladými pány a dámami výlet do ----. To nebylo šlechetné, otevřené ani spravedlivé. Všichni věděli, že porušují pravidla, že vkročili na stezku přestoupení. Tímto činem a svým chováním uvedli tito mladí lidé na kolej špatné světlo, což je odsouzeníhodné.

Když bratři ve státě Iowa za těchto okolností akceptovali dílo bratra B, udělali špatně. Budou-li podobně postupovat i v jiných případech, velmi se znelíbí Bohu. Skutečnost, že tento mladý muž byl velmi inteligentní, mu získala větší autoritu u jiných a jeho příklad vzpoury proti řádu a vedení školy vedl jiné, aby jednali podobně jako on. Jestliže naši bratři budou takové věci podporovat, nebude mít vedení školy žádnou autoritu. Do školy snadno pronikne demoralizující vliv a mnozí se ochotně přidají k duchu vzpoury a vzdoru, neprojeví-li se zde okamžitá a bdělá snaha udržet chování studentů přísnými pravidly školy.

Práce bratra B nebude Bohu milá, dokud plně nepochopí a neuzná, že nejednal správně, [4T 431] když se ve škole dopustil kázeňského přestupku, a dokud se nebude snažit napravit svůj vliv, kterým pošpinil dobrou pověst školy. Kdyby nebylo této neblahé okolnosti, měli bychom ve státu Iowa mnohem více studentů. Bratře B, kdybys to dokázal pochopit a uvědomit si vliv tohoto jediného nesprávného kroku i pocity vzteku, žárlivosti, ba téměř nenávisti, které naplnily tvé srdce, když jsi byl pro své jednání vyšetřován profesorem Brownsbergerem, zachvěl by ses při pohledu na sebe i na triumf těch, kteří nesnášejí kázeň a bojují proti pravidlům a nařízením, která jim znemožňují jednat tak, jak si přejí. Budeš-li pravým žákem tichého a pokorného Ježíše, tvůj vliv a odpovědnost nesmírně vzroste.

Doufám, bratře B, že si tuto záležitost dobře pomyslíš a zamyslíš se nad svým prvním pokušením porušit školní řád. Kriticky zhodnoť způsob řízení naší školy. Pravidla, která byla platná, nebyla příliš přísná. Hněv však narůstal a nastala chvíle, kdy byla zavržena moudrost a srdce se stalo kořistí nezkrotné vášně. Než sis to uvědomil, učinil jsi krok, který bys několik hodin předtím nebyl vykonal ani pod sebevětším tlakem pokušení. Okamžitý nápad zvítězil nad tvým úsudkem a ty jsi ublížil sobě i Boží instituci. Naším jediným bezpečím je za všech okolností být v síle našeho Vykupitele Pána Ježíše vždy pánem nad sebou samým.

Naše škola nemá takový vliv na veřejné mínění, jako jiné školy. Proto veřejnost nepodporuje její vedení ani její řád. Tato škola má své zvláštní místo; nebude-li však chráněna, zavládne v ní světský vliv. Studenti světící sobotu, musí mít vyšší mravní úroveň než jakou prokázali doposud, aby zachovali mravní i náboženskou autoritu školy. Jinak se tato škola bude lišit od škol jiných církví pouze názvem. Bůh ustanovil a zřídil tuto školu s přáním, aby podporovala náboženské zájmy, [4T 432] a aby neobrácení studenti, kteří jsou každým rokem posíláni do Battle Creeku, se vraceli do svých domovů jako vojáci Kristova kříže.

Profesoři a učitelé by měli přemýšlet o tom, jak nejlépe uchovat zvláštní charakter naší školy. Všichni by si měli vysoce vážit přednosti že máme takovou školu, a měli by

ji věrně podpírat a střežit před sebemenší pohanou. Sobectví dokáže zmrazit energii studentů a světský prvek by mohl získat převahu nad celou školou. Pak by na tento ústav dopadl Boží hněv.

Studenti, kteří hlásají, že milují Boha a přijímají pravdu, by se měli umět tak ovládat a měli by mít tak pevné náboženské zásady, aby byli schopni nehnutě stát uprostřed pokušení a hájit Ježíše ve škole, na svých ubytovnách, či kdekoli jinde. Náboženství se nenosí pouze v domě Božím jako nějaký plášť, ale náboženský základ musí být viditelný v celém životě. Ti, kdo pijí z pramene vody živé, nebudou pociťovat touhu po změně a radovánkách jako lidé ze světa. V jejich chování i povaze bude patrný klid, pokoj a štěstí, které našli v Ježíši tím, že mu denně skládají k nohám své těžkosti a svá břemena. Oni dokáží, že na stezce poslušnosti a povinnosti lze najít spokojenost i radost. Takoví studenti budou ovlivňovat ostatní studenty, a to se projeví na celé škole. Ti, kdo tvoří toto věrné vojsko, budou osvěžovat a posilovat učitele i profesory v jejich snahách tím, že je odradí od každé nevěry, sporů a nedbalosti při plnění pravidel a předpisů. Budou mít správný vliv a jejich práce nebude v den Božího soudu marná, ale půjde s nimi do života věčného. Vliv jejich života zde na zemi bude působit na věky věků. Jediný opravdový, svědomitý, věrný mladý člověk na škole je pokladem nesmírné ceny, na který shlížejí nebeští andělé s láskou. Jeho drahý Spasitel jej miluje a v Hlavní nebeské knize bude zaznamenán každý spravedlivý čin, [4T 433] každé překonané pokušení, každé přemožené zlo. Tak položí dobrý základ pro dobu, která má přijít, aby se mohl pevně chopit věčného života.

Způsob života, jaký ve škole vedl bratr C, který vyhledával společnost mladých žen, byl špatný. Proto jej do Battle Creeku neposlali. Studenti sem nepřicházejí proto, aby pěstovali důvěrné známosti, aby se oddávali koketování nebo dvoření, ale aby získali vzdělání. Kdyby se jim dovolilo, aby šli za svými vlastními sklony, škola by brzy mravně upadla. Někteří využili svých drahocenných dnů na škole ke škádlivému koketování a dvoření i při bdělosti profesorů a učitelů. Jestliže učitel jakéhokoli oboru využívá svého postavení, aby získal náklonnost svých studentek s tím úmyslem, že se ožení, pak takové jednání zasluhuje nejpřísnější pokárání.

Vliv synů bratra D a několika jiných ze státu Iowa i vliv pana E ze státu Illinois nebyl pro naši školu užitečný. Příbuzní a přátelé těchto studentů je podporovali, aby vrhali špatné světlo na naši školu. Synové bratra D jsou schopní a obratní a rodiče z nich mají radost. Avšak jestliže schopnost těchto mladých mužů spočívá v tom, že porušují pravidla a řád školy, pak zde není důvod, aby se někdo radoval. Papír, na němž je napsána tato ostrá kritika, týkající se jednoho z těch, kteří vyučují na škole, nebude čten s takovým uspokojením v den, kdy Bůh bude soudit dílo každého člověka. Bratr a sestra D se pak seznámí se zápisem o díle které vykonali, když svého syna v této záležitosti neprávem ospravedlňovali. Pak se jistě budou zodpovídat za vliv, jakým působili proti škole, která je jedním z Božích nástrojů, a za to, že jejich zkreslené výroky zabránily mládeži přijít do školy, kde se mohli dostat pod vliv pravdy. Důsledkem tohoto nesprávného působení budou některé duše ztraceny. V den Božího soudu se ukáže, jaký účinek mají vyřčená slova i způsob chování. [4T 434] Bratr a sestra D mají doma povinnosti, které zanedbávali. Byli plně zaujati světskými starostmi. Jejich den byl naplněn prací, spěchem a námahou a jejich světské chování působilo na jejich děti, sbor i okolí. Jsou příkladem lidí, kteří svou nepravostí potlačují pravdu, která bude soudit svět.

Na křesťanské mládeži závisí do značné míry trvalá existence institucí, které Bůh ustanovil jako prostředky k uspíšení svého díla. Tato vážná odpovědnost spočívá na dnešní mládeži, která přichází na jeviště událostí. Dříve nenastala doba, kdy na některé generaci lidí závisely tak důležité výsledky. Velice tedy záleží na přípravě mladých lidí pro velké dílo, aby jich Bůh mohl použít jako své nástroje. Jejich Stvořitel má na ně požadavky, které jsou přednější než všechno ostatní.

Bůh jim dal život, všechny jejich tělesné a duchovní dary i schopnosti, aby tyto dary moudře zdokonalovali, aby jim mohlo být svěřeno dílo, které bude sahat do věčnosti. Na oplátku za tyto velké dary žádá Bůh náležité vzdělávání a cvičení jejich rozumových i mravních schopností. Nedal jim tyto schopnosti jen pro jejich potěšení, anebo aby jich zneužili proti Jeho vůli a Jeho péči, ale aby jich užívali k šíření poznání pravdy a svatosti ve světě. Za svou trvalou laskavost a nekonečné milosrdenství si činí nárok na jejich vděčnost, úctu a lásku. Právem vyžaduje poslušnost vůči svým zákonům a všem moudrým nařízením, která mají mladé lidi usměrňovat, chránit je před satanovými úmysly a vodit je po stezkách pokoje. Kdyby mládež dovedla pochopit, že když dodržují zákony a předpisy našich ústavů, konají pouze to, co zlepší jejich postavení ve společnosti - zlepší charakter, zušlechtí mysl a zvýší jejich štěstí - nebouřili by se proti spravedlivým řádům a zdraví prospěšným požadavkům a nedbali by na žádné pomluvy ani předsudky vůči těmto ústavům. Naše mládež by měla mít ducha síly a věrnosti, [4T 435] aby vyhovovala nárokům, které jsou na ni kladeny, a pak bude úspěch jistý. Prudkost a bezstarostnost mnohých našich mladých lidí je v současné době hrozná. Mnoho viny na tom nesou jejich rodiče. Bez Boží bázně nemůže být nikdo opravdu šťasten.

Ti studenti, kteří se vzpírali autoritě a vrátili se do svých domovů s velkými stížnostmi na školu, si budou muset uvědomit svůj hřích a odvolat své výčitky, než budou moci počítat s Boží přízní. Věřící ve státě Iowa se Bohu znelíbili svou lehkověrností, s níž přijímali zvěsti, které se jim dostaly. Neměli podporovat uvolněnou morálku, ale měli vždy stát na straně řádu a kázně.

Mladý člověk je poslán z některého vzdáleného státu naší vlasti, aby se ve škole v Battle Creeku něčemu naučil. Odchází ze svého domova, rodiče mu dají své požehnání. Denně slýchal u rodinného oltáře opravdové modlitby plné Boží bázně a tak byl zřejmě dobře připraven pro život šlechetné stálosti a čistoty. Jeho přesvědčení a úmysly při odchodu z domova jsou upřímné. V Battle Creeku se setká s velmi rozmanitou společností. Seznámí se s takovými, jejichž příklad je požehnáním všem, kdo s nimi přijdou do styku. Potkává však i takové, kteří se mu zdají milí a zajímaví a jejichž inteligence ho okouzluje. Ti však nejsou mravně na výši a nejsou věřící. Po nějakou dobu odolává svodům a nepodléhá pokušení. Když však uvidí, že ti, kteří hlásají, že jsou křesťany, jsou zřejmě rádi ve společnosti těchto bezbožných lidí, začnou jeho úmysly a pevná předsevzetí kolísat. Oblíbí si vtipy i veselí těchto mladých lidí a téměř nepozorovaně ho to čím dál tím víc táhne do jejich společnosti. Jeho pevnost pomalu povoluje. Jeho dosud odolávající srdce slábne. Pak dostane pozvání, aby šel s nimi na procházku a oni ho zavedou na zábavu. Objednají se ústřice a jiné občerstvení a on se stydí odejít a vzdát se zábavy. Hranice je překročena a pak jde s nimi podruhé i potřetí. Proti sklenici piva se nedá nic namítat, [4T 436] tak ji přijme, má však při tom všem stále ještě ostré výčitky svědomí, že se nestaví otevřeně na stranu Boha, pravdy a spravedlnosti. Jenže společnost těchto lstivých a nečestných lidí, v níž se nachází, se mu líbí - a tak se dostává o krok dál. Jeho pokušitelé ho přesvědčují, že hrát karty a dívat se, jak se hraje kulečník, je určitě neškodné, a tak podléhá znovu pokušení.

Do naší školy chodí mladí lidé, kteří se bez vědomí rodičů nebo vychovatelů povalují po hostincích, pijí pivo, hrají karty a kulečník. Tyto věci se studenti snaží zachovat mezi sebou v naprosté tajnosti a profesoři a učitelé o tomto pokračujícím satanově díle nic nevědí. Když lákají i tohoto mladíka, aby se zúčastnil něčeho špatného, co musí zůstat utajeno, bojuje se svým svědomím, ale náklonnost ke zlému zvítězí. Když přišel do Battle Creeku, myslel že je křesťan, nyní se však pevně a jistě ocitá na šikmé ploše. Zkažení společníci a svůdci mezi mládeží adventních rodičů, z nichž někteří žijí v Battle Creeku poznávají, že on se dá svést. Potají tedy jásají nad svou mocí i nad tím, že je slabý a že se tak ochotně poddává jejich svůdnému vlivu. Poznávají, že se dá svést a zmást těmi, kteří měli kdysi světlo, ale zatvrdili svá srdce v hříchu. Přesně takové vlivy se vyskytují všude, kde mládež žije pospolu.

Přijde čas, kdy onen mladík, který odešel z otcovského domova čistý a opravdový, s ušlechtilými cíly, bude zničen. Naučil se mít rád zlo a zvrhovat dobro. Neuvědomuje si své nebezpečí, protože není vyzbrojen bdělostí a modlitbou. Nevyhledal ihned ochrannou péči církve; nechal si namluvit, že pravý muž musí být nezávislý a nesmí dovolit, aby někdo jeho svobodu omezoval. Učili ho, že pravá svoboda se vyznačuje přestupováním pravidel a pohrdáním zákony a že jen otrok se stále strachuje a třese, aby nejednal nesprávně. Mladík podlehl vlivu bezbožných osob, které - chráněny pěkným zevnějškem - jednaly nečestně, neslušně a hříšně; [4T 437] opovrhovaly a vysmívaly se mu, protože se dal tak snadno podvést. Šel tam, kde nemohl čekat, že najde čistotu a dobro. Naučil se žít a hovořit způsobem, který ho nectil a nezušlechťoval. Mnohým mladým lidem hrozí nebezpečí, že budou nepozorovaně zavedeni na scestí a poníženi až ztratí svou čest. Aby získali pochvalu bezcitných a bezbožných lidí, vzdají se čistoty a ušlechtilosti mužství a stanou se satanovými otroky.

Mladí kazatelé

Bylo mi zjeveno, že zbožnost ve státě Iowa bude daleko horší než v jiných státech, jestliže se připustí, aby tam pracovali mladí lidé, kteří nechodí s Bohem. Pokládám za svou nejsvětější povinnost říci, že Iowa by dnes na tom byla lépe, kdyby bratři F a G mlčeli. Jestliže oni sami neprojevují příkladnou zbožnost, jak mohou vést lid k onomu Prameni, který sami nepoznali?

O *Svědectvích* Božího Ducha vznikají stále větší pochybnosti a tito mladí, místo aby je odstraňovali, je svými otázkami a pochybnostmi podporují, protože neznají ducha, ani moc a sílu *Svědectví*. Protože jejich srdce je neposvěcené, jejich práce nemůže přinést lidem žádné dobro. Možná, že zdánlivě přesvědčí duše, že my máme pravdu, ale kde je Boží Duch a Jeho moc, aby zapůsobil na srdce a probudil vědomí hříchu? Kde je síla, která má nést přesvědčeného dál, k pravému poznání živé zbožnosti? Oni sami toto poznání nemají; jak tedy mohou vykládat Kristovo náboženství? Kdyby mladí lidé chtěli v církvi pracovat, rozhodně je neodrazujte, ale nejdříve se tuto práci musí naučit.

Bratr G by mohl v sanatoriu spojit své úsilí s úsilím lékařů, ale nemohl se s nimi dohodnout. Byl příliš sebejistý, než aby se stal žákem. [4T 438] Byl nadutý a samolibý. Měl stejně dobrou šanci jako jiní mladí lidé; ti však byli ochotni dát se poučit a zastávat jakékoli místo, kde by mohli co nejlépe sloužit, kdežto on se nechtěl přizpůsobit situaci. Domníval se, že jeho kvalifikace nebyla dostatečně využita. Nevěnoval se pacientům. Byl tak panovačný a diktátorský, že nemohl být v sanatoriu trpěn. Má dostatečné schopnosti a kdyby byl ochoten studovat, mohl nabýt praktické znalosti práce lékaře. Kdyby si zachoval tichost pokory, mohl mít úspěch. Ale on neviděl a ani se nesnažil odstranit přirozené vady svého charakteru. Často lhal a vymlouval se. Takové vlastnosti člověku nedovolují, aby byl užitečný, a aby se stal kazatelem. Měl by usilovat o co největší věrohodnost a každému klamu se vyhýbat jako moru. Dost mu vadilo, že má malou postavu. To se odstranit nedá, ale v jeho silách je, aby napravil svůj nedokonalý charakter, jestliže chce. Má-li člověk snahu, může formovat své myšlení i charakter podle božského Vzoru.

Opravdový pozvedá svou mysl k Bohu, ale necítí se nadřazený. Člověk musí pěstovat své duševní síly. Schopnost sebevýchovy je naším pomocníkem při utváření charakteru pro budoucí, nesmrtelný život. Člověk byl stvořen pro vyšší, světější radost, než dovede poskytnout tento svět. Byl stvořen k Božímu obrazu, pro vysoké a ušlechtilé cíle, aby upoutal pozornost andělů.

Dnešní mládež obvykle hluboce nepřemýšlí, ani nejedná moudře. Kdyby si mladí uvědomovali nebezpečí, která na ně na každém kroku číhají, byli by opatrní a unikli by mnohým léčkám, které pro ně satan nastražil. Dej pozor, milý bratře, aby sis o sobě moc nemyslel. Není těžké rozpoznat pozlacenou napodobeninu od ryzího kovu. Velmi pečli-

vě zkoumej nejen sebe, [4T 439] ale také postavení každého člena tvé rodiny. Sleduj jak každý žije a přemýšlej o tom, jaký je výsledek jeho způsobu jednání. Uvažuj, čím to je, že někteří lidé jsou milováni a ctěni těmi, kteří jsou skutečně dobří, kdežto jiní jsou v opovržení. Dívej se na tyto věci ve světle věčnosti a když zjistíš, v čem jiní neuspěli, vyhni se cestě, po níž šli. Uvědom si, že povahové sklony se přenášejí z rodičů na děti. Vážně o těchto věcech uvažuj a pak se v bázni Boží vyzbroj zbraněmi, potřebnými k životnímu zápasu s dědičnými sklony. Přitom nenapodobuj nikoho jiného,než božský Vzor. Jestliže chceš dosáhnout úspěchu, musíš pracovat vytrvale a horlivě. Budeš muset zvítězit sám nad sebou, což bude boj ze všech nejtěžší. Neomlouvaný odpor k vlastním cestám a tvým špatným návykům ti zaručí cenná a trvalá vítězství. Avšak budeš-li si hověť ve špatných rysech své povahy a toužit vést jiné, místo toho, abys byl ochoten někoho následovat, nedosáhneš úspěchu. Máš prudkou povahu a jestliže se nebudeš ovládat, budeš otrokem svých nálad. Mladí lidé musí dostávat zodpovědné úkoly a plnit důležité povinnosti. Připravuješ se v bázni Boží na splnění svého úkolu?

Bratr F se pro svou práci nehodí. Musí se skoro všemu učit. Jeho charakter má velké nedostatky. Od dětství nebyl veden k tomu, aby byl pečlivý, pracovitý a nesl břemena druhých. Neviděl a neuznal práci, která pro něj musela být učiněna, a není tedy připraven ocenit práci, kterou je nutno vykonat pro jiné. Je sebejistý a přeceňuje své schopnosti. Jestliže bude cele posvěcen Božím Duchem a plně si uvědomí vážnost a zodpovědnost díla Kristova služebníka, sám pozná, že na tento úkol nestačí. Má mnoho nedostatků a těmito nedostatky budou trpět i jiní, takže svět získá špatný dojem o povaze našeho díla i o kazatelích, kteří pro toto dílo pracují. [4T 440] Dříve než se bratr F bude hodit pro práci na nejzodpovědnějším díle které kdy bylo smrtelnému člověku dáno, musí poznat břemena a povinnosti praktického života. Všichni mladí kazatelé musí být nejdříve žáky, než se stanou učiteli. Kdybych chtěla povzbudit mladé lidi, aby se stali kazateli, řekla bych jim, že Bůh mě povolal, abych je doporučila a přesvědčila o tom, že jsou způsobní konat dílo, pro které se rozhodli.

Bratři nemají sklon k tomu, aby pečovali o jiné a nosili jejich břemena. Na všem co dělají, je vidět nedbalost a nedokonalost. Svým chováním a vystupováním projevují lhostejnost. Vážný, povznášející, zušlechťující vliv, který by měl charakterizovat každého služebníka evangelia, se v jejich životě nemůže projevit, dokud nebudou proměněni a zformováni podle Božího obrazu. U každého z nich se projevuje určitá míra sobectví, u některých v mnohem širším rozsahu než u jiných. V těchto mladých lidech je duch sebejistoty a povýšenosti, takže se pro Boží dílo nehodí. Než je Bůh přijme do svého díla, musí se naučit sebeovládání. Vrozená lenost se musí přemáhat, proto by měli projít tvrdou školou pozemského života. Musí se učit a až prokáží že jsou schopni plnit menší zodpovědné úkoly, pak budou schopni plnit i větší úkoly. Konference, které nezaměstnávají takové pracovníky jsou na tom lépe. Neposvěcení lidé nemohou cítit o nic větší zodpovědnost o duše než malé děti. Neznají živou zbožnost a než se vůbec stanou křesťany, musí prožít úplné obrácení.

Bratr A F se musí ve škole mnohému naučit. Nevyjadřuje se pěkně, a má hrubé chování. On si je však jist sám sebou a má naprosto nesprávnou představu o svých schopnostech. Ve skutečnosti nevěřil *Svědectvím* Božího Ducha. Pečlivě je nestudoval a nepřijímal odhalené pravdy. Protože má tak nízkou duchovní úroveň, nepochopí cenu *Svědectví* ani jejich skutečný cíl. [4T 441] Tito mladí muži čtou Bibli, ale mají málo zkušeností s opravdovým, pokorným zkoumáním Písma na modlitbách, aby mohli být náležitě připraveni ke každému dobrému skutku.

Je velmi nebezpečné povzbuzovat určitý druh lidí k práci na Božím poli, nepociťují-li opravdovou péči o duše. Mohou zaujmout lidi a vzbudit jejich pozornost, avšak nejsou přemýšlivými lidmi, kteří chtějí zdokonalovat své schopnosti a rozšiřovat své možnosti. Naše kazatelství je zaostalé a nedokonalé. Nebude-li v lidech kteří káží pravdu přebývat Kristus, sníží se mravní a náboženská úroveň všude, kde jsou trpěni. Jeden příklad jim dává sám Kristus. *„Všeliké Písmo od Boha jest vdechnuté, a užitečné*

k učení, k trestání, k napravování, k správě, kteráž náleží k spravedlnosti. Aby byl dokonalý člověk Boží, ke všelikému skutku dobrému hotový" 2Tim 3,16.17. V Bibli máme neomylnou radu Boží. Její učení, jestliže jsou uvedena do praktického života, uzpůsobí lidi pro jakékoli odpovědné postavení. Je to hlas Boží, promlouvající každý den k lidské duši. Jak pečlivě by měla mládež studovat toto slovo Boží a uchovávat její myšlenky ve svých srdcích, aby její zásady mohly ovládat celé jejich chování. Naši mladí kazatelé, a ti kteří někdy kážou, projevují nápadný nedostatek porozumění Písem. Úlohou Ducha svatého je osvítit zatemnělé chápání, roztavit sobectví, obměkčit kamenné srdce, podrobit si odbojného hříšníka a zachránit jej od zkažených vlivů tohoto světa. Modlitba Kristova za jeho učedníky zní: *„Posvěť je svou pravdou, slovo tvé je pravda."* Meč Ducha, kterým je slovo Boží, pronikne srdcem hříšníka a rozřeže je na kousky. Jestliže se učení o pravdě opakuje, aniž by duše mluvčího pociťovala její posvátný vliv, nemá na posluchače žádnou moc, ale je zamítnuto jako blud a mluvčí sám je zodpovědný za ztrátu duší. Musíme si být jisti, že naši kazatelé jsou lidé obrácení, ponížení, tiší a pokorní v srdci. [4T 442]

V kazatelství musí nastat rozhodná změna. Aby se kvalifikace kazatele zvýšila, je nutno zkoušku zpřísnit. Mojžíše vedl Bůh tak, aby získal zkušenosti v ošetřování, přemýšlení a něžné péči o svěřené stádce, aby mohl být připraven jako věrný pastýř, kdyby ho Bůh povolal, aby se ujal Jeho lidu. Podobnou zkušenost musí prožít ti, kteří zvěstují pravdy. Aby kazatel vedl duše k životodárnému prameni, musí nejdříve z tohoto pramene pít on sám. Musí chápat nesmírnou oběť, kterou učinil Boží Syn, aby spasil padlé lidstvo, a jeho vlastní duši musí naplnit duch věčné lásky. Jestliže Bůh určil, abychom tvrdě pracovali, musíme to činit bez reptání. Jestliže naše stezka je neschůdná a nebezpečná, Bůh chce, abychom Jej v tichosti následovali a volali k Němu o sílu. Někteří naši kazatelé nepoznali skoro žádné potíže a těžkosti, a přece se stále pokládají za mučedníky. Oni se musí ještě naučit přijímat s vděčností cestu, kterou určil Bůh, a připomínat si našeho Spasitele. Kazatel by měl konat svou práci opravdově, energicky a s horlivostí, která musí být mnohem větší než při obchodních jednáních, poněvadž jeho práce je světější a výsledek závažnější. Každodenní práce by měla být ve věčných záznamech označena jako „dobře provedená", takže i kdyby už člověku neměl být dopřán žádný další den k práci, bylo by dílo úplně dokončeno. Naši kazatelé, zvláště mladí, by si měli uvědomovat nutnost přípravy, která je uschopní pro jejich vážnou práci a připraví je pro společenství čistých andělů. Abychom se v nebesích cítili jako doma, musíme již zde na zemi uchovávat nebesa jako posvátnou věc ve svých srdcích. Jestliže tomu tak není, bylo by lépe, kdybychom na Božím díle neměli žádný podíl.

Kazatelskou službu znehodnocují neposvěcení kazatelé. Jestliže se nezvýší celková duchovní úroveň kazatelské služby, bude pravda evangelia stále víc ztrácet svou moc. Lidská mysl je jako úrodná zahradní půda. [4T 443] Nebude-li správně obdělávána, zaroste plevelem nevědomosti. Mysl i srdce musí být každodenně vzdělávány, jinak nedbalost zplodí zlo. Čím více přirozené schopnosti propůjčuje Bůh člověku, tím větší zdokonalování se od něho vyžaduje a o to větší je jeho odpovědnost, aby svůj čas i své dary využíval k Boží slávě. Myšlení nesmí zůstávat v nečinnosti. Necvičí-li se získáváním vědomostí, upadá do neznalosti, pověr a všelijakých představ. Nejsou-li rozumové schopnosti vzdělávány, jak by měly, totiž k oslavě Boha - stanou se z nich silní a mocní pomocníci vedoucí ke zkáze.

Mladí lidé by se měli chránit před tím, aby byli důležití a nezávislí, a měli by se neustále zdokonalovat. Měli by uvítat každou vhodnou příležitost k pěstování ušlechtilejších, šlechetnějších charakterových rysů. Kdyby si mladí lidé byli neustále vědomi své závislosti na Bohu a pěstovali v každé chvíli a na každém místě ducha modlitby, protože modlitba je výdech duše k Bohu, mohli by lépe znát Boží vůli. Bylo mi však zjeveno, že bratři F a G téměř vůbec neznají působení Božího Ducha. Stále pracují ve své vlastní síle a byli tak plně zaměstnáni sami sebou, že svůj nedostatek neviděli, ani si ho neuvědomovali. O *Svědectvích* daných Bohem k prospěchu Jeho lidu, mluví lehkovážně a vynášejí o nich svůj úsudek tak, že říkají své mínění a svůj posudek místo toho,

aby si raději položili ruce na ústa a padli tváří do prachu, neboť o duchu *Svědectví* nevědí o nic víc než o Duchu Božím.

Pravdu poznali teprve nedávno a neprožili skoro žádné náboženské zkušenosti. Ta největší vítězství Božího díla se nezískávají složitým dokazováním, náročným vybavením, vlivnými známostmi a spoustou peněžních prostředků, ale v tiché komůrce, kdy se opravdová, těžce zápasící víra pevně chopí mocné Boží ruky. [4T 444] Když Jákob viděl jak je ponížený a bezmocný, obrátil se ve své nesmírné úzkosti k Bohu. Boží anděl prosil, aby ho pustil, ale Jákob se nechtěl své opory vzdát. Člověk, který byl zraněn a trpí tělesnou bolest, předkládá svou naléhavou prosbu s troufalostí, kterou dává jen živá víra. *„Nepustím tě, leč mi požehnáš“ Gn 32,26.*

V Božím slovu jsou hluboká tajemství, která žádný člověk nikdy bez pomoci Božího Ducha neodhalí. Také v plánu vykoupení jsou nevyzpytatelná tajemství, která omezené lidské myšlení nikdy nedokáže pochopit. Nezkušení mladí lidé by měli raději namáhat své myšlení a cvičit své schopnosti, aby porozuměli věcem které jsou odhaleny, neboť nezískají-li více duchovního osvícení než mají nyní, bude jim to trvat celý život, než poznají zjevenou Boží vůli. Budou-li milovat světlo, které již mají a využívat je, budou schopni vykonat krok kupředu. Boží péče je celoživotní škola, v níž On stále vede lidi, aby poznali pravý cíl života. Nikdo není příliš mladý ani příliš starý na to, aby se v této škole nemohl učit tím, že bude pozorně přijímat lekce, které podává božský Učitel. On je věrný Pastýř a volá své ovce jménem. Poutníci slyší jeho hlas, který říká: *„To je ta cesta, choďte po ní“ Iz 30,21.* Mladí lidé, kteří nikdy neuspěli v plnění světských povinností, budou stejně nepřipraveni pro práci ve vyšší službě. Náboženskou zkušenost získáváme pouze bojem, zklamáním, tvrdou sebekázní, opravdovou modlitbou. Živá víra se musí pevně a bez bázně chopit zaslíbení. Pak mohou mnozí vyjít z úzkého společenství s Bohem s tvářemi zářícími světlem a říci jako Jákob: *„Viděl jsem prý Boha tváří v tvář, a zachována jest duše má“ Gn 32,30.*

Na cestě do nebe můžeme postoupit vždy jen o jeden krok. Každý krok vpřed nám dodává sílu pro další. Boží milost, která svou mocí proměňuje lidská srdce, je záležitostí, kterou chápou jen někteří, protože jsou příliš líní podstoupit potřebnou námahu. [4T 445] Nemají-li mladí kazatelé schopnosti ke své práci, pak to, čemu se naučí, když chodí za věřícími nebo přijímají-li jejich návštěvy, má na ně negativní vliv. Oni neznají své poslání, a přece zastávají takové místo. Nemají pevné zásady, takže jejich charakter není vyvážený. Hovoří zkušeně o věcech, o nichž nic nevědí, a proto ti, kdo je přijímají jako učitele, jsou sváděni na scestí. Jediná taková osoba způsobí v mysli mnohých pochybnosti, které jiní ani při nejlepší snaze nedokáží odstranit. Lidé, kteří málo přemýšlí, se vykrucuji, kritizují, vyhledávají zbytečné otázky a domnívají se, že to je znakem bystrosti; svědčí to však o myšlení, kterému chybí cit a nadhled. Oč lepší je, když se snažíme vzdělávat, zušlechťovat a povznášet svou mysl. Jako se květ otáčí za sluncem, aby jasné paprsky mohly pomáhat zdokonalovat jeho krásu a souměrnost, tak by se měla mládež obracet ke Slunci Spravedlnosti, aby nebeské světlo zdokonalovalo jejich charakter a poskytovalo jí hlubokou a trvalou zkušenost v Božích věcech. Potom budou moci odrážet božské paprsky světla na jiné. Ti, kdo se rozhodnou pro pochybnost, nevěru a skepsi, neporostou v milosti ani duchovně a nehodí se k plnění zodpovědného úkolu přinášet pravdu jiným.

Světu má být dána výstraha, že se přibližuje jeho zkáza. Spánek těch, kteří leží v hříchu a bludu, je tak hluboký a tak podobný smrti, že je musí probudit Boží hlas, který promlouvá ústy bdělého kazatele. Nejsou-li obráceni kazatelé, nebude obrácen ani lid. Chladný formalismus, který nyní mezi námi převládá, musí ustoupit živé síle příkladné zkušenosti. Učení o pravdě nenese žádnou vinu, je dokonale jasné a harmonické. Mladí kazatelé však mohou plynule hovořit o pravdě, a přece ve skutečnosti plně nechápou slova, která pronášejí. Neznají dokonale hodnotu pravdy, kterou předkládají, a málo si uvědomují, čím za ni platili ti, kteří po ní pátrali jako po skrytých pokladech na modlitbách, v pláči i v soužení a protivenství. Každý nový článek v řetězu pravdy jim byl tak

drahý, jako zlato přečištěné ohněm. [4T 446] Tyto články jsou nyní spojeny v dokonalý celek. Ze smetiště pověr a bludů byly vřelými prosbami o světle a poznání vykopány pravdy jako vzácné perly a předloženy lidu.

Evangelium zjevuje člověku světlo a naději věčného života. Plné světlo nám nevzejde najednou, ale přichází tak, jak je dokážeme přijmout. Dychtivé duše hladovějící po poznání Boží vůle nejsou nikdy spokojeny. Čím hlouběji pátrají, tím víc si uvědomují svou neznalost a pláčí nad svou slepotou. Člověk nedokáže pochopit vysoké a vznešené pravdy, které jsou v jeho dosahu, i když spojí lidskou snahu s milostí Boha, který je Pramenem vší moudrosti a síly. Na druhé straně je nekonečná sláva. *„Čeho oko nevídalo, ani ucho neslýchalo, ani na srdce lidské nevstoupilo, co připravil Bůh těm, kteří jej milují“ 1Kor 2,9.*

Máme to nejslavnější poselství pravdy, které se světu dostalo. Tuto pravdu nevěřící čím dál tím víc uznávají, protože ji nelze vyvrátit. Přesto jsou naši mladí lidé sebejistí a domýšliví. Uchopí pravdy, které odhalili jiní, a aniž by je studovali nebo se opravdově modlili, setkávají se s odpůrci a pouštějí se do zápasů, při nichž si libují v ostrých řečech a vtipných poznámkách a dovolují si věřit, že tím konají práce kazatele evangelia. Aby se tito lidé hodili pro Boží dílo, musí prožít takové obrácení, jako prožil Pavel. Kazatelé musí být živými představiteli pravdy, kterou hlásají. Musí žít bohatším duchovním životem, pro který je příznačná větší prostota. Musí přijímat slovo od Boha a dávat je lidu. Musí upoutat pozornost posluchačů. Naše poselství je životodárnou vůní vedoucí k životu nebo vůní smrtonosnou vedoucí k záhubě. Jedná se o osudy duší. Veliké davy jsou nechávány v údolí rozhodnutí. Měl by zaznít mohutný hlas: *„Jestliže je Hospodin Bohem, následujte ho; pakli je bohem Bál, jděte za ním“ 1K 18,21.*

Rychlý, energický a horlivý čin může zachránit nerozhodnou duši. [4T 447] Nikdo nedovede odhadnout, jak veliké jsou ztráty, když někdo zkusí kázat bez posvěcení Duchem Svatým. V každém sboře se nacházejí váhavé duše, i když jsou přesvědčeny, že se pro Boha už rozhodly. Rozhodnutí se činí pro časnost i pro věčnost; ale příliš často se stává, že kazatel nemá ve svém vlastním srdci ducha ani moc poselství pravdy, proto se neobrací s naléhavými výzvami k duším, které se ještě nerozhodly. Výsledkem je, že srdce hříšníků nejsou zasažena a oni opouštějí shromáždění s pocitem, že jsou méně nakloněni přijmout Kristovu službu než před shromážděním. Řeknou si, že počkají na příznivější příležitost, ale ta nikdy nenastane. Toto bezbožné kázání, podobné jako Kainova oběť - postrádalo Spasitele. Drahocenná příležitost je ztracena a případy těchto duší jsou rozhodnuty. Není v sázce příliš mnoho, když kážeme vlažně a necítíme strach o duše?

V této době mravní temnoty nebude stačit suchá nauka, aby duše lidí byly dojaty. Kazatelé musí mít živé spojení s Bohem, musí kázat jako ti, kteří uvěřili tomu, co říkají. Živé pravdy vycházející ze rtů Božího muže způsobí, že se hříšníci budou třást a přesvědčení budou volat: „Hospodin je Bohem; jsem rozhodnut stát cele po boku Páně.“ Boží posel by nikdy neměl přestat usilovat o větší světlo a sílu shůry. Měl by se dál lopotit, dál modlit, dál doufat uprostřed nesnází a temnoty, rozhodnut získat důkladnou znalost Písma a nezanedbávat žádného daru. Pokud existuje jediná duše, jíž je třeba prokázat dobrodiní, měl by spěchat vpřed s novou odvahou a veškerým úsilím. Je nutno dokončit velmi závažné dílo. Duše, pro něž Kristus zemřel, jsou v nebezpečí. Protože víme, že Ježíš řekl: *„Nikdy tě neopustím a nikdy se tě nezřeknu“,* protože víme, že koruna spravedlnosti je nabídnuta těm, kdo přemohli sebe, protože víme, že náš Obhájce prosí za hříšníka, měli by Kristovi služebníci pracovat v naději, s neúnavnou energií a vytrvalou vírou.

Avšak protože Boží pravda je nesena mladými a nezkušenými muži, [4T 448] jejichž srdci se Boží milost sotva dotkla, bude dílo váznout. Bratři F a G se raději hádají, než modlí. Jsou ochotnější se přít, než se snažit přesvědčovat lid o vážnosti díla přítomné doby. Muži, kteří se odváží převzít tuto odpovědnou úlohu, když přijímají slova

z Božích úst a dávají je lidu, se činí odpovědnými za pravdu, kterou předkládají, i za vliv, jimž působí. Jsou-li věrnými Božími muži, jejich naděje není v nich samých, ale v Tom, který chce činit pro ně a skrze ně. Nejdou sebevědomě vpřed a neupozorňují lid na svou duchaplnost a schopnost; cítí svou odpovědnost a pracují v síle Ducha tak, že jdou po stezce sebezapření, po níž šel Mistr. Jejich obětavost je patrná na každém kroku a oni se rmoutí nad svou neschopností vykonat ve věci Boží víc. Jejich cesta je plná strasti a konfliktů, ale je to cesta, kterou šel jejich Vykupitel, Vůdce jejich spasení, který se stal dokonalým skrze utrpení.

Při své práci musí podřízení pastýři přesně zachovávat příkazy Vůdce pastýřů a prokazovat Jeho ducha. S pochybováním a odpadáváním od víry se setkáváme všude. Bůh potřebuje muže, kteří pracují pro Jeho věc, kteří mají srdce čistá jako ocel a kteří chtějí stát pevně, neporušeně a nezastrašeni okolnostmi. Uprostřed soužení a sklíčenosti jsou úplně stejní jako tehdy, když jejich vyhlídky byly ozářeny nadějí a když jejich okolí bylo takové, jak si přáli. Daniel v jámě lvové je týž Daniel, který stál před králem zahalený Božím světlem. Pavel, očekávající v tmavé kobce na rozsudek, o němž věděl, že má přijít od krutého Nerona, je týž Pavel, který oslovil učenou společnost na Areopágu. Muž, jehož srdce vytrvalo u Boha v hodině jeho největšího soužení a v prostředí, které by každého odstrašovalo, je právě takový, jaký byl, když se mu dařilo dobře, kdy se zdálo, že je s ním Boží světlo a Jeho přízeň. Víra sahá na neviditelné a pevně se drží věčných věcí. [4T 449]

Ve státě Iowa je mnoho takových, kteří spíš boří než stavějí, kteří spíš než světlo, šíří nevěru a temnotu, takže Boží dílo chřadne a neprospívá. Kazatelé by měli mít odvahu k věrnosti. Pavel psal Timoteovi: *„Nižádný mladostí tvou nepohrdej, ale věřícím buď příkladem v řeči, v obcování, v lásce, v duchu, u víře, v čistotě“ 1Tim 4,12. „O tom přemyšluj, v tom buď, aby prospěch tvůj zjevný byl všechněm. Budiž sebe pilen i učení, v tom trvej; neboť to čině, i samého sebe spasíš, i ty, kteříž tebe poslouchají“ 1Tim 4,15.16.* Boží slovo a Jeho vůle jsou v Písmu vyjádřeny inspirovanými pisateli. My bychom si je měli uvázat jako čelenku a řídit se jejich příkazy. Potom budeme chodit bezpečně. Každá kapitola a každý verš je Božím sdělením člověku. Studiem slova bude duše, která lační a žízní po spravedlnosti, ovlivněna božskými výroky. Pochybnost nemůže mít žádnou moc nad duší, která s pokorou zkoumá Písmo.

Naše vydavatelství

Bůh si přeje, aby všichni, kteří pracují v Jeho ústavech, byli schopní, bystří a prozíraví. Chce, aby se z nich stali vzdělaní lidé, kteří se vyznají ve všech oborech. Když si každý uvědomí tuto odpovědnost, a bude pro to pracovat, Ježíš bude podporovat jejich snahu. Bůh mnohonásobně požehná jejich úsilí o získání darů Ducha. Spojení s Bohem dá duši rozlet, pocit blaženosti, promění ji a způsobí, že si bude vědoma svých vlastních sil a dá jí jasnější vědomí odpovědnosti, které spočívá na každém jednotlivci, aby moudře užíval schopností, jimiž ho Bůh obdařil. [4T 450]

Každý by se měl snažit o přísnou hospodárnost při vydávání peněz a s tím, co mu nepatří, by měl zacházet ještě opatrněji, než při řízení vlastních záležitostí. Toto se však děje málokdy. Žádný pracovník nemá osobní užitek ze zisků našich kanceláří, ani není postižen, když dojde ke ztrátě. Majetek však náleží Pánu a způsob, jakým se práce vykonává, má finanční dopad na Boží dílo. Jestliže se prostředky pro Boží dílo omezují, zanedbává se důležitá práce, která by se mohla a měla vykonat.

Šetrnost by se však nikdy neměla zvrhnout na skrblictví. Všichni pracovníci našich kanceláří by si měli uvědomovat, že spravují Boží majetek, že jsou zodpovědní za růst vloženého kapitálu, a že budou v den soudu zodpovídat za to, jestliže se tento kapitál jejich vinou zmenšil. Všichni musí být napomenuti, aby šetřili časem i penězi. Podle věrnosti nebo nevěrnosti, s jakou pracovníci plní svůj nynější úkol se ukáže, jsou-li

hodni toho, aby jim bylo svěřeno věčné bohatství. Bůh žádá od každého člověka, aby práci, která mu je přidělená, vykonával důkladně a pohotově. Příklad jednoho pracovníka by měl podnítit píli a snahu druhých. Opravdovou, svědomitou věrností ve všem se může země přiblížit nebesům a oběma světům to může přinést vzácné ovoce.

Zaměstnanci různých oddělení našich vydavatelských kanceláří neodvedou tolik práce, kolik by se požadovalo v každé jiné kanceláři toho druhu. Mnoho času se promrhá zbytečným povídáním, cenné hodiny padnou na pochůzky, zatímco práce zůstává pozadu. V některých odděleních je vydavatelství ztrátové, protože jejich zaměstnanci nebyli dost pečliví a šetrní. Kdyby tito lidé pracovali pro sebe, někteří by denně vykonali o třetinu více než nyní. Jiní by pracovali stejně jako nyní. [4T 451]

Pracovní doba se musí řádně využívat. Za plýtvání časem nebo materiálem bychom se měli před Bohem stydět. Promrhané chvilky vydají za týden téměř celý den, někdy dokonce i víc. „Čas jsou peníze“ a plýtvání časem je plýtvání penězi pro věc Boží. Jestliže ti, kdo vyznávají, že jsou věřícími lidmi, jsou přesto liknaví a nevyužívají čas, ukazují tím, že nemají opravdový zájem o prospěch díla. Nevěřící, kteří pracují s nimi, budou následovat jejich příkladu. Nevěřící, kteří pracují s nimi, budou následovat jejich příkladu. Kdyby všichni využívali svého času jak nejlépe dovedou, ušetřilo by se velmi mnoho peněz pro věc pravdy. Když člověk vkládá do práce své srdce, dělá ji opravdově a podle svých nejlepších schopnosti. Všichni by měli být všímaví, aby viděli, co je třeba dělat, a pak by to měli rychle a zručně vykonat, jakoby byli pod přímým dohledem velkého Mistra, Ježíše Krista.

Ztráty jsou zaviněny malým zájmem při využívání materiálu a strojů. Starost o všechny ty větší i menší věci, aby se z nedbalosti nic nepromrhalo nebo nepoškodilo, končívá nezdarem. Tu a tam promrhaná troška dělá za celý rok značnou částku. Někteří lidé se nikdy nenaučili šetrně zacházet se zbytky, i když Kristus k tomu výslovně nabádá: *„Seberte ty drobty, které zůstaly, aby nic nepřišlo na zmar“ Jan 6,12*. Materiál by se měl stříhat tak, aby zůstávaly malé kousky. Odpady by se měly sebrat a využít, a ne vyhazovat a ničit. Mělo by se šetřit i s tak nepatrnou věcí, jako je starý papír, protože se dá zpeněžit.

Není-li osobní zájem, přijde nazmar zbytečně mnoho věcí, které by se při trošce pozornosti zachránily. Výmluvy jako „já jsem zapomněl“, způsobují našim kancelářím noho ztrát. Někteří pracovníci neprojevují ani ten nejmenší zájem o takovou práci nebo věc, která se přímo netýká odvětví jejich vlastní práce. Toto všechno je nesprávné. Sobectví nás ponouká, abychom řekli: „to není moje věc, abych se o to staral“ - ale poctivost a povinnost by měla zapůsobit na každého, aby se staral o všechno, čeho si povšimne. [4T 452] Podle příkladu vedoucího ve vazárně jednají i zaměstnanci. Jejich bezstarostností a ledabylostí se v dílně promrhají značné částky. Kdyby byl vedoucí dílny pečlivý, ušetřila by kancelář jen v tomto jediném oddělení stovky dolarů ročně.

V každé naší kanceláři by měla platit zásada hospodárnosti. Aby se ušetřily dolary, musí se pečlivě střádat centy a deseticenty. Lidé, kteří měli úspěch v podnikání, byli vždy šetrní, vytrvalí a energičtí. Nechť se všichni, kdo pracují pro Boží dílo, snaží být od nynějška co nejpozornější. I když jejich práce nebude na zemi oceněna, neměli by se nikdy snížit k nepoctivosti v čemkoli, co převezmou jako svůj úkol. Každému člověku nějakou dobu trvá než si zvykne na daný způsob života tak, aby byl při něm šťasten. Každý z nás bude pro časnost i věčnost takový, jak se nechá ovlivnit svými zvyky. Životy těch, kdo vytvářejí správné návyky a poctivě plní každou povinnost, budou jako zářící svíce, které rozlévají jasné paprsky na stezku jiných. Jestliže se však bude trpět nepoctivost, a dovolí se, aby se šířila nekázeň, lenost a nedbalost, pak každý takový jednotlivec ztratí veškerou naději nejen v tomto životě, ale bude vyloučen i ze života věčného.

Jedna sobecká myšlenka, kterou si dovolíme, i jediná zanedbaná povinnost připravuje cestu druhé. Co se odvážíme udělat jednou, je pro nás podruhé vždy už o něco snazší. Návyky jako střídmost, sebeovládání, šetrnost, oddaná pilnost, taktní a rozumné

jednání s lidmi, trpělivost a pravá zdvořilost se získají pouze stálou a přísnou sebekázní. Je mnohem snazší stát se nemravným a zkaženým, než přemáhat nedostatky, ovládat sebe a pěstovat pravé ctnosti. Bez vytrvalé snahy se křesťanské ctnosti nemohou nikdy stát součástí našeho života.

V našich kancelářích by mělo dojít k důležitým změnám. Odkládat nutnou práci na vhodnější dobu je chyba, která se projeví finanční ztrátou. [4T 453] Neopraví-li se něco hned, později to stojí dvojnásobek času. Mnohé velké ztráty a osudná neštěstí se staly proto, že se odkládaly věci, jimž se měla věnovat okamžitá pozornost. Místo toho, aby byl učiněn zákrok, lidé váhají, přemýšlejí, že do zítřka je dost času; jenže zítra už často bývá příliš pozdě. Nerozhodnost, otálení, bezstarostnost, nedbalost a u některých lidí i naprostá nepoctivost způsobují našim kancelářím každodenní finanční ztráty. Někteří lidé zaměstnaní v těchto úřadech jsou tak lhostejní, jakoby je Bůh neobdařil moudrostí, kterou by zde mohli uplatnit. Takoví lidé nemohou zastávat žádné odpovědné místo, protože na ně nikdy není spolehnutí. Muži a ženy vyhýbající se povinnostem, které jsou spojeny s těžkostmi, budou stále slabí a neschopní.

Ti, kdo se sami snaží o to, aby pracovali rychle a zároveň hospodárně, těm bude práce ubývat a nebude jim přerůstat přes hlavu, takže nebudou stále uspěchaní a bezradní. Bez píle a přesnosti není žádný úspěch možný. Bůh vidí každou naši práci - poctivou i nepoctivou - a je o ní učiněn záznam. Zápis o promarněných chvílích a nevyužitých příležitostech musí být předložen, až bude zasedat soud a budou otevřeny knihy a každý bude souzen podle toho, co v nich bude napsáno. Sobectví, závist, pýcha, žárlivost, zahálka, nebo jakýkoliv jiný hřích, který je pěstován v srdci, vyloučí člověka z nebeské blaženosti. *„Komu se vydáváte za služebníky ku poslušenství, toho jste služebníci“ Ř 6,16.*

Naše kanceláře trpí nedostatkem dobrých a stabilních pracovníků. Když jsem byla vedena z jedné místnosti do druhé, viděla jsem, že řídící pracovníci nemají o práci zájem, takže na každém zodpovědném místě dochází ke ztrátám. Všude je vidět málo pečlivosti. Zatímco někteří nesli břemena starosti a odpovědnosti, jiní, na místo toho, aby jim tato břemena pomáhali nést, jednali tak, že úzkostí a starostí přibývalo. [4T 454] Ti, kdo se nenaučili šetřit a neosvojili si již v dětství a mládí zvyk využívat čas co nejlépe, nebudou při své práci jednat opatrně a hospodárně. Kdo nedbá o zdokonalování svých schopností tak, aby mohly být využity k Boží slávě, hřeší. Všichni lidé musí mít nějakou zodpovědnost, nikdo nemůže být zproštěn povinnosti.

Existuje mnoho způsobů myšlení a každý se musí více nebo méně pěstovat a cvičit. Každá práce, která se týká Božího díla, by se měla vyznačovat opatrností a rozhodností. Bez rozhodnosti je člověk nestálý a nespolehlivý jako voda a nikdy nemůže mít skutečný úspěch. Všichni, kteří vyznávají víru v Krista, by měli být pracovitými lidmi. V domácnosti věřících neexistují žádní trubci. Každý člen rodiny má přidělený nějaký úkol, nějakou část vinice Páně, na níž má pracovat. Jedinou cestou, jak splnit požadavky, které na nás Bůh klade, je snažit se pro něj vytrvale pracovat. I v nejpříznivějším případě toho dokážeme udělat jen zcela málo, ale každodenní snahou poroste i naše schopnost pracovat účinně a nést ovoce k Boží slávě.

Někteří lidé neovládají svou chuť k jídlu a to se odráží na jejich zdraví. Nedaří se jim dokázat to, co by mohli udělat, kdyby dovedli zapřít sami sebe a žít střídmě, protože jejich mozek nemyslí jasně a myšlenky jsou líné. Tito lidé okrádají Boha o tělesnou i duševní sílu, která by mohla být zasvěcena Jeho službě, kdyby byli ve všem zdrženliví. Pavel - reformátor zdraví - řekl: *„Podmaňuji tělo své, a v službu podrobuji, abych snad jiným káže, sám nebyl nešlechetný“ 1Kor 9,27*. Byl si vědom, že na něm spočívá odpovědnost za to, že si udrží svou sílu, aby ji mohl užívat k Boží slávě. Jestliže Pavlova zdrženlivost byla ohrožena, my jsme ohroženi mnohem víc, protože my nepociťujeme a ani si neuvědomujeme tak jako on, že Boha musíme oslavovat svým tělem i duchem, neboť jsou Jeho vlastnictvím. Přejídání je hřích této doby.

Boží slovo klade hřích obžerství na stejnou úroveň jako opilství. Před Boží tváří byl tento hřích tak odporný, že Bůh přikázal Mojžíšovi, aby dítě, [4T 455] které by nebylo zdrženlivé v jídle, ale přecpávalo by se vším, co by si žádala jeho chuť, přivedli rodiče před soudce Izraele, aby bylo ukamenováno. Sklon k obžerství se pokládal za beznadějný. Takový člověk by nebyl nikomu užitečný a byl by sám pro sebe kletbou. Také by na něj v ničem nebylo spolehnutí. Jeho vliv by stále kazil jiné, proto by to bylo lepší i pro svět, neboť jeho strašné nedostatky by dědila i další pokolení. Žádný člověk, který ví, že je Bohu zodpovědný za své živočišné sklony, nedovolí, aby tyto ovládly jeho rozum. Ti kteří to dělají nejsou křesťany, ať je to kdokoliv a ať je jeho postavení jakékoliv. Kristův příkaz zní: *„Buďte vy tedy dokonalí, jako i Otec váš, kterýž jest v nebesích, dokonalý jest“ Mt 5,48*. Ježíš nám zde ukazuje, že my zde na zemi můžeme být tak dokonalí, jako je Bůh na nebesích.

Ti, kdo jsou zaměstnáni v našich vydavatelstvích, nepracují na sobě tak, jak by si Bůh přál. Na práci kterou vykonávají, je vidět nedostatek opravdového nesobeckého zájmu. Bůh žádá po těch, kteří pracují pro Jeho věc, aby jejich znalosti neustále rostly. Měli by moudře využívat schopností které jim Bůh dal, aby se mohli stát schopnými pracovníky a konat svou práci beze ztrát pro organizaci.

I ti nejmoudřejší lidé se mohou naučit něčemu užitečnému od docela malých živočichů. Pracovitá včela dává rozumným lidem příklad, který by měli ve vlastním zájmu napodobit. Tento hmyz se řídí dokonalým řádem a nestrpí v úlu žádného lenocha. Svou práci vykonávají včely s bystrostí a aktivitou, která je pro nás nepochopitelná. Mravenci, v nichž vidíme jen obtěžující hmyz, po němž šlapeme, v mnohém převyšují člověka, protože člověk nevyužívá Božích darů tak moudře. Moudrý člověk nás upozorňuje na nepatrné pozemské věci: *„Jdi k mravenci, lenochu, shlédni cesty jeho, a nabuď moudrosti. Kterýž nemá vůdce, ani správce, ani pána, připravuje v létě pokrm svůj, shromažďuje ve žni potravu svou“ Př 6,6-8.* [4T 456] *„Mravenci, lid nesilný, kteříž však připravují v létě pokrm svůj“ Př 30,25*. Od těchto malých učitelů se můžeme učit věrnosti. Kdybychom i my se stejnou pilností zdokonalovali schopnosti, které nám propůjčil nekonečně moudrý Stvořitel, stali bychom se mnohonásobně užitečnějšími. Boží oko bdí i nad nejmenším ze svých stvoření, jak tedy nemá hledět na člověka stvořeného k Jeho obrazu a nežádat od něho přiměřenou oplátku za všechny ty výhody, které mu dal?

Ve vydavatelských kancelářích by měl zavládnout řád. Ti, kdo v těchto ústavech pracují, by měli mít vysoké cíle i hlubokou a bohatou zkušenost v poznávání Boží vůle. Měli by vždy stát na straně práva a mít spásný vliv. Každý člověk, který vyslovuje jméno Kristovo, by měl maximálně těžit z výsad, kterých se mu dostalo, a bez reptání či stížností poctivě vykonávat stanovené povinnosti. V každém jeho rozhovoru by se měla projevit vysoká úroveň i snaha vést myšlení druhých správným směrem. To, jak málo se mluví o Boží dobrotě a Boží lásce, svědčí o velkém nevděku i o tom, že Kristus není pánem jejich srdcí.

Naše vydavatelství nebude nikdy prosperovat, pokud se nenajde více nesobeckých pracovníků, věrných, bohabojných a skromných mužů a žen, kteří mají zájem o správné jednání a cítí se odpovědni jen Bohu. Místní vydavatel časopisu *Review and Herald* bude mít příležitost hovořit horlivě a přesvědčivě. Měl by stát na straně práva a využívat veškerého vlivu, který mu jeho postavení dovoluje. Bratr Waggoner se dostal do nezáviděníhodné situace, ale nebyl ponechán sám. Bůh mu pomohl a on za daných okolností jednal velmi dobře. Pán jej chce mít na jeho místě a on musí stále ještě pracovat v Oaklandu a San Francisku.

Bůh žádá mnoho od těch, jimž mnoho svěřil. Od těch, kdo mají jen málo, se žádá málo. Všichni však mohou dát sebe a svými činy dokázat svou věrnost Kristovu drahému dílu. [4T 457] Mnozí dovedou omezit svá vydání, aby mohli štědřeji dávat pro Krista. Takové sebezapření je nyní úkol pro nás všechny.

„Láska zajisté Kristova pudí nás“ 2Kor 5,14., řekl Pavel. Ona byla hlavní zásadou jeho chování, jeho hybnou silou. Jestliže kdy jeho horlivost na stezce povinnosti na chvíli ochabla, postačil jediný pohled na kříž, jediné pomyšlení na úžasnou lásku Kristovu zjevenou v Jeho bezpříkladné oběti, aby jej to přimělo k tomu, že přepásal bedra své mysli a spěchal kupředu na cestě sebezapření. Při práci pro své bratry velmi spoléhal na projev Kristovy podivuhodné a nekonečné lásky se vší její podmaňující a svazující mocí.

Jak opravdová a dojímavá je jeho naléhavá prosba*: „Znáte milost Pána našeho Jezukrista, že pro vás učiněn jest chudý, jsa bohatý, abyste vy jeho chudobou zbohatli“ 2K 8,9*. Vy znáte výšiny, z nichž se snížil, víte o hloubce ponížení, do níž sestoupil cestu sebezapření a oběti a neuhnul z ní ani za cenu svého života. Od chvíle, kdy opustil svůj trůn v nebesích, až po smrt na kříži, neznal odpočinku. Pro svou lásku k člověku vítal každou urážku a strpěl každou potupu. *„Já posvěcuji sebe samého za ně“ Jan 17,19*. Veškerou svou slávu, všechno, čím jsem, obětuji na vykoupení člověka. Mají ti, kteří se zasvětili Božímu dílu tolik vroucí lásky, aby duše mohly být skrze ni spaseny?

Pavel nás napomíná, abychom *„nehledali jeden každý jen svých věcí, ale každý také toho, což jest jiných“ Fp 2,4*. Přikazuje nám, abychom napodobovali život velkého Vzoru a vybízí nás, abychom měli takové smýšlení, jaké měl Ježíš Kristus: *„Který ačkoli byl v podobě Boží, nelpěl na tom, že je roven Bohu. Ale samého sebe zmařil, způsob služebníka přijav, podobný lidem učiněn. A v způsobu nalezen jako člověk, ponížil se, poslušný byv až do smrti, a to smrti kříže“ Fp 2,6-8*. Apoštol probírá bod za bodem, aby naše mysl mohla plně porozumět Spasitelově nesmírné shovívavosti k hříšníkům a pevně se jí chopit. [4T 458] Popisuje Krista, jaký byl, když byl roven Bohu, jak se mu andělé klaněli a pak líčí, jak sestoupil do největších hlubin ponížení, aby svou lidskou paží mohl uchopit padlého člověka a pozvednout ho z jeho ponížení k naději, radosti a k nebesům.

Pavel si velice přál, abychom viděli Kristovo ponížení a uvědomovali si je. Byl přesvědčen, že kdyby lidé dokázali pochopit nesmírnou oběť Krále nebes, z jejich srdcí by vymizelo veškeré sobectví. Naši mysl obrací nejprve k postavení, které měl Kristus v nebesích v Otcově náručí; pak nám ukazuje, jak odkládá svou slávu a dobrovolně přijímá všechny pokořující podmínky přirozenosti člověka, jak na sebe bere zodpovědné úkoly služebníka a jak v poslušnosti podstupuje i smrt, a to smrt nejpotupnější a nejstrašnější, nejhanebnější, nejbolestivější - smrt na kříži. Dovedou se křesťané bez dojetí zamyslet nad tímto obdivuhodným projevem Boží lásky k člověku a dovedou si uvědomit význam skutečnosti, že nejsou sami svoji? Takovému Mistru by neměl nikdo sloužit neochotně ani z chamtivosti či ze sobeckých pohnutek.

„Vědouce“, říká Petr, *„že ne porušitelnými věcmi, stříbrem neb zlatem, vykoupeni jste“ 1Pt 1,18*. Ach, kdyby tyto věci stačily k zaplacení spasení člověka, jak snadno by to mohl vykonat Ten, který říká: *„Mé jest stříbro a mé jest zlato“ Ag 2,9*. Avšak přestupník svatého Božího zákona mohl být vykoupen jedině drahocennou krví Syna Božího. Ti, kteří odmítají dát své peníze i své tělesné, duševní a mravní síly do služeb Kristových, protože nedokáží ocenit obdivuhodnou oběť, která byla za ně přinesena, zahynou ve svém sobectví.

„Kdož nemá (to znamená, že nevyužil co nejlépe svých schopnosti i peněz) i to, což má bude od něho odjato“ Mt 13,12. Bůh nepožehná těm, kteří jsou příliš lhostejní, než aby si uvědomili svou odpovědnost a cvičili své schopnosti. [4T 459] Bude jim odňata i ta schopnost kterou měli, a bude dána pilným, horlivým pracovníkům, kteří své dary stálým užíváním rozmnožují. *„Vídáš-li, že muž snažný v díle svém před králi stává? Nestává před nepatrnými“ Př 22,29*. Člověk, který pod vedením Božího Ducha pilně pracuje, získá sílu i vliv, protože všichni poznají, že je Boží věci bezvýhradně oddán, ať je postaven kamkoli.

Všichni zaměstnanci našich kanceláří by měli usilovat o vytváření dobrých a správných návyků. Denně by se mělo několik vzácných chvil věnovat modlitbě, studiu Písma a naučení se třeba jen jedinému verši, aby se duše měla čím sytit. Práce pro Boží dílo nám poskytuje dostatek námětů k přemýšlení i inspiraci pro naše modlitby. Obecenství s Bohem je pro duchovní zdraví nesmírně důležité. Jedině takto lze získat onu moudrost a správný úsudek, které jsou pro plnění každé povinnosti tak potřebné.

Modlitby k Bohu dodávají každému sílu. Spojí-li je člověk se snahou cvičit svou mysl v přemýšlení a bdělosti, připravuje se pro denní povinnosti a uchovává si za všech okolností pokoj duše. Pokušení, jimž jsme denně vystavováni, činí modlitbu nutností. Aby naše víra v Boha neochabovala, měly by k nebesům neustále stoupat naše tiché modlitby o pomoc, světlo, sílu a poznání. Myšlenka a modlitba sama o sobě ovšem k vykonání práce nestačí. Pro zdokonalení křesťanského charakteru je potřebné obojí: práce i modlitba.

Musíme žít dvojím životem - životem myšlenky i činu, životem tiché modlitby i vážné práce. Všichni, kteří obdrželi světlo pravdy, by měli pokládat za svou povinnost rozlévat paprsky světla na stezku hříšníků. Měli by být právě tak Kristovými opravdovými svědky v našich kancelářích, jako jiní členové církve. Bůh po nás žádá, abychom byli živými epištolami, které všichni lidé znají a čtou. Duše, která v každodenní vroucí modlitbě prosí Boha o sílu, oporu a moc, [4T 460] bude mít ušlechtilé touhy, jasné ponětí o pravdě a povinnostech, vznešené záměry a bude neustále hladovět a žíznit po spravedlnosti. Tím, jak budeme neustále ve spojení s Bohem, budeme schopni rozlévat na ty, s nimiž se budeme stýkat, světlo, pokoj a jas, které vládnou v našich srdcích a budeme pro ně příkladem neotřesitelné věrnosti zájmům díla, pro něž pracujeme.

Mnozí, kteří pracují v našich kancelářích, necítí téměř žádnou lásku k Bohu ani bázeň před Ním. Myšlenky o Bohu, o věčném životě a o sebeovládání jim jsou vzdálené. Kdyby tito lidé dokázali pochopit, že jsou na samé hranici věčného světa, a že jejich budoucí život bude záviset na jejich nynější činnosti, nastala by u každého, kdo je v těchto kancelářích zaměstnán, viditelná změna.

Avšak mnozí pracovníci na svatém Božím díle se nechali oklamat satanem a žijí jako v začarovaném snu. Dny a měsíce plynou, ale oni zůstávají bezstarostní a klidní, jako kdyby neexistoval žádný Bůh, ani budoucnost, ani nebesa, žádný trest za zanedbání povinnosti nebo za vyhýbání se odpovědnosti. Avšak den, kdy každý člověk bude souzen podle svých skutků, se rychle blíží. V Hlavní nebeské knize jsou však u jmen mnohých lidí zápisy o mnoha špatných činech.

Pochopí-li pracovníci, že zodpovídají sami za sebe a že by měli předstoupit před Boha s tak poskvrněnou duší, jakou mají nyní, budou se v hořkém pláči dovolávat velikosti jeho lásky, a tak sami teprve poznají, že Bůh modlitbu skutečně slyší a vyslýchá ji. Jestliže skutečně procitnou, poznají, co svou lhostejností a nevěrou ztratili. Potom si uvědomí, s jak nízkou duševní úrovní se spokojili, a že mohli získat bohatou zkušenost a sloužit jako nástroj spasení svých bližních, kdyby zdokonalovali svou mysl a své schopnosti a využívali jich pro Boha. A i kdyby snad nakonec došli spasení, budou si po celou věčnost uvědomovat ztrátu vhodných příležitostí promarněných v čase, který nám byl dán. [4T 461]

Ti, kdo jsou zaměstnáni v kancelářích, příliš zanedbávali náboženské výsady. Na Božím díle by neměl pracovat nikdo, komu jsou tyto výsady lhostejné, protože všichni takoví lidé spolupracují se zlými anděly a jsou pro jiné tmavým mrakem, znakem temna a překážkou. Aby se Boží dílo dařilo, v každém oddělení našich kanceláří musí být přítomni nebeští andělé. Až Duch Boží zapůsobí na srdce tak, že očistí chrám duše od všech poskvrn světa a touhy po radovánkách, pak budou všichni navštěvovat modlitební shromáždění, všichni budou poctivě konat svou povinnost a opravdově i úzkostlivě dbát o co největší úspěch. Věrný Mistrův pracovník využije každou vhodnou příležitost, aby

se sám postavil přímo pod paprsky světla, vyzařující z Božího trůnu. Toto světlo bude působit na jiné lidi.

Kromě řádně navštěvovaného modlitebního shromáždění by se mělo jednou týdně konat shromáždění ke chvále Pána, na němž by se mělo hovořit o Boží dobrotě a Jeho rozličně projevované milosti. Kdybychom byli stejně ochotni vyjadřovat svou vděčnost za přijatá milosrdenství, jako jsme ochotni mluvit o mrzutostech, pochybnosti a nevěře, mohli bychom přinášet radost do srdcí jiných lidí, na místo toho, abychom je zahrnovali smutkem a zbavovali je odvahy. Ti, kdo si jen stěžují a reptají, kdo vidí v životě jen samé nesnáze a mluví o souženích a trampotách, měli by rozjímat o nesmírné oběti, kterou pro ně Kristus přinesl. Pak budou schopni ocenit všechna přijatá požehnání ve světle kříže. Hledíme-li na Ježíše, Vůdce a Dokonavatele naší víry, kterého potupily naše hříchy a tížily naše starosti, budeme vidět důvod k vděčnosti a chvále a své myšlenky a své přání podřídíme Kristově vůli.

V každém milostivém požehnání, které jsme od našeho nebeského Otce obdrželi, je možno rozpoznat důkazy nekonečné lásky i něžný soucit, který předčí pochopení, jež má matka pro své vzpurné dítě. Zkoumáme-li božský charakter ve světle kříže, vidíme, že milosrdenství, něha a odpuštění splývají se spravedlností a právem. Pak společně s Janem zvoláme: *„Pohleďte,* [4T 462] *jakou lásku dal nám Otec, totiž abychom synové Boží slouli“ 1Jan 3,1*. Vidíme na trůně Ježíše, který má na rukou, nohou a v boku známky utrpení, jež snesl, aby smířil člověka s Bohem a Boha s člověkem. Nepředstavitelné milosrdenství nám ukazuje nekonečného Otce, jež přebývá v nepřístupném světle, ale který nás přece přijímá skrze zásluhy svého Syna. Mrak pomsty, který hrozil jen bídou a zoufalstvím, odhaluje v odraženém světle kříže Boží písmo: Žij, hříšníku, žij! Vy kající a věřící duše, žijte! Já jsem zaplatil výkupné.

Musíme se scházet pod křížem. Kristus, a to Kristus ukřižovaný, musí být předmětem našeho rozjímání, hovoru i naší největší radostí. Tyto zvláštní chvíle bychom měli mít proto, abychom si udrželi ve svěží paměti vše, co od Boha přijímáme, a abychom vyjádřili svou vděčnost za Jeho velkou lásku i svou ochotu vložit všechno do té ruky, která byla za nás přibita na kříž. Měli bychom se tu učit mluvit jazykem Kanánu a zpívat Siónské písně. Z tajemství i slávy kříže poznáme hodnotu člověka a pak poznáme a pochopíme, jak důležité je pracovat pro naše bližní, aby jejich pozornost mohla být obrácena k Božímu trůnu.

Posvátnost slibů

Krátkým, ale hrozným příběhem Ananiáše a Zafíry poučuje Písmo všechny Kristovy následovníky. Toto důležité ponaučení nezapůsobilo celou svou vážností na mysl našich věřících. Bude pro všechny užitečné zamyslet se nad podstatou urážky, pro kterou se tito viníci stali varovným příkladem. Celý příběh je důkazem Boží spravedlnosti a každého by měl přivést k bázni a třesení, aby se nikdo neopovážil opakovat hříchy, které přivolaly takový trest. Sobectví bylo velkým hříchem, který pokřivil charaktery této hříšné dvojice. [4T 463]

Ananiáš a jeho žena Zafíra, jako i jiní, měli příležitost slyšet apoštoly. Boží moc provázela jejich slovo a hluboké přesvědčení se zmocnilo všech přítomných. Jemný vliv Boží milosti působil na jejich srdce, aby přestali sobecky lpět na pozemských statcích. Když je Duch takto přímo ovlivnil, závazně se rozhodli, že Pánu dají část pozemků. Avšak jen co tento nebeský vliv pominul a ztratila se naléhavost dojmu, manželé začali revidovat své rozhodnutí a upouštěli od plnění slibu, který učinili. Mysleli, že se unáhlili a chtěli o tom znovu pouvažovat. Tím otevřeli dveře satanu, který ovládl jejich srdce.

Tento příběh měl být výstrahou pro všechny, aby zabránili satanovu působení. Předně ve svém srdci uchovávali žádostivost a pak zahanbeni tím, že bratři vědí, že jejich sobecké duše odepřely to, co Bohu slavnostně a závazně slíbili, uchýlili se

k podvodu. Společně prodiskutovali celou záležitost a vědomě se rozhodli ponechat si část peněz, utržených za pozemek. Když byli usvědčeni ze svého podvodu, stihl je okamžitý trest - smrt. Věděli, že Pán, kterého chtěli takto oklamat, viděl do jejich srdce, protože Petr pravil: *„Ananiáši, proč naplnil satan srdce tvé, tak abys lhal Duchu svatému, a lstivě ujal peněz za to pole? Zdaliž nebylo tvé, kdybys ho byl sobě nechal? A když bylo prodáno, v moci tvé bylo. I proč jsi tuto věc složil v srdci svém? Neselhal jsi lidem, ale Bohu“ Sk 5,3.4.*

Zvláštní příklad měl chránit mladou církev před demoralizujícím vlivem, protože početně rychle vzrůstala. Všichni vyznavači Krista oné doby a současně všichni ti, co po nich budou vyznávat Jeho jméno, obdrželi výstrahu, že Bůh vyžaduje věrné plnění slibů. Přes tento významný trest za klam a podvod se tentýž hřích v křesťanské církvi často opakoval a běžně je rozšířen i v naší době. [4T 464] Bylo mi ukázáno, že Bůh dal tento příklad k výstraze všem, kteří budou v pokušení jednat podobně. Sobecké jednání a podvod je v církvi denním zjevem. Bohu se zadržuje to, nač má nárok. Mnozí ho olupují a dostávají se do sporu s Jeho způsobem šíření světla a pravdy do celého světa.

Bůh ve svých moudrých plánech rozhodl, že pokrok svého díla bude závislý na osobním úsilí a dobrovolných darech Jeho lidu. Tím, že pozval člověka ke spolupráci na velkém díle vykoupení, pozoruhodně ho poctil. Kazatel nemůže kázat, pokud není poslán. Šíření světla nespočívá jen na kazatelích. Každý nový člen církve se zavazuje, že bude Kristovým poslem už svým životem podle vyznávané pravdy. Kristovi následovníci by měli šířit světlo, které jim Pán svěřil před svým odchodem do nebe.

Ústavy, které jsou Božími nástroji při šíření evangelia na zemi, je třeba podporovat. Je zapotřebí stavět nové sbory, budovat školy a nakladatelství ke konání velkého díla a pro publikování pravdy, která se písemnou formou šíří do všech částí světa. Pokyn k budování těchto ústavů dal Bůh a měly by se vydržovat z desátků a dobrovolných obětí. Jak se šíří dílo, rostou i potřeby prostředků pro pokrok ve všech odvětvích. Ti, co přijali pravdu a stali se účastníky Boží milosti, mohou spolupracovat s Kristem přinášením dobrovolných obětí a ochotných darů. Když si členové ve svém srdci přejí, aby se už přestalo s požadováním prostředků, dávají ve skutečnosti najevo, že jim nezáleží na pokroku Božího díla.

„Zavázal se také Jákob slibem, řka: jestliže Bůh bude se mnou, a ostříhati mne bude na cestě této, kterouž já jdu; a dá-li mi chléb ku pokrmu a roucho k oděvu, a navrátím-li se v pokoji do domu otce svého, a bude mi Hospodina za Boha: Kámen tento, kterýž jsem postavil na památku, bude domem Božím; [4T 465] *a ze všech věcí kteréž mi dáš, desátky spravedlivě tobě dám.“ Gn 28,20-22.* Okolnosti, které přivedly Jákoba k slibu, se podobají těm, za jakých se i dnes lidé rozhodují Bohu něco slíbit. Jákob se svým hříšným činem dostal k požehnání, o kterém věděl, že mu bylo slíbeno věrným Božím slovem. Takovýmto jednáním projevil velký nedostatek důvěry, že Bůh může provést své úmysly, ať se přítomnost zdá jakkoliv znepokojivá. Místo toho, aby zaujal postavení, po kterém toužil, byl nucen útěkem si zachránit život před Ezauovým hněvem. Jen s holí v ruce putoval stovky kilometrů pustinou. Ztratil odvahu a jeho srdce bylo naplněno výčitkami a obavami. Vyhýbal se lidem, aby ho nedostihl rozhněvaný bratr. Boží pokoj mu nebyl útočištěm, protože ho pronásledovala myšlenka, že je zbaven Boží ochrany.

Končí druhý den jeho cesty. Jákob je unaven, hladový, bez přístřeší a cítí, že Bůh na něho zapomněl. Ví, že všechno toto neštěstí přivolal na sebe sám svým nesprávným jednáním. Černé mraky zoufalství ho obkličují a cítí se jako vyvrhel. Jeho srdce plní neznámá hrůza a on se sotva odvažuje modlit se. Jákob je tak naprosto osamělý, že cítí takovou potřebu Boží ochrany, jako ji nikdy předtím nepocítil. V pláči vyznává svůj hřích Bohu a žádá nějaký důkaz toho, že ho Bůh cele neopustil. Jeho obtížené srdce však nenachází úlevu. Ztratil všechnu důvěru v sebe a bojí se, že Bůh jeho otců ho zavrhl.

Avšak Hospodin, milostivý Bůh, se slitovává nad opuštěným, zarmouceným člověkem, který sbírá kameny a činí si z nich podušku a jen nebeský baldachýn má jako přikrývku.

V nočním vidění pozoruje tajemný žebřík, který se jedním koncem opírá o zem a druhým se dotýká hvězdných zástupů nejvyšších nebes. Andělé vystupují a sestupují po zářivém žebříku a ukazují mu cestu spojující nebe se zemí. [4T 466] Slyší hlas, který obnovuje slib milosti, ochrany a budoucích požehnání. Když se Jákob probudil ze snu, pravil: *„V pravdě Hospodin jest na místě tomto, a já jsem nevěděl“ Gn 26,16.* Rozhlížel se kolem, jako by hledal nebeské posly; avšak jeho nadějný a udivený zrak zastihl už jen nejasné obrysy pozemských předmětů a nad sebou nebesa ozářena světelnými klenoty. Zmizel žebřík, ztratili se zářící poslové a slavný Majestát nebes mohl vidět jen ve své představě.

Nad hlubokým tichem noci a živým vědomím, že je v Boží přítomnosti, se Jákoba zmocňoval strach. Srdce měl plné vděčnosti, že nezahynul. Tuto noc již neusnul; hluboká a vroucí vděčnost se snoubila se svatou radostí a naplnila jeho duši. *„Vstal pak Jákob ráno, vzal kámen, kterýž byl podložil pod hlavu svou, a postavil jej na znamení pamětné, a polil jej svrchu olejem“ verš 18*. A tu učinil slavnostní slib Bohu.

Jákob učinil svůj slib, když ho občerstvila rosa milosti a posilnila jistota Boží přítomnosti. Jen co Boží sláva poodstoupila, byl v pokušení, v jakém bývají i lidé dnes; zůstal však věrný svému slibu a nechtěl ani pomyslet, že by bylo možné zrušit slib, který učinil. Mohl uvažovat tak, jak to činí dnešní lidé, že přece toto zjevení bylo jen snem, že svůj slib učinil v návalu nadšení, a že to tedy nemusí splnit. Jákob však smýšlel jinak.

Přešla dlouhá léta, než se Jákob odvážil vrátit se zpět do své země. Když to však učinil, věrně splnil Pánu svůj slib. Zbohatl a velké množství jeho majetku přešlo do Boží pokladnice.

Dnes mnozí troskotají tam, kde Jákob rozhodně zvítězil. Lidé, kterým dal Bůh největší statky, mají i největší sklon si je zadržet, když mají odevzdat nějaký přiměřený obnos. [4T 467] Jákob dal desátek ze všeho, co měl a pak spočítal i použité desátky a Pánu dal i z toho, co používal sám, dokud byl na zemi pohanů a nemohl plnit svůj slib. Bylo to velké bohatství, on však neváhal; to, co slíbil Bohu, nepokládal za své vlastnictví ale za Boží.

Velikost daru do Boží pokladnice se řídí množstvím vlastnictví. Komu bylo více svěřeno, od toho Bůh požaduje větší dar. Má-li křesťan deset nebo dvacet tisíc dolarů, pak Bůh žádá nejen dar podle desátkového systému, ale přinést také oběť za hřích a oběť chvály Bohu. Levitský zákon se mimořádně vyznačoval svým důrazem na posvěcenost majetku. Mluvíme-li o desátcích jako základu židovského přispívání na náboženské účely, nemluvíme dost srozumitelně. Hospodin důrazně trval na svých požadavcích, které téměř v každém úseku připomínaly Dárce, který požaduje určitou část pro sebe. Od Izraelitů se žádalo, aby odváděl poplatek ze svého prvorozeného syna, za prvotinu stáda a prvotinu žně. Úrodu v rozích svých polí měli nechávat pro chudé. Cokoliv jim vypadlo z rukou, zůstalo pro chudé a jednou za sem let patřila celá úroda nuzným. Byly tu obětní dary, oběti za vinu, oběti za hříchy a odpuštění všech dluhů každého sedmého roku. Byly tu ještě početné výdaje na pohostinství a dary pro chudé jakož i daně z majetku.

Aby se kontrolovalo plnění zákona, konal se v určitých obdobích průzkum, zda lid věrně plní své sliby. Svědomití lidé vraceli Bohu až třetinu ze všeho svého příjmu na náboženské účely a pro chudé. Tyto požadavky se nevztahovaly na zvláštní třídu lidí, ale na všechny, protože se řídily množstvím majetku. [4T 468] Kromě těchto systematických a pravidelných darů byly ještě zvláštní dobrovolné oběti při zvláštních příležitostech, jako například při stavbě svatostánku na poušti a budování jeruzalémského chrámu. Tato ustanovení určil Bůh pro dobro svého lidu a k podpoře svého díla.

Musíme se v těchto věcech mnohému naučit. Je jen málo těch, které trápí svědomí, když zanedbávají povinnost dobročinnosti. Avšak málo lidí cítí výčitky svědomí za

to, že olupují Boha. Když křesťan úmyslně, anebo příležitostně špatně vyplácí svého bližního, anebo odmítá smazat vyrovnaný dluh, pak, nemá-li zatvrzené svědomí, bude jej obviňovat. Nemá pokoje, i když o tom ví jen on sám. Je mnoho zanedbaných slibů a nesplněných závazků. A přece, jak málo je těch, co se tím trápí a znepokojují. Jak málo je těch, kteří si uvědomují vinu nesplněné povinnosti. Nad touto záležitostí se musíme znovu a hlouběji zamýšlet. Svědomí je třeba vyburcovat a celé věci věnovat vážnou pozornost, protože v poslední den budeme vydávat počet Bohu a Jeho velké požadavky musí být splněny.

Zodpovědnost křesťanských podnikatelů, ať je jejich majetek jakkoli veliký, bude úměrná darům, které od Boha dostali. Svůdnost bohatství přivedla na zahynutí tisíce a desetitisíce lidí. Tito boháči zapomínají, že jsou jen hospodáři, a že se rychle blíží den, kdy budou slyšet: *„Vydej počet z vladařství svého“ Luk 16,2*. Podle podobenství o hřivnách je každý člověk zodpovědný za to, jak naložil s dary, které dostal. Ubohý člověk z podobenství cítil nejmenší zodpovědnost proto, že měl jen nejmenší dar a nijak se nerozhodl zúročit svěřenou mu hřivnu. Proto byl uvržen do vnější temnoty.

Kristus pravil: *„Jak nesnadně ti, kteří statky mají, vejdou do království Božího“ Mk 10,23*. A jeho učedníci se divili tomu, co učil. Když nějaký kazatel, který pracoval a úspěšně přiváděl duše ke Kristu, opouští své svaté dílo a obrací se k honbě za pozemským ziskem, je nazván odpadlíkem a bude se Bohu zodpovídat za hřivny, kterých zneužil. [4T 469] Když podnikatelé, hospodáři, strojníci, obchodníci a jiní pracovníci vstupují do církve, stávají se Kristovými následovníky, i když každý z nich dostal jiné hřivny, jejich zodpovědnost za osobní úsilí o pokrok Božího díla, jakož i za vlastní prostředky k tomuto pokroku nejsou o nic menší než zodpovědnost, která spočívá na kazatelích. Zlořečenství které padá na kazatele, nezvěstuje-li cele evangelium, dopadne právě tak na podnikatele, nebude-li svými dary spolupracovat s Kristem, aby dosáhl podobně dobrých výsledků. Když si to někteří uvědomí, řeknou: *„Tvrdá je tato řeč*“, avšak přece je pravdivá, i když ji skutky Kristových následovníků stále vyvracejí.

Zázrakem své milosti opatřil Bůh svému lidu na poušti chléb a mohl by opatřit všechno potřebné i k náboženské službě; on to však nečiní, protože ve své moudrosti viděl, že mravní úroveň Jeho lidu záležela na takové spolupráci s Ním, kde každý něco koná. Dokud se musí pravda šířit, týkají se Boží požadavky lidí a oni jsou zavázáni dávat z toho, co jim k tomuto účelu svěřil. Bůh, Stvořitel člověka, to zařídil plánem pravidelných příspěvků tak, aby na každého připadla tato povinnost podle jeho schopností. Každý má ohodnotit sám sebe a dát podle svého rozhodnutí. Mnozí jsou však z rodu Ananiáše a Zafíry; domnívají se, že když si ponechají část toho, co Boží desátkový systém od nich požaduje, bratři se to nikdy nedozvědí. Takto smýšleli i manželé, a jejich příklad je nám výstrahou. Bůh nás v tomto příběhu upozorňuje, že On hledí do srdce. Člověk před ním nemůže skrýt své pohnutky. Pán tu nechal trvalou výstrahu pro všechny časy, aby varoval před hříchem, ke kterému je lidské srdce stále nakloněno.

I když dnes žádné viditelné projevy Boží nelibosti nestíhají hřích Ananiáše a Zafíry, přesto je tento hřích v očích Božích stejně ohavný [4T 470] a jistě se vymstí na přestupnících v den soudu. Mnozí však Boží zlořečenství pocítí ještě v tomto životě. Když něco slíbíš pro Boží dílo, pak jsi slíbil Bohu a slib je třeba svatě plnit. V očích Božích se to pokládá za svatokrádež, jestliže sis ke svému užitku přivlastnil něco z toho, co ses zavázal odevzdat na podporu Jeho svatého díla.

Když někdo ústně nebo písemně v přítomnosti bratří slíbil, že jistou hodnotu odevzdá, pak jsou zde viditelní svědkové smlouvy mezi Bohem a slibujícím. Nejde o slib člověku, ale Bohu a je to jako dlužní úpis bližnímu. Žádný dlužní úpis nezavazuje křesťana tak, jako slib, který učinil Bohu.

Kdo se takto zavazuje svému bližnímu, obyčejně nepomýšlí, že se nějak uvolní se svých závazků. Slib Bohu, Dárci všech darů, je ještě závaznější. Proč bychom se tedy měli zříkat slibů, které jsme dali Bohu? Můžeme snad sliby Bohu pokládat za méně závazné? Snad proto, že tyto sliby nebudou přetřásány v nějaké soudní síni, mají být méně

platné? Což může Boha olupovat ten, kdo vyznává, že je spasen krví nekonečné oběti Ježíše Krista? Což jeho sliby a činy nepadají na váhu nebeské spravedlnosti?

Případ každého z nás se tam zvažuje. Smrtelně vážný byl případ Ananiáše a Zafíry. Tím, že si ponechali část utržené hodnoty, klamali Ducha svatého. Viníkem je každý, kdo jedná podobně. Když lidské srdce zasáhne přítomnost Božího Ducha, pak ono se jím nechá ochotně ovlivnit a lidé se rozhodnou zapřít se a obětovat něco na Boží dílo. Když Boží světlo mocně prosvítí mysl, tehdy přemáhá i starého člověka; sobectví ztrácí svůj vliv na srdce, probouzí se touha napodobit vzor Ježíše Krista, což vede k sebezapření a štědré obětavosti. [4T 471] Povaha přirozeného sobeckého člověka je obměkčena, člověk se stává laskavý a soucitný vůči hříšníkům a učiní Hospodinu slavnostní slib jako Abraham a Jákob. Při takových příležitostech jsou přítomní nebeští andělé. Láska k Bohu a k lidem vítězí nad sobectvím a láskou ke světu. Děje se tak zvláště tehdy, když Boží služebník v Duchu a v moci Boží vysvětluje Boží plán vykoupení, vrcholící v oběti na kříži. V následujících textech Písma si můžeme povšimnout, jak se na sliby dívá Bůh:

„I oznámil Mojžíš synům Izraelským všecky ty věci, kteréž přikázal jemu Hospodin. Mluvil také Mojžíš knížatům pokolení synů Izraelských řka: Toto jest, což přikázal Hospodin: Jestliže by muž slib aneb přísahu učinil Hospodinu, závazkem zavazuje duši svou, nezruší slova svého; podle všeho, což vyšlo z úst jeho, učiní.“ Nu 30,1-3. „Nedopouštěj ústům svým, aby k hříchu přivodila tělo tvé, aniž říkej před andělem, že to jest poblouzení. Proč máš hněvati Boha řečí svou, kterýž by na zkázu přivedl dílo rukou tvých?“ Př 5,6. „A protož vejdu do domu tvého s zápalnými obětmi, a plniti tobě budu sliby své, kteréž vyřkli rtové moji, a vynesla ústa má, když jsem byl v soužení“ Žm 66,13.14. „Osidlo jest člověku pohltiti věc posvěcenou, a po slibu zase toho vyhledávat“ Př 20,25. „Když bys učinil slib Hospodinu Bohu svému, neprodlévej splniti ho; nebo konečně toho vyhledávati bude Hospodin Bůh tvůj od tebe, a byl by na tobě hřích. Pakli nebudeš slibovati, nebude na tobě hříchu. Což jednou vyšlo z úst tvých, to splníš a učiníš, jakž jsi slíbil Hospodinu Bohu svému dobrovolně, což jsi vynesl ústy svými.“ Dt 23,21-23.

„Sliby čiňte a plňte Hospodinu Bohu vašemu; kteřížkoli jste vůkol něho, přinášejte dary Přehroznému.“ Žm 76,12. „Ačkoliv vy ho poškvrňujete, když říkáte: Stůl Hospodinův v pohrdání jest, a což kladeno bývá na něj, že jest chatrný pokrm. Říkáte také: Ach, větší práce, ježto byste to zdmýchnouti mohli, praví Hospodin zástupů. Nebo přinášíte to, což jest vydřeno, a chromé i nemocné, [4T 472] *přinášejíce dar. To-liž mám přijímati z ruky vaší? praví Hospodin. Anobrž zlořečený jest fortelný, kterýž maje v svém stádě samce, činí slib, a obětuje Pánu to, což jest churavého. Nebo král veliký já jsem, praví Hospodin zástupů, a jméno mé jest hrozné mezi národy.“ Mal 1,12-14.*

„Když bys učinil slib Bohu, neprodlévej ho splnit, neboť nemá líbosti v blázních. Cožkoli slíbíš, splň. Lépe jest, abys nesliboval, než abys slibě, neplnil.“ Kaz 5,4.5.

Bůh dal člověku možnost podílet se na dokončení díla spasení svých bližních. Může spolupracovat s Kristem a konat skutky milosrdenství a dobročinnosti, však nemůže je vykoupit, protože nemůže splnit požadavky spravedlnosti. Toto může vykonat jen Boží Syn tím, že odkládá čest a slávu, že své božství odívá lidstvím a přichází na zem, aby se pokořil a prolil svou krev za člověka.

Když Kristus posílal své učedníky *„do celého světa kázat evangelium všemu stvoření“,* pověřil lidi šířením evangelia. Zatímco jedni jdou kázat, Bůh vyzývá druhé, aby prostřednictvím desátků a obětí podporovali kazatele a šíření pravdy prostřednictvím tisku na celém světě. Toto jsou prostředky, kterými Bůh pozvedá člověka. Právě toto dílo člověk potřebuje, protože probouzí nejhlubší city jeho srdce a mobilizuje k činnosti nejvyšší duchovní schopnosti.

Všechno dobré na zemi stvořila Boží štědrá ruka jako projev lásky k člověku. Stará se o nuzné a dbá též o potřeby náboženství. Prostředky vložil do lidských rukou, aby Jeho Božské dary protékaly lidským potrubím v díle záchrany bližních, které nám bylo svěřeno. Každý má vykonat určité dílo na tomto rozsáhlém poli. A přece by si nikdo neměl myslet, že Bůh je závislý na člověku. Vždyť Bůh by mohl říci slovo a každý chudák by se stal boháčem. [4T 473] V okamžiku by mohl vyléčit lidstvo ze všech nemocí. Úplně by se mohl obejít bez svých služebníků a mohl by anděly poslat zvěstovat pravdu. Mohl by ji napsat na oblohu nebo vytisknout na listí stromů, anebo na květy; mohl by ji sám mocně oznámit z nebes. Avšak všemohoucí Bůh nezvolí žádný z těchto způsobů. Dobře věděl, že člověk musí něco konat, má-li být život požehnáním. Zlato a stříbro je Boží a mohl by je nechat padat jako déšť s nebe, kdyby chtěl. Místo toho však povolal člověka k šafářství a svěřil mu prostředky. Člověk je neměl hromadit, ale použít k službě jiným. Člověka tak učinil prostředníkem, skrze něhož šíří na zemi požehnání. Bůh tento systém štědré obětavosti ustanovil proto, aby se člověk mohl stát ochotný a povahově nesobecký jako jeho Stvořitel a nakonec být s Ním ve věčné slávě.

Bůh pracuje skrze lidské nástroje a kdokoliv probouzí svědomí lidí a vyzývá je k dobrým skutkům a skutečnému zájmu o pokrok díla a pravdy, nekoná to sám od sebe, ale z Ducha Božího, který působí v něm. Sliby za těchto okolností mají svatý charakter a jsou ovocem díla Božího Ducha. Když někdo tyto sliby plní, nebe přijímá tuto oběť a tito ochotní pracovníci si ukládají bohatý poklad v nebi. Pokládají dobrý základ pro budoucnost, aby mohli dojít k věčnému životu.

Když však lidé přestanou tak živě cítit bezprostřední přítomnost Božího Ducha a mysl se začne zajímat o časné životní zájmy, tehdy jsou v pokušení zapochybovat o platnosti závazků, které na sebe ochotně vzali. Takové povolování satanskému pokušení vede k úvahám, že se rozhodovali pod vlivem chvilkového nadšení, že přecenili potřebu prostředků nutných pro Boží dílo, a že byli přiměni ke slibu pod falešnými záminkami, [4T 474] aniž by poznali celou záležitost, a proto se rádi zbaví závaznosti slibu. Mají kazatelé moc přijmout takové výmluvy a říci: „nemusíte splnit slib, jste zproštěni závazku?“ Kdyby se k tomu odvážili, stali by se spoluúčastníky hříchů těch, kteří neplní slib.

Z každého našeho příjmu bychom měli na prvním místě odevzdat část Bohu. Židé byli povinni přinášet Pánu buďto prvotiny ze všech Jeho darů, ať z přírůstku ovcí či dobytka, nebo z úrody na svých polích, sadech či vinicích, nebo měli za ně zaplatit rovnocennou náhradu. Jak se tato ustanovení v naší době změnila! Požadavky a nároky Páně - pokud se na ně vůbec myslí - stojí až na posledním místě. Naše dílo však teď potřebuje desetkrát víc prostředků než se požadovalo od Židů. Apoštolové byli pověřeni velkým úkolem - jít do celého světa a kázat evangelium. To ukazuje, jaká obrovská práce a zvýšená odpovědnost spočívá na Kristových následovnících v naší době. Jestliže před tisíciletím požadoval zákon desátky a oběti, oč více je jich třeba nyní! Jestliže bohatí i chudí měli ve své době dávat obnos úměrný svému majetku, je to v naší době dvojnásobně důležité.

Většina vyznavačů křesťanství se velmi neochotně loučí se svými penězi. Mnozí z nich nedávají Bohu ani dvacetinu svého příjmu a mnozí dávají ještě daleko méně. Je mnoho těch, kteří okrádají Boha o ten malý desátek, jiní chtějí dávat jenom desátek. Kdyby všechny desátky našeho lidu plynuly do pokladnice Páně tak jak by měly, přineslo by to takové požehnání, že dary a oběti pro svaté účely by se zdesateronásobily a spojení mezi Bohem a člověkem by bylo trvalé. Kristovi následovníci by neměli čekat, až je hlasité volání misionářů probudí k činu. Kdyby byli duchovně probuzeni, slyšeli by každý týden při výplatě - ať malé nebo velké - hlas Boží a hlas svědomí, požadující od nich desátky a oběti, které náležejí Bohu. [4T 475]

Práce a dary se u Kristových následovníků nejen vyžadují, ale jsou v jistém smyslu nezbytné. V nebesích mají všichni zájem o spásu člověka a čekají, že lidem bude záležet na vlastní spáse i na spáse jejich bližních. Všechno je připraveno, ale církev zřejmě

podřimuje. Až se probudí a složí své modlitby, své bohatství - všechnu svou energii i prostředky k Ježíšovým nohám, pak pravda zvítězí. Andělé žasnou, že křesťané dělají tak málo, když jim Ježíš, který ani sebe neušetřil a zemřel potupnou smrtí, dal takový příklad. Diví se, že když přicházejí do styku se sobeckostí světa, znovu upadají do svých malicherných názorů a sobeckých pohnutek.

Jedním z největších hříchů v dnešním křesťanském světě je přetvářka a chamtivost při jednání s Bohem. U mnohých se projevuje rostoucí nezájem, když se jedná o to, aby splnili své závazky vůči různým ústavům a náboženským institucím. Mnozí pokládají závazek za něco, co od nich nevyžaduje finanční prostředky. Jestliže si myslí, že jejich peníze jim přinesou velký zisk, když je budou investovat do banky nebo do kapitálu, anebo jsou-li v ústavu jednotlivci, kterým se zaručili pomáhat, ale nyní mají vůči nim výhrady, cítí se od závazků naprosto osvobozeni a své prostředky užívají tak, jak se jim líbí. Tento nedostatek poctivosti převládá hlavně mezi těmi, kdo hlásají, že zachovávají Boží přikázání a očekávají brzký příchod svého Pána a Spasitele.

Bůh chce být nekonečně dobrotivý, ale poctivé plnění Božích požadavků je často odmítáno nebo odkládáno, jakoby slavnostní sliby neměly žádný význam. Protože členové církve nedbají na placení desátků a plnění svých slibů, naše zařízení mají finanční těžkosti. Kdyby všichni, bohatí i chudí, přinesli své desátky do pokladnice, vytvořila by se dostatečná zásoba peněz, aby se příčina finančních potíží odstranila a aby misijní práce na různých úsecích krásně pokročila. [4T 476] Bůh povolává ty, kdo věří pravdě, aby Mu dali to, co je Jeho. Ti, kdo se domnívali, že tím získají, když odejdou od Boha, nakonec poznají, že na ně dopadne Jeho kletba za to, že Pána okrádali. Nevyrovnává-li někdo okamžitě své závazky vůči Pánu, může jej omluvit jedině naprostá neschopnost platit.

Církev je zodpovědná za sliby svých jednotlivých členů. Když vidí, že některý bratr zanedbává plnit co slíbil, mělo by se s ním jednat laskavě, ale jasně. Když není v situaci, která by mu umožňovala splnit slib a jinak je vážným členem sboru a má ochotné srdce, tehdy nechť mu církev s porozuměním a soucitně pomůže. Členové sboru tím přemostí těžkost a sami budou požehnáním.

Bůh chce, aby členové jeho církve pokládali své povinnosti k Němu za tak závazné, jak pokládají za nutné vyrovnat svoje dluhy obchodníkovi. Nechť každý prozkoumá svůj minulý život a uvidí, zda nějaké nevyrovnané, nesplněné sliby nezanedbal a nechť potom vynaloží obzvláštní úsilí zaplatit „do posledního haléře“, protože se všichni musíme dostavit k poslednímu účtování, kde kromě pravdy a poctivosti nic neobstojí.

Závěti a odkazy dědictví

„Neshromažďujte si poklady na zemi, kdež mol a rez kazí, a kdež zloději vykopávají a kradou. Ale skládejte sobě poklady v nebi, kdež ani mol ani rez nekazí, a kdež zloději nevykopávají ani nekradou.“ Mt 6,19.20. Sobectví je hřích, který ničí duši. Pod jeho vedením přichází žádostivost, což je modlářství. Všechny věci patří Bohu. Všechen úspěch z něhož se těšíme, je důsledkem Božího požehnání. Bůh je velkým a štědrým dárcem. Když od nás žádá určitou část z toho co nám dal, [4T 477] nechce z našich darů zbohatnout, protože od nás nic nepotřebuje. Dává nám tím jen příležitost k sebezapření, lásce a soucitu k bližním, a to nás má zušlechtit. Bůh si v každé době, od Adama až dodnes, činí nárok na vlastnictví člověka. Praví: Já jsem ten pravý vlastník vesmíru, a proto mi posvěť prvotinu svých úrod, dones mi daň věrnosti, odevzdej mi, co je moje, a takto uznej moji svrchovanost. Tehdy se budeš těšit z mých darů a já ti požehnám. *„Cti Hospodina z statku svého, a z nejpřednějších věcí všech úrod svých“ Př 3,9.*

Boží požadavky jsou na prvním místě. Neplníme jeho vůli, obětujeme-li mu jen to, co nám zůstane z příjmu, když jsme se již postarali o všechny svoje domnělé potřeby. Dříve než utratíme nějakou část svých příjmů, měli bychom oddělit a předložit Mu tu část, kterou požaduje. Ve starozákonní době na oltáři stále hořela oběť vděčnosti, čímž se projevoval stálý dluh člověka vůči Pánu. I prospěch našeho obyčejného podni-

kání je projevem Božího požehnání. Část svého příjmu máme věnovat chudým. Větší část se má použít pro Jeho dílo. Když Bohu odevzdáváme to co žádá, zůstatek bude posvěcen a požehnán pro naše potřeby. Když však člověk loupí Boha a ponechává si to co Bůh požaduje, na všem spočine Boží zlořečenství.

Podle Božího plánu mají být lidé jakýmsi potrubím, kterým potekou prostředky k podpoře díla, které se má z Jeho vůle na světě šířit. Bůh dal lidem určité vlastnictví, aby ho rozumně používali a ne sobecky hromadili, anebo prostopášně utráceli v přepychovém a sobeckém požitku, projevujícím se buď v odívání, anebo výzdobě svých příbytků. Pán svěřil lidem prostředky, kterými mají podporovat snahy Jeho služebníků, kazatelů a misionářů a vydržovat ústavy, které nám uložil zřídit. Ti, kteří se těší ze vzácného světla pravdy, by měli cítit vroucí touhu všude je rozšířit. [4T 478] Máme málo věrných praporečníků, kteří se nikdy nezaleknou povinností a neutíkají před zodpovědností. Jejich srdce a peněženka jsou otevřené pro každou výzvu a prostředky na podporu díla Božího jsou připraveny. Někteří jsou dokonce hotovi překročit míru své povinnosti z obavy, že nevyužijí příležitost odložit svůj poklad pro nebe. Jiní zas činí jen to nejmenší. Hromadí svůj majetek nebo nešetrně rozhazují prostředky pro sobecké cíle, avšak zdráhavě dávají ubohou část na podporu Božího díla. Jestliže Bohu něco slíbí, co nejdříve toho litují a chtějí se vyhnout splnění toho, co slíbili; nemohou-li se tomu vyhnout, plní své sliby velmi pomalu. Své desátky zmenšují jak jen mohou v obavě, že to, co Bohu vrátí, je ztracené. Různé naše ústavy se mohou zadlužit pro nedostatek prostředků, tito však jednají tak, jako by jim bylo úplně jedno, zda ústavy prospívají, nebo ne. A přece to jsou Boží nástroje, jejichž pomocí má být osvícena země.

Naše ústavy nedostaly, jako jiné podobné instituce, žádné dotace, ani dědictví. Bůh jim však přece pomáhal, žehnal a vykonal skrze ně mnoho dobrého. Máme mezi sebou staré lidi, kteří se blíží k závěru své zkoušky. Jejich majetek však přechází do rukou satanových služebníků pro nedostatek ostražitých lidí, kteří by tyto prostředky mohli zabezpečit pro Boží dílo. Bůh jim tyto prostředky svěřil k tomu, aby Mu je vrátili, když však tito lidé odcházejí z dějiště života, naloží v devíti případech z deseti s Božím vlastnictvím tak, že jím neoslaví Boha, protože ani dolar se z toho nikdy nedostane do Boží pokladnice. V některých případech, tito zdánlivě dobří bratři měli neposvěcené rádce, kteří jim radili ze svého stanoviska, ale ne podle úmyslu Božího. Majetek často odkázaný dětem a vnukům, je jen k jejich škodě. Nemají lásku k Bohu ani k pravdě a proto jdou všechny tyto prostředky Páně do satanových řad a pod jeho kontrolu. Satan je mnohem bdělejší a prozíravější, obratný při nacházení způsobů jak si opatřit prostředky, než naši bratři při obstarávání prostředků pro dílo Páně. [4T 479] Některé závěti jsou vyhotoveny tak, že obstojí před zákonem světa, ale neobstojí před zákonem Páně, když dílo ztrácí velké sumy peněz. Naši bratři by si měli uvědomit, že na nich spočívá zodpovědnost jakožto na věrných služebnících v Božím díle, jak uplatní své schopnosti v těchto záležitostech a postarají se o vlastnictví Páně.

Mnozí v této věci projevují zbytečnou přecitlivělost. Zdá se jim, že vstupují na zakázanou půdu, když si se starými nebo nemocnými mají pohovořit o jejich majetkových záležitostech, aby se dozvěděli, jak s nimi mají naložit. Tato povinnost je právě tak svatá, jako kázání slova pro záchranu duší. Zde je například člověk s Božími penězi nebo majetkem, který zakrátko složí své šafářství. Nyní odevzdá své prostředky, které mu Bůh svěřil pro použití v Jeho díle, do rukou bezbožných lidí jen proto, že to jsou jeho příbuzní? Neměli by křesťané projevit zájem a péči o budoucí dobro člověka stejně, jako zájem o Boží dílo tím, že správně naloží s majetkem svého pána, nebo s hřivnami které mu byly svěřeny proto, aby je moudře využíval? Budou jeho bratři stát a dívat se, jak ztrácí tento život a zároveň okrádá Boha? To bude strašná ztráta pro něho i pro Boží dílo. Když tyto peníze přijdou do rukou těch, kteří nedbají o Boží pravdu, je tomu, jako by je zavázal do uzlíku a zakopal do země.

Pán chce, aby Jeho následovníci rozhodli o svých prostředcích v době, kdy to ještě mohou sami učinit. Musíme uznat, že všechno co máme, patří cele Jemu, a proto, kdy-

koliv je to potřebné je použijeme pro pokrok Jeho díla. Někteří zacpávají uši před výzvou po prostředcích, které by se měly poslat do cizích zemí, použít k vydávání literatury o pravdě, které má být na světě tolik, jako listí na podzim. [4T 480] Takoví lidé poukazují na to, že učinili opatření, aby jejich dobročinnost vynikla po smrti, čímž ospravedlňují své lakomství. Pamatovali na dílo ve své závěti. Žijí v lakomství, olupují Boha v desátcích a obětech a ve svých testamentech vracejí Bohu jen nepatrnou část toho, co jim Bůh svěřil, zatímco zbytek obdrží nevěřící příbuzní. Toto je nejhorší druh okrádání. Olupují Boha o to co mu patří, nejen během celého života, ale i po své smrti.

Je nerozumné odkládat přípravu pro budoucí život až na poslední hodinu tohoto života. Též se velmi mýlí ten, kdo otálí s odpovědí na Boží výzvu k štědré obětavosti pro Jeho dílo do té doby, kdy má své šafářství odevzdat jiným. Ti, kterým odkazujete svou hřivnu majetku, nemusí s ní tak dobře naložit jako vy. Jak se mohou bohatí lidé vystavovat tak velkému nebezpečí! Ti, kteří se chtějí vyjádřit o svém vlastnictví v poslední chvíli před smrtí, odkazují ho spíše smrti než životu. Takto mnozí jednají přímo proti Božímu plánu, jasně vyznačenému v Jeho slově. Kdyby chtěli vykonat dobro, musí se chopit nynější zlaté příležitosti a podle svých nejlepších schopností jednat s obavou, že ztratí vhodnou příležitost.

Ti, kteří zanedbávají poznanou povinnost tím, že obcházejí požadavky, které na ně Pán klade v tomto životě, a utišují své svědomí tím, že před smrtí připraví své odkazy, nebudou pochváleni Mistrem a neobdrží žádnou odplatu. Nezapřeli sami sebe, ale sobecky si ponechávali prostředky dokud jen mohli a uvolnili je, jen když je odvolala smrt. Kdyby tito lidé byli křesťany, udělali by ještě při plném vědomí to, o čem chtějí rozhodovat až při smrti. Sebe i svůj majetek by posvětili Bohu a svým poctivým šafářstvím by získali uspokojení z věrného plnění své povinnosti. Kdyby se k tomu rozhodli, mohli by sami splnit Boží požadavky, místo toho aby kladli zodpovědnost na jiné. Měli bychom se pokládat za šafáře majetku Páně, a Boha považovat za Nejvyššího vlastníka, [4T 481] kterému musíme vrátit to co je Jeho, když nás o to požádá. Když přijde Pán, aby si vzal své i s úroky, tehdy lakomci uvidí, že místo toho, aby využívali hřivny které jim byly svěřeny, přivolávali si na sebe zlořečenství vyřčené nad neužitečným služebníkem.

Pán chce, aby se smrt Jeho služebníků pokládala za ztrátu, a to pro jejich dobročinnost a mnohé štědré oběti, kterými naplňovali Boží pokladnici. Posmrtné odkazy jsou jen ubohou náhražkou za živou, štědrou obětavost. Boží služebníci by měli projevovat své závěti každého dne v dobrých skutcích a dobročinných obětech Bohu. Neměli by dovolit, aby část určená Bohu byla nepřiměřeně malá v porovnání s tím, co si ponechají pro vlastní potřebu. Ať denně dělají svůj testament. Budou pamatovat na ty cíle a přátele, které nejvíce milují. Jejich nejlepší přítel je Ježíš. Nelitoval pro ně obětovat ani svůj život; stal se pro ně chudým, aby Jeho chudobou zbohatli. Zaslouží si celé srdce, majetek, všechno co mají. Avšak mnozí křesťané nedbají na Ježíšovy požadavky za života a urážejí Ho jen ubohou almužnou při smrti. Všichni takoví ať pamatují na to, že toto loupení Boha není jen nějakým unáhleným činem; jde tu o promyšlený plán. Svědčí o tom už počáteční slova závěti: „Při plném vědomí ...“ Když loupí Boží dílo za svého života, nepřestávají ho loupit ani po smrti. A to se děje za plného souhlasu všech rozumových schopností. Mnozí si takový testament rádi a s uspokojením berou jako podušku smrti. Závěť je součástí jejich přípravy na smrt a je zhotovena tak, aby je jejich vlastnictví nerušilo v hodině smrti. Mohou tito lidé s radostí přemýšlet o otázce, kterou dostanou od Pána, aby totiž vydali počet ze svého šafářství?

Všichni musíme být bohatí v dobrých skutcích v tomto životě, jestliže chceme dosáhnout budoucí, věčný život. Když zasedne soud a knihy budou otevřeny, každý bude odměněn podle svých skutků. Ve sborové knize je zapsáno mnoho jmen, [4T 482] při kterých je v nebeské knize záznam o loupení Boha a ten svědčí proti nám. Jestliže tito lidé nebudou činit pokání, nezištně a obětavě pracovat pro Mistra, zcela určitě obdrží úděl nevěrného služebníka.

Často se stává, že některý schopný podnikatel je náhle odvolán ze života bez předchozího napomenutí a při přezkoumání jeho živnosti se zjistí, že jde o velmi zamotaný případ. Při jeho řešení pohltí soudní výlohy velkou část majetku, zatímco jeho žena, děti a Kristovo dílo jsou oloupeny. Ti, kteří věrně hospodařili s Božími prostředky, budou přesně vědět jaká je situace v jejich podniku a jako moudří lidé budou připraveni pro každý případ. Kdyby byl jejich život náhle skončen, nenechali by tolik starosti těm, kteří mají urovnávat jejich záležitosti.

Mnozí nejsou schopni napsat si svou poslední vůli, dokud jsou ještě zdraví. Naši bratři by měli učinit určité opatření. Měli by znát jejich majetkový stav a neměli by dovolit, aby jejich podnik byl zapleten do těžkostí. Měli by uspořádat svůj majetek tak, aby ho mohli kdykoli opustit.

Závěti by měly být napsány tak, aby obstály před zákonem. Když jsou hotové, mohou po celá léta ležet a nikomu neuškodí, když se s majetkem nakládá podle potřeby. Bratři, smrt nepřijde ani o den dříve jen proto, že jste sepsali svůj testament. Když ve své poslední vůli odkazujete majetek svým příbuzným, nezapomeňte na Boží dílo. Jste Božími nástroji a hospodaříte s Jeho majetkem. Především byste měli uvažovat o Jeho požadavcích. Je pravdou že svou ženu a děti nemůžete nechat bez pomoci a měli byste učinit pro ně určité opatření, pokud to potřebují. V závěti však neuvádějte dlouhý seznam příbuzných jen proto, že je to zvykem, i když nic nepotřebují.

Vždy by se mělo pamatovat na to, že současný sobecký způsob nakládání s majetkem není ve shodě s Boží vůlí, ale je to lidský způsob jednání. Křesťané by měli být reformátory, měli by změnit tento současný systém [4T 483] a dát závěti zcela novou formu. Vždy pamatujte na to, že zacházíte s Božím vlastnictvím. V této záležitosti je Boží vůle zákonem. Kdyby vás někdo pověřil, abyste vykonal jeho poslední vůli, nezkoumali byste pozorně jeho vůli, aby se ani to nejmenší nemohlo zneužít? Váš nebeský Přítel vám svěřil majetek a svou vůli vám dal jako měřítko, jak máte s vlastnictvím naložit. Když se tento úkol zkoumá nesobecky, potom s tím co patří Bohu, se nenaloží nesprávně. Boží dílo je hanebně zanedbáno, i když Bůh dal lidem dost prostředků, aby mohli čelit všem mimořádným okolnostem; jen kdyby měli vděčné, poslušné srdce.

Ti, kteří už napsali svou závěť, by si neměli myslet, že už nemají žádnou povinnost. I nadále by měli pracovat a využívat hřivny, které jim byly svěřeny pro budování díla Páně. Bůh připravil plán, aby všichni mohli rozumně hospodařit se svými prostředky. Bůh nechce udržovat své dílo zázraky. Má věrné šafáře, kteří šetrně hospodaří a využívají své prostředky pro rozvoj Jeho díla. Sebezapření a štědrá obětavost mají být pravidlem a ne výjimkou. Vzrůstající potřeba Božího díla vyžaduje prostředky. Lidé z našich i cizích zemí stále žádají posly, kteří jim mají přinést světlo a pravdu. To si vyžaduje stále více pracovníků a více prostředků na jejich vydržování.

Do Boží pokladnice se dostává jen malé množství prostředků, aby se mohly použít pro záchranu duší, a ty se velmi těžce získávají. Kdyby se všem mohly otevřít oči, uviděli by jak lakomství bránilo pokroku Božího díla a o kolik víc se mohlo vykonat, kdyby všichni jednali v zájmu pokroku Božího díla. Církvi se ani nezdá o tom jaké dílo by mohla vykonat, kdyby se pro Krista vzdala všeho. [4T 484] Pravý duch sebeobětování by byl důkazem moci evangelia, který by svět nemohl pochopit anebo popírat. Církev by obdržela hojné požehnání.

Vyzývám všechny bratry a sestry, aby přestali loupit Boha. Někteří jsou v takové situaci, že jsou nuceni napsat závěť. Přitom by však měli dbát na to, aby synům a dcerám neodevzdali prostředky, které by měly přijít do Boží pokladnice. Takové závěti se často stávají předmětem hádek a rozporů. K chvále Božího lidu staré smlouvy je zaznamenáno, že Bůh se nestyděl nazývat se jejich Bohem, protože místo sobecké honby po pozemském majetku a místo vyhledávání vlastních radostí ve světských radovánkách se cele svěřili i se svým majetkem do Božích rukou. Žili jen pro Jeho slávu a jasně vydáva-

li svědectví o tom, že hledali lepší vlast, nebeskou. Bůh se za takový lid nestyděl, protože jej před světem nezneuctil. Král nebes se nestyděl nazývat se jejich bratrem.

Mnozí tvrdí, že pro Boží dílo nemohou vykonat víc, než konají dosud; avšak nedávají podle svých možností. Pán někdy otevírá zaslepené oči jednoduše tím, že zmenší jejich příjem až o tolik, co jsou ochotni obětovat. Zahyne jim kůň na poli, anebo ve stáji, shoří jim dům, či stodola, zklamala je jejich úroda. V mnohých případech Bůh zkouší člověka se zvláštním požehnáním, a když Mu člověk nevrací věrně desátky a oběti, požehnání přestane. *„Kdo skoupě rozsívá, skoupě bude i žnout“ 2Kor 9, 6.* Kristovi následovníci, skrze Kristovo milosrdenství, bohatství Jeho dobroty a pro čest pravdy a náboženství, prosíme vás, abyste znovu obětovali sebe i svůj majetek Bohu. Pohleďte na Kristovu soucitnou lásku, která Jej přivedla z královského prostředí, aby snášel sebezapření, ponížení a smrt. Nechť si každý položí otázku: „Kolik dlužím svému Pánu ?“ A potom přineste vděčné oběti podle toho, jak jste ohodnotili ten veliký dar nebes, Božího Syna. [4T 485]

Při svém rozhodování kolik dát na Boží dílo, dejte raději více, než je vaší povinností, než abyste měli něco zanedbat. Zvažte, komu přinášíte svou oběť. Když na to pomyslíte, opustí vás lakomství. Jen se zamyslete nad tou velikou láskou, kterou nás Kristus miloval a potom se nám i ty naše největší oběti budou zdát jako nehodné, aby je přijal. Když Krista milujeme a přijali jsme Jeho odpouštějící lásku, nebudeme počítat cenu alabastrové nádoby s drahou mastí. Lakomý Jidáš to mohl udělat, avšak ten, kdo přijímá dar spasení, bude jen litovat, že jeho oběť nemá příjemnější vůni a větší hodnotu. Křesťané se musí pokládat jen za potrubí, kterým přetéká jejich spolubližním milost a požehnání ze Zdroje veškerého dobra. Při obrácení svých bližních mohou věřící oslavovat nebesa díkučiněním a obětmi těch, kteří se takto stali spoluúčastníky nebeského daru.

Vztahy mezi členy

Každý, kdo se snaží zvítězit, bude muset přemáhat své slabosti. I když je mnohem lehčí vidět slabosti bratří a sester než své vlastní, je potřebné, abychom mnohem kritičtěji posuzovali sebe, než jiné.

Všichni členové církve, jsou-li syny a dcerami Božími, musí přijímat kázeň, aby mohli být světlem světu. Bůh nepovolá k šíření světla takové lidi, kteří chodí ve tmě a spokojeně v ní zůstávají, aniž by usilovali o spojení se zdrojem světla. Ti, kteří si uvědomují své nedostatky a snaží se proniknout k hlubšímu uvažování, k opravdovějším, vytrvalejším modlitbám a činům, obdrží Boží pomoc. Každý se musí odnaučit mnohému, čemu v životě přivykl a mnohému se musí naučit. Staré zvyky a vášně je třeba zavrhnout. [4T 486] Zvítězit můžeme jen odvážným bojem s těmito chybami, úplným přijetím pravdy a z Boží milosti životem shodným se zásadami této pravdy.

Chtěla bych použít takových slov, které by vás všechny přesvědčily, že každý z nás má jen jedinou naději a ta spočívá ve spojení s Bohem. Musíme dosáhnout duševní čistoty; nutně proto musíme zkoumat své srdce, přemoci mnoho tvrdošíjnosti a sebelásky, což si vyžádá vytrvalé, horlivé modlitby.

Lidé tvrdí a přísní se častokrát vymlouvají a snaží se ospravedlnit svůj nedostatek křesťanské laskavosti poukazováním na některé reformátory, kteří pracovali v podobném duchu. Tvrdí, že současné dílo vyžaduje takového ducha, avšak není tomu tak. Klidný a dokonale ovládaný duch se lépe osvědčí na každém místě, ba i v nejhrubší společnosti. Hlučná horlivost na nikoho dobře nepůsobí. Bůh si nevybral reformátory proto, že to byli panovační, prudcí muži. Přijal je takové, jací byli, bez ohledu na tyto povahové rysy. Byl by však na ně vložil desetkrát více zodpovědnosti, kdyby rozumně a pokorně ovládali svého ducha. I když Kristovi kazatelé musí odhalovat hřích a bezbož-

nost, nečistotu a lež, i když někdy musí kárat nepravost mocných tohoto světa jakož i níže postavené a ukázat jim, že Boží hněv stihne ty, kteří přestupují Jeho zákon, přece by neměli být panovační a tvrdí. Měli by projevit mírnost a lásku, spíše ducha záchrany, než ducha záhuby.

Dlouhoshovívavost Hospodinova názorně učí kazatele a členy církve, kteří chtějí být Kristovými spolupracovníky, aby byli zdrženliví a laskaví. Kristus přijal Jidáše i popudlivého Petra ne snad proto, že Jidáš byl lakomý a Petr prudký, ale proto, aby se od Něho, svého velkého Učitele, učili a byli jako On nesobečtí, něžní a pokorní srdcem. V obou těchto mužích viděl dobrý základ. Jidáš se vyznal ve finančních záležitostech a mohl být církvi k užitku, kdyby si vzal k srdci naučení, když Kristus káral každé sobectví podvod a hrabivost už v malých životních záležitostech. [4T 487] Často opakoval tato naučení: *„Kdo je věrný v mále, i ve mnohém věrný jest!“ Lk 16,10.*

Náš Spasitel se snažil jasně poučit své posluchače, že člověk, který chce těžit z toho, že svého bližního oklame v nejmenší věci, tentýž člověk, když se mu naskytne příležitost, ho oklame i ve větší věci. Nejmenší úchylka od důsledné poctivosti bourá ohradu a připravuje srdce pro větší nepravost. Kristus slovem i příkladem učil, že naše jednání s bližními by měla ovládat nejpřísnější poctivost. *„Jak byste chtěli, aby vám lidé činili, tak i vy čiňte jim.“ Mt 7,12*. Kristus ustavičně poukazoval na porušený život farizeů a káral je. Vyznávali, že zachovávají Boží zákon, a přece svými každodenními skutky páchali nepravost. Mnoho vdov a sirotků obrali o to málo, co měli, jen aby ukojili lakomou touhu po zisku.

Jidáš se mohl ze všech těchto událostí poučit kdyby chtěl mít upřímné srdce, avšak jeho hrabivost ho přemohla a ovládla ho láska k penězům. Jidáš nosil měšec s penězi, kterých mělo být použito k pokroku Kristova díla. Avšak on si občas z těchto peněz vzal něco i pro svůj užitek. Jeho sobecké srdce žárlilo na Mariin dar alabastrové nádoby s drahou mastí a vyčítal ji její nerozvážnost. Místo toho aby se sám poučil, chtěl být učitelem a poučoval Pána o jejím činu.

Tito dva lidé měli příležitost i přednost ustavičně slyšet a sledovat Kristův příklad, aby mohli vykořenit hříšné povahové sklony. Zatímco poslouchali jeho zarmucující výčitky a obvinění vůči farizeům, viděli, že právě ty, které tak pronikavě káral, tak úzkostlivě a neúnavně usiloval napravit. Spasitel plakal nad jejich zaslepeností a poblouděním. Toužil po nich, a v bezmezném soucitu a lásce volal k Jeruzalému*: „Kolikrát jsem chtěl shromáždit dítky tvé,* [4T 488] *jako slepice kuřátka svá pod křídla, ale nechtěli jste“ Lk 13,34.*

Petr byl prudký a horlivý k činu, odvážný a nekompromisní a Kristus v něm viděl materiál, který bude mít velkou cenu pro církev. Přijal tedy Petra, aby všechno, co bylo dobré a cenné, se zachovalo a aby svými naučeními a příkladem mohl obměkčit to, co bylo v jeho povaze tvrdé a uhladit to, co bylo v jeho chování hrubé. Když milost opravdu změnila srdce, projevila se vnější změna v pravé laskavosti, soucitu a zdvořilosti. Ježíš nebyl nikdy chladný, ani nepřístupný. Trpící lidé často narušili Jeho samotu, když potřeboval občerstvení a odpočinek. On však měl laskavý pohled a povzbudivé slovo pro každého. Kristus byl vzorem pravé zdvořilosti. Petr zapřel svého Pána, avšak potom tento velký hřích litoval a hluboce se pokořil. Kristus ukázal, že odpustil svému chybujícímu učedníkovi tím, že ho po svém vzkříšení oslovil.

Jidáš povolil satanovu pokušení a zradil svého nejlepšího přítele. Petr se učil a načerpal poučení od Krista; dále šířil dílo obnovy, které připadlo učedníkům po nanebevzetí Pána. Tito dva muži představují dvě skupiny lidí, které Kristus přijímá a dává jim příležitost čerpat z jeho naučení a z příkladu Jeho nesobeckého, soucitného života, aby se mohli od Něho učit.

Čím více člověk hledí na Ježíše a seznamuje se s Ním, tím více se mu bude podobat a bude konat Kristovy skutky. Doba ve které žijeme, vyžaduje přetvářející činnost.

Světlo pravdy, které nás osvěcuje, si vyžaduje lidi rozhodného činu, ryze mravních, pohotových usilovně a vytrvale pracovat pro záchranu všech, kteří chtějí slyšet pozvání Božího Ducha.

Láska, která by měla existovat mezi členy církve, často ustoupí kritice a odsuzování, a to se projevuje i ve shromážděních, v poznámkách a vážných osobních útocích. [4T 489] Kazatelé, starší a členové by to neměli podporovat. Církevní bohoslužby mají sloužit pouze k Boží slávě. Když se lidé různých povahových vlastností scházejí v jednom sboru a když Boží pravda nezměkčí a neobrousí ostré hrany jejich charakteru, církev trpí a její pokoj a soulad jsou narušeny shovíváním těmto neposvěceným povahovým rysům. Mnozí při odhalování chyb svých bratří, zanedbávají zkoumat své vlastní srdce a nesnaží se očistit svůj život. Toto přivádí Boží nelibost. Každý člen církve by měl žárlivě střežit svou duši a kriticky bdít nad svými činy, aby neprýštily ze sobeckých pohnutek a nebyly příčinou pádu slabším bratřím.

Bůh přijímá lidi takové jací jsou i s jejich povahou a pak je připravuje pro svou službu, pokud se nechají vést, usměrňovat a učit od Něho. Kořen hořkosti, závisti, nedůvěry, žárlivosti, ba i nenávisti, který se rozrůstá v srdcích některých členů sboru je satanovou setbou. Takoví lidé mají špatný vliv na celou církev. *„Maličko kvasu všecko těsto nakvašuje“ 1Kor 5,6*. Náboženská horlivost, která se projevuje v útoku na bratry, není rozumnou horlivostí. S takovým svědectvím nemá Kristus nic společného.

Nepoctivost v církvi

„Kořen všeho zlého je milování peněz“ 1Tm 6,10. Někteří z těch kdo hlásají pravdu, neodolají pokušení v této záležitosti. Ve světě jsou dnes páchány největší zločiny kvůli lásce k penězům. Nemohou-li si lidé zajistit bohatství poctivou prací, uchylují se k podvodu, klamu a zločinu, aby je získali. Pohár nepravosti je téměř naplněn a Boží trestající spravedlnost již čeká na viníka. [4T 490] Advokáti a přátelé předstírající zájem, okrádají vdovy o jejich hubenou mzdu a chudí lidé těžko získávají nezbytně potřebné věci kvůli nepoctivosti, kterou mají na svědomí ti, kteří potřebují uspokojit svou marnotratnost. Hrozivé narůstání zločinu v našem světě stačí zmrazit krev a naplnit duši hrůzou; ale skutečnost, že dokonce i mezi ty kdo hlásají že věří pravdě se vkrádají tatáž zla a tytéž hříchy trpěné ve větším, nebo menším měřítku svědčí o tom, jak hluboko klesla lidská duše.

Člověk, který se upřímně bojí Boha, by raději ve dne v noci dřel, snášel strádání a jedl chléb chudoby, než aby povolil své touze po zisku a utiskoval vdovu a sirotka nebo, zbavil cizince jeho práva. Zločiny, které jsou páchány pro lásku k okázalosti a lásku k penězům, činí z tohoto světa doupě zlodějů a loupežníků a jsou příčinou toho, že andělé pláčí. Avšak křesťané nejsou obyvateli této země, jsou zde jen cizinci, kteří se zde zastavují jakoby jen na jednu noc. Náš domov je v příbytcích, které nám šel připravit Ježíš. Tento život je pouhá pára, která mizí.

Získávání majetku se pro některé lidi stává posedlostí. Zlaté pravidlo se pokaždé poruší, Kristus je tupen v osobě svých svatých. Každé využívání bližních - ať svatých či hříšníků - bude v Hlavní nebeské knize zapsáno jako podvod. Bůh si přál, aby naše životy napodobovaly život našeho velkého Vzoru tím, že budeme konat dobro jiným a snažit se pozvedat člověka. Nad tímto úkolem se vznáší pravá důstojnost a sláva, kterou si tento svět nedokáže nikdy plně uvědomit ani pochopit, ale která bude plně oceněna v budoucím životě. Záznam o laskavých činech a šlechetných skutcích bude znám i na věčnosti. V jaké míře člověk chce získat výhodu pro sebe za cenu nevýhody pro svého bližního, v té míře ztratí jeho duše cit pro Božího Ducha. Takto nabytý zisk je ohromnou ztrátou.

Na vedoucích místech se ocitli lidé, kteří nebyli strážci zájmů jiných lidí. Byli cele zaujati svými vlastními zájmy a nedbali na to, aby byla zachována dobrá pověst církve. [4T 491] Byli sobečtí a lakomí a vůbec nic nevykonali k slávě Boží. Církev je do určité mí-

ry zodpovědná za křivdy spáchané jednotlivými členy, protože podporuje zlo, jestliže proti němu nepozvedne svůj hlas. Boží přízeň je jí z několika důvodů odnímána, protože Jeho Duch je zarmoucen pýchou, marnotratností, nepoctivostí a lstivostí, kterou mlčky snášejí někteří z těch, kteří se tváří zbožně. Všechny tyto věci přivolávají Boží hněv na Jeho lid.

Byla mi ukázána nevěra a hřích starého Izraele a já jsem poznala, že v dnešním Izraeli existuje podobné zlo a nepravost. Inspirované pero zapsalo jejich zločiny k užitku těch, kdo žijí v těchto posledních dnech, abychom se mohli vyhnout jejich špatnému příkladu. Achan vzplanul žádostí a vzal si zlatý prut a jeden pěkný babylonský plášť, což bylo vzato nepříteli jako kořist. Ale Pán vyslovil nad městem Jerichem kletbu a nařídil lidu, aby si z kořisti svých nepřátel nebral nikdo nic pro sebe. *„Avšak vystříhejte se od proklatého, abyste i vy nebyli učiněni proklatí, berouce z proklatých věcí, a uvedli byste stany Izraelské v prokletí, a zkormoutili byste je. Všecko pak stříbro a zlato, a nádoby měděné a železné, svaté bude Hospodinu; na poklad Hospodinu složeno bude“ Jozue 6,18-19.*

Ale Achan z kmene Judova si přivlastnil několik věcí propadlých kletbě a Hospodin se rozhněval na Izraele. Když Izraelští bojovníci vytáhli, aby bojovali proti nepříteli, byli zahnáni zpět a někteří z nich byli zabiti. Tímto odvaha lidu velmi poklesla. Jozue, jejich vůdce, byl zmatený a bezradný. V nejhlubší pokoře padl na tvář a modlil se: *„Ach, Panovníče Hospodine, proč jsi kdy převedl lid tento přes Jordán, abys nás vydal v ruku Amorejského, tak aby nás zahubil? Ó kdybychom byli raději zůstali za Jordánem. Ó Pane, což mám říci, když již lid Izraelský utíká před nepřáteli svými? Nebo uslyšíce Kananejští a všickni obyvatelé země, obklíčí nás vůkol a vyhladí jméno naše z země.* [4T 492] *I což to učiníš jménu svému velikému?“ Joz 7,7-9*

Hospodinova odpověď Jozuemu zněla: „Vstaň! Proč jsi padl na tvář svou? Zhřešil Izrael, tak že smlouvu mou přestoupili, kterouž jsem jim přikázal; neboť jsou vzali z věcí proklatých, k tomu i ukradli, také i zklamali, nad to i odložili mezi nádobí svá“ Joz 7,10.11. Achan ukradl to, co bylo určeno Bohu a mělo být dáno do jeho pokladnice. Mlčel, když viděl Izraelský tábor zkormoucený, a nevyznal svou vinu, přestože věděl, že Jozue opakoval Boží slova lidu, že kdyby si snad přivlastnili to, co patřilo Bohu, přijde na Izraelský tábor zkáza.

Zatímco se raduje ze svého nesprávně nabytého zisku, jeho jistota se ztratila. Slyší, že se má konat vyšetřování, a to ho zneklidní. Znovu a znovu si říká: „Copak se jich to týká? Já jsem za své činy zodpovědný“. Naoko se tváří zmužile a okázale odsoudí viníka. Kdyby se byl přiznal, mohl být zachráněn. Ale hřích zatvrzuje srdce a on stále prohlašuje, že je nevinen. Domnívá se, že uprostřed tak velkého množství nebude nalezen. Losuje se, aby byl vypátrán viník a los padá na kmen Judův. Achanovo srdce se nyní rozbuší strachem z viny, neboť je příslušníkem tohoto kmene; stále se však ještě utěšuje, že vyvázne. Znovu se losuje a je označena rodina, k níž on náleží. Nyní čte Jozue v jeho bledé tváři vinu. Nový los určí nešťastníka. Tu stojí, označen Božím prstem jako viník, který všechno toto soužení způsobil.

Kdyby se byl někdo Achana - když podléhal pokušení - zeptal, zda chce Izraelskému táboru přivodit porážku a smrt, byl by odpověděl: „Ne, ne“! *„I což jest služebník tvůj pes, aby učiniti mohl věc tak velikou?“ 2Kr 8,13.* On si však s pokušením pohrával, aby ukojil svou chamtivost, a když se naskytla vhodná příležitost, zašel dál než ve svém srdci zamýšlel. Přesně tak nepozorovatelně jsou lákáni jednotliví členové církve, [4T 493] aby zarmucovali Božího Ducha, okrádali své bližní a přiváděli Boží hněv na církev. Nikdo nežije sám sobě. Hanbu, porážku a smrt uvalil na Izraele hřích jednoho člověka. Ona ochrana, která přikrývala jejich hlavy v čas boje, byla odňata. Různé hříchy páchané a trpěné domnělými křesťany přivolávají na církev Boží hněv. V den, kdy bude otevřena Hlavní nebeská kniha, nebude Soudce oznamovat člověku jeho vinu slovy, ale podívá se na něj jediným, pronikavým, usvědčujícím pohledem a v té chvíli ožije v provinilcově paměti jasně každý skutek, všechno, co v životě udělal. Onoho člověka

nebude třeba - jako za dnů Jozue - hledat ve kmeni ani v rodě, ale on sám dozná svou hanbu, sobectví, chtivost, nepoctivost, přetvářku a podvod. Jeho hříchy - před lidmi utajované - pak budou jakoby rozhlášeny po celém světě.

Církev se nemusí nejvíc obávat otevřených odpůrců, nevěřících a rouhačů, ale nedůsledných Kristových vyznavačů, neboť ti zadržují požehnání Boha Izraele a vnášejí do církve slabost a potupu, která se těžce odstraňuje. Když Jozue ležel tváří na zemi a vyléval svou duši před Bohem v slzách a úzkosti, odpověděl Bůh výčitkou: *„Vstaň. Proč jsi padl na tvář svou?“ Joz 7,10.*

Populární církve jsou plné těch, kteří tvrdí, že slouží Bohu, a přitom jsou zloději, vražedníci, cizoložníci a smilníci. Avšak ti, kteří hlásají naši pokornou víru, volají po vyšší úrovni. Měli by být křesťany Bible a musí pilně studovat mapu života. Starostlivě a na modlitbách by měli zkoumat pohnutky, které je nutí k činnosti. Ti, kdo se chtěli v důvěře odevzdat Kristu, měli by nyní začít studovat krásné stránky kříže. Jestliže chtěli být živými křesťany musí se nyní začít bát Boha a poslouchat jej. Chtějí-li, mohou své duše zachránit před zkázou a získat věčný život. [4T 494]

Zvyk okrádat lidi v obchodě, což je ve světě velmi rozšířeno, není pro křesťany žádným příkladem. Ti by se neměli ani v maličkostech odchýlit od dokonalé poctivosti. Využívat neznalosti kupujících a prodávat nějaké zboží dráž než je jeho cena, je podvod. Nezákonné zisky, malé obchodní triky, přehánění, konkurence, snižování ceny bratru, který se snaží poctivě obchodovat - tyto věci kazí čistotu církve a podkopávají její duchovní úroveň.

Svět ochodu neleží za hranicemi Boží vlády. Křesťanství se nemá předvádět pouze v sobotu a ukazovat ve shromáždění, ono platí pro každý den v týdnu a na každém místě. Jeho požadavky se musí uznávat a poslouchat v dílně, doma i při obchodních jednáních s bratry a se světem. Světáctví, které vše pohlcuje, mnohým zastiňuje pravý smysl křesťanských povinností. Kristovo náboženství chce působit na srdce tak, aby ovládlo život. Lidé, kteří si osvojili pravý základ skutečného náboženství, prokáží ve všech svých obchodních jednáních tak jasný cit po právo, jako když předkládají své prosby u trůnu milosti. Život člověka se všemi jeho schopnostmi náleží Bohu a mělo by se ho užívat k Jeho slávě a ne k podvádění našich bližních a službě satanovi.

Satan se stal některým lidem rádcem. Říká jim, že budou-li chtít, aby se jim vedlo dobře, musí dbát na jeho rady: „Nebuďte příliš svědomití, pokud se týče cti nebo poctivosti. Dbejte bezohledně svého vlastního zájmu a nedejte se unést soucitem nebo šlechetností. Vy se nemusíte starat o vdovu a sirotka. Nepovzbuzujte je, aby hleděli a spoléhali na vás. Nechejte je, ať se starají sami o sebe. Neptejte se zda mají jídlo, nebo zda je můžete obdařit promyšlenou, laskavou pozorností. Starejte se o sebe, berte, kde můžete. Okrádejte vdovu a sirotka, upírejte cizinci jeho právo a budete mít prostředky k úhradě svých různých potřeb.“ Někteří uposlechli tohoto rádce a pohrdli Tím, který řekl: [4T 495] *„Náboženství čisté a nepoškvrněné před Bohem a Otcem toto jest: Navštěvovati sirotky a vdovy v souženích jejich, a ostříhati sebe nepoškvrněného od světa“ Jk 1,27.*

Satan nabízí lidem království světa, jestliže mu ponechají veškerou autoritu. Mnozí to učiní a obětují svůj věčný život. Lépe je zemřít, nežli hřešit; raději mít nedostatek, než podvádět; raději hladovět, než lhát. Kéž všichni, kdo jsou v pokušení, vzdorují satanovi těmito slovy: *„Blahoslavený každý, kdo se bojí Hospodina, a chodí po cestách jeho. Neboť z práce rukou svých živnost míti budeš, blahoslavený budeš a šťastně se povede“ Žm 128,1.2.* Zde je uvedena podmínka a zaslíbení, jež se neomylně vyplní. Štěstí a zdar je výsledkem sloužení Bohu.

Důležitost sebeovládání

Sestro H: Vím jen málo o tom, jaký byl tvůj život, než jsi začala vyznávat víru v Krista, ale skutečně obrácenou ženou ses doposud nestala. Nejednala jsi jako pravý učedník Krista, tvého Mistra. Přijala jsi učení o pravdě, ale nedovolila jsi jí, aby tě posvětila. Neovládala ses, ale uspokojovala jsi své touhy a svá přání na úkor náboženství a zdraví. Snadno se rozčílíš a místo toho, abys svá slova i činy přísně střežila, povolovala jsi svým výbuchům vzteku. Myšlení je ovládáno buď satanem, nebo Ježíšem, a když se vůbec neovládáš, vládne satan a vede tě k tomu, abys hovořila a jednala podle jeho vůle. To se opakovalo tak často, že se to stalo návykem.

Od té doby, co žiješ se svým nynějším mužem, vědomě se hněváš nad naprosto bezvýznamnými věcmi. V takových chvílích se zdá, že máš šílený vztek, zatímco satan přihlíží a směje se neštěstí, které způsobuješ sobě a těm, které máš učinit šťastnými. Tvoje děti zdědily tvé charakterové rysy [4T 496] a kromě toho denně napodobují tvůj příklad slepého, přehnaného vzteku, netrpělivosti a popudlivosti.

Lidskému srdci je přirozené sobectví a zkaženost, které mohou být přemoženy jedině velmi tvrdou kázní a přísnou zdrženlivostí. I potom to bude vyžadovat léta trpělivé snahy a opravdového sebezapření. Bůh dovoluje, abychom zkusili zlo chudoby a staví nás do nesnadných situací, aby se projevily nedostatky naší povahy a mohly být odhaleny a napraveny. Někteří lidé dostanou od Boha výsady i vhodné příležitosti, obdrží světlo i pravdu, aby ji pochopili, ale oni přesto stále ještě omlouvají své charakterové nedostatky a jsou dál sobečtí a podezíraví, mají srdce jako ze žuly, a to jim brání v nápravě. Takové srdce dokáže osekat, otesat a uhladit jedině Duch svatý svým působením.

Byl mi ukázán tvůj minulý život i zkušenost, když jsi poprvé přišla do ---. Tvé chování nebylo rozhodné a nebyla jsi ve správné společnosti. Tvé návštěvy zahradních hostinců s tvými dětmi nepůsobily příznivým dojmem na jiné, pokud se týče tvé pověsti. To jsou smutné kapitoly z tvé zkušenosti. Měla jsi světlo i poznání, ale tvé sklony a pošetilosti tě od Boha odloučily.

Byly mi zjeveny mnohé okolnosti, které se přihodily za tvého pobytu v ---. Tvá silná, zvrácená vůle tě vedla k tomu, abys hanobila pravdu, kterou jsi vyznávala. Tvé chování před světem bylo neomluvitelné. Trest, který obdržela tvá dcera ve škole za úmyslnou neposlušnost, jsi ve své mysli zveličila, až se stal tak velkou urážkou, že tě přiměl hledat ochranu u soudu. Zklamání, které jsi tam prožila a tvé překrucování pravdy velmi ohrozilo morálku. Tyto věci svědčí v nebeských knihách proti tobě. Máš sklon k tvrdohlavosti, nenecháš ponížit své srdce a přiznat chybu, ale chceš před lidmi své jednáni ospravedlňovat bez ohledu na to, jak vypadá před tváří Boží. [4T 497] Můžeš se divit, že při takové výchově je nyní tvá dcera taková, jaká je? Jaký vliv mohl mít takový způsob výchovy na mladou mysl. Myslela si, že nikdo nemá právo ovládat její tvrdohlavost. Setba zasetá tvou vlastní rukou, vzešla a přinesla velmi trpké ovoce.

Láska ke tvé duši mě nyní nutí psát. Tíží mě břímě odpovědnosti, kterou nyní beru na sebe, když ti o těchto věcech píši. Svým jednáním sama zavíráš brány nebes pro sebe i pro své děti, protože ani ty, ani ony tam nikdy nevejdete s takovými charaktery, které máte nyní. Ty, milá sestro, hraješ smutnou, předem ztracenou životní hru. Svatí andělé tě smutně pozorují a zlí duchové vítězoslavně přihlížejí, když vidí, jak rychle ztrácíš vlastnosti, které zdobí charakter křesťana, zatímco na jejich místo satan vštěpuje své vlastní zlé rysy.

Četla jsi spoustu povídek a příběhů, takže žiješ v neskutečném světě. Taková četba působí škodlivě na mysl i na tělo, oslabuje rozum a nesmírně zatěžuje sílu těla. Tvá mysl není vždy úplně v rovnováze, protože tě četba vymyšlených příběhů vzrušovala a ovlivňovala. Mysl by měla být tak ukázněná, aby všechny její síly byly vyvinuty rovnoměrně. Určitý způsob výchovy může posílit zvláštní schopnosti a současně ponechávat jiné schopnosti nevyvinuté, čímž bude jejich užitečnost ochromena. Paměti velmi škodí nesprávně vybíraná četba, která často zbavuje rozumové síly rovnováhy a způsobuje nervozitu, únavu mozku a vyčerpání celého organismu. Jestliže se představivost neustá-

le přesycuje a dráždí vymyšlenou literaturou, stává se brzy tyranem, který ovládne všechny ostatní schopnosti mysli a je příčinou nestálosti a zvrácených sklonů.

Duševně jsi úplně přesycena. Tvůj mozek byl přeplněn znalostmi všeho druhu - politikou, historií, [4T 498] teologií i vtipy – ale přetížená paměť může uložit jen část z toho všeho. Kdybys měla mnohem méně poznatků, ale ukázněnou mysl, mělo by to daleko větší cenu. Nedbala jsi na to, aby tvá mysl byla dostatečně činná, proto tě tvá vůle i náklonnost ovládaly a staly se tvými pány, místo toho, aby se staly tvými služebníky. Výsledkem je ztráta tělesné i duševní síly.

Tvá mysl byla po léta jako bublající potok zaplněný z velké části kamením a plevelem, v němž voda přišla nazmar. Kdybys svou sílu věnovala vysokým cílům, nebyla bys tak neschopná, jako jsi nyní. Máš představu, že všichni ti tvé rozmary v jídle i tvé nadměrné čtení musí trpět. Viděla jsem, jak o půlnoci ve tvém pokoji svítilo světlo a ty ses soustřeďovala na nějaký fascinující příběh, který napínal tvůj předráždění mozek. Tento způsob života tě neposiluje, ale oslabuje tě tělesně, duševně i mravně. Tvá výstřednost je příčinou nepořádku ve tvém domě a - půjde-li to tak dál - způsobí i to, že už nebudeš schopna rozumně myslet. Nevyužila jsi zkušební dobu, kterou ti Bůh určil a promrhala jsi čas, který ti dal.

Bůh nám propůjčuje hřivny, abychom je moudře využívali, a ne zneužívali. Výchova je jen přípravou tělesných, rozumových i mravních sil pro to nejlepší plnění všech životních povinností. Nevhodná četba vede ke špatné výchově. Vytrvalost, síla i činnost mozku se mohou zmenšovat nebo zvyšovat podle toho, jak se jich užívá. Před tebou je nyní úkol - musíš skoncovat s lehkou četbou. Odstraň ji ze svého domu. Nepodlehni pokušení, neboť zvrátíš svou představivost, zbavíš své nervy rovnováhy a zničíš své děti. Nadměrné čtení způsobuje, že nejsi schopna plnit povinnosti ženy a matky, a tak ztrácíš schopnost být někde prospěšná.

Nestuduješ Bibli tak jak bys měla, proto Písmo není pro tebe zdrojem moudrosti a konáš málo dobrých skutků. Lehká četba uchvacuje mysl a činí četbu Božího slova nezajímavou. Jiným se snažíš namluvit, že znáš Písmo. [4T 499] To však není možné, neboť tvá mysl je zaplněna brakovou literaturou. Bible vyžaduje přemýšlení a studium podepřené častou modlitbou. Povrchní čtení nestačí. Některé pasáže jsou tak jasné, že není možno jim rozumět nesprávně, jiné jsou obtížnější a vyžadují si pečlivé a trpělivé studium. Jeho drahokamy pravdy mají být vyhledávány a ukládány v mysli k budoucímu užitku jako vzácné kovy, skryté v pahorcích a horách. Ach, kéž by chtěli všichni cvičit svou mysl v hledání nebeského zlata tak vytrvale, jako to činí se zlatem, které pomíjí!

Jestliže zkoumáš Písmo s opravdovou touhou poznat pravdu, Bůh vdechne svého Ducha do tvého srdce a zapůsobí na tvou mysl světlem svého Slova. Bible je svým vlastním vykladačem, takže jedna pasáž vysvětluje druhou. Při srovnávání biblických citátů které se týkají stejné věci, budeš poznávat krásu a harmonii, o níž se ti nikdy ani nezdálo. Neexistuje žádná jiná kniha, jejíž četba by posilovala a rozšiřovala okruh myšlení, pozvedla a zušlechťovala mysl, jak se to děje při pročítání této Knihy knih. Její studium občerstvuje mysl a ta je takto uváděna ve spojení s náměty, vyžadujícími si vážné zamyšlení a je vedena k tomu, aby se v modlitbě obracela k Bohu s prosbou o sílu pochopit odhalené pravdy. Je-li mysli ponecháno, aby se zabývala všedními náměty místo toho, aby se zabývala hlubokými a těžkými problémy, její schopnost se sníží na úroveň věcí o nichž rozjímá, a nakonec ztrácí svou schopnost rozpínat se do šířky.

Na tvém způsobu života je nejsmutnější to, že tvé omyly a chyby opakují i tvé děti. Jejich „já“ je stále pohrouženo v četbě. Jejím duševním silám to neprospívá, trvale je to poškozuje, protože se řídí tvým příkladem. Nebude schopna studovat a ani jí to nebude bavit. V ranném věku je mysl vnímavá. Zasej tedy dobré símě do dobré půdy a ono ponese ovoce pro věčnost.

Návyky vytvořené v mládí se zřídkakdy podstatně mění, i když se třeba později v životě poněkud přizpůsobují. Celý tvůj život byl formován charakterovým dědictvím,

jehož se ti dostalo při narození. Zvrácená povaha tvého otce se odrazila i na jeho dětech. [4T 500] Boží milost dokáže tyto nedobré sklony přemáhat, ale je třeba bojovat velký boj. Tak je to i s tvými dětmi. Jsi k nim stejně shovívavá jako k sobě. Nemáš sílu odepřít si nač máš chuť, a tím kladeš na své zažívací orgány nesmírné nároky. Žádná žena, která hoví svým choutkám, jako to děláš ty, se nemůže těšit dobrému zdraví.

Totéž platí o tvých dětech. Špatná kázeň jejich matky v době, kdy byla schopna o ně pečovat, a jejich dlouhodobé ponechání bez mateřské péče je téměř zahubilo. Avšak právě nyní může u nich při pevném, přímém vedení, nastat velké zlepšení. Ony nejsou neovladatelné, ale bude nesmírně těžké způsobit, aby byly takové, jaké by mohly být, kdyby je rodiče správně vedli. Matka dovede poznat výsledek svého vedení, jestliže chce, nebo se může polepšit a snažit se napravit učiněné zlo. Stezka, na níž teď její děti vstupují, může vést ke ctnosti nebo k neřesti, ke cti nebo k hanbě, do nebe nebo do hrobu. Vliv bohabojné matky, která se modlí, potrvá až do věčnosti. Její dílo přetrvá i po její smrti.

Bratře a sestro H, vy si neuvědomujete smutný stav vašich dětí. Bratr H nezaujal rozhodný postoj, aby na ně dohlížel, takže malý chlapec vládne do značné míry celé domácnosti. Vedení našich dvou starších dětí bylo naprosto nesprávné. Zatímco bratr H byl někdy příliš přísný a často přeháněl, když od nich vyžadoval to, co by nežádal od svých vlastních dětí, tvůj způsob výchovy, sestro H, byl daleko horší. V přítomnosti svých dětí jsi je zastávala a rozněcovala jsi v jejich mladých srdcích myšlenku na odplatu. Vedla jsi je k neposlušnosti a mluvila jsi před nimi neuctivě o svém manželovi. Cílem tohoto jednání bylo, aby pohrdali zdrženlivostí. Tak se do jejich mysli vrýval nesmazatelný vliv.

Nyní začínáš na svých starších dětech pozorovat výsledky této výchovy, děláš však do značné míry totéž s dětmi, které Bůh svěřil do tvé péče. Tvá nedůslednost a bezuzdnost je jako zákeřný jed, [4T 501] který se dostal do těla, a jehož trpké výsledky se dříve nebo později projeví. Jeho stopy jsou vyryty ne do písku, ale do skály a nedají se skrýt a v dalších letech budou svědčit o tvé práci.

Milá sestro, nemáš citlivé svědomí. Musíš pečlivě uvážit, jaké návyky vytváříš, a opravdově se modlit, aby tvůj zvrácený charakter byl v krvi Beránkově obmyt ze své nečistoty. Svědomí musí být osvíceno, vášně zkroceny a láska k pravdě chována v duši, než budeš moci spatřit Boží království.

Po celý tvůj život ti chyběly jasné a pevné zásady. Satan je ti stále ještě v patách. Jedinou tvou nadějí je nyní opravdové obrácení k Bohu. Nemylte se, Bohu se nikdo nebude posmívat. Kdyby doba tvé zkoušky byla dnes ukončena, nemohla bys mít žádnou naději, že budeš spasena. Tvé tělesné, duševní i mravní zdraví závisí na správném ovládání tvé povahy. Není pochyb o tom, že se setkáš s věcmi, které budou tvého ducha vzrušovat a přísně tě zkoušet. V Ježíšově síle však můžeš získat sebeovládání. Šalomoun staví člověka, který se ovládá, výš než toho, který zvítězí v bitvě: *„Lepší je zpozdilý k hněvu než silný rek, a kdo panuje nad myslí svou než-li ten, kterýž dobyl město“ Př 16,32.*

Tím, že sis dovolila nadměrně se rozčilovat, nastal ve tvém organismu stav, který tě bude stát život, jestliže se nezmění. Tupíš svého muže; říkáš mu věci, kterými by se žádná manželka neměla proviňovat. Často jsi hovořila dvojsmyslně a zašla jsi tak daleko, že ses dopustila úmyslného podvodu, abys uskutečnila své záměry. Význačným rysem tvé rodiny je snaha prosazovat v každém případě svou vlastní vůli.

Chování bratra H nebylo takové, jaké být mělo. Jeho sympatie a antipatie jsou velmi silná a on své city nepodřizoval rozumu. Bratře H, tvé zdraví je velmi narušené přejídáním i tím, že jíš ve špatnou dobu. To způsobuje návaly krve do mozku. [4T 502] Myšlení pak jasné není a ty se nedokážeš plně ovládati. Působíš dojmem člověka zbaveného rozvahy. Děláš prudké pohyby, jsi hned podrážděn, přeháníš pohled na věci a vidíš

je v nesprávném světle. Pro tvé zdraví je nutné hojné cvičení na čerstvém vzduchu a střídmost v jídle. Neměl bys jíst víc jak dvě jídla denně. Když se ti bude zdát, že musíte jíst v noci, vypijte doušek studené vody a ráno se budeš cítit mnohem lépe právě proto, že jsi nejedl.

Svým dětem bys neměla dovolovat jíst cukroví, ovoce, ořechy nebo cokoli jiného mezi jednotlivými jídly. Dvě jídla denně jsou pro ně lepší než tři. Jestliže rodiče nejsou příkladem a nedodržují tyto zásady, děti budou brzy dělat totéž. Nepravidelnost v jídle ničí zdraví zažívacích orgánů, takže když potom tvé děti přijdou ke stolu, nepochutnají si na zdravém jídle. Jejich chutě se dožadují toho, co jim nejvíc škodí. Tvé děti měly častokrát z nevhodného jídla horečku a zimnici, za kterou byli zodpovědní jejich rodiče. Povinnosti rodičů je, aby viděli, že jejich děti vytvářejí návyky přispívající ke zdraví, čímž si ušetří mnoho úzkostí.

Bratr H je ohrožen mrtvicí a nebude-li i nadále dbát zákonů zdraví, jeho život náhle skončí. Jako rodina můžete být šťastni nebo nešťastni - to záleží na vás. Způsob vašeho života určí vaše budoucnost. Oba potřebujete zahladit ostré hrany svých charakterů a říkat jen taková slova, abyste v den soudu nebyli zahanbeni. Učiňte si pravidlem svého života, že půjdete po stezce povinnosti vpřed. Navzdory četným pokušením, která vás budou přepadat, buďte věrní dobrému svědomí i Bohu a vaše cesta bude přímá. Možná budete zápasit o maličkosti, které nestojí za hádku a výsledkem budou nepříjemnosti. Cesta přímých je cesta pokoje. Ona je tak přímá, že pokorný, bohabojný člověk může po ní chodit, aniž by upadl a aniž by musel hledat křivolaké cesty. Je to úzká cesta; [4T 503] ale lidé s různými povahami mohou chodit bok po boku jedině tehdy, když následují Vůdce svého spasení. Ti, kteří si chtějí ponechat všechny špatné vlastnosti a sobecké návyky, nemohou po této cestě jít, neboť je příliš přímá a úzká.

Velký Pastýř neustále volá své ovce jménem a zve je, aby šly v Jeho šlépějích. On hledá zbloudilé, osvěcuje je bleskem svého slova, aby jim ukázal, v jakém jsou nebezpečí. Sesílá jim z nebe výstrahy i výtky a zve je, aby se navrátili na pravou cestu. Snaží se pomáhat svou přítomností bloudícím a zvedá je, když padnou. Mnozí však jdou cestou hříchu tak dlouho, že Ježíšův hlas nechtějí slyšet. Opouštějí všechny, kdo by mohli nalézt odpočinutí a bezpečí, podřizují se falešnému průvodci a plní slepé sebedůvěry, spěchají dál, stále dál a dále od světla a pokoje, od štěstí a odpočinutí.

Úpěnlivě vás prosím, opatrujte světlo, které vám dal Bůh, a usilujte o změnu. Naši jedinou nadějí je Kristův kříž. On nám dává poznat velikost lásky našeho Otce a tu skutečnost, že Pán nebes vydal sám sebe urážkám, posměchu, ponížení a utrpení, aby se mohl radovat až uvidí, že duše, hynoucí v hříchu, našly spasení v Jeho království. Máte-li své děti rádi, udělejte všechno, co je ve vašich silách, abyste je připravili pro budoucí nesmrtelný život. S takovými náklonnostmi, které mají nyní, nevejdou nikdy do Božího království. Pracujte, dokud je den, vykupujte čas a získejte korunu nesmrtelné slávy. Zachraňte sebe i své domácí, neboť spása duše je největším pokladem.

Nebiblické sňatky

Žijeme v posledních dnech, kdy touha po vzdávání a ženění se stala jedním ze znamení blízkého Kristova příchodu. V těchto záležitostech se lidé neradí s Bohem. Obětuje se náboženství, životní povinnosti i zásady, jen aby splnili touhy svého neposvěceného srdce. Při sňatku by neměly být tak velké zábavy. [4T 504] Ze sta manželství nevyzní ani jediné tak šťastné, aby neslo Boží pečeť, a aby byl Bůh v manželství lépe oslaven. Špatné následky ubohých manželství jsou velmi rozšířené. Taková manželství uzavírá jen pud. Málokdo se upřímně nad tím zamýšlí a porada se zkušenějšími se pokládá za nemoderní.

Půdy a hříšná vášeň nahradily čistou lásku. Mnozí ohrožují svou duši a přivolávají si Boží zlořečenství, když vstupují do manželského svazku jen proto, aby ukojili svou

žádost. Byly mi ukázány případy některých, kteří vyznávají, že věří pravdě, kteří se však velmi zmýlili, když si vzali nevěřícího druha. Utěšovali se, že nevěřící strana přijme pravdu. Avšak jen co nevěřící dosáhl, čeho chtěl, je dále od pravdy než předtím. A pak začíná to zákeřné působení, ustavičné úsilí nepřítele odvést věřícího od víry.

Mnozí nyní ztrácejí svůj zájem a důvěru k pravdě, protože se dostali do úzkého pojení s nevěrou. Dýchají ovzduší pochyb, nedůvěry a nevěry. Vidí a slyší nevěru a nakonec se ji oblíbí. Někteří mohou mít odvahu odolávat těmto vlivům, avšak v mnohých případech je jejich víra nepozorovatelně podkopávána a nakonec zničena. Tehdy satan úspěšně provedl své plány. Pracoval svými nástroji tak nepozorovaně, že zábrany víry a pravdy byly zlomeny dříve, než si věřící jednotlivci mohli uvědomit, kam se dostali.

Je nebezpečné vstupovat do manželského svazku s nevěřícím. Satan dobře ví, že v hodině sňatku mladého muže a ženy končí dějiny jejich náboženské zkušenosti i činnosti. Pro Krista jsou ztraceni. Nějaký čas se mohou snažit žít křesťansky, avšak všechno jejich úsilí naráží na vytrvalý vliv opačného směru. Kdysi dávali přednost a s radostí hovořili o své víře a naději. [4T 505] Už je to však znechutilo a nezmiňují se o tomto předmětu, protože vědí, že ten, s kým svázali svůj osud, nemá o to žádný zájem. Výsledkem je, že víra v převzácnou pravdu v srdci vymírá a satan zákeřně vztahuje kolem nich síť pochybností.

Nadměrné konání dovoleného přerůstá ve vážný hřích. Ti, kteří vyznávají pravdu, nedbají na Boží vůli, když uzavírají manželství s nevěřícími. Tím ztrácejí Jeho lásku a žalostně toho budou litovat. Nevěřící může mít skvělý mravní charakter, avšak skutečnost, že nedbal Božích požadavků a pohrdal spasením, je dostatečným důvodem, aby se takovýto svazek neuzavíral. Nevěřící může mít podobnou povahu jako onen mladý muž, kterému Ježíš pravil: „Jednoho se ti nedostává" a to bylo právě to nejpotřebnější.

Někdy se tvrdí, že nevěřící je příznivě nakloněn k náboženství a má vlastnosti, jaké jen možno v manželství od druha očekávat, kromě jednoho - není křesťanem. I když lepší úsudek věřícího druha mu může naznačovat nenáležitost doživotního spojení s nevěřícím, přece v devíti případech z deseti vítězí náklonnost. Duchovní úpadek začíná ve chvíli slibu při oltáři. Náboženský zápas hasne a padá jedna hráz za druhou, až oba stojí vedle sebe pod černým satanovým praporem. Už při svatební hostině vítězí duch světa nad svědomím, vírou a pravdou. V novém domově se modlitební chvíle zanedbává. Ženich a nevěsta si zvolili jeden druhého a propustili Ježíše.

Nevěřící z počátku nemusí projevovat žádný odpor v novém svazku; má-li se však otázka biblické pravdy stát předmětem úvah a pozornosti, probouzí se brzy námitky: „Když sis mne brala, věděla jsi, kdo jsem. Nechci být znepokojován. Vezmi na vědomí, že rozhovor o tvých zvláštnostech je zakázán." [4T 506] Když by měl věřící projevit nějakou zvláštní naléhavost pro svou víru, mohlo by se to zdát jako nelaskavost k tomu, kdo nemá žádný zájem o křesťanskou zkušenost.

Věřící uvažuje, že v novém poměru musí svému druhu, kterého si vyvolil, v něčem povolit. Trpí se společenské, světské zábavy. Nejprve je tu velká neochota, avšak zájem o pravdu se pomalu mění v pochybnost a nevěru. Nikdo by nepomyslel na to že kdysi zásadní, uvědomělý věřící a oddaný následovník Krista by se mohl někdy stát takovým kolísajícím pochybovačem, jakým je nyní.

Co by měl každý křesťan činit, když se dostane do těžkého postavení, kde se zkouší spolehlivost jeho náboženských zásad? S rozhodností hodnou následování by měl otevřeně říci: „Jsem uvědomělý křesťan. Věřím, že sedmý den týdne je sobota. Rozcházíme se ve víře i v zásadách. Nemůžeme být spolu šťastni, protože budeme-li usilovat o dokonalejší poznání Boží vůle, budeme se čím dále tím méně podobat světu než Kristu. Nenajdeš-li v Kristu nadále žádné zalíbení, žádný půvab v pravdě, budeš milovat svět, který já nemohu milovat a mne budou těšit Boží věci, které ty nemůžeš mít rád. Duchovní věci je třeba rozeznávat duchovně. Bez duchovního rozsuzování nebudeš

moci postihnout to, co Bůh ode mne požaduje a uvědomit si moje povinnosti k Mistru, kterému sloužím; proto budeš pociťovat, že tě zanedbávám pro náboženské povinnosti. Nebudeš šťastný. Budeš žárlit na lásku, kterou miluji Boha a já budu osamocena ve své víře. Změní-li se tvé názory a přijme-li tvé srdce Boží požadavky a naučíš se milovat mého Spasitele, pak se náš vztah může obnovit."

Věřící tu přináší pro Krista oběť, kterou jeho svědomí pokládá za správnou a která ukazuje, že si věčný život cení tak vysoko, [4T 507] že nemůže riskovat Jeho ztrátu. Cítí, že je lépe zůstat o samotě, než celoživotně svazovat svůj zájem s tím, kdo dává přednost světu před Ježíšem, a kdo by ho odváděl od Kristova kříže. Mladí lidé však nevidí nebezpečí v náklonnosti k nevěřícím. Mysl mladého člověka je tak okouzlena sňatkem, že je těžko ho zbavit této představy a zasáhnout jeho mysl vědomím velké zodpovědnosti, která vyplývá z manželského slibu. Tento slib svazuje osudy dvou jednotlivců svazkem, který má rozdělit jen smrt.

Může ten, který usiluje o slávu, čest, nesmrtelnost a věčný život, tvořit jednotu s tím, kdo se nechce zařadit mezi bojovníky Kristova kříže? Vy, kteří vyznáváte, že jste si zvolili Krista za svého Pána a rozhodli se ve všem ho poslouchat, budete sdílet své zájmy s tím, koho ovládá kníže mocnosti temnoty? *„Zdali půjdou dva spolu, leč by se snesli?" Am 3,3. „Opět pravím vám: Jestliže by dva z vás shodli se na zemi o všelikou věc, za kterou by koli prosili, stane se jim od Otce mého nebeského" Mt 18,19.* Jaký je to však nezvyklý pohled! Zatímco jeden z dvojice koná pobožnost, ten druhý je bez zájmu a lhostejný. Zatímco jeden hledá cestu k věčnému životu, ten druhý je na široké cestě k smrti.

Stovky lidí obětovaly Krista a nebesa, když vstoupily do manželství s neobrácenou osobou. Je možné, aby pro ně láska a obecenství s Kristem měly tak malou cenu, že se přednostně sdružují s ubohým nesmrtelníkem? Má nebe tak nepatrnou hodnotu, že se chce vzdát jeho slávy pro někoho, kdo nemá žádnou lásku k drahému Spasiteli?

Štěstí a blaho manželského života závisí na jednomyslnosti manželů. Jak se může tělesná mysl shodnout s myslí, která se připodobňuje Kristovu duchu? Jeden rozsévá tělu, myslí a jedná podle vnuknutí vlastního srdce; druhý rozsévá duchu, snaží se potlačit sobectví, [4T 508] zdolat své přirozené sklony a žít v poslušnosti Mistra, jehož chce být služebníkem. Ve svých zálibách, náklonnostech a úmyslech se stále rozcházejí. Dokud věřící nezíská nevěřícího pevným setrváváním v zásadách, dotud, jak tomu všeobecně bývá, bude znechucen a obětuje své náboženské zásady za ubohý životní doprovod, který nijak nesouvisí s nebem.

Za starodávna Bůh přísně zakázal svému lidu vstupovat do manželství s příslušníky jiných národů. Nyní se proti tomu namítá, že tento zákaz platil proto, aby ochránil Židy od sňatku s modloslužebníky a příbuzenství s pohanskými rodinami. Avšak tehdejší pohané byli v mnohem lepším postavení než jsou nevěřící této doby, kteří mají světlo pravdy a přece zatvrdile odmítají jeho přijetí. Dnešní hříšník má mnohem větší vinu než pohan, protože kolem něho jasně září světlo evangelia. On mrzačí svědomí a je záměrně Božím nepřítelem. Důvod, který Pán vyznačil pro zákaz těchto sňatků, zněl: *„Neboť by odvedla syna tvého od následování mne, a sloužili by bohům cizím, pročež by se popudila prchlivost Hospodinova na vás, a zahladila by tě rychle." Dt 7,4.* Izraelité, kteří se odvážili nedbat tohoto Božího zákazu, činili to za cenu náboženských zásad. Poučte se z Šalomounova případu! Jeho ženy odvrátily jeho srdce od Boha.

Chudí Páně

Bylo mi zjeveno, že náš lid, který žije mimo Battle Creek, neumí ocenit starosti a břemena, které tíží ty, kteří v Battle Creeku pracují. Svým členům církve, kteří se nemo-

hou uživit dovolují, aby tam jeli v domnění, že v našich institucích dostanou práci. Místo toho, aby se nejdříve písemně zeptali a zjistili, je-li tam pro ně možnost zaměstnání, tlačí se tam a nakonec poznají, že je tam již nadbytek lidí, z nichž mnozí jsou stejně nuzní jako oni sami. Ti byli přijati ze soucitu a jsou tam ponecháni ne proto, že by jich bylo zapotřebí, ale proto, že jsou tak chudí. [4T 509]

V Battle Creeku bydlí rodiny, jejichž členové viděli tyto ústavy vyrůstat; zasloužili by si, aby tam byli zaměstnáni a potřebují to. Nemohou však získat umístění, protože je tam tolik lidí odjinud, kteří by zůstali bez zaměstnání. Tak jsou všichni - církev i tyto ústavy - naprosto bezradní, neboť nevědí, jak všechny tyto případy moudře projednat, aby nikoho neurazili a ke všem byli milosrdní. Naše ústavy utrpěly finanční ztrátu když se těmto případům snažily pomoci, neboť žadatelé mají dost slabé zdraví, takže na ně nelze spoléhat. Kdyby na jejich místo mohli přijít schopní, výkonní pracovníci, byl by to pro Boží dílo velký zisk.

Každý sbor je povinen starat se o své chudé, avšak mnozí sobečtí lidé vyřešili věc tak, že své chudé členy přemístili do Battle Creeku, neboť potom se po nich nebude žádat, aby je pomáhali živit. Církev v Battle Creeku vydává sto až pět set dolarů ročně na podporu chudých a nemocných, jejichž rodiny musí trpět, pokud nejsou podporovány dobročinnou institucí. Bohu by se nelíbilo, kdyby tato církev dovolila, aby chudí mezi nimi postrádali věci nutné k životu. Proto ti, kteří stojí v čele díla, neustále zápasí s nedostatkem peněžních prostředků.

Naši bratři musí ponechat své chudé doma a těm, kdo již v Battle Creeku jsou, najít práci mimo ústav. Mohli by pro své chudé udělat mnohem víc než dělají teď, jestliže jim najdou práci a pomohou jim tak, aby se živili sami. Bylo by mnohem lepší, kdybyste tyto lidi zaměstnali u vás světskými pracemi, než abyste je posílali do samého srdce díla a dopustili, aby Boží dílo bylo zatěžováno těmito nevýkonnými pracovníky. V Battle Creeku jsou potřební pouze muži a ženy vzdělaní a tělesně i duševně schopní, kteří si navykli nehledat radu u druhých, ale poradí si sami. Pokládali byste milí bratři za správné tlačit na zodpovědná místa osoby, které nejsou schopné se uživit v obyčejném zaměstnání?

Jsou mladí lidé, muži i ženy, které je třeba naučit, jak mají užívat svých schopností právě tam, kde jsou. [4T 510] Není to povinnost nijak radostná. Každá církev je však za své jednotlivé členy odpovědná a neměla by dovolit, aby ti z nich, kteří se nedokáží uživit na venkově tam kde jsou, stěhovali se do Battle Creeku. Bratři na venkově mají farmy a mohou svou podporu zvýšit. Je proto mnohem méně nákladné, aby chudí byli podporováni na venkově, kde jsou potraviny laciné, než je posílat do Battle Creeku, kde se peníze musí neustále čerpat z pokladny, aby se jim pomohlo, místo toho, aby se těchto peněz užilo pro církev a naše ústavy. Ti, kdo žijí ve městě, musí kupovat skoro všechny své potraviny a péče o chudé něco stojí.

Bratři v malých sborech, jestliže vás Bůh pověřil, abyste se starali o Jeho chudé, posilovali zoufalé, navštěvovali nemocné a rozdávali nuzným, nebuďte tak velkorysí a nechtějte, aby se veškerého požehnání za tuto práci dostalo církvi v Battle Creeku. Budete ospravedlněni tím, že jste byli žádostiví požehnání, které Bůh zaslíbil těm, kdo se budou starat o chudé a cítit s trpícími.

Musí se zřídit dobročinný fond pro uspokojení nezbytných potřeb chudých, jimž je dovoleno přijet do Battle Creeku. Sanatorium vydává každý rok tisíce dolarů pro nemajetné pacienty. Ale kdo ocení tuto velkou zátěž pro ústav? Nikdo, jehož jméno je v církevní knize, by neměl být ponechán, aby po celá léta trpěl nemocí, zatímco několik měsíců v sanatoriu by mu poskytlo úlevu a cennou zkušenost, jak pečovat o sebe i o jiné, když se dostaví nemoc. Každý sbor by si měl být vědom, že se na něj vztahuje povinnost, kterou ukládá Bible - pečovat o své poctivé chudé a nemocné.

Jestliže řádné Boží dítě potřebuje dobrodiní sanatoria a může zaplatit pouze malou částku výdajů, ať církev prokáže svou ušlechtilost a výdaje uhradí. Někteří třeba nebu-

dou vůbec schopni platit, ale nedovolte, aby kvůli vašemu sobectví trpěli i nadále. Pošlete je do sanatoria a dejte jim své záruky i peníze, aby své výdaje zaplatili. Budete-li takto jednat, dostane se vám vzácného požehnání. [4T 511] Vést takový ústav stojí peníze a nemělo by se žádat, aby nemocní byli léčeni zadarmo. Kdyby se investice, kterou ústav v Battle Creeku již za nemajetné pacienty vydal mohla splatit, znamenalo by to v jeho nynějších finančních těžkostech velkou úlevu.

Bratři, nepřenechávejte starost o své chudé lidu a ústavům v Battle Creeku, ale dejte se velkomyslně do díla a konejte svou povinnost. Odepřete si některé věci ve svých domácnostech nebo ve svém oblečení a odkládejte na nějaké bezpečné místo peníze pro strádající chudé. Neubírejte ze svých desátků a děkovných darů Bohu, ale rozhojňujte je. Bůh nehodlá sesílat peníze na podporu chudých z nebes, on dal své statky do rukou svých zástupců. Oni mají poznat Krista v osobě jeho svatých a to, co udělají pro Jeho trpící děti, činí pro něj, neboť on ztotožňuje svůj zájem se zájmem trpícího lidstva.

Bůh vyzývá mladé lidí, aby si odepřeli zbytečné ozdoby nebo části oděvu, i když stojí jen několik haléřů, a dali částku do pokladny pro chudé. On také vyzývá dospělé, aby se při zkoušení zlatých hodinek, řetízku, nebo při koupi nějakého drahého kusu nábytku na chvíli ztišili a položili si otázku: „Bylo by to správné vydat tak velkou částku za to, bez čeho bychom se mohli obejít, nebo když by nám lacinější druh zboží stejně dobře posloužil?“ Tím, že zapřete sami sebe a zvednete kříž pro Ježíše, který se pro vás stal chudý, můžete chudým mezi vámi ulehčit jejich utrpení. Když budete takto napodobovat příklad svého Pána a Mistra, obdržíte Jeho souhlas a požehnání.

Dílo v Battle Creeku

Mnozí, kteří do Battle Creeku přišli, tam nepřišli s úmyslem nést břemena. Oni tam nejsou z nějakých zvláštních obav o prospěch našeho díla, ale z vlastního zájmu a pro svůj prospěch. [4T 512] Doufají, že si od zdejších ústavů zajistí podporu, aniž by sami nesli za něco zodpovědnost.

Ti, kdo se v Battle Creeku usadili, aby měli více příležitostí si polepšit, se proviňují nejen sobectvím, ale i podvodem vůči našim bratřím, kteří přišli odjinud. Jestliže je možné nějaké výhody získat, měly by je dostat naše ústavy a ne ti jednotlivci, kteří pro jejich výstavbu neudělali nic a mají o ně jen sobecký zájem. Mnozí, kteří přicházejí do Battle Creeku, nejsou pro naše dílo po náboženské stránce žádnou posilou. Mají srdce jako měl Chóre, Dátan a Abiron, a kdyby se naskytla výhodnější příležitost, následovali by příkladu těchto zlých mužů. Je pravda, že jejich podvodné jednání může zůstat jejich bratřím často utajeno, ale Bůh to vše vidí a odplatí jim nakonec podle jejich skutků.

Ti, kdo jsou v Battle Creeku už dávno a měli by být zodpovědnými lidmi, zastávají odpovědná místa jen povrchně. Byli zvoleni za opatrovníky našich ústavů, avšak jejich způsob jednání ukazuje, že o ně nemají žádný zvláštní zájem ani starost. Jejich myšlenky se točí kolem nich samých. Kdybychom je měli posuzovat podle jejich práce, došli bychom k přesvědčení, že si svých vlastních sil příliš cení, než aby je používali pro tyto Boží nástroje, leda že by pro sebe získali nějaké časné výhody. Tito lidé nemají zájem, aby Boží věc prospívala, a to ne proto, že to dělat nemohou, ale protože se starají jedině o sebe a jsou spokojeni, když se ukolébají v pocitu tělesného bezpečí.

Lidé, jejichž cílem a účelem života je sebeuspokojování a vlastní prospěch, by na tomto důležitém místě neměli zůstat. Nemají právo zde být, protože stojí Božímu dílu přímo v cestě. Ti, kdo nedbají o chudé Páně a necítí odpovědnost za vdovu a sirotka, nepřijímají tyto věci za své a nezasazují se o spravedlnost a právo mezi jednotlivci, jsou vinni tím, že zanedbávají Krista v osobě Jeho svatých, [4T 513] protože nejednají podle svých znalostí. Nestarají se ani nenamáhají, aby podpořili právo. Jestliže se v samém srdci našeho díla neprojeví ta nejopravdovější bdělost, aby chránila zájmy Božího díla, bude naše církev zkažena stejně jako jiné církve.

Všichni, kdo v Battle Creeku žijí, budou muset vydat Bohu ohromný účet, jestliže dovolí, aby jejich bratr setrval ve hříchu. Je děsivou skutečností, že pro lidi na odpovědných místech je příznačná lhostejnost, ospalost a netečnost, a že nepřetržitě narůstá pýcha a velká nedbalost vůči výstrahám Božího Ducha. Překážky, které klade Boží slovo kolem svého lidu, jsou strhávány. Lidé, kteří znají cestu, po níž Bůh vedl v minulosti svůj lid, si podali ruce se světem, místo aby se ptali na cesty staré a hájili naše postavení jako zvláštního lidu. Nejděsivějším rysem v této věci je skutečnost, že se nedbalo na varovné hlasy, pronášené v protestech, žádostech a výstrahách. Zdá se, že oči Božího lidu jsou oslepeny, zatímco církev je rychle hnána na cestu světáctví.

Bůh nechce, aby zájmy Jeho ústavů a církve hájili nevzdělaní lidé, ale chce lidi živé, činné; lidi, kteří mají schopnost a rychlý postřeh; lidi, kteří mají oči a otevírají je, aby se mohli dívat a srdce vnímavá k působení Jeho Ducha. Vede lidi k tomu, aby s přísnou odpovědností střežili zájmy Jeho díla v Battle Creeku.

V Battle Creeku jsou někteří lidé, kteří nikdy plně neuznali oprávněnost výtky a jednali tak, jak chtěli sami. Tím vždycky - více nebo méně - ovlivňovali ty, kdo povstali, aby hájili to, co je správné a kárali, co je špatné. Mají také velmi špatný vliv na jednotlivce, kteří sem přicházejí, a kteří jsou s nimi ve styku jako spolubydlící nebo strávníci. Tito lidé naplňují mysl nových příchozích dotazováním a pochybnostmi ohledně svědectví Božího Ducha. [4T 514] Vykládají *Svědectví* nesprávně a místo toho, aby vedli lidi k tomu, aby se zasvětili Bohu a naslouchali hlasu církve, učí je, aby byli nezávislí a nedbali na mínění a úsudek jiných. Působení této třídy lidí zůstávalo utajeno. Někteří si neuvědomují škodu, kterou páchají; ale protože sami jsou neposvěcení, pyšní a vzpurní, vedou na nesprávnou cestu i jiné. Tito neposvěcení lidé otravují ovzduší, které jiní vdechují. Na rouchu takových lidí ulpívá krev duší a Kristus jim v den posledního soudu řekne: *„Odejděte ode mne všickni činitelé nepravosti“ Lk 13,27.* Pak se budou velmi divit; ale jejich život nebyl životem křesťana, byl to klam a podvod.

Kdyby v Battle Creeku byli všichni věrní světlu které jim Bůh dal, kdyby byli věrní zájmům církve a uvědomovali si cenu duší pro něž Kristus zemřel, byl by jejich vliv docela jiný. Zde se však do značné míry opakuje zkušenost dítek Izraele. Když lid stanul před horou Sinaj a naslouchal Božímu hlasu, zapůsobila na ně Jeho svatá přítomnost takovou silou, že v hrůze ustoupili a volali na Mojžíše: *„Mluv ty s námi, a poslouchat budeme; a nechť nemluví s námi Bůh, abychom nezemřeli“ Ex 20,19.* Tam před horou složili slavný slib věrnosti Bohu, ale sotva ustalo hřmění a zmlkla polnice i Boží hlas, už klekali před modlou. Jejich vůdce byl odvolán z jejich dohledu a zahalen do hustého oblaku, aby se setkal s Bohem.

Mojžíšův spolupracovník, jemuž byl lid v jeho nepřítomnosti svěřen, je slyšel jak si stěžují, že je Mojžíš opustil, a jak touží vrátit se do Egypta; mlčel však ze strachu, aby je nepopudil. Nestál odvážně při Bohu, ale aby se zalíbil lidu udělal zlaté tele. Zdálo se, že nevidí počátek zla. Již když bylo proneseno první vzpurné slovo, měl je Áron zastavit. [4T 515] Ale on se tolik bál, že lid popudí, že se zdánlivě k nim připojil a dal se nakonec přesvědčit, aby jim udělal zlaté tele, jemuž by se klaněli.

Kazatelé by měli být věrnými strážci, kteří vidí zlo a varují lid. Musí mít ustavičně před očima nebezpečí, která hrozí a stůj co stůj lidu na ně poukazovat. Pavlova výzva k Timoteovi zněla: *„Trestej, žehři, napomínej, ve vší tichosti a učení“ 2Tim 4,2.*

V Battle Creeku se vytvořily manželské svazky, které nebyly podle Boží vůle. V některých případech bylo manželství nešťastné, v jiných se ukázala jako předčasná. Kristus nás varoval, že tento stav věcí bude předcházet Jeho druhému příchodu. Je to jedním ze znamení posledních dnů. Podobný stav existoval před potopou. Mysl lidu se neustále zaměstnávala myšlenkou na sňatek. Když je tolik nejistoty, když existují tak velká nebezpečí, není zde důvodu, proč bychom měli dělat ze svatby velkou přehlídku nebo pastvu pro oči, i když se oba k sobě dokonce hodí; to se však ještě musí ověřit.

Jestliže ti, kdo se prohlašují za reformátory, a žijí nuzně, napodobují zvyky a módu světských boháčů, je to výčitka naší víře. Jsou někteří lidé, jimž dal Bůh slovo výstrahy, ale zastavilo je to? Oni se Boha nebáli, protože je ovládla čarovná satanova moc. Někteří v Battle Creeku působili na tyto ubohé, zalepené lidi, aby se řídili svým vlastním úsudkem, a ti když to udělali, ochromili svou užitečnost a upadli u Boha v nelibost.

Bůh potřebuje lidi, kteří pěstují sílu charakteru. Ti, kdo jsou pouhými nádeníky, neobdrží v budoucím životě bohatou odměnu. On potřebuje, aby ti, kteří pro Jeho dílo pracují, byli lidmi s bohatě vyvinutým cítěním a rychlou vnímavostí. Měli by být střídmí v jídle; bohatá a přepychová strava by neměla mít na jejich stolech místa. Je-li mozek neustále přetěžován a chybí tělesná cvičení, měli by i prosté stravy jíst málo. [4T 516] Danielovo jasné myšlení, pevný úmysl a jeho rozumová síla v nabývání vědomostí, ovlivnila do značné míry jeho prostá strava spolu s jeho životem modlitby.

Elí byl dobrým člověkem s čistou morálkou, ale byl příliš shovívavý. Upadl u Boha v nemilost, protože neposiloval slabé stránky své povahy. On nechtěl urazit ničí city a neměl mravní odvahu kárat a vytýkat hřích. Jeho synové byli hříšní, on je však nesesadil z jejich odpovědných míst. Tito synové znesvěcovali Boží dům. On to věděl a byl proto smutný, neboť miloval čistotu a spravedlnost, ale neměl dostatek mravní síly k potlačení zla. Miloval klid a mír a stával se víc a víc necitlivým k nemravnosti a zločinu. Mocný Bůh však bere záležitost do svých rukou. Když prostřednictvím dítěte dopadne na Elího výtka, přijímá ji a cítí, že ji zaslouží. Nehněvá se na Samuele - Božího posla, má ho rád stejně jako předtím, ale odsoudí se sám.

Elího hříšní synové byli zabiti v boji. Dovedl unést zprávu, že jeho synové jsou mrtví, ale nepřežil oznámení, že Boží truhla byla vzata. Věděl, že Jeho hřích byl v tom, že nedbal o to, aby zastával to, co je správné a potlačoval to, co je špatné, a že tento hřích nakonec zbavil Izraele jeho síly i slávy. Jeho obličej smrtelně zbledl, a padl na zem a zemřel.

Toto je velké ponaučení pro rodiče, pro vychovatele mládeže i pro ty, kteří slouží Bohu. Jestliže se existujícímu zlu nečelí, protože lidé mají příliš malou odvahu kárat to, co není správné, nebo protože mají příliš malý zájem a jsou příliš lhostejní, aby se sami přičiňovali a opravdově snažili očistit rodinu nebo Boží církev, oni sami jsou odpovědni za zlo, které může vzniknout jako následek zanedbání jejich povinností. My jsme právě tak odpovědní za zlo, kterému bychom mohli zabránit pokáráním, varováním, výkonem autority rodičů nebo kazatele, jako kdybychom tyto činy spáchali sami. [4T 517]

Elí se měl napřed pokusit krotit zlo mírnými opatřeními. Když to ale nebylo nic platné, měl hřích potlačit nejpřísnějšími opatřeními. Boží čest musí zůstat nedotčena, i když nás to odloučí od nejbližších příbuzných. Jediný nedostatek v povaze člověka - jinak nadaného - ho může připravit o možnost být v tomto životě užitečný; může způsobit, že v den soudu uslyší nevítaná slova: *„Odejděte ode mne, činitelé nepravosti“ Mt 7,23.*

Elí byl mírný, milující a laskavý a měl opravdový zájem o službu Bohu a o prospěch Jeho díla. Byl to muž, jehož síla byla v modlitbě. Nikdy se nevzpíral Božím slovům, neměl však dost pevný charakter, aby káral hřích a vykonával na hříšníkovi spravedlnost tak, aby se Bůh mohl na něho spolehnout, že zachová čistotu Izraele. Nepřipojil ke své víře odvahu a sílu říci NE v pravý čas a na pravém místě. Hřích je hříchem, spravedlnost je spravedlností. Varovný zvuk polnice musí zaznít. Žijeme ve velmi zkažené době. Nebudou-li na každém místě služby bdělí lidé, uctívání Boha bude potlačeno. Nyní není pro nikoho čas, aby myslel jen na své sobecké pohodlí. Ani jediné ze slov, které Bůh řekl, nesmí padnout na zem.

Někteří lidé v Battle Creeku předstírali že věří ve *Svědectví,* ale zároveň po nich svýma nohama šlapali. Jen málokteří je se zájmem četli, jen málokteří na ně dbali. Uctívání Boha je smíšeno s hověním svému já, s módou, pýchou a okázalostí. Bůh potřebuje silné muže činu, kteří se nebudou dívat na uctívání bůžků a konání ohavností, ale po-

zvednou hlas jako polnice ukazující lidu jejich přestoupení a domu Jákobovu jejich hříchy.

Jakmile se Samuel stal soudcem Izraele, neohlížel se na své mládí a svolal shromáždění lidu, aby se postili, modlili a pokořili před Bohem. On nesl vážné svědectví, které mu Bůh sdělil. Lid pak začal poznávat, v čem je jejich síla a snažně prosil Samuele, [4T 518] aby nepřestával za ně volat k Bohu. Jejich nepřátelé povstali, aby s nimi bojovali, ale Bůh vyslyšel jejich modlitbu. Bojoval za ně a vítězství se obrátilo na stranu Izraele.

V Battle Creeku je třeba vykonat velké dílo. Povinnosti se zanedbávaly, důležité závazky byly zpronevěřeny. Přišli sem lidé, kteří nepřidali nic, aby podpořili Boží dílo, ale kteří se neustále snaží shromažďovat do svých rukou skromné peněžní prostředky jiných, a okrádají tak Boží pokladnici. Přirozené sobectví jejich srdce se projevuje všude, kde se naskytne vhodná příležitost, aby měli výhody na úkor druhých. Takovým jednáním se octli na úrovni světského člověka, takže mezi jejich způsobem jednání a jednáním světa je jen malý rozdíl.

Náš lid v Battle Creeku nese větší odpovědnost než naši věřící na kterémkoli jiném místě. Všichni, kteří se tu chtějí usadit, by tak měli učinit ne pouze pro své vlastní pohodlí a prospěch, ale se zvláštním zájmem o Boží slávu. Měli by být plně připraveni brát na sebe břemena, kdekoli a kdykoli je toho zapotřebí a obětavě a oddaně vydržovat ústavy, které Bůh mezi nimi umístil. Ti, kdo nejsou ochotni jít touto cestou, by měli jít tam, kde není třeba nést tak těžká břemena. Na tomto důležitém místě, kde tolik záleží na osobní snaze, musí všichni neohroženě plnit svou povinnost. Musí bdít, aby dílo jejich Mistra neutrpělo ztrátu jediné duše. Mnozí nedbají o to, aby pozvedli úroveň evangelia. Ohlížejí se sobecky na svůj vlastní zájem a nestojí o to, aby poznali, co mohou udělat, aby byli požehnáním pro své bližní. Kristus nechce mít na své vinici lenochy. On žádá, aby každý pracoval pro časnost i pro věčnost.

4T 519

Zdokonalování hřiven

Bůh chce, aby zdokonalování bylo životním úkolem všech Jeho následovníků, a aby bylo vedeno a ovládáno správnou zkušeností. Opravdový člověk je ten, který je ochoten obětovat svůj vlastní zájem pro dobro jiných a kdo se cvičí v umění pomáhat lidem, jejichž srdce je zlomeno. Ten pravý cíl života začali mnozí sotva chápat a to, co je v jejich životě skutečné a podstatné, je obětováno hýčkaným omylům.

Nerona a Caesara uznal svět za velké muže. Ale viděl je takto i Bůh? Ne. Oni nebyli spojeni živou vírou s velkým Srdcem lidstva. Byli ve světě, jedli, pili a spali jako lidé ze světa, ale svou krutostí patřili satanovi. Kamkoli tito lidští netvorové přišli, šlo jim v patách krveprolévání a zkáza. Pokud žili, svět je chválil, ale když byli pohřbeni, radoval se. Opakem životů těchto mužů je život Lutherův. Luther nepřišel na svět jako princ, nenosil královskou korunu, jeho hlas vycházel z klášterní cely a jeho vliv bylo možno pociťovat. Měl lidské srdce, které usilovalo o dobro pro lidi. Odvážně se zastával pravdy a práva a postavil se proti odporu světa, aby mohl svým bližním prokazovat dobrodiní.

Pouhý rozum nedělá člověka člověkem podle božského měřítka. V rozumu je síla, je-li posvěcen a ovládán Božím Duchem. Stojí výš než bohatství a tělesná síla, musí však být vzděláván, aby činil člověka člověkem. Aby měl člověk právo tvrdit, že je člověkem, závisí to na tom, jak využívá svého rozumu. Byron měl rozum i hloubku myšlení, nebyl však člověkem podle Božího měřítka. Jednal podle vůle satanovy. Jeho vášně byly prudké a neovladatelné. Svým životem zaséval setbu, z níž vzešla zkázonosná žeň. Jeho životní dílo nepozvedlo korouhev ctnosti, ale snížilo ji. Tento muž byl jedním z vynikajících lidí světa, [4T 520] ale Pán by ho přesto neuznal za člověka, ale viděl by

v něm pouze toho, kdo zneužil svých, Bohem mu daných hřiven. Pochybovač Gibbon a mnozí jiní, jimž Bůh dal mysl velikánů, a které svět nazýval velkými lidmi, se shromažďovali pod satanovým praporem a užívali Božích darů k převracení pravdy a ke zkáze lidských duší. Když se velká inteligence stane služebníkem neřesti, je kletbou pro svého nositele a pro všechny, kdo přicházejí do okruhu jejího vlivu.

Duchovní život je pro lidstvo požehnáním. Je-li člověk v souladu s Bohem, bude jeho síla neustále závislá na Bohu. *„Buďte vy tedy dokonalí, jako i Otec váš, kterýž jest v nebesích, dokonalý jest“ Mt 5,48*. Našim životním úkolem je neustále toužit po dokonalosti křesťanské povahy a ze všech sil se neustále snažit přizpůsobovat Boží vůli. Snaha započatá na zemi, bude na věčnosti pokračovat. Boží měřítko na člověka stojí vysoko nad nejvyšším významem tohoto slova a bude-li člověk jednat podle svých lidských vlastností které mu dal Bůh, zažije v tomto životě štěstí, které povede ke slávě a věčné odměně v životě budoucím.

Členové lidské rodiny jsou oprávněni se nazývat muži a ženami pouze tehdy, když všemožně využívají svých hřiven pro dobro jiných. Kristův život je nám vzorem a jestliže lidé jako milosrdní andělé slouží potřebám druhých, pak jsou úzce spojeni s Bohem. Znakem křesťanství je, že vytváří šťastné rodiny a šťastnou společnost. Každý muž i žena, která má pravého ducha Kristova, odstraní neshody, sobectví i spory.

Ti, kdo jsou účastníky Kristovy lásky, nemají právo se domnívat, že jejich působení a práce k prospěchu lidstva má nějaké meze. Umdléval Kristus ve svém snažení spasit padlého člověka? Naše práce má být stálá a vytrvalá. Budeme mít stále co dělat, dokud nám Kristus nepřikáže, abychom složili svou zbroj k Jeho nohám. Bůh je duchovním vládcem a my musíme čekat, podřízení Jeho vůli, připraveni a ochotni splnit své povinnosti, kdykoli je třeba dílo dokončit. [4T 521]

Andělé jsou ve dne v noci v Božích službách, aby v souladu s plánem spasení pozvedli člověka. Od člověka se žádá, aby nade vše miloval Boha, to jest z celé své duše, z celé své mysli a z celé své síly a svého bližního jako sebe samého. Toto člověk nedokáže uskutečnit, pokud nezapře sám sebe. Kristus řekl: *„Chce-li kdo za mnou přijít, zapři sebe sám, a vezmi kříž svůj, a následuj mne“ Mt 16,24.*

Zapřít sebe znamená ovládat ducha, když se vášeň snaží o nadvládu; odolat pokušení kárat jiné a zraňovat je svými slovy; mít trpělivost s dítětem, které je nechápavé a jehož chování je zlé a rozčilující; setrvat na místě povinnosti, když jiní třeba odcházejí; zvýšit odpovědnost kdekoliv a kdykoliv můžete, ne pro pochvalu, ne z politických důvodů, ale kvůli Mistrovi, který vám dal úkol, jenž má být konán s neochvějnou věrností; mlčet, když byste chtěli chválit sebe a nechat jiné, aby vás chválili. Zapřít sebe je činit dobře tam, kde by se vám chtělo sloužit sobě a uspokojit sebe. I když vaši spolupracovníci možná nikdy vaši snahu neocení nebo vám neprojeví uznání, přece máte pracovat dál.

Pečlivě zkoumejte a poznávejte, zda pravda, kterou jste přijali, se stala pro vás pevnou zásadou. Berete si Krista s sebou, když opouštíte pokojík, kde se modlíte? Stojí vaše náboženství jako strážný u dveří vašich rtů? Je vaše srdce plné soucitu a lásky k těm, kdo nepatří do vaší vlastní rodiny? Hledáte pilně jasnější pochopení pravdy Písma, aby vaše světlo mohlo svítit jiným? Na tyto otázky můžete odpovědět své vlastní duši. Ať je vaše řeč mírněna milostí a vaše chování ať svědčí o důstojnosti křesťana.

Nastal nový rok. Jak vypadá zápis o vašem křesťanském životě v roce minulém a jaký je o vás zápis v nebi? Snažně vás prosím, abyste se Bohu odevzdali bez výhrad. Bylo vaše srdce rozděleno? Dejte je nyní Pánu cele. Žijte v tomto roce svůj život jinak než v roce minulém. Pokořte své duše před Bohem. [4T 522] *„Blahoslavený člověk, kterýž snáší pokušení; neboť když bude zkušen, vezme korunu života, kterouž zaslíbil Pán těm, kdož ho milují.“ Jak 1,12*. Odložte všechny postranní úmysly i každou přetvářku. Jednejte prostě a přirozeně. Buďte pravdiví každou myšlenkou, slovem, skutkem a *„v pokoře jedni druhé za důstojnější nežli sebe majíce“ Fp 2,3.* Mějte neustále na paměti, že

mravní přirozenost vyžaduje, aby byla podpírána neustálou bdělostí a modlitbou. Dokud hledíte na Krista, jste bezpečni. Ale ve chvíli, kdy pomyslíte na své oběti a nesnáze a začnete se litovat a hýčkat, ztrácíte svou důvěru v Boha a ocitáte se ve velkém nebezpečí.

Mnozí podceňují božskou Prozřetelnost a oddělují milosrdenství a lásku od Jeho charakteru. Tvrdí, že Boží velikost a velebnost by Mu bránila zajímat se o záležitosti svých nejslabších stvoření. *„Zdaliž nebývají prodáváni dva vrabečkové za penízek? Avšak ani jeden z nich nepadá na zem bez vůle Otce vašeho. Vaši pak i vlasové na hlavě všichni sečteni jsou. Protož nebojte se, vy jste cennější nežli mnoho vrabců.“ Mt 10,29-31.*

Pro lidské bytosti není snadné všímat si maličkostí života, když je mysl zaměstnávána záležitostí mnohem důležitější. Ale nemělo by toto spojení existovat? Člověk stvořený k obrazu svého Tvůrce by měl spojovat větší odpovědné úkoly s menšími. On může být zaujat velmi důležitým zaměstnáním a nedbat, že jeho děti potřebují poučení. Na tyto povinnosti se možná hledí jako na menší povinnosti života, ale ony ve skutečnosti tvoří samotný základ společnosti. Štěstí rodin a církví závisí na vlivech domova. Věčné zájmy závisí na správném plnění povinností tohoto života. Svět ani tolik nepotřebuje velké myslitele, jako dobré muže, kteří budou požehnáním pro své domovy.

❑❑❑

4T 523

Boží služebníci

Bůh vyvolil Abrahama jako svého posla, aby skrze něj dal světu světlo. Boží slovo k němu nepřišlo tak, že mu byly ukázány lichotivé vyhlídky v tomto životě, velká odměna, velké porozumění a světské pocty. *„Vyjdi ze země své a z příbuznosti své, i z domu otce svého do země, kterouž ukáži tobě“ Gen 12,1.* znělo božské poselství k Abrahamovi. Praotec poslechl a *„šel, nevěda, kam přijde“ Žid 11,8.* jako Boží světlonoš, aby Jeho jméno zůstalo na zemi živé. Opustil svou zemi, svůj domov, své příbuzné a všecky milé svazky související s jeho dřívějším životem, aby se stal poutníkem a cizincem.

Je to často mnohem důležitější, než si mnozí uvědomují, aby rané svazky byly přerušeny, aby ti, kdo mají mluvit *„na místě Kristově“ 2Kor 5:20*, mohli stát na místě, kde je Bůh může vychovávat a připravovat pro své veliké dílo. Příbuzní a přátelé mají často vliv, o němž Bůh ví, že značně naruší plnění příkazů, které chce dát svým služebníkům. Návrhy budou podány těmi, kdo nejsou v těsném spojení s nebesy, což - bude-li se jich dbát - odvrátí od svatého úkolu ty, kteří by měli nést světu světlo.

Nežli si jej Bůh může použít, musí být Abraham oddělen od svých dřívějších svazků, aby nemohl podléhat lidskému vlivu nebo se spoléhat na lidskou pomoc. [4T 524] Nyní, když vešel do společenství s Bohem, musí tento muž žít mezi cizinci. Jeho povaha je jistě zvláštní, jiná než u všech ostatních. Ani by nedovedl své jednání vysvětlit tak, aby ho jeho přátelé pochopili, protože oni byli modloslužebníky. Duchovní věci musí být posuzovány duchovně. Proto nebyli jeho příbuzní a přátelé schopni chápat jeho pohnutky a činy.

Abrahamova bezpodmínečná poslušnost je jedním z nejmocnějších příkladů víry a spoléhání na Boha, které lze v Bibli nalézt. S pouhým holým slibem, že jeho potomci budou mít Kanaán, bez nejmenších vnějších důkazů šel dál, kam ho vedl Bůh a ze své strany upřímně plnil podmínky v důvěře, že Hospodin své slovo věrně splní. Praotec šel, kamkoli mu Bůh ukázal, že má jít; bez strachu procházel pustinou; procházel mezi modlářskými národy s jedinou myšlenkou: „Bůh si to přeje a já jsem poslušen Jeho hlasu. On mě povede, On mě bude ochraňovat.“

Právě takovou víru a důvěru, jakou měl Abraham, potřebují Boží poslové dnes. Avšak mnozí, jichž by Pán mohl použít, se nechtějí vydat na cestu, naslouchat jedinému Hlasu mezi všemi jinými a být ho poslušní. Spojení s příbuznými a přáteli, dřívější zvyky a svazky mají velmi často tak silný vliv na Boží služebníky, že Bůh jim může dát jen malý příkaz, může jim sdělit jen málo ze svých úmyslů. Často je po určité době zamítne a povolá na jejich místo jiné, které stejným způsobem zkouší a prověřuje. Pán by pro své služebníky udělal mnohem víc, kdyby se Mu cele zasvětili, službu Jemu si cenili nad příbuzenská pouta a všechny jiné pozemské svazky.

Práce služebníků evangelia je posvátná. Musí nést světu vážné poselství výstrahy - poselství, které bude vůní k životu nebo vůní smrtelnou k smrti (viz 2Kor 2,16). Jsou Božími posly k člověku a neměli by nikdy ztratit ze zřetele své poslání ani své zodpovědné úkoly. Nejsou jako lidé ze světa, [4T 525] ani takoví být nemohou. Jestliže chtějí být věrní Bohu, musí si udržet svůj zvláštní, svatý charakter. Jestliže se přeruší jejich spojení s nebesy, jsou ve větším nebezpečí než jiní a mohou působit silnějším vlivem, ale nesprávným směrem, protože satan je neustále pozoruje a čeká na nějakou slabost, kde by mohl úspěšně zaútočit. A jak jásá, když má úspěch. Když člověk, který je Kristovým poslem, přestane bdít na stráži, může skrze něj zajistit pro sebe mnoho duší.

Ti, kdo jsou úzce spojeni s Bohem, možná nebudou mít úspěch v pozemských věcech. Možná, že se často velmi souží a jsou sklíčeni. Josef byl pomlouván a pronásledován, protože si uchoval svou ctnost a neporušenost. David, ten vyvolený Boží posel, byl svými nešlechetnými nepřáteli štván jako zvěř. Daniel byl uvržen do jámy lvové, protože byl věrný a neústupný ve své oddanosti Bohu. Job byl zbaven svého světského majetku a tělesně tak postižen, že si ho jeho příbuzní a přátelé ošklivili, ale on si uchoval

svou neporušenost a věrnost Bohu. Jeremiáš přinášel slova, která mu vložil do úst Bůh, a jeho jasné svědectví tak rozzuřilo krále a prince, že byl uvržen do odporné cisterny. Štěpán byl kamenován, protože kázal Krista, a to Krista ukřižovaného. Pavel byl uvězněn, bičován, kamenován a nakonec popraven, protože byl věrným poslem, který nesl evangelium pohanům. Jan - miláček Páně - byl zapuzen na ostrov Patmos *„pro slovo Boží a svědectví Ježíše Krista“ Zj 1,9.*

Tyto příklady lidské stálosti v moci Boží síly jsou světu svědectvím věrnosti Božích zaslíbení, Jeho trvalé přítomnosti a posilující milosti. Když svět hledí na tyto pokorné muže, nedokáže pochopit, jakou mravní cenu mají u Boha. Je to dílo víry - klidně spoléhat na Boha v nejtemnější hodině, být krutě zkoušen a zmítán bouří a cítit, že náš Otec je u kormidla. Jedině oko víry dovede přehlédnout časné věci a tušit cenu věčných hodnot. [4T 526]

Mocný vojevůdce vítězí nad národy a hrozí armádám poloviny světa, ale umírá zklamán a v exilu. Filosof, který se pohybuje po celém světě, všude nalézá projevy Boží moci a raduje se z jejich harmonie, často opomene poznat v těchto zázračných divech Ruku, která je všechny vytvořila. *„Člověk jsa ve cti, a nemá rozum, bývá učiněn podobný hovadům, kteráž hynou“ Žm 49,21.* Žádná naděje slavné nesmrtelnosti neozařuje budoucnost Božích nepřátel. Avšak hrdinové víry mají zaslíbeno dědictví větší ceny než všechno pozemské bohatství - dědictví, které uspokojí touhy duše. Mohou být neznámí a světem neuznaní, jsou však zapsáni jako občané v nebeské knize. Vznešená velikost a trvalá, věčná sláva bude konečnou odměnou těch, které Bůh učinil dědici všech věcí.

Služebníci evangelia by měli Boží pravdu učinit předmětem svého studia, přemýšlení i rozhovorů. Mysl, která se často zabývá Boží vůlí zjevené člověku, se stane silou v pravdě. Ti, kdo čtou a studují s opravdovou touhou po božském světle - ať jsou kazateli nebo ne - brzy v Písmu odhalí krásu a harmonii, která zaujme jejich pozornost, pozvedne jejich myšlenky a dá jim vnuknutí i sílu argumentů, které dokáží přesvědčit a obrátit duše.

Existuje nebezpečí, že kazatelé, kteří hlásají, že věří přítomné pravdě, budou odpočívat spokojeni podáváním pouhé teorie, zatímco jejich vlastní duše nepocítí její posvěcující moc. Někteří nemají v srdci Boží lásku, která by zjemnila, formovala a zušlechťovala jejich život. Žalmista při popisu dobrého člověka říká: *„V zákoně Hospodinově je libost jeho, a o zákoně jeho přemýšlí dnem i nocí“ Žm 1,2.* Zmiňuje se o své vlastní zkušenosti a volá: *„Ó jak miluji zákon tvůj, takže každého dne je mým přemyšlováním.“ „Předstihují oči mé bdění proto, abych přemýšlel o výmluvnostech tvých“ Ž 119,97.148.*

Žádný člověk, který na své vlastní duši nepocítil proměňující vliv Boží pravdy, [4T 527] není oprávněn stát na kazatelně. Potom - ale nikoliv do té doby - může poučením a příkladem správně líčit Kristův život. Mnozí však při své práci vyzvedají spíš sebe než svého Mistra a lid se obrací ke kazateli a ne ke Kristu.

Trápím se, protože vím, že někteří, kdo dnes káží přítomnou pravdu, nejsou ve skutečnosti obráceni. Nejsou ve spojení s Bohem. Mají náboženství v hlavě, ale nemají obrácené srdce. A to jsou právě ti, kteří mají největší sebedůvěru a sebejistotu. Tato sebejistota bude pro ně překážkou, aby získali zkušenost, která je podstatná pro to, aby z nich učinila zdatné dělníky na vinici Páně. Chci vyburcovat ty, kteří tvrdí, že jsou strážci na hradbách sionských, aby si uvědomili svou zodpovědnost. Měli by procitnout a přiblížit se k Bohu, neboť jejich nedbalostí hynou duše. Musí upřímně důvěřovat Bohu, a tato důvěra je povede, aby se dívali Božíma očima, od Něj přijali slova výstrahy a zvonili na poplach těm, kteří jsou v nebezpečí. Před věrným strážcem Pán nechce skrývat svou pravdu. Ti, kdo činí vůli Boží, pochopí Jeho učení. *„Moudří porozumějí“*, ale *„bezbožní zajisté bezbožnost páchati budou, aniž co porozumějí kteří z nich“ Dan 12,10.*

Ježíš svým učedníkům řekl: *„Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem“ Mt 11,29.* Chtěla bych poprosit ty, kdo zastávají místo učitelů, aby se nejprve stali pokornými žáky a zůstávali stále v Kristově škole, aby se od Mistra učili tichosti a pokoře srdce. Pokora ducha spojená s vážnou činností povede ke spáse duší tak draze vykoupených Kristovou krví. Kazatel může chápat i věřit učení o pravdě a být schopen je vykládat jiným. Toto však není vše, co se od něho žádá: *„Víra bez skutků je mrtvá“ Jak 2,20.* On potřebuje víru, která působí skrze lásku a očisťuje duši. Živá víra v Krista uvede každou životní činnost a každé hnutí duše do souladu s Boží pravdou a spravedlností.

Mrzutost, sebepovyšování, pýcha, vášeň a všechny ostatní rysy charakteru, [4T 528] které neodpovídají našemu svatému Vzoru, musí být pokořeny a pak bude z čisté studánky srdce neustále proudit pokora, tichost a upřímná vděčnost Ježíši za Jeho velkorysé spasení. V poselství, které vychází se rtů Ježíšova vyslance, by měl být slyšen Ježíšův hlas.

Kázání našich služebníků Páně musí lidi obracet. Účinnost a síla, která vychází z každého opravdu obráceného kazatele, by u pokrytců na Sionu způsobila třesení a u hříšníků bázeň. Korouhev pravdy a svatosti je vláčena v prachu. Kdyby ti, kdo provolávají slavnostní slova výstrahy pro tuto dobu, si dovedli uvědomit svou odpovědnost před Bohem, pochopili by nezbytnou potřebu horlivé modlitby. Když města již dřímala v půlnočním spánku, když každý člověk již odešel do svého domu, tehdy se Kristus - náš příklad - uchyloval na Olivetskou horu a tam ve stínu stromů trávíval celou noc na modlitbách. On - pokladnice požehnání - který sám byl bez hříchu; On, Jehož hlas uslyšeli při čtvrtém nočním bdění vyděšení učedníci na rozbouřeném moři jako nebeské dobrořečení a Jehož slovo dokázalo odehnat smrt z hrobů, On byl Tím, který s hlasitým voláním a s pláčem pronášel své pokorné prosby. Nemodlil se za sebe, ale za ty, které přišel spasit. Když se stával prosebníkem, který hledá u svého Otce svěží zásoby síly a odchází občerstven a osvěžen jako zástupce člověka, ztotožňoval se s trpícím lidstvem a ukazoval mu, jak důležitá je modlitba.

Jeho přirozenost byla bez hříchu. Jako Syn člověka se modlil k Otci a ukazoval tím, že lidská přirozenost potřebuje veškerou Boží podporu, jaké se člověku může dostat, aby získal sílu ke konání povinnosti a byl připraven na soužení. Jako Kníže života měl Boží sílu a vítězně bojoval za svůj lid. Tento Spasitel, který se modlil za ty, kdo necítili potřebu modlitby, a plakal pro ty, kdo necítili potřebu slz, je nyní před trůnem, aby přijímal a předkládal svému Otci žádosti těch, za něž se modlil na zemi. My máme následovat Kristův příklad. Modlitba je při naší práci pro spásu duší nutností. [4T 529] Jedině Bůh může dát vzrůst semeni, které zaséváme.

My často selháváme, protože si neuvědomujeme, že Kristus je s námi svým Duchem tak věrně, jako když se za dnů svého ponížení viditelně pohyboval na zemi. Uplynulý čas nezměnil nic na Jeho zaslíbení, které dal svým apoštolům při rozloučení, když byl od nich vzat na nebesa. *„Aj, já s vámi jsem po všecky dny, až do skonání světa“ Mt 28,20.* On určil, aby tu byla posloupnost mužů, kteří odvozují autoritu od prvních učitelů víry pro nepřetržité kázání o Kristu, a to Kristu ukřižovaném. Velký Učitel seslal svým služebníkům moc a ti mají *„poklad tento v nádobách hliněných“ 2K 4,7.* Kristus bude řídit práci svých vyslanců, jestliže čekají na Jeho příkazy a vedení.

Kazatelé, kteří jsou Kristovými věrnými zástupci, budou muži modlitby. S opravdovostí a vírou, která nebude zapřena, budou prosit Boha, aby jim dal sílu a vytrvalost při konání povinností i v soužení, a aby jejich rty byly posvěceny dotekem řeřavého uhlu z oltáře, aby lid zvěstoval Boží slovo. *„Panovník Hospodin dal mi jazyk umělý, abych uměl příhodně ustalému mluviti slova. Probuzuje každého jitra, probuzuje mi uši, abych slyšel, tak jako pilně se učící“ Iz 50,4.*

Kristus Petrovi řekl: *„Šimone, Šimone, aj, satan vyprosil, aby vás tříbil jako pšenici; ale já jsem prosil za tebe, aby nezhynula víra tvá“ Lk 22,31.32.* Kdo dokáže odhadnout výsledek modliteb Vykupitele světa? Až Kristus uzří z práce své duše užitek,

jímž bude nasycen, pak lidé poznají a uvědomí si cenu Jeho vroucích modliteb v době, kdy Jeho božství bylo oděno lidstvím.

Ježíš neprosil pouze za jednoho, ale za všechny své učedníky. *„Otče, kteréž jsi mi dal, chci, kde jsem já, aby i oni byli se mnou“ Jan 17,24*. Jeho oko pronikalo temným závojem budoucnosti a četlo příběh života každého Adamova syna i dcery. [4T 530] Cítil břemena a žaly každé bouří zmítané duše a ta vroucí modlitba platila nejen pro Jeho žijící učedníky, ale pro všechny Jeho následovníky až do skonání času. *„Ne za tyto pak toliko prosím, ale i za ty, kteříž skrze slovo jejich mají uvěřiti ve mne“ J 17,20.* Ano, tato Kristova modlitba zahrnuje i nás. Myšlenka, že máme v nebesích velkého Přímluvce, který předkládá naše žádosti Bohu, by nám měla být posilou. *„Pakli by kdo zhřešil, přímluvce máme u Otce, Ježíše Krista spravedlivého“ 1Jan 2,1.* V hodině nejvyšší nouze, když přepadne duši strach, tehdy vidí bdělé Ježíšovo oko, že potřebujeme Jeho pomoc. Hodina lidské nouze je pro Boha hodinou příležitosti. Když selže veškerá lidská opora, tehdy nám Ježíš přichází na pomoc; Jeho přítomnost rozptýlí temnotu a zapudí mrak sklíčenosti.

Na Galilejském jezeře - za bouře a temnoty - se učedníci tvrdě dřeli ve svém malém člunu, aby dorazili ke břehu, ale viděli, že veškerá jejich snaha je bezvýsledná. Když se jich již zmocňovalo zoufalství, bylo vidět Ježíše, jak kráčí o zpěněných vlnách. Krista ani nepoznali a jejich hrůza rostla, dokud se neozval Jeho hlas: *„Doufejte, to jsem já, nebojte se“ Mt 14,27*. Tento hlas rozptýlil jejich obavy a dal jim naději a radost. Jak ochotně se pak ubozí, unavení učedníci přestali namáhat a všichni se svěřili do rukou Mistra.

Tato pozoruhodná příhoda je obrazem zkušenosti Kristových následovníků. Jak často trháme vesly, jako kdyby naše vlastní síla a moudrost stačily, dokud nezjistíme, že veškerá naše námaha je zbytečná. Pak, s třesoucíma se rukama a ochabující silou odevzdáme své dílo do Ježíšových rukou a přiznáme, že nejsme schopni je provést. Náš soucitný Vykupitel se slitovává nad naší slabostí a když odpoví na naše volání víry tím, že se na naši žádost ujme díla, jak lehce dokončí to, co nám připadne tak obtížné.

Dějiny dávného Božího lidu nám poskytují mnoho povzbuzujících příkladů o vítězství modlitby. Když přitáhli Amalechitští, aby v poušti napadli tábor Izraele, Mojžíš věděl, že Jeho lid není na boj připraven. [4T 531] Poslal Jozue s oddílem vojáků, aby se utkal s nepřítelem, zatímco on sám s Áronem a Hurem zaujali postavení na kopci, odkud bylo vidět na bojiště. Tam vložil Boží muž záležitost do rukou Toho, který jim jediný mohl dát vítězství. S rukama zdviženýma k nebi se Mojžíš vroucně modlil o zdar izraelských armád. Ti, kdo byli kolem, pozorovali, že když měl ruce vztaženy vzhůru, vítězil Izrael nad nepřítelem. Když však dovolil rukám, aby únavou klesly, vítězil Amalech. Áron a Hur podpírali Mojžíšovy ruce, až se vítězství obrátilo cele na stranu Izraele a jejich nepřátelé byli z bojiště zahnáni.

Tento příklad měl být až do skonání věků celému Izraeli poučením, že Bůh je sílou svého lidu. Když Izrael vítězil, Mojžíš zvedal své ruce k nebesům a prosil za ně. Jestliže tedy všechen Boží Izrael vítězí, je to proto, že mocný Bůh bere na sebe jejich dílo a bojuje jejich bitvy za ně. Mojžíš nežádal ani nevěřil, že by Bůh přemohl jejich nepřátele, jestliže se Izrael nepřičiní sám. Shromáždí je všechny a vyšle je - tak vyzbrojené, jak je to v dané chvíli možné - a pak předloží celou věc Bohu na modlitbách. Mojžíš prosí na hoře Hospodina, zatímco Jozue je se svými statečnými druhy dole a ze všech sil se snaží bojovat s nepřáteli Izraele i Boha a zahnat je.

Modlitba vycházející z opravdového, věřícího srdce, je účinná, vroucí prosba, která mnoho zmůže. Bůh neodpoví vždy na naše modlitby tak, jak my očekáváme, neboť nemusíme vždy žádat to, co by bylo pro nás nejvyšším dobrem. Bůh nám však ve své nekonečné lásce a moudrosti dá ty věci, které potřebujeme nejvíc. Šťasten je ten kazatel jenž má věrného Árona a Hura, aby posilovali jeho ruce, když umdlévají a drželi je zdvižené svou vírou a modlitbou. Taková opora je pro Kristova služebníka mocnou pomocí v jeho díle a často i příčinou, že pravda slavně zvítězí.

Když se Izrael prohřešil zhotovením zlatého telete, [4T 532] jde Mojžíš znovu prosit Boha za svůj lid. On už něco ví o těch, kteří byli svěřeni jeho péči, zná převrácenost lidského srdce a je si vědom těžkostí, s nimiž musí zápasit. Ze zkušenosti však poznal, že má-li mít na lid vliv, musí mít nejprve sílu od Boha. Hospodin čte upřímnost a nesobecký úmysl srdce svého služebníka a blahosklonně jedná s tímto slabým smrtelníkem, tváří v tvář, jak mluví člověk se svým přítelem. Mojžíš uvrhne sebe i všechna svá břemena cele na Boha a ochotně vyleje před ním svou duši. Hospodin svého služebníka nekárá, ale sníží se a naslouchá jeho prosbám.

Mojžíš si je plně vědom své nehodnosti a neschopnosti k velkému dílu, k němuž ho Bůh povolal. Prosí s naléhavou opravdovostí, aby Hospodin šel s ním. Dostává odpověď: *„Tvář má předcházeti vás bude, a dám odpočinutí“ Ex 33,14*. Ale Mojžíš cítí, že mu to nemůže stačit. Dosáhl sice mnoho, ale on se touží přiblížit ještě víc Bohu, aby získal větší jistotu Jeho trvalé přítomnosti. On nesl břímě Izraele, nesl ohromnou tíhu odpovědnosti. Když lid hřešil, trpěl ostrými výčitkami svědomí, jakoby byl sám vinen. A nyní, když jeho duši tíží pomyšlení na strašné následky, měl by Bůh přenechat Izraele tvrdosti a zatvrzelosti jejich srdce? Oni by neváhali Mojžíše zabít a pro svou vlastní ukvapenost a zvrácenost by brzy padli za kořist svým nepřátelům a zneuctili tak Boží jméno před pohany. Mojžíš trvá na své žádosti s takovou naléhavostí a vroucností, že slyší odpověď: *„I tu také věc, kterouž jsi pravil, učiním; neboť jsi nalezl milost přede mnou, a znám tě ze jména.“ Ex 33,17.*

Nyní bychom opravdu čekali, že prorok přestane prosit; nikoli; povzbuzen svým úspěchem odváží se ještě víc přiblížit k Bohu se svatou důvěrností, která je pro nás téměř nepochopitelná. Vysloví nyní přání, které nikdy předtím žádná lidská bytost nevyřkla: *„Ukaž mi, prosím, slávu svou“ Ex 33,18.* Jaká prosba od smrtelníka s omezeným rozumem! [4T 533] Ale je odmítnut? Vytýká mu Bůh jeho troufalost? Nikoli; slyšíme milostivá slova: *„Já způsobím to, aby šlo mimo tebe před tváří tvou všecko dobré mé“ Ex 33,19.*

Žádný člověk nemohl hledět na odhalenou Boží slávu a zůstat živ. Mojžíšovi se však dostane ujištění, že spatří z Boží slávy tolik, kolik dokáže - jako smrtelník - v dané chvíli unést. Ta Ruka, která učinila svět, která udržuje hory na jejich místech, bere tohoto muže - jenž je jen prach - tohoto muže mocné víry a milosrdně ho skryje ve skalní rozsedlině, zatímco sláva Boha a všechna Jeho dobrota přejdou před ním. Je možné se divit, že tato *„velebná sláva“ (2Pt 1,17)* vyzařující z Všemohoucího, svítila z Mojžíšovy tváře takovým jasem, že lid nesnesl pohled na něj? Bůh vtiskl jeho tváři svou pečeť, takže vypadal jako jeden ze zářících andělů u nebeského trůnu.

Tato zkušenost, která byla největší zárukou, že Bůh slyšel Jeho modlitbu, a že byl stále s ním, měla pro Mojžíše jako vůdce větší cenu, než egyptská učenost nebo všechny jeho znalosti vojenského umění. Žádná pozemská moc, dovednost či učenost nedokáže nahradit přímou Boží přítomnost. Na Mojžíšově příběhu můžeme vidět, jaká výsada je dána člověku, když se může těšit z tak důvěrného společenství s Bohem. Pro toho, kdo přestoupí zákon, je strašné upadnout do rukou živého Boha, ale Mojžíš se nebál být sám s Původcem toho zákona, který byl vysloven s tak ohromnou důstojností na hoře Sinaj, neboť jeho duše byla v souladu s vůlí Jeho Tvůrce.

Modlitbou otvíráme své srdce Bohu jako příteli. Oko víry nám ho velmi přiblíží a prosebníkovi se může dostat vzácného důkazu Boží lásky i péče o něj. Ale proč tedy tak mnohé modlitby nejsou nikdy vyslyšeny? David řekl: *„Ústy svými k němu jsem volal, a vyvyšoval jsem ho jazykem svým. Bych byl patřil k nepravosti srdcem svým, nebyl by vyslyšel Pán“ Žm 66,17.18*. Ústy jiného proroka nám dává Pán zaslíbení*: „Hledajíce mne, naleznete, když mne hledati budete celým srdcem svým“ Jr 29,13.* Kromě toho mluví Bůh o některých, kteří *„aniž volají ke mně z srdce svého“ Oz 7,14*. [4T 534] Takové žádosti jsou jen formálními modlitbami, pouhým odříkáváním, které Pán nepřijímá.

Modlitba, jakou se modlil Natanael pod fíkovníkem, vycházela z upřímného srdce a Mistr ji slyšel a odpověděl na ni. Kristus o něm řekl: *„Aj, opravdový Izraelitský, v němž lsti není“ Jan 1,48.* Pán čte v srdcích všech lidí a zná jejich pohnutky i úmysly. *„Modlitba upřímných líbí se jemu“ Př 15,8.* On nechce být pomalý k vyslyšení těch, kdo mu otevírají svá srdce, pokud nevyvyšují sebe, ale upřímně cítí svou velkou mdlobu a nehodnost.

Je potřebná modlitba, ta nejopravdovější, vroucí, trýznivá modlitba - taková, jakou se modlil David, když zvolal: *„Jako jelen řve, dychtě po tekutých vodách, tak duše má řve k tobě, ó Bože“ Žm 42,1. „Aj toužím po rozkázáních tvých“ Ž 119,40. „Toužím po spasení tvém“ Ž 119,174. „Žádostiva jest a velice touží duše má po síňcích Hospodinových; srdce mé, i tělo mé pléše k Bohu živému“ Ž 84,2. „Umdlévá duše má pro žádost soudů tvých všelikého času“ Ž 119,20.* Toto je duch modlitebního zápasu, jakého měl král žalmista.

Daniel nevyvyšoval ve své modlitbě k Bohu sebe, ani se nedožadoval žádného dobrodiní: *„Vyslyš, ó Pane, Pane, odpusť, Pane, pozoruj a učiň; neprodlévej pro sebe samého, můj Bože“ Dn 9,19.* Toto nazývá Jakub účinnou, vroucí modlitbou. O Kristu je řečeno: *„A jsa v boji, horlivěji se modlil“ Lk 22,44.* V jakém protikladu k této modlitbě Vládce nebes stojí chabé, prázdné modlitby, o nichž srdce ani neví, a které se lidé přesto odvažují předkládat Bohu. Mnozí se spokojují s odříkáváním a jen někteří mají upřímnou, opravdovou, láskyplnou touhu po Bohu.

Společenstvím s Bohem poznává duše Jeho vůli. Mnozí však, kteří hlásají víru, nevědí, co je pravé obrácení. Nemají žádnou zkušenost ze společenství s Otcem skrze Ježíše Krista a nikdy nepocítili moc Boží milosti, která posvěcuje srdce. Po modlitbě následuje hřích, po hříchu modlitba, jejich život je plný zlé vůle, podvádění, závisti, žárlivosti a sebelásky. [4T 535] Modlitby takových lidí se Bohu protiví. Pravá modlitba na sebe soustřeďuje veškerou duševní sílu člověka a působí na jeho život. Ten, kdo takto vylévá své potřeby Bohu, cítí, že všechno ostatní zde na zemi je nicotné. *„Pane, před tebou jest všecka žádost má“,* řekl David, *„a vzdychání mé není před tebou skryté“ Ž 38,10. „Žízní duše má Boha, Boha živého, a říká: Skoroliž půjdu, a ukáži se před obličejem Božím?“ Ž 42,3. „Na to když se rozpomínám, téměř duši svou sám v sobě vylévám“ Ž 42,5.*

Tou měrou, jak se naše řady zvětšují, musí se vypracovat širší plány, které by odpovídaly rostoucím potřebám doby. Nevidíme však, že by nějak zvlášť vzrůstala vroucí zbožnost, křesťanská prostota a opravdová oddanost. Zdá se, že církev se spokojuje jen s prvními krůčky v obrácení. Lidé jsou ochotnější k činné práci než k pokorné odevzdanosti, ochotnější konat vnější náboženské služby než proměňovat vlastní srdce. Pracovní ruch zatlačuje do pozadí meditaci a modlitbu. Náboženství musí začínat vyprazdňováním a pročišťováním srdce a musí být živeno každodenní modlitbou.

Stálý pokrok našeho díla i větší vybavení naplňují srdce i mysl mnohých našich lidí uspokojením a pýchou a my se bojíme, aby tyto pocity v jejich duši nezvítězily nad láskou k Bohu. Rušná činnost v mechanické části i samého Božího díla může tak zaujmout mysl, že se nebude dbát na modlitbu a na místo pravé dobroty, tichosti a pokory srdce nastoupí povýšenost a sebejistota, které se tak rády prosazují. Bude možná slyšet nadšené volání: *„Chrám Hospodinův, chrám Hospodinův, chrám Hospodinův jest“ Jer 7,4. „Pojeď se mnou a viz horlivost mou pro Hospodina“ 2Kr 10,16.* Ale kde jsou nosiči břemen? Kde jsou otcové a matky v Izraeli? Kde jsou ti, jimž leží na srdci starost o duše a kteří přicházejí s velkým pochopením pro své bližní - ochotni se postavit na jakékoliv místo, aby je zachránili od věčné záhuby?

„Ne silou, ani mocí, ale Duchem mým, praví Hospodin zástupů“ Za 4,6. „Vy jste světlo světa,“ (Mt 5,14) říká Kristus. Jaká to odpovědnost! [4T 536] Naše ochabující a rozkládající se horlivost a chřadnoucí duchovní úroveň potřebuje půst, ponížení a modlitby. Láska mnohých chladne. Mnozí naši kazatelé nepracují tak horlivě, jak by měli. Když

někteří z těch, kdo nemají Božího Ducha a Jeho sílu, přijdou na nové působiště, začnou hrozit jiným denominacím v domnění, že mohou přesvědčit lid o pravdě tím, že budou hovořit o nedůslednosti v jiných církvích. Při některé příležitosti se může zdát potřebné o těchto věcech mluvit, ale většinou to vytváří jen předsudky proti našemu dílu a zavírá to uši mnohých, kteří by jinak možná naslouchali pravdě. Kdyby tito učitelé byli těsně spjati s Kristem, měli by Boží moudrost a věděli by, jak se lidu přiblížit. Nezapomněli by tak brzy na temnotu, omyly, vášně a předsudky, které jim samým bránily poznat pravdu.

Kdyby tito učitelé pracovali v Mistrově duchu, měli by docela jiné výsledky. S tichostí, trpělivostí, jemností, s láskou, avšak s velkou vážností by se snažili ukazovat oněm bloudícím duším cestu k ukřižovanému a vzkříšenému Spasiteli. Vždy, když se tak děje vidíme, že Bůh se zmocňuje lidských srdcí. Velký apoštol říká: *„Boží jsme zajisté spolupracovníci“ 1Kor 3,9.* Jaký krásný úkol pro bídné smrtelníky! Dostali jsme zbraně ducha, abychom bojovali *„dobrý boj víry“ 1Tm 6,12.* Avšak někteří - jak se zdá - si z nebeské zbrojnice vybrali pouze její hromy a blesky. Jak dlouho potrvají tyto nedostatky?

Někteří zanedbávají tu nejdůležitější část své práce, třebaže lidé kolem nich mají o náboženství zájem. Oni nenavštěvují a neseznamují se s těmi, kteří projevili ochotu, že přijdou každý večer na výklad Písma. Rozhovor o náboženských námětech a opravdová modlitba v pravý čas by mohla mnohé takové duše obrátit správným směrem. Kazatelé, kteří svou povinnost v tomto ohledu zanedbávají, nejsou věrnými pastýři svého stádce. Právě v tu dobu, kdy by se měli nejvíc věnovat návštěvám, rozhovorům a modlitbám s těmito zájemci, budou někteří psát zbytečně dlouhé dopisy vzdáleným osobám. [4T 537] Co vlastně děláme pro Mistra! Až skončí doba zkoušky, tehdy mnoho lidí pozná, kolik vhodných příležitostí zanedbali, kdy mohli prokázat službu svému drahému Pánu, který pro ně zemřel. I ti, kteří byli pokládáni za nejvěrnější, poznají, že mohli vykonat mnohem víc, kdyby se nenechali rozptylovat lidmi ze světa.

Snažně prosíme hlasatele Kristova evangelia, aby se nikdy nedali odradit od díla, nikdy si ani o nejzatvrzelejším hříšníkovi nemysleli, že nemůže dosáhnout milosti u Boha. Takoví lidé mohou přijmout pravdu z lásky k ní a stát se solí země. Ten, který obrací srdce lidí, jako jsou obráceny proudy vod, dovede přimět tu nejsobečtější, nejzatvrzelejší duši, aby se odevzdala Kristu. Je u Boha něco nemožné? On říká*: „Nenavrátí se ke mně prázdné, ale učiní to, což mi se líbí, a prospěšně to vykoná k čemuž je posílám“ Iz 55,11.*

Bůh nedá své požehnání těm, kdo jsou nedbalí, sobečtí a pohodlní, kdo se pro Jeho dílo nechtějí namáhat. Onen výraz *„To dobře“* bude vysloven pouze nad těmi, kdo činili dobře. Každý člověk má být odměněn *„podle skutků jeho“ Zj 22,12.* Potřebujeme činorodé kazatele - muže modlitby, kteří budou zápasit s Bohem jako zápasil Jákob, když řekl: *„Nepustím tě, leč mi požehnáš“ Gn 32,26.* Máme-li obdržet korunu vítězství, musíme napnout každý nerv, využít veškerou sílu. V nečinnosti není pro nás nikdy spása. Být lenochem na vinici Páně znamená vzdát se veškerého práva na odměnu spravedlivého.

Výstrahy a napomenutí

Dne 23. listopadu 1879 mi byly zjeveny některé věci týkající se našich ústavů, povinností a nebezpečí, které hrozí těm, kdo v nich zastávají vedoucí postavení. Viděla jsem, že tito mužové byli povoláni, aby konali zvláštní práci jako Boží nástroje, které má řídit, vést a ovládat Jeho Duch. [4T 538] Mají vyhovět Božím požadavkům a nikdy si nemají myslet, že patří sami sobě, a že mohou užívat svých sil, jak to budou pro sebe považovat za nejvýhodnější. I když mají v úmyslu být dobří a činit dobře, přece se budou zcela jistě mýlit, nebudou-li stálými žáky Kristovy školy. Jejich jediným bezpečím je - pokorně chodit s Bohem.

Nebezpečí číhá na každé stezce a ten, kdo vyjde jako vítěz, bude právem zpívat v Božím městě vítěznou píseň. Někteří mají vyhraněné charakterové rysy, které bude nutné neustále potlačovat. Budou-li tyto rysy ovládány Duchem Božím, budou požehnáním; nebudou-li, stanou se kletbou. Jestliže se ti, kteří jsou teď neseni vlnou popularity, nestanou nerozvážnými, bude to zázrak milosrdenství. Budou-li spoléhat na svou vlastní modrost, jak to velmi mnozí v takovém postavení dělali, ukáže se, že jejich moudrost je bláznovstvím. Jestliže však sami sebe vydají nesobecky Božímu dílu a nikdy ani v nejmenším neustoupí od zásady, Pán je obejme rameny věčnosti a bude jim mocným spomocníkem. *„Kteříž mne ctí, ty poctím“ 1Sam 2,30.*

Tato doba je nebezpečná pro každého, do má hřivny, které mohou být pro Boží dílo cenné, neboť satan takovému člověku neustále nabízí své lákadla, neustále se snaží naplnit ho pýchou a ctižádostí a když by ho chtěl Bůh použít, stává se velmi často, že se stane nezávislý a soběstačný a zdá se mu, že je schopen obstát sám.Toto nebezpečí bude hrozit vám, bratři, nebudete-li žít životem pevné víry a modlitby. Můžete mít hluboký a trvalý smysl pro věčné věci a takovou lásku k lidstvu, jakou ve svém životě osvědčil Kristus. Těsné spojení s nebesy dá vaši věrnosti ten pravý tón a bude základem vašeho úspěchu. Váš pocit závislosti vás bude pudit k modlitbě a váš smysl pro povinnost vás bude vyzývat k úsilí. Modlitba a úsilí, úsilí a modlitba budou náplní vašeho života. Na vaší modlitbě musí být vidět, že veškerou svou schopnost i zásluhy připisujete Bohu, vám že patří jen povinnost pracovat co nejlépe. [4T 539] Potřebujete-li sílu, dostanete ji; ona očekává, že o ni budete usilovat. Jen důvěřujte Bohu, vezměte Ho za slovo, jednejte ve víře a požehnání se dostaví.

V této věci nejsou géniové, logika ani výmluvnost nic platné. Bůh přijímá ty, kdo mají pokorné, důvěřivé, kající srdce a slyší jejich modlitbu; s Boží pomocí se překonají všechny překážky. Kolik mužů s velkými přirozenými schopnostmi a vysokým odborným vzděláním selhalo, když byli postaveni na zodpovědná místa, zatímco ti, kteří měli slabší rozum a méně příznivé prostředí, měli podivuhodný úspěch. Tajemství spočívá v tom, že ti první důvěřovali sobě, kdežto ti druzí se spojili s Tím, který je podivuhodný ve svém úsudku a veliký ve své moci, aby vykonal, co chce.

Pro některé je těžké oddělit si čas pro meditaci a modlitbu, protože je jejich dílo neustále pohání ke spěchu. Neměli by to však opomíjet. Požehnání nebes, získané denní pokornou prosbou, bude pro duši chlebem života a způsobí, že budou růst ve své mravní i duchovní síle jako strom štípený při tekutých vodách, jehož listí bude vždy zelené a který ve svůj čas přináší ovoce.

Někteří se dopustili vážné chyby tím, že nepřicházeli na bohoslužby. Účast na bohoslužbách bude pro ně stejně blahodárná a stejně důležitá jako pro jiné. Možná, že nebudou moci využívat těchto výsad tak často, jako mohou mnozí jiní. Lékaři budou často voláni v sobotu k nemocným a budou možná nuceni učinit i tento den dnem vyčerpávající práce. Takovou námahu, která ulevuje trpícím, prohlásil náš Spasitel za dílo milosrdenství a ne za porušení soboty. Avšak ti, kdo pravidelně věnují své soboty psaní nebo práci a nic na této činnosti nemění, škodí své duši, dávají příklad jiným a nectí Boha.

Někteří nechtějí chápat, jak důležitá je nejen návštěva náboženských shromáždění, ale také svědectví pro Krista a pravdu. Jestliže se těmto bratřím nedostane duchovní síly při věrném provádění [4T 540] každé křesťanské povinnosti - neboť právě tím vstupují do těsnějšího a světějšího vztahu se svým Vykupitelem - bude jejich mravní síla slábnout. Jestliže se v tomto směru nezmění, budou zcela jistě duchovně chřadnout.

Lidé, kterým byla svěřena péče o naše ústavy, zastávají důležitá a zodpovědná místa. Nejsou ve své službě lehce postradatelní, ale neměli by se za ně pokládat. Bůh by se mohl bez nich obejít, ale oni se nemohou obejít bez Boha. Tito lidé by se měli snažit při své práci se všemi dobře vycházet. Zastává-li takový člověk své místo poctivě, musí střežit finanční zájmy ústavu svěřeného jeho péči. Tito lidé by si však měli dát velmi záležet na tom, aby neviděli jen svůj vlastní úsek práce a nepracovali pro své odvětví ke škodě jiných, stejně důležitých odvětví.

Vám, bratří, hrozí nebezpečí, že budete při svých obchodních jednáních dělat vážné chyby. Bůh vás varuje, abyste se měli na pozoru a jeden druhého neutiskovali. Pamatujte, že i podvodník se dovede přetvařovat, ale vaše jednání pak v den soudu neobstojí. Bystrost a přesný odhad finančních výhod či nevýhod, jsou potřebné, protože musíte jednat se všemi třídami lidí a zároveň střežit zájmy našich ústavů, jinak by se tisíce dolarů dostaly do rukou nepoctivých lidí. Nedopusťte však, aby tyto rysy trvale převládaly. Při správném vedení jsou důležitými součástmi charakteru, takže budete-li mít před očima bázeň Boží a v srdci Jeho lásku, budete v bezpečí.

Je mnohem lepší vzdát se některých výhod, kterých by se mohlo dosáhnout, než dovolit, aby rostlo lakomství a učinit tak z něho přírodní zákon. Malicherná povýšenost se na křesťana nehodí. My jsme byli mečem pravdy odděleni od ostatního světa. Někdy si sami ani neuvědomujeme špatné rysy své povahy, třebaže jiní je vidí velmi zřetelně. Čas a okolnosti nás však spolehlivě prověří a odhalí zlato charakteru nebo odkryjí horší kov. Ani jednoho z nás nepoznají všichni lidé, dokud nás neprověří oheň Boží zkoušky. Každá nízká myšlenka, každý nesprávný čin odhaluje nějaký charakterový nedostatek. [4T 541] Tyto drsné rysy se musí dostat pod dláto a kladivo velké Boží dílny a Boží milosrdenství je musí brousit a leštit, než budeme uzpůsobeni pro místo v nebesích.

Bůh může tyto bratry učinit vzácnější než ryzí zlato i než zlato z Ofir, jestliže se sami poddají Jeho přetvořující ruce. Měli by být odhodláni využít co nejušlechtileji každé schopnosti a každé vhodné příležitosti. Boží slovo by mělo být předmětem jejich studia a vodítkem při rozhodování, neboť je ze všech okolností tím nejvyšším a nejlepším. S nejhlubším zájmem by měli studovat jediný bezvadný charakter, dokonalý Vzor, který nalézají v evangeliu. Tou jedinou nejhlavnější lekcí, které se musí naučit je, že jedině dobrota dává pravou velikost. Kéž nás Bůh osvobodí od filosofie a světsky moudrých lidí. Jejich jedinou nadějí je, že se stanou blázny, aby směli být skutečně moudří.

Nejslabší Kristův následovník se spojil s nekonečnou mocí. V mnoha případech může Bůh učinit málo pro učené lidi, protože oni necítí žádnou potřebu opřít se o Toho, který je pramenem vší moudrosti. Proto je po zkoušce nahradí lidmi menšího nadání, kteří se naučili spoléhat na Něj, jejichž duše jsou posíleny dobrotou, pravdou a nepohnutelnou věrností, a kteří se nesníží k ničemu, co poskvrňuje svědomí.

Bratří, jestliže spojíte živou vírou své duše s Bohem, On z vás učiní muže síly. Budete-li důvěřovat své vlastní síle a moudrosti, určitě selžete. Bohu se nelíbí, že máte tak malý zájem o náboženskou službu. Vy jste představitelé, a jako takoví vykonáváte širší vliv než lidé na méně významných místech. Měli byste vždy hledat nejprve království Boží a jeho spravedlnost. Měli byste být aktivními, horlivými pracovníky v církvi, kteří pěstují své náboženské schopnosti a ostříhají své duše v Boží lásce. Pán má v této věci na vás své požadavky, které nemůžete lehkomyslně podceňovat. Buď musíte růst v milosti, nebo budete v duchovních věcech zakrnělí a ochromení. [4T 542] Svědčit pro Krista kdekoli a kdykoli můžete není jen vaší výsadou, ale vaší povinností. Budete-li svou mysl takto cvičit, vypěstujete si lásku ke svatým věcem.

Máme sklon pokládat Kristovy služebníky prostě za lidi a nepoznáváme v nich Jeho zástupce. Všechny osobní úvahy by měly jít stranou. Musíte naslouchat Božímu slovu skrze Jeho vyslance. Kristus stále posílá poselství těm, kdo naslouchají Jeho hlasu. Oné noci, kdy náš Spasitel prožíval smrtelnou úzkost v Getsemanské zahradě, spící učedníci neslyšeli Ježíšův hlas. Měli nejasný pocit, že je přítomen anděl, ale svou ospalostí a ztrnulostí se připravili o sílu i slávu toho výjevu, který by byl posílil jejich duše pro období, kdy se měly odehrát strašné události. Tak právě ti lidé, kteří Boží poučení nejvíc potřebují, často o ně nedbají, protože nevcházejí ve spojení s nebesy. Satan se neustále snaží působit na naši mysl a ovládnout ji. Nikdo z nás není bezpečný, nemáme-li trvalé spojení s Bohem. Pomoc z nebes musíme přijímat okamžitě a chceme-li, aby nás ostříhala Kristova moc, musíme být poslušní všech Jeho požadavků.

Podmínkou toho, abyste nesli ovoce je, abyste zůstávali v živém Vinném kmeni. *„Zůstaňte ve mně, a já v vás. Jako ratolest nemůže nésti ovoce sama od sebe, nezůstala-li by při kmenu, tak ani vy, leč zůstanete ve mně. Já jsem vinný kmen a vy ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese ovoce mnohé; neboť beze mne nic nemůžete učinit. Nezůstal-li by kdo ve mně, vyvržen bude ven jako ratolest, a uschne, a budou sebrány, a na oheň uvrženy, a shoří" J 15,4-6.*

Všechny vaše dobré záměry a dobré úmysly vás neučiní schopnými odolat ve zkoušce pokušení. Musíte být lidmi modlitby. Vaše prosby nesmí být mdlé, nahodilé a nestálé, ale opravdové, vytrvalé a stálé. Není nutně zapotřebí, abyste byli při modlitbě sami, ani při ní nemusíte klečet na kolenou, [4T 543] ale uprostřed své práce můžete často pozvednout duši k Bohu a chopit se Jeho síly. Pak budete lidmi s vysokým cílem, lidmi neporušenými, kteří za žádnou cenu nechtějí být zvikláni v pravdě, právu a spravedlnosti.

Tísní vás naléhavé starosti, břemena a povinnosti. Čím je však tlak na vás větší a čím těžší břemena musíte nést, tím větší je vaše potřeba Boží pomoci. Ježíš chce být vaším pomocníkem. Potřebujete, aby světlo života neustále osvětlovalo vaši cestu a pak se budou Jeho božské paprsky odrážet na druhé. Boží dílo je dokonalý celek, protože je ve všech svých částech dokonalé. Uvědomělá péče o to, co svět nazývá malými věcmi, vytváří velkou krásu i úspěch života. Malé skutky dobročinnosti, laskavé slůvka, malé činy sebezapření, moudré využívání malých příležitostí a časté poskytování malých darů činí lidi velkými v Božích očích. Jestliže se na tyto malé věci věrně dbá, jestliže je tato milost ve vás a je hojná, bude každé vaše dobré dílo dokonalé.

Nestačí, jsme-li ochotni štědře dávat ze svých prostředků pro Boží dílo. On žádá, abyste Mu bez výhrad zasvětili všechny své síly. Omylem vašeho života bylo, že jste odmítali vydat sebe. Možná vám připadá velmi těžké udržet si ve svém postavení těsné spojení s Bohem. Avšak jestliže to neuděláte, bude vaše práce desetkrát těžší. Nad satanem, který uvalí na vaši cestu pokušení, dokážete zvítězit jedině skrze Krista. Táž nepřemožitelná vůle, která přináší úspěch při rozumovém hledání, je rozhodující i pro život křesťana. Musíte být zástupci Ježíše Krista. Měli byste s mnohem větší energií a vytrvalostí zdokonalovat svůj křesťanský charakter a nevystavovat ho na odiv při všem, co děláte, protože věci týkající se věčnosti jsou důležitější než časné záležitosti.

Dosáhnete-li někdy v křesťanském životě úspěchu, musíte si umínit, že se chcete stát muži podle Božího přání. Pán chce, abyste působili na církev i na svět tím, že vysoko vyzvednete korouhev křesťanství. [4T 544] Pro pravý křesťanský charakter by měl být příznačný pevný cíl a nezvratná odhodlanost, na nichž nedokáží nic změnit nebo potlačit ani země, ani peklo. Ten, kdo není slepý k lákadlům světských poct, kdo není lhostejný k hrozbám ani odolný proti svodům, toho zničí satanova vynalézavost dříve, než se naděje.

Bůh chce, abychom se Mu dokonale a cele zasvětili a s ničím menším se nespokojí. Čím obtížnější je vaše postavení, tím více potřebujete Ježíše. Láska k Bohu a Boží bázeň zachovaly Josefa na královském dvoře čistého a bez poskvrny. Dostalo se mu velkého bohatství, velké pocty být prvním mužem po králi a jeho povýšení bylo stejně náhlé, jako veliké. Není možné stát bez nebezpečí na vysokém vrcholu. Bouře ponechá nedotčený skromný kvítek v údolí, ale zápasí s vysokým stromem na vrcholu kopce. Bůh si mohl mnohé lidi použít s nevídaným úspěchem, když byli tísněni chudobou, byl by je zde mohl učinit užitečnými a v budoucnu je korunovat slávou - ale úspěch je zničil. Peklo si je vzalo, protože nebyli pokorní; zapomněli, že Bůh je jejich silou a stali se nezávislými a soběstačnými.

Josefův charakter obstál v protivenství a úspěch nezakalil zlato. Osvědčil tutéž posvátnou úctu k Boží vůli, ať stál vedle trůnu, nebo byl ve vězeňské kobce. Vždy se ke svému náboženství přiznal, a to bylo tajemství jeho stálosti. Vy, jako mužové stojící v čele, musíte mít sílu pravé zbožnosti, která proniká vším. V bázni boží vám říkám, že

vaše cesta je plná nebezpečí, která vy nevidíte a která si neuvědomujete. Musíte se skrýt v Ježíši. Nejste v bezpečí, pokud se nedržíte Kristovy ruky. Musíte se chránit vší opovážlivosti a pěstovat v sobě odhodlání, že chcete raději trpět, než zhřešit. Žádné vítězství jehož můžete dosáhnout, nebude mít takovou cenu, jako vítězství nad sebou samým.

4T 545

Mravní a rozumová výchova

Ve vidění z 9. října 1878 mi bylo ukázáno postavení, které má mít naše sanatorium v Battle Creeku a charakter i vliv, o který by měli usilovat všichni jeho zaměstnanci. Tento důležitý ústav byl zřízen z Boží prozřetelnosti a jeho požehnání je bezpodmínečně nutné pro jeho úspěch. Lékaři nejsou šarlatáni ani nevěrci, ale mužové, kteří rozumějí lidskému organismu i nejlepším metodám léčení chorob; jsou to lidé, kteří se bojí Boha a mají opravdový zájem o mravní i duchovní blaho svých pacientů. Tento zájem o duchovní jakož i tělesné dobro by správcové ústavu neměli nijak mařit. Opravdovým křesťanským životem mohou dát světu příklad hodný následování a neměli by váhat projevit ho, aby mimo své odbornosti při léčbě choroby ustavičně získávali moudrost a poznání od Krista, toho největšího Učitele, jakého svět kdy měl. Má-li mít jejich úsilí úspěch, potřebují toto spojení s Pramenem vší moudrosti.

Pravda má moc zušlechtit člověka. Působí-li Bible posvěcujícím vlivem na srdce a povahu, budou věřící tím inteligentnější. Křesťan pochopí své povinnosti k Bohu a bližnímu, je-li opravdu spojen s Beránkem Božím, který dal svůj život za svět. Jedině tehdy, budeme-li rozvíjet své rozumové a mravní síly, můžeme splnit požadavek našeho Tvůrce.

Bůh nese nelibě, že někteří jsou příliš lhostejní a neteční a nechtějí být úspěšnými, dobře poučenými pracovníky. Křesťan má být inteligentnější a má mít lepší rozhled, než světští lidé. Studium Slova Božího ustavičně rozvíjí mysl a posiluje rozum. Nic nepovznáší a nezušlechťuje povahu člověka ani nerozvíjí veškeré jeho schopnosti víc, než když se snaží více porozumět důležitým a velikým pravdám. 4T 546

Jakmile se lidská mysl zabývá pouze všedními věcmi a nikdy se nepovznáší nad časné k tajemným věcem budoucnosti, slábne a posléze zakrní. Rozum se ustálí na úrovni věcí, jimiž se zabývá. Když se nesnažíme získávat stále nové vědomosti a pochopit zjevení Boží moci v přírodě a v Písmu svatém, ztrácí naše mysl své schopnosti a přizpůsobivost.

Avšak poznání skutečností a teorií jakkoliv důležitých má ve skutečnosti nepatrnou cenu, jestliže nepřichází k praktickému uplatnění. Je nebezpečí, že ti, co získali své vzdělání hlavně z knih, si neuvědomí, že v praktickém poznání jsou nováčky. To zvláště platí o těch, kteří jsou zaměstnáni v sanatoriu. Tento ústav potřebuje uvážlivé a schopné lidi. Lékař, správce, vrchní sestra a pomocníci by měli být lidé vzdělaní a zkušení. Někteří však nechápou co takový ústav potřebuje a rok co rok se jen s námahou prodírají a nečiní žádný výrazný pokrok. Zdá se, že žijí jednotvárně, každý den je jen opakováním dne předešlého.

Myšlenky i srdce těchto mechanických pracovníků jsou ochuzeny. Mají různé příležitosti, a kdyby byli snaživí, mohli by získat mnohem hodnotnější vzdělání, ale nedoceňují své přednosti. Nikdo by se neměl spokojit se svým nynějším vzděláním. Všichni se mohou denně rozvíjet a připravovat na to, aby zastávali některý zodpovědný úřad.

Je velmi důležité, aby ten, kdo je povolán starat se o duchovní zájmy pacientů a pomocníků, byl rozvážným a v zásadách neústupným člověkem, aby působil dobrým vlivem a dovedl se přiblížit k lidem. Měl by to být moudrý a vzdělaný člověk, laskavý a rozumný. Zpočátku snad nebude ve všem důkladně výkonný; ale opravdovým smýšlením a uplatněním svých zkušeností by se měl vypracovat pro toto důležité dílo. Nejvyšší moudrost a šlechetnost se vyžaduje, 4T 547 má-li člověk v tomto postavení sloužit při vší

neuchylující se čestnosti, protože bude třeba odrážet předsudky, úzkoprsost a blud v každé podobě.

Toto místo by neměl zastávat člověk s unáhlenou povahou a bojovným duchem. Je třeba dbát na to, aby se unáhleností, anebo netrpělivostí nestalo Kristovo náboženství odpudivé. Boží služebník by se měl snažit, aby tichostí, šlechetností a láskou správně představoval naše posvátné vyznání. Kříž nesmí být nikdy zatemněn. Především je třeba představovat Spasitelovu neposkvrněnou lásku. Pracovník musí být proniknut Ježíšovým duchem a pak budou poklady duše představeny slovy, které proniknou do srdcí jeho posluchačů. Kristovo náboženství prokazované každodenním životem jeho následovníků, bude mít desetinásobně větší vliv, než nejvýřečnější kázání.

Rozvážní, bohabojní pracovníci mohou vykonat mnoho dobrého při reformování těch, jež přišli postiženi nemocí do sanatoria, aby byli uzdraveni. Tito lidé nejsou nemocní tělesně, ale duševně a mravně. Výchova, zvyklosti, ba celý život mnohých byl špatný. Za pár dní nemohou provést velké změny potřebné na získání správných návyků. Musí mít čas na uvážení a poznání správné cesty. Kdyby všichni zaměstnanci sanatoria byli správnými představiteli pravdy, zdravotní reformy a našeho svatého vyznání, potom by šířili vliv, který formuje smýšlení jejich pacientů. Protiklad mezi mylnými návyky a zvyklostmi odpovídajícími Boží pravdě má přesvědčivou moc.

Člověk není tím, čím by mohl být a čím podle Boží vůle má být. Velká satanova moc, která ovládá lidi, je udržuje na nízké úrovni, ale tomu tak nemusí být, jinak by Enoch nemohl být tak vznešený a ušlechtilý, aby mohl chodit s Bohem. Člověk nemusí přestat duchovně a rozumově růst po celý svůj život. Mysl mnohých je však tak zaujata vlastním já a sobeckými zájmy, že neponechává místo pro vyšší a ušlechtilejší myšlenky. Úroveň rozumových, jakož i duchovních znalostí je příliš nízká. [4T 548] Mnozí, čím jsou výše postavení, tím spokojenější jsou sami se sebou a propadají představě, že postavení dává člověku charakter. Málokdo si uvědomuje, že musí stále pracovat, aby rozvinul trpělivost, soucit, laskavost, svědomitost a věrnost - charakterové rysy nezbytné pro ty, jež zastávají zodpovědná místa. Všichni zaměstnanci sanatoria by měli brát posvátný ohled na práva jiných, což je jen poslušnost zásad Božího zákona.

Některým v tomto ústavu žalostně chybí vlastnosti podstatně důležité pro všechny, s kterými se stýkají. Lékaři a pomocníci v rozmanitých odvětvích díla by se měli mít velmi na pozoru před sobeckou chladností a odměřenou nespolečenskou náladou, protože to ochuzuje lásku a důvěru pacientů. Mnozí z těch, jež přicházejí do sanatoria, jsou jemní, citliví lidé, pohotového taktu a bystrého postřehu. Tito lidé ihned odhalí podobné nedostatky a vyjádří se k nim. Ledově studení lidé nemohou milovat Boha nade vše a své bližní jako sebe sama. Nejenže Boha olupují o lásku, která mu patří, ale olupují i svého bližního. Láska je nebeská rostlina, kterou je třeba pěstovat a vyživovat. Láskou naplněné srdce, pravdivá a laskavá slova přinesou rodinám štěstí a budou šířit povznášející dojem mezi všemi, kteří se dostanou do okruhu jejich vlivu.

Ti, kteří nejvíce využívají svých předností a příležitostí, budou lidmi v biblickém smyslu nadanými a vzdělanými. Budou nejen vyučeni, ale i vzděláni v myšlení i v jednání. Budou něžní, soucitní, laskaví, čistí. Bylo mi ukázáno, že právě toto vyžaduje nebeský Bůh od institucí v Battle Creeku. Bůh nám dal schopnosti, které máme využívat, rozvíjet a zdokonalovat výchovou. Měli bychom uvažovat a přemýšlet, pozorně rozlišovat mezi příčinou a důsledkem. Když to bude praktikováno, mnozí budou více přemýšlet o tom, co mluví a co činí, takže splní záměr, který měl Bůh při jejich stvoření. [4T 549]

Stále bychom měli pamatovat, že na tomto světě nejsme jen žáky, ale i učiteli, připravujícími sebe i ostatní pro vyšší úroveň činnosti v budoucím životě. Míra lidského úspěchu spočívá v poznání Boží vůle a v jejím konání. V myšlení a jednání můžeme být takoví, aby se Bůh za nás nemusel stydět. V sanatoriu musí být vysoká úroveň. Jestliže

jsou mezi námi lidé vzdělaní, rozumově i mravně silní, pak musí být povoláni na přední místa v našich ústavech.

Lékaři nemohou být v žádném případě nedostateční. Otvírá se jim široké pole působnosti a jestliže nebudou ve svém povolání schopní, pak mohou vinit jen sami sebe. Musí být pilnými žáky a důkladnou aplikací a svědomitou pozorností vůči maličkostem by se měli stát svědomitými správci. Pak nebude zapotřebí, aby je někdo sledoval, zda svou práci konají bez chyby.

Ti, kteří zastávají zodpovědné postavení by se měli natolik vzdělat a ukáznit, aby všichni v oblasti jejich vlivu poznali, čím člověk může být a co může vykonat, je-li spojen s moudrým a mocným Bohem. A proč by takto upřednostněný člověk neměl být rozumově zdatný? Světsky smýšlející lidé prohlašují, že ti, jež věří přítomné pravdě, jsou slabomyslní, nevzdělaní, bez postavení a vlivu. Vím, že to není pravda, ale nejsou tato tvrzení z nějakého důvodu trochu oprávněná? Nevědomost a nevzdělanost pokládají mnozí za znamení pokory. Tito lidé nesprávně chápou pravou pokoru a křesťanskou poníženost.

4T 550

Povinnost vůči chudým

Správcové sanatorií by se neměli řídit zásadami, které ovládají jiné ústavy tohoto druhu, v kterých představitelé příliš často upřednostňují bohaté a přitom zanedbávají chudé. Chudí velmi často potřebují soucit a radu, kterou nedostávají vždy, i když je Bůh může hodnotit mnohem výše než mnohé bohaté. Apoštol Jakub nám dal určitou radu ohledně toho, jak bychom se měli chovat vůči bohatým a chudým: *„Neboť kdyby přišel do shromáždění vašeho muž, maje prsten zlatý v drahém rouše, a vešel by také chudý v chatrném oděvu, a popatřili byste k tomu, kterýž drahé roucho má, a řekli byste jemu: Ty si sedni pohodlně sem; chudému pak řekli byste: Ty stůj tamto, aneb sedni tuto, pod podnoží noh mých: Zdaliž jste již neučinili rozdílu mezi sebou a učiněni jste soudcové v myšleních zlých? Slyšte, bratři moji milí, zdaliž Bůh nevyvolil chudých na tomto světě, aby bohatí byli u víře a dědicové království, kteréž zaslíbil těm, kdož jej milují?“ Jk 2,2-5.*

I když byl Kristus v nebi bohatý, přece se stal chudým, abychom Jeho chudobou mohli zbohatnout. Ježíš poctil chudé tím, že se snížil na jejich úroveň. Z jeho života se máme učit, jak se chovat k chudým. Někteří svou dobročinnost přehánějí a ve skutečnosti nuzným škodí, jestliže pro ně vykonávají příliš mnoho. Mnozí chudí se nechovají vždy tak, jak by měli. I když je nemáme zanedbávat a nechávat trpět, je třeba je naučit, aby si pomohli sami.

Boží dílo nesmíme zanedbávat proto, že se budeme předně věnovat chudým. V tomto směru dal Kristus svým učedníkům velmi důležité naučení. Když Marie vylila olej na Ježíšovu hlavu, závistivý Jidáš pohotově poukázal na potřeby chudých a její čin pokládal za mrhání penězi. Ježíš však obhájil tento čin slovy: *„Proč ji rmoutíte?* 4T 551 *Dobrý skutek učinila nade mnou.“ „Kdekoli bude kázáno toto evangelium po všem světě, také i to, což učinila tato, bude vypravováno na památku její“ Mk 14,6.9.* To nás učí, že Kristus má být poctěn obětováním toho nejlepšího, co máme. Kdybychom všechnu pozornost věnovali zájmu o potřeby chudobných, Boží dílo by bylo zanedbáno. Nic nemusí být ukráceno, jestliže Jeho správcové vykonají svou povinnost, ale Kristovo dílo má být na prvním místě.

Chudým je třeba věnovat tolik zájmu a pozornosti jako bohatým. Zvyk upřednostňování bohatých a zlehčování a zanedbávání chudých je zločin před Bohem. Ti, jež jsou obklopeni vším pohodlím života,anebo hýčkáni a rozmazlováni světem pro své bohatství, necítí potřebu soucitu a ohleduplnosti jako ti, jejichž život byl nepřetržitým zápasem s chudobou. Chudí mají v tomto životě jen málo, co by je obšťastnilo a potěšilo, a

proto si váží soucitu a lásky. Lékaři a pomocníci by neměli zanedbávat tuto třídu, protože tím by zanedbávali Krista v osobě Jeho svatých.

Naše sanatorium bylo postaveno pro blaho trpícího lidstva, bohatých i chudých na celém světě. Mnozí z našich sborů mají jen malý zájem o tento ústav, i když mají dostatek důkazů, že je jedním z nástrojů určených Bohem, jak ovlivnit muže a ženy pravdou a mnohé zachránit. Sbory, které mají chudé ve svých řadách, by neměli zanedbávat svou službu strážných a sanatorium zatěžovat břemenem chudých a nemocných. Všichni členové různých soborů jsou před Bohem zodpovědní za své trpící. Měli by nést svá vlastní břemena. Jestliže mají ve svých řadách nemocné, kterým chtějí pomoci léčbou, měli by, jsou-li schopni, poslat je do sanatoria. Tím by pomohli nejen tomuto ústavu, který zřídil Bůh, ale pomohli by i těm, jež pomoc potřebují, jak to od nás požaduje sám Bůh.

Božím záměrem nebylo, aby svět byl úplně zbaven chudých. [4T 552] Společnost neměla být nikdy rovnostářská, protože rozmanitost podmínek, které charakterizují naše pokolení je jedním z prostředků,které Bůh určil na zkoušku a rozvoj charakteru. Mnozí s velkým nadšením zdůrazňovali, že všichni lidé by měli mít stejný podíl na časném Božím požehnání; toto však nebylo záměrem Stvořitele. Kristus řekl, že chudé budeme mít vždycky. Chudí jakož i bohatí jsou vykoupení Jeho krví; Mezi Jeho vyznavači jsou většinou chudí, kteří mu slouží s upřímností svého záměru, zatímco bohatí svou lásku stále upínají k svému pozemskému pokladu a zapomínají na Krista. Starosti tohoto života a touha po bohatství jim zastiňují slávu věčného života. Bylo by největším neštěstím, jaké kdy lidstvo postihlo, kdyby všichni byli stejně obdařeni světským majetkem.

Zdraví a náboženství

Bázeň Hospodinova učiní pro pacienty sanatoria víc než všechny ostatní prostředky, jichž je možno užít k obnově zdraví. Náboženství by v žádném případě nemělo být odsouváno do pozadí jako škodlivé pro ty, kdo přišli na léčení. Naopak, vždycky by se měla zdůrazňovat skutečnost, že Boží zákony v přírodě i ve zjevení jsou *„životem těm, kteříž je nalézají, i všemu tělu jejich lékařstvím“ Př 4,22.*

Pýcha a móda drží muže i ženy v tom nejvlastnějším otroctví zvyků, které jsou osudné pro zdraví i pro život samotný. Chutě a vášně, které se hlasitě dožadují shovívavosti, pošlapávají rozum a ukolébávají i svědomí. Toto je kruté dílo satana, který neustále vyvíjí co největší úsilí, aby zesílil pouta, jimiž své oběti svázal. Ti, kdo hověli špatným návykům po celý svůj život, si nutnost změny vždy neuvědomují. Mnozí budou své touhy po hříšných zábavách za každou cenu uspokojovat dál. Vyburcujete-li svědomí, získá se mnoho. [4T 553] Jedině Boží milost dokáže přesvědčit a obrátit srdce. Jedině zde mohou otroci zvyku získat sílu ke zlámání okovů, které je poutají. Lidé povolní k neřestem musí být vedeni tak, aby poznávali a cítili, že je zapotřebí velké mravní obnovy, chtějí-li vyhovět požadavkům božského zákona. Chrám duše byl poskvrněn a Bůh je vyzývá, aby se celou sílou vzchopili a snažili se získat zpět svou mužnost, kterou jim dal Bůh a kterou oni obětovali hříšné povolnosti.

Božská pravda nemůže dostatečně zapůsobit na mysl, jestliže se zvyky a návyky stavějí proti jejím zásadám. Ti, kdo jsou ochotni sami se poučit o tom, jak působí hříšná povolnost na zdraví, a kteří začnou pracovat na reformě - i kdyby to bylo ze sobeckých pohnutek, se nakonec sami postaví tam, kde Boží pravda může získat přístup k jejich srdcím. Ti, kteří poznali pravdu z Písma, jednoho dne poznají, že probuzené svědomí nutí člověka dbát o své zdraví. Pochopí a pocítí potřebu skoncovat s návyky a chutěmi, které jim škodí a které byly tak dlouho jejich pány. Je mnoho těch, kteří by chtěli pravdy Božího slova přijmout, protože jsou jím přesvědčeni, ale jejich rozum ovládají tělesné žádosti, které volají po uspokojení a tak tito lidé odhazují pravdu jako klam, protože odporuje jejich smyslným choutkám.

„Počátek moudrosti je bázeň Hospodina“ Žm 110,10. Když se lidé se špatnými návyky a hříšným jednáním odevzdají síle božské pravdy, Boží slovo do nich vstoupí a dá jim světlo i pochopení - i když jsou to lidé prostí. Pravda zapůsobí na srdce a mravní síla, která vypadala jako ochromena, ožije. Ten, kdo ji přijal, dovede chápat silněji a jasněji než předtím, neboť přikoval svou duši k věčné Skále. Jeho zdraví se zlepší, poněvadž v Kristu získal vědomí pravého bezpečí. Tak náboženství a zdravotní zákony jdou ruku v ruce.

4T 554

Věrní pracovníci

Vedení tak důležitého a rozsáhlého zařízení, jako je naše Sanatorium, je po všech stránkách velmi zodpovědné. Protože náš ústav je útulkem pro nemocné na těle i duchu, je nanejvýš důležité, aby Ježíš, mocný Lékař, stál u nich na prvním místě, a aby všechno, co se dělá, bylo ovládáno Jeho Duchem. Všichni, kdo k tomuto ústavu patří, by měli získat průpravu pro věrné plnění zodpovědných úkolů, které jim Bůh dal. Měli by i každou malou službu vykonávat co nejodpovědněji. Všichni by měli zkoumat na modlitbách, jak by sami mohli být co nejužitečnější a jak z tohoto útulku pro nemocné udělat ústav s co nejlepší pověstí.

My si neuvědomujeme, s jakou úzkostí přicházejí do našeho Sanatoria pacienti trpící nejrozmanitějšími nemocemi. Všichni touží po pomoci, někteří však mají pochybnosti i nedůvěru, jiní zase věří, že zde najdou úlevu. Ti, kteří ještě v ústavu nebyli, všímají si se zájmem každé zásady, kterou zastávají jeho vedoucí.

Všichni, kdo hlásají, že jsou Božími dětmi, by měli mít neustále na paměti, že jsou misionáři, které jejich práce přivádí do styku s lidmi nejrůznějšího smýšlení. Jsou tam lidé jemní i hrubí, pokorní i pyšní, věřící i pochybující, důvěřiví i podezřívaví, štědří i lakomí, čistí i zkažení, vzdělaní i nevědomí, bohatí i chudí. Opravdu, mezi pacienty je možno najít téměř všechny druhy temperamentů i tříd. Ti, kdo sem přicházejí, přicházejí proto, že potřebují pomoc. Ať je tedy jejich společenské postavení jakékoliv, uznávají, že nejsou schopni si pomoci sami. S tak odlišnými lidmi není možno zacházet stejně, a přece všichni, ať jsou bohatí nebo chudí, vysoko či nízko postavení, závislí nebo nezávislí, potřebují laskavost, soucit a lásku. Vzájemným stykem by se naše mysl měla stát citlivou a jemnou. 4T 555 Jsme závislí jeden na druhém, těsně spjati pouty lidského bratrství.

> „Nebesa vytvářejí každého závislého na druhém,
> ať je pán, sluha či přítel,
> přikazují, aby jeden druhému pomáhal,
> až slabost jednoho vroste do síly všech.“

Křesťanství přichází do styku se světem společenskými vztahy. Od každého člověka, který poznal Kristovu lásku a přijal do srdce božské osvícení, Bůh vyžaduje, aby přinášel světlo na temnou stezku těch, kdo neznají lepší cestu. Každý pracovník sanatoria by se měl stát svědkem pro Ježíše. Společenská síla posvěcená Kristovým Duchem musí být využita k získávání duší pro Spasitele.

Ten, kdo musí jednat s lidmi, kteří se tak liší povahou, sklony a temperamentem, pozná těžkosti, bezradnost a urážky i tehdy, když má tu nejlepší snahu. Bude možná znechucen nevědomostí, pýchou a nepoddajností, s níž se setká, ale to by ho nemělo odradit. Měl by vytrvat tam, kde chce jiné ovládat, ale sám se nesmí nechat ovládat. Pevný jako skála ve svých zásadách, s rozumnou vírou, by měl stát nedotčen okolními vlivy. Boží lid by neměl na sebe nechat působit různé vlivy, jimž musí nutně být vystaven, ale musí se postavit za Ježíše a s pomocí Jeho Ducha působit proměňující mocí na mysl lidí s nesprávnými návyky a poskvrněnými hříchem.

Krista nemáme skrývat v srdci a uzamykat ho v něm jako vytoužený poklad, svatý a milý, aby se z něho radoval jedině majitel. Krista máme mít ve svých srdcích jako

Pramen vody vyvěrající k věčnému životu, občerstvující všechny, kdo s námi přicházejí do styku. My Krista musíme vyznávat otevřeně a statečně, ukazovat na svém charakteru Jeho tichost, pokoru a lásku, aby krása svatosti lidi okouzlila. Schovávat své náboženství tak, jako uzavíráme voňavky, aby vůně nevyprchala, to není nejlepší cesta. [4T 556]

Právě konflikty a svody jimž čelíme, nám mají dodávat sílu a utvrzovat naši víru. My se nemáme dát zviklat každým pomíjivým vlivem, abychom nebyli jako třtina ve větru. Naše duše - zahřívané a posilované pravdami evangelia a občerstvované božskou milostí, se mají otevřít, rozpínat a vylévat svou vůni na jiné. Oblečeni celým oděním spravedlnosti dokážeme čelit jakémukoli vlivu a naše čistota zůstane bez poskvrny.

Všichni by si měli uvědomit, že Boží požadavky mají přednost před všemi jinými požadavky. Bůh dal každému člověku schopnost sebe zdokonalování, aby mohl zpětně odrážet slávu na Dárce. Každý den by měl být vidět jakýsi pokrok. Jestliže pracovníci odcházejí ze Sanatoria takoví jací přišli, aniž by se změnili k lepšímu tím, že získali větší poznání a duchovní sílu, pak to pro ně byla ztráta. Bůh chce, aby křesťané neustále rostli do plné podoby mužů a žen v Kristu. Všichni, kdo nenabývají sílu a nezakořeňují se a neupevňují v pravdě, nejdou vpřed, ale neustále jdou zpátky.

Obzvláštní péče by se měla věnovat tomu, aby veškeré služby vykonávali svědomití křesťanští pracovníci. Je to Boží záměr, aby zdravotnický ústav organizovali a řídili výlučně adventisté sedmého dne. Budou-li na odpovědná místa v sanatoriu postaveni nevěřící, uplatní se tam vliv, který bude působit velmi silně proti duchu tohoto ústavu. Bůh nechtěl, aby tento ústav byl veden tak, jako kterékoliv jiné zdravotnické zařízení v zemi, ale aby byl jedním z nejúčinnějších nástrojů, který dává světu světlo. Ústav by měli reprezentovat lékaři - vědci, měla by z něj vycházet mravní i duchovní síla a měl by být v každém směru věrnou stráží reformy. Všichni, kteří tam působí, by měli být reformátory, kteří dbají na pravidla ústavu a střeží světlo zdravotní reformy, které nám jako lidu nyní svítí.

Všichni mohou být požehnáním pro jiné, jestliže se postaví tam, kde budou podávat správný obraz náboženství Ježíše Krista. [4T 557] Bývala tu však větší starost o to, aby ústav působil v každém směru co nejlepším dojmem na světské pacienty než o to, aby zde trvale existovalo živé spojení s nebesy, bdělost i modlitby za to, aby tento Boží nástroj mohl přinášet dobro nejen tělu, ale také duším lidí.

Co je možné říct a udělat, aby se v srdcích všech, kdo jsou spojeni s tímto důležitým ústavem, probudilo přesvědčení? Jak je vést k tomu, aby viděli a uvědomovali si nebezpečí, že jejich jednání bude špatné, jestliže nebudou mít denně živou zkušenost v Božích věcech? Postavení lékaři mají takový vliv, že kdyby jednali ve shodě se svou vírou, působili by přetvářející mocí na všechny zaměstnance i pacienty v ústavu. Toto je jedno z nejlepších misijních polí na světě; proto všichni, kdo zaujímají zodpovědná postavení, by měli poznat Boha a neustále přijímat světlo z nebes. V historii sanatoria nebylo ještě žádné období tak důležité jako nyní, nikdy nebyla taková doba, kdy bylo tolik v sázce. Nyní jsme obklopeni nebezpečím posledních dnů. Satan sestoupil s velkou mocí na zem a těm, kteří jsou blízko zkáze, vštěpuje myšlenky o Boží spravedlnosti, neboť ví, že má málo času. Naše slova i chování musí nyní vyzařovat stále jasnější světlo na stezku těch, kdo jsou v temnotě.

Někteří nejsou takoví, jakými by je Pán chtěl mít. Jsou strozí a tvrdí a potřebují zjemňující vliv Božího Ducha. Vzít kříž a jít cestou sebezapření není nikdy pohodlné, a přece se to musí udělat. Bůh chce, aby všichni měli Jeho milost a Jeho Ducha, který dá vůni jejich životu. Někteří jsou příliš nezávislí, příliš soběstační a neradí se s ostatními, jak by měli.

Moji bratři, žijeme ve vážné době. Je třeba vykonat důležité dílo pro naše vlastní duše i pro duše jiných, jinak nás postihne nepředstavitelně velká ztráta. Boží milost nás musí proměnit, jinak zahyneme pro nebesa a naším vlivem zahynou pro ně i jiní. [4T 558] Ujišťuji vás, že zápasy a konflikty, které je nutno při plnění povinností snášet, sebeza-

pření a oběti, které musíme přinášet, jsme-li Kristu věrni, nepůsobí On. Neukládá je nějaký despotický a neužitečný Boží příkaz, nemají také nic společného s přísným životem služby, jaký on pro nás žádá. Kdybychom snad odmítli poslušnost Kristu a stali se sluhy satana a otroky hříchu, bylo by soužení větší a četnější.

Ježíš nás zve, abychom přišli k Němu. On nadlehčí břemena, která tíží naše znavená ramena, a dá nám své jho, které je rozkošné a své břímě, které je lehké. Stezka, na níž nás zve, by nás nikdy nebyla stála tolik bolesti, kdybychom byli po ní chodili vždycky. Jedině když odbočíme ze stezky povinnosti, stává se cesta obtížná a trnitá. Oběti, které musíme přinášet, když následujeme Krista, jsou pouze ty mnohé kroky, jimiž se vracíme na stezku světla, pokoje a štěstí. Pochybnosti a úzkosti vznikají proto, že jsme shovívaví ke svým slabostem a čím víc jim povolujeme, tím hůře se překonávají. Bezpečí najdeme jen tehdy, když se pustíme každé pozemské opory a chopíme se ruky Toho, který pozvedl a zachránil tonoucího učedníka na rozbouřeném moři.

Bůh vás vyzývá, abyste v sobě spojovali důvěřivou prostotu dítěte se silou a zralostí dospělého člověka. On chce, aby náš charakter nabyl ryzosti čistého zlata. Toho můžeme dosáhnout skrze Kristovy zásluhy. Mou duši velmi tíží ti, kteří necítí nutnost trvalého spojení s nebesy, aby konali dílo, které - jako věrní Boží strážní - mají povinnost vykonávat.

To, co potřebujeme je náboženství. Musíme jíst z chleba života a pít z vody spasení. Musíme pěstovat lásku, ne tu, která se nesprávně nazývá shovívavost, která by nás vedla k tomu, abychom milovali hřích a omlouvali hříšníky, ale biblickou lásku k bližnímu a biblickou moudrost, která je především čistá, pak klidná, dá se lehce uprosit, plná milosrdenství a dobrého ovoce.

Všichni, kteří mají v sanatoriu nějaký vliv, se musí podrobovat Boží vůli, musí být pokorní [4T 559] a mít srdce otevřené pro vzácný vliv Ducha Kristova. Zlato zkoušené v ohni je obrazem lásky a věrnosti. Mnohým láska skoro chybí. Myslí si, že si vystačí sami a tato jejich slepota jim zastírá jejich bídu. Je nezbytně nutné obracet se denně k Bohu, prožít novou, hlubokou denní zkušenost náboženského života.

Zvláště v srdcích lékařů by se měla probudit ta nejopravdovější touha po moudrosti, kterou může dát jedině Bůh. Jakmile totiž získají sebedůvěru, jsou ponecháni sami sobě, aby jednali podle svého neposvěceného srdce. Když vidím, čím se tito lékaři mohou ve spojení s Kristem stát a oč budou připraveni, jestliže s Ním nebudou denně ve spojení, naplní mě obava, že se spokojí s dosažením světské úrovně a nebudou po ničem opravdově toužit, nebudou hladovět ani žíznit po kráse svatosti, po ozdobě tichého a pokojného ducha, který má před Boží tváří velkou cenu.

Kristův pokoj, Kristův pokoj - ten není možno koupit za peníze. Žádné skvělé nadání mu nemůže rozkazovat, vzdělaný rozum si jej nedokáže opatřit, je to Boží dar. Kristovo náboženství - jak přivést všechny lidi k tomu, aby pochopili, jak obrovská je to pro ně ztráta, když nestojí o to, aby uplatňovali Jeho svaté zákony ve svém každodenním životě? Kristova tichost a pokora je křesťanskou silou. Ona je vskutku cennější než všechny věci, které může génius vytvořit, nebo které se dají za mnoho peněz koupit. Ze všech věcí, které svět vyhledává, cení si a pěstuje, nemá před Boží tváří nic takovou hodnotu, jako čisté srdce - stav, kdy je člověk naplněn vděčností a pokojem.

Je-li v nás božský soulad pravdy a lásky, bude tento soulad zářit ze slov i činů. Ani nejpečlivější vzdělání vnější slušnosti a zdvořilosti nedokáže, aby člověk odložil veškerou popudlivost, tvrdý úsudek a neslušné řeči. Duch pravé dobroty musí sídlit v srdci. Láska obdarovává svého vlastníka milostí, slušností a způsobným chováním. Láska ozařuje tvář a ztišuje hlas, zjemňuje a pozvedá celého člověka. [4T 560] Uvádí ho do souladu s Bohem, protože je to vlastnost nebeská.

Mnohým lidem hrozí nebezpečí, že si budou myslet, že pracovní starosti, psaní, lékařská praxe nebo plnění povinností na různých odděleních jsou pro ně dostatečnou

omluvou, aby se nemuseli modlit, světit sobotu a chodit na bohoslužby. Svaté věci jsou takto snižovány, zatímco povinnosti, odříkání a utrpení zůstávají beze změny. Ani lékaři ani pomocníci by se neměli pokoušet vykonávat svou práci bez modlitby. Bůh by byl pomocníkem všech, kdo vyznávají, že Ho milují, kdyby k Němu chtěli přijít s vírou a kdyby s vědomím své slabosti pokorně prosili o Jeho sílu. Odloučí-li se od Boha, bude jejich moudrost nazvána bláznovstvím. Jsou-li ve svých vlastních očích bezvýznamní a opírají se o svého Boha, pak On bude zdrojem jejich síly a jejich snažení bude mít úspěch. Když však dopustí, aby se jejich mysl od Boha odvrátila, pak vchází satan, který ovládne myšlení a zvrátí úsudek.

Nikdo není ve větším nebezpečí než ten, kdo si myslí, že stojí úplně pevně. Právě tehdy začnou jeho nohy ujíždět. Pokušení budou přicházet jedno za druhým a jejich vliv na život a charakter bude tak nepozorovatelný, že nebude-li ho ostříhat božská moc, světský duch ho svede a nebude dbát o to, aby prováděl Boží úmysl. Všechno, co člověk má, má od Boha a ten, kdo své schopnosti zdokonaluje pro slávu Boží, bude nástrojem k činění dobra. My však nedokážeme žít náboženským životem bez stálé modlitby a konání náboženských povinností stejně tak, jako bez pozemské potravy nemůžeme mít tělesnou sílu. Musíme denně zasednout k Božímu stolu, musíme přijímat sílu z živého Vinného kmene.

Cesta, po níž někteří šli, když ke splnění svých cílů užívali světské moudrosti, není v souladu s Boží vůlí. Oni vidí zlo, které se musí napravit, ale nepřejí si, aby výčitka padla na jejich vlastní hlavy. [4T 561] Místo toho, aby se proti těmto špatnostem odvážně postavili, svrhnou břímě na jiného a nechají ho, ať se potýká s těžkostmi, kterým se sami vyhnuli. Až příliš často se stává, že ten, kdo se vyjádří otevřeně, je prohlášen za velikého provinilce.

Bratři, snažně vás prosím, abyste při svém jednáni stále hleděli na Boží slávu. Spoléhejte na Jeho moc; Jeho milost ať je vaší silou. Studiem Písma s opravdovou modlitbou se snažte získat jasnou představu o své povinnosti a pak ji věrně plňte. Hlavní je, abyste byli věrni v malých věcech; a když budete takoví, zvyknete si na poctivost při větších zodpovědných úkolech. My si často ani nevšímáme malých událostí každodenního života, ale právě těmito věcmi se vytváří charakter. Každá událost v životě je důležitá pro dobro nebo pro zlo. Mysl se musí denními zkouškami cvičit, aby získávala sílu obstát v každé situaci. Ve dnech soužení a nebezpečí bude zapotřebí, abyste byli silní a stáli pevně v tom, co je správné, nezávislí na každém protikladném vlivu.

Bůh je ochoten vykonat pro vás mnoho, budete-li cítit, že ho potřebujete. Ježíš vás miluje. Snažte se vždycky chodit ve světle Boží moudrosti, a ať se přihodí cokoli, neustávejte, dokud nepoznáte, že vaše vůle je v souladu s vůlí vašeho Stvořitele. Víra v Něho vám dá sílu odolat každému satanovu pokušení, a tak s každou zkouškou od Boha poroste i vaše mravní síla.

Můžete se stát zodpovědnými a vlivnými lidmi, jestliže silou své vůle - ve spojení s božskou silou - se dáte opravdově do práce. Cvičte své duševní síly, ale rozhodně nezanedbávejte ani síly tělesné. Nepřipusťte, aby vám intelektuální netečnost uzavřela cestu k většímu poznání. Učte se uvažovat stejně jako pozorovat, aby se vaše mysl mohla rozpínat, sílit a rozvíjet. Nikdy si nemyslete, že už umíte dost, a že teď smíte ve svých snahách povolit. Vypěstované myšlení je měřítkem člověka. Vaše vzdělávání by mělo pokračovat po celý váš život. Měli byste se učit každý den a získané vědomosti uvádět do praxe. [4T 562]

Jste-li čestní a bezúhonní, poctiví v srdci i v životě, stoupá vaše pravá důstojnost i mravní hodnota. Nedopusťte, aby váš charakter postihla nákaza malomocenství, jímž je sobeckost. Ušlechtilá duše spolu se vzdělaným rozumem z vás učiní lidi, jichž si Bůh použije na zodpovědných místech.

Prvním úkolem všech, kdo jsou spojení s tímto ústavem, by mělo být, aby oni sami byli spravedliví před Bohem, a aby pak v Kristově síle stáli nedotčeni špatnými vli-

vy, jimž budou vystaveni. Jestliže svůj charakter staví na jasných zásadách Božího slova, mohou obstát všude, kam je Pán ve své prozřetelnosti povolá, a žádný zhoubný vliv je nedokáže svést z pravé cesty.

Mnozí selhávají tam, kde by měli mít úspěch, protože si neuvědomují, jak důležitý je vliv jejich slov i činů. Okolnosti je ovlivňují a oni si zřejmě myslí, že jejich život patří jim, a že mohou jít jakoukoli cestou, která se jim samým zdá nejpříjemnější, bez ohledu na jiné. Takoví lidé budou sebejistí a nespolehliví. Oni nerozvažují na modlitbách o svém postavení a zodpovědných úkolech a nechtějí si uvědomit, že jedině věrným plněním povinností v tomto životě mohou doufat, že získají život budoucí, nesmrtelný.

Kdyby tito lidé chtěli učinit Boží slovo předmětem svého studia a svým vůdcem, viděli by, že *„žádný z nás není sám sobě živý“ Ř 14,7*. Dověděli by se v něm, že pro Boha měl lidský rod velikou cenu. To, co Bůh každého dne stvořil, bylo nazváno dobré, ale o člověku stvořeném k obrazu Božímu bylo řečeno, že byl *„velmi dobrý“*. Žádný jiný tvor učiněný Bohem nevyvolal takové projevy Jeho lásky. A když hříchem bylo všechno ztraceno, Bůh dal svého milovaného Syna, aby padlé lidstvo vykoupil. Byla to Jeho vůle, aby lidé nezahynuli ve svých hříších, ale žili, aby užívali své síly k požehnání světa a uctívali svého Stvořitele. Nepraví křesťané, kteří nežijí pro druhé, poslouchají spíše svou vlastní zvrácenou vůli, [4T 563] než vůli Boží a budou se Mistru zodpovídat za to, že zneužili požehnání, která jim dal.

Ježíš - veliký nebeský Vůdce - opustil královská nádvoří, aby přišel na vyprahlý a prokletím zkažený svět. Vzal na sebe naši přirozenost, aby svou lidskou rukou mohl obejmout lidstvo, zatímco Jeho božská ruka pevně uchopila Všemohoucího a spojuje tak smrtelného člověka s nekonečným Bohem. Náš Vykupitel přišel na svět, aby ukázal, jak by měl člověk žít, aby si zajistil nesmrtelný život. Náš nebeský Otec přinesl nekonečně velikou oběť, když dal svého Syna, aby zemřel za padlého člověka. Cena zaplacená za naše výkupné by nás měla přivést k plnému poznání toho, čím se můžeme skrze Krista stát.

Když Jan vidí výšku, hloubku i šíři Otcovy lásky ke zkaženému lidstvu, je naplněn obdivem a úctou. Nedovede najít vhodná slova, aby tuto lásku vyjádřil, ale vyzývá svět, aby na ni hleděl: *„Pohleďte, jakou lásku dal nám Otec, totiž abychom synové Boží slouli.“ 1Jan 3,1* Jakou cenu zde má člověk! Přestoupením Božího přikázání se synové lidští stali satanovými poddanými a skrze Kristovu nekonečně velikou oběť a vírou v Jeho jméno se synové Adamovi stali syny Božími. Kristus pozvedá lidstvo tím, že na sebe bere lidskou přirozenost. Padlým lidem je povolena další zkouška a jsou postaveni tam, kde skrze spojení s Kristem mohou vychovávat, zdokonalovat a pozvedat sami sebe, aby se mohli stát opravdu hodnými jména *„synové Boží“*.

Taková láska nemá obdoby. Ježíš žádá, aby ti, kdo byli koupeni za cenu Jeho vlastního života, využili co nejlépe hřiven, které jim dal. Mají růst v poznání božské vůle a neustále se zdokonalovat po stránce rozumové i mravní, až by dosáhli dokonalosti charakteru jen o něco nižší, než je dokonalost andělů.

Kdyby ti, kdo vyznávají, že věří přítomné pravdě, byli skutečně zastánci pravdy, kteří se řídí plným světlem, jež svítí na jejich stezku, působili by trvale dobrým vlivem na jiné [4T 564] a zanechávali za sebou jasnou stopu ukazující k nebesům všem těm, do s nimi přicházejí do styku. Vážnou překážkou zdaru Božího díla je však nedostatek věrnosti a poctivosti mezi jeho nepravými přáteli. Satan působí skrze lidi, kteří jsou pod jeho vládou. Sanatorium, církev a jiná zařízení v Battle Creeku musí mít menší obavu z nevěrných a otevřených rouhačů, než z nedůsledných profesorů, kteří vyznávají Krista. To jsou ti Achanové v táboře, kteří přinášejí hanbu a porážku. To jsou ti, kteří zadržují Boží požehnání a skličují horlivé, skromné dělníky Kristova díla.

Ve svém chování k pacientům by všichni měli být vedeni vyššími pohnutkami, než je sobecký zájem. Každý by měl cítit, že tento ústav je jedním z Božích nástrojů,

který má odstranit nemoc těla a duši nemocné hříchem ukázat na Toho, který dovede léčit duši i tělo. Kromě plnění zvláštních povinností jim přidělených, měli by mít všichni zájem o blaho jiných. Sobectví je svou podstatou i vývojem naprosto satanské, proto se křesťanskému duchu příčí.

V jednom svém vzácném podobenství k učedníkům vylíčil náš Spasitel Boží péči o svá stvoření těmito slovy: *„Zdaliž nebývá pět vrabečků prodáváno za dva penízky? A jeden z nich není v zapomenutí před Bohem. Nýbrž i vlasové hlavy vaší všichni v počtu jsou.“ Luk 12,6.7* Ten, který se snižuje, aby si všímal i ptáčků, má zvláštní péči o všechny části svého díla. Všichni, kdo v našich ústavech pracují, jsou pod přímým dohledem nekonečného Boha. On vidí, zda plní své povinnosti přesně, nedbale, nebo nepoctivě. Andělé procházejí neviděni každou místností těchto ústavů a neustále vystupují na nebesa s radostnými, nebo smutnými zápisy. Každý čin věrnosti je zapsán, každý nepoctivý čin je zaznamenán; nakonec bude každý odměněn podle svých činů.

4T 565

Křesťanský vliv

Všichni pracovníci sanatoria, kteří jsou Kristovými následovníky, by se při svém styku s jinými lidmi měli snažit vyvýšit korouhev křesťanství. Váhala jsem, mám-li o tom mluvit, protože ti, kteří jsou vždy ochotni zacházet do krajnosti, usoudí, že je nutné hovořit s pacienty o jednotlivých bodech učení, ale při náboženských shromážděních, konaných v sanatoriu, hovoří tak, jako kdyby byli mezi svými bratřími v naší vlastní modlitebně. Někteří z těch, kdo podávají své svědectví při těchto malých shromážděních, která mají přinést užitek především pacientům, neosvědčují moudrost, ale zacházejí ve své horlivosti dál a mluví o trojandělském poselství nebo o jiných zvláštních bodech naší víry, které jsou těmto nemocným naprosto cizí a nepochopitelné.

O těchto věcech je možno dobře hovořit při modlitebním shromáždění věřících, ale ne tam, kde je cílem prokazovat dobrodiní těm, kdo o naší víře nic nevědí. Své modlitby a svá svědectví bychom měli přizpůsobovat příležitosti i shromážděné společnosti. Ti, kteří to dělat nedovedou, nejsou v takových shromážděních potřební. Existují témata, o nichž by křesťané měli vždycky hovořit s užitkem, například o křesťanské zkušenosti, o Kristově lásce a o prosté víře. Jsou-li jejich srdce naplněna Ježíšovou láskou, budou ji vyzařovat při každé modlitbě i výzvě. Nechť je ovoce posvěcující pravdy viditelné v životě, na bohabojném příkladu. Pak bude dojem tak silný, že žádný protichůdný vliv nebude moci odvrátit jeho účinek.

Pro křesťana je zahanbující, že v životě mnohých, kdo vyznávají Krista, je vidět tak málo věrnosti a opravdové zbožnosti. Když přijdou do styku se světskými vlivy, jsou ve svém srdci rozpolcení. Opírají se spíše o svět, než o Krista. Pokud nějaké mocné vzrušení nevzbouří jejich cítění, člověk by nikdy na jejich chování nepoznal, že milují pravdu nebo že jsou křesťany.

Někteří uznávají pravdivost toho, o čem jsem napsala, ale neprovedou žádnou zásadní změnu. 4T 566 Nedovedou rozpoznat oklamávající působení tělesného srdce a ve své duchovní slepotě se nechají svést vlivy, které kazí duši a přivádějí ji do zkázy. Čarovná moc pokušení bude svým kouzlem působit na ty, kdo její nebezpečí nevidí ani necítí. Při každé vhodné příležitosti si je satan použije jako své zástupce a podnítí všechny prvky zkaženosti, které existují v jejich neposvěcené přirozenosti. Budou se trvale přiklánět k tomu, co je zlé. Záliba v jídle a různé vášně se budou dožadovat shovívavosti. Pod silnou mocí satanových pokušení ožijí mnohaleté návyky. Pro Boží dílo by bylo mnohem prospěšnější, kdyby tito lidé byli od našich ústavů v Battle Creeku hodně daleko.

Takoví lidé by se mohli změnit k lepšímu, kdyby si chtěli opravdu uvědomit svůj stav i zhoubný vliv, jímž působí, a chtěli ze všech sil napravit své omyly. Oni však ne-

přemýšlejí, ani se nemodlí, ani nečtou Písmo tak, jak by měli. Jsou lehkovážní a náladoví, nejsou nikde zakotveni. Ti, kdo by chtěli být věrní a působit zachraňujícím vlivem na jiné, vidí, že takoví lidé jsou kamenem úrazu na jejich cestě a činí jejich práci desetkrát těžší.

Bylo mi zjeveno, že lékaři by měli být těsněji spojeni s Bohem a v jeho síle stát a horlivě pracovat. Jejich poslání je velmi zodpovědné. V sázce jsou nejen životy pacientů, ale také jejich duše. Mnozí, kteří jsou obdařeni po stránce fyzické, mohou mít zároveň velikou potřebu duchovní pomoci. Jak tělesné zdraví, tak spása duše závisí do značné míry na způsobu jednání lékařů. Nesmírně důležité je, aby byli řádnými lidmi, aby měli nejen znalosti vědecké, ale aby znali Boží vůli a Boží cesty. Jejich zodpovědnost je veliká.

Moji bratři, měli byste chápat i cítit svou odpovědnost a se zřetelem k ní pokořit své duše před Bohem a prosit ho o moudrost. Neuvědomovali jste si, jak spása duší těch, jejichž tělům se snažíte ulevit v utrpení, [4T 567] velice závisí na vašich slovech, vašem jednání i chování. Konáte dílo, které musí obstát na zkoušce posledního soudu. Musíte chránit své duše před hříchy sobectví, sebejistoty a sebedůvěry.

Měli byste si uchovat pravou křesťanskou důstojnost, ale vyhýbejte se každé přetvářce. Buďte nesmlouvavě poctiví v srdci i ve svém životě. Ať víra prochází jako palma svými kořeny k věcem, které skutečně existují a ať obdržíte duchovní občerstvení z živých pramenů Boží milosti a milosrdenství. Existuje studnice vody, která tryská k životu věčnému. Z tohoto skrytého pramene musíte čerpat svůj život. Jestliže se vy sami vzdáte sobectví a posílíte své duše trvalým obecenstvím s Bohem, můžete být štěstím pro všechny, s nimiž přicházíte do styku. Budete si všímat těch, o něž nikdo nestojí, poučíte neznalé, dodáte odvahy utištěným a klesajícím, a pokud to bude možné, ulevíte trpícím. Nebudete ukazovat jen směr cesty do nebes, ale sami po ní půjdete.

Nespokojujte se s povrchním poznáním, zanechejte lichocení i malicherného posuzování. Satan vás bude pokoušet, ať jednáte tak, aby vás lidé obdivovali a lichotili vám; vy byste však měli jeho úmysly zmařit, jste přece služebníky živého Boha.

Váš styk s nemocnými je vyčerpávající prací, která by postupně vysušila samy prameny života, kdyby neexistovala žádná změna, žádná příležitost k osvěžení, a kdyby vás Boží andělé nestřežili a neochraňovali. Kdybyste dovedli pochopit, jak vás tito poslové nebes každý den bez úhony provádějí mnohým nebezpečím, vaše srdce by naplnila vděčnost, kterou by vyjádřily i vaše rty. Stane-li se Bůh vaší silou, je ve vašich možnostech dosáhnout i za nejtěžších okolností takové výšky i šíře křesťanské dokonalosti, jakou ani nepokládáte za možnou. Vaše myšlenky se dokáží povznést, budete mít ušlechtilé snahy, jasné chápání pravdy a budete mít takové cíle, které vás pozvednou nad všechny nečisté pohnutky. [4T 568]

Budete-li chtít dosáhnout dokonalosti charakteru, bude třeba obojího: myšlení i činu. Pokud přicházíte do styku se světem, měli byste se mít na pozoru, abyste příliš horlivě nevyhledávali uznání lidí a nežili pro jejich mínění. Choďte opatrně, chcete-li chodit bezpečně. Pěstujte milost poníženosti a držte se celou svou bezmocnou duší Krista. Můžete být v každé situaci Božími lidmi. Uprostřed zmatku a pokušení světského života si můžete uchovat svobodnou duši a můžete být ke každému milí.

Máte-li denně obecenství s Bohem, naučíte se hodnotit lidi podle Jeho měřítka a vaše poslání, kterým je učinit trpící lidi šťastnými, se setká s ochotnou odezvou. Vy nepatříte sami sobě, váš Pán má na vás své svaté nároky, abyste jej z celého srdce milovali a celým svým životem mu sloužili. On má právo použít si vás - použít veškerých schopností vašeho těla i ducha - pro svou čest a slávu. Ať se od vás požaduje nést jakýkoli kříž, ať vám Jeho ruka ukládá jakoukoli námahu nebo utrpení, máte to přijímat bez reptání.

Ti, pro něž pracujete, jsou vašimi bratry, nacházejícími se v úzkosti, kteří trpí tělesnými nemocemi i duchovním malomocenstvím hříchu. Daří-li se vám o něco lépe než

jim, je to zásluha Kristova Kříže. Mnoho lidí na světě je bez Boha a bez naděje. Jsou obtíženi vinami, zkaženi a ponižováni, jsou otroky satanových úmyslů. Přesto jsou to lidé, které přišel Kristus vykoupit. Jsou předmětem nejněžnější lítosti, soucitu a neúnavné snahy, neboť jsou na pokraji zkázy. Trpí neuspokojenými touhami, prostopášnými vášněmi a výčitkami vlastního svědomí. Jsou v plném slova smyslu ubozí, neboť ztrácejí oporu v tomto životě a nemají žádnou naději na život budoucí.

Vy máte důležité pole působnosti a měli byste být aktivní a bdělí a radostně, s bezvýhradnou poslušností následovat výzvy svého Mistra. Mějte stále na paměti, že při své snaze činit lidi lepší, musíte osvědčovat neochvějnou laskavost. Budete-li se sami cítit lepšími než ti, jimž byste chtěli pomoci, nedocílíte ničeho. [4T 569] Měli byste pacientům připomínat tu skutečnost, že navrhovaná náprava jejich vlastností a zvyků je nemá zničit, ale spasit, a že tím, že se vzdají toho, čeho si až dosud cenili a co měli rádi, získají mnohem jistější základ pro svůj život. Reforma se musí pevně a odhodlaně obhajovat, avšak je třeba bedlivě se varovat jakéhokoliv náznaku slepé víry nebo nadřazenosti. Kristus nám dával vzácná naučení trpělivosti, snášenlivosti a lásky. Hrubost není energie a tyranizování není hrdinství. Syn Boží přesvědčoval. On přišel, aby táhl všechny lidi k sobě. Jeho následovníci musí hlouběji zkoumat Jeho život a chodit ve světle Jeho příkladu, ať to pro ně znamená jakoukoli oběť. Lidu se musí připomínat reforma, trvalá náprava; a váš příklad by měl vaše učení potvrzovat.

Byl mi ukázán Danielův případ. Ačkoliv byl člověkem s vášněmi, které se podobaly našim, inspirované pero o něm píše jako o charakteru bez jediné vady. Jeho život je nám podáván jako jasný příklad toho, čím se může člověk i v tomto životě stát, jestliže chce Boha učinit svou silou a moudře využívat příležitostí a výhod, které se mu naskytnou. Svým rozumem byl Daniel génius; přesto se neustále snažil o větší poznání, o vyšší vědomosti. Jiní mladí lidé měli tytéž výhody, nenasměrovali však jako on všechnu svou energii k tomu, aby hledali moudrost - poznání Boha, jak je to patrné v jeho slovech i v jeho skutcích. Daniel nebyl pyšný ani sebejistý, třebaže byl jedním z velkých mužů světa. Cítil potřebu občerstvovat svou duši modlitbou a každý den ho bylo možno vidět, jak předkládá Hospodinu své pokorné žádosti. Této výsady se nechtěl vzdát ani tehdy, když byla otevřena jáma lvová, aby byl do ní vhozen, bude-li se i nadále modlit.

Daniel Boha miloval, bál se Ho a poslouchal Jej. Přesto však neprchal před světem, aby se vyhnul jeho zhoubnému vlivu. Podle Božího ustanovení měl být ve světě, a přece ne ze světa. Při všech pokušeních a půvabech života na královském dvoře, [4T 570] které ho obklopovaly, stál s duší neporušenou, pevný jako skála v dodržování svých zásad. Učinil Boha svou silou a v době své největší nouze se Ho nevzdal.

Daniel byl věrný, ušlechtilý a šlechetný. Toužil sice po pokoji se všemi lidmi, ale nechtěl dovolit, aby ho jakákoli moc odvrátila od cesty povinnosti. Ty, kdo nad ním panovali, byl ochoten poslouchat jen potud, pokud tak mohl učinit v souladu s pravdou a spravedlností. Ani králové, ani nařízení ho nedokázali přimět, aby se odchýlil od své věrnosti Králi králů. Danielovi bylo teprve osmnáct let, když byl přiveden na pohanský dvůr, aby sloužil babylonskému králi. Jeho ušlechtilý odpor proti zlu a jeho skálopevné lpění na tom co je správné, je při jeho mládí tím obdivuhodnější. Jeho ušlechtilý příklad by měl být i dnes posilou pro všechny, kdo mají soužení nebo jsou v pokušení.

Přísné dodržování požadavků Bible bude požehnáním nejen pro duši, ale i pro tělo. Ovocem Ducha není jen láska, radost a pokoj, ale také sebeovládání. Je nám přikazováno, abychom neposkvrňovali svá těla, neboť jsou to chrámy Božího Ducha. Danielův příklad nám ukazuje, že skrze náboženskou zásadu mohou mladí lidé vítězit nad tělesnými žádostmi a zůstat věrni Božím požadavkům, i když je to stojí velkou oběť. Co kdyby se dohodl s tamějšími pohanskými vladaři a povolil nátlaku příležitosti tak, že by byl jedl a pil to, co bylo u Babyloňanů obvyklé? Tento jediný nesprávný krok by pravděpodobně vedl k dalším, až by pokušení zvítězilo, protože jeho spojení s Bohem bylo přerušeno. Ale tím, že se s neochvějnou důvěrou držel Boha, vstoupil do něj duch pro-

roctví. Zatím co ho člověk poučoval o povinnostech života na královském dvoře, Bůh ho učil číst tajemství budoucích věků.

4T 571

Hospodárnost a sebezapření

V hospodárnosti při vydávání prostředků se ukazuje křesťanská moudrost. Tuto věc neberou dostatečně v úvahu ti, kteří v našich zařízeních zastávají zodpovědná místa. Peníze jsou velikým darem od Boha. V rukou jeho dětí znamenají potravu pro hladové, nápoj pro žíznivé a oděv pro nahé. Jsou obranou pro utlačované a prostředkem zdraví pro nemocné. Peněžní prostředky by se neměly vydávat zbytečně nebo marnotratně pro uspokojení pýchy či ctižádosti.

Při uspokojování skutečných potřeb lidu musí rozhodovat přísné pohnutky náboženských zásad. Když se křesťané a lidé ze světa ocitnou pospolu, nemá se křesťanská část přizpůsobovat neposvěceným lidem. Mezi oběma se musí zachovávat jasný, zcela zřetelný rozdíl. Jsou to služebníci dvou mistrů. Jedni se ze všech sil snaží napodobovat vzor Ježíše Krista a ve vší pokoře a v poslušnosti k Božím požadavkům jít cestou jednoduchosti, tichosti a pokory. Druhá třída lidí je v každém směru opakem první. Jsou to služebníci světa, plní dychtivosti a ctižádosti následovat jeho způsoby života ve výstředním oblékání a uspokojování chuti. Toto je pole, na němž Kristus vytkl všem, kdo pracují pro sanatorium, zcela určitý úkol. My nemáme vzdálenost mezi sebou a světským lidem zmenšovat tím, že přejdeme pod jejich korouhev, že sejdeme dolů ze vznešené stezky, po níž mají jít vykoupení Páně. Ale to, co je v životě křesťana okouzlujícího - zásady, které prosazuje při své každodenní práci tím, že svou chuť ovládá rozumem, zachovává prostotu v oblékání, a že jej vábí hovor o svatých věcech - to bude světlem, které bude stále svítit na cestu těm, kteří nežijí správně.

Existují slabí a prázdní jedinci, kteří neznají žádnou hloubku myšlení ani zásadovost, a jsou natolik pošetilí, že se dají ctiteli módy ovlivnit a odvést od prostého evangelia. Jestliže poznají, že ti, kdo hlásají, že jsou reformátory, [4T 572] hoví - pokud jim to okolnosti dovolí - svým tužbám a oblékají se podle světských zvyklostí, pak se otroci vlastní povolnosti k neřestem ve svých zvrácených zvycích utvrdí. Oni usoudí, že v podstatě nejsou tak daleko od pravé cesty, a že se nemusí nijak zvlášť měnit. Boží lid by měl pevně hájit pravdu a působit svým vlivem na nápravu špatných návyků těch, kdo se stále ještě klanějí ve svatyni módy, a měl by zlomit kouzlo, jímž satan zapůsobil na tyto ubohé duše. Světští lidé by měli poznat značný rozdíl mezi svou výstředností a prostotou reformátorů, kteří jsou Kristovými následovníky.

Tajemství životního úspěchu je v tom, že si pečlivě a svědomitě všímáme maličkostí. Bůh stvořil jednoduchý lístek, drobný kvítek i stéblo trávy se stejnou péčí, s jakou tvoří nějaký svět. Souměrná stavba silného, krásného charakteru se vybuduje jednotlivými skutky povinnosti. Všichni by se měli naučit být věrni v té nejmenší, stejně jako v té největší povinnosti. Jejich dílo nemůže při Boží kontrole obstát, neukáže-li se, že v sobě zahrnuje věrnou, pilnou a šetrnou péči o maličkosti.

Všichni, kdo pro naše ústavy pracují, by se měli úzkostlivě starat o to, aby se ničím nemrhalo, i když se nějaká věc přímo netýká toho úseku práce, který jim byl přidělen. Každý jednotlivec může něčím přispět k hospodárnosti. Všichni by měli konat svou práci ne proto, aby získali chválu od lidí, ale tak, aby obstála před Božím pohledem.

Kristus dal jednou svým učedníkům pozoruhodné naučení o šetrnosti. Zázračně nasytil tisíce hladových, kteří ho poslouchali, když učil; když však všichni pojedli a byli nasyceni, nedovolil, aby se drobečky plýtvalo. On, který dokázal - když bylo nutně třeba - nasytit velké množství lidí svou božskou mocí, přikázal svým učedníkům sesbírat drobty, aby nic nepřišlo nazmar. Toto naučení bylo dáno stejně tak pro nás, jako pro ty, kteří žili za dnů Kristových. [4T 573] Boží Syn se stará o nezbytné potřeby časného života.

On dbal i o drobty po hostině, třebaže mohl takovou hostinu uskutečnit, kdykoliv se Mu zachtělo. Pracovníci v našich ústavech by udělali dobře, kdyby si toto naučení zapamatovali: *„Seberte ty drobty, které zůstaly, ať nic nepřijde nazmar“ Jan 6,12*. To je povinností všech; a ti, kteří zastávají vedoucí postavení, by měli být příkladem.

Ti, kdo mají ruce otevřeny, aby odpověděli na volání po prostředcích na podporu Božího díla a k pomocí trpícím a potřebným, nepatří k těm, kdo konají svou práci nedbale a liknavě. Ti se vždycky starají, aby jejich výdaje byly ve shodě s jejich příjmy. Jsou šetrní ze zásady a šetrnost pokládají za svou povinnost; jinak by nemohli nic dávat.

Někteří pracovníci - jako kdysi synové Izraele - dovolují, aby zvrácené chutě a staré návyky požitkářství byly plně uspokojovány. Touží stejně jako starodávný Izrael po egyptském česneku a cibuli. Všichni, kdo pro tyto ústavy pracují, by se měli nesmlouvavě držet zákonů života i zdraví na nepodporovat takto svým příkladem špatné zvyky jiných.

Duše bývá odváděna od Boha přestoupením zákona nejprve v malých věcech. Svým jedním hříchem, když pojedli ze zakázaného ovoce, otevřeli Adam s Evou dokořán zdymadlo strastí ve světě. Někteří pokládají toto přestoupení za maličkost, ale my víme, že jeho následky zdaleka nebyly malé. Nebeští andělé mají širší a vyšší prostor k jednání než my. Ale co je správné u nich, je správné i u nás.

Jestliže věrní úředníci kárají existující nepravosti a vyžadují od všech pracovníků spravedlnost, šetrnost a sebezapření, není to z lakoty. Střežit zájmy našich ústavů ve finančních záležitostech není žádným ustupováním od vlastní důstojnosti. Ti, kdo jsou sami věrni, hledají přirozeně věrnost u jiných. Všichni vedoucí by měli být naprosto poctiví a tuto poctivost by měli vyžadovat od všech, kteří pracují pod jejich vedením.

Zásadoví lidé nemusí být omezováni zámky a klíči [4T 574] a nemusí být sledováni s hlídáni. Budou jednat vždycky věrně a čestně, ať v soukromí či na veřejnosti a nepotřebují nad sebou žádný dozor. Nechtějí mít kvůli nějakému zisku či sobecké výhodě ani jedinou skvrnu na duši. Nepodlehnou nízkému jednání. I když by to nikdo jiný nemohl vědět, věděli by to oni, a to by zničilo jejich úctu k sobě samým. Ti, kdo nejsou svědomití a věrní v maličkostech, nepolepšili by se, ani kdyby na to existovaly zákony, omezení a pokuty.

Když jde o jídlo, je málo těch, kteří mají mravní sílu odolat pokušení a osvědčit sebezapření. Pro některé je nemožné odolat, když vidí jiné jíst třetí jídlo. Oni mají dojem, že mají hlad, ale jejich pocit není voláním žaludku o potravu, ale přáním mysli, která nebyla opevněna pevnými zásadami a ukázňována sebezapřením. Zdi naše sebeovládání a sebeomezování by neměly hned napoprvé být oslabeny a strženy. Pavel, apoštol pohanů, říká: *„Ale podmaňuji tělo své, a v službu podrobuji, abych snad jiným káže, sám nebyl nešlechetný“ 1K 9,27.*

Ti, kdo se nepřemáhají v maličkostech, nebudou mít dost mravní síly, aby odolali větším pokušením. Všichni, kdo se snaží, aby v denních záležitostech života byla poctivost jejich hlavní zásadou, se budou muset mít na pozoru, aby *„nežádali od žádného stříbra, neb zlata, neb roucha “ Sk 20,33.* Protože vhodná strava a oděv jim stačí, nebude jim připadat těžké chránit srdce i ruce aby se neposkvrnili chtivostí a nepoctivostí.

Návyky vytvářené v dětství a mládí, mají větší vliv než jakékoli přirozené nadání, protože činí muže a ženy duševně veliké, nebo zakrnělé a zmrzačené; neboť i ty nejlepší hřivny se mohou špatnými návyky pokazit a oslabit. O charakteru rozhodují do značné míry první roky života. Správné, ctnostné návyky vytvořené v mládí, poznamenají obyčejně jednání člověka na celý život. Ti, kdo Boha ctí a mají v úctě právo, naučili se tomu většinou ještě dříve, [4T 575] než svět mohl vtisknout do jejich duše svou podobu hříchu. Muži a ženy zralého věku se obyčejně velmi těžko nechají ovlivnit novými vlivy. Avšak v mládí můžeme snadno vytvářet správný charakter.

Ti, kdo jsou zaměstnáni v našich ústavech, mají při vytváření správných návyků v mnohých věcech výhody. Nikdo nebude stát mimo dosah pokušení, neboť každý charakter má své slabé stránky, které se při napadení ocitají v nebezpečí. Ti, kdo vyznávají Krista, by se neměli jako samospravedlivý farizeus radovat z vypočítávání svých dobrých skutků, ale všichni by měli cítit, že se musí mít stále na pozoru, aby jejich mravní základ zůstával pevný. Měli by jako věrní strážní střežit brány své duše a neměli si nikdy myslet, že mohou na chvíli ve své bdělosti povolit. Jediným bezpečím je opravdová modlitba a živá víra.

Ti, kdo začínají být svou cestou jisti, zjistí, že dříve než si to stačili uvědomit se jejich nohy zapletly do pavučiny, z níž se žádným způsobem nedokáží sami vyprostit. Všichni by měli mít pevné předsevzetí, že budou pravdiví a poctiví. Ať jsou bohatí nebo chudí, ať mají přátele nebo jsou sami, ať přijde cokoli, měli by si v Boží síle dát předsevzetí, že žádný vliv je nepřiměje k sebemenší špatnosti. Všichni by si měli společně uvědomovat, že na nich, na každém jednotlivci závisí do určité míry prospěch ústavů, které Bůh mezi námi zřídil.

Postavení a úkol sanatoria

Při naší nedávné cestě do státu Maine jsme se seznámili se sestrou A, paní, která poznala pravdu za pobytu v sanatoriu. Její manžel byl kdysi zámožný továrník, ale nastal obrat a on zchudl. Sestra A onemocněla a přijela se léčit do našeho sanatoria. [4T 576] Tam přijala přítomnou pravdu a žije od té doby životem důsledného křesťana. Má čtyři pěkné, inteligentní děti, které jsou oddanými přívrženci zdravotní reformy a dovedou vám to také zdůvodnit. Taková rodina dokáže vykonat v obci mnoho dobrého a její vliv je pravým požehnáním.

Mnozí, kteří přicházejí do sanatoria na léčení, jsou přivedeni k poznání pravdy, takže tu nenajdou jen uzdravení těla, ale také světlo drahé Spasitelovy lásky, které ozáří temné komůrky jejich mysli. Oč více dobra by se však mohlo prokázat, kdyby všichni ti, kteří pro tyto ústavy pracují, byli již napřed spojeni s Boží moudrostí, takže by se stávali světlem pro jiné. Světské návyky a obyčeje, pyšné vystupování, sobectví a povyšování svého já se až příliš často vtírají a tyto hříchy Kristových nepravých následovníků urážejí Boha do té míry, že On nezapůsobí svou mocí ani pro ně, ani skrze ně.

Ti, kdo jsou nevěrní v časných věcech, budou rovněž nevěrní ve věcech duchovních. A naopak - opomíjení Božích požadavků vede k nedbání požadavků lidskosti. Nevěrnost v této zvrhlé době převládá; šíří se v našich sborech i našich ústavech. Její stopa je všude patrná. Je to jeden z odsouzeníhodných hříchů tohoto věku, který přivede tisíce a desetitisíce do záhuby. Kdyby ti, kteří v našich ústavech v Battle Creeku se hlásí k pravdě, byli živými Kristovými zástupci, vycházela by z nich síla, kterou by bylo možno všude pociťovat. To satan dobře ví a se vší mocí a všemožnou nepravostí bude svádět ty, kteří kráčejí k záhubě, aby Kristovo jméno nemohlo být uctíváno těmi, kdo vyznávají, že jsou Jeho následovníky. Bolí mě srdce, když vidím, jak je Ježíš tupen nehodným životem a špatným charakterem těch, kteří by mohli být pro Jeho dílo ozdobou a poctou.

Pokušení, jimž byl Kristus vystaven na poušti - chuť k jídlu, láska ke světu a troufalost - jsou tři velké hlavní svody, které nejčastěji nad lidmi vítězí. [4T 577] Správci sanatoria budou často v pokušení odchýlit se od zásad, jimiž by se takový ústav měl řídit. Neměli by však uhnout ze správné cesty, aby někomu vyhověli, nebo aby sloužili zvráceným choutkám zámožných pacientů nebo přátel. Takový způsob jednání vede jen ke zlému. Odchylky od vyučování, jak je podáváno na přednáškách nebo v tisku, působí velmi nepříznivě na vliv ústavu i jeho morálku a budou do značné míry mařit všechny snahy poučovat a vychovávat oběti zvrácených chutí a vášní a přivádět je ke Kristu, jedinému bezpečnému útočišti.

Tím zlo neskončí. Vliv nezasahuje pouze pacienty, ale stejně i pracovníky. Jakmile jsou překážky jednou zlomeny, kráčí se krok za krokem nesprávným směrem. Satan ukazuje, jaké lichotivé světské vyhlídky kynou těm, kdo se odkloní od zásady a obětují neporušenost a křesťanskou důstojnost, aby získali souhlas bezbožných. Jeho snahy jsou až příliš často úspěšné. Vítězí tam, kde by se měl setkat s odmítnutím a porážkou.

Kristus odolal satanovi v náš prospěch. Máme příklad v našem Spasiteli, který je posilou našim slabým úmyslům a předsevzetím. Avšak přesto někteří satanovým pokušením podlehnou a nebudou jim sami odporovat. Každá duše, která nedokáže zvítězit, stáhne svým vlivem dolů jiné. Ti, kteří nevyužívají spojení s Bohem, aby získali moudrost a milost k očištění a vyvýšení svého vlastního života, budou souzeni pro dobro, které by byli mohli vykonat, ale nevykonali, protože se spokojili s přízemním myšlením a přátelstvím s neposvěcenými.

Celá nebesa mají zájem o spásu člověka a jsou ochotna vylít na něj své dobročinné dary, jestliže on chce vyhovět podmínkám, které dal Kristus: *„Vyjděte z prostředku jejich, a oddělte se, praví Pán; a nečistého se nedotýkejte“ 2Kor 6,17.*

Ti, kteří zodpovídají za sanatorium, by měli být velice opatrní, aby zábavy nebyly takového druhu, že by snižovaly křesťanskou úroveň, strhávaly tento ústav na úroveň jiných a oslabovaly sílu pravé zbožnosti v mysli těch, [4T 578] kdo pro něj pracují. Světská nebo divadelní představení nejsou pro úspěch sanatoria ani pro zdraví pacientů podstatná. Čím více zábav tohoto druhu mají, tím méně budou spokojeni, ledaže by se něco takového provozovalo stále. Mysl pociťuje horečný neklid po něčem novém a vzrušujícím, a právě to by nemělo být. Jestliže se tyto zábavy jednou dovolí, pak se už na ně čeká a pacienti ztrácejí zájem o využití času nějakým prostým způsobem. Mnozí pacienti však potřebují spíše odpočinek, než vzrušení.

Jakmile se zavedou tyto společenské zábavy, mnozí už nebudou vidět důvody, proč by neměli chodit do divadla a vysvětlením, že mravně poučné a povznášející scény se mají hrát v divadle, odstraní poslední překážku. Ti, kteří by v sanatoriu chtěli tento druh zábav dovolit, by udělali lépe, kdyby hledali Boží moudrost a vedli tyto slabé, hladové, žíznivé duše ke studnici radosti, pokoje a štěstí.

Jakmile jednou nastal odklon od správné cesty, návrat je nesnadný. Překážky byly odstraněny, záruky se zhroutily. Jeden krok nesprávným směrem připravuje cestu druhému. Jedna jediná sklenice vína může otevřít dveře pokušení, které povede k návyku alkoholu. Jediný mstivý pocit, který si člověk dovolí, může otevřít cestu řadě pocitů, které skončí vraždou. Jeden nepatrný odklon od spravedlnosti a zásad povede k odloučení od Boha a může skončit odpadnutím od víry. Co uděláme jednou, uděláme o to ochotněji a přirozeněji zase znovu; a jít vpřed po určité cestě - ať je správná nebo špatná - je snadnější, než se vydat na novou cestu. Zkazit naše cesty před Bohem stojí méně času a práce, než naroubovat na charakter návyky spravedlnosti a pravdy. Čemu člověk přivykne - ať je to vliv dobrý nebo zlý - těžko od toho upouští.

Správci sanatoria mohou hned teď usoudit, že nikdy nebudou schopni uspokojit ty lidi, kteří dovedou najít štěstí pouze v něčem novém a dráždivém. [4T 579] Pro mnohé lidi to bylo jedinou duševní potravou po celý jejich život. Neexistují pouze lidé se špatným tělesným trávením, ale také se špatným duševním trávením. Mnozí lidé trpí daleko víc nemocemi duše, než nemocemi těla a nenajdou úlevu, dokud nepřijdou ke Kristu, studnici života. Pak ustanou stížnosti na únavu, osamocenost i nespokojenost. Uklidňující radost dodá mysli sílu a tělu zdraví a životní energii.

Jestliže se lékaři a pracovníci odvažují myslet, že najdou universální lék pro rozmanité nemoci svých pacientů tím, že je zásobí zábavami podobnými těm, které byly neštěstím pro jejich život, budou zklamáni. Nedopusťte, aby se tyto společenské zábavy konaly na místě, které by měla zaujmout živá studnice vod. Hladová a žíznivá duše bude hladovět a žíznit dál, pokud se bude podílet na těchto zábavách, které nedokáží uspoko-

jit. Avšak ti, kdo pijí živou vodu, nebudou více toužit po povrchních smyslových a vzrušujících obveseleních. Zušlechťující náboženské zásady upevní duševní síly a zničí chuť na tyto požitky.

Tíha hříchu se svým neklidem a neuspokojenými touhami je hlavní příčinou mnoha neduhů, jimiž hříšník trpí. Kristus je mocným lékařem pro duši nemocnou hříchem. Tito ubozí, postižení lidé potřebují jasnější poznání Toho, jehož přijetí znamená pro člověka život věčný. Potřebují trpělivé, laskavé, ale vážné poučení o tom, aby věděli, jak dokořán otevřít okna své duše a dovolit, aby slunce Boží lásky vniklo dovnitř a ozářilo temné komůrky mysli. Nejvznešenější duchovní pravdy může do našeho srdce vnášet přírodu. Zpěvní ptáci, polní kvítí ve své svěží kráse, klíčící zrno, vinné ratolesti obtížené plody, stromy vyhánějící své něžné pupeny, nádherný západ slunce, načervenalá oblaka předpovídající pěkný zítřek, opakující se roční období - to všechno může být cenným poučením pro naši důvěru a víru. Fantazie tu pak má bohaté pole působnosti. [4T 580] Inteligentní mysl může rozjímat s největším uspokojením o těchto naučeních božské pravdy, které Vykupitel světa spojil s přírodními úkazy.

Kristus ostře káral lidi své doby, protože nepřijímali z přírody ta duchovní poučení, která je mohla obohatit. Všechny věci, živé i neživé, pomáhají člověku poznávat Boha. Táž božská mysl, která působí na věci v přírodě, promlouvá k myslím i srdcím lidí a vytváří onu nevyslovitelnou touhu po něčem, co nemají. Světské věci nedokáží uspokojit jejich touhu. Ke všem těmto žíznivým duším se obrací božské poselství: *„Duch i nevěsta řkou: Pojď. A kdož slyší, rciž: Přijď. A kdož žízní, přijď, a kdo chce, nabeř vody života zadarmo“ Zj 22,17.*

Duch Boží působí neustále na mysl lidí, aby hledali ty věci, které jako jediné přináší pokoj a odpočinutí - vyšší, světější nebeské radosti. Kristus, Pán života i slávy, dal svůj život, aby člověka vykoupil ze satanovy moci. Náš Spasitel působí neustále viditelně i neviditelně, aby přitahoval mysl lidí od neuspokojujících radovánek tohoto světa k drahocennému pokladu, který jim bude moci patřit v budoucím životě.

Bůh chtěl, aby Jeho lid hlásal světu slovy i svým chováním, že žádná pozemská lákadla ani světské bohatství nemají takovou cenu, která by vyvážila ztrátu nebeského dědictví. Ti, kdo jsou skutečně dětmi světla a dne, nebudou marniví ani lehkovážní ve své řeči, v oblékání nebo v chování, ale budou střízliví, přemýšliví, neustále se snažící získávat duše pro Vykupitele. Kristova láska, která vyzařuje z kříže, prosí za hříšníka a táhne ho provázky nekonečné lásky k pokoji a štěstí, nalezenému v našem Spasiteli. Bůh všem svým následovníkům ukládá, aby svými slovy, svým oblékáním, a celým svým životem podávali živé svědectví o tom, [4T 581] že síla pravé zbožnosti je prospěšná všem jak v tomto životě, tak i v životě budoucím, a že jedině ona dokáže uspokojit duši toho, kdo ji přijímá.

Boží sláva se projevuje v díle Jeho rukou. Zde jsou tajemství, jejichž zkoumání posiluje mysl. Mysl, která se nechala bavit a oklamávat četbou vymyšlených románů, může mít v přírodě otevřenou knihu a číst pravdu v Božím stvoření kolem sebe. Náměty ke studiu mohou všichni nalézat v prostém listu lesního stromu, ve stéblech trávy, která pokrývá zemi svým zeleným sametovým kobercem, v rostlinách a květinách, v majestátních stromech v lese, na vysokých horách, žulových skalách, v neklidném oceánu, v nádherných světelných drahokamech, které zdobí nebesa, aby zkrášlily noc, v nevyčerpatelném bohatství slunečního světla, ve velebné záři měsíce, v chladu zimy, v žáru léta, v proměnlivých opakujících se ročních obdobích, v dokonalém řádu a harmonii, ovládané nekonečně velikou mocí. Zde jsou témata, která nás vyzývají k hlubokému přemýšlení a k uspokojení představivosti.

Jestliže povrchní lidé toužící po zábavě dovolí, aby se jejich mysl zabývala tím, co je skutečné a pravdivé, musí se srdce nutně naplnit hlubokou úctou a tito lidé budou uctívat Boha přírody. Zkoumání a rozjímání nad Božím charakterem, odhaleným v Jeho stvořitelském díle, otevře pole působnosti myšlenkám, které budou vzdalovat mysl od

nízkých, ponižujících a vysilujících zábav. Na tomto světě jsme schopni pouze začít se získáváním znalostí o Božím stvoření a Jeho cestách. Zkoumání pak bude pokračovat po celou věčnost. Bůh dal člověku náměty k přemýšlení, které probudí celou Jeho mysl k činnosti. Můžeme poznávat charakter Stvořitele nahoře na nebi a dole na zemi a naplnit své srdce vděčností a díkůvzdáním. Každý nerv a všechny smysly budou odpovídat na Boží lásku, o níž svědčí jeho zázračné výtvory. Satan vymýšlí různá pozemská lákadla, aby se tělesná mysl zabývala věcmi, které nedokáží povznášet a zušlechťovat. Tím její síly zakrní a mužové i ženy, kteří mohli dosáhnout dokonalosti charakteru, se stanou nízkými, slabými a nedokonalými lidmi. [4T 582]

Božím úmyslem bylo, aby sanatorium, které nechal vybudovat, stálo pevně jako maják výstrahy i varování. Chtěl dokázat světu, že ústav zřízený podle náboženských zásad jako útočiště nemocných, by mohl obstát, aniž by se vzdal svého zvláštního svatého charakteru, a že by se mohl zbavit závadných rysů, které mají jiné ústavy tohoto druhu. Měl to být nástroj v Jeho ruce, který vykoná velké dílo reformace. Ústav měl vést ke změně životních návyků a zálib, k pozvednutí morálky a změně způsobu oblékání.

Téměř každá nemoc přichází do těla nezdravým způsobem oblékání a na prvním místě by se měla zvážit skutečnost, že náprava musí nastat dříve, než začne působit léčba. Zvrácené chuti k jídlu se povolovalo tak dlouho, dokud se - jako jistý výsledek - neprojevila nemoc. Ochromené a zakrnělé schopnosti a orgány nemohou být posíleny a osvěženy bez rozhodné nápravy. A jestliže ti, kteří pracují v sanatoriu, nezastávali správně v každém směru pravdu o zdravotní reformě, musí si nyní tuto reformu přivlastnit, jinak musí z ústavu odejít.

Myšlení mnohých je na tak nízké úrovni, že Bůh nemůže pracovat pro ně, ani s nimi. Musí nastat změna oblasti o které přemýšlíme, musí se probudit mravní vnímavost, aby si lidé uvědomovali Boží požadavky. Jádrem a podstatou pravého náboženství je uznání a neustálé potvrzování našeho příbuzenství s Bohem a to slovy, oblékáním i chováním. Na místo pýchy by měla nastoupit pokora, místo lehkovážnosti střízlivost, na místo nevěry a bezstarostné lhostejnosti musí přijít oddanost.

Ti, kteří v Božím díle získali mnohaleté zkušenosti, by měli především co nejlépe využívat hřiven, které jim Mistr svěřil. Někteří se však příliš přizpůsobili světu a tím nabourali zvláštní charakter Božího lidu. Raději hověli své chuti k jídlu než aby se zapírali a měli sklon oblékat se podle světského měřítka. [4T 583] Toto vše je v rozporu s dílem, které se snaží Bůh i andělé konat pro nás jako lid, aby nás odvedl, oddělil a rozlišil od světa. Měli bychom se posvětit a hledat u Boha sílu, abychom mohli učinit zadost nárokům současné doby. Když ve světě převládá nepravost, měl by se Boží lid snažit o těsnější spojení s nebesy. Příliv mravního zla nás přepadá s takovou silou, že postupně ztratíme svou rovnováhu a budeme smeteni proudem, jestliže se naše nohy nepostaví pevně na skálu, kterou je Kristus.

Úspěch sanatoria nezávisí pouze na inteligenci a znalostech lékařů, kteří zde pracují, ale na Boží přízni. Je-li vedeno způsobem, kterému může Bůh požehnat, bude velmi úspěšné a předčí každý jiný ústav toho druhu na světě. Bylo nám dáno velké světlo, velké poznání i nejvyšší výhody. A protože světlo, které nám bylo dáno, nebylo využito, a nyní nesvítí jiným, přijde na sanatorium odsouzení.

Někteří se nyní obracejí na cestu nevěry. Tito lidé si myslí, že mají důvod pochybovat o Božím slovu a Jeho díle, protože způsob života některých křesťanů jim nepřipadal správný. Ale je to podstatné? Způsob života jiných nemáme činit základem pro naši víru. My máme napodobovat Krista, dokonalý vzor. Jestliže někteří dovolí, aby opora, kterou v Něm mají, zakolísala proto, že lidé hřeší, a že v charakteru těch, kdo vyznávají pravdu, jsou nedostatky, budou stát vždy na nejistém základu. Jejich oči musí být upřeny na Původce a Dokonavatele jejich víry a jejich duše musí posilovat ujištění velkého apoštola: *„Ale však pevný základ Boží stojí, maje znamení toto: „Zná Pán ty, kteří jsou jeho“ 2Tim 2,19*. Boha nelze oklamat, on zná dobře povahu každého člověka a bere

v úvahu i jeho pohnutky. Jeho vševidoucímu oku nic neunikne. Rozpozná všechny myšlenky, záměry i mínění srdce.

Pochybnosti, ani skepsi není možno omluvit. Bůh učinil dostatečná opatření, aby všichni lidé mohli uvěřit, [4T 584] jestliže se chtějí dát přesvědčit váhou důkazů. Avšak jestliže čekají, že než uvěří, bude každá zdánlivá námitka odstraněna, nebudou nikdy skutečně pevně zakořeněni v pravdě. Bůh nikdy nechce odstranit z naší cesty všechny zdánlivé těžkosti. Ti, kdo chtějí pochybovat, mohou najít vhodnou záminku, ale ti, kdo chtějí věřit, naleznou hojnost důkazů, aby na nich založili svou víru. Někteří si ani sami nedovedou vysvětlit svůj postoj. Jsou hnáni větrem bez jakékoli kotvy, tápají kolem sebe v mlze nejistoty. Brzy se zmocní jejich kormidla satan a dovede jejich křehkou loďku, kam se mu zlíbí, a oni se podřídí jeho vůli. Kdyby tito lidé nenaslouchali satanovi, jeho chytráctví by je nesvedlo. Kdyby se obrátili k Bohu, nebyli by zmateni a nesešli by z pravé cesty.

S nejhlubším zájmem sleduje Bůh společně s anděly vývoj charakteru a posuzuje jeho mravní hodnotu. Ti, kteří odolají satanovým úkladům, vyjdou ze zkoušky jako zlato pročištěné v ohni. Ti, kteří se s nadšením nechají vést vlnami pokušení, si jako kdysi Eva představují, že tím, jak ustupuje jejich nevědomost a chabá svědomitost, roste jejich moudrost; avšak stejně jako ona poznají, že prostě byli podvedeni. Honili se za stíny a zaměnili nebeskou moudrost za křehký lidský úsudek. Troška poznání z nich vytvořila domýšlivce. Hlubší a důkladnější poznání sebe a Boha by z nich znovu učinilo rozumné a vnímavé lidi a obrátilo by je k pravdě, k andělům a k Bohu.

Boží slovo bude v den soudu soudit každého z nás. Mladí lidé hovoří o vědě a mají určité znalosti. Snaží se vysvětlovat Boží cesty i Boží dílo, aby uspokojili svou omezenou chápavost, ale to všechno končí strašným nezdarem. Pravá věda je v dokonalém souladu s inspirací. Nepravá věda není závislá na Bohu. Je to domýšlivá neznalost. Tato síla podvodu spoutala a zotročila mysl mnohých lidí, takže si zvolili raději tmu, než světlo. [4T 585] Postavili se na stranu nevěry, jako kdyby toto byla nějaká ctnost a znamení inteligence. Avšak právě velmi slabý člověk s malými vědomostmi poznává Boha ve všem, co jej obklopuje. Tito lidé by nedokázali pochopit tajemství Jeho prozřetelnosti, i kdyby se ze všech sil snažili studovat celý svůj život. A protože se Boží dílo nedá vysvětlit omezeným myšlením, oklamává je satan svými pochybnostmi a zaplétá je do sítí nevěry. Jestliže se tito pochybující lidé naváží úzké spojení s Bohem, On zjeví své záměry jejich chápání.

Duchovní věci poznáváme duchovně. Tělesná mysl nedokáže tato tajemství pochopit. Jestliže tazatelé a pochybovači půjdou i nadále cestou za satanem, bude vliv a přesvědčení Božího Ducha sále menší a satanovo působení bude častější, až se celá mysl ocitne pod jeho vládou. Pak to, co se těmto zbloudilým myslím jeví jako pošetilost, bude Boží moc a to, nač Bůh pohlíží jako na pošetilost, bude pro ně moudrostí. Průvodním jevem vědeckého bádání je, že takoví badatelé ztrácejí při svém zkoumání příliš často ze zřetele božský charakter čistého a nefalšovaného náboženství. Světští vědci se pokoušeli vědecky vysvětlit vliv Božího Ducha na srdce. Sebemenší pokrok v tomto směru zavádí duši do bludiště pochybností. Náboženství Bible je prostě tajemstvím pobožnosti; žádná lidská mysl to nedokáže plně pochopit a pro neobrácené srdce to je úplně nepochopitelné.

Boží Syn přirovnal působení Ducha svatého k větru, který *„kam chce věje, a hlas jeho slyšíš, ale nevíš, odkud přichází, a kam jde.“ Jan 3,8.* Kromě toho čteme v Bibli, že Vykupitel světa v duchu zajásal a řekl: *„Chválím tě, Otče, Pane nebe i země,* [4T 586] *že jsi tyto věci skryl před moudrými a opatrnými, a zjevils je nemluvňátkům.“ Luk 10,21.*

Spasitel se radoval, že plán spasení je takový, že ti, kteří si myslí, že jsou moudří a jsou pyšní na prázdnou filosofii, nejsou schopni vidět krásu, sílu a skryté tajemství evangelia. Ale všem těm, kteří mají pokorné srdce a jako děti upřímnou touhu znát a činit vůli svého nebeského Otce, je Jeho slovo zjeveno jako Boží moc pro jejich spasení.

Působení Božího Ducha je pro neobráceného člověka bláznovstvím. Apoštol Pavel říká: *„Pakliže zakryté jest evangelium naše, před těmi, kteří hynou, zakryté jest. V nichž Bůh světa tohoto oslepil mysli, totiž v nevěrných, aby se jim nezasvítilo světlo evangelium slávy Kristovy, kteráž jest obraz Boží.“ 2Kor 4,3-4.*

Úspěch sanatoria bude záviset na tom, udrží-li si prostou zbožnost a bude-li se vyhýbat světským pošetilým zvykům v jídle, pití, oblékání a zábavách. Všechny jeho zásady se musí řídit duchem reformace. Nevymýšlejte nic, co by uspokojovalo přání duše a využívejte možnosti a čas, jak si to žádá Kristus a služte Jemu. Světské zvyky zničí sílu ústavu, který je Božím nástrojem, a má obracet slabé, hříchem nemocné duše, které hledaly štěstí v pýše a marné pošetilosti, protože neznaly cenu života a pokoje.

„Věrně se držet pravého cíle“ by mělo být heslem všech, kteří pracují v sanatoriu. Nikdo by neměl pacientům naši víru vnucovat, ani se s nimi pouštět do sporů o náboženství, ale pokud je to možné, všude by měly být po ruce výtisky našich časopisů a naše publikace. Náboženský prvek musí převládat. To bylo a vždy bude silou tohoto ústavu. Náš zdravotní ústav se nemůže zvrhnout, aby sloužil světáctví a módě. V naší zemi je dost zdravotnických ústavů, které se spíš podobají rekreačnímu hotelu než místu, kde mohou nemocní - trpící získat úlevu pro své tělesné neduhy a kde může duše trpící hříchem najít onen pokoj a odpočinutí v Ježíši, jež nelze najít nikde jinde. [4T 587] Učiňte vše, aby náboženské zásady stály v popředí a aby je zachovávaly. Ať zmizí pýcha a snaha po popularitě, nechť je všude vidět skromnost a upřímnost, laskavost a věrnost. Pak bude sanatorium přesně tím, čím je Bůh chtěl mít. Pak mu Pán bude žehnat.

Vliv společníků

V našich ústavech, kde společně pracuje mnoho lidí, je vliv společenství velký. Sdružování lidí je přirozené. Každý člověk chce nalézt přátele, nebo si je vytvořit. Proto jak silné je přátelství, takový bude i význam vlivu, jímž budou přátelé na sebe vzájemně působit, ať v dobrém, nebo ve zlém. Všichni chtějí mít druhy a chtějí na ně působit a naopak být jimi ovlivňováni.

Společenství je něčím tajemným, co k sobě váže lidská srdce, takže city, záliby a zásady dvou jednotlivců se prolínají. Jednoho zaujme povaha druhého, takže napodobují jeho způsoby i činy. Jako vosk uchovává podobu pečeti, tak si mysl uchovává dojem, vyvolený stykem a společenstvím s určitými lidmi. Tento vliv může být i nevědomý, není tím však méně působivý.

Kdyby bylo možné mladé lidi přesvědčit, aby se kamarádili jen s těmi, kteří jsou čistí, přemýšliví a milí, byl by výsledek velmi dobrý. Vyberou-li si za společníky ty, kdo se bojí Pána, povede je to k pravdě, povinnosti a svatosti. Skutečně křesťanský život je silou vedoucí k dobrému. Avšak na druhé straně ti, kteří se přátelí s muži a ženami pochybného charakteru, špatných zásad a činů, octnou se na stejné cestě jako oni. Sklony přirozeného srdce směřují dolů. Ten, kdo se stýká s pochybovači, stane se brzy skeptikem; ten, kdo si najde společnost sprostých lidí, určitě jim brzy bude podobný. Kdo se řídí radami bezbožných, učiní první krok k tomu, aby stál na cestě hříšníků a sedal na stolici posměvačů. [4T 588]

Ať si všichni ti, kdo by chtěli získat dobrý charakter, vyberou takové společníky, kteří jsou vážní a přemýšliví a přiklánějí se k náboženství. Ti, kdo vše dobře uvážili a chtějí stavět pro věčnost, musí pro svou stavbu použít dobrý materiál. Jestliže přijmou shnilé dřevo, jestliže se spokojí s charakterovými nedostatky, je stavba odsouzena k záhubě. Ať si všichni dávají dobrý pozor na to, jak stavějí. Nad budovou se přežene bouře pokušení, a nebude-li stavěna tak, aby byla pevná a odolná, neobstojí ve zkoušce.

Dobré jméno je cennější než zlato. Mládež má sklon vyhledávat společnost těch, jejichž mysl i mravy jsou na nižší úrovni. Jaké opravdové štěstí může čekat mladý člověk, který se dobrovolně sdružuje s lidmi, jejichž myšlenky, city i chování jsou na nízké

úrovni? Někteří mají špatné záliby a nemravné návyky a všichni, kteří vyhledávají takové společníky, budou následovat jejich příkladu. Žijeme v nebezpečné době, která by měla v srdci každého člověka vzbuzovat bázeň. Vidíme, že myšlení mnohých lidí se pohybuje v bludišti pochybností. Příčinou je neznalost, pýcha a špatný charakter. Pro hříšníka je těžké naučit se pokoře. V lidském srdci existuje něco, co se staví na odpor poznané pravdě o vztahu mezi Bohem a hříšníky, o překročení Božího zákona a odpuštění skrze Krista.

Moji bratři a sestry, staří i mladí, otevřete si Bibli, když máte volnou hodinu a ukládejte do své mysli její vzácné pravdy. Při práci pak střežte svou mysl, zachovávejte ji obrácenou k Bohu, méně mluvte a více přemýšlejte. Pamatujte si, že *„z každého slova prázdného, kteréž mluviti budou lidé, vydají počet v den soudný.“ Mt 12,36*. Ať jsou vaše slova uvážlivá; to bude ochrana proti satanovi. Začínejte každý svůj den modlitbou, pracujte jako před Boží tváří. Jeho andělé jsou vždy po vašem boku, zaznamenávají vaše slova, vaše chování i to, jak svou práci konáte. Odvrátíte-li se od dobré rady a budete se stýkat s těmi, o nichž si myslíte, že nejsou nakloněni náboženství, [4T 589] i když prohlašují, že jsou křesťany, brzy budete takoví, jací jsou oni. Vstupujete na cestu pokušení, na satanovo bojiště - a nebudete-li neustále na stráži - budete přemoženi jeho vynalézavostí. Existují lidé, kteří po nějakou dobu vyznávali náboženství, nyní však jednají a žijí bez Boha a bez citlivého svědomí. Jsou domýšliví, povrchní, jejich hovory mají nízkou úroveň. Myšlení se točí jen kolem sňatku a námluv, nemají vyšší a ušlechtilejší zájmy.

Společníci, které si naši pracovníci vybírají, určují jejich osud na tomto světě i na věčnosti. Někteří z nich, kdysi svědomití a věrní, se úplně změnili. Odešli od Boha a satan je zlákal na svou stranu. Nyní jsou bezbožní a neuctiví a ovlivňují ty, kteří se snadno přizpůsobují. Špatní společníci kazí charakter a podkopávají zásady. *„Kdo chodí s moudrými, bude moudrý; ale kdo se spolčuje s blázny, setřín bude.“ Př 13,20.*

Mladí lidé se nacházejí v nebezpečí, ale ve své slepotě nedovedou rozpoznat směr ani cíl cesty, po níž jdou. Mnohé z nich zvábilo milkování a jsou jako poblázněni. V takových svazcích není nic ušlechtilého, důstojného ani posvátného, poněvadž je způsobuje satan, i jejich vliv je takový, jak si přeje on. Tito lidé nedbají na žádné varování, jsou svéhlaví, umínění, vzdorovití. Domnívají se, že varování, rada nebo výčitka se jich netýkají. Jejich způsob života je nijak neznepokojuje. Oni se stále více vzdalují od Božího světla a Jeho lásky a ztrácejí veškerou schopnost rozeznávat svaté a věčné věci. Možná, že zachovávají suchou formu křesťanských povinností, ale jejich srdce o těchto náboženských úkonech neví. Až bude pozdě, tyto oklamané duše poznají, že *„těsná jest brána a úzká cesta, kteráž vede k životu, a málo je nalézajících ji.“ Mt 7,14.*

Veškerá slova, činy i pohnutky jsou zaznamenávány. Jak málo si však tyto lehkomyslné, povrchní hlavy a tvrdá srdce uvědomují, že Boží anděl zapisuje, jakým způsobem tráví svůj drahocenný čas. [4T 590] Bůh vynese na světlo každé slovo a každý čin. On je všude přítomný. Jeho poslové - pro nás neviditelní - jsou v pracovnách i v pokojích, kde spíme. Skryté skutky vyjdou na světlo, myšlenky, záměry a cíle našeho srdce budou zjeveny. Všechny věci jsou odhaleny a přístupny očím Toho, který je naším Bohem.

Naši pracovníci by si měli brát Ježíše s sebou všude, kde vykonávají své povinnosti. Cokoliv se vykoná, by se mělo udělat přesně a s důkladností, která snese kontrolu. Do práce by mělo být vloženo i srdce. Při prostých úkolech je věrnost stejně tak důležitá, jako při odpovědnějších povinnostech. Někteří se možná budou domnívat, že jejich práce není zrovna povznášející; ona však bude přesně taková, jakou si ji udělají. Jedině oni rozhodují o tom, zdali je jejich práce ponižuje, nebo pozvedá. Přejeme si, aby každý lenoch mohl být donucen získávat v potu tváře svůj denní chléb, neboť práce je požehnáním, nikoli kletbou. Pilná práce nás ochrání před mnohými satanovými léčkami, který vždy najde nějakou neplechu pro zahálčivé ruce.

Nikdo z nás by se neměl za práci stydět, i když se nám možná zdá nepatrná, nebo ponižující. Práce člověka šlechtí. Všichni, kteří těžce pracují ať duševně nebo tělesně, jsou pracujícími muži, nebo pracujícími ženami. Všichni konají svou povinnost a uctívají své náboženství stejnou měrou, ať pracují u necek, nebo umývají nádobí, nebo se chystají do shromáždění. I tehdy, když jsou ruce zaměstnány nejvšednější prací, se mysl může povznést a zušlechtit čistými a svatými myšlenkami. Pracovníci, kteří projeví nedostatek úcty k náboženským věcem, by měli od díla odejít. Nepřipusťte, aby se někteří domnívali, že ústav je na nich závislý.

Ti, kteří byli v našich ústavech dlouho zaměstnáni, by nyní měli být zodpovědnými pracovníky na každém místě, spolehliví a ve svých povinnostech věrní. Jestliže své příležitosti správně využili, mohli by teď mít vyvážené charaktery a hlubokou, živou náboženskou zkušenost. Někteří z těchto pracovníků odpadli od Boha [4T 591] a opustili náboženství. Není pro ně vetkanou zásadou, která by je pečlivě chránila ať jdou kamkoli, a není pro jejich duši kotvou, když se dostanou do jakékoliv společnosti. Je mým přáním, aby všichni pracovníci pečlivě uvážili, že úspěch v tomto životě a zdárné získání života budoucího velmi závisí na věrnosti v malých věcech. Ti, kteří touží po vyšších, zodpovědných úkolech, by měli prokázat věrnost v konání povinností právě tam, kam je Bůh postavil.

Dokonalost Božího díla je stejně viditelná na nejmenším hmyzu, jako na králi ptactva. Duše malého dítěte, které věří v Krista, je před Jeho tváří stejně vzácná, jako andělé kolem jeho trůnu. *„Buďte vy tedy dokonalí, jako i Otec váš, kterýž jest v nebesích, dokonalý jest.“ Mt 5,48.* Jako je Bůh ve svém prostředí dokonalý, tak může být dokonalý ve svém prostředí i člověk. Ať se pustí do jakékoli práce, měl by ji vykonat důkladně a rychle. Věrnost a poctivost v malých věcech, konání malých úkolů a malých skutků laskavosti ozáří a ulehčí cestu života. A až naše práce zde na zemi skončí, bude mít v očích Božích každá malá věrně splněná povinnost cenu vzácného drahokamu.

Traktátní společnosti

V posledním vidění mi bylo ukázáno, jak vypadal vzestup a pokrok díla přítomné pravdy v minulosti. Když bylo na počátku zřízeno naše vydavatelství v Battle Creeku, mělo naše dílo jen málo příznivců a naši lidé byli vesměs chudí. Ale po výzvách o pomoc přišli mnozí a pomohli našemu dílu tím, že do podniku vložili své peníze. Pánu se tato projevená obětavost velice líbila.

Od té doby uplynulo dvacet šest let a z Boží péče už všude svítí světlo pravdy. Začátky byly malé a bylo zapotřebí velkých obětí, které přinesli první přátelé našeho vydavatelství. Na každém kroku jsme museli překonávat velké překážky. [4T 592] Naši bratři, kteří vložili své peníze do časopisu Review, konali právě tu práci, kterou si Pán přál. On jim dal prostředky, aby je využili pro pokrok Jeho díla.

Později nastaly velké změny. Světlo se šířilo stále dál a dál. Zatímco lid, který dychtí po pravdě, už volá*: „Strážný, co bylo v noci?“* zazněla bystře odpověď: *„Přišlo jitro, a tolikéž noc“ Iz 21,11.12.* Důkladným zkoumáním proroctví pochopíme, jak daleko pokročily dějiny tohoto světa a s jistotou poznáváme, že druhý příchod Kristův je blízko. Výsledek těchto zkoumání musí být světu oznámen tiskem. A jak se dílo šířilo a rostlo, stoupaly rok od roku požadavky na vybavení. Naše situace se stále lepšila. Svět se podivoval nad tím, že tuto nepopulární pravdu provází takový zdar. Ale i když je světlo mohutnější, pravda utvrzena a na každém kroku mnohé věci podporují toto dílo, naše skutky se neshodují s naší vírou.

Jestliže bratři uznali jako správné rozhodnutí vložit peníze do našeho vydavatelství, když naše dílo bylo malé a náš vliv nepatrný, není to mnohem významnější dnes, kdy se rozvíjí mnohem větší dílo a je zapotřebí, aby se podle toho zvětšovaly i finanční

prostředky? Naše postavení je každým rokem jistější. Stále znovu se nám dostává ujištění, že hlásáme pravdu tak, jak je zjevena v Božím slově a když jsme přijali trojandělské poselství, nebrali jsme zřetel na výmluvy, ale na *„přepevnou řeč prorockou “ 2Pt 1,18*. Nyní žijeme v plné záři světla biblické pravdy.

Pán svůj lid vyzývá, aby se probudil a svou víru dokazoval svými skutky. V minulosti byly naše řady řídké, ale ti, kteří měli peníze, to cítili jako svou povinnost vložit je do našeho vydavatelství. Jejich modlitby a jejich dary - ovoce vytrvalé, obětavé snahy - stoupaly k Božímu trůnu jako sladká vůně. Naši bratři a sestry, [4T 593] kteří prostřednictvím našich publikací dostali vzácný chléb života, by při poskytování svých prostředků na podporu Boží věci měli být ještě ochotnější než ti, kteří pravdu milovali v minulých letech.

Bratři, Bůh vám požehná, když projevíte svůj zájem o naše vydavatelství tím, že je učiníte svým vlastnictvím. Ti, kteří nevlastní žádný kapitál v těchto zařízeních, mají tu výsadu, že teď vloží své peníze do tohoto dobrého díla. Potřebujeme vaše sympatie, vaše modlitby i vaše peníze, potřebujeme vaši upřímnou spolupráci. Doufám, že všichni ti, jejichž srdce Pán učiní ochotnými, přijdou a vloží své peníze do těchto zařízení. Je to skutečně pravda, že my máme poslední poselství milosti, které má být dáno světu? Je to pravda, že naše dílo brzy skončí? Tak to praví Boží slovo. Konec všech věcí je blízko. Pak by se tato výstraha měla poslat do všech částí země.

Naše vydavatelství se ve světě stala mocí. Nastala veliká změna. Tím, že nám přibyly možnosti k tomu, aby jasné světlo zazářilo na ty, kdo jsou ve tmě, není už tak těžké poznat a přijmout pravdu jako kdysi. Ti, kdo začali dílo jako první, byli předmětem spojených útoků zlých lidí i zlých andělů. Nepřátelství satana působícího skrze lidi, které si použil jako své nástroje, nabylo obdivuhodných rozměrů. Avšak na druhé straně věřící - třebaže jich bylo málo - opravdově a horlivě hájili Boží důstojnost. Vyzvedávali Jeho zákon, který byl zavržen a bránili satanovu působení, zjevující se ve všech formách zkázonosného bludu.

Proti tomu dílu se od samého počátku postavil sám satan. Byl rozhodnut, že využije veškerou svou moc, aby umlčel a odstranil ze země ty, kteří pracovali pro podporu světla a pravdy. Jeho činnost měla určitý úspěch. Byly použity pomluvy a nejprudší odpor, aby byla vzácná pravda potlačena a její obhájci zastrašeni. Satan používal své nejrůznější pekelné podvody a každá taková snaha převedla na jeho stranu jednoho i více Kristových nepravých následovníků. [4T 594] Ti, jejichž srdce je tělesné a kteří jsou s arcisvůdcem ve větším souladu než s Kristem, po čase prokázali svůj charakter a odešli se svými společníky.

Satan drží pod svou vládou nemálo těch, kteří vystupují jako přátelé pravdy a skrze ně působí proti jejímu postupu. Využívá je k tomu, aby mezi Boží lid zaséval koukol. Tím se stalo, že v době, kdy nikdo žádné nebezpečí netušil, bylo mezi námi mnoho zlého. Avšak zatímco satan prostřednictvím různých podvodů sváděl ty, kteří jdou k záhubě, oddaní obhájci pravdy bojovali proti opozici a uprostřed záplavy kacířství udrželi čistotu slova. I když časem byla církev oslabována různým zastrašováním a odporem, přesto pravda po každém zápase zazářila ještě jasněji. Energie Božího lidu nebyla vyčerpána. Moc Boží milosti osvěžila, oživila a zušlechtila ty, kdo jsou věrní a stálí.

Starodávný Izrael býval často obtěžován vzpurnými reptáky, mezi nimiž byli často i lidé, kteří měli velký vliv. V mnoha případech se slavní muži, vládci Izraele, obrátili proti Božímu milostivému vedení a se zápalem se dali do práce, aby zničili to, co kdysi horlivě budovali. My jsme také z vlastní zkušenosti poznali něco z toho, co se mnohokrát opakovalo. Žádné církvi neprospívá, když se opírá o nějakého oblíbeného kazatele a doufá v člověka. Jedině Boží rámě dokáže podpírat všechny, kdo se o ně opírají.

Než se Kristus zjeví na nebeských oblacích s velkou mocí a slávou, lidé se zvrhnou a odvrátí se od pravdy k výmyslům. Církev však ještě musí prožít neklidné časy a bude prorokovat oblečena v pytle. Ale i když musí čelit kacířství a pronásledování, i když musí bojovat s nevěrnými a odpadlíky, přece s Boží pomocí potírá satanovu hlavu. Pán chce mít lid ryzí jako ocel, s vírou pevnou jako žula. Mají být ve světě Jeho svědky, [4T 595] Jeho nástroji ke konání zvláštního slavného díla v den Jeho přípravy.

Poselství evangelia nezíská pro Krista ani jednu duši a nenajde cestu k jedinému srdci, nerozdrtí-li satanovi hlavu. Tento tyran je poražen pokaždé, když se podaří jednoho člověka vyrvat z jeho drápů a osvobodit z jeho útisku. Vydavatelství a tiskárny jsou Božími nástroji, které mají přinášet drahocenné světlo pravdy každému národu i jazyku. Toto světlo nyní zasahuje i do pohanských zemí a neustále útočí na pověry a všechny možné bludy.

Kazatelé, kteří se vší horlivostí a opravdovostí kázali pravdu, možná odpadnou a připojí se k řadám našich nepřátel. Ale převrátí se tím Boží pravda v lež? *„Avšak“,* praví apoštol, *„pevný základ Boží stojí,“ 2Tm 2,19*. Víra a pocity lidí se mohou měnit, ale Boží pravda nikdy. Trojandělské poselství zní stále, je spolehlivé.

Nikdo nemůže sloužit Bohu, aniž by se proti němu postavili zlí lidé a zlí andělé. Zlí duchové budou dotírat na každou duši, která se snaží přijít do Kristových řad, neboť satan chce získat zpět kořist vyrvanou z jeho moci. Zlí lidé chtějí sami propadnout mocným klamům a být zavrženi. Obléknou si oděv upřímnosti a - kdyby to bylo možné, svedou i vyvolené.

To, že my máme pravdu, je stejně jisté, jakože Bůh žije. Satan se vším uměním a pekelnou mocí nemůže Boží pravdu změnit v lež. Zatímco on se bude ze všech sil pokoušet zlehčovat Boží slovo, pravda musí zářit jako hořící pochodeň.

Pán nás vyvolil a učinil z nás dědice svého předivného milosrdenství. Mají nás očarovat výmysly odpadlíků? Máme se postavit po boku satana a jeho zástupu? Máme se připojit k přestupníkům Božího zákona? Raději se modleme: „Pane, polož nepřátelství mezi mne a hada!“ Není-li nepřátelství mezi námi a jeho temnými skutky, ovíjí se kolem nás mocnými závity svého hadího těla a je každou chvíli připraven uštknout naše srdce. [4T 596] Měli bychom pochopit, že on je naším smrtelným nepřítelem a ve jménu Kristově se mu musíme bránit. Náš úkol je ještě stále před námi, musíme bojovat o každý centimetr půdy. Ať se všichni, kdo vyslovují Kristovo jméno, odějí zbrojí spravedlnosti.

Bratři a sestry, v zájmu našich vydavatelství vás vyzýváme, abyste do těchto ústavů vkládali kapitál. Nemusíte se ničeho obávat. Investujte své peníze tam, kde poslouží dobré věci; šiřte paprsky světla do nejtemnějších koutů světa. V této práci neexistuje neúspěch. Je vaší výsadou i povinností dělat nyní to, co dělali vaši bratři, když pravda měla jen málo přátel. Investujte peníze do našich vydavatelství, abyste mohli mít pocit, že o ně máte zájem. Mnozí lidé investují své peníze do světských podniků a přijdou tak o poslední dolar. Žádáme vás, abyste projevili svou štědrost investicemi do našeho vydavatelského díla. Bude to k vašemu dobru. Vaše peníze nebudou ztraceny, ale přinesou úrok, který zvýší váš základní kapitál v nebesích. Kristus dal za vás všechno; co pro něho dáte vy? On si žádá vaše srdce. Dejte Mu je, patří Jemu. On si žádá váš rozum; dejte Mu jej, patří Jemu. On si žádá vaše peníze; dejte Mu je, jsou Jeho. *„Nejste sami svoji; neboť koupeni jste za mzdu.“ 1Kor 6,19.20* Bůh potřebuje vás i vaše prostředky. Nechť slova královského žalmisty vyjádří pocity vašeho srdce: *„Od tebe jest zajisté všecko, a i to z ruky tvé dali jsme tobě.“ 1Par 29,14.*

Nastal čas, kdy už jen kvůli sobě musíme vědět, proč věříme tak, jak věříme. Musíme být obhájci Boha a pravdy proti bezstarostným nevěřícím lidem. Člověk, který jednou poznal cestu života a odvrátil se od přesvědčení svého vlastního srdce k satanovu chytráctví, bude hůř přístupný a nedá se na něj zapůsobit tak snadno jako na toho, kdo nikdy nepoznal Kristovu lásku. Bude moudrý ke konání zla. On se připoutal k satanovi i

navzdory světlu a poznání. Svým bratřím říkám: V Bohu je vaše jediná naděje. Máme-li odolat převládající bezbožnosti, musíme obléci Kristovu spravedlnost. Svou víru musíme dokázat svými skutky. [4T 597] Položme si dobrý základ pro budoucí čas, abychom se mohli pevně chopit věčného života. Nemusíme pracovat ve své síle, ale v síle našeho zmrtvýchvstalého Pána. Co uděláme a do čeho se pustíme pro Ježíše?

Naše vydavatelství jsou majetkem všeho našeho lidu a všichni by měli pracovat pro to, aby je vyvedli z nesnází. Aby se naše publikace dostaly do oběhu, byly nabízeny za tak nízkou cenu, že vydavatelství získalo jen docela malý výtěžek, který nestačil k tomu, aby se tyto publikace mohly vytisknout znovu. Úmysly byly ty nejlepší, ale zkušenost malá a úsudek málo předvídavý.

Protože ceny publikací byly nízké, vydavatelství nemohlo získat kapitál potřebný pro publikační činnost. To se dostatečně nechápalo, ani kriticky nezkoumalo. Tyto nízké ceny vedly lidi k tomu, že si publikací nevážili. Také se plně nepochopilo, že když se jednou tyto publikace prodávaly tak lacino, pak bude velmi obtížné je rozprodat za jejich skutečnou cenu.

Naši kazatelé nedostali dostatečnou podporu. Aby mohli žít, musí mít peníze. Byl to smutný nedostatek prozíravosti, když se pro naše publikace určily nízké ceny a další nedostatek byl v tom, že byl použit převážně pro traktátní a misijní společnosti. Zašlo se do extrému, brzy se dostavila reakce. Aby se traktátním a misionářským společnostem dařilo, musí být tiskařské stroje na odpovídající úrovni. Jestliže tyto stroje nejsou v pořádku, vydavatelství budou zatížena dluhy a traktátní a misijní společnosti nebudou mít úspěch.

Toto nesprávné hospodaření nebylo úmyslné, ale zavinila to horlivost a zápal pro pokrok misijní práce. Tiskařské stroje a zařízení k výrobě těchto publikací nebyly v dobrém stavu a pracovaly na dluh. Vždy existuje nebezpečí, že se dobré dílo zavede do extrému. Zodpovědní lidé jsou v nebezpečí, že se stanou lidmi jedné myšlenky, že se soustředí na jeden úsek díla a budou opomíjet jiné stránky velkého pole. [4T 598]

Jako lid musíme být v každém směru opatrní. Nikdo z nás nemá ani nejmenší jistotu, jestliže denně nehledá Boží moudrost a dovoluje si postupovat ve své vlastní síle. Neustále nás obklopuje nebezpečí a velkou pozornost bychom měli věnovat tomu, aby žádné odvětví díla nebylo upřednostňováno na úkor jiných, jejichž zájmy by tím trpěly.

Byl to omyl, když se snížily ceny publikací, aby se čelilo určitým potížím. To se musí změnit. Ti, kdo tuto změnu provedli, byli poctiví. Mysleli, že jejich štědrost přiměje kazatele i lid, aby se přičiňovali, aby poptávka po publikacích byla co největší.

Při jednáních s našimi vydavatelstvími by kazatelé i lid měli být ušlechtilí a velkorysí. Místo zkoumání a vynalézání, jak získat časopisy, traktáty a knihy za co nejnižší cenu, by se měli snažit vést lidi k tomu, aby poznávali pravou hodnotu těchto publikací. Těch několik pencí ubraných při prodeji každé z tisíců publikací, způsobilo našim vydavatelstvím tisícové ztráty, zatímco by tento malý rozdíl v ceně jedinec ani nepocítil.

„*Review and Herald*“ i „*Znamení doby*“ jsou laciné i za plnou cenu. „*Review*“ je cenný časopis, obsahuje nesmírně užitečné informace pro církev a měl by být v každé věřící rodině. Jsou-li někteří příliš chudí, aby jej mohli zaplatit, měla by církev zvýšit plnou cenu časopisu a ze získaných prostředků zásobit nuzné rodiny. Oč lepší by byl tento plán než vydat na milost vydavatelství nebo traktátní a misionářské společnosti.

Stejně by se mělo postupovat se „*Znamením doby*“. O tento časopis roste zájem už od počátku jeho vydávání a rovněž jeho mravní hodnota stoupá. O oba tyto časopisy je stejný zájem. Jsou to dva nástroje na důležitém poli, které mají plnit svůj zvláštní úkol při šíření světla v zájmu přípravy na Boží příchod. Všichni by se měli přičinit o to, aby se oba časopisy šířily.

„Oči Hospodinovy obrácené jsou k spravedlivým, [4T 599] *a uši jeho k volání jejich“. Žalm 34,16*. Kristus pomůže těm, kdo se k Němu utíkají s prosbou o moudrost a sílu. Jestliže jdou vstříc povinnostem i soužení s pokorou duše a přidržují se Ježíše, bude Jeho mocný anděl při nich a Ten, v Něhož důvěřovali, se stane všemohoucím pomocníkem v každé nouzi. Ti, kdo zastávají zodpovědné postavení, by měli denně důvěrněji poznávat důstojnost, věrnost a lásku Kristovu. Měli by být schopni s jistotou zvolat: *„Vím, komu jsem uvěřil“.* Tito lidé by měli pracovat jako bratři, bez nejmenší neshody. Každý by měl konat svou povinnost s vědomím, že Boží oko zkoumá pohnutky a cíle a čte nejniternější hnutí duše. Boží dílo tvoří jeden celek. Jestliže vedoucí bratři nebudou chtít prosazovat své myšlení, své pocity a nápady, aby vládli a měnili Boží úmysly, bude mezi těmito dvěma částmi téhož díla ten nejdokonalejší soulad.

Náš lid by se měl více přičiňovat o rozšíření časopisu *Review*. Kdyby bratři a sestry chtěli ukázat větší opravdovost a snažili se o to vytrvaleji, podařilo by se to. Tento časopis by měla vlastnit každá rodina. Kdyby si chtěli odříci svůj milovaný přepych, čaj a kávu, mohli by si tento týdeník zaplatit mnozí, kteří ho nyní nemají, aby tento posel světla přišel do jejich domácností. Skoro každá rodina odebírá jeden nebo více světských časopisů, v nichž jsou často zamilované příběhy a vzrušující historky o nepěkných činech a vraždách, které jsou těm, kdo je čtou, jen na škodu. Ti, kdo si říkají, že se bez časopisu *Review and Herald* obejdou, ztrácejí mnoho. Na jeho stránkách k nim může promlouvat Kristus ve výstrahách, napomenutích i radách, které by změnily tak jejich myšlenky a byly by pro ně chlebem života.

V našich časopisech by neměly být dlouhé diskuse nebo dlouhé věroučné články, které člověka unavují, ale měly by tam být krátké a zajímavé články, týkající se našeho učení a praktického života. Cena našich časopisů by neměla být snížena na tolik, aby nepřinášely žádný zisk. [4T 600] Stejný zájem, jaký se projevil o zvýšení nákladu *Znamení doby (Sings of the Times)*, by se měl ukázat i v případě *Review*. Podaří-li se to, bude snaha korunována úspěchem.

Žijeme na začarované půdě a satan neustále usiluje o to, aby náš lid uspal v kolébce tělesné spokojenosti. Lhostejnost a nedostatek horlivosti všechny naše snahy ochromuje. Ježíš byl horlivým dělníkem; budou-li se Jeho následovníci opírat o Něj a pracovat tak, jak pracoval On, dosáhnou stejných výsledků. Musíme se snažit prodávat naše publikace za skutečnou cenu a postupně znovu zajistit jejich financování. Neměly by se nás dotknout žádné řeči o spekulaci s penězi a o tom, jak vydělávat co nejvíc. Měli bychom tisknout stále dál a nedbat na kritiku ani chválu. Dostat se zpět na vlastní finanční základnu bude větším úkolem než se mnozí domnívají, ale musí se to provést, abychom zachránili naše ústavy před finančními nesnázemi.

Naši bratři by se měli starat o to, aby jejich plány a jejich práce nezevšedněly. Možná tráví čas a vydávají peníze na to, aby vypracovali přesný postup práce, která by podle nich jinak nebyla udělána správně. Nebezpečí je i v tom, že člověk může být až příliš pečlivý. Mělo by se více dbát na to, aby se omezilo vydání spojené s dopravou knih a osob. Boží dílo tím trpí. Měli byste bratři postupovat opatrně, šetrně a rozumně. Máme před sebou velký úkol a naše vydavatelství mají finanční potíže. Jsou lidé, kteří v nakladatelství v Battle Creeku pracují poctivě, ale za svou práci nedostávají odpovídající odměnu. Těmto lidem se křivdí. Jinde by si mohli vydělat dvakrát víc než dostávají zde, ale oni svědomitě setrvávají u své práce, protože cítí, že Boží dílo potřebuje jejich pomoc.

Před námi je velký úkol, který má být splněn ke dni Božího příchodu. Je třeba promýšlet a uskutečňovat plány, jak Jeho dílo urychlit. Oběh našich publikací by měl být rozsáhlejší, protože přináší užitek. Je třeba vykonat mnoho misijní práce. Bylo mi však zjeveno, že hrozí nebezpečí, aby toto dílo nebylo příliš mechanické, [4T 601] tak obtížné a složité, že se vykoná méně, než kdyby bylo jednodušší, jasnější a rozhodnější. Nemáme čas ani prostředky k tomu, abychom všechny části této mašinérie udrželi v harmonické činnosti.

Naši bratři, kteří jsou zodpovědní za vypracování plánů, aby tato část díla pokročila kupředu, musí mít na paměti, že jisté množství vzdělání a výchovy sice je podstatné, má-li se pracovat rozumně, avšak existuje nebezpečí, že se z toho udělá příliš důležitá věc. Získáme-li co nejdůkladnější vzdělání, ale životní zásady ponecháme stranou, stáváme se suchými a formálními pracovníky. Jen srdce, která se působením Boží milosti stala ochotná, jsou pro dílo způsobilá.

Bůh chce, abychom pracovali srdcem. On přijme nesobecký cíl, čistou důstojnou zásadu, vznešenou a svatou pohnutku. Bude svou milostí a silou tuto snahu podporovat. Všichni, kdo si uvědomují, že to je Boží dílo, které má připravit lid pro Jeho příchod, najdou při svých nesobeckých snahách vhodné příležitosti, kde mohou konat traktátní a misijní práci. Existuje však možnost, že se vydá příliš mnoho prostředků a stráví příliš mnoho času tím, že se bude dbát, aby se všechno udělalo tak přesně a pečlivě, že práce našeho srdce se zanedbá a zůstane chladná forma.

Říkám vám upřímně, že Ježíš s mocí své milosti je nyní opomíjen. Výsledky ukáží, že místo zbožnosti, pokory a svatosti srdce i života zaujala mechanická činnost. Oddaní a skromní pracovníci na vyšší úrovni nenalézají žádnou příležitost k práci, a proto odstupují. Mladí a nezkušení se učí formálnosti a dělají svou práci mechanicky. Opravdovou lásku ani starost o duše nikdo necítí. Avšak pro vážný, strašlivý den skládání účtů je hlavní to, aby se méně lpělo na ustálených formách a mechanických způsobech práce, ale aby se více dbalo na sílu zbožnosti.

V nebesích vládne řád. A systém a řád by měl být i na zemi, aby dílo mohlo postupovat kupředu bez zmatku a fanatismu. Naši bratři se již o to snaží. Někteří naši kazatelé neustále cítí zodpovědnost za duše a stále se snaží vzdělávat lid v duchovních věcech, [4T 602] avšak ti, kteří nejsou tak svědomití, kteří nenesli Kristův kříž, a ani si neuvědomili hodnotu duší vykoupených na Golgatě, vyučují a vychovávají jiné k mechanické zbožnosti. Tak se z nich samých stanou neschopní formalisté, kteří lidu nepřinesou žádnou zvěst o Spasiteli.

Satan se neustále snaží, aby se služba Bohu zvrhla v nudnou formu, která není schopna zachraňovat duše. Zatímco snahy o dokonalou organizovanost umrtvují energii, horlivost a schopnost pracovníků, naši kazatelé jsou nuceni vykonávat unavující práci, jež si vyžaduje tolik času, že duchovní práce zaostává a to jen proto, aby tuto složitou mašinérii udrželi v pohybu. Při tolika věcech, které je třeba vykonat, vyžaduje toto dílo tak velké množství peněžních prostředků, že jeho jiné úseky budou z nedostatku potřebné pozornosti upadat.

Tiší poslové pravdy by měli být rozptylováni jako podzimní listí a naši kazatelé by neměli dělat svou práci formálně a ztrácet věrnost a pravou zbožnost. Deset opravdu obrácených, schopných a nesobeckých pracovníků může na misijním poli vykonat více práce, než stovka těch, jejichž celá snaha získat duše se omezuje na ustálené formy a mechanická pravidla, ale kteří nemají hlubokou lásku.

V žádném případě se nesmí zanedbávat bdělá misijní práce, kterou se pro spásu duší již mnoho vykonalo. Avšak ti, kteří tuto práci konají, mají být duchovními lidmi, z jejichž projevu bude zářit světlo a Ježíšova láska, a kteří cítí za toto dílo odpovědnost. Měli by to být muži a ženy, kteří se dovedou modlit a jsou s Bohem těsně spjati. Je nutná i ochotná mysl, posvěcená vůle a zdravý úsudek. Nebeský učitel jim ukáže ten nejlepší způsob, jak získávat duše. Tyto své lekce obdrží v Kristově škole a pak budou konat svou práci se zrakem upřeným k Boží slávě.

Bez této výchovy budete v práci i při veškeré sebedůkladnější výuce vašich instruktorů [4T 603] týkající se forem a pravidel stále nováčky. Vy se musíte učit od Krista a pro Něj zapřít své já. Svou šíji byste měli vložit pod Kristovo jho a nést Jeho břímě. Musíte cítit, že nejste sami svoji, ale služebníci Kristovi, kteří nekonají uložené dílo pro nějakou chválu, poctu nebo slávu, kterou obdržíte, ale pro drahého Krista. Při každé vaší

práci by měla být vidět Jeho milost, Jeho láska, Jeho oddanost, Jeho horlivost, Jeho neúnavná vytrvalost a Jeho nezkrotná energie, a to nejen zde, ale i na věčnosti.

Traktátní a misijní práce je dobrou prací. Je to práce Boží, která by se žádným způsobem neměla podceňovat. Je tu však trvalé nebezpečí, že se odvrátí od svého pravého cíle. Pro misijní práci jsou potřební kolportéři, ale lidé s hrubým chováním se pro ni nehodí. Úspěch mohou mít jedině muži a ženy, kteří mají dobré vystupování, kteří jsou prozíraví, soudní a kteří vědí, jakou hodnotu má lidská duše.

Práce kolportéra je důstojná a bude úspěšná, jestliže kolportér je poctivý, opravdový, trpělivý a jestliže práci, kterou na sebe vzal, koná vytrvale. Musí ji dělat celým svým srdcem. Musí časně vstávat, pilně pracovat a správně užívat schopností, které mu Bůh dal. Těžkostem se musí čelit. Setkají-li se s neutuchající vytrvalostí, budou překonány. Mnoho se dokáže pomocí zdvořilosti. Pracovník může neustále usilovat o vyvážený charakter. Velké charaktery se formují drobnými činy a úsilím.

Je nebezpečné, když se našim kazatelům dostává málo povzbuzení. Bylo mi ukázáno několik mužů, které Bůh volal ke kazatelské práci, když pro církev začali pracovat jako kolportéři. To je výborná příprava, jestliže tito lidé mají snahu šířit světlo a přinášet pravdu Božího slova přímo do domácího kruhu. Při rozhovoru se často naskytne možnost mluvit o biblickém náboženství. Nejlepší je, když tito pracovníci začnou navštěvovat rodiny a jejich citlivé srdce a láska k lidem si je brzy nakloní. [4T 604] Jejich slova i chování budou vůní Kristovy milosti a výsledkem bude bohaté ovoce. Toto je výbornou zkušeností pro všechny, kteří se chtějí stát kazateli.

Mnozí jsou však přivábeni k práci kolportéra, aby prodávali knihy a obrazy, avšak neprojevují naši víru a nedávají kupujícím světlo. Nechají se k této práci přimět, protože finanční vyhlídky jsou pro ně příznivější než jinde. Tito lidé nezískávají pro evangelijní službu žádnou zvláštní způsobilost. Nedostane se jim té zkušenosti, která by je pro Boží dílo uzpůsobovala. Ztrácejí touto prací čas i vhodné příležitosti. Neučí se nosit břemena druhých a nezískávají denními zkušenostmi poznání, jak nejlépe získávat lidi pro pravdu. Tito lidé často nevěří v Božího Ducha a jejich charakter dostane světský ráz. Zapomenou, jak mnoho jsou dlužní Pánu, který za ně dal svůj život; užívají svých sil pro vlastní sobecké zájmy a nechtějí pracovat na vinici Páně.

Byla jsem zděšena, když jsem viděla různé satanovy sítě jimiž omotává ty lidi, které chce Bůh použít, a odvádí je tak od kazatelské služby. Nebudou-li tito pracovníci více podporováni, aby se zlepšily jejich schopnosti a mohli se stát Kristovými služebníky, bude zcela jistě nedostatek pracovníků. Satan neustále a vytrvale nabízí finanční zisk a světské výhody, aby zaměstnával mysl i sílu lidí a zdržoval je od konání úkolů, které jim mají poskytnout zkušenost v Božích věcech. A když pozná, že lidé ve snaze pokročit vpřed, obětavě vyučují pravdě ty, kteří jsou v temnotě, snaží se ze všech sil, aby jim nastražil nějakou past, která oslabí jejich vliv a způsobí, že ztratí výsadu, kterou by získali, kdyby byli vedeni Božím Duchem.

Bylo mi ukázáno, že naši kazatelé si sami velmi ublížili, když nepoužívali správně svůj hlas. Duch Boží je na tuto důležitou věc upozornil a dal jim výstrahu i poučení. [4T 605] Jejich povinností bylo učit se s tímto orgánem co nejrozumněji zacházet. Hlas - ten dar nebes - je mocnou silou dobra a není-li zneužit, slouží k oslavě Boha. Měli by prostudovat všechno podstatné a svědomitě se řídit několika prostými pravidly. Ale místo toho, aby se vzdělávali sami, jak klidně mohli, kdyby trochu rozumně cvičili, šli za profesorem řečnického umění.

Výsledkem bylo, že mnozí, kteří cítili, že Bůh od nich žádá, aby jiné učili pravdě, dali se zaslepit a pobláznit touhou vyniknout v přednesu. Škoda, že si neuvědomili toto pokušení. Touto novinkou byli uchváceni mladí lidé i někteří kazatelé. Opustili své pole působnosti, práci na vinici Páně začali zanedbávat a utráceli své peníze i drahocenný čas, aby mohli navštěvovat řečnickou školu. Než tento výcvik ukončili, zbožnost a zá-

jem o náboženství se vytratily a péče o duše byla odložena, jako odkládáme oděv. Přijali satanovy návrhy a on je zavedl tam, kam chtěl.

Někteří se osamostatnili jako učitelé řečnictví a bez schopností či sebekritiky se sami posluchačům znechutili, protože to, čemu se naučili, nevyužívali vhodným způsobem. Jejich výkony postrádaly důstojnost i zdravý rozum. A tyto hrdinské činy jim úplně znemožnily, aby v budoucnu mohli být činní jako lidé, kteří nesou světu poselství pravdy. To byl satanův plán. Zdokonalování přednesu bylo správné, ale věnovat čas i peníze pouze této záležitosti a zaměstnávat tím plně svou mysl, znamenalo řítit se do extrémů a prokázat velkou slabost.

Mladí lidé, kteří o sobě tvrdí, že světí sobotu, připojují ke svému jménu titul „profesor“ a klamou veřejnost něčím, co nechápou. Mnozí se takto odvrátí od světla, které pro ně Bůh připravoval. Nemají správně vyváženou mysl. Slovo přednes se stalo nic neříkajícím pojmem. [4T 606] Nutilo lidi, aby se pouštěli do práce, kterou nedokáží dělat moudře, a oloupilo je o možnost konat dílo, v němž by měli skvělý úspěch, kdyby se byli pokorně a skromně snažili je v Boží bázni provádět. Tito mladí lidé mohli být na poli misijní práce prospěšní jako kolportéři nebo jako pracovníci, kteří se osvědčují při kazatelské práci a konají tak dílo pro tento čas i pro věčnost. Byli však poblázněni myšlenkou, že se stanou učiteli přednesu. Satan teď stojí a směje se, že je chytil do sítě, kterou jim nastražil.

Boží služebníci by měli být vždy sjednoceni. Měli by potlačovat a ovládat vyhraněné charakterové rysy a den za dnem by měli vážně uvažovat o tom, jaká je životní stavba, kterou budují. Jsou ve svém každodenním životě laskavými křesťany? Je v jejich životě vidět šlechetné, poctivé činy, které způsobí, aby se stavba jejich charakteru jevila jako krásný Boží chrám? Tak jako jediný slabý trám způsobí, že se loď potopí a jediný prasklý článek znehodnotí celý řetěz, tak i jeden nemravný rys povahy projevený ve slovech nebo činech, bude mít špatný vliv a jestliže se nepřekoná, zničí každou ctnost.

Každá schopnost, kterou člověk vlastní, je jako dělník, který staví pro časnost i pro věčnost. Den za dnem stavba roste, i když si dotyčný člověk toho není vědom. Je to budova, která musí stát buď jako výstražný maják, protože se nepovedla, nebo jako stavba, kterou bude Bůh i andělé ctít pro její shodu s božským Vzorem. Duševní i mravní síly, které nám Bůh dal – jenom z toho se neskládá charakter. Jsou nadáním, které máme zdokonalovat a které, budou-li správně využívány, budou vytvářet správný charakter. Člověk může držet v ruce vzácné semeno, ale toto semeno ještě není ovocným stromem. Semeno musí být zasazeno, aby se mohlo stát stromem. Mysl člověka je zahrada, charakter je její ovoce. Bůh nám dal schopnosti, abychom je pěstovali a rozvíjeli. Náš vlastní život rozhoduje o našem charakteru. Jestliže tyto síly cvičíme tak, aby byly v souladu a utvářely hodnotný charakter, máme práci, kterou nemůže vykonat nikdo jiný, než my sami.

Ti, kteří mají hrubé povahové rysy, jsou před Bohem vinni, [4T 607] jestliže se nesnaží o to, aby potlačili a vykořenili všechnu krutost své přirozenosti. Člověk, který se poddává netrpělivosti, slouží satanovi. *„Komu se vydáváte za služebníky ku poslušenství, toho jste služebníci, kohož posloucháte“ Řím 6:16.* Dobrý charakter v Božích očích má větší cenu než zlato z Ofir. Pán si přeje. aby lidé jednali pro přítomný čas i pro věčnost. Jako dědictví jsme dostali dobré i zlé a pěstováním můžeme učinit zlé horším nebo dobré lepším. Má zlé získávat převahu jako u Jidáše, nebo má být z naší duše odstraněno, aby převládlo dobré?

Zásada, právo a poctivost by měly být vždy ve vážnosti. Poctivost nebude váhat tam, kde je zakotvena opatrnost. Mezi Bohem a Bálem nebude nikdy jednota. Mistr žádá své služebníky, aby jejich pohnutky i činy byly poctivé. Všechna chtivost a lakota musí být přemožena. Ti, kteří si za svého služebníka vyberou poctivost, budou ji proje-

vovat ve všech svých skutcích. Tito lidé nejsou pro mnohé milí, ale pro Boha jsou okrasou.

Satan se snaží vtlačit všude. Chtěl by od sebe odtrhnout i přátele. Jsou lidé, kteří stále hovoří, pomlouvají, křivě svědčí, zasévají semena nesváru a vyvolávají spory. Nebesa na takové lidí hledí jako na nejschopnější satanovy služebníky. Ale člověk, kterému je ublíženo, se nachází v nohem menším nebezpečí, než když je vychvalován pro nějaký svůj úspěch. Chvála zdánlivých přátel je mnohem nebezpečnější než výčitka.

Každý, kdo se sám chválí, stírá lesk ze svých nejlepších úsilí. Skutečně ušlechtilá povaha se nebude snižovat k tomu, aby ji mrzela křivá obvinění nepřátel; žádné vyřčené slovo ji neuškodí, protože posiluje její vytrvalost. Pán si přeje, aby Jeho lid byl úzce spojen s Ním, Bohem trpělivosti a lásky. Všichni by měli ve svém životě projevovat Kristovu lásku. Ať se nikdo neodvažuje snižovat pověst nebo postavení druhého; to je sobectví. Tím vlastně říkáme: „Já jsem o tolik lepší a schopnější než vy, že mi Bůh dává přednost. Vy nemáte tak velkou hodnotu."

Naši kazatelé na zodpovědných místech jsou lidmi, které Bůh přijal. [4T 608] Nezáleží na tom, jakého jsou původu, nezáleží na jejich dřívějším postavení, zda chodili za pluhem, pracovali jako tesaři nebo se vzdělávali na univerzitě. Jestliže je Bůh přijal, ať se každý varuje vrhnout na ně i ten nejmenší stín. Nemluvte nikdy o žádném člověku tak, že byste ho snižovali, protože on může být před tváří Páně veliký, zatímco ti, kteří se cítí důležití, mohou být u Boha pro své převrácené srdce nalezeni lehkými. Naším jediným bezpečím bude, když budeme tiše stát pod křížem s vědomím vlastní nepatrnosti a v důvěře v Boha, neboť On jediný má moc učinit nás velikými.

Našim kazatelům hrozí nebezpečí, že v práci, kterou konají, budou připisovat zásluhu sobě. Myslí si, že Bůh jim je příznivě nakloněn a stávají se nezávislí a soběstační tehdy je Pán přenechává satanovu působení. Abychom konali Boží dílo ochotně, musíme mít ducha tichosti a pokory a druhé pokládat za přednější než jsme my sami. V sázce je mnoho. Nyní je zapotřebí rozvahy a schopnosti všech. Práce každého člověka je natolik důležitá, že je třeba vyžadovat její pečlivé a věrné vykonávání. Jeden člověk nemůže dělat práci za všechny. Každý má své místo a svou zvláštní práci a každý by si měl uvědomit, že způsob, jakým ji vykonal, musí obstát při posledním soudu.

Dílo, které leží před námi, je důležité a rozsáhlé. Den soudu pobízí ke spěchu a všichni pracovníci na velkém Božím poli by měli být lidmi, kteří se ze všech sil snaží být dokonalými, kteří nic nežádají, netouží po žádném daru a čekají na příchod Syna člověka. Ani jedinou chvíli našeho drahocenného času bychom neměli ztratit tím, že bychom přesvědčovali jiné, aby se přizpůsobili našim osobním představám a míněním. Bůh si přeje, aby z lidí byli vychováni spolupracovníci na tomto velkém díle, kteří by osvědčovali tu největší věrnost a vyvinuli se v harmonický charakter.

Lidé mají rozmanitá obdarování; někteří jsou lépe způsobilí pro určité odvětví práce než jiní. To, co by se nepodařilo udělat jednomu člověku, bude možná moci provést jeho bratr kazatel. [4T 609] Práce, kterou každý koná na svém místě, je důležitá. Jeden člověk nemá ovládat myšlení druhého. Boží milost neobdrží člověk, který nabude přesvědčení, že ho nikdo nemá ovlivňovat, že on má rozum i schopnosti, aby rozuměl každému odvětví díla.

Můj manžel má zkušenosti a kvality, které mají cenu tehdy, jestliže je Kristus svou milostí posvětí. Jestliže bude napodobovat svůj Vzor, jeho práce bude Bohu opravdu milá.

Bůh si přeje, aby bratři, Haskell, Butler, Whitney a White byli s Ním v těsném spojeni. Tito mužové možná mají vzácné kvality, ale neprojeví-li se v jejich charakteru Kristus, nebudou Bohu o nic víc milejší, než byla Kainova oběť. Jeho oběť byla sama o sobě dobrá, ale nebyl v ní přítomen Spasitel.

Láska ke světu

Drazí bratři a sestry v ---. Žijete v bohatém, krásném kraji, který Boží prozřetelnost štědře obdařila. Avšak právě tyto dary se stanou kletbou, jestliže nebudou moudře využívány. Někteří z vás až příliš pečují o tento život, jiní se nechali omámit světským duchem. Nebezpečí hrozí nejen vám, ale především vaší mládeži. Rodiče neudržují spojení s Bohem, aby mohli v Jeho Duchu a síle působit na obrácení svých dětí. Neustálé mluvení je neobrátí. Pokárání a omezení svobody je také někdy potřebné, ale často se to přehání, zvláště když ti, kteří trest udělují, nežijí životem pravé zbožnosti.

Naše slova a činy jsou ovocem, které neseme. Posvěcený život je každodenním, živým kázáním. Avšak vnitřní zbožnost a pravá odevzdanost rychle ustupují vnějším formám. Sbor v --- potřebuje čisté a neposkvrněné náboženství, [4T 610] proto by se měl každý jeden člen snažit přiblížit víc k Bohu. Nikdo nemůže být spasen svými zástupci, ale každý muž i žena se musí s bázní a třesením propracovat ke svému spasení. Někteří z těch, kdo vyznávají pravdu, podléhají satanovi mnohem víc, než si uvědomují. V jejich srdcích nepanuje Kristus, ale jejich vlastní já. Umíněnost, sobectví, závist a pýcha vypuzuje přítomnost Boží.

Duší musí proniknout Boží láska, jinak se ovoce spravedlnosti neobjeví. Je nebezpečné povolovat marnivosti a pýše, nebo lásce k moci či penězům. Nejhorším projevem sobectví je, když se někdo hněvá, kára jiné a stěžuje si, protože má moc toto dělat, a ti, kteří jsou tímto způsobem tupeni, se nemohou bránit. Právě sobectví je příčinou neshod v rodinném kruhu i v církvi. Nekřesťanská srdce budou přesvědčena, že dovedou rozpoznat velké špatnosti u jiných - kde žádné neexistují a o maličkostech budou mluvit tak dlouho, dokud nebudou vypadat jako veliké. Urovnávání těchto maličkostí, které některým připadají tak veliké, přenechal Bůh svým následovníkům. Tyto neblahé rozdíly v názorech nesmějí trvat tak dlouho, až se v církvi stanou kořenem hořkosti, což přinese špatné ovoce. Srdce, v němž přebývá Kristus, se Boží láskou tak ztiší a tak zjihne, že hněv, malichernosti a hádky úplně zmizí. Kristovo náboženství v srdci člověka zvítězí nad vášněmi, které v něm usilují o nadvládu.

Kristus řekl*: „Hledejte nejprve království Boží a jeho spravedlnost, a toto vše bude vám přidáno“ Mat 6,33.* Toto zaslíbení nikdy neselže. Nemůžeme se těšit Boží přízni, jestliže nevyhovujeme podmínkám, za kterých On svou přízeň uděluje. Ale jestliže se budeme řídit Jeho slovy, poznáme onen pokoj, blaženost i moudrost, které svět nemůže dát, ani vzít. Kdybyste si jako sbor chtěli opatřit a zajistit Boží bohaté požehnání, pak On musí být u každého z vás Tím prvním i posledním a nejlepším v každé myšlence, plánu i díle. První povinností křesťana je poslouchat Boha. Ponížená mysl a vděčné srdce nám pomohou zvítězit nad drobnými zkouškami i skutečnými nesnázemi. [4T 611] O kolik méně jsme v Mistrově službě opravdoví, energičtí a bdělí, o to víc se bude mysl zabývat vlastními starostmi a z malých potíží bude dělat obrovské problémy. Budeme si připadat znevažováni i tam, kde žádná nevážnost ani existovat nebude.

Starost o Boží dílo, spočívající na Mojžíšovi, z něj udělala silného muže. Tím, že tolik let hlídal Jetrova stáda, získal zkušenost, která ho naučila pravé pokoře. Boží zavolání však našlo Mojžíše, podobně jako nás, neschopného, váhavého, bez sebedůvěry. Příkaz osvobodit Izrael se zdál neuskutečnitelný. V bázni Boží však Mojžíš nabyl důvěru. Všimněte si výsledku: nesnížil dílo na úroveň své nedostatečnosti, ale v Boží síle se co nejopravdověji snažil povznést a posvětit se pro své posvátné poslání.

Mojžíš by nikdy nebyl připraven pro postavení, kterým byl pověřen, kdyby čekal, že Bůh vykoná úkol za něj. Světlo z nebes se dostane těm, kdo cítí, že je potřebují a kdo je hledají jako skryté poklady. Jestliže však upadneme do nečinnosti a jsme ochotni nechat se ovládnout satanovou mocí, Bůh nám své vnuknutí nedá. Nebudeme-li se přičiňovat ze všech sil, které nám On dal, zůstaneme vždycky slabí a neschopní. Potřebuje-

me mnoho modliteb a vytrvalé cvičení mysli. Jestliže bychom chtěli být připraveni konat dílo, které nám chtěl Bůh svěřit, museli bychom se mnoho modlit a vydatně cvičit svou mysl. Mnozí nikdy nedosáhnou toho postavení, které by mohli zastávat, poněvadž čekají, že Bůh za ně vykoná to, k čemu jim dal sílu, aby to udělali sami. Všichni, kdo mají být v tomto životě užiteční, se musí vycvičit v té nejpřísnější duchovní i mravní kázni a pak jim Bůh pomůže tím, že spojí božskou sílu s lidským úsilím.

V --- mnozí zklamou, protože Boží dílo trvale nepodporují a ve svém každodenním životě nežijí posvěceně podle zjevené pravdy. Nezlepšují svůj život jako Mojžíš, aby se pozvedla jejich mravní úroveň. Kdyby to dělali, dnes by bylo mnohem více těch, kteří se radují v pravdě. [4T 612] Je strašné, jestliže náš neposvěcený život odrazuje duše od Krista. Naše náboženství musí být něčím víc, než náboženstvím rozumu. Musí zapůsobit na srdce a pak napraví i život. Špatné zvyky se nepřekonají jen pouhou snahou. Abychom ovládli sami sebe, musíme podstoupit dlouhý a těžký zápas. Tuto sebevýchovu musí prodělat každý člen církve. Smetí, které se nahromadilo u dveří srdce, musí být odstraněno, aby pak mohli s poctivými úmysly sloužit Bohu tím, že své vyznání potvrdí spořádaným životem a zbožným vystupováním. Teprve tehdy budou schopni vyučovat hříšníky pravdě a získávat duše pro Krista.

V tomto sboru jsou lidé, kteří se domnívají, že by měli jiné učit pravdě, zatímco oni sami jsou ve svých rodinách popudliví, netrpěliví a malicherní. Takoví lidé potřebují, aby někdo vyučoval je, dokud z nich nebudou doma trpěliví a bohabojní lidé. Musí poznat hlavní zásady pravého náboženství. Měli by hledat Boha s celou opravdovostí své duše, protože pro své rodiny byli bičem a svým bratřím pustošivým krupobitím, které utlačuje a ničí. Tito muži si nezaslouží jméno manžel, to jest „pouto domova“ (angl.: „husband“ - „house“ „band“), protože nedrží rodinu pohromadě křesťanskou láskou, soucitem a pravou důstojností zbožného života, ani povahou, jakou měl Kristus.

Vážná, posvátná pravda - zkušební poselství, které nám dal Bůh, abychom je sdělovali světu - ukládá každému z nás co nejpřísnější závazek, abychom proměňovali svůj každodenní život i charakter tak, aby vynikla síla pravdy. Měli bychom si neustále uvědomovat krátkost času i hrozné události, které podle proroctví zcela určitě nastanou. Protože tyto pravdy neuplatňujeme, život není v souladu s pravdou, kterou vyznáváme. Mnozí zakopávají hřivny, které by měly být vloženy tam, kde budou shromažďovány, aby byly navráceny Bohu, když On řekne: *„Vydej počet ze svého správcovství“ Lk 16,2*. Mojžíš se stal velkým, protože využil své hřivny k tomu, aby konal Boží dílo a jeho hřivny pak byly rozmnoženy. Získal výmluvnost, trpělivost, sebedůvěru a stal se schopným konat ten největší úkol, [4T 613] který kdy byl smrtelnému člověku svěřen. Když se lidé odevzdají celou duší Bohu a naslouchají Jeho příkazům, aby mohli podle nich jednat, změní se celý jejich charakter.

Ochotnou poslušností Božích požadavků získává duše životní energii a sílu. Dílo trvanlivé jako slunce, koná pracovník stejně pro sebe jako pro ty, pro něž pracuje. Ať je schopnost člověka, který pro toto dílo pracuje jakkoli omezená, práce, kterou ve svých skromných možnostech koná, bude Bohu milá.

„Ne každý, kdož mi říká: Pane, Pane, vejde do království nebeského, ale ten, kdož činí vůli Otce mého, kterýž v nebesích jest. Mnozí mi dějí v onen den: Pane, Pane, zdaliž jsme ve jménu tvém neprorokovali, a ve jménu tvém ďáblů nevymítali, a v tvém jménu divů mnohých nečinili? A tehdy jim vyznám, že jsem vás nikdy neznal. Odejděte ode mne, činitelé nepravosti. A protož každého, kdož slyší slova má tato a plní je, připodobním muži moudrému, kterýž postavil dům svůj na skále. I spadl příval a přišly řeky, a váli větrové, a obořili se na ten dům, ale nepadl; neboť založen byl na skále. Každý pak, kdož slyší slova má tato, a neplní jich, připodobněn bude muži bláznu, který postavil dům svůj na písku. I spadl příval, a přišly řeky, a váli větrové, a obořili se na ten dům, i padl, a byl pád jeho veliký“. Mt 7,21-27.

Příčinou, proč náš lid nemá víc síly, je skutečnost, že pravdu jen vyznává, ale neuskutečňuje. Mají jen malou víru a důvěru v Boha. Je velmi málo těch, kteří nesou břímě spojené s Jeho dílem. Pán požaduje sílu mozku, kostí a svalů, ale lidé mu ji velmi často odmítají a dávají ji světu. Služba Bohu se stává věcí druhořadou, zatímco světským zájmům se věnuje ochotná pozornost. Takto se stávají důležitými věci méně významné, zatímco Boží požadavky, věci duchovní a věčné se berou lhostejně jako něco, [4T 614] co je možno přijímat z dobré vůle a podle libosti opouštět. Kdyby se mysl opírala o Boha a pravda vykonávala svůj posvěcující vliv na srdce, skrylo by se naše já v Kristu. Kdybychom si uvědomovali důležitost pravdy, o níž vyznáváme že jí věříme, cítili bychom, že máme plnit posvátné poslání - odpovědný úkol, jehož výsledky sahají do věčnosti - a podřídili bychom tomu všechny časné zájmy.

Bratři v ---, vy si neuvědomujete svůj závazek vůči Bohu a úkol, který dal každému z vás, abyste jej pro Něho splnili. Máte poznání pravdy, ale v duši necítíte její sílu. Neplodný fíkovník se před nebem chlubil důležitostí svých větví; když však Vykupitel pátral po ovoci, bylo tam jen listí. Nebudete-li důkladně pracovat na sobě a také pro církev, padne na vás Boží prokletí stejně jistě, jako padlo na onen strom, který nenesl ovoce.

Členové sboru v --- mají hřivny, které by měly cenu, kdyby byly správně využívány. Slaboch se může stát silným, bázlivý se může stát statečným, váhaví a nerozhodní se mohou stát lidmi s rychlým a pevným rozhodnutím, jestliže cítí, že Bůh si je váží natolik, že jejich práci přijme.

Muži v tomto sboru musí cítit, že Bůh si přeje, aby v Jeho díle pracovali podle svých schopností. Nezmění-li někteří své jednání, ocitnou se v podobném postavení jako farizeové, když jim Kristus řekl: *„Publikáni a nevěstky předcházejí vás do království Božího“ Mt 21,31*. Mnozí se cítí jisti, protože vyznávají pravdu, necítí však její posvěcující vliv na svých srdcích, a tak se nepřibližují božskému životu.

Bratři, vy vyznáváte, že máte daleko více světla než jiné církve, ale vaše práce není v souladu s vaším vyznáním. Mnozí, kteří se nacházeli v temnotě bludu, rádi přijmou pravdu, je-li přístupná jejich chápání. Ačkoliv žili v hříchu, Bůh je přece přijímá, když k Němu přicházejí s pokorou a s vědomím své hříšnosti. [4T 615] Takoví lidé mají větší naději, že dosáhnou dokonalosti křesťanského charakteru než ti, kteří měli velké světlo, a nedbali o to, aby se stali lepší. Nemají-li muži a ženy zájem o využití světla a vhodných příležitostí, které jim byly dopřány, zůstávají v temnotě. Kristus nenávidí každou prázdnou výmluvu. Za svého pobytu na této zemi jednal s kajícníky citlivě, i když patřili mezi přední hříšníky; přetvářku však nesnášel.

Bůh určil každému člověku jeho úkol, který za něj nikdo jiný nemůže vykonat. Ach, kéž byste si každý potřeli oči mastí, abyste mohli poznat vady svého charakteru a uvědomit si, jak Bůh pohlíží na vaši lásku ke světu, která vytlačuje lásku k Bohu. Nic vám nemůže dát takovou sílu, takovou opravdovou sebedůvěru a ušlechtilost duše, než vědomí důstojnosti vaší práce - ujištění, že když konáte dobro a zachraňujete duše, jste Božími spolupracovníky.

Boží Syn přišel na tento svět, aby nám dal příklad dokonalého života. Obětoval sám sebe pro radost, kterou viděl před sebou - radost vidět duše vyrvané ze satanových nástrah a spasené v Božím království. *„Následuj mne!“*, zněl Kristův příkaz. Ti, kteří následují Jeho příklad, budou mít podíl na božském díle konání dobra a nakonec vejdou v radost svého Pána.

O mnohém člověku, který dnes pokorně chodí po cestách života, by Pán mohl říci podobně jako o Abrahamovi, že je *„přítel Boží“*. Takoví lidé schvalují to, co schvaluje Bůh a odsuzují to, co odsuzuje On. V jejich přítomnosti má i hříšník pocit posvátné bázně, zdrženlivosti, neboť je s nimi Bůh a oni jsou živými epištolami, které všichni lidé

znají a čtou. V jejich chování je měkká něha, důstojnost, božský způsob jednání, který dojímá srdce jejich bližních.

Budete-li následovat Krista a hledět na Toho, který je Vůdcem a Dokonavatelem vaší víry, budete cítit, že pracujete pod Jeho dohledem, že vás ovlivňuje Jeho přítomnost a že zná vaše pohnutky. Na každém kroku se budete pokorně ptát: Bude se to líbit Ježíši? Oslaví to Boha? [4T 616] Každé ráno i večer byste měli vroucně prosit Boha o požehnání a vedení. Pravá modlitba se odvolává k Všemohoucímu a dává nám vítězství. Na kolenou dostává křesťan sílu odolávat pokušení.

Otec, který je ve své rodině „poutem domova“, připoutá živou vírou své děti k Božímu trůnu. V nedůvěře ve vlastní sílu přilne svou bezmocnou duši k Ježíši a přidrží se síly Nejvyššího. Bratři, modlete se ráno i večer doma ve své rodině, modlete se vroucně ve své komůrce a při své běžné práci pozvedejte v modlitbě duši k Bohu. Takto chodil Enoch s Bohem. Mlčenlivá, vroucí modlitba duše bude stoupat jako svaté kadidlo k trůnu milosti a bude Bohu stejně milá, jako kdyby byla předkládána ve svatyni. Všem, kdo Jej takto hledají, stává se Kristus v době nouze pomocí vždycky hotovou, aby byli silní v den soužení.

Slovo Boží je svící našim nohám a světlem naší stezce. *„V srdci svém skládám řeč tvou, abych nezhřešil proti tobě“ Žalm 119,11*. Srdce ponořené do Božího slova je opevněno proti satanovi. Ti, kdo učiní Krista svým každodenním společníkem a důvěrným přítelem, pocítí, že síly neviditelného světa se nacházejí všude kolem nich; při pohledu na Ježíše budou růst k Jeho obrazu. Pohled na Ježíše je proměňuje podle božského vzoru. Jejich charakter se zjemní, pročistí a zušlechtí pro nebeské království.

Bratři sboru v ---, jestliže se ve vašem charakteru i ve vaší práci projevuje skutečná, opravdová horlivost, nevěřící poznají z vašeho chování a ve vší přítomnosti pocítí, že máte pokoj, který oni neznají, jas a klid, který je jim cizí. Uvěří, že pracujete pro Boha, protože vaše práce bude konána v Jeho jménu. Bylo mi zjeveno, že to je význačný rys křesťana. Satan zničil mnoho duší tím, že je vedl tak, aby se sami dali na cestu pokušení. On k nim přichází, jako přišel ke Kristu a svádí je k lásce ke světu. Říká jim, že mohou se ziskem investovat peníze do toho či onoho podniku a oni v dobré víře uposlechnou, co jim nařídí. [4T 617] Brzy se dostávají do pokušení, aby se odchýlili od své poctivosti a obchodovali tak, aby to pro ně bylo co nejvýhodnější. Jejich jednání může být naprosto v souladu se světským právním měřítkem, a přece nesnese zkoušku Božího zákona. Jejich bratři pochybují o jejich pohnutkách a podezírají je, že užívají lstí, aby sloužili sobě; tak je obětován ten vzácný vliv, který by měl být pro užitek Božího díla chráněn jako posvátný obchod, který by mohl být po finanční stránce úspěšný v rukou podvodníka, který prodá svou poctivost za světský zisk, by byl pro Kristova následovníka naprosto nevhodný.

Všechny takové spekulace provází skryté strasti a nesnáze a jsou strašlivou zkouškou pro ty, kdo se do nich zapletou. Často se vyskytnou okolnosti, které jsou přirozeně příčinou úvah o pohnutkách těchto bratří; ale i když se možná některé věci zdají naprosto nesprávné, neměl by se vždycky podle nich posuzovat charakter. Přesto však často dokazují, že jsou kritickým bodem ve zkušenosti a v osudu člověka. Na charakter začnou vždycky působit okolnosti, které si jednotlivec sám připravil.

Bylo mi zjeveno, že pouštět se do peněžních spekulací je pro náš lid velmi nebezpečné. Oni tak sami nahrávají satanovi, protože se vystavují velkým pokušením, zklamáním, strastem a ztrátám. Potom se dostaví horečný neklid, toužebné přání získat peněžní prostředky rychleji než dané okolnosti dovolují. V naději, že získají více peněz, změní odpovídajícím způsobem i své prostředí. Jejich očekávání se však často neuskuteční, což se na nich neblaze projeví. Tak tomu bylo s některými v --- a oni se teď odvracejí od Boha. Kdyby Pán některým naši drahým bratřím dovolil, aby jejich peněžní spekulace byly úspěšné, znamenalo by to pro ně věčnou zkázu. Bůh miluje svůj lid a miluje ty, kdo se octli na dně. Chtějí-li se poučit z lekcí, kterými je On vyučuje, jejich po-

rážka se nakonec obrátí v cenné vítězství. Láska ke světu vytlačila lásku ke Kristu. Až bude odklizeno smetí, nahromaděné u dveří do srdce a ono se otevře dokořán jako odpověď na Kristovo pozvání, [4T 618] On do něj vejde jako Pán chrámu duše. Kdyby se více dbalo slov, která říká apoštol Pavel, ušetřili by se lidé mnohé soužení:

„Svůj život veďte bez lakomství, dosti majíce na tom, což máte. On zajisté řekl: Nikoli nenechám tebe, aniž tě opustím.“ Žid 13,5. „Je pak zisk veliký pobožnost, s takovou myslí, kteráž na tom, což má, přestati umí. Nic jsme zajisté nepřinesli na tento svět, bez pochyby že také nic odnésti nemůžeme. Ale majíce pokrm a oděv, na tom přestaneme. Kteříž pak chtějí zbohatnout, upadají v pokušení, a v osidlo, a v žádosti mnohé nerozumné a škodlivé, kteréž pohřižují lid v zahynutí a v zatracení. Kořen zajisté všeho zlého, je milování peněz, kterýchž někteří žádostiví byvše, pobloudili od víry, a sami se naplnili bolestmi mnohými. Ale ty, ó člověče Boží, takových věcí utíkej, následuj pak spravedlnosti, pobožnosti, víry, lásky, trpělivosti, tichosti. Bojuj ten dobrý boj víry, dosáhni věčného života, k němuž i povolán jsi, a vyznals dobré vyznání před mnohými svědky“. 1Tm 6,6-12.

Přítomnost je naším dnem naděje. Každému člověku je svěřen nějaký zvláštní dar nebo hřivna, kterou má využít k tomu, aby se přiblížilo království Vykupitele. Všem zodpovědným Božím pomocníkům, od nejnižších a nejskrytějších po ty, kteří v církvi mají vysoká postavení, Pán svěřil svůj majetek. Kazatel není jediný, kdo je schopen pracovat pro spásu duší. I ti, kteří mají sebemenší dary, mají povinnost používat právě ty nejlepší dary, které mají. Budou-li tak činit, jejich hřivny se rozmnoží. Je nebezpečné zahrávat si s mravní odpovědností nebo pohrdat dnem malých začátků. Boží prozřetelnost správně rozděluje svůj úvěr podle rozličných schopností lidí. Nikdo by neměl být smutný proto, že nedovede oslavovat Boha s hřivnami, které nikdy neměl a za něž není zodpovědný.

Jednou důležitou příčinou slabosti sboru v --- byla skutečnost, že zabalili své hřivny do šátku a pohřbili je ve světě, místo toho, aby je využili k Boží slávě. [4T 619] Někteří mají možná jen jedinou hřivnu, ale jestliže budou využívat té jediné, ona se rozhojní. Bůh oceňuje službu podle toho, co člověk má a ne podle toho, co nemá. Konáme-li své denní povinnosti věrně a s láskou, obdržíme Mistrovu pochvalu, jako kdybychom vykonali větší práci. Musíme přestat toužit po velké službě a po využívání velkých hřiven, jestliže jsme byli učiněni odpovědnými pouze za malé hřivny a za konání skromných povinností. Tím, že přehlížíme malé denní povinnosti a saháme po vyšších zodpovědných úkolech, nevykonáme právě tu práci, kterou nám Pán uložil.

Ach, kdybych tak mohla vštípit tomuto sboru tu skutečnost, že Kristus si žádá jejich služby! Milí bratři a milé sestry, stali jste se Kristovými služebníky? Jestliže však věnujete většinu svého času svým vlastním záležitostem, jak odpovíte Mistrovi, až vás požádá, abyste vydali počet ze svého správcovství? Hřivny, které nám jsou svěřeny, ať je to majetek, síla, či duševní schopnost, nejsou naše. Jestliže zneužijeme některou z nich, nebo všechny, budeme za své špatné správcovství spravedlivě odsouzeni. Jak velké závazky na nás spočívají, abychom vydali Bohu věci, které jsou Jeho.

Neprocitnou-li členové tohoto sboru ze své ztrnulosti a nesetřesou-li ze sebe světského ducha, zjistí, že svou příležitost i výsady ztratili, navždy ztratili. Pak budou truchlit, ale už bude příliš pozdě. Pán někdy zkouší svůj lid tím, že jim dopřává zdar v časných věcech, ale chce, aby správně užívali Jeho dary. Jejich majetek, jejich čas, jejich síla i jejich příležitosti jsou od Boha a za všechna tato požehnání musí každý vydat počet Dárci. Jestliže vidíme, že někteří naši bratři jsou chudí a mají nouzi, ale my jim nepomáháme, když jsme naše vlastní nezbytné potřeby již uspokojili, zanedbáváme svou povinnost, která nám je zjevena v Boží slávě. On nám štědře dává, abychom my mohli dávat jiným, neboť dobročinností se přemáhá sobectví a duše se zušlechťuje a očišťuje. Někteří zneužívají hřiven, které jim Bůh dal. Zavírají oči, aby neviděli, co Jeho dílo potřebuje a odvrací uši, aby neslyšeli Jeho hlas, který učí, že mají povinnost krmit

hladové a oblékat nahé. [4T 620] Zdá se, že ti, kdo vyznávají, že jsou Božími dětmi, chtějí investovat své peníze do světských záležitostí, aby se v podobě darů a obětí navrátily k Dárci. Zapomínají na své božské poslání; a budou-li i nadále plnit příkazy svých sobeckých srdcí a utrácet čas i prostředky k uspokojování své pýchy, Bůh způsobí, aby se jim nedařilo a oni pro svůj nevděk upadnou do velké nouze. On své hřivny svěří věrnějším hospodářům, kteří budou uznávat Jeho požadavky.

Bohatství je moc, s níž je možno konat dobro nebo zlo. Užívá-li se ho správně, stává se pramenem trvalé vděčnosti, protože Boží dary jsou oceňovány a Dárce uznáván tím, že se jich užívá tak, jak si Bůh přál. Ti, kdo okrádají Boha tím, že se nevěnují Jeho dílu a těm, kteří trpí chudobou, poznají Jeho trestající spravedlnost. Náš nebeský Otec, který nám svěřil každý dobrý dar, lituje naší nevědomosti naší křehkosti i našeho beznadějného postavení. Aby nás zachránil od smrti, dal ochotně svého milovaného Syna. Požaduje od nás všechno to, na co si děláme nárok jako na své vlastnictví. Když nedbáme o Jeho trpící chudé, tím vlastně nedbáme o Krista, neboť On mám říká, že chudí jsou Jeho zástupci na zemi. Slitování a dobrota, které jim prokážeme, uznává Krista tak, jako kdybychom je prokazovali Jemu.

Když se nedbá o chudé Páně, když se na ně zapomíná, nebo když jsou přivítáni chladnými pohledy a krutými slovy, nechť viník pamatuje, že v osobě Jeho svatých nedbá o Krista. Náš Spasitel ztotožňuje svůj zájem se zájmy trpícího lidstva. Jako cítí srdce otce nebo matky soucitnou něhu nad jedním trpícím z jejich malého stádečka, tak cítí i srdce našeho Vykupitele s nejchudšími a nejponíženějšími ze svých pozemských dětí. On je poslal mezi nás, aby v našich srdcích vzbudil tu lásku, kterou má k trpícím a utlačovaným. Jeho trest padne na každého, kdo jim ubližuje, opovrhuje jimi, nebo je tupí.

Uvědomme si, že Ježíš pojal všecky strasti, zármutek, chudobu i utrpení člověka do svého vlastního srdce a učinil je částí své vlastní zkušenosti. Ačkoli byl Původcem života, [4T 621] nezaujal postavení se vznešenými a váženými lidmi, ale s pokornými, utiskovanými a trpícími. On byl opovrhovaným člověkem z Nazaretu, neměl, kde by hlavu složil. Pro nás se stal chudým, abychom se my skrze Jeho chudobu mohli stát bohatými. Nyní je králem slávy a kdyby přišel korunován slávou, miliony by se mu klaněly. Všichni by Mu o závod vzdávali poctu, všichni by žadonili, aby směli být v Jeho přítomnosti. Nyní máme vhodnou příležitost přijímat Krista v osobě Jeho svatých. Bůh od nás žádá, abyste si vážili Jeho darů a užívali jich k Jeho slávě. Snažně vás prosím, otevřte svá srdce pravé a nebeské dobrotě.

Drazí bratři, jako sbor jste velmi zanedbávali svou povinnost vůči dětem a mládeži. Místo pravidel a omezování jste jim měli věnovat velkou péči, aby poznali křesťanskou stránku vašeho charakteru, a ne stránku satanskou. Děti potřebují stálou, bdělou péči a něžnou lásku. Připoutejte je ke svým srdcím a ukazujte jim jak lásku, tak i bázeň Boží. Otcové a matky neovládají svého vlastního ducha, a proto nejsou způsobilí vést druhé. Jestliže své děti mírníte a napomínáte, nečiníte tím ještě vše, čeho je třeba. Vy se přece musíte učit jednat spravedlivě a milovat milosrdenství stejně jako chodit pokorně s Bohem. Do mladistvé mysli se vtiskne každá věc. Děti zkoumají tvář, působí na ně hlas, napodobují chování. Popudliví a nevrlí otcové a matky dávají svým dětem ponaučení, která by děti v některém období svého života dávaly celému světu, kdyby jim patřil a kdyby se tomu neodnaučily. Děti musí v životě svých rodičů vidět onu důslednost, která se shoduje s jejich vírou. Důslednost a sebeovládání rodičů může formovat charaktery jejich dětí.

Do našich rodin vnášíme až příliš mnoho starostí a břemen a příliš málo si vážíme přirozené prostoty, klidu a štěstí. Měli bychom se méně starat o to, co řekne svět kolem nás a více starostlivé pozornosti věnovat členům rodinného kruhu. Mezi členy domácnosti by mělo být méně okázalosti a světské zdvořilosti, [4T 622] ale mnohem více něhy a lásky, radosti a křesťanské laskavosti. Mnozí se teprve potřebují naučit, jak udělat domov přitažlivým, aby byl místem radosti. Vděčná srdce a laskavé pohledy mají větší ce-

nu, než bohatství a přepych. Uspokojení z prostých věcí učiní domov šťastným, pokud v něm panuje láska.

Ježíš, náš Vykupitel, chodil po zemi s důstojností krále, avšak s tichým a pokorným srdcem. Byl světlem a požehnáním pro každý dům, protože s sebou přinášel radost, naději a odvahu. Ach, kéž bychom se dovedli spokojit s menšími touhami srdce a méně usilovali o těžko dosažitelné věci, jimiž chceme zkrášlit své domovy, zatímco si nevážíme tichého a klidného ducha, kterého si Bůh cení víc, než klenotů. Milost jednoduchosti, tichosti a pravé náklonnosti by učinila i z nejskromnějšího domova ráj. Lépe je radostně snášet každou obtíž, než ztratit pokoj a spokojenost.

Když vidíte truchlivý stav svých dětí, které jsou ve světě bez Boha a bez naděje, je třeba, abyste pokořili svá srdce. Vaše děti neuznávají a nectí svaté věci, protože obyčejné, světské záležitosti byly postaveny na stejnou úroveň jako zájmy věčné. Jsou mezi vámi mladí, jejichž službu Bůh přijme, jestliže Mu odevzdají svá srdce a spojí se s Ním, jak to učinil Daniel a jeho přátelé. Málokteří však mají pravou představu o nebezpečí, která dnešní mládež obklopují. Je zapotřebí mnoho odvahy a odolnosti proti pokušení, mají-li z nich vyrůst ušlechtilí muži. Jen vzácně potkáme člověka, jehož charakter je před Bohem bezúhonný. Mnozí, kteří nemají bázeň Boží, a kteří kráčejí po široké cestě vedoucí k zahynutí, čekají, aby se stali společníky vašich dětí. Chtěla bych to umět dokázat, aby mladí viděli a cítili hrozící nebezpečí, zejména nebezpečí nezdařených manželství.

Ten krátký čas, v němž se, drazí mladí přátelé, chcete vybouřit, vydá sklizeň, kterou celý váš život zhořkne. Jedna lehkomyslná hodina, [4T 623] jediné podlehnutí pokušení může obrátit celý váš život nesprávným směrem. Mládí máte jen jedno, prožijte je užitečně. Jakmile jste jednou přešli na druhou stranu, už nejste schopni se vrátit a své omyly napravit. Ten, kdo odmítne spojení s Bohem a vydá se na cestu pokušení, zcela jistě podlehne. Bůh zkouší každého mladého člověka. Mnozí omlouvali svou lehkomyslnost a neúctu špatným příkladem, který jim dali zkušenější učitelé. To by však nikoho nemělo odstrašit od správného konání. V den konečného účtování se nebudete hájit takovými omluvami, jako se hájíte teď. Budete po právu odsouzeni, protože jste znali cestu, ale nerozhodli jste se pro ni.

Satan, ten největší svůdce, se proměňuje v anděla světla, přichází k mladým s různým zvláštním pokušením a daří se mu je krok za krokem odvracet od cesty povinnosti. Je popisován jako ten, který žaluje, klame, lže, mučí a vraždí. *„Kdož činí hřích, z ďábla jest.“ 1Jan 3,8*. Každé přestoupení přivádí duši k zatracení a uráží Boha. Bůh posuzuje myšlenky našeho srdce. Jestliže se zabýváme nečistými myšlenkami, nemusí být ani vysloveny nebo provedeny, aby byl hřích spáchán a přivedl duši do záhuby. Její čistota je poskvrněna, pokušitel zvítězil.

Každý člověk, vlečený a lákaný svou žádostí, se ocitá v pokušení. Tím, že jde za svými sklony, odvrací se od cesty ctnosti a skutečného dobra. Kdyby mladí byli mravně neporušení, mohla by i ta nejsilnější pokušení být bezvýsledná. Vaše pokušení je dílo satanovo; poddat se mu, je dílo vaše. Všechna satanova vojska nemají tolik moci, aby přinutila pokoušeného ke hříchu. Pro hřích není žádná výmluva.

Zatímco někteří mladí plýtvají svými silami v marnivosti a pošetilosti, jiní svou mysl ovládají, získávají vědomosti, vyzbrojují se, aby se pustili do životního boje, v němž jsou rozhodnuti zvítězit. Oni nejsou schopni v životě zvítězit, ať se pokoušejí šplhat sebevýše, nezakotví-li v lásce k Bohu. Obrátí-li se celým srdcem k Pánu [4T 624] a odmítnou lichocení těch, kteří je chtějí jakkoli oslabit v jejich úmyslu jednat správně, budou mít sílu a důvěru v Boha.

Ti, kdo mají rádi společnost, povolují tomuto rysu své povahy, až se z něj stane vášeň, která je ovládne. Cílem jejich života je hezky se obléci, chodit na zábavy, smát se a hovořit o zbytečnostech. Oni nevydrží číst Bibli a uvažovat o nebeských věcech. Jsou

nešťastní, nemají-li nic, co by je vzrušovalo. Nemají v sobě sílu být šťastni, ale jejich štěstí je závislé na společnosti jiných mladých, stejně nemyslících a bezstarostných, jako jsou oni. Své síly, které by měli věnovat ušlechtilým cílům, utrácejí v pošetilostech a prostopášnostech.

Mladý člověk, který nalézá radost a štěstí v četbě Božího slova a v modlitbě, se neustále osvěžuje doušky ze studnice života. Dosáhne vysoké mravní úrovně a takové šíře myšlení, jakou si druzí ani nedovedou představit. Společenství s Bohem budí dobré myšlenky, ušlechtilé snahy, jasné vnímání pravdy a vysoké cíle činnosti. Ti, kdo takto spojí svou duši s Bohem, jsou jím uznáni za Jeho syny a dcery. Dosahují stále větších výšek, získávají jasnější představy o Bohu i o věčnosti, až si Pán z nich učiní nositele světla a moudrosti pro svět.

Někteří mladí v --- žijí v zatvrzelosti hříchu; jsou hrubí, nezdvořilí, suroví a vzpurní. Kdysi měli mocné světlo, ale zavrhli je. Jestliže si teď zvolí cestu pokoje, jistě tak učiní spíš ze zásady, než z vnitřního přesvědčení. Hřích a svatost se navzájem vylučují. V Bibli nenajdeme podporu pro bezbožnost, žádná sladká slova o snášenlivosti a shovívavosti pro ty, kteří setrvávají v zatvrzelosti. Ježíš přišel, aby všechny lidi táhl k sobě a Jeho následovníci musí chodit ve světle Jeho slavného příkladu i za cenu pohodlí nebo dobré pověsti. I za cenu nebezpečí ztráty majetku či života. Jedině tímto způsobem mohou bojovat dobrý boj víry. [4T 625]

Mládeži se nabízí perla velké ceny. Mohou všechno prodat a koupit tuto perlu. Nebo ji mohou ke své nesmírné škodě odmítnout. Nebesa mohou získat všichni ti, kdo vyhoví podmínkám stanoveným v Božím slově. Náš Vykupitel v poslušnosti podstoupil i smrt, dal sebe samého jako oběť za hřích. Vy jste vykoupeni *„drahou krví jakožto Beránka nevinného a neposkvrněného, Krista.“ 1Pt 1,19 “Krev Krista Ježíše Syna Jeho očišťuje nás od všelikého hříchu.“ 1Jan 1,7*. Milí mladí přátelé, vy si můžete stanovit vážné cíle a spoléhat pouze na vlastní sílu, můžete věřit, že dokážete jít přímou cestou, aniž byste dovolili Božímu Duchu, aby cele ovládl vaše srdce, avšak šťastni nebudete. Váš neklidný duch potřebuje změnu a žízní po radosti v zábavě a veselí i po společnosti vašich mladých druhů. Vy si sami kopete děravé cisterny, které nedrží vodu. Vaše myšlení i vaše činy ovládá satanova podvodná moc. Štěstí je možno nalézt jedině v pokání vůči Bohu a věrnosti našemu Pánu Ježíši Kristu, neboť vaše srdce je plné vzpoury, která vyzařuje z vašich slov. Vaše sobecké modlitby a náboženské formy možná uklidní svědomí, ale vaše nebezpečí ještě zvýší, neboť vaše podstata zůstala nezměněna.

Převzácná Ježíšova krev je studnicí, která je připravena očistit duši od poskvrny hříchu. Jestliže se rozhodnete učinit Krista svým přítelem, bude z Jeho kříže zářit nové a trvalé světlo. Srdce, které zatvrdil hřích, se zlomí, až si plně uvědomí, že drahý Spasitel se za ně obětoval a že se za ně přimlouvá. Pak naplní duši láska, vděčnost a pokora. To, že odevzdá své srdce Ježíši, učiní ze vzbouřence kajícníka a poslušná duše pak řekne: *„Staré věci pominuly, a hle, nové všecko učiněno jest.“ 2Kor 5,17*. To je pravé náboženství Bible. Cokoli menšího než toto je klam.

Mladí si neuvědomili, že svobodu a světlo si udrží jedině sebezapřením a stálou bdělostí i modlitbou spojenou s neochvějnou důvěrou v zásluhy Kristovy krve. [4T 626] Když na duši dýchá Duch svatý, musí vůle i síly člověka na Jeho působení reagovat. Ti, kdo přebývají v Kristu, budou šťastni, veselí a radostní v Bohu. V jejich hlavách bude zaznívat tichá něha, jejich činy budou svědčit o úctě k duchovním a věčným věcem a hudba, radostná hudba bude zaznívat z jejich rtů, neboť přichází od Božího trůnu. To je tajemství zbožnosti, které není snadno vysvětlitelné, ale o to víc pociťované a přinášející radost. Tvrdošíjné a vzpurné srdce se dovede uzavřít všem sladkým vlivům Boží milosti a vší radosti v Duchu svatém. Avšak cesty moudrosti jsou cestami příjemnými a všechny její stezky jsou stezkami pokoje. Čím těsnější je naše spojení s Kristem, tím více budou svědčit naše slova i činy o mírnící a proměňující moci Jeho milosti.

Obracím se s prosbou na mládež v ---, aby zvážili své cesty a změnili svůj způsob jednání, než bude příliš pozdě. Někteří z vás se pyšní svými schopnostmi; avšak oč jsou cennější hřivny vám svěřené, o to větší bude vaše odsouzení, jestliže těchto darů užíváte pro službu satanovi. Bůh se bez vás obejde, ale vy se neobejdete bez Boha. Jedině vy budete trpět bez Ježíše. Pro některé mladé lidi v --- jsou Boží příkazy jako hloží a trní. Oni již poznali pravdu, není tedy pro ně snadné hovět hříšným zábavám, neboť nedovedou docela zapomenout na požadavky, které na ně Bůh klade. Tak se jim vkrádá do duše pocit netrpělivosti a nepříjemného omezování. Snaží se tomuto varovnému hlasu uniknout, sami však pochopí, že se vzpírají marně, když se chtějí zbavit mnohého smutku. Ach, kéž by došli ke studnici živých vod, než zarmoutí Ducha Božího naposled!

Ještě několik slov členům sboru. Kristus řekl: *„Chce-li kdo za mnou přijíti, zapři sebe sám, a vezmi kříž svůj, a následuj mne.“ Mt 16,24*. My si nemáme dělat pro sebe kříže tím, že oblékneme pytlovinu, budeme trýznit svá těla, nebo že si odepřeme zdravou, výživnou stravu. Nemáme se zavírat do klášterů, pryč od světa, [4T 627] nečinit žádné dobrodiní našim bližním a domnívat se, že toto je Kristův kříž. Nepožaduje se po nás, abychom zbytečně obětovali zdraví a život, ani abychom zarmouceni stoupali vzhůru do kopce křesťanova života a pokládali za hřích být veselí, spokojení, šťastní a radostní.Toto všechno jsou kříže, které si děláme sami, ale není to kříž Kristův.

Nést Kristův kříž znamená ovládat své hříšné vášně, pěstovat křesťanskou laskavost, i když je to nepohodlné; vidět potřeby nuzných a zapřít sebe, abychom jim pomohli; otevřít svá srdce i své dveře sirotku bez domova, i když to bude klást velké požadavky na naše peněžní prostředky i naši trpělivost. Takové děti jsou mladšími členy Boží rodiny a má se jim dostat lásky a péče i výchovy v kázni a napomenutích našeho Pána. Toto je kříž, který, je-li zvednut pro Krista a nesen radostně, stane se ozdobou slávy v Božím království.

Milí bratři, naplňte pro Krista své životy dobrými skutky, i když svět vaši námahu neocení a nedostane se vám uznání. Toto je sebezapření. Sobectví je nejtrýznivější jho, jaké si kdy členové církve vložili na své šije; je však ve velké oblibě u těch, kdo vyznávají, že jsou Kristovými následovníky. Všechno co máte, patří Bohu. Mějte se na pozoru, abyste sobecky nehromadili dary, které vám dal pro vdovy a sirotky. Kristus opustil svou slávu, své pocty, svůj trůn a pro nás se stal chudým, abychom my skrze Jeho chudobu mohli být bohatí. Nyní se naskýtá otázka: Co učiní každý z nás pro Ježíše, který dal svůj život za zkažený svět?

4T 628

Jednoduchost v oblékání

Ve svém kázání na hoře vyzývá Kristus své následovníky, že nemají dovolit, aby jejich mysl byla plně zaujata světskými věcmi. Říká jasně: *„Nemůžete Bohu sloužiti i mamoně. Protož pravím vám: Nepečujte o život svůj, co byste jedli a co pili, ani o tělo své, čím byste se odívali. Zdaliž není život více než pokrm, a tělo nežli oděv?“ Mt 6,24.25. “A o oděv proč se staráte? Považte kvítí polního, kterak roste, nepracuje ani přede. Pravíme pak vám, že ani Šalomoun ve vší slávě své tak odín nebyl, jako jedno z nich.“ Mt 6,28.29.*

Tato slova jsou velmi významná. Byla vyslovena v době, kdy zde žil Kristus, ale týkají se i dnů našich. Ježíš tu staví proti sobě přirozenou jednoduchost polních květin a umělou ozdobu oděvu. Prohlašuje, že Šalomounova nádhera nesnesla srovnání s přirozenou krásou jediné květiny. Zde je naučení pro všechny, kdo touží znát vůli Boží a činit ji. Ježíš si všímal, jaká péče a pozornost se věnuje oblékání a napomínal nás, ba přikázal nám, abychom na to nemysleli až příliš. Je důležité, abychom Jeho slov pečlivě dbali. Šalomoun byl tak spoután myšlenkami na vnější nádheru, že zapomínal neustále pozvedat svou mysl k Boží moudrosti. Šalomoun stál o vnější krásu a dokonalost a krásu charakteru přehlížel. Prodal svou důstojnost i neporušenost charakteru ve snaze osla-

vit sebe před světem a stal se nakonec despotou, který na lidu vydíral daně, aby měl svou výstřednost čím zaplatit. Napřed se zkazilo jeho srdce, pak odpadl od Boha a nakonec se z něho stal modloslužebník.

Když vidíme, jak se naše sestry odklánějí od jednoduchosti v oblékání a libují si ve světské módě, trápí nás to. Takovým jednáním se samy odlučují od Boha a zapomínají na okrasu vnitřní. Časem, který jim dal Bůh, by neměly opovážlivě plýtvat na zbytečné zdobení svých šatů. [4T 629] Oč lépe by se ho dalo využít ke zkoumání Písma a získat tak důkladnou znalost proroctví a Kristových naučení, týkajících se praktického života.

Jako křesťané bychom neměli vykonávat žádné zaměstnání, v němž nemůžeme s dobrým svědomím prosit Pána o požehnání. Máte milé sestry, opravdu čisté svědomí při zbytečné práci na svých šatech? Dokážete, když upínáte celou svou mysl na volánky, mašle a stuhy, povznést duši k Bohu v modlitbě, aby vaší snaze požehnal? Čas takto strávený mohl být věnován konání dobrých skutků, nebo k vašemu vzdělávání.

Mnohé z našich sester jsou opravdu schopné a kdyby se jejich nadání užilo k Boží slávě, získaly by mnohé duše pro Krista. Nebudou odpovědny za ty duše, které mohly zachránit, kdyby výstřednost v oblékání a starosti o tento svět tak neznetvořily jejich síly, které jim dal Bůh a kdyby je nenechaly zakrnět, takže nepociťovaly žádnou starost o Boží dílo? Módu vynalezl satan, aby mysl žen upoutal do té míry na oblékání, aby už nemyslely téměř na nic jiného.

Matky, které i nadále uplatňují svůj způsob oblékání, nemohou plnit povinnosti, které mají ke svým dětem, když je mají vychovávat v kázni a napomenutích našeho Pána. Ony nemají čas se modlit ani zkoumat Písmo, aby mohly porozumět pravdě a učit jí své děti. Růst denně v poznávání Boha a pravdy není pouze výsadou, ale povinností každého. Satan dosahuje svého cíle tehdy, když dokáže vymyslet něco, co neodolatelně vábí mysl člověka. Skutečnost, že tak mnozí lidé netouží po návštěvě modlitebních shromáždění ani o uplatňování praktického náboženství, má příčinu v tom, že jejich myšlení je obráceno k jiným věcem. V oblékání se přizpůsobují světu a když takto jednají, pak ty duše, kterým mohli pomoci tím, že by viděly světlo jejich dobrých skutků, jsou nedůsledným jednáním těchto nepravých křesťanů dále ve své nevěře.

Bohu by se líbilo, kdyby viděl, jak naše sestry, čistě a jednoduše oblečené, [4T 630] pracují opravdově na Božím díle. Schopnosti jim nechybí a kdyby správně užívaly hřiven, které již mají, jejich výkonnost by nesmírně vzrostla. Kdyby čas, který nyní tráví neužitečnou prací, věnovaly studiu Božího slova a vysvětlovali je jiným, jejich mysl by se obohatila drahokamy pravdy a snaha, vynaložená k pochopení pravd naší víry, by je posílila a zušlechtila. Kdyby naše sestry byly svědomitými biblickými křesťankami, které se snaží využít každé vhodné příležitosti, aby osvítily druhé, museli bychom vidět spousty duší, přijímajících s radostí pravdu právě zásluhou jejich obětavé snahy. Až se jednoho dne účty všech lidí uzavřou, budete mít sestry radost, že váš život je posuzován, nebo si budete uvědomovat, že jste hledaly vnější krásu člověka a na vnitřní krásu duše jste téměř vůbec nedbaly?

Nemají naše sestry dost horlivosti a mravní odvahy, aby se bez výmluvy řídily příkazem Bible? Apoštol dal v této věci ty nejzřetelnější směrnice: *„Chtěl bych, ...ženy aby se oděvem slušným s stydlivostí a s středmostí ozdobovaly, ne nákladným upravováním sobě vlasů, nebo zlatem, aneb perlami, aneb drahým rouchem. Ale (tak, jakž sluší ženám, kteréž dokazují při sobě pobožnosti), dobrými skutky“. 1Tm 2,9-10*. Zde Pán skrze svého apoštola mluví jasně proti nošení zlata. Snažte se vy, kteří jste získali zkušenost, abyste v této věci nesváděli svým příkladem druhé na scestí. Prsten na vašem prstě je možná docela jednoduchý, ale je zbytečný a jeho nošení nemá dobrý vliv na jiné.

Především ženy našich kazatelů by měly dbát, aby se v oblékání neodchylovaly od jasného učení Bible. Mnohé pokládají tato napomenutí za příliš staromódní, než aby stála za povšimnutí. Ale Ten, který je svým učedníkům dal, chápal nebezpečí, které hrozí v naší době těm, kdo mají zálibu v oblékání a poslal nám varovnou zprávu. Budeme na-

tolik moudří, abychom dbali výstrahy? Výstřednost v oblékání je čím dál tím větší - a to ještě není konec. [4T 631] Móda se neustále mění a naše sestry jdou v jejích stopách bez ohledu na čas nebo vydání. Na oblékání se vydává velmi mnoho peněz, které by měly být vráceny Bohu, protože On je jejich dárcem.

Čistý, vkusný oděv lidí je často ve zjevném protikladu s oděvem jejich zámožnějších sester a tento rozdíl vzbuzuje na straně chudých často rozpaky. Některé ženy se snaží napodobovat své bohatší sestry a zřasují, načechrávají a zdobí látky horší kvality, aby se jim co nejvíce svými šaty podobaly. Chudá děvčata s příjmem pouhých dvou dolarů za týden vydají každý cent, aby se oblékala jako jiná děvčata, která nejsou nucena si vydělávat na živobytí. Tato mládež nemá do Boží pokladnice co dát. Šití jejich šatů, aby byly tak módní jako šaty jejich sester pohlcuje tolik času, že už nemají čas na duchovní vzdělávání, na studium Božího slova, na soukromou modlitbu, či na modlitební shromáždění. Mysl je cele zaujata touhou mít stejně pěkné šaty jako jejich sestry. Aby toho cíle dosáhly, obětují zdraví tělesné, duševní i mravní. Štěstí v Bohu a Boží přízeň se obětují módě.

Mnohé nechtějí jít v sobotu na bohoslužby, protože jejich šaty by se svým stylem a ozdobou vůbec nepodobaly šatům jejich křesťanských sester. Chtějí mé sestry posuzovat tyto věci tak jak jsou a uvědomit si plně váhu svého vlivu na jiné? Tím, že samy chodí po zakázané cestě, zavádějí druhé na totéž scestí neposlušnosti. Křesťanská jednoduchost byla obětována vnější podívané. Jak toto všechno změníte, milé sestry? Jak se samy dostaneme ze satanovy léčky a zlomíme řetězy, které nás spoutaly do otroctví módy? Jak znovu získáme své promarněné příležitosti? Jak přimějeme své síly ke zdravé, průbojné činnosti? Cesta je pouze jedna - učinit Bibli svou životní směrnicí. Všichni by měli opravdově pracovat, aby druhým činili dobro, bdít na modlitbách, zvednout dlouho opomíjený kříž a dbát na výstrahy a příkazy Toho, který řekl: *„Chce-li kdo za mnou přijít, zapři sebe sám, a vezmi kříž svůj, a následuj mne“ Mk 8,34.* [4T 632]

Milé křesťanské sestry postavte se před zrcadlo Božího zákona a podrobte zkoušce svůj způsob jednání ve vztahu k prvním čtyřem přikázáním. Tato jasně vymezují naši povinnost k Bohu. On žádá celou lásku; a všechno, co plně zaměstnává mysl a odvrací od Boha, se pro člověka stává modlou. Pravý a živý Bůh je vytlačen z myšlení i ze srdce, chrám duše je poskvrňován klaněním se jiným bohům, než je náš Pán. *„Nebudeš míti bohů jiných přede mnou“ Ex 20,3*. říká přikázání. Zpytujme srdce, srovnávejme svůj život i charakter s ustanovením i zásadami Božími a pak se horlivě snažme své omyly napravit.

Posledních šest přikázání stanoví povinnosti člověka k jeho bližním. Zde se poukazuje na vážné závazky, které denně pošlapávají ti, kteří o sobě tvrdí, že zachovávají přikázání. Ti, které osvítila Boží milost, kteří byli přijati do královské rodiny by měli vždycky být dětmi, pracujícími na díle Páně. Jestliže se budou moudře zdokonalovat v dané milosti, jejich schopnost poroste, jejich poznání bude stále větší a budou dostávat stále větší božskou sílu. Budou-li se opravdově a cílevědomě snažit vést své bližní k poznání pravdy, stanou se silnými v Pánu a v nebeském království obdrží odměnu věčného života za to, že na zemi jednali spravedlivě. Tuto výsadu mají i naše sestry. Když je však vidíme, jak mrhají Božím časem i penězi na zbytečnou nádheru šatů, můžeme je jedině varovat, že porušují nejen první čtyři, ale i dalších šest přikázání. Ony nemilují Boha nade vše, ani své bližní jako sebe samy.

Naším příkladem je Kristus. Tento Vzor musíme mít neustále před očima a musíme rozjímat o nekonečně veliké oběti, uskutečněné pro naše vykoupení z otroctví hříchu. Jestliže si jasně uvědomujeme že jsme odsouzeni, neodvažujme se dál přestupovat zákon, ale obraťme se a vyperme roucha svého charakteru v krvi Beránkově, [4T 633] aby byla bez poskvrny. Volejme s Davidem: *„Otevři oči mé, abych spatřoval divné věci ze zákona tvého“ Žalm 119,18*. Ti, jimž Bůh svěřil čas i prostředky, aby mohli být lidstvu požehnáním, ale kteří tyto dary neužitečně promrhali u sebe i u svých dětí, budou muset na Božím soudu vyrovnávat ohromný účet.

„Neboť aj, den ten přichází hořící jako pec, v němž budou všichni pyšní, a všichni pášící bezbožnost jako strniště. I zažhne je ten den, kterýž přijíti má, praví Hospodin zástupů, tak že neostaví jim ani kořene ani ratolesti“ Mal 4,1. Nevěřící svět bude jejich šaty i zevnějšek brzy nepříznivě posuzovat. Protože úzkost a rozpaky odpoutávají jejich mysl od těchto věcí, nemají se k čemu obrátit. Ony nejsou vězňové, jimž vzchází naděje, a proto se nenavracejí do pevnosti. Jejich srdce bude chřadnout samými těžkostmi a strachem. Neučinily Boha svým útočištěm a On nebude jejich útěchou. Bude se smát jejich bídě a posmívat, když přijde to, čeho se ony bojí.

Světitelé soboty, kteří podlehli vlivu světa, mají být podrobeni zkoušce. Nebezpečí posledních dnů se přibližují a na vyznávající Boží lid čeká soužení, které mnozí nepředvídali. Bude zkoušena pravost jejich víry. Mnozí se v pýše, marnivosti a ve vyhledávání zábav připojili k lidem ze světa a lichotí si, že si to mohou dovolit a zároveň být i křesťany. Ale právě takové záliby je od Boha vzdalují a činí dětmi světa. Kristus nám žádný takový příklad nedal. Pouze ti, kdo zapřou sebe a žijí skromně, pokorně a svatě, jsou Ježíšovými pravými následovníky; a takoví nemohou mít rádi společnost milovníků světa.

Mnozí se oblékají jako světští lidé, aby působili na nevěřící, ale dělají tím vážnou chybu. Jestliže by chtěli mít skutečný a zachraňující vliv, ať žijí podle svého vyznání, prokazují svou víru svými spravedlivými skutky a jasně ukazují na rozdíl mezi křesťanem a světským člověkem. Slova, oblečení i činy by měly svědčit o Bohu. [4T 634] Pak bude na všechny kolem nich vylita svatá moc a nevěřící na nich poznají, že byli s Ježíšem. Jestliže si někteří přejí, aby jejich vliv působil ve prospěch pravdy, ať žijí podle svého vyznání a napodobují tak pokorný Vzor.

Pýcha, nevědomost a pošetilost patří neoddělitelně k sobě. Pán je nespokojen s pýchou, která se projevuje mezi lidem, jenž ho vyznává. Je zneuctíván tím, jak se přizpůsobuje nezdravé, neskromné a nákladné módě této zkažené doby.

Móda panuje nad světem a je tyranskou paní, která často nutí své ctitele, aby se podrobovali tomu největšímu nepohodlí. Móda ukládá velkou daň rozumu a inkasuje bez milosrdenství. Má fascinující moc a je ochotna posuzovat chudé a vysmívat se jim, nejdou-li za každou cenu, i za cenu samého života, v jejich stopách. Satan se raduje, že se jeho plány tak dobře zdařily a smrt se vysmívá bláznovství, které ničí zdraví, i slepé horlivosti ctitelů svatyně módy.

Reforma oděvu byla mezi námi uskutečněna proto, aby chránila Boží lid před zhoubným vlivem světa a podporovala tělesné i mravní zdraví. Neměla být otrockým jhem, ale požehnáním. Neměla práce přidávat, ale práci šetřit; neměla výdaje na oblékání zvyšovat, ale je snižovat. Chtěla odlišit Boží lid od světa a sloužit tak jako bariéra proti jeho mravům a pošetilostem. Ten, Jemuž je od začátku znám konec, který rozumí naší přirozenosti a našim potřebám, náš soucitný Vykupitel, viděl naše nebezpečí i nesnáze a snažil se o to, aby nás včas varoval a dal nám poučení týkající se našich životních návyků i správného výběru potravy a oblečení.

Satan neustále vymýšlí nějaký nový způsob oblékání, který má poškodit tělesné i mravní zdraví, a jásá, když vidí, jak nepraví křesťané dychtivě přijímají módu, kterou vymyslel. [4T 635] Kolik tělesného utrpení způsobilo nepřirozené a nezdravé oblékání, se nedá ani odhadnout. Mnozí lidé se pro svou povolnost vůči požadavkům módy stali celoživotními invalidy. Ztráta schopnosti pohybu, znetvoření, rakovina a jiné strašné nemoci patří k neřestem, které mají svůj původ v oblékání podle módy.

Mnohý styl oblékání, který byl nevhodný, ba směšný, byl všeobecně přijat, protože byl módní. Mezi tyto zhoubné módní nápady patřily velké krinolíny, jejichž nositelky se často neslušně odhalovaly. Jako opak toho bylo zavedeno pěkné, skromné a slušivé oblečení, které se obešlo bez krinolín a vleček a chránilo ruce i nohy. Avšak reforma v oblékání byla něčím víc, než zkrácením šatů a oblečením údů. Týkala se každé části oděvu člověka. Uvolnila se tíha sukní na bocích tím, že šaty jsou zavěšeny na ramenou.

Odstranila těsné šněrovačky, které stlačují plíce, žaludek a jiné vnitřní orgány a způsobují zkřivení páteře i celou řadu nemocí. Pravá reforma oblékání počítala s ochranou a rozvojem každé části těla.

Pro ty, které důsledně přijaly reformu v oblékání, ocenily její výhody a radostně se postavily proti pýše a módě, to bylo požehnáním. V dobrém provedení to byl slušný a pevný oděv, který ráda přijala každá žena čisté mysli, i taková, která nevyznávala naší víru.

Možná, že se někdo zeptá: „Proč byl tento šat odložen a z jakého důvodu se přestala reforma obhajovat?“ Vyložím tu krátce důvody této změny: Mnohé naše sestry v zásadě tuto reformu přijaly, jiné se však proti jednoduchému, zdravému stylu oblékání, který reforma hájila, stavěly. Zavést tuto reformu mezi náš lid stálo mnoho námahy. Nestačilo ukazovat našim sestrám výhody takového oděvu a přesvědčovat je, že se setká s Božím souhlasem. Móda měla nad nimi takovou silnou moc že neměly nejmenší zájem, [4T 636] aby se - i proti hlasu rozumu a svědomí - z její nadvlády vymanily. Mnohé, které prohlásily, že reformu přijímají, nijak svůj nesprávný způsob oblékání nezměnily. Zkrátily jen sukně a zahalily údy.

Ani toto nebylo ještě všechno. Některé, které reformu přijaly, nebyly ochotny přesvědčovat jiné o jeho výhodách. Když byly dotazovány, zdůvodnily, proč reformu přijaly, ale víc o věci nemluvily. Měly snahu ovládnout vlastním svědomím svědomí jiných. Říkaly si, že když nosí stejnokroj ony, musí jej obléci jiné ženy také. Zapomínaly, že k jeho nošení neměl být nikdo nucen.

Nebylo mou povinností, abych v této záležitosti na sestry naléhala. Ukázala jsem jim, jak mi to bylo zjeveno a pak jsem je přenechala jejich vlastnímu svědomí. Reformátorská činnost vyžaduje vždycky oběť. Chce, aby se záliba v pohodlí, sobecký zájem i ctižádostivá touha podřídily zásadám práva. Každý, kdo se odváží konat tuto reformu, musí překonávat překážky. Bude proti němu konservatismus těch, jejichž zaměstnání nebo záliby je přivádí do styku se ctiteli módy a kteří změnou ztratí své postavení ve společnosti.

Mnoho nemilých pocitů způsobily ty, které neustále reformovaný oděv svým sestrám vnucovaly. Extremistky zase v této reformě viděly souhru i podstatu svého náboženství. Stála se námětem hovoru a starostí jejich srdce a nakonec odvrátila jejich myšlení od Boha i od pravdy. Nedbaly o lásku v duchu Kristově a projevily velký nedostatek pravé laskavosti. Místo toho, aby chválily oděv pro jeho skutečné výhody, zdálo se, že jsou pyšné na jeho mimořádnost. Snad žádná naše otázka neovlivnila vývoj charakteru tak, jako reforma oblékání.

Zatímco mnohé mladé ženy tento oděv přijaly, některé se snažily jej zvláštním způsobem ozdobit, takže z něho činily spíš kletbu, než požehnání. Pro ty, kdo jej oblékaly neochotně, ze smyslu pro povinnost, se stal bolestným jhem. Jiné, které byly zdánlivě nejhorlivějšími reformátorkami, jej nosily neupravený a v nepořádku. [4T 637] Oděvy se nešily podle osvědčeného vzoru. Některé chtěly mít oděv rozmanitý - šaty z jednoho druhu materiálu, sako z jiného a kalhoty zase z jiného. Jiné nosily sukně hodně dlouhé, takže bylo vidět jen pár centimetrů kalhot, což nepůsobilo vkusně. Tyto legrační a neúhledné kostýmy odradily mnohé ženy, které by byly reformovaný oděv rády přijaly.

Některé ženy velice zmátlo to, že jsem tento oděv nepostavila jako zásadní otázku, a jiné zase to, že jsem radila těm, kdo mají nevěřící manžely nebo děti, aby reformovaný oděv nenosily, poněvadž by se mohlo stát, že oni by věc špatně pochopili a mohlo by se tím zmařit všechno to dobré, co má nošení tohoto oděvu přinášet. Celá léta jsem nesla tíhu starostí o toto dílo a usilovala o zavedení jednotného oděvu mezi našimi sestrami.

V jednom vidění, které jsem měla v Battle Creeku 3. ledna 1875, mi byl zjeven stav věcí, které jsem zde popsala, i to, že velká rozmanitost v oblékání je urážkou věci

pravdy. To, co by přineslo požehnání, kdyby bylo přijato jednotně a správně použito, se stalo výčitkou a v některých případech dokonce hanbou.

Některé ženy, které oděv nosily, vzdychaly nad ním, že je těžkým břemenem. Jejich srdce říkalo: „Cokoliv snesu, jenom ne toto. Kdybychom měly možnost odložit tento zvláštní model, ochotně bychom přijaly prosté šaty bez ozdob, normální délky. Končetiny by byly stejně v teple jako předtím a naše tělo by z nich mělo stejný užitek, ale s menší námahou. Správná úprava reformovaného oděvu vyžaduje mnoho námahy“. Reptání a stížnosti měly neblahý vliv na živou zbožnost.

Ve věci oblékání jsem necítila povinnost podávat svědectví. Nijak jsem se na to neodvolávala, nehájila, ani nezavrhovala. Božím úmyslem byl vyzkoušet ty, kteří Ho vyznávají a odhalit pohnutky jejich srdcí. Na stanových shromážděních jsem o té věci mluvila zřídka, vyhýbala jsem se všem otázkám a neodpovídala na žádné dopisy.

Před rokem jsem se musela otázkou oblékání zabývat znovu. Viděla jsem, že naše sestry se odchylují od jednoduchosti evangelia. Právě ty, kterým se předtím zdálo, že reformovaný oděv vyžaduje zbytečnou námahu, [4T 638] a které tvrdily, že nechtějí být ovlivňovány duchem světa, nyní přijaly způsoby oblékání, který kdysi odsoudily. Jejich šaty měly všechny ty zbytečné světské ozdoby, jaké se na křesťanky nehodí a jsou v naprostém rozporu s naší vírou.

Tak se vyvinula pýcha srdce u lidu, který vyznává, že vyšel ze světa, a že se oddělil. Bible říká, že přátelství se světem je nepřátelství s Bohem. Avšak nepraví věřící obětovali své prostředky i svůj čas, který jim dal Bůh, na oltář módy.

Náš lid byl v otázce reformy stále pozadu. Zdálo se, že moudrost a rozvaha jsou ochromeny. Sobectví a záliba v okázalosti kazí už dlouhou dobu srdce a zhoršují charakter. Roste snaha obětovat zdraví i Boží přízeň na oltář měnivé a nikdy neuspokojené módy.

Neexistuje žádný způsob oblékání, který by byl pro sanatorium vhodnější, než reformovaný oděv. Námitka některých, že oděv by zlehčoval důstojnost nebo význam ústavu, je omyl. Člověk by očekával, že právě takový oděv tam najde, a ne že by se měl odkládat. V tomto oblečení by mohly pomocnice konat svou práci mnohem lehčeji, než se děje nyní. Takové šaty by byly pro ctitelky módy zvláštním druhem kázání. Protiklad mezi jejich vlastním nezdravým šatem, plným volánů zametajících zem, a správně ušitým reformním oděvem, na němž je vidět, že je pohodlný a umožňuje končetinám volný pohyb, by byl nanejvýš poučný. Mnohým pacientkám by se dařilo lépe, kdyby tento oděv přijaly.

Je nám líto, že proti tomuto slušivému, skromnému a zdravému oblečení se vůbec vyskytly nějaké námitky. Přirozené srdce se vždycky zastává světských zvyků a každý vliv, který působí nesprávným směrem, má desateronásobně větší sílu. [4T 639]

Přijmout reformní oděv nebyl sice nikdo nucen, ale náš lid mohl a měl ocenit jeho výhody a přijmout ho jako požehnání. Nyní jsou vidět špatné výsledky opačného jednání. Lékaři a pomocníci v sanatoriu se velmi odklonili od Božích požadavků, týkajících se oblečení. Jednoduchost je nyní vzácná. Místo úhledného, nezdobeného oděvu, který předepsalo inspirované pero, je možno vidět nejrůznější módní oblečení. Zde, jako všude jinde, právě ty ženy, které si stěžovaly, kolik práce je třeba k přípravě zdravého oděvu, zašly nyní do extrému zbytečného zdobení. Toto všechno pohlcuje tolik času a námahy, že mnohé švadleny jsou nuceny počítat za vykonanou práci dvojnásobnou cenu než kolik by to činilo, kdyby byl oděv šitý jednoduše, jak se hodí pro ženy, které hlásají, že jsou zbožné. Zhotovení těchto módních šatů stojí často víc, než samotná látka. A volány stojí často dvakrát víc, než materiál. Zde se nosí na obdiv pýcha a marnivost a je vidět velký nedostatek zásadovosti. Mnohé ženy, které jsou závislé na svém týdenním výdělku, by si mohly velmi mnoho ušít samy, kdyby se spokojily s hladkými, jednodu-

chými šaty. To však nyní není možné, a tak účet od krejčího činí značnou část jejich malé mzdy.

Bůh si přál, aby reformní oděv byl hradbou, která zabrání tomu, aby se srdce našich sester odcizovala Bohu tím, že půjdou za světskou módou. Ty, které tuto hradbu odstranily, nevzaly na sebe starost odvracet nebezpečí, které musí nutně následovat. Některé ženy na zodpovědných místech působily ve prospěch světských zvyků a zcela v rozporu s požadavky Bible. Mají svůj podíl na tom, že světáctví a zkaženost se v současné době rozšířily.

Bůh svůj lid stále zkouší. Dovolil, aby svědectví, týkající se oblečení utichlo, aby naše sestry mohly jít za svou vlastní náklonností a odhalily tak pýchu, která je v jejich srdci. Zdravý oděv byl doporučen proto, aby bránil světáctví současné doby. [4T 640] Mnozí se vysmívali myšlence, že tento oděv je nutný, aby je chránil před otročením módě. Pán jim však dovolil, aby ukázaly, že v jejich srdci je pýcha, kterou podporují. Nyní se ukázalo, že potřebovaly omezení, které reformní oděv ukládal.

Kdyby všechny naše sestry chtěly přijmout jednoduché šaty bez ozdob, nepříliš dlouhé, byla by takto zavedená jednotnost Bohu mnohem milejší a světu mnohem prospěšnější, než rozmanitost požadovaná před čtyřmi roky. Poněvadž naše sestry nechtěly všeobecně přijmout zdravý oděv tak, jak by se měl nosit, předkládá se nyní model jiný, méně problematický, který nemá zbytečné volány, nemusí být podkasaný a nemusí se vzadu uvazovat přes sukně. Skládá se z rovného kabátku nebo volné halenky a sukně, která má takovou délku, aby se na ulici nezašpinila od bláta a nečistoty. Materiál by neměl mít velké kostky ani vzory nebo jasnou barvu. Stejná pozornost by se měla věnovat tomu, aby ruce i nohy byly zahaleny.

Přijmou mé sestry tento model šatů a odmítnou napodobování způsobů oblékání, které vymyslel satan a které se neustále mění? Nikdo nedovede říci, s jakým nápadem přijde móda příště. Lidé ze světa, kteří mají jedinou starost: *„Co budeme jíst a co si vezmeme na sebe?“,* by neměli být naším měřítkem.

Některé ženy řekly: „Až tyto šaty vynosím, ušiji si něco jednoduššího.“ Jestliže tedy přizpůsobování se módě světa je správné a Bohu libé, proč je nějaká změna vůbec potřebná? Jestliže je to však špatné, není nejlepší už vůbec dále nepokračovat ve špatném a provést změnu? Právě zde bychom vám chtěli připomenout horlivost a opravdovost, dovednost i vytrvalost, kterou jste osvědčily při přípravě svých šatů podle módy. Nebylo by chvályhodné osvědčit aspoň stejnou opravdovost, která by odpovídala požadavku Bible. Byl použit drahocenný, Bohem daný čas i prostředky, aby se ony šaty zhotovily; a co jste ochotny obětovat nyní, abyste napravily špatný příklad, který stále dáváte jiným? [4T 641]

Pro naše sestry je zahanbující, že tak zapomínají na svůj svatý charakter a svou povinnost vůči Bohu a napodobují světské zvyky. Neexistuje pro nás žádná omluva kromě zvrácenosti našich srdcí. Takovým způsobem života náš vliv neporoste, neboť tento způsob je tak neslučitelný s vírou, kterou vyznáváme, že nás v očích lidí ze světa zesměšňuje.

Mnohá duše, která již pravdu poznala, se nechala ovlivnit a postavila se proti ní v pýše a lásce ke všemu světskému, jakou mají naše sestry. Učení, které bylo hlásáno, se zdálo jasné a harmonické a posluchači cítili, že přijetím pravdy musí zvednout těžký kříž. Když tito lidé viděli, jak naše sestry stavějí na obdiv své oblečení, řekli: „Tito lidé se oblékají úplně stejně jako my. Oni nemohou opravdu věřit tomu, co vyznávají; musí to tedy být klam. Kdyby si opravdu myslely, že Kristus přijde brzy, a že věcí každé duše je, aby se rozhodla pro věčný život nebo pro smrt, nemohly by obětovat čas a peníze, aby se oblékaly podle stávající módy“. Jak málo věděly ve skutečnosti tyto údajně věřící sestry o tom, co jejich oblečení světu říká!

Naše slova, naše činy i naše šaty jsou každodenními, živými kazateli, kteří buď shromažďují s Kristem, nebo rozptylují. Jestliže nás lidé míjejí s úsměškem, není to žádná bezvýznamná věc. Způsob oblékání vyžaduje vážnou úvahu a mnoho modliteb. Mnozí nevěřící si uvědomili, že pro ně není dobré být otroky módy. Když však vidí, že někteří velmi zbožní lidé se oblékají stejně jako lidé ze světa, řeknou si, že na tom nemůže být nic špatného.

Apoštol Pavel říká: *„Učiněni jsme divadlo tomuto světu i andělům, i lidem“ 1Kor 4,9*. Celá nebesa pozorují, jaký je každodenní vliv jímž působí Kristovi vyznavači na svět. Milé sestry, vaše oblečení hovoří buď ve prospěch Krista a posvátné pravdy, nebo ve prospěch světa. Jaké tedy je? Pamatujte, že všichni jsme odpovědni Bohu za to, jakým vlivem působíme.

My bychom za žádnou cenu nechtěli podporovat nedbalost v oblékání. [4T 642] Oděv má být přiměřený a slušivý. I kdyby byl z kartounu za 10 centů, měl by být v pořádku a v čistotě. Nejsou-li na něm žádné volány, může žena, která jej nosí, nejen něco ušetřit tím, že si jej zhotoví sama, ale může ušetřit i tím, že jej sama pere a žehlí. Rodiny si na sebe uvazují těžká břemena tím, že oblékají své děti podle módy. Co za plýtvání časem! Ti malí by vypadali velmi roztomile v oblečení bez volánů či ozdob, ale pěkných a čistých. Praní a žehlení takového oblečení je velmi snadné a neznamená žádnou zátěž.

Proč chtějí naše sestry olupovat Boha o službu, která Mu náleží a okrádat Jeho pokladnici o peníze, které by měly dát na Jeho věc tím, že slouží současné módě? První a nejlepší myšlenky jsou věnovány oblečení, mrhá se časem i penězi. Zanedbává se kultura myšlení i srdce, charakter se pokládá za méně důležitý, než oblečení. Tichý a pokorný duch je ozdobou nesmírné ceny, a nejhorší pošetilostí je lehkomyslně promarnit naše příležitosti k zajištění této drahocenné ozdoby duše.

Sestry, jestliže chceme, můžeme konat pro Boha vznešené dílo. Žena si není dobře vědoma své síly. Bůh nechtěl, aby všechny její schopnosti se vyčerpávaly jen otázkami: Co budu jíst? Co budu pít? Čím se budu odívat? Žena má vyšší cíl a větší určení. Měla by své síly rozvíjet a pěstovat, protože Bůh je může použít pro velké dílo záchrany duší od věčné zkázy.

Populární církve vypadají v neděli spíš jako divadla, než jako místa, kde je uctíván Bůh. Vystavují se tam na obdiv všechny druhy módních šatů a chudí se ani neodvažují takové bohoslužby navštěvovat. Následující poznámku jsem zaslechla od jednoho návštěvníka v jednom z oněch módních kostelů: „Je to pěkná příležitost ke studiu módy. Mohu pozorovat, jaký dojem zapůsobí různé modely šatů, což je pro mé zaměstnání velmi užitečné. Všiml jste si té velké vlečky a toho pěkného klobouku? [4T 643] Už vím, jak byly ušité. Já se tu pokaždé poučím a pak to použiji v praxi“.

O Kristu nebo o prosloveném kázání nepadlo ani slovo. Říkala jsem si: Jak může Ježíš hledět na tuto společnost s jejich okázalými ozdobami a výstředním oblečením? Vždyť to je zneuctění Božího domu! Kdyby byl Kristus na zemi a vešel do takových kostelů, nevyhnal by takové znesvětitele z domu svého Otce?

Nejhorším zlem je však vliv na děti a mládež. Téměř ihned po svém příchodu na svět se stávají obětmi požadavků módy. Malé děti slyší víc o oblékání, než o svém spasení a vidí, že jejich matky se vážněji zabývají módními časopisy, než Biblí. Více se chodí k obchodníkům s látkami a do módních salónů, než do sboru. Na vnější nádheře šatů se pracuje důsledněji, než na výchově charakteru. Když se pěkné šaty zašpiní, vyvolá to ostré výtky, protože stálou námahou se mysl stává nevrlá a popudlivá.

Pokřivený charakter neznepokojuje matku tolik, jako špinavé šaty. Dítě slyší mluvit víc o šatech než o ctnosti, neboť matka je důvěrněji obeznámena s módou, než se svým Spasitelem. Její chování vytváří pro děti až příliš otrávené ovzduší, a tak se neřest v podobě módy vtírá mezi děti.

V jednoduchosti šatů se ukazuje rozumnost ženy. Charakter člověka posuzujeme podle stylu šatů, které nosí. Okázalý oděv prozrazuje marnivost a slabost. Jemná, bohabojná žena se bude oblékat skromně. Vytříbený vkus a šlechetná mysl se projeví při výběru jednoduchého a přiměřeného oděvu.

Existuje jedna nezničitelná ozdoba, která bude v tomto životě zdrojem štěstí všech kolem nás a bude zářit nezkaleným leskem i v nesmrtelné budoucnosti. Je to ozdoba tichého a pokorného ducha. Bůh nám přikázal, že nejnákladnější šaty má nosit naše duše. Každý pohled do zrcadla by měl ctitelům módy připomenout jejich zanedbávanou duši. [4T 644] Každá hodina promrhaná nad večerními šaty by měla být pro ně výčitkou, že svůj rozum nechávají ležet ladem. Měla by tedy nastat náprava, která by pozvedla a zušlechtila všechny životní úmysly a cíle. Místo hledání vnějších zlatých ozdob by se měla projevovat opravdová snaha získat tu moudrost, která má větší cenu než ryzí zlato, a která je dražší než perly.

Ti, kdo se klanějí u oltáře módy, mají jen malou sílu charakteru a jen malou energii. Nežijí pro žádný cíl a jejich život nesplňuje žádný hodnotný účel. Všude se setkáváme se ženami, jejichž mysl i srdce jsou cele zaujaty láskou k šatům a k nádheře. Duše ženy je nevyvinutá a ponížená a její myšlenky jsou soustředěny na její ubohé a opovrženíhodné já. Když jedna módně oblečená mladá žena míjela několik pánů na ulici, jeden z nich položil svým společníkům několik otázek, které se týkaly jí. Odpověď zněla: „Je sice pěknou ozdobou domu svého otce, ale jinak není k ničemu“. Bylo by žalostné, kdyby ti, kteří vyznávají, že jsou Kristovými učedníky pokládali za správné napodobovat oblečení a způsoby těchto neužitečných ozdob.

Petr podává cenné rady ohledně šatů křesťanských žen: *„Kterýchžto ozdoba budiž ne ta zevnitřní, ve zplétání vlasů, a províjení zlatem, aneb v odívání plášťů, ale ten skrytý srdce člověk, záležející v neporušitelnosti krotkého a pokojného ducha, kterýž před obličejem Božím velmi drahý jest. Tak zajisté někdy i ony svaté ženy, kteréž naději měly v Bohu ozdobovaly se…“ 1Pt 3,3-5.* My naléhavě zdůrazňujeme především soulad s příkazy Božího slova. Jsme čtenáři Bible a následovníky jejího učení? Chceme poslouchat Boha, nebo se přizpůsobit světským zvykům? Chceme sloužit Bohu, nebo mamonu? Můžeme očekávat, že budeme mít v mysli pokoj a setkáme se s Božím souhlasem, jestliže budeme chodit úplně opačně než učí Jeho slovo?

Apoštol Pavel vybízí křesťany, aby se nepřizpůsobovali světu, [4T 645] ale proměňovali se obnovou své mysli, *„tak abyste zkusili, jaká by byla vůle Boží dobrá, libá a dokonalá“. Řm 12,2.* Avšak mnohé ženy, které vyznávají, že jsou Božími dětmi, nepociťují výčitky nad tím, že se přizpůsobují světským zvykům, když nosí zlato, perly a nákladný oděv. Ty, které jsou příliš svědomité a tyto věci nenosí, jsou považovány za omezené, pověrčivé, ba za fanatičky. Je to však Bůh, který se k nám snižuje, aby nám dal tyto pokyny. Jsou to prohlášení Nekonečné Moudrosti a ti, kteří na ně nedbají, dělají tak na své vlastní nebezpečí a k vlastní škodě. Ženy, které lpějí na ozdobách, zakazovaných v Božím slovu, pěstují ve svém srdci pýchu a marnivost. Jejich přání je upoutat na sebe pozornost. Jejich oděv říká: „Pohleď na mě, obdivuj mě!“ Tak se marnivost, která je vlastní lidské přirozenosti, neustálou shovívavostí zvětšuje. Žena, jejíž mysl je upřena pouze na milého Boha, upustí od všech zbytečných okras.

Apoštol klade vnější okrasy do přímého rozporu s tichým a pokojným duchem a pak dosvědčuje, že tento je *„před obličejem Božím velmi drahý“ 1Pt 3,4.* Mezi láskou k vnějším ozdobám a mezi milostí, tichostí a pokojným duchem je zásadní rozpor. Pouze tehdy, když se snažíme přizpůsobit ve všech věcech Boží vůli, zavládne v duši pokoj a radost.

Láska k oblékání ohrožuje morálku a činí z ženy opak křesťanky, která se vyznačuje skromností a střídmostí. Nápadné a výstřední oblečení velmi často v srdci své nositelky podporuje žádost a probouzí v srdci diváka nízké vášně. Bůh ví, že zkáza charak-

teru často předchází shovívavost k pýše a marnivost v oblékání. On ví, že nákladný oděv potlačuje touhu konat dobro.

Čím více peněz vydávají lidé za šaty, tím méně jim zbývá, aby sytili hladové a oblékali nahé. Vysychají proudy dobročinnosti, které by měly neustále téci. Každý dolar ušetřený tím, že si odepřeme zbytečné ozdoby, se může věnovat potřebným, nebo hodit do pokladnice Páně na podporu evangelia, [4T 646] k vyslání misionářů do cizích zemí, na větší náklad publikací, které nesou paprsky světla duším bloudícím ve tmě. Každý zbytečně vydaný dolar zbavuje marnotratníka vzácné příležitosti konat dobro.

Milé sestry, kolik času za nějž musíte vydat počet Bohu, jste strávily zbytečným zdobením? Kolik jste utratily peněz, abyste uspokojily svou zálibu a získaly obdiv srdcí stejně marnivých jako je vaše? Byly to Boží peníze. Kolik dobrého byste mohly s nimi vykonat! A jakou ztrátu jste utrpěly v tomto životě a v budoucím, nesmrtelném životě tím, že jste to neudělaly! Každá duše bude souzena podle skutků, které vykonala, dokud zde žila. Bůh čte úmysly a pohnutky. Jeho vševidoucí oko vidí každé dílo a každou utajenou věc. On ví o každé myšlence, slovu a činu. On ví, zda milujeme a ctíme Jeho, nebo zda uspokojujeme a povyšujeme sebe. On ví, zda se přikláníme k věcem nebeským, kde sedí Kristus po pravici Boží, nebo k věcem pozemským, tělesným a ďábelským.

Když si na sebe vezmete zbytečný, nebo výstřední kousek oděvu, odmítáte pomoc těm, kdo jsou nazí. Když své stoly pokryjete mnoha zbytečnými, drahými jídly, nedbáte, abyste nasytily hladové. Vyznavači křesťanství, jak vypadá zápis o tobě? Snažně vás prosím, nevydávejte na pošetilé a škodlivé požitky prostředky, které Bůh požaduje pro svou pokladnici a které by měli dostat chudí. Neodívejme se do drahých šatů, ale dobrými skutky, jak se sluší na ženy, které se rozhodly pro zbožný život. Ať volání vdovy a sirotka nestoupá k nebesům jako naše obžaloba. Ať na našem rouchu nelpí krev duší. Ať drahocenný čas zkoušky není promrhán uspokojováním pýchy našeho srdce. Neexistují žádní chudí, které je třeba navštívit; žádné vyhaslé oči, jimž byste mohli číst Boží slovo; žádní zoufalí lidé, kteří klesají na mysli a potřebují vaše slova útěchy a vaše modlitby?

Když vás Bůh obdařil svou přízní, [4T 647] nerostla neustále vaše pýcha a marnivost? Drahocenný čas věnujete vymýšlení šatů, ale o vnitřní okrasu nedbáte, a tak nerostete v milosti. Místo abyste víc obracely svou mysl k nebesům, myslíte stále víc na věci pozemské. Pošetilé a škodlivé žádosti a nízké choutky zatemňují svaté věci. Proč nikdo z těch, kdo vyznává, že miluje Ježíše, se nechce zbavit těchto zálib, které ničí duši? Svět je zblázněný do nádherné podívané, do módy a do zábavy. Prostopášnost neustále a hrozivě roste. Proč nechtějí být křesťané věrni tomu, co vyznávají!

Kristus se stydí za své nepravé následovníky. V čem se Mu podobáme? V čem se naše oblečení přizpůsobuje požadavkům Bible? Já nechci, aby na mě ulpívaly hříchy lidu a chci, aby má trubka vydala plný zvuk. Po celá léta jsem podávala v tisku a za kazatelnou o této věci jasné a rozhodné svědectví. Oznámila jsem vám celou Boží vůli a nic jsem nezamlčela. Mou vinou nesmí nikdo zahynout. Skutečnost, že světáctví a pýcha panují téměř všude, není pro křesťana omluvou, aby jednal tak, jak jednají druzí. Bůh řekl: *„Nepřipojuj se k množství, abys činil s nimi zlé“ Ex 23,2.*

Milé sestry, nezahrávejte si už se svou duší, ani s Bohem. Bylo mi zjeveno, že hlavní příčinou vašeho sejití na scestí je vaše láska k oblékání. Ta způsobuje, že zanedbáváte vážné úkoly a nakonec si uvědomíte, že Boží láska z vašeho srdce téměř vymizela. Neotálejte a ihned se vzdejte toho, co je příčinou vašeho sejití na scestí, protože je to hřích proti vaší duši i proti Bohu. Nedejte se zatvrdit svodem hříchu. Móda kazí rozum a narušuje duchovnost našeho lidu. Poslušnost vůči módě proniká do sborů adventistů sedmého dne a více než kterákoli jiná síla odděluje náš lid od Boha. Bylo mi zjeveno, že naše církevní pravidla jsou velmi nedostatečná. Všechny projevy pýchy v oblékání, kterou Boží slovo zakazuje, by měly být dostatečným důvodem k pokárání ve sboru. [4T 648] Bude-li to pokračovat dál a přes výstrahy naléhavé prosby a žádosti se

bude i nadále jednat podle zvrácené vůle, je to možné pokládat za důkaz, že srdce není vůbec obráceno k Bohu. Tito lidé uctívají pouze sebe a jeden špatný křesťan odvrátí mnohé od Boha.

Jako lid máme strašný hřích, že jsme dovolili členům naší církve, aby se oblékali způsobem, který se neslučuje s jejich vírou. Musíme se ihned vzchopit a zabránit všem svodům módy. Jestliže to neuděláme, bude to pro naše sbory znamenat mravní zkázu.

Náležitá výchova

Vzdělání je víc, než vědomosti nabyté z knih. Pravé vzdělání v sobě zahrnuje nejen duševní kázeň, ale i výchovu, která zajistí zdravou morálku a správné chování. Měli jsme velké obavy, že ti, kteří si berou do svých domovů studenty, si nebudou vědomi své zodpovědnosti a nebudou dbát o to, aby na tyto mladé lidi působili správným vlivem. Tím studenti přicházejí o stejný užitek, který získají studiem ve škole. Až příliš často slýchám otázku: „Zdaliž jsem já strážným bratra svého? Jakou starost a jakou odpovědnost bych měl mít za studenty, kteří bydlí v našem domě?“ Moje odpověď zní: Musíte mít o ně stejný zájem, jaký máte o své vlastní děti.

Kristus říká: *„Milujte se navzájem, jako jsem i já miloval vás“*. Duše mladých lidí, kteří bydlí pod vaší střechou, mají v očích Páně stejnou cenu, jako duše vašich vlastních drahých dětí. Jsou-li mladí muži a ženy odloučeni od zjemňujícího, zmírňujícího vlivu svého domova, je povinností těch, kdo je mají na starosti, aby na ně působili stejně, jak by tomu bylo v jejich domově. To by byla velká pomoc a domácí by takovým způsobem pracovali pro Boha stejně jako kazatel za kazatelnou. Působit na studenty tak, aby byli chráněni před svody nemravnosti a vést je k Ježíši - to je práce, kterou by nebesa schválila. [4T 649] Vážná zodpovědnost spočívá na těch, kdo bydlí v místě, kde se nalézá ústředí našeho díla a kde se tedy jedná o podporu důležitých zájmů. Ti, kteří se rozhodnou usadit se v Battle Creeku, by měli být muži a ženami víry, moudrosti a modlitby.

Ve škole se octnou pohromadě stovky mladých lidí s nejrůznějšími sklony a odlišnými způsoby výchovy a je potřebná velká péče i velká trpělivost, aby jejich mysl, která byla předtím nesprávně vedena, byla obrácena správným směrem. Někteří dosud kázeň nepoznali, jiní byli zase až příliš omezováni a když se ocitli mimo dosah bdělých rukou, které držely uzdu až příliš těsně, uvědomili si, že mají volnost a mohou tedy dělat to, co se jim líbí. Takoví mladí lidé nechtějí o omezení svobody ani slyšet. Tyto různé živly, jež se sešly v naší koleji, představují starost, těžkosti a nesmírnou odpovědnost nejen pro učitele, ale i pro celou církev.

Studenti v naši koleji jsou vystaveni nejrůznějšímu pokušení, vždyť přijdou do styku s jednotlivci s různým myšlením i morálkou. Ty, kdo již mají nějaké náboženské zkušenosti, je třeba pokárat, jestliže nedokáží odolávat každému špatnému vlivu. Mnozí se však rozhodnou jít, kam je vedou jejich sklony a neuvědomí si, že své vlastní štěstí vytváří nebo ničí oni sami. Je v jejich moci, aby svůj čas a své příležitosti využili k rozvinutí takového charakteru, který z nich udělá šťastné a užitečné lidi.

Mladí, kteří v Battle Creeku bydlí, jsou ve stálém nebezpečí, protože nejsou ve spojení s nebesy. Kdyby chtěli být věrni svému vyznání, mohli by být živými misionáři pro Boha. Osvědčováním křesťanského zájmu, cítění a lásky by mohli prokazovat velké dobrodiní mladým lidem, kteří přicházejí do Battle Creeku z jiných míst. Měla by tu být opravdová snaha přimět tyto mladé lidi odjinud, aby se vyhýbali povrchním, lehkovážným a po zábavě toužícím společníkům. Tento druh lidí působí znemravňujícím vlivem na školu, na sanatorium i na vydavatelství. Naše řady stále rostou, bdělost a horlivost k udržení naší pevnosti však nepřetržitě klesají. Všichni, kteří chtějí otevřít oči, mohou vidět, kam tyto věci směřují. [4T 650]

Mnozí se do Battle Creeku stěhují proto, aby jejich děti mohly navštěvovat školu, ale neuvědomují si, že touto změnou místa na sebe berou zodpovědnost. Neuvědomují si, že zde se musí brát ohled na něco většího, než je jejich vlastní, sobecký zájem a že se

mohou stát překážkou místo požehnání, nepřicházejí-li s pevným úmyslem činit dobře, nejen dobré dostat. Přesto nikdo nemusí příchodem do Battle Creeku snížit svou duchovní úroveň. Jestliže chceme jít za Kristem, nikdo nemá tu moc, aby nás svedl z pravé cesty, od stezky připravené pro vykoupené Páně, aby na ni vstoupili. Nikdo není nucen napodobovat omyly falešných křesťanů. Jestliže pozná omyly a chyby jiných a sám není lepším příkladem, bude za to odpovědný Bohu i svým bližním. Někteří však chybami jiných omlouvají své vlastní charakterové nedostatky, a dokonce napodobují právě ty pochybné povahové rysy, které odsuzují. Takoví lidé podporují ty, na něž si stěžují, že nežijí křesťanským způsobem života. S očima otevřenýma vcházejí do satanovy pasti. Takových bylo v Battle Creeku dost. Někteří sem přišli se sobeckým úmyslem vydělávat peníze. Tato třída lidí nebude pro mladé žádnou pomocí, poučením, ani příkladem.

Pro mladé lidi se nebezpečí nesmírně zvětšilo, protože se octli ve společnosti těch, kteří jsou stejně staří jako oni a mají nejrůznější charaktery a životní návyky. Za těchto okolností jsou mnozí rodiče nakloněni spíše uvolnit, než zdvojnásobit svou bdělost a dohled na své děti a naloží tak obrovské břímě na ty, kdo pociťují odpovědnost. Když tito rodiče vidí, že se jejich děti mravně kazí, mají sklon obviňovat ty, kdo pečují o dílo v Battle Creeku, zatímco zlo bylo způsobeno právě tím způsobem života, jaký vedli tito rodiče.

Mnozí rodiče, místo aby se spojili s těmi, kteří se ze všech sil snaží pozvednout korouhev mravnosti a pracovali tělem i duší v bázni Boží k nápravě špatnosti u svých dětí, [4T 651] uspokojí své svědomí tím, že řeknou: „Moje děti nejsou horší, než jiné“. Snaží se skrýt do očí bijící špatnosti, které Bůh nenávidí, jen aby se jejich děti snad neurazily a nesešly na nějakou špatnou cestu. Je-li v jejich srdcích duch vzpoury, je mnohem lepší potlačit jej hned, než mu dovolit, aby shovívavostí rostl a sílil. Kdyby rodiče chtěli konat svou povinnost, bylo by všechno úplně jiné. Mnozí z nich však od Boha odpadli a nemají tedy Jeho moudrost, aby prohlédli satanovy úmysly a odolali jeho léčkám.

V této době by děti měly být pod přísným dohledem, měly by dostávat rady a měly by být vedeny. Elí byl Bohem proklet, protože své bezbožné syny okamžitě a se vší rozhodností nekrotil. Někteří rodiče v Battle Creeku nejednají o nic lépe, než jednal Elí; bojí se své děti kontrolovat. Vidí, že z vlastní vůle slouží satanovi a přehlížejí to jako nepříjemnou nutnost, kterou je nutno snést, protože ji nelze změnit.

Není-li syn nebo dcera na noc doma, měli by rodiče od nich žádat vysvětlení. Rodiče by měli vědět, v jaké společnosti se jejich děti nacházejí a s kým tráví své večery. Některé děti svým rodičům lžou, aby jejich nesprávný způsob života nebyl odhalen. Jsou to takoví, kteří hledají společnost zkažených kamarádů ve městě, a tajně navštěvují zakázané zábavní podniky. Jsou studenti, kteří navštěvují sály, kde se hraje kulečník a hrají karty, při čemž si myslí, že tu žádné nebezpečí nehrozí. Cítí se dokonale bezpečni, poněvadž jejich cílem je jen zábava. Nedělají to jen studenti s nižší úrovní výchovy. Někteří, kteří byli pečlivě vychováváni a vedeni k tomu, aby na takovou věc pohlíželi s odporem, se odvažují vstupovat na zakázanou půdu.

Mladí lidé by se měli řídit pevnou zásadou, že mají správně využívat síly, které jim dal Bůh. Jenže oni jdou za určitým podnětem tak živelně a slepě, že se stále nacházejí v nebezpečí. [4T 652] Poněvadž nemohou být stále pod dozorem a ochranou rodičů nebo opatrovníků, je třeba je vést k tomu, aby spoléhali na sebe a dovedli se kontrolovat. Musí být vedeni k tomu, aby mysleli a jednali podle svého svědomí.

Studenti by měli mít určité rozptýlení. Mysl nesmí neustále jen napjatě uvažovat, neboť jemný mozek se unaví. Tělo i duch potřebují osvěžení. Avšak v zábavách, jako při každé jiné činnosti, je velmi nutná střídmost a druh těchto zábav by se měl pečlivě a důkladně vybírat. Každý mladý člověk by si měl sám položit otázku: Jaký vliv budou mít tyto zábavy na tělesné, duševní a mravní zdraví? Neovlivní to mé myšlení natolik, že zapomenu na Boha? Nepřestanu mít před očima Jeho slávu?

Karetní hry by se měly zakázat, protože v sobě skrývají mnohá nebezpečí. Kníže mocností temna je vždy přítomen v herně a všude, kde se hrají karty. Zlí andělé jsou důvěrnými hosty těchto míst. Takové zábavy neprospívají duši ani tělu, není tu nic, co by bystřilo rozum, nic, co by jej vyzbrojovalo hodnotnými myšlenkami k budoucímu užitku. Hovoří se o sprostých a ponižujících věcech, je slyšet nevhodné žerty, nepěkné, hříšné žvanění, které snižuje a ničí pravou mužskou důstojnost. Tyto hry jsou nejnesmyslnějším, nejzbytečnějším a nejnebezpečnějším zaměstnáním pro mladé lidi. Karetní hráči bývají velmi vznětliví a brzy ztrácejí veškerou chuť k užitečné a důstojné práci. Zručnost v zacházení s kartami probudí brzy touhu využít nějak této znalosti k osobnímu prospěchu. Napřed se vsadí malý obnos, pak větší, až se probudí touha hrát o peníze, což vede k jisté zkáze. Kolik lidí přivedla tato zhoubná zábava do hříchu, chudoby, do vězení, k vraždě i na šibenici! Přesto mnozí rodiče nevidí zdroj zkázy, který může pohltit naši mládež.

Mezi nejnebezpečnější zábavní podniky patří divadlo. [4T 653] Není školou mravnosti a ctnosti, jak se o něm tak často tvrdí, ale je skutečným semeništěm nemravnosti. Tyto společenské zábavy posilují a upevňují neřestné návyky a hříšné sklony. Sprosté písně, necudné posuňky, výrazy a pózy kazí představivost a snižují morálku. Každý mladý člověk, který si zvykne navštěvovat taková představení jde vstříc zkáze. Žádný jiný vliv v naší zemi neotravuje mocněji představivost, neničí náboženské vlivy a neotupuje chuť ke klidným zábavám a ke střízlivým realitám života, než divadelní zábavy. Obliba takové podívané roste zároveň se shovívavostí, podobně jako s požíváním opojného nápoje roste i touha po něm. Jedinou bezpečnou cestou je vyhýbat se divadlu, cirkusu a každému jinému pochybnému zábavnému místu.

Existují způsoby rekreace, které duši i tělu velmi prospívají. Osvícená a kritická mysl si najde spoustu zábav a rozptýlení z pramenů nejen neškodných, ale i poučných. Pobyt na čerstvém vzduchu a pozorování Božího díla v přírodě přináší nejen osvěžení, ale i mnoho užitku.

Mocný Bůh, Jehož slávu nebesa vyzařují, a Jehož božská ruka podpírá miliony světů, je naším Otcem. My jej musíme pouze milovat, důvěřovat Mu jako děti v jistotě víry - a On nás přijme jako své syny a dcery a učiní nás dědici vší té nevyslovitelné slávy věčného světa. Bůh vede pokorné cestou práva, pokorné učí chodit po své cestě. Budeme-li žít v souladu s Jeho vůlí, radostně a pilně se učit lekcím Jeho prozřetelnosti, On nám brzy řekne: „Pojď domů dítě, do nebeských příbytků, které jsem pro tebe připravil“.

4T 654

Odpovědnost před Bohem

Jsme odpovědni Bohu za moudré užívání svých duševních schopností i tělesných sil. Kdo dokáže změřit svou odpovědnost? Musíme se zodpovídat za vliv, jímž působíme. To, co nám připadá jako malý nedostatek v naší povaze, to zdědí jiní ve větším měřítku, takže nedobrý vliv, kterým jsme působili, může být trvale rozšířen.

Neodvažuje se nikdo zlehčovat výstrahy dávané těmi, kteří mají povinnost střežit jejich mravní a duchovní prospěch. Možná to vypadá, že slova jsou málo účinná, protože působí na mysl posluchače jen chvíli. To však není všechno. V mnoha případech nalézají tato slova odezvu v neposvěcených srdcích lidí, kteří nikdy nepoznali opatrnost nebo zdrženlivost. Nepromyšlené slovo může navždy ovlivnit osud duše. Každý člověk působí určitým vlivem na život jiných lidí. My jsme zcela jistě pro ně buď světlem, které ozařuje a obveseluje jejich stezku, nebo ničivým, pustošivým přívalem. Buď vedeme své druhy vzhůru ke štěstí a věčnému životu, nebo dolů, do žalu a věčné záhuby. Žádný člověk nechce zahynout ve své nepravosti sám. Ať je sféra vlivu člověka sebeomezenější, tento vliv se projevuje v dobrém, nebo ve zlém. Jeden člověk na smrtelné posteli zvolal: „Shromažďte všechen vliv, kterým jsem působil, a pohřběte ho se mnou!“ Bylo

to možné? Ne, ne; tento vliv kdysi vzešel jako zaseté bodláčí všude kolem něho, zakořenil se a vydá hojnou úrodu.

Těch, kteří vědomě vytvářejí špatné návyky, je málo. Návyky se vytvářejí podvědomě častým opakováním nesprávných činů a zakotví se tak pevně, že k provedení změny je zapotřebí té nejvytrvalejší snahy. Nikdy bychom neměli váhat skoncovat s hříšným návykem. Nepřemůžeme-li špatné návyky my, ony přemohou nás a zničí naše štěstí. Na světě je mnoho ubohých lidí, kteří jsou nyní nešťastní, zklamaní a zvrhlí, [4T 655] kteří jsou neštěstím pro všechny kolem sebe, a kteří mohli být užitečnými a šťastnými lidmi, jen kdyby využili své příležitosti! Mnoho mladých lidí mrhá drahocennými hodinami života v nečinném snění. Takoví lidé neoplývají silou charakteru, ani pevnými zásadami. Mnozí jsou hnáni neklidem a stávají se hříčkou měnících se okolností. Marně stále čekají, že jiní je pochopí, marně spoléhají, že najdou u nich své štěstí. Všichni tito lidé ztroskotají ve svých nadějích v tomto i v budoucím životě.

Mladí lidé, kteří se sblíží s jinými mladými, mohou být pro toto společenství požehnáním, nebo neštěstím. Mohou se navzájem poučovat, obšťastňovat a posilovat, zlepšovat své chování, své sklony i vědomosti. Jestliže povolí uzdu lehkomyslnosti a věrnosti, budou mít zhoubný vliv i na ostatní.

Ježíš chce být pomocníkem všech, kdo v Něho doufají. Ti, kdo jsou spojeni s Kristem, sami ovlivňují své štěstí. Jdou po cestě, po níž před nimi kráčel Spasitel, pro Něj křižují své já se všemi zálibami i touhami. Tito lidé postavili svou naději na Kristu a pozemské bouře ji nedokáží smést s tohoto spolehlivého základu.

Záleží na vás samotných, chlapci a děvčata, chcete-li se stát lidmi věřícími, lidmi upřímnými a opravdu užitečnými. Měli byste být připraveni a rozhodnouti hájit právo za všech okolností. Naše špatné návyky nemohou jít s námi do nebes a nepřemůžeme-li je zde, znemožní nám vstoupit do příbytků spravedlivých. Až je začneme potírat, budou se velmi houževnatě bránit. Budeme-li však s nimi energicky a vytrvale bojovat, můžeme je přemoci.

Abychom vytvářeli správné návyky, měli bychom vyhledávat společnost lidí mravně bezúhonných a věřících. Měli bychom stále pamatovat na to, abychom byli hodní obývat nebeské příbytky. Vzácné hodiny zkoušky nám jsou poskytnuty proto, abychom mohli odstranit každou vadu svého charakteru. Měli bychom se o to snažit nejen proto, abychom směli získat život věčný, ale abychom zde mohli být užiteční. [4T 656] Mladí muži a ženy by měli pohlížet na dobrý charakter jako na majetek, který je cennější než zlato, stříbro nebo poklady. Strach ani nezdar se ho nedotknou a až tento svět pomine, přinese bohatý zisk. Mladí lidé potřebují získat vznešenější, ušlechtilejší názor na hodnotu křesťanského charakteru. Hřích oslepuje oči a poskvrňuje srdce. Bezúhonnost, pevnost a vytrvalost jsou kvality, o jejichž pěstování by měli všichni usilovat, protože odívají majitele mocí, které nic neodolá - mocí, která mu dává sílu činit dobro, odolávat zlu i snášet protivenství. Právě tehdy zazáří znamenitost charakteru největším leskem.

Síla charakteru se skládá ze dvou věcí: síly vůle a sebeovládání. Mnozí mladí lidé pokládají nesprávně silnou, neovládanou vášeň za sílu charakteru. Pravdou však je, že ten, kdo se nechá ovládat svými vášněmi, je slaboch. Skutečná velikost a ušlechtilost člověka se měří silou pocitů, které on potlačuje a ne silou pocitů, které ovládají jeho. Nejsilnější člověk je ten, kterého se sice dotkne potupa, přesto však potlačí hněv a svým nepřátelům odpustí. Takoví lidé jsou skutečnými hrdiny.

Mnozí lidé mají tak skromné představy o tom, jací by mohli být, že zůstanou vždycky malicherní a duchovně zakrnělí, i když by si mohli vypěstovat ušlechtilý charakter a svým vlivem získávat duše pro Krista, jen kdyby zdokonalovali síly, které jim Bůh dal. Ve vědění je síla, avšak rozumová schopnost bez dobroty srdce je síla, která vede ke zlému.

Své rozumové i mravní síly máme od Boha, ale každý člověk je do značné míry architektem svého charakteru, jehož stavba každým dnem roste. Boží slovo nás napomíná, abychom dávali pozor, jak stavíme, abychom se starali, aby naše stavba byla zakotvena na Věčné skále. Přichází čas, kdy naše dílo bude stát odkryté – takové jaké opravdu je. Nyní je čas, aby všichni pěstovali síly, které jim Bůh dal a vytvořili si takový charakter, který bude užitečný v tomto i budoucím věčném životě. [4T 657]

Každý i sebenepatrnější čin v našem životě má určitý vliv na vytváření charakteru. Dobrý charakter je mnohem cennější, než světské stavby a jeho vytváření je pro člověka tím nejvznešenějším dílem, které může konat.

Charaktery utvářené podle okolností jsou proměnlivé a neharmonické, je to snůška protikladů. Jejich majitelé nemají žádný ušlechtilý cíl, ani smysl života, a nepůsobí na charakter jiných žádným zušlechťujícím vlivem. Žijí bez cíle a jsou bezmocní.

Každý časový úsek života, který je nám zde dopřán, by měl být moudře využit. Bůh chce, aby Jeho církev byla církví živou, zbožnou a pracovitou. Avšak náš lid nyní tomuto požadavku zdaleka neodpovídá. Bůh chce mít silné, statečné duše, činné, živé křesťany, kteří jdou za pravým Vzorem, a kteří chtějí se vší rozhodností svědčit o Bohu a pravdě. Pán nám svěřil jako svatý poklad ty nejdůležitější a nejsvětější pravdy a my bychom měli ukazovat, jaký vliv mají na naše životy a charaktery.

❑❑❑

Obsah

Svědectví pro církev číslo 26

Biblické životopisy ……..……... 9
Jednota církve …….…… 16
Jděte vpřed …….……. 20
Povolování chuti …… 28
Křesťanský boj ……..……. 33
Volba pozemského pokladu ……...……. 43
Pravá dobročinnost ……... 55
Kristovi spolupracovníci …….…….. 67
Vzrušující oživení …….. 73
Zadržení prostředků …….……. 76
Proces zkoušení ……..….. 83
Práce, která podporuje zdraví …….….. 94
Domýšlivost a sobectví …….…… 98
Vliv společného prostředí ……...…….. 104
Rozdělený zájem ……...…… 118
Sebevyvyšování ……..……. 125
Misionáři ve svém vlastním domově ……...…… 134

Svědectví pro církev číslo 27

Ochotná poslušnost .....…..……..…….....… 144
Dvanáct vyzvědačů ……..…….…….. 148
Dobytí Jericha ……..…… 156
Jeremiáš napomíná Izrael ……..…….. 164
Naučení z příkladu Rechabitských ……...….……. 174
Odmítnutí Božích výstrah …….. 176
Nutnost věrného napomínání …… 186

Potřeba kázně v rodině ……..……. 192
Kritizování nositelů odpovědnosti ……..…… 194
Následky uvolněné kázně …….…… 197
Úplné posvěcení …….…….. 213
Potřeba souladu …… 221
Stavění se na odpor věrným varováním …….…….. 227
Umíněnost, ne nezávislost …….…… 235
Náboženství v rodině ……..…… 240
Povinnost sebeovládání ……..……... 244
Svatost Božích přikázání ……..…. 247
Sobectví v církvi a v rodině …….. 255
Výzva ke kazatelům ……...….. 260

Svědectví pro církev číslo 28

Zkušenost a práce ……...……. 271
Shromáždění, týkající se střídmosti ……...… 275
Návštěva ve státě Indiana …….. 276
Důsledky přepracování …….…….. 276
Stanová shromáždění …….……. 278
Práce v Kalifornii ……...…… 283
Návštěva Oregonu ……...…… 287
K východní hranici ……..…….. 296
Colorado ……..……... 297
Východní shromáždění ……..…… 298
V Battle Creeku …….…… 301
Táborové shromáždění ve státě Kansas …….. 303
Návštěva v Texasu …….. 305
Příprava na Kristův příchod ....……...…….. 306
Slovo ke kazatelům ……...…….. 313
Soucit s bloudícími …….. 321
Dílo v Texasu …….…… 330
Kazatelé, kteří se starají jen o sebe …….… 341
Poctivé jednání ……... 350
Náboženství v každodenním životě ……..…… 360
Zasvěcení se Bohu u kazatelů …….…….. 371

Svědectví pro církev číslo 29

Soud ……...……. 384
Naše publikace …….. 388
Kristovi vyslanci ……..……... 393
Způsob přednesu ……. 404
Schopnosti pro kazatelskou službu ……..… 405
Služebníci evangelia …….……... 407
Naše škola ……..…… 418
Povinnost rodičů ke škole …….……. 428
Dílo ve státě Iowa …… 430
Studenti ve škole ……..…… 430
Mladí kazatelé …… 437
Naše vydavatelství ……...…….. 449
Posvátnost slibů ……..……. 462
Závěti a odkazy dědictví ……..…….. 477
Vztahy mezi členy ……...……... 485
Nepoctivost v církvi ……..……. 489
Důležitost sebeovládání …….……. 495

Nebiblické sňatky ……..……. 503
Chudí Páně …….. 508
Práce v Battle Creeku …….…….. 511
Zdokonalování hřiven ……...…… 519

Svědectví pro církev číslo 30

Boží služebníci ……..…… 523
Výstrahy a napomenutí ……..…….. 537
Mravní a rozumová výchova …….…….. 545
Povinnost vůči chudým …….……. 550
Zdraví a náboženství ……. 552
Věrní pracovníci ……. 554
Křesťanský vliv …….…….. 565
Hospodárnost a sebezapření …… 571
Postavení a úkol sanatoria ……...……... 575
Vliv společníků …….…… 587
Traktátní společnosti …… 591
Láska ke světu ……..…… 609
Jednoduchost v oblékání …… ……... 628
Náležitá výchova ……..…… 648
Odpovědnost před Bohem ……..…….. 654

Věcný rejstřík ……..……...…. 522
Obsah ……..……. 526

❑❑❑

FOR EVERY LOVER OF THE HOLY BIBLE AND WRITINGS OF E.G.WHITE
AS FREEWARE TYPED BY SISTER EVA
1998